

Kas ir Tavs varonis šodien?

UDK 821.174-9
Ka710

Redaktors *Valdis Rūmnieks*
Korektore *Anna Frīdenberga*
Projekta vadītāja *Velga Līcīte-Meldere*

Maketētāja *Vanda Voiciša*
Iespiests SIA „PNB PRINT”

Pirmā vāka noformējumā izmantots:

Justes Dubjānes, Rīgas Dizaina un mākslas vidusskolas 10. klases skolnieces, zīmējums;
Gabrielas Vagotiņas-Vagules, Liepājas Mūzikas, mākslas un dizaina vidusskolas 2. kursa studentes, zīmējums;
Ksenijas Harlamovas, Daugavpils Valstspilsētas vidusskolas 9.a klases skolnieces, zīmējums;
Lizas Kamanes, Līvānu pamatskolas 6. klases skolnieces, zīmējums;
Marka Anufrijeva, Ogres meža tehnikuma 2. kursa studenta, zīmējums;
Patricijas Kreišmanes, Babītes vidusskolas 10.c klases skolnieces, zīmējums;
Rodrigo Rudmieža, Mārupes pamatskolas 4.b klases skolnieka, rokraksts;
Mārča Grišuļa, Mārupes pamatskolas 4.b klases skolnieka, rokraksts.

Pēdējā vāka noformējumā izmantots Angelīnas Keišas,
Eiropas Tālmācības vidusskolas 8. klases skolnieces, zīmējums

ISBN 978-9934-617-56-0

© Latviešu valodas aģentūra, 2024

Latviešu valodas aģentūra

<https://youtu.be/vUItjbg7U4w>

Ikgadējā skolēnu radošo darbu konkursa tēma šoreiz bija „Kas ir Tavs varonis šodien?”.

Konkursā sagaidījām ļoti lielu pieteikumu skaitu – 1202 radošos darbus: esejas, dzejoļus, domrakstus un zīmējumus no visas Latvijas un latviešu skolām pasaulē (762 literāros darbus un 440 zīmējumus). Darbus iesūtīja arī Latviešu valodas aģentūras tiešsaistes nodarbību skolēni no dažādām valstīm. Tā kā no katras skolas varēja iesūtīt tikai deviņus darbus, tas nozīmē, ka konkursā piedalījās daudz vairāk bērnu un jauniešu.

Esam patiesi iepriecināti par skolēnu lielo atsaucību.

Izrādās, ka vislielākais varonis bērniem ir MAMMA, tad seko tētis, vecmāmiņa, vectētiņš, ģimene, māsa, brālis, ugunsdzēsēji, zemessargi un ārsti.

Populārākais cilvēks – Vaira Vīķe-Freiberga, pateicoties viņai mēs esam NATO. No skolēnu zīmētajiem Vairas Vīķes-Freibergas portretiem varētu sarīkot izstādi. Skolēni ļoti novērtē drošību un mieru, redzot kara šausmas Ukrainā. Volodimirs Zelenskis ir drosmes paraugs. Varoņi ir Ukraina un ukraiņu tauta. Spēka avots ir Latvija, kurā skan latviešu valoda.

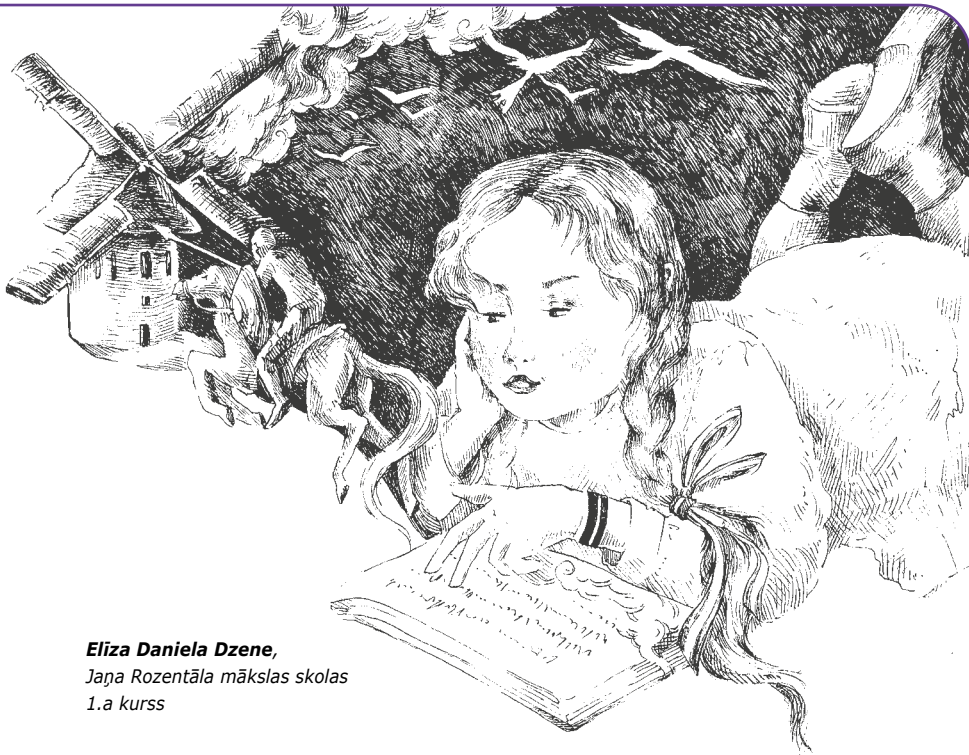
Skolēni kā varoņus min Latvijas brīvības cīnītājus, Gunāru Astru – tas dod tādu stipruma sajūtu, ka Latvijai ir nākotne. Sajaucas laiki un gadsimti, pārvēršot tautas vēsturi par iedvesmas un spēka avotu, tiek minēti drosmīgi cilvēki un vēsturiskas personības – Jānis Čakste, Baumaņu Kārlis, Rūta Dimanta, kara reportiere Ieva Vārna.

„Mieru katrā valstī un ģimenē,” tā raksta daudzi skolēni, atspoguļojot ģimenēs runāto.

Ļoti iecienīti ir sportisti, visbiežāk pieminētie ir 3×3 basketbolisti, Kristaps Neretnieks, Kristiāns Rubīns, Kaspars Daugaviņš, Dairis Bertāns, Martins Dukurs, Artūrs Šilovs. Skolēnus iedvesmo treneri, jaunsargu instruktori, mūziķi, pati mūzika un, protams, influenceri, kur nu bez tiem. Skolēni paši alkst būt varoņi, daļa tā jūtas jau tagad.

Varonis ir latvietis – tas, kurš nekaunas tāds būt, nekaunas no savām saknēm, no savas valodas, kā savulaik Krišjānis Valdemārs.

Varonis ir arī labs cilvēks, tāds cilvēks, kas liek smaidīt, kas dod spēku noticēt sev pašam; draugi, kas tic tev tad, kad tu pats sev vairs netici. Labi un mīloši cilvēki ir daudzu jauniešu autoritātes.

Elīza Daniela Dzene,
Jaņa Rozentāla mākslas skolas
1.a kurss

Dakteris Klauns ir varonis, cilvēcība ir varonība.

Ne vienmēr mēs varam būt varoņi, bet vienmēr mums ir iespēja palikt cilvēkiem, saglabāt cilvēcību un nepazemot otru – tā arī ir varonība.

Paldies par stiprajiem varoņstāstiem! Katrā no Jums ir varonības gēns, ja Jūsu acis un sirds spēj ieraudzīt labo.

Velga Līcīte-Meldere,
projekta vadītāja

Kas ir mans varonis šodien?

Konkursa „Kas ir Tavs varonis šodien?” izvēle bija grūta. Vispirms – vecāki (mamma, tētis), un tad jau vesels lērumš izdomātu komiksu varoņu (obligāti ar sarkano apmetni un superspējām), arī filmās redzēto, pazīstamu personību – mākslinieku un aktieru, mūziķu, sportistu un politiķu – tēli.

Par vecākiem domājot, pirmā izvēle krita uz mammu. Tiešām, mammas ir viss. Viņas dzemdē, no pirmajām dzīvības dienām kopj un baro, vēlāk audzina un skolo. Lielais vairums ir tādu darbu, kur runa ir par mammu. Bet parādās arī tētis. Viņš ir gādnieks, padoma devējs un paraugs. Var pie viņa griezties ar neizpildītu uzdevumu un vienkārši uz pleca izraudāties. Tēva loma ir visnotaļ veicināma, tikai pilnvērtīgā ģimenē iespējama līdzsvarota attīstība. (Sāpēs saņņaudzas sirds, kur tā nav.)

Bet paskatīsimies tālāk. Izrādās, ka vectētiņi un vecmāmiņas ir šodienas varoņi, pat vecvecmāmiņas un krusttēvi. Un brāļi un māsas! Tikpat labi vecākie vai – gluži otrādi – zīdaiņa vecumā! Droši vien mums ir kuplas ģimenes.

Tad vēl. Daži sevi (jā, paši sevi!) uzskata par varoni. Kur šāds egoisms? Paskatieties apkārt: vai māte nav tā, kas, no kājām krizdama, uzturējusi, kopusi, barojusi un audzinājusi?

Mani piesaistīja kāds skolēns, kurš raksta no Kārsavas vidusskolas. Sākumā viņš sevi uzskata par varoni, tad ironizē, ka varonis slinks, varonim trūkst daudz zināšanu. Izrādās, viņam (tas ir, skolēnam!) jāaug līdz attiecīgajam „varonim”, tikai tad būs sasniegts ideāls.

Vienā brīdī skolēni paļāvušies uz populārām personībām. Viss mainās, arī varoņi.

Diskutējams temats ir pagātnes domātāji, piemēram, 19. gadsimta sabiedriskais darbinieks Krišjānis Barons. Tiesa, Barontēvs pūlējās savākt, sasistematizēt latviešu tautas dziesmas sešos sējumos. Vai Folkloras krātuves darbinieki nav pūlējušies savākt daudz pilnīgāku apkopojumu, kurš nu gan jāatzīst par vis-vis-vis? Pateicoties Barontēva veikumam, attīstījusies filoloģija, folklorā, latviešu tautas esības pamati. Tomēr – vai pagātnes domātāji (vācēji, kārtotāji) ir tie, kas atbilst 21. gadsimta skolēna domāšanai? Vai jauties populārām personībām – sportistiem, žurnālistiem, politiķiem un filmu varoņiem?

Ļoti simpātiski, ka vairāki savstarpēji nesaistīti skolēni izvēlējušies par varoni Vairu Vīķi-Freibergu, Latvijas Valsts prezidenti (1999–2007). Man ir tas gods pazīt personiski Valsts prezidenti, un es varu apliecināt: nekas pārvarīgs nav bijis iespējams, ja nebūtu civilizētās Latvijas stājas – iestāšanās Eiropas Savienībā un NATO. 21. gadsimta sākumā izcilu lomu nospēlēja toreizējā Valsts prezidente. Tas arī ir ļoti svarīgi, domājot par sarežģīto starptautisko stāvokli un peripetijām.

Viens darbs man pagadījās – skolēns runā par aizgājušiem senčiem: viņu balsis nedzird, taču senči neuzkrītoši sargā, un tā ir kopēja parādība. Varbūt veļi ir mūsu vēsture? Un tas stiepjas līdz Brīvības cīņām un Neatkarības karam, un Latvijas valstiskajai proklamēšanai.

Valdis Rūmnieks,
redaktors

1. raidījums

2. raidījums

3. raidījums

4. raidījums

*Skolēnu darbus lasa Katrīna Grīga un Jānis Āmanis. Režisors Valdis Lūriņš.
Vairāk: <https://lr1.lsm.lv/lv/raksts/radioteatris-berniem/kas-ir-tavs-varonis.-1.-raidijums.a198677/>*

obrīd pasaule ļoti ātri skrien uz priekšu un arī man gribas skriet tai līdzi. Tādā steigā varoņus nav viegli pamanīt. Mēs taču visi gribam par tādiem kļūt. Kļūt par varoni šodien nemaz nav tik viegli. No agras bērnības mēs mācāmies par varoņiem mūsu vēsturē. Varoņi ir tie cilvēki, kuri atdeva savu dzīvību par mūsu valsts brīvību. Viņiem bija mērķis, kura dēļ viņi cīnījās. Kara laikos dzīvojušie un izdzīvojušie cilvēki – visi ir tā laika varoņi, jo viņi izdzīvoja. Tie cilvēki, kas cīnījās par mūsu valsti vairāk nekā pirms simts gadiem, to darīja cēla mērķa dēļ, nevis lai tiktu ierakstīti vēstures grāmatā, bet lai dzīvotu brīvībā.

Kurš ir šodienas varonis? Varbūt tas, uz kura pleciem guļ milzīga atbildības sajūta? Varbūt ārsts vai ugunsdzēsējs? Varbūt tas, kurš ir spējīgs izdarīt kādu varoņdarbu? Kas ir šodienas varoņdarbs? Vai visi ir varoņi, par kuriem mēs lasām sociālajos tīklos? Katru dienu ir simtiem dažādu stāstu. Vai viņi visi ir varoņi? Varonis ir tas, kurš cīnās nevis sevis dēļ, bet kāda cita labā. Kur ir tie varoņi? Mūsdienās varoņiem trūkst mērķu, vai arī to ir pārāk daudz, un grūti saprast, kura mērķa dēļ cīnīties. Varoņi ir, bet viņi nelielās ar saviem varoņdarbiem, jo viņu varoņdarbi pašiem šķiet mazsvarīgi, bet tie ir svarīgi kādam citam.

Es vakar satraumēju kāju, jo gribēju būt varonis, kas ļoti skaisti dejos par godu Latvijas dzimšanas dienai, bet pakritu. Man tagad ļoti sāp. Vai teikt par to mammai? Es zinu, ka viņa nakti negulēs, jo visu

laiku domās, kā tagad labāk darīt. Teikt vai neteikt? No rīta tomēr pateicu. „Kāpēc tu mani nepamodināji, ja tev tā sāpēja? Ja es būtu blakus, varbūt kļūtu vieglāk?” mamma jautāja. „Es tevi zinu, atkal nebūtu visu nakti ne acu aizvērusi,” savā spurainajā raksturā atbildēju. Nu jau esam atbraukušas no daktera, viņš gan bija īsts varonis, jo izdarīja tā, lai tik ļoti vairs nesāpētu.

Mamma ir mans varonis. Viņa nežēloja tās nakts stundas, kad varēja sapņot vissaldākos sapņus, bet veltīja tos man un, dungojot dažādas šūpuļdziesmas, vēroja manu miegu. Viņa ir bijusi ar mani jebkurā laikā: kad es biju dusmīga vai raudāju, negribēju ēst putru, gulēt vai iet pastaigāties, kad es uzstājos koncertos vai slima gulēju gultā. Karstākajās vasaras dienās un aukstākajās ziemas naktīs. Viņa vienmēr ir man līdās. Viņa vienmēr ir laipna un sirsnīga, neskatoties uz maniem dzēlīgajiem vārdiem. Visi saka, ka parastam cilvēkam nevar būt pārdabisks spēks, bet vai mīlestība, kas neprasa neko pretī, nav milzīgs spēks? Vai uzticība savam bērnam, spēja atdot viņam pēdējo, vēlme dot viņam labāko, pat to, kā tev pašam nav un nekad nav bijis, nav superspēja? Mana mamma mani iedrošina, atbalsta, ja vajag, arī ko nopietni pasaka. Viņa man ir kā paraugs, kas ar savu dzīvi rāda labu piemēru un nekad negaida, ka to kāds pamanīs. Man, protams, gribas savus varoņdarbus, kurus es noteikti veikšu, jo man ir tāds atbalsts kā mana mamma.

Es uzskatu, ka katra māte saviem bērniem ir varone. Kad mēs darām mazas lietas savu draugu labā, kad mēs pildām mājasdarbus, mēs vienmēr sagaidām uzslavas, pateicības un uzmundrinošus vārdus. Ko sagaida māte, šūpojot savu mazuli? Mamma nekad nelūdž palīdzību, nesūdzas par likteni, vislabākā pateicība viņai ir bērna smaids un veiksmē. Lūk, tie ir īstie varoņdarbi!

Nemeklējiet varoņus tiktokos, feisbukos vai instagramos! Viņi ir daudz tuvāk, nekā varētu šķist! Viņi ir ļoti tuvu. Varoņi varbūt neceļo laikā, un par viņiem mēs nekur nevaram katru dienu izlasīt, bet viņi palīdz mums grūtos brīžos, tur mūs aiz rokas, kad jūtamies slikti, gatavo mums brokastis, pērk apģērbu un apavus, dažreiz baras, bet tad to ļoti nožēlo. Arī tad, kad esam vieni, viņi ir ar mums savās domās un lūgšanās.

Izdari ko labu, un tu arī būsi šīs dienas varonis! Ne jau visiem, bet kādam, kuram bija svarīga tava palīdzība. Šī diena ir tā, kurā sākt, kurā darīt, kurā būt! Mans lielais varoņdarbs šodien – es dejošu par godu Latvijai, kaut nedaudz sāp tā kāja. Šis būs mans šīs dienas varoņdarbs. Mamma būs līdzās un atkal klusībā vēros manu uzstāšanos, un gan jau ar drebošu sirdi nedaudz uztrauksies. „Viss būs labi, mammīt!” Rīt būs jauna diena un jauni varoņdarbi. Būs jauni varoņi, bet starp tiem atkal un atkal būs mana mamma un es.

Marta Bruzgule,
Viļānu vidusskolas 9.a klase

Mans varonis ir tētis. Kad man viņš ir vajadzīgs, viņš vienmēr ir gatavs man palīdzēt. Man nekad nav jābaidās viņa klātbūtnē, viņš mani vienmēr sargā un mīl. Tētis ir ļoti mīļš, jauks, izpalīdzīgs, labsirdīgs un stiprs.

Viņam ir pelēcīgi zilās acis, īsi brūni mati, augumā garš un varens, svārs – kā jau lielam vīram pienākas.

Tētim mīļākais gadalaiks ir vasara. Pateicoties tētim, esmu es, man ir brālis, ēdiens, māja, drēbes un ūdens. Es vienmēr būšu pateicīga, ka man ir tik jauks tētis. Viņa dēļ es varu iet uz skolu, treniņiem, braukt ekskursijās un ceļojumos. Dažreiz pat liekas, ka viņš ir mans sargeņģelis, kurš lido man apkārt. Katru reizi, kad vajag palīdzību, viņš sūta man sargputeksnīšus, kuri mani sargā.

Septembris – pēc skolas viņš sagaidīja ar kuplu puķu pušķi un pasniedza to man. Ak, kā tie ziedi smaržoja! Man ar viņu ir ļoti jautri un interesanti. Ik rītu, kad pieceļos, viņš pasniedz brokastis gultā, pavada uz skolu, atvadās. Dažreiz vakarā sagaida mani ar dāvaniņu. Lielākā dāvana, ko es jebkad esmu saņēmusi, ir viņš pats.

Man ar tēti ir ļoti paveicies, neskatoties uz to, ka viņš dažreiz rājas. Visiem tētiem dažreiz ir jāparājas! Bet tas nekas, es tāpat mīlu un vienmēr mīlēšu savu tēti!

Marija Heidemane,
*Liepājas Draudzīgā aicinājuma
vidusskolas 4.d klase*

Mans varonis ir mans mazais brālītis. Viņu sauc Lauris. Viņš man palīdzēja ne tikai fiziski, bet arī emocionāli. Kad viņš piedzima, es biju ļoti priecīgs. Neilgi pēc tam dakteri un mēs sapratām, ka viņam ir veselības problēmas un tās ir smagas un nopietnas. Viņu aizsūtīja uz Liepājas reģionālo slimnīcu. Manī bija tik lielas sāpes par mazo brālīti. Ik dienas saskāros ar lieliem pārdzīvojumiem un skumjām. Ikdienā man bija grūti koncentrēties mācībām. Bieži skolā raudāju par to, vienkārši pēkšņi...

Ik dienas bija satraukums par brāļa veselību – pēc neilga laika viņam pārplīsa plaušas, tad arī sākās lielās problēmas un viņu aizsūtīja uz reanimāciju. Tur viņš nogulēja divas nedēļas. Pēc tam brālītim apstājās sirds, un viņam bija smadzeņu bojājumi – cerebrālā trieka, kustību traucējumi.

Pēc ilgās gulēšanas slimnīcā viņš atgriezās mājās, es pirmo reizi viņu ieraudzīju. Viņš bija tik priecīgs. Es viņu tik ļoti apbrīnoju. Viņam ik palaikam nepieciešams braukt uz rehabilitāciju. Brālim atklāja ģenētisku slimību – imūndeficīts. Mazākā klepus dēļ brālis uzreiz jāved uz slimnīcu.

Sasniedzot viena ar pusi gada vecumu, brālis sāka attīstībā progresēt – viņam kļuva labāk. Un man vairs nebija tik ļoti bail par viņu. Brālis sāk lēnām visu saprast, ko mēs viņam sakām, ko mācām.

Ik dienas es ļoti daudz laika pavadu ar mazo brāli – spēlējamies, smejamies, skatāmies multenes un apgūstam daudz ko jaunu.

Mans mazais brālis ir ļoti stiprs, priecīgs, neskatoties uz to, ka viņam jāsadzīvo ar tik nopietnu slimību. Es viņam vienmēr palīdzēju, atbalstīšu, aizstāvēšu – būšu līdzās.

Brālis ir mans varonis. Es viņu apbrīnoju ik katru mīļu brīdi. Novēlu viņam izturību, mīlestību, drosmi un – pats galvenais – veselību. Es ticu, ka tas piepildīsies drīz vien, bet tagad mums jāpaļaujas uz dakteriem. Es ļoti mīlu savu drosmīgo brāli!

Aleksandrs Drande,
*Liepājas Draudzīgā aicinājuma
vidusskolas 4.c klase*

Man nav tikai viens varonis, bet daudzi. Ikviens Ukrainas karavīrs un Ukrainas iedzīvotājs, kurš cīnās par sevi un savas valsts brīvību, ir mans varonis. Viņos ir tāds spēks, ka Supermens, Halks un Betmens liekas vārgulji. Es apbrīnoju ukraiņu tautas drosmi un vienotību. Viņi plecu pie pleca cīnās, lai nosargātu savu dzimteni no iebrucēja. Es ticu, ka viņiem izdosies! Ukraiņu tauta iedvesmoja lielu pasaules daļu sadoties rokās un novērtēt brīvību. Mieru katrā valstī un katrā ģimenē!

Mārcis Grišuļs,
Mārupes pamatskolas 4. klase

Gabriela Zikunova, Jelgavas Centra pamatskolas 6.d klase

Mana skolotāja

Dzīve skolā ir spilgta, skanīga, rosīga un ļoti interesanta. Dažreiz es esmu tajā iekšā, bet citreiz vēroju no malas. Man liekas, ka skolēni ir līdzīgi mušām. Kad pienāk starpbrīdis, visi spindz katrs uz savu pusi. Ja salasītu visas skolas mušas, tad dažas no tām varētu būt varoņi. Mans vislielākais varonis pasaulē ir skolotāja. Viņa vienmēr palīdz un vienmēr ir priecīga.

Raibajā skolas dzīvē gadās dažādi. Kad kaut kuram ir bēdīgi, skolotāja pieiet un palīdz. Viņa ir kā mīļš taurenītis. Taču dažreiz var kļūt arī par skaļu mušu! Man patīk, kad šī muša pārvēršas par priecīgu klaunu un uztaisa ballīti. Tad visiem ir jautri un smieklīgi! Kaut man arī patīk, kad viņa uzdod mājasdarbus un ir nopietna. Tad mēs kopā tos pārrunājam. Bet visvairāk man patīk, kad viņa ir telefons un klausās visu, ko es saku. Šie mirkļi man ir ļoti svarīgi. Bet vēl labāk, ja viņa būtu dancotāja – ča, ča, čā! Varbūt viņa pa kluso tomēr danco, jo viņai patīk kustēties un reizē iekustināt arī citus. Dažreiz viņa uzpūšas kā balons un uzsprāgst, un tas var pārnēsāt balonu slimību. Izrādās, ka šī slimība ir lipīga. Kad slimība beidzas, viņa ir ļoti pacietīga, kā pulkstenis – tik, tak, tik, tak, bums! Tad man ir jāklūst par telefonu un viņa jāklausās. Pēc tādas sarunas skolotāja

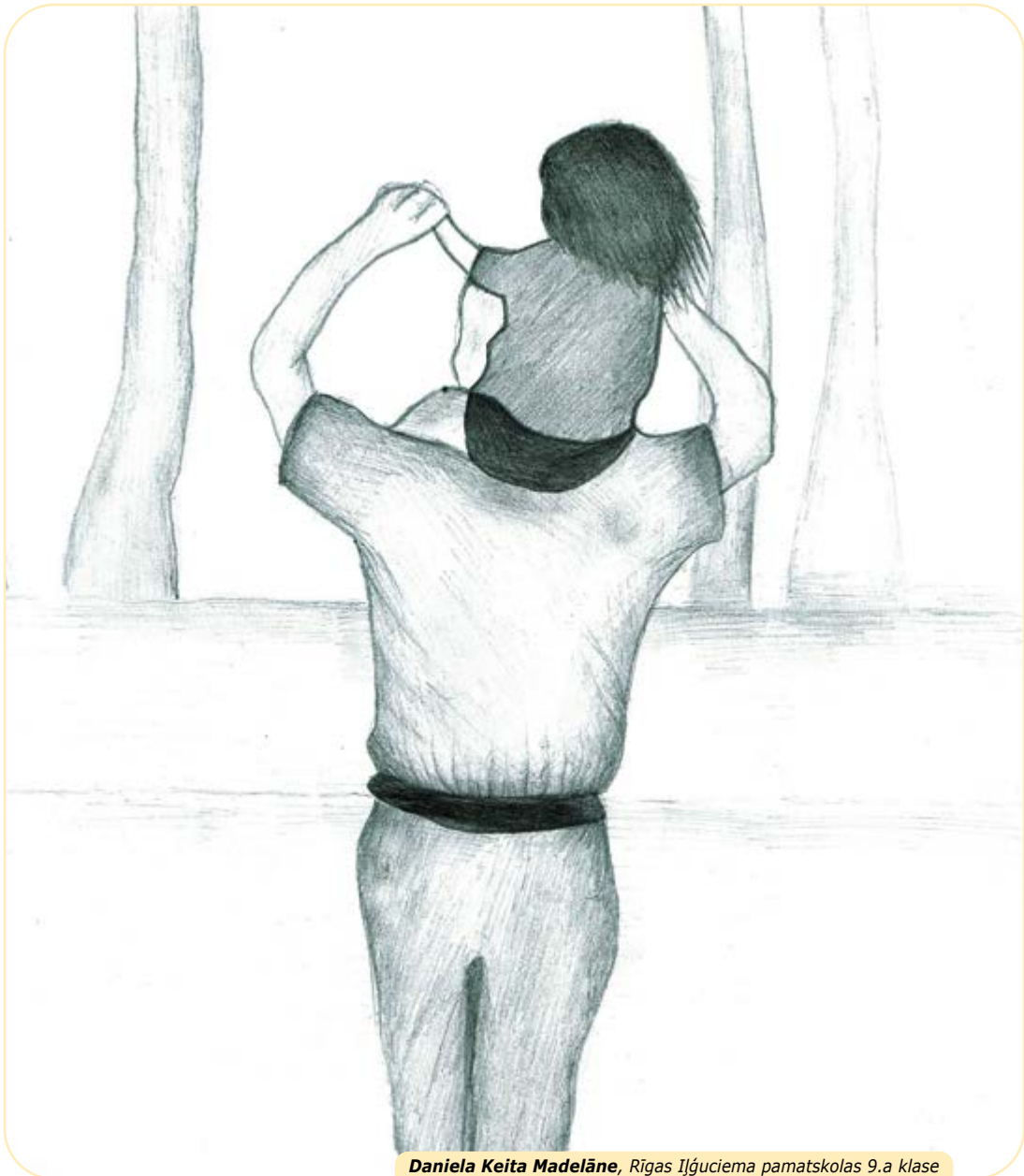
visiem uzslēdz atpūtas diētu, un tad es kļūstu par kāpostlapiņu un man gribas atpūsties.

Pēc būtības esmu kāpostiņš. Es gribu paspēt visu izdarīt ātri un ar mīlestību. Paskaidrošu, kāpēc esmu kāpostiņš. Man patīk paslēpties aiz daudzajām lapiņām un nerādīt savu īsto seju. Parasti es kautrējos visu priekšā runāt un ietinos lapās. Skolotāja ir mans varonis, jo viņai stāstīt es nekaitrējos. Uz viņu es savas lapiņas atveru un uz ilgu laiku atstāju vajā sirsniņas formā. Kad apkārt saskrien skolas mušiņas, es ietinos savās lapiņās un gaidu brīdi, kad būšu drošībā. Manas lapiņas var ātri ievainot, un tad man sāp sirsniņa.

Mans vislabākais varonis pasaulē ir tik mainīgs, ka gribas mainīties kopā ar viņu. Dažreiz mana skolotāja ir arī ods, kurš iekož ausī. Tajā brīdī gribas strādāt un visiem parādīt, ko es varu. Kaut gadās brīži, ka viņa nogurst. Es varu piedāvāt viņai kādu savu lapiņu, lai viņa neizkūst pavisam.

Es domāju, ka viņa var arī pārvērsties par supervaroni un lidot, bet pagaidām viņa ir tikai taurenītis. Tā es vienmēr paveru savas lapiņas, kad tuvojas mans taurenītis.

Dominiks Aglonietis,
Aglonas Katoļu ģimnāzijas 4. klase

Daniela Keita Madelāne, Rīgas Iļģuciema pamatskolas 9.a klase

Mans varonis ir mana valsts Latvija

Es lepojos ar savu valsti, tās kultūru un vēsturi.

Latvijas ir gājusi cauri karam un uzvarējusi, pārcietusi okupāciju. No Latvijas tika izsūtīts daudz cilvēku uz Sibīriju lopu vagonos. 1941. gadā un 1949. gadā deportēja cilvēkus masveidā.

1918. gada 18. novembrī proklamēja neatkarīgu Latvijas valsti.

1991. gada 4. maijā Latvijas PSR Augstākā padome pieņēma deklarāciju „Par Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanu”. 4. maijs ir Latvijas neatkarības atjaunošanas diena.

Latvija iestājās NATO un Eiropas Savienībā.

Latvija ir mans varonis, kā arī mana zeme un dzimtene, kurā esmu dzimusi un kurā es augu un eju skolā. Man patīk mana valoda.

Elīza Berga,

Sabiles pamatskolas 6. klase

Mans varonis ir mīļais vectēvs. Viņam patīk strādāt, atrasties [..] vienmēr kustībā. Kad esmu laukos, kopā vienmēr sanesam malku. Ziemā tīrām dziļos sniegos. Vasarā kopā ejam dārzā, kur sējam, stādām, ravējam. Rudeņos novācam ražu – burkānus, bietes, kāpostus.

Vectēvs prot tik daudz! Viņš remontē, būvē un dara citus darbus. Ar vislielāko interesi vēroju, kā vectēvs jebkuru defektu mantām var novērst un pārtaisīt par vēl efektīvāku mantu. Mammai saplīsa rokas kužamā dzelzs karote. Nepagāja ne desmit minūtes, kad vectēvs to pārtaisīja, uzliekot koka rokturi. Šobrīd laukos veco māju pārbūvē par skaistu dzīvojamo māju. Lauku virtuvē pārbūvēja plīti. Viņam ļoti padodas celtniecības darbi. Katru darbu vectēvs veic ar lielu atbildības sajūtu un ļoti labi.

Viņš man ir paraugs. No viņa varu mācīties neatlaidību, pacietību, centību, gudrību.

Es ļoti lepojos ar savu vectēvu.

Nikola Mitrofanova,

Cēsu pilsētas vidusskolas 3.b klase

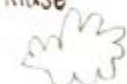
Nikola Liopa,

Vecumnieku vidusskolas 8. klase

Mans varonis šodien ir mana mamma.
Mamma man vienmēr izpalīdz, rūpējās
par mani un dod padomu. Mana mamma
ir vislabākā. Es mīlu viņu un manu
ģimeni. Es esmu laimīga ka man ir tik
mīla mamma.

Ella Kasparšone 6 gadi
2. klase

Ella Kasparšone, Ņujorkas ev. lut. draudzes Nūdžersijas Latviešu pamatskolas 2. klase

Man ir desmit gadi un man ir māsa. Viņa mācās 1. klasē. Mums nav mammas un tēta. Par mums atbild divas omes un opis.

Mums ir ļoti daudz darba un viss jāpaspēj, jo opim ir saimniecība. Bieži jāremontē tehnika. Mans stiprais opis ir ļoti stingrs. Ja mājasdarbs ir izpildīts ar svītrojumiem, tad liek pārrakstīt. Vispār man patīk rakstu darbi. Tagad man ir ļoti skaists rokraksts. Es daudz lasu grāmatas. Pēc tam ar omi runājam un runājam, ko abi esam izlasījuši.

Es domāju, ka visi, kuri par mums ar māsu rūpējas un atbild, ir mūsu šodienas varoņi. Opim es iedotu īpaša varoņa goda zīmi. Skolā par godu Lāčplēša dienai stundā gatavojām medaļas un mums bija jāizdomā, kam to pasniegs. Es uzreiz zināju, tā būs manam varonim – opim! Man ļoti patīk opis, un es gribētu, lai viņš ir katru brīdi manā dzīvē. Viņš ir tik drosmīgs! [..]

Gribēju, lai mani nofilmē, skrūvējot traktoru, kā padodu zvaigznišu atslēgu. Opis iemācīja man pielikt atstarotājus siena piekabei. Sprotams, ka drošībai. Vēl ir tāda *trinsatslēga*, ar to skrūvējam riteņus. Opis man mācīja, kā pieskrūvēt siena grābeklim zarus. Tad, kad grābeklis bija gatavs, varēja braukt un kasīt zāli vālos.

„Plīšu” jaunais saimnieks – tā par mani saka daudzi. Varbūt es arī kādam būšu varonis?

Adrians Jurģis,
*Taurupes pamatskolas Meņģeles filiāles
2. klase*

Mans varonis ir mans treniņu biedrs Mārtiņš. Es pastāstīšu stāstu par mani un viņu.

Reiz es gāju uz basketbola treniņiem. Tad treniņi notika pilsētas centrā. Mamma un tētis nevarēja mani uz treniņiem izvadāt, pats ar tramvaju vai autobusu arī vēl nepratu braukt. Tad mēs kopīgi izlēmām, ka sāksim iet uz florbola treniņiem.

Sākumā viss bija labi. Pret mani izturējās ar cieņu. Vienu dienu viss mainījās – mani sāka apsaukāt, apsmiet, nedraudzēties, izņemot Mārtiņu. Viņš mani uzrunāja, aicināja draudzēties. Teica, lai pārējiem nepievēršu uzmanību. Sāka man rādīt dažādus trikus un paņēmienu, deva padomus, kā sevi aizstāvēt. Iedrošināja, lai es palieku. Un tā es paliku florbola treniņos līdz šai dienai.

Mārtiņš ir jauks, labsirdīgs, izpalīdzīgs cilvēks. Viņš nav tāds, kurš apsaukā, dara citiem pāri, aizskar ar vārdiem jaunpieņacējus, kuri vēl tikai mācās spēlēt. Mārtiņš dara tieši otrādi – viņš padalās ar savu pieredzi, jo sāka trenēties florbolā piecu gadu vecumā.

Mārtiņš ir draugs visiem – nevienu neatgrūž maliņā. Viņš parāda priekšzīmi, kā labāk jāspēlē florbols, lai es šo sportu nepamestu. Mārtiņš ir mans draugs un varonis.

Valters Grīnfelds,
*Liepājas Draudzīgā aicinājuma
vidusskolas 4.b klase*

Kas ir mans varonis šodien? Demrauts

Manuprāt, varonis ir cilvēks, kuram ir liels, cēli mērķi. Varonim svarīgi ir iepazīties un gādāt par cilvēkiem un darīt darbus, kas citiem liekas grūti vai nemanīgi. Ir daudz varoņu, bet šeit runāšu par krišjāni Baronu.

Lai gan krišjāni Barons ir dzīvojis 19. gadsimtā, es viņu uzskatu par svarīgu cilvēklati arī mūsdienās, jo par viņu pavērtis vārdi un māca tagad. Krišjānis Barons, pēc manām domām, ir varonis visai Latvijai, jo viņš attīstīja latviešu kultūru. Varonība viņš izvērtēja ilgus gadus veltījis darbu priekšvēstniecībai, kopšanai. Tā bija viņa apzināta izvēle un atbildība pret kalniekiem, ciemiņiem un varonība krišjānis Barons viņa tautas dziesmās, cerot, ka viņa nedaudzīgais darbs palīdzēs latviešiem saglabāt tautas mantojumu, par kuru lepotos un šodien saud par mūsu zeltu.

Darņa tāva veikums mani rada saimni ar seniem no manām latviešu saimēm. Es krišjāni Baronu uzskatu par varoni, jo viņš ir spējis mani paglātināt patriotisma un saimni, un tautas pagātni. Barons izvērtēja mantojumiem milzīga bagātība, kas mani arakstina un bez lepotos, jo no priekšvēstniecījam tautas dziesmām par mūšitēs gan par cilvēka dzīves ritmu, gan dabu un darbu tīkuma. Tas arī mācīšanās māca ciemu un atbildību pret visu, kas mums apkārt.

Barons bija jauns latvietis, ar kuru lepotos visvairāk. Viena ir mans varonis šodien. Vai mūsu kultūras mantojums ir iedomājams bez tautas dziesmām un Barontēva?

I si, brūni mati. Brūnas acis. Ļoti skaista. Laipna.

Uzmini, nu! Kas tas ir? Tā ir mana mamma. Viņa ir mana varone.

Mamma vienmēr palīdz un paskaidro. Visgrūtākais skolas uzdevums kopīgiem spēkiem tiek pievarēts. Mamma vienmēr atrod laiku pienākt pie mana rakstāmgalda un mierīgi pavaicāt: „Vai palīdzēt?” Viņas roka nogulst uz mana pleca, un mamma kļūst par vislabāko skolotāju pasaulē. „Vai saprati?” pramejot viņa nosaka. Es tikai pakratu galvu. Mans galvas mājieni nozīmē gan „jā”, gan „paldies, mammuci”.

Kad esmu slima, ne vienmēr man jādzer zāles. Reizēm pietiek ar mammas silto rokas pieskārienu pieri, maigu skatienu, mīļu vārdu: „Nu, meitiņ, kā ir? Iedzer tēju!” Šķiet, ka manai mammai piemīt burvju spējas. Viņa ir kā labā feja no pasakas.

Mammai ir ļoti plaša un mīloša sirds. Kad es ar mazo brāli „savārām ziepes”, viņa dusmojas, sarauc pieri, smagi nopūšas. Mēs saprotam, ka nebūs labi, lūdzam piedošanu. Mīļš apskāviens nolīdzina pārpratumus. Viss tiek piedots.

Es brīnos, kā mamma visu var paspēt. Atbildīgi strādāt darbā, nomazgāt spodrus istabas logus, lai saule iespīd bez raizēm. Viņa prot uzsmaidīt ikvienam cilvēkam. Mammai patīk rosīties virtuvē, kur pankūkas kārtojas lielā kaudzē un atgādina šķībo Pizas torni, kur lielās garneles kā lepnas modes dāmas ietinas

nūdeļu mētelīšos un vilina mūs pie virtuves galda. Tad norimst ikdienas trokšņi un sākas mierīga čalošana.

Kad es gribu parunāt par meiteņu lietām, mammai vienmēr atrodas brīvs brītiņš. Pusmazgātā krūzīte virtuvē var pagaidīt, zupa katlā uz brīdi pārstāt burbuļot, telefons – paklusēt, jo mammai ar meitu nopietnas sarunas. Visnopietnākās sarunas. Tās ir tikpat svarīgas kā ANO ģenerālsekretāra runas Ģenerālajā asamblejā.

Mammu, es tevi mīlu!

Marija Rimicāne,

Ozolnieku vidusskolas 4. klase

Vēlos pastāstīt par savu vecāko brāli Danielu. Mans brālis ir [..] sešpadsmit gadus vecs jauniešs, kurš mācās Aizkraukles novada vidusskolas 10. klasē.

Zinu, ka viņš nav veicis nekādas varoņdarbus, taču manās acīs viņš ir mans varonis, jo Daniels ir ar labu sirdi, viņš ir godīgs, strādīgs. Viņš man ir kā brālis un labākais draugs.

Mans brālis skolā labi mācās, viņš vienmēr palīdz vecākiem, protams, arī man. Daniels ir viens no labākajiem futbola komandas „IFK” uzbrucējiem. Arī mani brālis māca pareizi spēlēt futbolu. Tāpēc šobrīd es esmu labākais vārtsargs komandā.

Tā ir ikdienas dzīve, tas nav varoņdarbs, bet mans vecākais brālis manā skatījumā

ir īsts varonis. Daniels prot atrast kopēju valodu ar visiem cilvēkiem, ar viņu ir viegli un interesanti!

Par to, ko esmu iemācījies deviņos gados, ļoti lielā mērā pateicos viņam.

Kad izaugšu liels, gribu viņam līdzināties! Ļoti ceru, ka brālis kaut kad leposies ar mani!

Markuss Prokofjevs,

Aizkraukles novada vidusskolas 3.a klase

Mans šodienas varonis ir mamma. Viņa ir skaista, gara auguma, ar gariem brūniem matiem. Mamma ģērbjas garos, dzeltenos svārkos un baltā T kreklā. Viņai ļoti patīk krāsoties jeb likt meikapu. Viņas mīļākā krāsa ir rozā.

Mamma ir ļoti strādīga. Viņa visu laiku mazgā veļu, kārtro māju, attālināti strādā darbā. Viņa ir ļoti izpalīdzīga un nekad nepadodas pie pirmajām grūtībām. Mamma vienmēr tieksies sasniegt pašus labākos rezultātus. Ja kādreiz man ir slikti, viņa vienmēr ir man blakus un palīdz. Viņa ir ļoti gudra, jo vienmēr izdara solīto. Mamma ir ļoti atbildīga, jo nekad neizlaiž treniņus. Viņa ļoti labi gatavo un māca man gatavot ēst. Palīdz man ar mācībām. Iemācīja rakstīt diktātus.

Mamma ir mans varonis, viņa turpina dziedāt mūsu skolas meiteņu kori „Spīgo”.

Koris šogad sacentās Dziesmu svētku koru karos, un „Spīgo” uzvarēja. Arī es mācos mūzikas novirzienu klasē un vēlos viņai līdzināties.

Marija Antāne,

Jelgavas 4. vidusskolas 3.b klase

Izlasot tematu, es uzreiz zināju, par ko rakstīšu.

Opis ir mans varonis šodien. Es jau daudz ko zināju par viņu, bet tagad man radās vēl lielāka interese. Lai uzzinātu un uzrakstītu par viņu, es uz lapas uzrakstīju jautājumus. Mūsu saruna notika rudens brīvlaikā.

Manu opi sauc Guntis Bāliņš. Viņš ir garš, stiprs, jauks, muskuļains, sirmu bārdu un galvu. Sirmā galva un sirmā bārda padara viņu ļoti izskatīgu savos skaistajos gados. Opis dzīvo Alūksnes novadā – Rezakā. Māja celta 1806. gadā, tā ir kultūrvēsturisks piemineklis. Māja ir mantojums no opja vectēva, kurš bija muižkunga mežsargs. Opis mācījies Strautiņu pamatskolā, pabeidzis Apes vidusskolu, absolvējis Murjāņu sporta skolu un Rīgā mācījies par radio inženieri. Savu volejbolista karjeru turpināja, spēlējot „Rīgas radiotehniķi”, kopā ar slaveniem spēlētājiem. Tikai ļoti žēl, ka sportu nācās pārtraukt – traumas dēļ.

Vairākus gadus opis strādāja kolhozā par šoferi. Kad kolhozi tika nolikvidēti, opis savā atgūtajā zemē nodibināja saimniecību. No sākuma bija piena govīs, ar laiku saimniecība kļuva par bioloģisko, kurā audzē dārzenus un Šarolē šķirnes gaļas govīs. Mans opis dienēja armijā, pēc tam kļuvis par Latvijas zemessargu. Ir izaudzinājis 2 meitas un 2 dēlus. Es viņu nosauktu par gudro gudrinieku saviem 10 mazbērniem un 2 mazmazmeitiņām. Visiem viņš vajadzīgs, un visi viņu jūt.

Esmu viņam uzticējies tādos brīžos, kad man dreb kājas no bailēm. Piemēram, kad opis man mācīja braukt ar traktoru un mopēdu, riteni un kvadriciklu. Sports un darbs, tā esot goda lieta. Man patīk iet kopā ar viņu uz kūti. Tas ir tik forši – pavadīt laiku, barojot gotiņas.

Skolā, kad jādomā grūtie uzdevumi, liekas, ka opis to jūt, jo man viss padodas. Skolotāja ir teikusi, ka mani varētu pārcelt jau ceturtajā klasē. [..]

Latvijas svētkiem esmu iemācījies skaistu dzejoli, piedalīšos svētku koncertā. Mana ģimene priecāsies par mani. To zinās arī opis. Gribēšu zināt, ko viņš teiks.

Un tagad ir tā, ka man arvien biežāk gribas piezvanīt opim. Es viņam daudz saku – paldies. Viņš nezina – par ko tā? Es gan zinu. Vislielākā vēlēšanās, lai opītis vēl ilgi, ilgi ir mans varonis – rīt, parīt, aizparīt...

Uvis Stradiņš,
*Taurupes pamatskolas Meņģeles filiāles
2. klase*

Man vislielāko gandarījuma sajūtu sagādā palīdzēt nelaimē [..] nonākušajiem dzīvniekiem. Man sāp sirsniņa par bezpalīdzīgajiem kaķēniem, maziem, mīļiem pūkainiem kamoliņiem, kuri bija sasieti iemesti atkritumu tvertnē. Ar manas māmiņas atbalstu esam devuši mājas četriem kaķēniem. Vai tā nav varonība? Varbūt niecīga, bet, soli pa solītim, ar siltu sirdi, ar rūpēm, esam izglābuši dzīvību nelaimīgajām dvēselītēm.

Tagad kaķēni omulīgi murrā man pie austiņas un saka: „Tava ģimene mūs izglāba!” Arī vārda došana ir svarīgs priekšnoteikums, jo kā gan dzīva būtne var dzīvot bez vārda. Viktorija, Ketija, Annika un Viktors nu jau žiperīgi skraida pa pagalmu, rotaļājas, ar kārām actiņām lūkojas uz barību un murrā tālāk savu pateicības dziesmiņu: „Paldies! Jūs esat mani šodienas varoņi!”

Vasarā kaķēni pat devās mums līdzī peldēties, kamēr mēs ar māmiņu plūncājāmies, kaķēni gulēja uz laipas. Ar savām zaļi spulgajām actiņām tie murrāja: „Mēs jūs mīlam!”

Pārņākot no skolas, mani sagaida četri murrājoši draugi, un, sagaidot mani, viņi maļ savas dzirnaviņas: „Cilvēki, kas rūpējas par dzīvniekiem, ir šodienas varoņi.”

Madara Girgensone,
*Valmieras novada J. Endzelīna Kauguru
pamatskolas 4. klase*

Mans varonis - Mana Kamma

Kamma, kā debesu zvaigzne spoža,
Tu mani vadi cauri dzīves grūtajiem brīžiem,
Ar mīlestību un acu gaišo mirdzumu,
Tu esi mans drošums un sapņu vadonis.

Tavā klēpī vienmēr labāku un siltāku,
Vienmēr tā ir bijis un vienmēr arī būs.
Dzīves grūtībās un prienos kopā tu stāvi,
Caur visām asarām un smaidiem tu blāvus esi.

Cilvēki nāu un iet kā pasaules gājēji,
Bet tavas mīlestības stāsts nemainās.
Tu esi mans mīļākais cilvēks, kopš pirmās dienas,
Kamma, tu esi mans neaizvietojamais varonis.

Mans opis vienmēr, kad atbraucam ciemos, liek kaut ko viņam palīdzēt lauku darbos – sanest malku šķūnītī, pabarot trušus, to kūti ir ļoti daudz! Tiešām tik daudz, ka es nevaru pat izskaitīt! Melni, balti, raibi. Viņi ir tik droši, ka varu trušus arī apmīļot. Man ļoti patīk šīs darbiņš, ko opis man uztic.

Pēc labi padarīta darba opis ir parūpējies par kaut ko garšīgu. Opim ļoti labi padodas uzcept kartupeļu pankūkas. Tik kraukšķīgas es nekur neesmu ēdusi.

Vēl mans opis ir ļoti radošs. Pašlaik viņš remontē lauku mājas vienu istabu. Ir ieliktas jaunas durvis, viņš teica – tās būšot uz terasi, kur varēsim sēdēt un vakaros vērot dabu un dzert tēju. Es jau tagad ļoti gaidu, kad būs viss pabeigts un varēšu tur atpūsties kopā ar savu mīļo ģimeni.

Manam opim vienmēr ir ļoti daudz ko darīt, tāpēc visu laiku viņš kustas, nekad nesēž mierā. Te viņš ir pagalmā un remontē auto, te jau kūti un rūpējas par saviem dzīvniekiem.

Laukos ir liels batuts, kur labprāt apguļos un sapņoju. Opim tas patīk, tikai viņam ļoti nepatīk, ja batutā sēžu un spēlēju telefonu. Es saprotu, ka viņam ir taisnība. Šeit ir tik daudz ko darīt, ka telefonu es vienmēr atstāju pie mammas.

Šovasar kopā ar opi un omi braucām ekskursijā uz Igauniju. Tur bija tik interesanti! Bijām uz Keilas ūdenskritumu, kur bija jākāpj pa ļoti daudz kāpnēm lejā.

Pēc tam opis bija ieplānojis mūs aizvest uz ogļu raktuvēm. Sākumā domāju, ka tur nebūs nekas interesants, bet mūs noveda dziļi lejā, pazemē. Tur atradās ļoti seni vagoniņi, ar ko cilvēki bija braukuši dziļāk pazemē un rakuši ogles. Bija bailīgi, bet blakus bija opis un ome – tas radīja drošības sajūtu, ka nekas slihts nenotiks. Mūs arī izvizināja ar šiem vagoniņiem. Bija tāds troksnis, ka neko nedzirdēju. Tad es sapratu, cik grūts darbs ir bijis ogļračiem. Ekskursija bija izdevusies, un ļoti gaidu nākamo vasaru, kad opis apsoliņa aizbraukt vēl kaut kur.

Es ļoti lepojos ar savu opi. Viskolosālākās dienas ir laukos kopā ar savu ģimeni un opi un omi. Es savu opi droši varu dēvēt par savu varoni šodien, jo no viņa esmu daudz ko labu iemācījusies. Paldies, opi, ka Tu man esi!

Marta Ozoliņa,

Limbažu Valsts ģimnāzijas 4. klase

Mans šodienas varoni, nāc ārā! Mēs šodien daudz ko darīsim!

[..] Manu varoni var redzēt, var dzirdēt. Tas ir manā plauktā. Tas ir – manis pašas izdomāta dzeja, dziesma, stāsts, kas omulīgi mitinās kādā grāmatā. Šīs lietas manu dienu padara gaišāku un sirdi spožāku. Galva gudrību pilna. Grāmata ir kā pasaku valstība, kur valda zināšanu krāsainība un emocijas. Pamazām rādu piemēru savām mazajām māsām lasot, lai saprot grāmatas

Kitija Sutkeviča, Baumaņu Kārļa Viļķenes pamatskolas 6. klase

lielo varenību, kas atver pasaules vārtus. Grāmata ir mans varonis šodien. Grāmata man palīdz daudzos domrakstos, dzejā, dziesmā un it visā manā dzīvē!

Tagad nolikšu to redzamākā vietā, lai vairs nav jāmeklē!

Emilija Beāte Šmite,

*Taurupes pamatskolas Meņģeles filiāles
3. klase*

Mani sargeņģeļi

Man palaimējies piedzimt ģimenē, kur ir mīloši, gādīgi vecāki, vecvecāki, krustvecāki un visa kuplā radu saime. Katrs no šiem cilvēkiem ir īpašs

un mīļš. Kā starp košajām rudens lapām grūti atrast skaistāko, tā manā ģimenē ir daudz varoņu. Taču paši nozīmīgākie – ir mani vecāki.

Spēcīgākais varonis ģimenē ir mans tētis. Viņš sargā mūsu ģimeni katru mīļu brīdi. Tas mūs priecē un padara laimīgus. Tētis palīdz gan priekos, gan bēdās. Viņš ir ļoti mīļš un spēcīgs, kā ozols, kas balsta mūsu ģimeni. Man ir skumīgi ap sirdi, ka tēta bieži nav mājās. Tētis aizbrauc darbā piecos no rīta un pārrodas vēlu vakarā. Gadās, ka aizbrauc vakarā un atbrauc naktī. Tētim ir ļoti atbildīgs darbs, viņš ir zemessargs, kas sargā ne tikai mūsu ģimeni, bet arī valsti. Arī tagad man sāj

sirsniņa, jo tēta nav mājās. Tētis darba darīšanās ir Kosovā. Tētis tur ir jau trīs mēnešus. Viņš aizbrauca augustā un atgriezies uz mūsu valsts dzimšanas dienu. Mans tētis ir stiprākais un labākais uz visas zemes. Es ļoti gaidu šo dienu, šo mirkli, kad brauksim uz Lūznavu manam tētim pakaļ. Tētis negribēja braukt misijā, bet viņam nebija izvēles, viņš ir kareivis.

Tētis ir piedalījies dažādās sacensībās un konkursos viens un kopā ar ģimeni, ir ieguvis titulu „Supertētis”. Kad tētis ir mājās, viņš ir jautrs un gādīgs. Kādu dienu bijām pie vecmamma un gaidījām, kad tētis mūs savāks. Viņš atbrauca ar lielo karavīru busiņu. Mēs ar brāli apsēdāmies pašā aizmugurē. Ar tēti kopā bija viņa kolēģis, kuram iesauka Cīsiņš. Mums kopā bija ļoti jautri. Tētis ir piedalījies Latvijas parādē dažādās pilsētās, braucis tur un runājis cilvēku priekšā. Viņš ir kļuvis par manu stipro, mīlo, jautro, laimīgo, dārgo un skaisto tēti. Man trūkst vārdu, lai pateiktu, cik ļoti es viņu mīlu. Viņš ir mans varonis tagad un mūžīgi. Pār vaigu norit sāļa asariņa... Ak, tēti, kā es ilgojos pēc tevis!

Šis skumjas kļiedē otrs mans varonis. Māmiņa ir siltāka par karstāko saules starīgu debesīs. Viņa ir mīļa, gādīga, saprotoša un ļoti stipra. Mani interesē tas, kā mamma var dienā izdarīt tik daudz. Viņa var braukt uz darbu, strādāt, vakarā sagatavot vakariņas, samīļot mūs, noglāstīt un pažēlot. Man ir jaunāks

brālis un maza māsiņa. Visiem gribas māmiņas mīlestību. Viņa vienmēr ir smaidīga un enerģiska. Kad tēta nav mājās, savu mīlestību viņa dāvā divtik, lai mēs neskumtu. Mamma spēks ir stiprs un nesalaužams. Tas mūs tuvina un vieno. Katrs cilvēks ir atšķirīgs, bet mūsu mamma ir vislabākā uz zemes, arī viņa ir mans varonis. Mamma mīlestība mūs sasilda kā mazu kamolīti, ar kuru spēlējas kaķēns. Mammai piemīt īpašs spēks, kurš neļauj viņai apstāties un beigt darīt. Dievs mammai ir devis spēku un gudrību, kas viņai palīdz dzīves gaitās. Es lūdzu, lai Dievs viņu svētī, dod spēku un sargā manu tēti.

Dievs dāvājis maniem varoņiem lielu godu, lai aizstāvētu mūsu ģimeni, Latviju un mieru. Vecāki manā sirdī ir galvenie, un uz mūsu dzīvi noraugās Dievs. Lai kur es būtu un ko darītu, man klāt vienmēr būs mani varoņi – māmiņa un tētis. Man vecāku dažreiz paliek žēl, ka viņi tikai strādā un strādā. Man gribētos atvieglot viņiem dzīvi, bet es esmu tikai bērns. Mans pienākums ir labi mācīties. Mani varoņi man ir devuši gudrību un spēku, lai arī es reiz varētu kļūt par varoni.

Vecākiem piemīt īpašas spējas, ar kurām viņi palīdz mums visos dzīves pārbaudījumos. Mani vecāki ir mani sargeņģeļi.

Annika Leonoviča,
Aglonas Katoļu ģimnāzijas 4. klase

Alisa Komkina, Rīgas Valsts klasiskās ģimnāzijas 7.b klase

Daudziem cilvēkiem varonība saistās ar karavīriem, ugunsdzēsējiem, policistiem, kuri, ziedojot sevi, palīdz citiem. Es par varoni izvēlējos dēvēt savu māsu Jūliju, jo varonība ir ne tikai glābt citus, bet arī pašam sevi.

Manai mātai ir depresija. Tā ir ļoti smaga slimība, ar ko viņa saslima šajā pavasarī. Sākumā viņai bija ļoti slikti, un viņa gribēja mirt. Jūlija negāja skolā, negribēja komunicēt, negāja ārā. Jūlija ir cilvēks, kas visvairāk mani saprot, tāpēc bija grūti noskatīties, kādā stāvoklī viņa bija.

Ar laiku, ejot pie psihologa un dzerot zāles, viņai palika labāk. Aprīlī mēs nopirkām Jūlijas dēļ suni, tas viņai lika kustēties, iet ārā un komunicēt ar citiem. Pēc manām domām, viņai tas ļoti palīdzēja. Ar ārsta izrakstīto zāļu lietošanu un sliktajām domām viņa pabeidza divpadsmito klasi un sporta skolu, tas viņai nācās ļoti grūti, bet māsa to izdarīja sevis un dzīves dēļ. Tas apliecināja, ka Jūlija nedomā tikai par nāvi, bet arī par dzīvi un nākotni. Vasarā es sāku pamanīt, ka viņai paliek labāk, viņa ir priecīgāka, vairāk runā un paliek aktīvāka. Par to es biju ļoti priecīgs.

Tagad viņai ir daudz labāk nekā pavasarī, un viņa ir pat iestājusies augstskolā, lai mācītos par medmāsu un turpinātu virzīties uz savu mērķi. Jūlija joprojām dzer zāles un iet pie psihologa, bet viņa tagad ir palikusi daudz dzīvāka. Viņa nepadosies.

Varoņi ir drosmīgi, drosmīga ir saņemšanās un griba dzīvot, nevis izvēlēties vieglāko ceļu – doties prom no dzīves. Nākotnē es vēlos līdzināties savai mātai – pat ja nesanāk vai jūtos slikti un vēlos padoties, es atcerēšos, kāda ir Jūlija, un dzīvošu tālāk.

Tomass Gustavs Celenbergs,
Dāvja Ozoliņa Apes pamatskolas 7. klase

Man ir bijušas interesantas sarunas par varoņiem ar savu mīļo vecvecmāti, kura nedzīvo pie mums, bet astoņdesmit gadus jau saimnieko savas dzimtas mājās. Kas tik nav bijis! Klausoties par pārdzīvoto kara laikos, mani pārņēma baiļu un pārdomu spēks. Viņa spēja ļoti labi atšķirt labos un sliktos varoņus. Stāsta notikumus, kur tas atklājas. Tik daudz gudrības viņas vārdos!

– Kā mēs, mazmeitiņ, šodien zinātu, ka esam laimīgi, ja nebūtu izdzīvojuši Latvijas un savas ģimenes melnās nedienas? – viņa saka.

Neesmu vairs nekāda maziņā, tāpēc saprotu, no kurienes viņai stingrais spēks un raksturs.

– Katram sava varonība un savs varonis, – to teikdama, vecmāte lūkojās mani.

– Bet kā ir ar tevi, Katrīna?...

Esmu lasījusi dažādus tekstus avīzēs un grāmatās par varoņiem. Varoņi glābj cilvēkus un padara pasauli labāku.

Šarlote Veisa, Āgenskalna sākumskolas 6.c klase

Spītā un bieži vien necilvēcīgos apstākļos saglabā cilvēcību. Man liekas, tā ir drosme un katra latvieša lepnums. „Drosme ir spēt pārkāpt sev pāri, drosme padara tevi par citu cilvēku,” – atceros sacīto no kādas sarunas audzināšanas stundā, ko ierakstīju kladē, lai neaizmirstu.

Es domāju, ka mans mācīšanās un sasniegumu darbs ir kāda lielāka spēka nopelns. Par katru darbiņu, kur pielieku savas rokas, – izjūtu prieku. Ir sajūta, ka kāds mani vada. Rodas tūkstošiem

labu domu. Interese atklāt ko jaunu, izmēģināt – man pietiek tam drosmes.

Es daru! Pricējos! Es varu! – Kāpēc? – Tāpēc, ka man ir mamma. Mamma ir mans varonis šodien! Viņa vislabāk sajūtu, kad jābūt blakus, lai samīļotu, aizsargātu un iedotu vecvecāsmātes mantoto gudrības ābeci.

Rītos, kad mamma jau devusies darba gaitās, ēdot brokastu maizi, sajūtu savu mammu. Zinu, ka tajā brīdī viņa veido kārtējo maizes kukulīti, jo strādā maizes

ceptuvē. Tas ir zelta vērts maizes darbs. Lai mums nekad netrūktu maizītes uz galda!

Visā Latvijā ēd manas mammas cepto maizi. Tas ir spēka avots ikvienam varonim, kas ir katram savs!

Katrina Gžibovska,

*Taurupes pamatskolas Meņģeles filiāles
4. klase*

Svarīgākais varonis vienmēr ir bijis blakus – mana mamma [..] Kristīne. Mamma ir amizanta, mīloša un brīnišķīga persona, kas vienmēr mani iepriecinājusi ar pārsteigumiem un uzklusījusi brīžos, kad ir bijis visgrūtāk. Esmu diezgan pārliecināta, ka mana mamma nav tāda kā visas citas mammas. Man ir stilīgā mamma, kas seko līdzi jaunākajām modes tendencēm, ģērbjas modernāk par mani un vienmēr ienāk manā istabā ar saviem smieklīgajiem jokiem, lai mēs abas pēc tam varētu kopā pasmieties. Dažbrīd pat šķiet, ka mēs esam vienaudzes, jo ar mammu man nav pārāk liela gadu starpība, lai es uztvertu mammu kā tipisko mātes tēlu, no kuras jāslēpj noslēpumi vai personīgās dzīves problēmas.

Svarīgi, ka man ir iespēja mammai pastāstīt par gandrīz katru savas dzīves aspektu, jo zinu, ka daudziem vienaudžiem nav tādu iespēju vai arī viņi vienkārši izvēlas par to nerunāt. Piemēram, es katru vakaru mammai varu pastāstīt par skolas

ikdienu un draugiem, kā arī vienmēr pateikt, ka esmu dabūjusi sliktu atzīmi, zinot, ka netikšu nosodīta. Arī manas mīlas likstas neizpaliek neizsūdzētas mammai, nav tā, ka es stāstu pilnīgi visu, bet galvenais gan paliek izsūdzēts. Ir bijuši brīži, kad pat nevajag runāt, jo mamma jau pēc manām acīm redz, ka mana sirds nepukst pareizajā ritmā.

Man ar mammu ir daudz jauku atmiņu, un, gadiem ejot, tās paliek arvien tuvākas un mīļākas. Viena nodarbe, ko esam iemīļojušas, ir vēli vakara braucieni ar mašīnu pa Rīgas centru bez noteikta iemesla. Galvenais, lai fonā skanētu kāda mums iemīļota dziesma un mašīnā virmotu degvielas uzpildes stacijas kafijas smarža. Šie pavisam vienkāršie, bet sirdi sildošie mirkļi man vislabāk ir palikuši atmiņā. Vēl viens no neskaitāmiem iemesliem, kāpēc es mammu godāju varones lomā, ir tāds, ka mamma jau no bērnības man ir bijusi stila guru. Es atceros, kā jau sešu gadu vecumā mēģināju staigāt mammas augstpapēžu kurpēs, taču toreiz tās vēl bija daudz par lielu. Tāda sajūta, ka tas bija vakar, taču šodien mans kājas izmērs ir lielāks nekā mammai un kurpju mainīšanās izpaliek. Savukārt ielīst mammas skapī un aizņemties kādu džemperīti gan ir aktuāli. It īpaši, kad man ir apnikuši visi mani džemperīši. Nenoliedzami mammai ir labāka modes izjūta nekā man, jo vienmēr, kad ejam iepirkties, mamma man atrod skaistākas drēbes, nekā es pati sev atrodu.

Tas laikam ir tāpēc, ka pasauli vēroju citādāk nekā mamma, bet man vienmēr ir bijis svarīgi būt kā viņai un ņemt dzīves svarīgākos piemērus no viņas. Pat ja runa ir par džemperu sastāvu vai tā krāsu.

Ne tikai manai mammai, bet arī citām mātes loma nav vienīgā, kas ikdienā jāspēlē uz dzīves skatuves. Mammās ir skaistas sievietes, kurām reizēm vajag arī laiku sev, lai atpūstos no raibās ikdienas. Mammās ir arī zobu fejas, kas, savācot piena zobīņu, saprot, ka bērni aug, laiks nestāv uz vietas. Un varbūt reizēm ir jauki redzēt to izlietni, kas pilna ar traukiem, vai istabu, kur noteicošā satiksme norit uz spēļu paklājiņa un pāri ielai ir Āfrika, kur lauva ar trusi pat spēj saglabāt draudzīgas attiecības. Pirmajām sniega pārslīņām dejojot lejā pa zilo debesu bļodu un egļu skujām smaržojot spēcīgāk, māmiņas kļūst par Ziemassvētku vecīša palīgiem, palīdzot iesaiņot dāvanas un piepildīt vēlmju sarakstu. Mans saraksts vienmēr ir piepildījies, kā ir ar tavu? Es domāju, ja blakus ir mamma atbalstošais plecs, tad viss neiespējamais ir iespējams, pat redzēt Ziemassvētku vecīti. Dienām paliekot garākām un skolas nedēļām īsākām, mammu uzdevums pavasara saulgriežos, proti, Lieldienās, ir paslēpt olas. Kā man vēl vienu reizi gribētos izjust to bērna prieku, atverot šokolādes oļu, un priecāties par mazo plastmasas mantiņu...

[..] Manai bērniņai lēnām aizejot un vecākai kļūstot, arī es jūtu, ka drīz būs laiks atzarties un nokrist zemē. Būs laiks

dzīt pašai savas saknes un radīt jaunus augļus, bet, lai arī man būs pašai jādibina sava ģimene, tomēr mamma vienmēr paliks par manu labāko draudzeni, padomu devēju un atbalstošu plecu, jo ne Betmens, ne kāda Holivudas zvaigzne nebūs spējīga aizstāt manu varoni – mammu!

Ieva Gaile,

Rīgas Centra humanitārās vidusskolas

12.a klase

Mans šodienas varonis ir tētis. Manu tēti sauc Jānis. Es jums pastāstīšu, kāds viņš ir, ko viņš dara un tieši kāpēc viņš ir mans varonis. Viņam piemīt daudz labu īpašību, viņš ir strādīgs, ļoti rūpējas par savu ģimeni, kā arī viņš ir jauks cilvēks.

Šobrīd viņš mums ar ģimeni būvē māju. Tas ir mūsu ģimenes lielākais sapnis. Mans tētis katru dienu brauc un strādā, lai viss ātrāk iet uz priekšu. Ai, kā nevaru sagaidīt, kad to pabeigs! Tas būs lieliski! Mēs visi viņu atbalstām.

Mans tētis ir ļoti gudrs. Sevišķi gudrs viņš ir matemātikā un ķīmijā. Tāpēc viņš var man palīdzēt skolas lietās, īpaši matemātikas mājasdarbos, ja tas ir nepieciešams.

Vēl mans tētis ļoti garšīgi gatavo. Tētim vislabāk padodas gatavot gaļas ēdienus un jūras veltes. Tās gan vislabāk garšo mammai, bet es dodu priekšroku tēta gatavotajiem burgeriem. Viņš ne

tikai lieliski gatavo, bet arī skaisti izkārto un pasniedz ēdienu. Es izbaudu katru tēta pagatavoto maltīti.

Vienmēr, kad vajag, viņš man palīdz un atbalsta. Mans tētis ir patiešām mīļš. Viņš mani paslavē, uzmundrina un arī labi novērtē. Grūtos brīžos mani nomierina un samīļo. Man patīk katrs tēta apskāviens, tas ir tik silts un mīļš! Katru reizi, kad sadusmojos uz viņu, es to ļoti nožēloju, jo padomāju, cik daudz manā labā viņš ir darījis. Ar manu mīļo tēti vienmēr ir interesanti – katru reizi kaut kas atgadās. Tās visbiežāk ir tādas smieklīgas lietas, piemēram, tētis pajokojas. Mēs vienmēr kaut ko izdomājam, un tas ir aizraujoši.

Manam tētim patīk makšķerēt. Tētis ir piedalījies vairākās makšķerēšanas sacensībās. Vienās no tām viņš ieguva pirmo vietu. Visvairāk patīk, kad tētis mani ņem līdzī un mēs kopā makšķerējam. Es no viņa daudz ko iemācos, piemēram, kā izņemt āķi no zivtiņas, kā pareizi veikt dažādas kustības, un daudzas citas makšķerēšanas iemaņas.

Es novērtēju katru mirkli kopā ar tēti, jo katra lieta, ko darām kopā, ir tik fantastiska un sirsnīga! Es dažreiz padomāju – kā man ir paveicies ar tādu tēti! Nevienam nav tāds kā manējais. Es ar viņu ļoti lepojos. Man patīk, ka man ir tāds tētis, un es nekad nevēlētos kādu citu.

Adela Andžāne,

Limbažu Valsts ģimnāzijas 4. klase

B lakusistabā skan saksofons un piepilda māju ar melodiju. [..] Ričards trenējas, gatavojas koncertam. Ričards ir ļoti mērķtiecīgs. Ričards nekad nepadodas. Ričards ir mans vismīļākais cilvēks. Vismīļākais visā plašajā pasaulē. Ričards ir mans brālis. Mans varonis.

Es atceros, tas bija pirms dažiem gadiem. Brālim bija trīspadsmit, man – septiņi. Mēs bijām vieni paši mājās. Dzirdam – kaut kas grabinās pie durvīm. Zagļi! Laupītāji! Bandīti! Ko darīt? Man gribas paslēpties un raudāt. Arī brālim balss kļūst klusāka un klusāka, acis – lielākas un lielākas. „Jāzvana! Jāzvana policijai,” apņēmīgi saka Ričards un meklē kabatā telefonu. Drīz vien ierodas policija. Kas? Kur? Kad? Jautājumi birst kā notis uz nošu lapas. Tikai šoreiz nerodas skaista melodija dziesmai, bet satraukts stāsts, ka kāds grib ielauzties mūsu mājā. Policisti apskata durvis. „Jā, kāds pie jums tiešām ir gribējis ielauzties. Re, atstājis trīs švīkas brūnajā durvju ailē..” konstatē policisti un saskatās. Mēs jau mazliet drošāk pabāžam galvas ārpus sava mājokļa, speram kāju pāri sliekšnim. Un tad brālim pie kājas pieglaužas kaimiņu melnbaltais kaķis, klusi iemurrājas un vēlāk pieglaužas manam trīsošajam celim. „Kāds mīlīgs laupītājs,” saka policists un kāpj ar savu pārinieku mašīnā. Mēs paliekam atvērtajās durvīs un glaudām kaķi.

Amāra Undīne Anabalona-Birnbauma, Āgenskalna sākumskolas 4.a klase

Es mīlu savu brāli. Viņš ir *viskrutākais*, nē, visjaukākais, visgudrākais. Es gribētu būt tāda pati kā viņš. Gudra un talantīga. Tagad Ričards mācās ģimnāzijā. Viņu nebaida ne matemātikas grūtie uzdevumi, ne fizikas eksperimenti. Viņš kā cirka mākslinieks spēj savaldīt līdzstrāvu, atomus, gravitāciju, mijiedarbību un Visumu.

Ričards ir mans labākais draugs. Kad es esmu bēdīga, viņš mani nomierina, jo tikai viņš saprot, kā es jūtos. Es viņam

nekad neesmu bijusi „sīkā atšujies, tinies prom uz savu istabu”.

Jā, tāds ir mans varonis. Viņš dzīvo tepat – aiz sienas, otrā istabā. Katru rītu mēs satiekamies virtuvē, lai dzertu rīta tēju un apēstu mammas sagatavotās brokastis. Tad atskan sirsnīgs: „Paldies, mammūū!” Un Ričards aizsteidzas. Esmu pārlicināta, ka mans brālis dzīvē sasniegs iecerēto un kļūs slavens. [..]

Katrina Krastiņa,
Ozolnieku vidusskolas 4. klase

Man ir tikai deviņi gadi. Mans varonis, konkrēti – šodien, ir mana mīļā skolotāja Ligita. Es zinu, ka ir dažādas skolotājas un skolotāji, ir gan jaukas un mīļas, bet ir arī skarbas.

Runājot par manu skolotāju, viņa ir skaista, smaidīga, pozitīva, radoša, izpalīdzīga, saprotoša, mīļa. Un viņa brīnišķīgi vada mācību stundas! Es apbrīnoju mūsu Ligitu, kā viņa katru dienu prasmīgi mums noorganizē mācību darbu. Mēs jau esam dažādi, dažreiz agrā rīta stundā – miegaini, bet, līdzko sākas mācību stunda, redzot skolotāju, viņas smaidu, mēs stundu sākam ar Valdas Moras „Pateicību”, visi it kā pamostas, un diena var sākties!

Godīgi, mūsu klase ir nedaudz traka, jo klasē ir četrpadsmit zēnu! Taču skolotāja Ligita ir tik prātīga, ka ar visiem mums spēj atrast kopīgu valodu. Mums ir interesantas mācību stundas, tajās mēs daudz zīmējam, līmējam, apgūstam jaunas zināšanas. Mums ir arī āra nodarbības, kuras Ligita organizē jebkurā no mācību stundām. Piemēram, mēs vizuālajā mākslā darbu zīmējam smiltīs, rokdarbos un tehnoloģijās – strādājām ar dabas materiālu, gatavojām dāvanu – Latvijai! Matemātikā devāmies laukā, mērījām un skaitļojām, un dabaszinībās skatījām kokus, augus, dabas teritorijas.

Mēs ar klasi dodamies daudzās ekskursijās, kurās iegūstam jaunas zināšanas un pieredzi. Mēs piedalāmies

visur: dodamies strādāt laukos, atbalstām vientuļos pensionārus – mums ir interesanti!

Skolas dienas paiet ātri. Man patīk skola! Mana skolotāja ir ļoti īpaša, jo dzimšanas dienā viņu apsveic daudzi iepriekšējie skolēni. Protams, arī mēs dāvinām viņai savus darbiņus, ziedus.

Man šķiet, visi viņas skolēni zina, ka Ligitas mīļākā krāsa ir dzeltena un mīļākie ziedi – dzeltenas rozes.

Mūsu klases telpa ir skaista, noformēta ar mūsu darbiem. Arī mēs paši esam jauki, jo nevēlamies sāpināt savu skolotāju. Zinu, ka Ligita mūs visus ļoti mīl, tāpat kā mēs viņu. Patiesībā es gribu, lai visas skolotājas būtu tādas, kāda ir mūsu Ligita. Es vēlos līdzināties viņai, viņa ir mans paraugs!

Katrina Blūma,

Aizkraukles novada vidusskolas 3.a klase

Mani vecāki

Mani varoņi ir tētis un mamma. Pateicoties viņiem, es iepazīnu šo brīnišķīgo pasauli. Viņi palīdzēja spert pirmos soļus, iepazīt puķi un burtus grāmatā.

Kopš es sāku sevi atcerēties, viņi vienmēr ir man blakus. Viņi ir kopā gan priekos, gan bēdās. Kad gāju bērnudārzā, viņi mani pavadīja un sagaidīja. Kopā ar viņiem es jūtos kā mīlestības balonā, kuru nevar saplēst pat vissliktākās domas.

Dažreiz vakaros, kad eju gulēt, pamostos no bailēm un eju gulēt pie mammas un tēta. Tāpēc arī saku, ka viņi ir mani varoņi, jo viņi mani sargā gan dienu, gan nakti. Kad es uztraucos, viņi prot mani nomierināt un iedrošināt. Man patīk, kad mēs visi sēžam pie galda un runājam, kā gāja pa dienu. Šīs sarunas noņem nogurumu un satraukumu. Man liekas, ka istabā ieplūst īpaša enerģija, kas mūs uzlādē un satuvina.

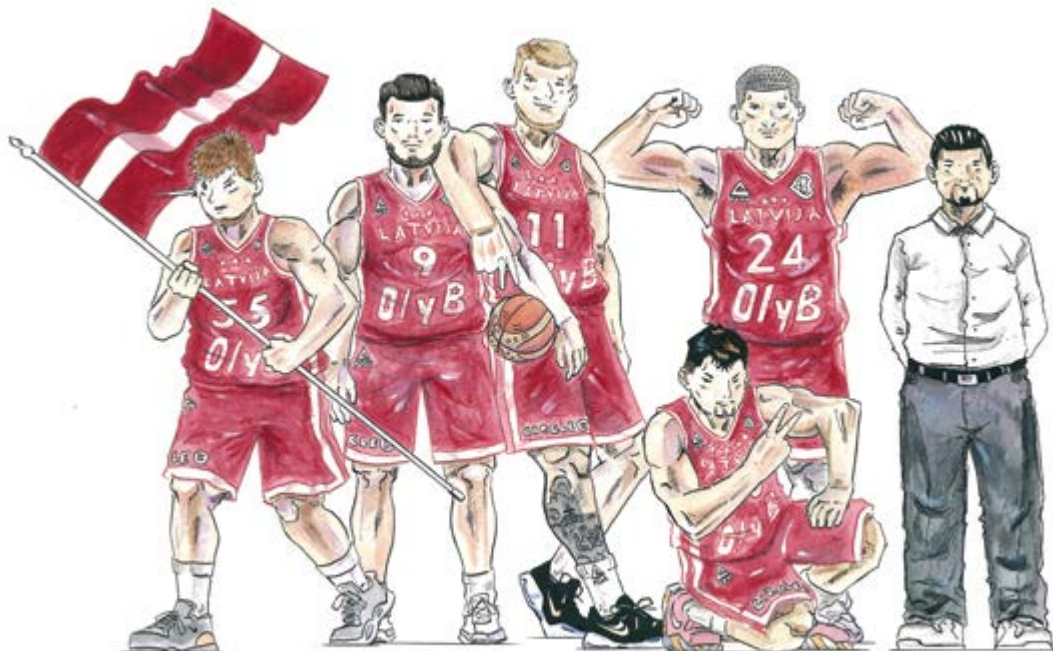
Mamma ir kā supervaronis, kas paspēj vienā dienā izdarīt ļoti daudz. Darbs, mājas, pienākumi, palīdzēšana, samīļošana... Visus savus darbus mamma veic ar smaīdu un labestību. Mans tētis ir uzņēmējs, viņam pieder kafejnīca un divas viesu mājiņas. Viņš prot veiksmīgi apvienot savus darbus un veltīt laiku mums. Tēti interesē politika, un viņš aktīvi iesaistās ciemata dzīves uzlabošanā. Mans tētis ir ne tikai mans varonis, bet arī veiksmīgs uzņēmējs. Tētis ir ļoti aizņemts, bet viņš vienmēr atrod laiku man, māšai un brālim. Tētis māca kārtību mājās, jo māmiņa ir ļoti aizņemta, un mums katram ir jāveic savi pienākumi. Tētis man uzdāvināja kucēnu, kas kļuva par manu labāko draugu. Pret saviem vecākiem es jūtu, kā man sirdī deg uguntiņa. Kad mamma mani apskauj, es sajūtu, kā šīs liesmiņas pieņemamas spēkā. Tētim ļoti labi sanāk mūs sasmīdināt, bet mammai labi sanāk paskaidrot mājasdarbus. Viss kļūst skaidrs un viegli paveicams.

Kopā ar vecākiem mēs strādājam un tad kārtīgi atpūšamies. Reiz mēs uzkāpām augstā kalnā, mūs pārņēma prieks. Vēderā sāka lidināties taureņi. Kad nonācām līdz ezeram, konstatējām, ka zilo ūdeni ir pārklājis ledus vāks. Mēs bijām nedaudz vilušies, bet laimīgi. Mēs kopā braucām uz dažādiem „Tarzāniem”, pārvarējām grūtības, bailes un guvām gandarījumu. Kopā ar mammu šūpojos gigantiskās šūpolēs. Man vispār ir bail no augstuma, bet kopā ar vecākiem ir droši un es jūtu prieku. Kopā arī ceļojam uz tuvākām un tālākām vietām un zemēm. Šajos piedzīvojumos man galvenais ir vecāku klātbūtne un siltais apskāviens.

Saviem varoņiem varu dot mīlestību un prieku. Es mēdzu silti, silti apskaut tēti un māmiņu, tā ka visas dienas raizes pazūd un viņu sejā iezogas smaids. Par godu Latvijas dzimšanas dienai būs koncerts, es tajā dziedāšu saviem vecākiem.

Denīze Valaine,
Aglonas Katoļu ģimnāzijas 4. klase

Ir varoņi filmās, svētkos un stāstos, bet mans varonis ir īsts. Viņš ir [...] drosmīgs, gudrs un labsirdīgs. Mans varonis ir kā pasaku princis: var izglābt dzīvību, māc jokot un reizēm var būt arī smieklīgs. Viņš ir skaists, liels un stiprs, jo var pacelt mūs gaisā. „Vai viņam ir maska?” – jautāsiēt jūs. NĒ! Tas ir mans tētis, kurš ir ļoti, ļoti mīļš.

Marks Anufrijevs, Ogres meža tehnikuma 2. kurss

Kā īstam varonim, viņam ir trīs meitas. Tētis ir strādīgs, jo agri no rīta brauc uz darbu. Viņš par mums rūpējas, vienmēr dod padomu un pērk visskaistākās kleitas. Visu brīvo laiku tētis pavada ar mums – lasa grāmatas, ved ceļojumos un izklaidē mūs. Kopā ar tēti ir jautri un droši. Mans tētis Jānis ir mūsu ģimenes varonis.

Paula Mateja,
Krāslavas ģimnāzijas 2.a klase

Lielākie varoņi man šobrīd liekas iedzīvotāji un karavīri, kas dzīvo [..] un karo Ukrainā. Lai cik grūti viņiem neklātos, viņi nepadodas, bet cīnās par savu valsti. Vecie cilvēki paliek un nepamet savas mājas, viņi ir patrioti, labāk izvēlas mirt nekā pamest savu dzimteni. Ģimenes un bērni, visi cieš, jo nevar dzīvot brīvā valstī. Bet viņi nepadodas, viņi turpina cīnīties gan ar ienaidniekiem, gan ar bailēm un izmisumu.

Vēl mani varoņi ir mūsu un citu valstu bērni, kuri smagi slimo. Viņiem iet grūti, jo viņi jūtas slikti, bet, neskatoties uz to, viņi turpina cīnīties par savu veselību. Viņi domā labas domas, smaida, iedrošinot savus vecākus, kas ir nobijušies vairāk nekā viņi paši.

Gribētos lai visiem cilvēkiem un bērniem būtu laba un mierīga dzīvošana, lai nevienam nav jācieš, lai visi būtu laimīgi!

Sabīne Bērziņa,

Ogresgala pamatskolas 4. klase

Mums katram ir atšķirīga izpratne par to, kas tad īsti ir varonis. Bet tas nav tikai kāds, kurš glābj dzīvības, glābj no pasaules gala, valkā supervaroņu apmetņus, bruņas un kādas nu kuram ir superspējas vai īpaši ieroči. Varonis ir kas vairāk. Varonis var būt tas, kurš Tevi iedvesmo tiekties uz sapņiem un nekad nepadoties. Varonis var būt tas, kurš atbalsta gan grūtā, gan priecīgā brīdī. Varonis var būt tas, kurš prot uzklausīt, sasmīdināt, palīdzēt, darot to no sirds. Varonis ir tas, kurš ir līdzās tad, kad tas visvairāk ir vajadzīgs.

Visas dzīves garumā mēs saskaramies ar dažādiem negaidītiem izaicinājumiem un šķēršļiem. Arī man tādi ir, bija un būs. Pirms divarpus gadiem mana dzīve pagriezās par 180 grādiem. No meitenes, kas savu dzīvi nevarēja iedomāties

bez dejošanas, tagad esmu kļuvusi par meiteni, kas cer, ka kādreiz tomēr atkal staigās, būs vesela un dzīvos dzīvi, kādu biju iztēlojusies un par kādu biju sapņojusi.

Neveiksmīgas lumbālpunkcijas rezultātā 14 gadu vecumā nokļuvu ratiņkrēslā, kas manu ikdienu, uzskatus un domas ļoti, ļoti izmainīja. Šo visu stāstu tāpēc, ka tas bija brīdis, kad mani uzskati par varoni kļuva daudz citādāki. Par vislielākajiem varoņiem šobrīd uzskatu savu ģimeni – mammu, tēti un abus brāļus. Tie ir cilvēki, kas manis dēļ dara visu iespējamo, kas sniedz atbalstu vienmēr un visur, kas nekad neļauj man padoties, vienmēr ir drošais plecs, uz kā paraudāt, un vienmēr ir blakus. Vecākus apbrīnoju jau tad, kad biju maza meitene. Viņi smagi strādāja, lai man un maniem brāļiem nekad nekā netrūktu. Taču šobrīd es vārdiem nevaru aprakstīt to, cik daudz vecāki man ziedošanas tagad... Neskatoties uz to, ka mammai ir diennakts dežūras slimnīcā un tētis katru dienu strādā 10 stundas par automehāniķi, viņi atrod laiku, lai visu saplānotu un izvadātu mani uz 30 kilometrus attālo skolu, fizioterapijām, pie ārstiem un uz dažādiem pasākumiem. Viņu varonība ir acīmredzama – tā ir mīlestība, nebeidzama gatavība palīdzēt, atbalsts, nemitīgi centieni uzlabot manu dzīves kvalitāti, dodot iespēju man piepildīt savus sapņus. Tāpat arī abi brāļi ir ne tikai mana dzīves daļa, bet arī mani varoņi. Gan vecākais brālis, gan jaunākais vienmēr ir gatavi uzklausīt un palīdzēt kādā grūtā brīdī.

Mana ģimene manā dzīvē ir kā stipra tilta konstrukcija, kas mani atbalsta un aizsargā. Viņi ir ne tikai ģimenes locekļi, bet arī labākie draugi. Bez savas ģimenes šo garo un smago dzīves ceļa posmu es nespētu nodzīvot, jo viņu bezgalīgā uzmundrinājuma deva dod man spēku turpināt cīnīties gan labajos, gan sliktajos laikos.

Dažreiz mūsu varoņi ir pavisam parasti cilvēki, kas varbūt nemaz nenojauš, ka kāds viņus uzskata par varoņiem. Man tie ir līdzcilvēki – fizioterapeiti, draugi un iedvesmotāji. Fizioterapeiti ir īpaši varoņi, gluži kā staigājoši eņģeļi uz šīs zemes. Tie ir cilvēki, kas man ir devuši neizmērojami lielu atbalstu gan fiziski, gan emocionāli. Viņu ieguldījums, darbs, cieņa, mīlestība un pacietība pret katru pacientu ir patiesi apbrīnojama. Viņi ne tikai palīdz atgūt fizisko veselību, bet arī spēj uzklaut, motivēt un atbalstīt brīžos, kad nolaižas rokas. Šādu brīžu man ir bijis daudz, un tieši viņi vienmēr mani ir ļoti uzmundrinājuši, sakot: „Tu to vari, viss būs labi, un es Tev ticu!” Vienmēr zinu, ja iekšā sakrāties kāds pārdzīvojums, kādam no viņiem varu to izstāstīt. Arī tad, kad vienkārši ar kādu gribas parunāt, katrs no viņiem ir lielisks sarunu biedrs, ar kuru kārtīgi var izsmieties. Viņi ir dzīves glābēji, kas ikdienā klusā, bet spēcīgā veidā ietekmē manu un citu cilvēku dzīves kvalitāti. Mani varoņi ir arī mani draugi, kuri arī sniedz neaprakstāmu atbalstu un sapratni manā dzīvē. Viņu klātbūtne, bezgalīga gatavība ar

mani doties piedzīvojumos, atbalsts mani iedrošina un stiprina. Ar viņu palīdzību esmu tik daudz ko izmēģinājis – piedalījos Rīgas maratonā, slēpoju ar sēdslēpi, izmēģināju braukt ar riteni, ko vada ar rokām, piedalījos neaizmirstamā nometnē un daudz ko citu. Draugu varonība izpaužas kā vienkārša, bet vērtīga dāvana – draudzība, kas rada spēku un atbalstu visās dzīves situācijās. Vēl mani varoņi ir visi cilvēki, kas mani iedvesmo. Vieni no tiem ir Latvijas parasportisti – Diāna Krūmiņa, Aigars Apinis, Ieva Melle, Poljina Rožkova un visi parabasketbolisti. Tā kā pati vēlos kādreiz kļūt par parasportisti, viņi man dod lielu iedvesmu. Neskatoties uz dzīves šķēršļiem, fiziskajām vai veselības problēmām, viņi ir izvēlējušies nepadoties un gūt neiedomājamus sasniegumus savā sporta karjerā. Katru no viņiem esmu satikusi, iepazinusi arī dzīvē, viņu pārliecība man rada nemitīgu iedvesmu un spēku, lai turpinātu virzīties uz saviem parasporta mērķiem. Annija Kļaviņa ir vēl viens cilvēks, kuru uzskatu par varoni un no kuras smeļos lielu iedvesmu. Brīžos, kad pati sev neticu, liekas, ka ratiņkrēslā neesmu skaista un ka fiziski kaut ko nevaru izdarīt, klusām sev atgādinu: „Līga, ja Annija to var izdarīt, sēžot ratiņkrēslā, tad arī Tu to vari!”

Un varbūt skanēs pārdroši, bet reizēm kā varone šajā situācijā jūtos arī es pati. Neskatoties uz to, ka dzīvoju nebeidzamās sāpēs, sadzīvoju ar sarežģītām diagnozēm un fiziskiem ierobežojumiem, es turpinu smaidīt, priecāties par dzīvi, kāda tā ir.

Kad saslimu un nokļuvu ratiņkrēslā, man likās, ka mana dzīve apstājas. Man bija kauns iziet no mājas un nevarēju paskatīties spogulī. Bet visvairāk sāpēja tas, ka vairs nevarēju darīt to, ko mīlēju visvairāk – dejot. Bet ir tas teiciens – ja Dievs tev ko atņem, tad vietā dod ko citu. Un tas ir tieši par mani. Man tika atņemta dejošana, bet vietā saņēmu talantu gleznošanā, daudzus jaunus cilvēkus manā dzīvē un talantu dažādos sporta veidos. Es varēju raudāt spilvenā par notikušo situāciju, bet mans gribasspēks to neļāva darīt. Pa šiem divarpus gadiem esmu izdarījusi, piedzīvojusi vairāk nekā savos iepriekšējos 14 dzīves gados. Esmu iestājusies vidusskolā un ieguvusi atsaucīgus klasesbiedrus, ar kuriem piedalos dažādos projektos, esam piedalījušies vairākās, pat divu dienu, ekskursijās. Esmu piedzīvojusi savu zīmējumu izstādi Vaivaru rehabilitācijas centrā, tagad mācos dejot. Jā, ratiņkrēslā, bet dejot!!! Panākumu atslēga ir nekad nepadoties. Es turpināšu par savu stāstu runāt skaļi, atbalstīt citus un turpināšu sapņot, ka varbūt kādreiz dzīvošu bez sāpēm un spēšu staigāt.

Mani varoņi nav supervaroņi vai slepenie glābēji no filmām. Viņi ir pavisam parasti cilvēki man apkārt. Viņu spēks slēpjas ikdienas darbos un attieksmē. Tāpēc, lai kļūtu par kāda varoni, esi Tu pats. Neizliecies par to, kas neesi, savu darbu dari ar mīlestību un, ja kāds lūdz

Tavu atbalstu, esi viņam blakus. Pavisam iespējams, tā Tu, pats neapzinoties, kļūsi par kāda varoni un izmainīsi viņa dzīvi uz labo.

Līga Lauđiņa,
Limbažu vidusskolas 11.a klase

Drīz svinēsim Lāčplēša dienu. Latviešu karavīri vēl cīnās Ukrainā. Viņi ir varoņi. [..]

Jā, tādi ir mani varoņi – visi Latvijas karavīri. Karavīri ir stipri, drosmīgi, gudri un labsirdīgi. Karavīrus var atpazīt arī pēc viņu formām. Tās ir interesantas. Latvijas karavīru formas ir zaļganbrūnas ar melnu. Karavīriem ir arī lielas somas un apavi. Kad redzu Latvijas karavīrus, es jūtos droši. Es zinu, ka viņi aizsargās mani un manu valsti. Karavīri ir sportiski un strādīgi. Tas arī man liek būt čaklam un daudz sportot.

Es domāju, ka no Latvijas karavīriem varētu mācīties drosmi, kad viņi dodas karā vai mācās sargāt valsti. Es varu mācīties no karavīriem to, ka nometnē jātrenējas un jākļūst stipram, bet gudrību varu gūt skolā, ja labi mācos. Karavīriem svarīga ir disciplīna. Arī es mācos to ievērot skolā un mājā.

Lai kļūtu par varoni karā, vajag būt stipram un drosmīgam. Dzīvē varoņi iedvesmo labākai rīcībai.

Mārcis Āboltiņš,
Priekuļu vidusskolas 4.a klase

MAMMA

PASAKAS

Anastasija Iekalne, Daugavpils Valstspilsētas vidusskolas 1.b klase

Pēkšņi es atcerējos vienu multfilmu varoni. Man liekas, ka katrs zina vai ir dzirdējis par Disneja multfilmu „Meklējot Nemo”. Es biju pārsteigts par vienas mazās zivtiņas – klauna – rīcību. Tas ir Nemo tētis Marlin.

Kad Nemo pēkšņi pazuda lielajā okeānā, tētis izdarīja visu iespējamo, lai atrastu savu dēlu. Viņš pārvarēja visas grūtības, cīnījās ar haizivīm un citiem jūras briesmoņiem. Beigu beigās atrada savu dēlu. Nemo un Marlin vairs nekad nešķirās un vienmēr bija kopā. Par Marlinu teica, ka tas ir īstais tētis.

Mūsu cilvēku pasaulē Marlinu man atgādina mans tētis Deniss. Viņš ir ļoti mērķtiecīgs, drosmīgs un labsirdīgs. Mēs visu darām kopā: lasām grāmatas, skatāmies filmas, esam motosporta fani un vasarā makšķerējam. Tētis man daudz ko māca un izskaidro, kā darīt pareizi.

Vēl mans tētis dod gaismu cilvēkiem. Viņš ir enerģētisks. Kad tētis bija jauns, viņš bija ļoti veiksmīgs sportists un spēlēja volejbolu. Es zinu – ja es kādreiz apmaldīšos, mans tētis mani obligāti atradīs, kā to izdarīja Marlin.

Es ļoti mīlu savu tēti un lepojos ar viņu. Tagad saprotu, ka viņš ir mans īstais varonis.

Dmitrijs Ivanovs,
Daugavpils 11. pamatskolas 3.a klase

Mans varonis šodien ir mans vectēvs. Viņu sauc Pauls, un viņam ir 65 gadi. Viņš piedzima Sibīrijā.

Ar gaužām asarām un pilnu sirdi viņš atceras smago bērnību tālajā zemē. Bez maizes, bez ēdiena, bez silta apģērba. Kā lielāko gardumu vectēvs atceras sasalušos ābolus, kurus atlaidināja uz plīts vārošajā ūdenī. Mūsdienu čipsu vietā bērni cepa kartupeļu mizas. Vecāki katru dienu līdz vēlam vakaram strādāja dažādus smagus darbus. Vectēvs atceras, ka pa to laiku bērni dzīvoja ārā. Ziemā, satuntuļojušies ziemas drēbēs vismaz divus izmērus par lielu, vizinājās ar paštaisītām ragavām un slēpēm.

Tā nu viņa bērnība tur aizritēja. Šobrīd viņš var laimīgs pavadīt savas vecumdienas dzimtajā zemē. Vectēvs atgādina, ka darbs ir tas, kas cilvēku padara par Cilvēku ar lielo burtu. Vectēvs mūs māca, ka maizīte ir jātur godā. Ja tā nokrīt zemē, jāpaceļ un jānobočo.

Viņš ir paraugs saviem mazbērniem. Vectēvs māca, kā cienīt ēdienu, kā saudzēt drēbes, kā labi paveikt savus mazos darbiņus.

Ar lepnumu varu teikt, ka vectēvs ir mans varonis!

Justīne Tarasova,
Jersikas pamatskolas 4. klase

Ksenija Harlamova, Daugavpils Valstspilsētas vidusskolas 9.a klase

Mans šodienas varonis ir brālis. Manu brāli sauc Kristis. Viņš ir ļoti atbildīgs. Kristis šogad sāka mācīties pirmajā klasē.

Brālis ir ļoti centīgs, atbildīgs, rūpīgs un palīdz skolotājai. Man patīk, kad mana brāļa skolotāja pasaka, ka brālis ļoti labi mācās un raksta glītāk par mani. Viņš mācās ar prieku. Es priecājos par to, ka Kristis iet uz skolu, lai mācītos, nevis tikai lai satiktu draugus. Man patīk ar viņu spēlēt spēles. Brīnišķīgi ir pavadīt laiku kopā ar brāli!

Kristis ir īsts varonis, jo ir atbildīgs, sargā mūs, savas māšas. Es ar nepacietību gaidu, kad brālis būs liels. Viņš kļūs vēl gudrāks! Kristis mani ļoti iedvesmo, iedrošina, rūpējas un ciena. Es savu brāli mīlu no visas sirds.

Katrina Bariņa,

Ogresgala pamatskolas 4. klase

Varoņi šodien dzīvo filmās, grāmatās, domās un arī starp mums. Varoņi ir dažādi. Citi ir stipri, gudri, lieli, drosmīgi vai labestīgi, bet citi ir talantīgi.

Mans varonis ir privātdetektīvs Šerloks Holmss. Viņš dzīvoja Londonā un kopā ar savu partneri doktoru Vatsonu izmeklēja lietas. Šerlokam Holmsam ir rūtaina jaka un izsmalcināta cepure, rokās uzvilkti melni cimdi. Misters Šerloks ir izpalīdzīgs, jo viņš palīdz cilvēkiem izziņāt patiesību. Viņš ir drosmīgs un laipns, gudrs un draudzīgs, dažreiz viņš ir drūms un noslēpumains.

Slavenais detektīvs ir atrisinājis vairāk noziegumu un mistēriju nekā jebkurš cits detektīvs.

Es no sava varoņa varu mācīties, kā būt apķērīgam, kā mācīties saskatīt sīkumus un būt pacietīgam, jo šīs īpašības man noderēs dzīvē. Cik jauki, ka man ir tāds varonis! Šerloks Holmss ir gudrs un talantīgs. Es gribu līdzināties viņam.

Kalvis Kļaviņš,

Priekuļu vidusskolas 4.a klase

Novembris – tas ir varoņu laiks.

Stundā iepazīstam Rūdolfu Blaumaņu „Tālavas taurētāju”.

Grāmatās dzīvo grāmatu varoņi, filmās – filmu varoņi, datoros un telefonos – datorspēļu varoņi.

Tik daudzi un dažādi tie ir.

Mamma stāstīja, ka viņas bērnībā vēl nebija datorspēļu. Bērnu sapņū varoņi bijuši pasaku tēli.

Kad aizstāvu savus telefona varoņus, mamma saka: „Kas gan tie par varoņiem, tādi datorķēmi vien ir, kas tur lēkā...”

Viņai, kad bijusi maza, ļoti patikusi Kārļa Skalbes pasaka „Kaķīša dzirnavas”.

Arī es esmu redzējis šo animācijas filmu. Domāju – jānoskatās, ja jau mammai tā patika.

Sākumā man šķita – kas gan tur tik īpašs, kam tur patikt?

Tur ir tikai jauki un nejauki kaķīši, kuri iet ciemos cits pie cita.

Tagad es jau saprotu, ka pasakā notiek labā un ļaunā cīņa.

Baltais Kaķītis tiešām bijis varonīgs. Tāds klusais cīnītājs, kas pret pasaules ļaunumu stājies ar savu labestību. Un uzvarējis.

No pieaugušajiem dzirdu par labā un ļaunā cīņu šodien. Diemžēl tā vairs nav pasaka, nav arī animācijas filma vai datorspēle.

Īsta spēle.

Spēle, kurā neievēro noteikumus.

Man bail par to, kas notiek. Es gribu, lai labais uzvar...

Es negribu sapņot par varoni formas tērpā un ar šaujamo.

Domāju, ka varonis var būt arī kaut kas labs, mīļš, laipns, žēlīgs.

Iespējams, tie ir cilvēki, kas no sirds dod citiem.

Dot citiem, pat svešiem cilvēkiem, neprasot neko pretim, taču arī ir varonība!

Palīdzēs, izārstēs, samīļos, nedarīs otram pāri – tāds būs mans šodienas varonis.

Lai labestība uzvar!

Kristers Jaunzems,
Gulbīša pamatskolas 3. klase

Ja man jautā, kas ir mans varonis šodien, tad gribu teikt, ka tā ir mana mamma Liene Griķe. Kāpēc? Mana mamma man ir vislabākā, viņa ir arī vislabākā manai mātai Matildei un brālim Ernestam. Mamma

ceņšas ar mums pavadīt daudz laika. Kopā mēs ejam pārgājienos, apmeklējām koncertus un teātrus, pēc tam ejam uz kafejnīcām. Mamma prot arī daudzities. Mēs kopā braucam ekskursijās, skrienam, piedalāmies sacensībās, cepam kūkas un darām daudz citu lietderīgu nodarbjū. Mammai ar mums trijiem ne vienmēr ir viegli, jo mēs dažkārt arī blēņojamies.

Mēs dzīvojam ciematā, kur ir daudz bērnu. Mammai ir idejas, ko darīt arī ar ciemata bērniem – mūsu draugiem. Šovasar mamma noorganizēja Slapjo ballīti, tā bija labākā ballīte vasaras brīvlaikā. Vēl bija foto orientēšanās, izgrebto ķirbju izstāde Halovīnu dienā un citas aktivitātes mūsu ciematā.

Mana mamma pēc profesijas ir daktere. Viņa strādā gan Vidzemes slimnīcā, gan ātrajā palīdzībā Valmierā. Mamma glābj cilvēkiem dzīvību un palīdz, kad viņi ir saslimuši. Jāstrādā ir arī naktīs. Ja ir izsaukumi, mammas brigāde brauc ļoti ātri, ātrās palīdzības mašīnai ir ieslēgtas gaismas un arī skaņa, lai ātrāk nokļūtu pie cilvēka un varētu viņam palīdzēt. Kad šādi brauc ātrās palīdzības automašīna, visiem jābrauc malā un jāpalaiž. Dažkārt cilvēki mēdz būt pārgalvīgi, bezatbildīgi vai neuzmanīgi. Bet darbs pie viņu glābšanas turpinās. Cilvēkiem ir jāsaņem pirmā medicīniskā palīdzība, jo viņi ir vērtība mūsu valstī.

Kā es lepojos ar savu mammu! Es vēlos viņai līdzināties, jo mammai esam svarīgi mēs, mūsu ģimene un Latvijas iedzīvotāji,

gan darbā, gan ārpus tā. Mamma man ir mācījusi, kā rīkoties, ja notikusi nelaime, kā arī nedarīt sliktu citiem, bet palīdzēt, ja kādam ir kas atgadījies. Esmu nolēmusi kļūt par zobārsti, saistīt savu profesiju ar medicīnu, lai varētu palīdzēt cilvēkiem tāpat kā mamma. Kaut vairāk būtu tādu varoņu mūsu Latvijā!

Elza Griķe,

Rubenes pamatskolas 2. klase

Mans šodienas varonis ir mana mīļā māmiņa. Es esmu pateicīgs mammai par savu piedzimšanu.

Mana mamma ir jauna un skaista, bet bieži nogurusi. Viņa strādā slimnīcā par vecmāti. Viņa ļoti mīl bērnus, tāpēc vienmēr mani aizstāv. Mamma mani cenšas lutināt un bieži mani apķer, jo daudz strādā. Viņa cenšas visiem veltīt laiku, jo man ir liela ģimene. Man ir brālis un māsa, patēvs, suns un kaķis.

Mamma ir mans varonis, jo visu paspēj. Es ļoti mīlu viņu. Es ļoti cenšos palīdzēt viņai un iesaku visiem palīdzēt savām māmiņām.

Dāvids Karapetjans,

Liepājas Raiņa vidusskolas 4.b klase

Varbūt es pat neiedomājos, ka dzīvoju kādam varonim blakus. [..] Es savu varoni pazīstu. Tā ir mana mamma. Viņai ir brūni mati un

skaistas zilas acis. Viņas izskats nav īpašs, viņa ir parasts cilvēks, bet tik un tā mana varone. Viņa pašlaik nestrādā, bet tas nenozīmē, ka viņa nevar būt varone. Viņa ir mentāli stipra, lai gan izgājusi cauri daudzām grūtībām. Viņa bija pavisam jauna, gandrīz bērns, kad nomira viņas vecāki. Viņa vienmēr domā vispirms par citiem, liekot tos pirmajā vietā, nevis sevi.

Mana mamma ir paveikusi daudz labu darbu. Reiz viņa palīdzēja uz ielas vecam cilvēkam, kad tam palika slikti. Viņa nepagāja garām un izsauca ātro palīdzību. Viņa redzēja, ka nav neviena, kas palīdz. Daudzi pagāja garām, bet mana mamma palīdzēja. Mana varone mamma pat atdod savu naudu, lai palīdzētu citiem.

Mīļā mamma palīdz arī man, jo rūpējas par mani. Viņa taīsa ēst, palīdz pildīt mājasdarbus, ko saprot. Vissvarīgākais ir tas, ka viņa mani iedrošina, uzmundrina un apliecina, ka es varu, ka man nav jābaidās prezentēt klasē savu darbu. Es mācos no savas mammas labsirdību un laipnību, jo viņa ar visiem cilvēkiem sarunājas pieklājīgi un laipni.

Mana varone ir īsta. Viņa ir mana varone, jo palīdz man kļūt stiprai, drosmīgai un izpalīdzīgai. Es arī noteikti palīdzēšu cilvēkiem, kam būs nepieciešams mans atbalsts, ja tas būs manos spēkos.

Laima Skujiņa,

Priekuļu vidusskolas 8.a klase

Mana šodienas varone-mamma

Mana varone ir mana mamma Lita. Tāna strādā ātrajā palīdzībā. Mamma ir ātrā palīdzība. Tāna palīdz cilvēkiem, kad viņi ir slim. Tāna kopā ar pārējiem glāb cilvēkus dzīvību, ja viņiem ir ļoti slikti. Mamma strādā smiltņos ātrajā palīdzībā. Dārznieks viņa strādā par dāmu lauksaimniecībā. Dārznieks viņa strādā dāmu un visu nakti. Tāna darbs ir ļoti grūts un nosīcis. Tāna nedrīkst ēst, dārznieks tad slimniekam var palikt slūgtā. Dārznieks ļoti slimu cilvēki nomirst. Dārznieks slimniekam apstājas urds. Tad viņa izņemto elektrošokus.

Tāna strādā kopā ar citiem. Ar ātrās palīdzības mašīnu brauc šoferis. Mamma šā vīnā blakus vai aizmugurē pie slimnieka. Tāna dārznieks ir ātrās palīdzības brigādes vadītājs, tad viņa šā blakus šoferim. Tānai tad jāgaida par slimnieku. Jāgaida tad kā ārsti. Dārznieks viņa ir brigādes vadītāja palīgs. Tāna tad sprūci un dod sāles.

Tānai iedod, izsaukumus no ligas datorā un viņiem pa dīķiem minūtiem jābūt mākslīgā jebbrauc. Ir slimnieks viņa visu pārbauda un domā vai jāved uz slimnīcu. Dārznieks slimniekam iedod, tikai sāles. Slimnieks mamma sauc par pacientiem. Tāna brauc pie lielām cilvēkiem un pie bērniem.

Ir dārznieks izsaukumi. Ir ātri, mierīgi un ir arī vāji izsaukumi. Ātri izsaukumi ir kad, ļoti stipri sāp urds, galva vai

vēders, kad stipri asiņo kaudzās. Ātri brauc ja ir avārija. Ātrās izsaukumi brauc ar ugunīm un stānām. Mierīgās izsaukumi ir kad sāp galva, vai ir temperatūra, vai ir sasities. Vāji izsaukumi ir visādi un visu ir vīnā. Vāji izsaukumi ir tad, kad slimnieks jētas, ļoti slikti vai ir salauzta kāja. Tad brauc ar ugunīm. Ātri tad, kad cilvēks runā, bet pats nevar aizrāvēt, pie dārznieka.

Dārznieks mamma sauc palīgā ārstu brigādi no Valmieras. Dārznieks sauc palīgā ugunsdzēsības. Tāna sauc ja deg pagrabs vai ir avārija. Lohaju sauc, kad kājās.

Brīvajās dienās mēs ar mammu kopā gatavojam ēst, cepam kūkas, ēksimus vai vāram pontonus. Skatāmies myllenes un filmas Braucām ciemos. Dārznieks braucam uz Svētības skolu draudzē. Braucam uz veselību ierīksties. Mamma spēlē noki. Mēs ar mammu un omi kopā dejojām tīnītājos.

Mamma kopā ar mani pabeidza divas stundas. Mamma brauc mācīt uz līgu. Es paliku bērnu dārzā pa nakti. Man tur patīk. Tur bija mana labākā draudzene Linda.

Es mīlu savu mammu. Es gribu būt tāda kā viņa.

Varonis ir cilvēks, ar kuru var lepoties, kuram vēlies līdzināties. Mans varonis šodien nav tālu jāmeklē, jo viņš dzīvo manā ģimenē. Varoņi ir divi, mana mamma un tētis. Kāpēc viņi ir mani varoņi? Klausieties! Mans stāsts būs par viņiem.

Mana mamma ir gudra, skaista, mīļa, čakla un jauka. Man ar mammu patīk visu darīt kopā, jo gribu no viņas daudz ko iemācīties. Pirms maniem koncertiem mamma palīdz gludināt tautastērpu. Es sēžu un skatos, kā viņa prasmīgi tiek ar to galā, un, lai nebūtu garlaicīgi, runājam par skaistajām latviešu tautas dejām.

Mamma ir izcila kulināre! Viņa prot cept visgaršīgākos pīrādziņus, kādus vien esmu ēdusi. Kad tie brūni, izcepušies, jau salikti uz šķīvja, visa virtuve piepildās ar kārdinoši gardu aromātu. Var mēli norīt! Arī ikdienā mammas gatavotie ēdieni ir bezgala garšīgi.

Rudeņos kopā ar mammu ejam grābt lapas. Mamma māca, ka mājas apkārtnē, vide ap sevi ir jāsakopj. Grābjot lapas, mēs abas runājam un jautri smejamies.

Es domāju, kā mamma paspēj visus savus darbus izdarīt laikā, un tie vienmēr ir ar kvalitātes zīmi. Vai tad tas nav varoņdarbs?

Mans tētis ir strādīgs, gudrs, izpalīdzīgs un jautrs. Viņa pārziņā ir saimniecība un tehniskie darbi, jo mēs audzējam govīs. Tētis prot art, ecēt un novākt labību. Tētis prot darīt visus darbus. Es tētim palīdzu barot lopus, jo divatā darbi sokas ātrāk.

Ar tēti kopā man ļoti patīk braukt ekskursijās, pastaigāties un ziemā slēpot. Kad braucam ekskursijās, tētis stāsta jautrus notikumus no savas bērnības. Vismīļākā nodarbe man kopā ar tēti ir iepirkties. Reizēm tētis man iedod naudu, un tad es pati staigāju pa lielveikalu un lepni iepērkos. Kopā ar tēti nekad nav garlaicīgi. Viņš vienmēr prot mani uzjautrināt, kad jūtos bēdīga.

Mana mamma un tētis ir vislabākie vecāki uz visas planētas. Viņi ir vispozitīvākie cilvēki, kurus es pazīstu. Es lepojos ar saviem vecākiem un mīlu viņus ļoti, ļoti. Viņi ir mani šodienas varoņi.

Eva Rušeniece,

Jersikas pamatskolas 4. klase

Novembris ir varoņu mēnesis. Tumšs, bet tajā pašā laikā – spožs, jo Latvijai varoņu netrūkst. Tie iemirdzas, un mēs uzzinām par sportistiem, mūziķiem, zinātniekiem.

Zinu arī citus varoņus, par kuriem runā apkārtnē, – kāds slīkstošu bērnu izglābis, kāds vecu cilvēku no purva pārvedis.

Tomēr par savu varoni es gribu izvēlēties mammu. Mūsu mammai mēs esam pieci bērni: Dinija, es – Betija, Annija, Kitija un brālis Jānis.

Agra brokastu maize, rupjmaize ar pašu lasītu ogu ievārījumu vai uz savainotas rokas uzlīmēta ceļmallapa, sapīta bize man un mātai, silta tēja,

iekurta krāsns, malkas smarža... Viss man atgādina mammu. Viņas sirds ir gatava uz klausīt, arī piedot, kad paveikti nedarbi. Viņa zina, kad dot padomu, bet – kad labāk saprast pašam. Nevienš uz pasaules nemīl mūs stiprāk kā viņa, jo viņa viena ir mūs audzinājusi. Mammā ir gan spēks, gan vājums, bet ar viņu kopā rodas iedvesma un drošība.

Mēs, visi bērni, skaisti zīmējam un dziedam. Kad skolā ir svētki, mamma vienmēr ir blakus. Tad redzu laimi mammas acīs, kad ar māsu un brāli dziedam vai spēlējam teātri.

[..] Bez mīlestības un laba piemēra grūti uzaugt.

Lai daudz labu piemēru, no kā mums mācīties!

Betija Čakša,

Gulbiša pamatskolas 3. klase

Mans varonis – mana māsa

Mūsdienās par varoni kļūt nav nemaz tik viegli. Man varonis asociējas ar gudru, spēcīgu un izpalīdzīgu tēlu. Varonim jābūt tādām, uz kuru var pajauties ikvienā dzīves situācijā. Man ir svarīgi, lai varonis būtu arī man. Un es esmu atradusi pati savu varoni.

Mans varonis ir mana vecākā māsa. Viņa ir ideāls piemērs, kuram es gribētu līdzināties, no kura es gribētu mācīties. Mana māsa ir sabiedriska, sportiska un atraktīva meitene. Daudz iesaistās

dažādos jauniešiem domātos pasākumos, kā arī aicina un vieno pārējos jauniešus kopīgās aktivitātēs. Viņai tas lieliski padodas! Māsa ir beigusi mūzikas skolu un ir arī muzikāla. Ar viņu kopā nekad nav garlaicīgi.

Māsa, būdama mana varone, ir iemācījusi, ka sports ir neatņemama dzīves sastāvdaļa, lai būtu stiprs un vesels. Nekad nevajag padoties, ja kaut kas nesanāk, bet vajag mēģināt vēlreiz. Viņa ir palīdzējusi man tikt galā ar mācībām. Kopā esam veikušas mājas uzkopšanu. Stiprinājusi, atbalstījusi un samīļojusi grūtos brīžos. Esmu laimīga, ka man blakus ir mans šodienas varonis – mana māsa.

Laura Lamberte,

Madlienas vidusskolas 4. klase

Mans varonis ir mana mamma. Kāpēc? Tāpēc, ka viņa man ir dāvājusi dzīvību. Kad es piedzimu, mani vecāki bija ļoti priecīgi. Bet tad tēti aizsauc uz mākoņmaliņu. Kopš tā laika mamma mani audzina vienu. Mammai patīk mani pārsteigt un iepriecināt. Mamma mani ik rītu lutina ar gardām brokastīm. Man un mammai patīk apceļot Latviju. Uz manu mammu var pajauties, pieglausties, ja ir grūti vai skumji. Sajūtu, ka tieku apskauta ar sirdi. Mamma stingri seko līdz manām skolas gaitām, izskaidro nesaprotamās lietas, palīdz mācībās.

Mammai ir plaša sirds, jo nu jau 6 gadus pie mums mājvietu radušās divas audžumeitenītes. Arī viņas manu mammu sauc par mammu. Es ļoti lepojos ar savu mammu. Es ļoti mīlu savu mammu.

Mammas darbs saistīts ar klientiem, arī tur mammu ciena un gaida.

Ir brīži, kad redzu, cik mammai ir grūti, tad žēloju viņu un daudz palīdzu. Mammai ļoti patīk, kā es spēlēju klavieres. Man ir vislabākā, visizpalīdzīgākā mamma pasaulē.

Vēl man ir lielais brālis un māsa. Un mana mamma ir arī gādīga un mīļa omīte mazdēliņam Kristoferam.

Es ļoti, ļoti, ļoti mīlu savu mammu!

Megana Jurkeviča,

Jaunpiebalgas vidusskolas 4. klase

Mans šodienas varonis ir brālis Henriks. Brālim ir 25 gadi, un es ļoti vēlos līdzināties viņam. Man patīk viņa jautrība, rūpes par mani un ģimeni, izpalīdzība, mīļums un atbildība. Viņš ir čakls un strādīgs, nevienam neatsaka palīdzību un daudz ko māc. Viņš strādā savā sapņu profesijā – par jūrnīeku. Kuģojot ar lieliem kuģiem pa visu pasauli, viņš ir daudz iemācījies. Brālis ir kuģojis lielās vētrās un varonīgi strādā šādos bīstamos apstākļos. Jau pēc brīža viņš pats kļūs par tēti, un es zinu, ka viņš būs labākais tētis, jo ir labākais brālis uz pasaules.

Mans brālis ir mans paraugs, kādam ir jābūt brālim. Es viņu mīlu un mīlēšu.

Marta Lagzdiņa,

Liepājas Raiņa vidusskolas 4.b klase

Pilsētas ietērpušās svētku drēbēs – sarkanās un baltās.

Latvijai – 105.

Arī mūsu ābeles pagalmā sapucējušās – uz sarkaniem āboliem uzsnidzis balts sniegs.

Šajā laikā mums ir jauka, ģimeniska tradīcija atzīmēt mūsu Latvijas dzimšanas dienu – visiem sapulcējoties pie svētku galda.

Bet sapulcēšanās iemesls – vēl kāds – mums ar brāli Ivo 17. novembris ir arī mūsu abu dzimšanas diena.

Tad nu pie svētku galda satiekas vecvecāku atmiņas, mūsu skolas un pagalma piedzīvojumu stāsti un... sapņi.

Šogad skolā daudz runājām par Latviju, brīvību, varonību. Gatavojām karodziņus, izgreznojām skolu. Kad arī te viss iekrāsojās karoga krāsās, pārņēma savāda sajūta.

Svinīgums. Svētums.

Nav viegli to saprast un izskaidrot, ja esmu uzaugusi brīvā zemē.

Karš, vulkāni, zemestrīces. To gan es saprotu, jo redzu un dzirdu pa televizoru bēdas, asaras.

Saprotu, ja riskē ar savu veselību, dzīvību, glābj citu, to var saukt par varoni.

Alise Vēvere, Vecumnieku vidusskolas 8. klase

Mans brālis Ivo mācās 9. klasē.
Domāju un baidos par viņu.

Prātā ienāk tautasdziesmas par
jauniem puisiem, kam jādodas karā.
Skolotāja stāstīja, ka bija arī zēni, kas Ivo
vecumā stājās armijā.

Es, protams, raudātu, ja manam
brālim būtu jādodas prom.

Negribu par to pat domāt.

Man, mazajai mātai, būtu garlaicīgi,
skumji. Skumji būtu visai ģimenei, jo tētis
un mamma gādā un strādā, lai mums
nekā netrūktu. Mēs palīdzam viens otram,
mīlam viens otru.

Būtu sāpīgi domāt par to, ka viņam
nav ko ēst, trūkst ģimenes, ir slapjas
drēbes, ka puisi apkārt ir apsniguši un
nosaluši un nav kur sasildīties.

Es būtu ļoti, ļoti laimīga, ja varoņi nebūtu jāmeklē tikai karalaukā. Ir tik daudz veidu, kā pierādīt varonību.

Mani varoņi šodien:

- aizstāv vājāko,
- dalās,
- ir labi mamma, tētis.

Galvenais ir dzīvot satīcībā, piepildīt sapņus.

Arī ikdienai vajag savus varoņus.

Estere Vasile,

Gulbiša pamatskolas 3. klase

Tētis ir mans varonis. Viņu sauc Rolands. Viņš ir vismīļākais, vislabākais un visstiprākais tētis visā pasaulē.

Kopā pavadām ļoti daudz laika. Mēs braucam peldēties, sēņot, ejam uz kino un atrakcijām. Kad spēlējam spēles, viņš ir mīļš, smieklīgs un ļauj man uzvarēt. Dažreiz mēs skatāmies televizoru un jokojamies, tētis sataisa smieklīgu seju un mēs visi smejamies, kamēr sāk sāpēt vaigi. Ir arī brīži, kad esmu bēdīga, tad viņš mani samīļo un sabučo. Ak, cik jaukas ir tās reizes, kad tētis mani lutina ar mantām un našķiem, kad vizina ar motociklu!

Mans tētis ir ļoti strādīgs, rūpējas par mūsu ģimeni. Viņš daudz ko prot no tehnikas un koka. Tētis man izgatavoja skrejriteni, tas ir ļoti īpašs, unikāls. Mīļajam tētim palūdzu, lai uzbūvē mājiņu

no koka. Viņš var visu! Es ļoti mīlu savu tēti un lepojos ar viņu. Viņš vienmēr tur savus solījumus.

Lūk, tāds ir mans tētis, mans varonis.

Lelde Sondore,

Varakļānu vidusskolas 2. klase

Katram cilvēkam ir vajadzīgs kāds, kam līdzināties, no kura iedvesmoties un mācīties. Man tāds cilvēks ir Latvijas hokeja izlases vārtsargs Artūrs Šilovs.

Artūram Šilovam ir 22 gadi. Kopš 2020. gada viņš spēlē Latvijas nacionālajā izlasē. Kā jau daudzi, arī es Artūru Šilovu iepazinu 2023. gada Pasaules hokeja čempionātā, kurā viņš Latvijas valstvienības sastāvā ieguva bronzas medaļu un čempionāta vērtīgākā spēlētāja titulu.

Šajā hokejistā man vislabāk patīk viņa mērķtiecība.

Slavenais hokejists Artūrs Irbe par Šilovu saka tā: „Viņš ir vārtsargs, kurš izšķir spēles likteni. Šilovs ir cīnītājs.”

Vēl viņš ir vienkāršs un sirsnīgs, viņam nav pielipusi zvaigžņu slimība.

Varoņi var būt dažādi. Gan tādi, kurus lielākais vairums neatpazīst, gan pasaulslaveni. Mans varonis no nevienam nezināma zēna kļuvis par pasaules hokeja lideri.

Lai Tev vēl daudz uzvaru, Artūr!

Augusts Onkelis,

Vecumnieku vidusskolas 4. klase

Oskars Saveljevs, Svētes vidusskolas 9. klase

Es domāju, ka varoņiem nebūt nav jābūt gados veciem un no seniem [..] notikumiem. Man pat šķiet, ja nav grūtu dzīves apstākļu, tad ikdienā varoni neviens neievēro. Bet varoņi ir mums visapkārt. Konkrēti gan vārdā nevienu svešu nesaukšu. Taču tik daudz gan es zinu, varoņi ir. Notiek nelaime, un tā parāda cilvēku un viņa rīcību.

Visi zinām par ārstiem, ugunsdzēsējiem, policistiem. Mēs zinām, ka tas ir viņu darbs – glābt cilvēkus. Bet viņiem arī ir jādarbojas īpaši grūtos apstākļos, kuros tik tiešām ir jāparāda varonība. Ikviens taču mēs to nevarētu. Katram ir savs varonības lielums.

Mans brālis Normunds ir ugunsdzēsējs. Es saukšu viņu par savu varoni. Ģimenē viņš, protams, ir mans jau pieaugušais brālis, kurš gatavo ēdienu dabā mums un draugiem, mazgā traukus, kārto istabu, palīdz mammai, spēlē ģitāru, dzied, viņam ir draudzene. Viss kā visiem. Kur gan te ir varonība? Ugunsdzēsējs? Tā taču ir tāda profesija! Kāds teiks – tas ir viņa darbs! Jā – darbs. Bet kāds? Lai būtu spēcīgs, brālis trenējas. Viņš ir stiprs. Kam no mums ir drosme ieiet degošā dzīvoklī? Kam ir spēks pa šauru lodziņu dūmos no istabas iznest pieaugušu, lielu cilvēku vai vairākus bērnus?

Vai visiem ir drosme tumsā un aukstumā pa šaurām apledojušām kāpnītēm kāpt uz daudzstāvu mājas augšējo stāvu, kad pa loģiem mutuļo melni dūmi un sarkanas,

karstas liesmas? Brālis to var. Viņš izglābis dzīvību daudziem cilvēkiem, riskējis ar sevi, pārvarējis bailes. Tad ieraugu brāli pavisam citādu un brīnos, uz ko viņš ir spējīgs, un nodomāju:

„Esam laimīgi un droši, ka tu mums esi. Tu spēji būt varonis.”

Terēze Blauva,
Gulbīša pamatskolas
3. klase

Mans varonis un cilvēks, kam vēlētos līdzināties, ir vectētiņš.

Manu vectētiņu sauc Jānis Ende. Viņš ir omulīgs, diezgan gara auguma sirmgalvis ar brillēm. Vectēvs ir ļoti gudrs, izpalīdzīgs un uzņēmīgs cilvēks. Vectēva mērķtiecīgumu esmu mantojis arī es – gan risinot grūtākos uzdevumus, gan dodoties mežā orientēšanās sacensībās, gan plānojot savu laiku, lai varu apmeklēt visus ārpuskolas pulciņus.

Viņš bija un ir labs matemātikas skolotājs. Droši vien tāpēc arī man skolā padodas matemātika, un labprāt gribētu, lai matemātikas stundu būtu pēc iespējas vairāk.

Kad Latvija vēl nebija atguvusi neatkarību, vectēvs, kā Augstākās Padomes deputāts, nobalsoja, lai tā atkal kļūtu brīva. Tā bija atbildīga un drosmīga rīcība.

Vēlāk Jānis Endele Cēsīs izveidoja skolu – Draudzīgā Aicinājuma Cēsu Valsts ģimnāziju – un ilgus gadus bija tās

direktors. Pēdējos gados viņš vada balvas pasniegšanas pasākumus labākajiem skolotājiem.

Es ļoti lepojos ar savu vectētiņu. Tagad zinu, ka darišu visu, lai izaugtu tikpat gudrs, mīļš, izlēmīgs un drosmīgs kā viņš, un savas Dzimtenes svarīgākajos brīžos es arī balsošu „par”.

Eduards Endeļe,
*Cēsu pilsētas Pastariņa sākumskolas
3.a klase*

Mans varonis ir krusttēvs Krišjānis. Viņš ir manas mammas brālis un dzīvo Latvijā. Mēs visi ģimenē saucam viņu par Krišīņu. Krišīņš ir ļoti drošs, ļoti gudrs un ļoti sportisks. Kad esam kopā, mēs arī sportojam vai izmēģinām jaunas trakas lietas. Viņš man māca nebaidīties un darīt lietas, ko citi neuzdrīkstas. Es ļoti gribu būt tāds kā viņš, kad būšu vecāks.

Edvards Jegorovs,
*Nujorkas ev. lut. draudzes
Nūdžersijas Latviešu pamatskola, 9 gadi*

Mans varonis ir mans tētis. Pēc profesijas viņš ir kokgāzējs. Šajā jomā viņš ir pārstāvējis Latviju pasaules kokgāzēju čempionātos. 2007. gadā viņš ieguva 8. vietu pasaulē kokgāšanā.

Tagad mans tētis pasniedz kokgāšanu ar motorzāģi Ogres tehnikuma jauniešiem.

Viņš savā darbā ir ļoti precīzs, kā arī ļoti atbildīgs un godīgs. Vēl man patīk, ka tētis vienmēr ir mierīgs un nekad nepaceļ balsi.

Es lepojos ar savu tēti, jo viņš ne tikai ir labs cilvēks, bet arī nesis Latvijas vārdu pasaulē.

Marta Selivanova,
*Vecumnieku vidusskolas
4. klase*

Es domāju, ka varoņu nav daudz. Parasti varoņiem nav laika sev. Mans varonis varētu būt vectētiņš vai draugs. Varbūt princese no filmas „Ledussirds”? Varbūt mans tētis, kas vienmēr ir stiprs? Taču tad es paskatos uz savu mammu... Un man ir skaidrs, ka mans varonis šodien ir mana mamma.

Kāpēc tā? Mana mamma nav parasta mamma. Mana mamma ir mīļa. Vakaros es saņemu kādu pasaku vai stāstu no grāmatām. Manā istabā ir liels skapis, un tajā ir daudz, daudz grāmatu. Es esmu priecīga, ka varu izvēlēties sev grāmatu no tik daudzām grāmatām. Un tās visas man ir sarūpējusi mamma.

Mamma ir arī mana skolotāja un audzinātāja. Arī klasē mums ir daudz grāmatu. Un mamma mums visiem klasē dažkārt stāsta pasakas un stāstus no galvas. Tad mēs sēžam aplī uz grīdas. Un ir tik interesanti, vienmēr gribas zināt, kas notiks tālāk. Mums klasē mamma ir izveidojusi lielu kasti kā biezu grāmatu

ar atslēgu uz tās. Viņa parasti atgādina, ka katra pasaka un stāsts ir ar atslēdziņu priekšā. Tas nozīmē, ka katrā pasakā ir kāda gudrība, kura jāatklāj.

Mamma ir noaudusi sev tautiskos brunčus. Arī māsu viņa pierunāja. Un tagad uz valsts svētkiem vai citiem pasākumiem mamma uzvelk savus noaustos brunčus, arī māsa dažreiz uzvelk. Tad viņas ir ļoti priecīgas. Citas mammas arī priecājas un saka, ka brunči ir īpaši, jo pašas rokām austi. Mamma atgādina, ka drīz es būšu paaugusies un arī man būs jāsēžas stellēs un jāauž savi brunči. Es jau domāju, kādas krāsas izvēlēšos. Gribējās Latvijas kontūru, taču mamma saka, ka uz brunčiem nevarēs izveidot Latvijas kontūru. Mamma vienmēr zina atbildes uz maniem jautājumiem.

Mana mamma ar tēti spēlē teātri. Vienreiz tētis negribēja iet uz mēģinājumu un teica, ka vairs negrib, un vispār, kāpēc to darīt. Taču mamma tēti pierunāja iet uz kārtējo mēģinājumu, viņa teica mums visiem ģimenē, ka daudzi karavīri cīnījās par brīvu Latviju, tagad ir mūsu kārta turpināt sargāt tautas vēsturi un valodu. Un mēs to varam izdarīt, spēlējot teātri. Nesen mamma ar tēti atgriezās no ASV, Sanfrancisko, kur viņi bija uz starptautisko teātra festivālu „LAIPA”. Mamma stāstīja, ka satikusi daudzus latviešus no citām pasaules

valstīm. Un, izrādās, viņiem visiem patīk teātris. Tā viņi saglabā latviešu valodu un saikni ar Latviju. Man tas patīk, jo man latviešu valoda ir mīļa, tā taču ir mana dzimtā valoda.

Mūsu mājās uz ledusskapja ir īpašs dekors – sarkanbaltsarkans karogs bērza tāss sirsniņietvarā. Mamma saka, ka šim dekoram jābūt vienmēr, ne tikai uz valsts svētkiem, lai mēs atcerētos un zinātu, ka bērzi ir Latvijas simbols un mazs atgādinājums no Sibīrijas. Izsūtītie rakstīja vēstules uz bērza tāss. Man tas liekas apbrīnojami. Un tāpēc man patīk bērzi.

Manai mammai patīk būt mammai, būt latviešu valodas skolotājai, spēlēt teātri. Mana mamma sapņo arī kādreiz aizbraukt uz kādu citu valsti un tur mācīt mūsu mīļo valodu, taču viņa tagad nevar nekur braukt, jo man mammu vajag vairāk nekā citiem uz pasaules. Es joprojām klausos viņas maigajā balsī, esmu laimīga, ka varu dzirdēt pasakas un stāstus. Mamma man ir arī iemācījusi lūgšanu „Mūsu Tēvs debesīs”. To viņa māca arī citiem svētdienas skolas bērniem. Gribu, lai Dievs sargā manu varoni – mammu, jo viņai vajag daudz spēka un gudrības, lai būtu mamma mājās un skolotāja skolā. Es mīlu mammu!

Sāra Paegle,
Liezēres pamatskolas
4. klase

Evelina Cimbala, Ventspils 2. vidusskolas 10. klase

Šogad notika Pasaules čempionāts basketbolā, kurā piedalījās Latvijas valstsvienība. Es skatījos spēles un sapratu, ka mūsu latviešu komanda ir varoņi, jo viņi ar katru spēli pierādīja, ka ir labākie.

Šodien es rakstīšu par Dairi Bertānu, jo viņš ir mans varonis. Viņš ir izlases kapteinis, jo ir ar lielu spēju pieredzi. Dairis spēlē ļoti labi, māk komandu saliedēt. Spēlējot viņš guva traumu un ar asarām acīs pameta laukumu. Tas bija sāpīgs zaudējums komandai, bet viņš turpināja būt kapteinis,

sēžot uz komandas soliņa laukuma malā! Arī treneri augstu vērtē Dairi un uzticas viņam.

Es jau agrāk skatījos, kā Dairis spēlē basketbolu. Es viņu apbrīnoju, cik daudz spēles viņš ir aizvadījis izlasē!

Arī man ļoti patīk sports. Es eju uz treniņiem dažādos sporta veidos. Dairis Bertāns ir mans varonis sportā. Paldies viņam par to, ka viņš izcili spēlē basketbolu un ir stiprs cilvēks, kas iedvesmo citus. Cik labi, ka Latvijai ir šādi varoņi!

Keita Kalniņa,

Vecumnieku vidusskolas 4. klase

Mans varonis – mans vectēvs

Kad es pajautāju savam mazajam brālēnam, kas ir viņa varonis, viņš atbildēja, ka tas ir Spaidermens. Jā, to es arī redzu, jo viņam ir gan krekliņš, gan jaka, gan mugursoma ar šī varoņa attēlu. Ja man trīs gadu vecumā pajautātu, kas ir mans varonis, arī es kaut ko līdzīgu atbildētu, jo šajā vecumā mēs skatāmies multfilmas un to darbojošās personas uzskatām par saviem varoņiem. Arī tagad es reizēm paskatos multfilmas, bet īstos varoņus es mēģinu saskatīt sev apkārt. Un tāds noteikti ir mans vectētiņš.

Mans vectētiņš šogad nosvinēja astoņdesmit gadu jubileju. Tas ir garš mūžs, daudz kas ir redzēts, izdarīts, piedzīvots. Bērniībā viņu kopā ar mammu aizveda uz tālo Sibīriju, kur sešgadīgajam puikam bija jāsadraudzējas ar vietējiem puikām, jāprot izdzīvot svešā vietā, jāiemācās dažādi darbiņi, lai varētu palīdzēt mammai. Sākot ar šo laiku, viņam bija jāklūst par īstu palīgu, jo viņa tētis neatgriezās no izsūtījuma Vorkutā. Tā vectēvs jau no mazām dienām strādāja īstus vīriešu darbus, palīdzēja mammai, bija viņai īsts atbalsts.

Kad vectēvs ar savu mammu atgriezās Latvijā, darbu nepalika mazāk, jo bija no jauna jāiekārto māja, kurā dzīvot. Atkal vectēvam bija jāpalīdz visos darbos. Tā laika gaitā vectēvam tika ieaudzināts darba tikums un mīlestība uz lauku darbiem. Kad viņš pabeidza skolu, izmācījās par

lauksaimnieku un strādāja gan uz traktora, gan uz dažādiem kombainiem. Par savu darbu saņēma daudz pateicības rakstu.

Tagad vectēvs nekur nestrādā. Viņš ir pensionārs. Bet tas nenozīmē, ka viņš sēž uz vietas un neko nedara. Kā mamma saka, kas visu mūžu ir strādājis, tas arī vecumā nesēdēs rokas klēpī salicis.

Vectēvam patīk braukt ar mašīnu. No rīta uz skolu es braucu ar skolēnu autobusu, bet pēc stundām viņš mani un brāli aizved gan uz mākslas un mūzikas skolu, gan uz sporta skolu. Mamma tikai no rīta pasaka, cikos un kur viņam jābūt, un vectēvs brauc un ved mūs.

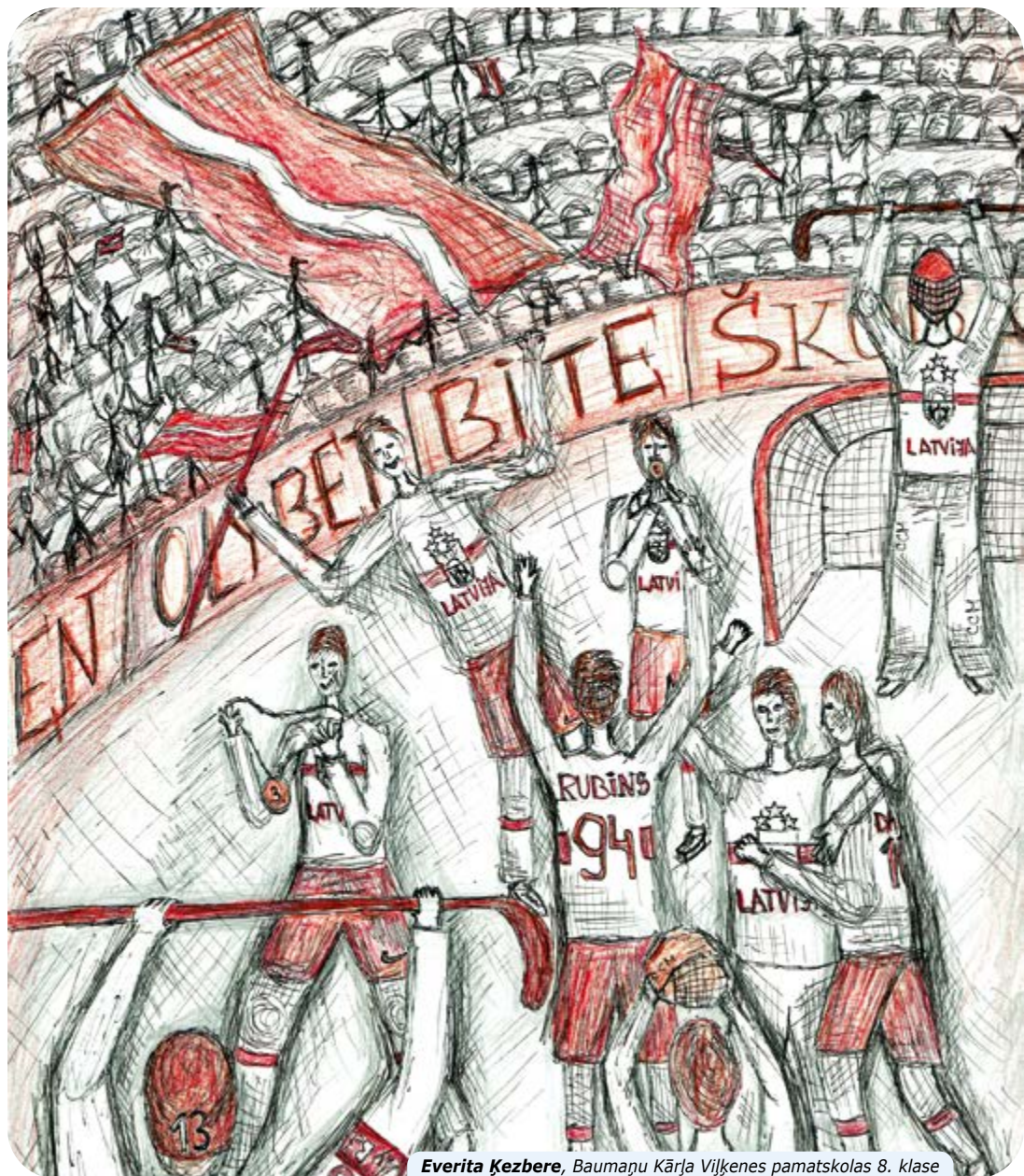
Bet tas nav viņa vienīgais darbs. Viņš arī sakurina māju, mūs gaidīdams no skolas un mammu no darba, pagatavo vakariņas.

Lūk, tāds ir mans vectētiņš! Un es esmu priecīga, ka man viņš tāds ir.

Viktorija Vita Straujupe,
Viļānu vidusskolas 4. klase

Viviāna Zariņa, *Saldus pamatskolas 2.a klase*

Everita Ķezbere, Baumaņu Kārļa Viļķenes pamatskolas 8. klase

Mans šodienas varonis ir ilggadējais Latvijas basketbola izlases kapteinis Jānis Blūms.

Viņš ir ļoti sportisks, prasīgs un draudzīgs. Visas šīs viņa īpašības ļauj arī man augt, pilnveidoties un kļūt gan par prasmīgāku spēlētāju, gan mērķtiecīgāku audzēkni, gan vienkārši labāku cilvēku.

Ar nepacietību gaidu katru treniņu, jo zinu, ka atkal iemācīšos ko noderīgu. Nodarbības pie trenera Jāņa Blūma nav vieglas. To visu var izdzīvot, jo tikai tā attīstos, palieku stiprāks un varu sevi parādīt arī uz laukuma spēles laikā.

Mums abiem patīk peldēt. Tāpēc dažkārt pēc grūtiem treniņiem dodamies uz ezeru atgūt spēkus un sasmelties enerģiju no dabas un ūdens.

Zinu, ka tad, kad izaugšu liels, es būšu kā mans treneris, kurš ir iemantojis spēlētāju uzticību, skatītāju mīlestību un audzēkņu cieņu.

Paldies, treneri Jāni, un godam varu teikt – Tu esi mans varonis un iedvesmotājs!

Pēteris Ručs,

*Cēsu pilsētas Pastariņa sākumskolas
3.a klase*

Mans varonis šodien ir gleznošanas skolotāja.

Viņa vienmēr mani sagaida ar mierīgu un gaišu „Labdien, prieks atkal tevi satikt!”. Viņa ir ģērbusies skaistā, garā kleitā, un dažkārt skolotājai ir priekšautiņš.

Daiga Jirgensone ir mana gleznošanas skolotāja. Viņai ir gaiši mati un vienmēr iedvesmojošs smaids. Daiga ir pacietīga un mierīga.

Jau vairākus gadus viņa māca gleznot gan bērnus, gan pieaugušos. Katrā nodarbībā viņa mums iemāca daudzas jaunas lietas par krāsām, gleznošanu, attīsta mūsos radošumu un aicina ļauties gan procesam, gan rezultātam. Reizēm ir arī smieklīgi gadījumi, kad zīmējam kaut ko vienu, bet rezultātā uzzīmēts pavisam kas cits.

Ar Daigu var iepazīties caur viņas gleznām, jo viņa izcili glezno. Viņas mīļākais dzīvnieks ir kaķis. Tāpēc viņas gleznošanas studiju sauc „Deviņi kaķi”.

Esmu priecīga, ka esmu šo skolotāju sastapusī, un varu lepni teikt – viņa ir šodienas varonis un skolotāja, kas mani izprot un iedvesmo.

Eliza Bērziņa,

*Cēsu pilsētas Pastariņa sākumskolas
3.a klase*

Labākā ome

Mana ome ir ļoti mīļa, viņa daudz smaida. Viņa ir dāsna un čakla, smieklīga un jautra. Mana ome vienmēr mūs mīļi sagaida un pataupa ļoti garšīgas pankūkas un kotletes. Viņa vienmēr dalās un skapī ir paslēpusi daudzus garšīgus gardumus.

Es domāju, ka reizēm omei ir diezgan grūti izdabāt manam mazajam brālim.

Viktorija Beitīņa-Ševčenko, Pilsrundāles vidusskolas 7.b klase

Brāļuks visu laiku grib, lai ome viņam šķīvī ieliek ēdienu. Bet es saku, ka viņš nav nekāds bēbis, jo jau iet 1. klasē.

Mana ome dzied dziesmas, prot uzstāties. Mājās viņa parasti dungo savas mīļākās dziesmas, un mēs ar brāli tad griežamies kā vilciņi vai žēli gaudojam kā meža vilki.

Manai omei ir brilles kā divas saulītes un mati kā ezītim adatas. Viņa ir jauka kā visjaukākais cilvēks pasaulē.

Agnese Zariņa,
Kusas pamatskolas 4. klase

Mans varonis šodien ir kāds, kurš vienmēr cenšas sasniegt savus sapņus. Viņš stājas pretī grūtībām, aizstāv taisnīgumu un palīdz citiem.

Es ilgi domāju par to, kas varētu būt šis cilvēks, līdz nonācu pie slēdziena, ka tas ir skolotājs. Skolotājs ir tas, ko mēs satiekam ikdienā, kas palīdz iegūt zināšanas un sagatavo tālākai dzīvei. Skolotājs attīsta skolēna personību, kā arī ierāda pamatiemaņas. Skolotājam ir jābūt tam, kurš ar savām zināšanām un spējām prot padarīt ikdienas mācīšanos par aizraujošu nodarbi. Skolotājs ir vajadzīgs un nozīmīgs visiem. Es reizēm apbrīnoju viņa atbildības slogu – sagatavot eksāmeniem, sarūpēt ikdienā darāmos darbus, iemācīt kaut ko no jauna, un vēl, un vēl...

Skolotājs palīdz kļūt labākam.

Man šogad stāv priekšā eksāmeni, kas mani ļoti uztrauc, taču es zinu, ka skolotājs palīdzēs „izbrīst” cauri šim ne vieglajam mācību gadam, jo viņš zina, ka es to spēju, un neļauj ātri padoties, nolaist rokas.

Skolotāja profesija ir grūta, tādēļ arī es esmu pateicīga par visu, ko viņš manā labā darījis un dara.

Varoņi mēdz būt dažādi. Katram savs varonis – labāks, citādāks, interesantāks, taču viena lieta varoņus vieno – tie vairo labo cilvēkos un pasaulē.

Ketlīna Kudiņa,

Aizkraukles novada vidusskolas 9.b klase

Viena no ievērojamākajām īpašībām, kas padara māti [..] par manu varoni, ir viņas mīlestība. No brīža, kad es piedzimu, viņa ir veltījusi savu dzīvi, lai nodrošinātu manu labklājību un laimi. Viņas mīlestība pārsniedz visas robežas un šķēršļus. Viņa ir nesusi neskaitāmus upurus, liekot manas vajadzības virs viņas pašas, bieži vien ar lielām personīgām izmaksām.

Mana māte ir bijis atbalsta avots visā manā dzīvē. Neatkarīgi no tā, vai māte man palīdzēja ar mājasdarbu vai deva mīlestības padomus, viņa vienmēr ir bijusi ar mani. Viņas gudrība un pieredze ir bijusi nenovērtējama, veidojot manu raksturu un palīdzot orientēties dzīves sarežģītībā. Viņa ir bijusi mana mentore, vadot gan priecīgos brīžos, gan grūtos laikos.

Māte manī ir ieaudzinājusi spēcīgu vērtību un morāles izjūtu. Viņa man ir iemācījusi godīguma un empātijas nozīmi. Viņas norādījumi ir veidojuši manu raksturu un padarījuši mani par labāku cilvēku.

Māte man ir parādījusi, cik svarīga ir izglītība, neatkarība un tiekšanās pēc saviem sapņiem. Viņas sasniegumi ir iedvesmojuši mani censties sasniegt mērķus un ticēt, ka es varu sasniegt visu, ko gribu.

Mans varonis nav leģendāra figūra ar pārcilvēciskām spējām, bet sieviete ar ārkārtēju spēku, mīlestību un izturību – māte.

Darja Šostaka,

Rīgas Valsts klasiskās ģimnāzijas 8. klase

Kalvis Šķenders, Bauskas Mūzikas un mākslas skolas 3.a klase

Mana mamma – mana varone. Varoņi var būt dažādi. Bieži tie tiek attēloti kā individuāli cilvēki ar pārdabiskām spējām un neparastiem darbiem, tomēr mans varonis nevalkā apmetni un viņam nav pārcilvēcisku spēju. Mana varone atrodas daudz tuvāk manai sirdij, viņa ir mana mamma. Manas mammas nelokāmā mīlestība un bezgalīgais atbalsts ir veidojuši mani par cilvēku, kāda es esmu šodien.

Viens no vislielākajiem manas mammas varonības aspektiem ir tas, kā viņa uzņēmās atbildību un rūpes uzreiz, kad es piedzimu. Viņas mīlestība ir pamats, uz kā tika veidota mana pašcieņa un pārliecība par sevi. Viņa man ir bijusi blakus katrā izaicinājumā un bēdās. Mamma ir palikusi kā pamats, kas vienmēr būs man blakus, lai kas arī notiktu.

Neskaitot visus upurus, ko viņa ir nesusi mūsu ģimenes labā, viņa ir atlikusi savu karjeru uz vēlāku laiku un nekad neko nav teikusi par to. Viņa atlika malā savus sapņus un ambīcijas, lai nodrošinātu, ka man un manai dviņu mātai būtu vislabākās iespējas. Viņa ir tā, kas no rītiem ceļas agri un gatavo visiem brokastis, kas vakarā aicina izpildīt mājasdarbus, pat ja viņai būs jāsež līdz nakts vidum un jāpalīdz. Mammas spēja skatīties uz dzīves izaicinājumiem ar bezbailību ir varonīgi.

Mammas atbalsts ir palīdzējis gan personīgajā, gan akadēmiskajā dzīvē. Viņa ir bijusi mana draudzene, mentore un uzticības persona. Mammas mīlestība, centība,

izturība padara viņu par manu varoni. Viņa varbūt nav slavenība, bet viņas ietekme uz manu dzīvi ir neizmērojama. Viņas rūpes ir mani padarījušas par labu cilvēku.

Emīlija Sauja,

*Berģu Mūzikas un mākslas pamatskolas
9.b klase*

Kas ir mans varonis šodien? Es ilgi domāju un sapratu, ka rakstišu par karavīriem, kuri cīnās par savu valsti.

Es esmu bijis daudzās dažādās vietās, kur notikušas nozīmīgas cīņas, izveidoti muzeji un atceres vietas. Latvijā tās ir Ziemassvētku kauju vietas, Liepājas forti un Kara muzejs. Beļģijā esmu apmeklējis Ardēnu kalnus un Bastoņas muzejus, bet Francijā izbraucām gandrīz visus Normandijas „D-dienas” muzejus, bunkurus un pieminekļus.

Karavīram būt ir ļoti briesmīgi, jo tu nevari dabūt ēdienu tik daudz, cik vēlies, tu vari nosalt, tevi var nogalināt. Tev jāsež ierakumos, kur ir dubļi, varbūt pat citi sašauti cilvēki. Jebkurš, kurš savu dzīvību ir veltījis, aizstāvēt savu valsti, ir ļoti drosmīgs un īsts varonis.

Ir dažādi veidi, kā karavīri cīnījušies. Ir lidmašīnu un helikopteru piloti, tankisti, izpletņu lēcēji. Ir arī kuģu un zemūdeņu kapteiņi, komandieri un, pats galvenais, kājnieki. Es domāju, ka visgrūtāk ir izpletņu lēcējiem, jo viņus var sašaut. Tankistiem, jo viņi sež metāla kastē, kura

var uzsprāgt jebkurā brīdī, un kājniekiem, kurus var viegli nogalināt.

Karavīri ir valsts un visas tautas varoņi, tāpēc karavīri ir arī mani varoņi. Ja viņu nebūtu, tad, iespējams, mums pat nebūtu savas valsts, un mēs būtu vācieši, krievi, poļi vai zviedri.

Visos laika periodos bija karavīri un valstis cīnījušās par savām teritorijām. Es ceru, ka visi kari beigsies un būs miers!

Oskars Blūzmanis,
Briseles 2. Eiropas skola, 10 gadi

Varonis ir tas, kurš palīdz citiem un glābj no sliktām lietām. Varonis ir tāds cilvēks, kam nav vienalga, kā klājas citiem. Varonim vienmēr ir jāspēj palīdzēt citiem.

Varonība ir palīdzēšana citiem un domāšana par otru. Tā ir palīdzēšana ne tikai cilvēkiem, bet arī dzīvniekiem.

Tas nav varonis, kas cilvēkiem un dzīvniekiem dara pāri, arī kas nedomā par citiem un nevēl labu.

Mans varonis ir mamma, jo mana mamma ir audžumamma. Ja mana mamma nebūtu mani paņēmusi pie sevis, tad man nebūtu tik labas ģimenes un bērniņas. Par rūpēm, par gādību es viņai esmu pateicību parādā.

Jā, tas ir ļoti labi, ka ir daži varonīgi cilvēki, jo viņi var mums palīdzēt.

Jana Klemjatiča,
Raunas pamatskolas 5. klase

Mani varoņi ir vairāki, un tie mainās ik pēc laika.

Nu jau vairākus gadus viens no maniem varoņiem ir dziedātājs Fredijs Merkūrijs. Kad sāku klausīties viņa dziesmas grupas „Queen” izpildījumā, es tās uzreiz iegaumēju. Tās atšķiras no pārējiem skaņdarbiem, kurus biju klausījusies. Kad uzzināju vairāk par Fredija dzīvi, tā mani iedvesmoja. Būdams ekstrēms cilvēks, ar īpatnēju ģērbšanās stilu un traku skatuves tēlu, viņš pierādīja ļaudīm, ka nav jābaidās izcelties. Viņš uzsvēra to, ka visi nav un nebūs vienādi un tie, kuri atšķiras no pārējiem, dažreiz ir interesantāki.

Pēdējā laikā mani varoņi ir arī latviešu aktieri. Īpaši – vecākās paaudzes aktieri, kā Ģirts Jakovļevs, Voldemārs Šoriņš, Uldis Dumpis, Jānis Skanis, Dace Bonāte, Velta Līne un vēl citi. Viņi visi ar savu dzīvi un radošo darbību ir pierādījuši, ka ar lielu darbu var sasniegt augstvērtīgus rezultātus. Viņiem ir bijuši kāpumi un kritumi, uzvaras un zaudējumi, prieki un bēdas, taču viņi nekad nav padevušies. Viņi ir turpinājuši dzīvot un radīt, baudīt priekpilnu dzīvi, šad tad izdarot arī pa kādai blēņai.

Pārējie cilvēki, kuri ir varoņi un mani iedvesmo, ir cilvēki no ģimenes. Mums ir bijuši visādi piedzīvojumi, dažādas dzīves situācijas, kuras vienmēr mudinājušas baudīt dzīvi. Ģimene man ir iemācījusi, ka nauda nekad nav un nevar būt par šķērslī, lai baudītu dzīvi. Tā man šķiet visvērtīgākā dzīves mācība.

Es cienu visus savus varoņus. Viņu
sniegtās mācības es nekad neaizmirsīšu.

Elza Zenfa,

Aizkraukles novada vidusskolas 9.b klase

Es esmu varens ozols. Cilvēki bieži grib
līdzināties man, sapņo par varonību
un vēlas sajust manu spēku, drosmi,
mieru, pacietību un sīkstumu. Esmu
daudziem kā īpašs simbols. Taču šodien
gribu pakavēties atmiņās par to, kādu
varoni esmu ilgāku laiku novērojis.

Kādu dienu, ļoti sen, es redzēju un
saprātu, ka no tālas zemes uz Latviju,
uz šo skaisto zemi, kur man ir piemēroti
apstākļi, lai augtu, pārvācās kāda ģimene.
Vācu barons, braucot uz netālo ciematu
Ranku, līdzī nēma labu alus darītāju un
saimniecības pārziņi – Kristīni un Vilhalmu
Lirmaņus. Es dzirdēju, ka ģimene runāja
vācu, nevis latviešu valodā. Viņi mācēja
tikai vācu valodu. Tā viņi dzīvoja un
dzīvoja, līdz viņiem 1914. gadā nāca
pasaulē dēliņš Roberts Lirmaņis.

Es sadzirdēju mazulīša brēkšanu
pirmajā dzīves gadā, tad jau sajutu, kā
viņš laimīgi pavada bezrūpīgo bērnību
manos zaros. Redzēju, kā zēns gāja uz
skolu mācīties. Viņš iemācījās latviešu
valodu, bet viņa vecāki vēl joprojām
runāja tajā svešajā mēlē. Roberts ar
saviem vecākiem sarunājās vāciski, bet
ārpus mājas ar saviem latviešu draugiem
čaloja latviski.

Robčīks, kas bija viņa iesauka, lika
sajust vairāk enerģijas, vairāk spēka un
drosmes, arī dzīvesprieka. Viņa smieklī
pieskandināja pilnu pagalmu un dārzu. Viņš
tiešām ir varonis. Stiprais un drosmīgais
Roberts! Kā gan viņš par tādu kļuva mana
stumbra un lapu vainagā? Viņš ir mans
šodienas varonis. Es te joprojām stāvu
ar saknēm dziļi Latvijas gadalaiku zemē,
mans stumbrs nelokāmi ir dižs, manos
zaros jau spēlējas nākamie Roberti, taču
viņu es nevaru aizmirst, īpaši to smaidu
un bezrūpīgos smieklus, kuri sniedzas pāri
visām viņa ciešanām un sāpēm.

Viņam bija jātur rokās ierocis un jāvelk
kājās smagi zābaki, kājas tika ietītas
vienkāršos autos... Vai zināt, kas ir auti?
Mūsdienās jau tādus ap kājām netin, bet
tad karavīri bija laimīgi, ja var kaut ko aptīt
ap kājām, lai neberž un nesalst. Bet viņiem
sala, arī manam Robertam... Viņš aizstāvēja
zemi, kurā pats piedzima un dzīvoja. Kaut
sala. Es būtu ar mieru atdot daļu savu
velēnu, lai viņu sasildītu, daļu savu lapu,
lai viņu apsegtu ar biezāku segu. Taču
esmu tikai rāms ozols Latvijas pagalmā.
Viņš sargāja arī mani un skaistos zemes
plašumus. Smaidīgais un mazais puisītis
bija tikai 27 gadus vecs, kad nokļuva vācu
leģionā Otrā pasaules kara laikā. Roberts
cīnījās. Viņš bija stiprs un bezbailīgs. Garš
augumā un visur devās ar bērnības smaidu
un smieklīem. Likās, ka viņš brīvību vēlas
izcīnīt ar smaidu. Taču citi to nesaprata,
vajadzēja ieroci. Viņš cīnījās ne tikai par

savu brīvību, bet arī par ģimenes mieru un citiem iedzīvotājiem Latvijā. Otrā pasaules kara šausmas oficiāli risinājās aptuveni četrus gadus, bet kurš var aprēķināt kara seku traģēdijas... un ciešanas. Tik ilgs laiks... Vai jūs spētu to izturēt šodien, kad ir tik daudz komforta? Es jau redzu no šī pagalma stūra... Tik maz cilvēki iznāk no istabas, lai pabūtu svaigā gaisā... Visi tik steidzīgi, visiem zili ekrāniņi gan istabā, gan pa ceļam uz darbu un skolu.

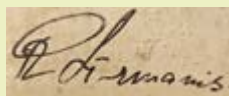
Toreiz redzēju un sajutu, ka Robertam gāja ļoti grūti. Es līdzpārdzīvoju, jo Roberts bija kļuvis nomākts, nemierīgs un izmisis, nelaimīgs. Viņa smieklis bija pazuduši. Un tad notika vēl kas jaunāks, viņu saņēma krievu gūstā Harkovā. Kā ir būt gūsteknim, kad esi cīnījies, kad esi bijis ilgāku laiku uz naža asmens, kad šķiet, ka uzvarēsi, kad šķiet, kad tūliņ iesi bojā? Taču varbūt bērniībā Robčiks bija sasmēlies no manis daudz drosmes? Gūsta laiks lai paliek pagātnei, jo tas bija manam, koka, prātam neaptverams... Sāpes..., ciešanas..., pazemojums..., izsalkums..., aukstums... Tas viss beidzās, jo viņu izglāba mīlestība. Tas viss beidzās, jo atnāca, atbrauca un ar asarām acīs no gūsta Robertu izpirka viņa sieva. Roberts bija glābts. Un glābta viņa zeme, kurā viņš piedzima un runāja latviski. Brīva...

Zem maniēm zariem šodien, tieši Latvijas 105. dzimšanas dienā, muguru atspiedusi Kristiāna Raita. Roberts ir viņas vecvectēvs. Šodien no mākoņa maliņas

viņš noraugās, kā Kristiāna dejo tautas deju ansamblī, smaida savu burvīgo latviešu smaidu un runā latviski.

Mans varonis ozola koka sirdī un saknēs paliek smaidīgais un drosmīgais Roberts. Viņš cīnījās un uzvarēja. Viņam ir mazmazmeita tautastērpā ar smaidu un latviešu valodu.

Ieklausies un ieskaties arī tu savā sirdī, lai kas tu arī būtu, koks, pļava, upe vai ērglis, varbūt cilvēks, varbūt latvietis... Vai tu zini, kas ir tavš šodienas varonis? Varbūt tu vēlies iedvesmoties no manis, Roberta un Kristiānas Raitas. Mēs dosim tev spēku.

**Kristiāna Raita
Daidere,**

*Liezēres pamatskolas
9. klase*

Man ir tikai 12 gadi, un varoņa aktuālais skaidrojums ir kino [..] varonis, izlasītās grāmatas tēls kā varonis vai šobrīd Ukrainas karā esošie karavīri, kas ir savas dzimtās zemes, māju un ģimeņu aizstāvji – varoņi. Par to vairāk domājot, saprotu, ka mans varonis ir tuvs cilvēks, kurš atbildīgi pilda savus pienākumus, rāda paraugu ar savu darbošanos, kam ir sava vērtību sistēma un kam blakus jūtos droši, mīlēja un atbalstīta. Mans varonis šodien ir mans tētis.

Manu tēti Māri, tāpat kā Anneli un Cilvēka bērnu Boņuku, raksturo trīs stabilas vērtības: DIEVS, DABA, DARBS. To es

redzu ikdienā, un tās ir vērtības, kas tiek audzinātas mums visiem četriem ģimenes bērniem.

Tētis ir uzaudzis sešu bērnu ģimenē Barkavas pagasta Bozēnos, vecmamma dzimtas mājās no sarkaniem ķieģeļiem, kas gatavoti kādreizējā ķieģeļu ceplī, kurš atradās Lubāna ezera apkārtnē. Tētim vecāki bija stāstījuši, kā ķieģeļi tika vesti ar zirgu pajūgiem. Tēta vecāki bija vienkārši darba darītāji, kas fiziski smagi strādāja pie lopīņiem, un tāpēc jau agrā bērnībā visi bērni sākuši palīdzēt vecākiem darbos. Tētim bērnībā bija mīļš un uzticams draugs suņuks Reksis, kas palīdzēja ganos pieskatīt lielo govju baru. Un tas bija laiks, kad tētis izsapņoja daudzas dažādas lietas. No rītiem rasā sala kājas, bet negaisa laikā tētis slēpās zem ūdens mucas. Jau bērnībā tētim interesēja viss tehniskais, tāpēc viņš vienmēr izmantoja iespēju braukt ar kādu traktoru, īpaši kāpurķēžu. Viņš spilgti atceras notikumus, kas saistīti ar lauku darbiem un zirgu Juksi. Zirgs bija liels palīgs, kas veda mājās pļauto sienu no Lubāna ezera klānu pļavām. Tētis vienmēr, dodot kādu padomu, to sasaista ar kādu notikumu no savas bērnības, kas ir atstājis kādu iezīmi viņa raksturā vai apgūtā prasmē. Lai cik smagi var likties darītie darbi, tomēr viņš vienmēr uzsver, ka darbs audzina cilvēku. [...] Kad vecākā māsa un brālis bija mazāki, mums vienu vasaru bija divas kazas Maija un Paija. Tā tētis un mamma mūs audzināja ar praktisku

darbošanos, lai mēs mācītos būt atbildīgi par tiem, kurus esam pieradinājuši.

Tētis jau no agras bērnības iepazīna kristīgās vērtības. Tēta ģimene un tagad arī mūsu ģimene dzīvojam 8 kilometrus no Barkavas centra, kur atrodas Sv. Staņislava Romas katoļu baznīca. Tēta bērnībā vienīgais transporta līdzeklis bija zirgs, kura ratos tad arī devās svētdienās uz centru. Vai ar riteni vēlāk, kad jau bija paaugušies un brauca uz skolu. Tētim spilgti atmiņā ir svētdienas dziļajās un sniegotajās ziemās, kad uz dievkalpojumiem briduši kājām turp un atpakaļ. Cik spilgti viņš atceras tās iekšējās dusmas par to, kāpēc man to vajag, bet tikai pieaugušā dzīvē un īpaši armijas laikā, kad viņu aizsūtīja dienēt uz Tālajiem Austrumiem, viņš patiesi novērtēja un sajuta ticības lielo spēku un vērtību. Tētis vienmēr uzsver, ka viņa mamma lūgšanas un pašaušanās uz Dievu viņu izglāba un sargāja un ļāva dzīvam un nesakropļotam atgriezties mājās Latvijā, kad bijām atguvuši neatkarību. Ticība, 10 baušļu lietu kārtība un tēta lūgšanas un paraugs ir vērtība, ko sajūtam ar sirdi. Speciāli nelietoju vārdus „varonis” un „varonība”, jo tie nepiestāv manam tētim, bet tā ir MĪLESTĪBA, kas runā viņa vārdos, strādā viņa darbos un ir blakus mūsu ģimenē.

Tētis ir savas zemes patriots. Viņam jaunībā tuvas ir bijušas divas izvēles – zemkopība un militārā joma. Atgriežoties no armijas 1991. gada rudenī, kad bija iespēja atgūt senču zemes saimniekošanai un

Paula Ziedkalne, Liepājas Centra sākumskolas 2. klase

atjaunot Kolnu dzimtas mājas, tētis izvēlējās būt par saimnieku savās mājās un laukos. To viņš dara ar lielu mīlestību pret dabu un lauku darbiem, tomēr arvien biežāk viņš pārdzīvo, ka mūsdienu tehnoloģijas atņem iespēju būt zemniekam kā dzīvesveidam, bet gan pārtop par biznesu. Varbūt tāpēc tik labi ir kavēties atmiņās par vectēva saimniekošanu pirmskara laiku saimniecībā starp 62 viensētām? Tētim ir svarīgi būt savos laukos, just vēju graudaugu skarās, dzirdēt bites un redzēt stirnu saimes. Mans tētis ir arī zemessargs, un īpaši lepna esmu bijusi, kad viņš ir piedalījies kādos pasākumos ar militāro formu. Kopā esam bijuši 11. novembra lāpu gājienos un arī Oskara Kalpaka atceres pasākumos. Viņš ir savas zemes saimnieks un aizstāvis.

Mums ģimenē bērniem ir mīļa tradīcija, ka svētkos gatavojam apsveikumus. Tajos vienmēr motīvs ir mūsu ģimene dažādās tēmās. Ir zīmēti gulbji, bites, magones, cilvēki, baloni un daudz kas cits, bet vienmēr atainojot visus kopā. Arī tētim vienmēr ir svarīgi veidot mājas un apkārtni, kas tur mūs kopā, kas aicina sabraukt dzimtas radiem un draugiem. Kad es vēl nebiju piedzimis, 2007. gadā, tētis atjaunoja mājas ceļmalā dzimtas krucifiksa namiņu, ko bija veidojis viņa vectēvs. Viņam ir svarīgi saglabāt un atjaunot dzimtas vēstures vērtības. Ar tādu pašu misiju viņš darbojas Barkavas draudzē, uzturot, atjaunojot un saglabājot visu vērtīgo nākamajām paaudzēm.

Trīs svarīgas apņemšanās piepildījās Latvijas simtgadē – 2018. gadā. Tētis

realizēja svarīgas mūsu ģimenes idejas, kas īstenojās ar dzimtas kopābūšanas svētkiem un aktivitātēm. Tētis kopā ar manu brāli uzstādīja skaistu, kokā veidotu māju uzrakstu – norādi „Kolni”. Māju pagalmā, blakus lielajai sudrabeglei, tētis uzlika karoga mastu, kurā plīvo sarkanbaltsarkanais karogs, un blakus uzcēla lapeni, kur kopā sanākt un svētkus svinēt kuplai radu un draugu saimei. Tas mūsos veido piederību savai ģimenei, mājām un Latvijai. Mūsu mīļākie svētki ir būt kopā ģimenei nozīmīgos datumos, Jāņos, Ziemassvētkos un rudens talkās.

Tas ir mans skaidrojums vārdam „varonis” šodien. Tas ir cilvēks cilvēkam un Dievam – mīlestība vārdos un darbos ģimenei, mājām, savai zemei. To es redzu, dzirdu un sajūtu katru dienu, tāpēc tas ir vērtīgākais, kas man šobrīd kā bērnam ir, – mani vecāki. Jau daudzus gadus, kad vakaros eju gulēt, es samīļoju tēti un saku: „Ar labu naksniņu, lai Tev saldi sapniši un Dieviņš Tevi sargā!”

Agate Kolna,

Barkavas pamatskolas 6. klase

Vecāki kā varoņi

Mani vecāki ir arī mani varoņi. Varoņi ir katram bērnam, bet mani ir vislabākie, un es viņus ļoti novērtēju.

Es mīlu manus vecākus, jo viņi ļoti daudz strādā. Viņiem ir vēl grūtāk, jo man

vēl ir trīs mazās māsas, tāpēc viņi strādā kopā, lai tiktu galā ar viņām.

Viņi ir varoņi, jo viņi rāda piemēru, kā rīkoties dažādās situācijās. Mamma man māca cept, un tētis man māca, kā spēlēt futbolu vai basketbolu. Viņi man ir iemācījuši, lai tad, kad netieku galā ar mājasdarbu, es nevis sadusmojos un nepildu, bet izlasu visu vēlreiz vai meklēju atbildes no dažādiem avotiem, kā internetā vai grāmatās.

Es mēģinu neprasīt vecākiem visu un skolā mācīties labi, lai viņiem būtu vieglāk, jo es zinu, ka viņiem ir grūti jāstrādā, lai nopelnītu naudu. Es nevēlētos, lai viņiem ir grūtāk.

Mani varoņi palīdz saprast visu, kas būs vajadzīgs dzīvē. Pat tajos brīžos, kad sastrīdamies, es zinu, ka viņi mani ļoti mīl, tāpēc mēģinu palīdzēt, cik vien varu. Viņi man dod māju, ģimeni, ēdienu, izglītību un apģērbu, visu, ko vēlos.

Kad vecāki bija bērni, viņiem nebija telefonu, jaunu drēbju, divu ceļojumu gadā un visa, kas man tagad ir. Viņu laikos bija daudz grūtāk nekā mūsdienās.

Ir viens visgrūtākais, bet arī vismīļākais darbs uz pasaules, un tas ir būt par varoni saviem bērniem. Kad es izaugšu, es gribu kļūt par basketbolisti, bet arī, protams, par varoni saviem bērniem.

Liesma Šnore,

*Berģu Mūzikas un mākslas pamatskolas
5.c klase*

Evelita Kristapsone, Jēkabpils Valsts ģimnāzijas 9.b klase

Jānis Čakste ir zināms kā Latvijas Republikas pirmais prezidents. [..] Viņš palīdzēja risināt problēmas un bija apņēmies aizstāvēt latviešu tautas tiesības, vēl pirms kļuva par prezidentu. J. Čakste bija cilvēks, kurš darīja visu cilvēku labā. 4. Vispārējo latviešu Dziesmusvētku budžets tika pārsniegts, un J. Čakste uzņēmas segt zaudējumus ar savu naudu. Par to viņš saņēma arī apkārtējo atzinību. Es domāju, ka Jānis Čakste ir kļuvis par varoni Latvijas vēsturē, jo viņš vienmēr darīja visu savas valsts labā un veidoja to kā demokrātisku valsti. Klausoties vēstures stundās un skatoties informāciju par viņu internetā, J. Čakste man liekas taisnprātīgs, un tas vēl vairāk liek saprast, kādēļ viņš kļuva par cienījamu cilvēku parastu ļaužu acīs. Čakste cilvēku acīs nebija vienkārši nozīmīgs cilvēks, bet bija patiešām varonis.

Jānis Čakste jau daudzus gadus Latvijas vēsturē ir nozīmīgs cilvēks, varonis, kurš cienīja savu valsti un vienmēr tiecās uz tās brīvību. Viņš ir cilvēks, kam var gribēt līdzināties un pēc kura pieredzes var gribēt tiekties darīt labu citiem.

Estere Grahojska,
Raunas pamatskolas 8. klase

Varoņi ir pasakās, teikās vai grāmatās. Varoņi šodien ir arī starp mums. Viņi ir drosmīgi un jauki. Varoņi ir tie, kuri palīdz cilvēkiem.

Mans varonis ir bungu skolotājs Reinis Reķis. Viņš strādā mūzikas skolā „Yamaha”. Mans skolotājs parasti ģērbjas melnās drēbēs. Viņš bungu nodarbībās daudz jokoja, dažreiz arī dusmojas. Skolotājs Reinis māca bērniem un pieaugušajiem spēlēt bungas. Reinis grib, lai es iemācos spēlēt bungas un būt pacietīgs. Mans varonis ir jauks un stiprs, jo viņš ir arī zemessargs. Skolotājs ar savu piemēru māca aizsargāt Latviju, jo karavīri tagad cīnās Ukrainā.

Es no sava varoņa varu mācīties spēlēt bungas un mīlēt savu valsti. Man liekas, ka katra cilvēka vai bērna varoņi ir vislabākie. Mans varonis iedvesmo mīlēt mūziku un māca vienmēr būt drosmīgam.

Kristaps Vanags,
Priekuļu vidusskolas 4.a klase

Mani mīļie

Varonis mūsdienās var būt vecmāmiņa, kas dienām un naktīm strādā, lai aprūpētu savus mazbērnus, vai vectēvs, kas parūpēsies, lai mazbērniem viss būtu skaists un drošs. Tētis, kas sniegs roku, kad nobrāzīsies celi, un pateiks, lai turpini skriet pakaļ bumbai, vai tomēr mamma, kas pažēlos visos sliktajos mirkļos un gaidīs no manis ciešu apskāvienu.

Mans šodienas varonis ir mamma. Sieviete, kas būs gatava darīt visu, lai man būtu viss, ko vēlos, un redzētu mani smaidām. Viņa ir parādījusi, cik spēcīga es esmu un varu būt. Kad biju maza, nesapratu,

kāpēc mamma darīja tos darbus, ko viņa dara, bet tagad es saprotu, ka viņa to dara savas ideālās ģimenes dēļ. Rainis reiz teica: „Varonim nav jābūt slavenam, viņš ir slavens pats sev, slavens ar saviem nodomiem, pūliņiem un gribu.” Varonis ir ne tikai cilvēks, kas spēj uzvarēt savā personiskajā cīņā, bet arī tas, kurš rada iedvesmu citiem ar savu piemēru. Tā ir personība, kas rūpējas par vidi un cita cilvēka labklājību, palīdzot tiem, kuriem ir vajadzīga palīdzība. Mana mamma vienmēr ir gatava palīdzēt cilvēkiem sliktos brīžos, jo viņa zina, ka tas viss kādreiz nāks atpakaļ. Māmiņa vienmēr ir teikusi man: „Nedari otram to, ko tu negribi, lai tev dara. Tas viss vienmēr nāks atpakaļ!” Un no tā brīža es vairs nedaru, ko es negribētu, lai man dara. [..]

Es domāju, ka katram cilvēkam ir savs varonis, uz ko viņš skatās augšup. Ikvienam ir jānovērtē šis cilvēks, kas darījis daudz kāda labā. Novēlu katram atrast savu varoni un varbūt kādu dienu būt varonim kādam citam. Lai būtu kādam varonis, ir jāiemācas sevi mīlēt un cienīt citus.

Luīze Česka,

*Berģu Mūzikas un mākslas pamatskolas
9.b klase*

Manu mammu sauc Ieva. Viņa ir mans varonis, jo nezinu [..] nevienu tādu kā viņa. Viņa vienmēr mani un māsu liek pirmajā vietā. Mamma mainīja savu dzīvi, lai mums būtu

ģimene un mēs visi būtu kopā. Pirms viņa kļuva par mammu, viņa bija skolotāja. Lai arī viņai savs darbs patika, viņa izvēlējās doties tētīm līdzi uz Norvēģiju un visu savu laiku veltīja man un mātai. Mamma rūpējas par mums visiem. Tagad, kad māsa jau ir lielāka, māmiņa atsāka mācīties, par ko es lepojos. Mamma tagad arī iet skolā un mācās norvēģu valodu. Viņa arī daudz strādā, taču vienmēr atrod laiku man. Man ir foršas sarunas ar mammu. Man tik ļoti patīk, ka mamma vakaros pirms miega mums dzied. Visgaršīgākās kūkas cep mana mamma. Mana mamma var visu un vienmēr par mums zina visu. Kad izaugšu, es gribētu būt tāds cilvēks kā mana mamma. Es savu mammu ļoti mīlu!

Karlīna Andriksone,

*Norvēģija, Latviešu valodas aģentūras
tālmācības nodarbības, 11 gadi*

Varonis ir cilvēks, kas sevišķi grūtos apstākļos, briesmās pašizliedzīgi pilda savu pienākumu, aizstāv kādus tuviniekus, cīnās par tiem, pat riskējot ar savu veselību, dzīvību vai upurējot to.

Mans šodienas varonis ir ļoti neparasts. Tas nav manas ģimenes loceklis vai kāda slavena personība. Mans šodienas varonis ir parasts zēns, kurš mācās 6. klasē. Viņš ir kļuvis man par labu draugu. Mēs esam draugi jau no 4. klases.

Šis parastais zēns ir mans klasesbiedrs – jauks, draudzīgs puisis. Šim zēnam ir visas

labās īpašības, kādas vien cilvēkam var būt. Ja gribētu meklēt kaut mazu melnumiņu viņa baltajā sirsniņā, to neatrastu, jo tas būtu neiespējami.

Šim 12 gadus jaunajam zēnam acis ir pelēcīgi zilas. Tās salīdzinu ar jūru mēness baltajā gaismā, mati ir gaiši rudi kā jaunam kažēnam, kas tikko izstrēbis bļodiņu piena. Bet smaids ir kā spoža saule vasaras siltajā dienā!

Manam šodienas varonim ir laba modes izpratne. Katru dienu uz skolu viņš atnāk, skaisti apģērbies. Atzīmes draugam ir ļoti labas. Cik vien dzirdu, Ričam šodien – astoņi!

Jā, šis puisis ir īpašs. Viņa mammai un līdzcilvēkiem ir jālepojas ar šādu jauku cilvēku. Viņa esība nav salīdzināma un vērtējama ar naudu. Katru reizi, kad esmu bēdīga, viņš atradīs veidu, kā mani iesmīdināt, liks man justies labi.

Un es noteikti turpināšu draudzību ar savu labāko draugu pēc iespējas ilgstoši.

Elīza Blaua,

Taurupes pamatskolas 6. klase

Vecāki spēj sniegt mīlestību, atbalstu un iedrošinājumu. Viņi ir [..] mans pamats un iedvesma dzīvē. Lai gan vecāki brīžiem var sadusmoties, viņi tik un tā ir katra sava bērna varoņi. Mazākiem bērniem var likties, ka vecāki ir kā supervaroņi, kuri patiešām spēj izdarīt visu. Kad biju mazāka, mamma un tētis

kopīgi pārtaisīja lielo istabu bez speciālista palīdzības. Man, to skatoties, likās, ka tas ir liels varoņdarbs. Jauniešiem vecāki var būt varoņi citādākā ziņā, kā rādīt piemēru darbos vai arī dalīties ar saviem dzīves stāstiem. Vecāki mums visiem spēj dot daudz dažādu atziņu no savas dzīves pieredzes, ko neviens cits mums nespēs dot. Man vecāki vienmēr stāstījuši, ka nekad nevajag būt sliktam ne pret vienu, vienmēr vajag būt laipnam. Vecāki, stāstot mums dažādas atziņas, iemāca daudz ko jaunu, un, pēc manām domām, tas jau ir liels varoņdarbs.

Mēs visi sev esam kā mazais varonis. Ja tev nebūtu savs mazais varonis, tu nespētu iedrošināties kaut ko jaunu izmēģināt vai uzņemties. Piemēram, agri no rīta tev jāmostas, lai dotos uz skolu, un ir jāspēj sevi motivēt. Tev pašam ir jābūt kā varonim sev. Katru dienu tev noteikti ir citādāks mazais varonis līdzī, kā, piemēram, motivācija, spēks, zinātkāre un vēl daudz kas cits. Atnākt uz skolu vai darbu un domāt, ka šodien būs labāka diena nekā vakar un ka spēsi izdarīt daudz ko vairāk, jau ir mazais varoņdarbs.

Mans varonis šodien esmu es pati. Jo mūsos katros kāds mazs dārgums mīt, jāmeklē tikai to saskatīt. Tāpēc, veicot jebkādu darbu – mazu vai lielu –, tas ir varoņdarbs.

Karlīna Mauriņa,

*Berģu Mūzikas un mākslas pamatskolas
9. klase*

Rinalds Kirejs, Umurgas pamatskolas 3. klase

Cilvēki ir dažādi, bet mūsdienās ir stilīgi būt sliktajam. Protams, ne visi ir slikti vai nejauki. Mūsdienās ir cilvēki, kas ir varoņi. Varonība ir jauka, bet dažreiz jābūt uzmanīgam. Varoņi ir cilvēki, kas būs gatavi lielākajām grūtībām un briesmām. Viņi upurētu savu veselību vai pat dzīvību, lai palīdzētu kādam citam. Šeit es vēlētos pieminēt savu vecvecmāmiņu. Viņa piedzīvoja karu, bet viņas tētis cīnījās karā par Latvijas brīvību. Tas parādīja, cik varoņīgi un stipri viņi tajā brīdī bija.

Mans varonis ir mamma. Mamma bija pirmais cilvēks, kas mani trīs gadu vecumā adoptēja no bāreņu nama. Neskatoties uz to, ka man mazai bija daudz slimību, mamma tika ar to galā. Viņa strādāja tik daudz, lai mani aprūpētu un sagādātu visu nepieciešamo. Protams, katram mamma ir citādāka, bet mana mamma ir ļoti īpaša. Es noteikti nevarētu iedomāties savu dzīvi bez mammas. Ja bija kādas grūtības, mamma vienmēr palīdzēja un atbalstīja. Es neesmu vienīgais bērns, mamma ir gan izaudzinājusi savu dēlu, gan uzņēmusies rūpes par sešiem audzubērniem. Tas parāda, ka mana mamma ir īsta varone. Viņa deva gan pajumti, gan savu mīlestību un atbalstu visiem bērniem. Kuram gan mamma nepalīdzētu vai neatbalstītu? Kopā ar mammu mēs esam devušies daudzās ekskursijās pa Latviju. Pateicoties viņai, es esmu iemācījusies tik daudz. Braucot uz dažādiem pasākumiem un izstādēm, es iedvesmojos mākslai. [..]

Mamma ir izcila konditore un pavāre, kas katru reizi iepriecina mūs ar saviem darbiem. Novēlu visiem šo laimi, ko dabūjam mēs! Paldies, mammu!

Kaut vairāk Latvijā būtu cilvēki, kas uzņemtos rūpes par pamestiem bērniem, dzīvniekiem! Tad valstī būtu daudz mīlestības. Varonis var būt jebkurš, kurš palīdzēs kaut vienam bērnam vai dzīvniekam. Protams, varonis vari būt, ja nedari pāri un izrādi cieņu citiem. Ceru, ka valstī būs vairāk labestīgu un jauku cilvēku.

Marijanna Jurčika,

Raunas pamatskolas 7. klase

Sajā un nākamajā nedēļā esam valsts svētku svinību gaidās. Šis ir tas laiks, kad visā valstī tiks atzīmēti un godināti cilvēki, kuri mūsu valstī veikuši ko nozīmīgu, paliekošu, vajadzīgu, cilvēki, kuri ar savu piemēru rādījuši ceļu citiem, palīdzējuši pārvarēt citu bēdas un ciešanas.

Domājot par šo visu, man gribas pieminēt savu omīti, jo bez viņas es nebūtu iepazinusi dzīvi, kādā tagad es varu augt un pilnveidot sevi. Omītei piemīt daudz talantu. Viņa mīl literatūru, mūziku, raksta dzeju, bet vislielākais viņas nopelns ir bērnu mīlestība. Viņa ir izaudzinājusi 12 bērnus, un divi, mēs ar brālīti, vēl esam mazi un baudām dzīvi pie omītes, kur vienmēr silts ēdiens, mīļas attiecības un rūpes par mums.

Evija Feldmane, Rīgas Dizaina un māksas vidusskolas 1. kurss

Es esmu laimīga, ka varu šeit dzīvot, augt un pilnveidot sevi pa maziem solīšiem, bet visu laiku augšup. Visaugstākais, ko es omītē novērtēju, ir viņas prasme saprasties ar cilvēkiem. Nekad neesmu dzirdējusi, ka viņa par kādu cilvēku teiktu ko sliktu. Viņai vienmēr visi ir labi, visi mīļi, un šo mīļumu omīte māca arī mums, veidojot attiecības savā starpā mājās, skolā, sabiedrībā. Daudzreiz es domāju, kur gan viņa ņem spēku, lai visu paveiktu, visus samīļotu un nosargātu.

Es droši varu teikt, ka ļoti, ļoti lepojos ar viņu. Man ir piemērs, kam gribas līdzināties. Es arī cenšos iesaistīties darbiņos, cenšos mācīties ar katru gadu labāk, esmu sirsnīga un izpalīdzīga. Mana pateicība omītei svētkos būs mani labi paveiktie darbiņi un neskaitāmas bučas par visām viņas rūpēm.

Rūta Dzilna,
Raunas pamatskolas 7. klase

Es dzīvoju skaistā zemē – mūsu Latvijā. Zeme skaista ar dabasskatiem, brīnišķīgiem, atšķirīgiem gadalaiku ritējumiem, bet visskaistākais uz mūsu zemes ir cilvēks, tas ir zemes zieds, katrs par sevi vienreizīgs, bet atšķirīgs savā būtībā, raksturā, dzīves izpratnē. Ne visi var būt varoņi, bet mans cilvēks ir mans varonis.

Stāsts būs par manu omi Dzintru Bāliņu. Mana ome ir vislabākā ome uz pasaules!

Manai omei ir mīļa sirds, īsi, brūni, sirmi mati un pelēcīgi zilās acis.

Viņa ir izaudzinājusi četrus bērnus. Katram bērnam viņa ir centusies iedot savu dzīves gudrību, izturību, drosmi, mērķtiecību. Šīs dzīves gudrības ome ir smēlusies daļu no savas mamma, daļu no studijām Rīgas Kultūras tehnikumā, kā arī strādājot dažādās profesijās. Viņa ir bijusi grāmatvede, bērnu dārza pārtikas tehnoloģe. Pēc laika viņa kļuva par kultūras nama vadītāju, tad par dzimtsarakstu nodaļas vadītāju, bet pēc šī darba viņa sāka strādāt skolā, kur mācās cilvēki ar īpašām vajadzībām. Tur viņa ir skolotāja, kura māca dziedāt, dejot un spēlēt teātri.

Man šķiet, ka no šīm visām gudrībām visvairāk ir mantojusi mana mamma Inga Lāneta. Arī es cenšos mantot daļu no omes gudrībām.

Kā hobiju, savu zināšanu vadīti, ome un opis Guntis Bāliņš izveidoja paši savu saimniecību, kur viņi audzē lopņus. Šajā biznesā viņi paši izmanto iegūtās zināšanas.

Lai arī ome ir piekususi, nogurusi, reizēm dusmīga, viņa nekad nepadodas un nenolaiž rokas grūtās situācijās.

Mana ome ir pasaulē labākā ome, viņa vienmēr mūs samīļos pat tad, ja būsīm sadarījuši palaidnības. Viņa uzmundrinās un iedrošinās pat tad, ja viss liksies bezcerīgi.

Mēs mīlam savu omi, jo zinām, ka viņa mums ir dārgākā, labākā, gudrākā šai pasaulē.

Ričs Stradiņš,

Taurupes pamatskolas 6. klase

Mans galvenais varonis ir mamma. Māmiņa deva man dzīvību. Bērībā, kad negulēju naktīs, kad nemācēju staigāt, kad es raudāju, niķojos vai slimoju, māmiņa vienmēr bija blakus. Viņa spēja izturēt itin visu un saglabāt mieru, pacietību un mīlestību.

Māmiņa ir cilvēks, kas mani iedvesmo ar savu neticamo spēku un laipnību. Man viņa ir ne tikai mamma, bet īsta līdere, vienmēr gatava virzīties uz priekšu un pārvarēt jebkādas grūtības. Kopš bērības esmu vērojusi, kā mamma ar prieku un enerģiju risina vissarežģītākās situācijas. Audzinot mani, brāļus un māsu, viņa mācīja mums pacietību, godīgumu un atvērtību pasaulei. Viņas nelokāmā uzticība un mīlestība pret mums neizdzies pat visgrūtākajos laikos.

Patriks Aglonietis, Aglonas Katoļu ģimnāzijas 2. klase

Agrāk man likās, ka parastam cilvēkam nevar būt pārdabisku spēju. Bet vai tad mīlestība, kas negaida neko pretī, nav brīnums? Vai uzticība savam bērnam, spēja atdot tam pēdējo, vēlme dot viņam labāko, pat to, kā pašai nav, vai tā nav superspēja?

Vēl viena superspēja ir atrast līdzsvaru un vienlaicīgi spēt vadīt ģimenes dzīvi, karjeru un personīgās intereses. Viņas spēja būt par atbalstu un iedvesmu mums visiem ģimenē ir patiesi iespaidīga. Tas mums māca, ka nekas nav neiespējams, ja pieliekam pietiekami daudz pūļu un ticam sev. Viņas neatlaidība un gribasspēks

mudina mani tiekties uz priekšu un sasniegt savus mērķus.

Neatkarīgi no tā, cik tas ir grūti, mamma vienmēr atrod spēku, gudrību un padomu, lai atrastu izeju no jebkuras situācijas. Viņas pašreizējā un centība padara viņu par īstu varoni. Es viņu ļoti cieņu, novērtēju, mīlu un lepojos, ka viņa ir mana mamma, mans neaizstājamais varonis.

Es domāju, ka katra māmiņa savam bērnam ir varonis. Vienkārši daži bērni to saprot agrāk, bet citiem paiet ilgs laiks, kamēr viņi apzinās savas māmiņas

varoņdarbu. Kad darām labus darbus un palīdzam mājās, mēs vienmēr sagaidām pateicību un uzslavas. Ko sagaida mamma? Vislielākā pateicība viņai ir smaids un panākumi. Tā ir superspēja.

Kamēr esam mazi, sagaidām rūpes un mīlestību tikai pret sevi. Pieaugot sākam saprast, ka tā ir vajadzīga arī apkārtējiem cilvēkiem, īpaši mūsu radiem. Es iesaku visiem bērniem un pieaugušajiem pameklēt varoņus apkārt sev, nevis komiksos, grāmatās vai filmās. Šādi varoņi ir pelnījuši daudz lielāku pateicību un atzinību par tiem, kurus redzam filmās.

Mēs esam pieraduši pie tā, ka supervaronis māk lidot, ātri skriet vai mest zibeņus. Īstenībā tam ir maza nozīme, jo patiesu mīlestību, šo lielo pārdabisko spēku, uz visu mūžu mēs varam sagaidīt tikai no viena cilvēka – no māmiņas.

Anna Nikola Kaķīte,

*Berģu Mūzikas un mākslas pamatskolas
5.b klase*

Es iedvesmojos no daudziem saviem tuviniekiem, mīļākajiem dziedātājiem, aktieriem, saviem draugiem un dažādām slavenībām. Bet šodien man vislielākā iedvesma, cilvēks, kuru es varētu uzskatīt par savu varoni, ir māksliniece Frīda Kalo.

Frīda Kalo ir slavēta un ļoti talantīga māksliniece. Viņas darbi sastāv no reālistiskiem pašportretiem, kuros ir arī

daži fantāzijas elementi. Viņa iedvesmo mani kā cilvēku, kurš ļoti mīl mākslu. Man patīk, ka viņa savus darbus velta sev un nevienam citam. Frīdai ir bijusi grūta dzīve. Viņa bieži slimoja, dzīvoja slimnīcā un savus pārdzīvojumus un sāpes izpauda mākslā gleznojot. Frīdas ģimene viņai uzspieda precēt vīrieti, kurš bija daudzkārt vecāks par viņu, un viņš diez ko laipns arī nebija. Frīda visa šī dēļ bija ļoti depresīva un nopietna, bet viņa atrada dziļu komfortu gleznojot. Es jūtu līdzīgu viņas pārdzīvojumiem, un mani fascinē tas, cik reālistiski un interesanti darbi viņai ir sanākuši. Katrā viņas darbā var just kādu emociju, ko viņa ir jutusi un vēlējusies izpaust. Viņas darbi it nemaz nelīdzinās Pikaso kubisma darbiem, kuri bez nekāda dziļa nodoma ir pavirši uztaisīti. Bet Frīdas darbi citus aizkustina, viņas darbi viņai pašai sniedza mīlestību, kad neviens viņai tādu nesniedza, citi reāli izjūt viņas darbus, izjūt viņas domas caur šiem darbiem, izjūt emocijas, jūtas, darbiem ir spēja likt citiem aizdomāties, kas, man liekas, ir ļoti svarīgi, ja vēlas nodarboties ar mākslu.

Kad mācījos sestajā kursā mākslas skolā, man bija zudusi visa iedvesma un mani bija apņēmis slinkums. Es gribēju pamest mākslas skolu, nepildīju darbus un visu laiku nemitīgi jautāju mammai, vai varu nebraukt uz skolu, neskatoties uz to, ka man nebija atlicis tik daudz ko mācīties. Bet kādu dienu mākslas vēstures

Alise Bergere, Maltas vidusskolas 6.b klase

pamatos mums stāstīja Frīdas Kalo dzīvesstāstu. Mani ļoti aizkustināja tas, ka Frīda savus darbus gleznoja sev, bet citiem tāpat patika viņas darbi, un viņa kļuva ļoti slavēta. Tas mani motivēja, lai mākslas skolas darbos es iekļautos darba tēmā, bet tāpat būt uzticamai savām mākslas preferencēm. Kaut kādā veidā es varētu pateikties Frīdai par to, ka ieguvu mākslas skolas diplomu, jo viņas dēļ es saņēmos, kļuva centīgāka un spēju saskatīt labumu mākslā. Tā es ieguvu

labus gala vērtējumus un neatvairāmu iedvesmu turpināt zīmēt.

Mani viss iedvesmo, bet Frīda mani patiešām aizkustina. Katram ir sava iedvesma. Katram ir savs varonis. Vajag iedvesmoties no visiem, nevajag izvēlēties noteiktu varoni, visi var būt tavi varoņi. Esi optimistisks, jo tā sasniegsi savas vēlmes.

Alise Smeltere,
Barkavas pamatskolas 9. klase

Mans varonis – tētis

Man varonis ir kāds, kam vēlos līdzināties. Un viens no maniem varoņiem ir mans tētis.

Manu tēti sauc Andris, viņš strādā par kuģa kapteini un ļoti labi dara savu darbu. Viņš ir garš, ar tumšiem matiem un gaiši zilām acīm. Tētis ir gudrs, strādīgs, jautrs un gādīgs. Viņam patīk makšķerēt un doties pārgājienos, bet viņam nepatīk vēlu iet gulēt un vēlu mosties.

Es domāju, ka mana tēta lielākais varoņdarbs ir rūpes par ģimeni. Kad tētis ir mājās, viņš gatavo garšīgu ēdienu, nopērk visu nepieciešamo, vienmēr palīdz, samīļo un atbalsta. Kad tētis ir darbā, viņam jācinās ar okeāna vētrām un jā rūpējas par kuģi un savu komandu. Viņam ir jābūt ļoti gudram, lai varētu atrisināt dažādas problēmas.

Mans tētis bieži dod man kādu padomu, piemēram, viņš atkārto: „Esi pacietīgs un kārtīgi izdari darbu!” Vēl viņš saka, ka ir cītīgi jā mācās, jābūt draudzīgam un izpalīdzīgam.

Ir grūti būt varonim, jo ir daudz jāzina, daudz jāstrādā un jāpalīdz. Tieši tāpēc tētis ir mans varonis, un es centīšos viņam līdzināties.

Toms Ķirsons,

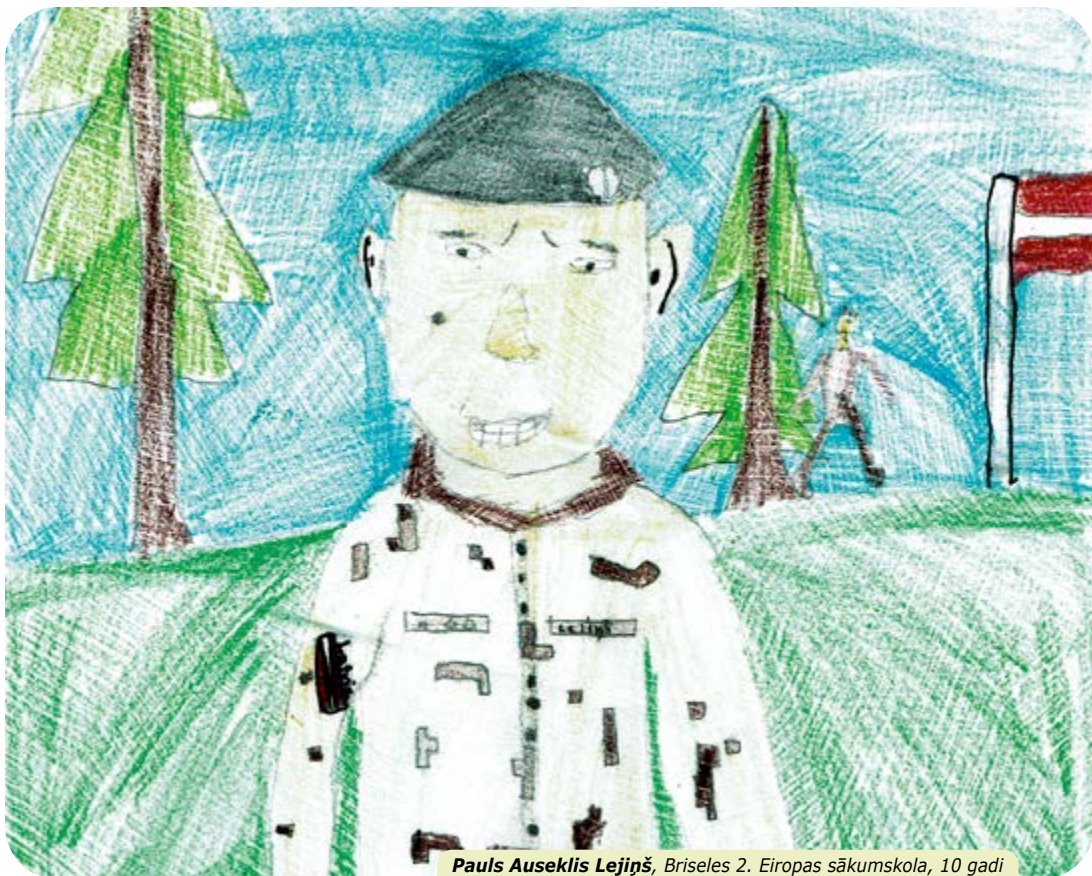
Berģu Mūzikas un mākslas pamatskolas

5.b klase

Mans varonis ir mana mamma. Mamma ir svarīgākais cilvēks manā dzīvē, jo viņa ir ne tikai mana mamma, bet arī mana labākā draudzene. Viņa mani vienmēr ir atbalstījusi, un zinu, ka viņa mani vienmēr atbalstīs. Tumšākajos brīžos viņa bija pirmā, kas sēdēja man blakus. Taču ne tikai glāstīdama manu muguru, bet arī dodot man iespēju mācīties no savām kļūdām. Ar katru reizi parādot to, ko nespēju ieraudzīt, es kļuvu stiprāka. Tāda, kāda ir mana mamma. Viņa ir izgājusi cauri tik daudzām sāpēm, tomēr pasargājusi mani no tā visa. Mamma ir arī stiprākais cilvēks, ko pazīstu.

Ar viņu es varu smieties, par ko vēlos, un viņa mani vienmēr sapratīs. Vienmēr, saskatot pozitīvo, viņa liek atcerēties par to, ka lietas dzīvē notiek tieši tā, kā tām ir jānotiek.

Vēl viens iemesls, kāpēc mammu uzskatu par varoni, ir tas, ka viņa par manu dzimšanas dienu izvēlējās 18. novembri. „Kas tad tur tik īpašs?” jūs jautāsi. Nu redz, tā ir arī mūsu mīļās zemes Latvijas dzimšanas diena! Es jūtos lepna un laimīga, ka varu atzīmēt šīs iemīļotās zemes gadadienu kopā ar manējo vai pat mūsējo! Varu tiešām pateikties saviem senčiem par to, ka padarījuši šo zemi par neatkarīgu. Mamma patiesi parūpējusies, lai katru gadu manā jubilejā ir brīvdiena, kas veltīta LATVIJAI. Ar zelta vārdiem sakot: „Saules mūžu Latvijai!”

Pauls Auseklis Lejiņš, Briseles 2. Eiropas sākumskola, 10 gadi

Mamma ir varonis, jo viņa ir izgājusi tik daudzām sāpēm, lai es būtu šeit.

Asaru asaras ir izlietas un prieki izdzīvoti. Uz katra soļa viņa ir sekojusi man. Katram notikumam – fane numur viens! Mamma tevi mīlēs jebkādu apstākļu dēļ, jo, galu galā, mammas mīlestību var sastapt tikai viņas pašas sirdī. Šī mīlestība tiek izrādīta ar visu. Viņa pavada ar tevi

laiku, aizved uz treniņu, pasaka: „Es tevi mīlu!” Vai vienkārši nesaka neko un tikai noskatās uz tevi ar domu: „Kā tu tik ātri izaugi?” Kā gan mamma var nebūt tavs varonis!

Estere Vilnīte,
*Rīgas Centra daiļamatniecības
pamatskolas 7. klase*

Mans varonis šodien ir mana omīte Anita Leimante. Viņa ir dzimusi Sibīrijā un ar ģimeni atgriezusies Latvijā. Mana omīte ir ļoti laba veterinārārste. 2023. gadā viņa ir saņēmusi Latvijas veterinārārstu biedrības atzinības apbalvojumu „Sudraba skalpelis” par mūža ieguldījumu veterinārmedicinā. Omīte ir jau pensijā, bet viņa joprojām stādā, jo viņa ļoti mīl savu darbu un nevar to atstāt. Omīte joprojām mācās – apmeklē dažādus savas profesijas seminārus, vebinārus, konferences un izstādes, kā arī mācās angļu valodu, lai varētu piedalīties ārvalstu semināros. Veterinārārsta darbs var būt arī bīstams, jo govīs var sadusmoties, iebadīt ar ragiem, nogāzt uz zemes un pat sabradāt, bet mana omīte varonīgi dara šo darbu un palīdz govīm. Viņa ir palīdzējusi un arī izglābusi dzīvību daudziem lopīņiem. Es vairākas reizes esmu braukusi omītei līdzī vizītēs. Arī man patīk dzīvnieki, bet es negribētu būt veterinārārste.

Mana omīte ir ļoti cienījama persona savā pagastā. Daudzus gadus mana omīte bijusi arī vietējās pašvaldības un vēlāk arī novada deputāte, aktīvi rūpējoties par sava pagasta attīstību. Viņa ir arī dāvinājusi eksponātus pagasta muzejam, lai nākamās paaudzes varētu uzzināt vairāk par pagātņi. Viņa saņēmusi arī apbalvojumu „Gada cīravnieks”.

Manai omītei patīk dziedāt. Viņa dzied korī un ir piedalījusies daudzos Dziesmu

un deju svētkos. Viņa arī man uzdāvināja tautastērpu.

Es ļoti lepojos ar savu omīti un varu daudz ko no viņas mācīties. Es ceru, ka kādu dienu es arī būšu tik gudra, pašpārliecināta, uzņēmīga, neatlaidīga un īpaša kā mana omīte, kā arī darišu daudz labu darbu.

Jasmīna Elnahla,
*Ēģipte, Latviešu valodas aģentūras
tālmācības nodarbības, 12 gadi*

*„Dārgakmeni nevar nopulēt bez
berzes, cilvēku – bez pārbaudījumiem.”*
(Konfūcijs)

Jau izsenis vārds „varonis” apzīmēja tādu cilvēku, kurš spēja izturēt dažādus pārbaudījumus un sasniegt savu mērķi. Mūsu pasaulē, protams, ir daudz varoņu, mēs tos gan redzam filmās, gan lasām par tiem grāmatās, tie sastopami arī starp vienkāršiem cilvēkiem, kuri dzīvo mums blakus. Tie ir mērķtiecīgi, motivēti, pozitīvi un neatlaidīgi cilvēki. Viens no tiem ir Niks Vujačičs, kurš kļuva par iedvesmu miljoniem cilvēku, arī man. Viņš palīdzēja gūt motivāciju grūtajos, izšķirīgajos brīžos manā dzīvē. Niks motivēja uz jaunu mērķu sasniegšanu, grūtību pārvarēšanu un pārdzīvošanu.

Niks Vujačičs ir dzimis Austrālijā. Viņš ir dzimis bez kājām un rokām. Nika dzīve ir bijusi pastāvīga cīņa ar fiziskajām, emocionālajām barjerām un dažādiem

dzīves izaicinājumiem. Šis cilvēks ir kļuvis par motivācijas un iedvesmas avotu, pateicoties savai pacietībai, mērķtiecībai un ticībai. Niks uzrakstīja grāmatu „Dzīve bez robežām”, kur pastāstīja par savu dzīvesgājumu, emocionālo cīņu savā dzīvē, kā arī viņš apceļojis 78 valstis, uzrunājis un motivējis cilvēkus. Savās uzstāšanās reizēs Niks min vecāku teikto: „Tev nav ne roku, ne kāju, bet tev tika dotas smadzenes.” Pēc manām domām, tas, ko vecāki pateica viņam, lika pamatus viņa cīņai, kā arī motivēja Niku dzīvot tālāk.

Kaut arī Niks neuzskata sevi par varoni, viņš ir viens no tiem cilvēkiem, kurš kļuvis par iedvesmu un varoni daudziem visā pasaulē. Viņa stāsts par dzīvi bez rokām un kājām, bet ar lielu sirdi, mērķtiecību un neapturamo gribu, ir skarbs pierādījums, ka cilvēkam ir pa spēkam pārvarēt jebkādas grūtības un veidot dzīvi atbilstoši savām vēlmēm. Manā dzīvē bija gadījums, kad manam radniekam bija līdzīgas problēmas kā Nikam. Tieši motivācija un citu cilvēku izpalīdzība veicināja viņu dzīvot laimīgi.

Nika neatlaidīgā apņēmība dzīvot pilnvērtīgu dzīvi un pozitīvā attieksme ir kļuvusi par etalonu tiem, kuri saskaras ar savām personīgajām cīņām. Viņa ģimene, neskatoties uz grūtībām, turpina kopā pilnvērtīgi pavadīt brīvo laiku. Niks ir pierādījis, ka spēks un neatlaidība rodas no iekšējās gribas un ticības sev: viņš zvejo, sērfo, lec ar izpletņiem, peld, brauc ar

laivām. Arī Nikam bija pagrieziena punkts, kas devis cerību. 13 gadu vecumā, spēlējot futbolu, viņš savainoja savu pēdu un pēc tam aizdomājās: „... skatījos griestos un sapratu, ka man ir izvēle – vai nu dusmoties par to, kā man nav, vai arī būt pateicīgam par to, kas man ir.” Viņa dzīves piemērs māca mums, ka pat tādos brīžos, kad dzīve piespiež mūs pārvarēt grūtības un šķēršļus, mēs varam atrast spēku un drosmi, lai turpinātu cīņu un dzīvotu pilnvērtīgu, nozīmīgu dzīvi. Es gribētu izlasīt viņa grāmatu „Dzīve bez robežām”, jo tajā ir stāstīts, kā lietderīgi izmantot savu situāciju kā iespēju attīstīt mūsu iekšējo spēku un pozitīvi ietekmēt ne tikai sevi, bet arī citus. Nika neatlaidīgā darbība un mērķtiecīgā vēlme ir pierādījums tam, ka nekas nav neiespējams, ja mēs ticam sev un saviem spēkiem. Manā dzīvē bija brīdis, kad izaicinājumi gandrīz salauza mani, un tad es atcerējos par Niku un viņa ticību sev. Tas man palīdzēja risināt radušās problēmas. [..]

Niks Vujačičs ir mans varonis šodien, jo viņa stāsts pierāda, ka mēs esam spējīgi pārvarēt jebkuras grūtības, ja tikai atrodam iekšējo spēku un neatlaidību. Nika pieredze liek aizdomāties par to, cik svarīga ir dzīve. Viņa pārsteidzošais piemērs turpina mūs virzīt uz priekšu un atgādina mums, ka katrs brīdis ir dārgs un neatkārtojams.

Vitālijs Bistrickis,

Daugavpils Centra vidusskolas 9. klase

Es vēlos jūs iepazīstināt ar Princi. Viņš ir liels, balts, resns un pūkains kaķis. Mūsu ģimene viņu adoptēja, kad es vēl biju pavisam maza. Viņam ļoti patīk daudz ēst, gulēt uz dīvāna un samīļoties.

Princim vislabāk patīk, kad viņam kasa aiz auss un glauda. Kad es atgriežos no skolas, viņš ņaud, lai pabaroju un ieleju viņa iemīļotajā traukā ūdeni. Es ļoti mīlu savu kaķi.

Kādu vakaru, kad mūsu ģimene jau bija aizgājusi gulēt un gulēja ciešā miegā, Princis sāka ļoti skaļi ņaudēt. Mamma pamodās un devās skatīties, kas noticis. Visa viesistaba bija melnos, biezos dūmos, bet istabas vidū sēdēja mūsu pārbijies kaķis. Princis bija sajutis dūmus un sauca palīgā.

Ja Princis nebūtu skaļi ņaudējis un saucis palīgā, mēs visi būtu nosmakuši. Mēs bijām paglābti, pateicoties Princim.

Nākamajā dienā es viņam no veikala atvedu daudz kārumu, lai viņš sajostos kā karalis. Tā diena bija vislabākā, kas vien varēja būt.

Es ļoti mīlu Princi. Kopš tās dienas mēs viņu godājam un lepojamies ar to, ka viņš mums ir. Paldies, Princi! Viņš ir mūsu varonis!

Elza Pētersone,
*Berģu Mūzikas un mākslas
pamatskolas 5.c klase*

Mans vārds ir Alise, un šodien es domāju par varoņiem – par varoņiem vēsturē, varoņiem grāmatās un varoņiem manā dzīvē. Vēsturē un grāmatās varoņi ir tādi supercilvēki, kas paveic neticamus darbus, kurus sauc par varoņdarbiem. Tomēr varonis manā dzīvē ir mana ome. Šajā domrakstā pastāstīšu par savu omi un par to, kāpēc viņa ir varonis.

Es dzīvē esmu satikusi visādus cilvēkus – interesantus, noslēpumainus, skaistus, dūsmīgus, talantīgus, magnētiskus... Tomēr, ja skatos uz savu omi, tad jau no pašas bērnības es redzu un sajūtu viņu kā lielu cilvēku. Mana ome tiešām ir cilvēks, kuru mīlēt ir ļoti viegli un dabiski. Viņa ir ļoti centīga. Tāpat viņa ir arī ļoti darbīga – vasarā viņa kopj siltumnīcu, rudenī grābj lapas, ziemā tīra sniegu un rūpējas par pagrabu. Ome vienmēr saka, ka katrs darbiņš ir jāpaveic skaisti. Ome arī rūpējas par manu mammu, mammas māsu, mammas brāli un visiem saviem mazbērniem. Viņa atceras visus mūsu svētkus un vienmēr pasaka mīļus vārdus katram. Tomēr omes lielais darbs ir rūpēties par manas mammas brāli, kuram ar veselību neklājas labi, tāpēc viņš ikdienā par sevi vairs nevar pilnībā parūpēties. Es domāju, ka tā ir liela varoņība savas dzīves stundas un savus spēkus atdot otram cilvēkam. Tas ir liels varoņdarbs kopt un atbalstīt savu bērnu visu mūžu.

Stefānija Bluzmane, Dobeles sākumskolas 5.a klase

Ļoti bieži tie lielie cilvēki patiesībā ir mums līdzās, viņi bagātina mūsu dzīvi un palīdz mums veidoties par labiem cilvēkiem. Būt varonim ne vienmēr nozīmē būt supercilvēkam. Esmu ievērojusi, ka cilvēki visbiežāk grib līdzināties saviem varoņiem, bet es tomēr gribu būt pati par sevi, lai mans stāsts būtu unikāls. Esmu ļoti pateicīga savai omei, jo pavisam nemanāmi viņa man ir iemācījusi, ka dot citiem cilvēkiem – tas ir vairāk, nekā saņemt no citiem.

Alise Mekša,
*Rīgas Centra daiļamatniecības
 pamatskolas 7. klase*

Darot mazas, sirsnīgas lietas, cilvēks nemaz neizprot, cik ļoti [..] otrs cilvēks novērtē to un cik ļoti viņš jūtas pēc tam. Piemēram, kad tu apjautājies: „Kā tu juties?“, „Kā tev iet?“, cilvēks jūtas ievērots un zina, ka kādam viņš rūp.

Es esmu sastapusi ar varoņiem/ varonēm. Viņi bija tie cilvēki, kas vienmēr lika man smaidīt un justies vērtīgai. Kaut gan viņi neizglāba manu dzīvību kā pasakās, viņi tāpat man lika justies labāk nekā jebkad. Konkrēti neteikšu, kurš tas bija, jo tam īsti nav nozīmes. Tas bija

sen, bet vēl joprojām liek man pasmaidīt, iedomājoties par to. Šādus cilvēkus, kas sagādā prieku, reti kad var satikt, un, ja tomēr satiek kādu, kas liek tev justies šādi, tas ir jānovērtē.

Es nezinu, vai šis ir aktuāli, bet tam noteikti vajadzētu būt svarīgi. Iedomājieties, ja katrs cilvēks, kuram jūs ietu garām, liktu jums pasmaidīt. Vai gan tas nebūtu lieliski? Šobrīd, ejot garām jebkuram, jūs nejūtat prieku. Katrs cilvēks kādā dienā jūtas slikti, un tas ir apbrīnojami, ja kāds to pamana un uzlabo garastāvokli. Protams, vienmēr tas nesanāks, bet kas gan sliktas var notikt mēģinot?

Kristīne Rudzīte,

Raunas pamatskolas 7. klase

Es interesējos par vēsturi. Daudz lasu. Un ir viena personība, kas mani vienkārši fascinē, kurai gribētu līdzināties pati. Ja būtu iespējams iekāpt laika mašīnā, tad noteikti es ar šo cilvēku vēlētos satikties.

Mans apbrīnas centrā ir Kārlis Ulmanis. Viņš neapšaubāmi ir viena no interesantākajām personībām Latvijas vēsturē. Par viņa dzīvi un darbu ir sarakstītas grāmatas, viņam veltītas himnas un slavas dziesmas, un arī naida pilnas nievas, bet viņa personība, viņa īstā loma vēl joprojām nav pietiekami noskaidrota. Taču vienaldzīgu K. Ulmaņa personība nav atstājusi nevienu.

Kārlis Ulmanis jau pirms Latvijas valsts nodibināšanas bijis politiski aktīvs. Pēc Latvijas valsts nodibināšanas viņu vienbalsīgi apstiprināja par ministru prezidentu. Līdz pat Latvijas okupācijai K. Ulmanis strādājis dažādos valsts amatos. Pēdējos valsts pastāvēšanas gados viņš ir bijis gan valsts prezidents, gan ministru prezidents. Savas darbības laikā veicis arī daudz reformu, ieviesis izmaiņas likumdošanā, kas veicināja strauju ekonomikas attīstību, kā arī kultūras un izglītības uzplaukumu.

K. Ulmanis bija izcils politiķis, un viņa dzīvi vadīja sapnis veicināt labklājību, cenšoties savas politiskās darbības laiku pārvērst par valsts un tautas sevišķu uzplaukuma periodu, lai tautas atmiņā tas paliktu kā labie gadi. Tas viņam izdevās. Lai savu sapni īstenotu, K. Ulmanis apguva zināšanas Lauksaimniecības fakultātē Cīrihē, kā arī studēja ASV, iegūstot agronoma diplomu. Nodibināja Latvijas zemnieku savienību un darīja visu, lai Latviju varētu veidot par ekonomiski plaukstošu valsti. Latvijas valsts viņa vadībā daudz ekonomiskajos rādītājos Eiropas valstu starpā ierindojās pirmajā sešniekā.

Iepazīstoties ar K. Ulmaņa dzīvi, rodas skaidrība, ka viņš ir bijis augstas morāles cilvēks. K. Ulmanis par savas dzīves virzītājmotīvu izvēlējās kristīgās vērtības. Viņš daudz runāja par dažādām dzīves sfērām, bet sevišķi manu uzmanību piesaistīja runas „Kādi ļaudis mums

vajadzīgi” fragments, kuru viņš teica 1914. gadā:

„Ļaudis nenopērkami. Ļaudis stingri pret bagātības kārdinājumiem. Ļaudis godīgi, kā mazās, tā lielās lietās. (..) Ļaudis – pilsoņi, kuriem sabiedrības labums augstāk par pašu interesēm stāv. Īsiem vārdiem sakot – mums vairāk vajadzīgi ļaudis, nekā statūti un instrukcijas.”

Tas nozīmē, ka ne jau likumi un instrukcijas mums ir vajadzīgas, bet gan cilvēki ar tīru un godīgu sirdi.

K. Ulmanis sevi patiesi ziedoja Latvijai un latviešu tautai un mācīja solidaritāti un upurēšanos citu labā. Viņš bija vienīgais prezidents, kuram nebija savu personīgo nekustamo īpašumu vai bankas kontu ārzemēs. Viņš strādāja un dzīvoja no algas, kuru saņēma par savu godīgo un nesavtīgo darbu valsts un tautas labā. Viņa dzīves moto bija: „Visa pamatā ir godīgs darbs”. Es domāju, ka arī šobrīd mūsu valstī ir ļoti vajadzīgi šādi ļaudis.

Es apbrīnoju Kārli Ulmani, ļoti cienu viņu kā cilvēku, kā personību. Dažreiz liekas, kāpēc esmu piedzimis tik vēlu un kāpēc dzīvē nebija lemts ar Kārli Ulmani satikties. Kaut gan... es ar viņu satiekos grāmatās, domās. Jā, Kārlis Ulmanis ir mans varonis.

Beatrise Brīdaka,
Ogresgala pamatskolas 9. klase

Mamma – tuvāku vārdu sev nepazīstu. Mamma, māmiņa, māte – vārdi, ar kuriem apzīmējam visdārgāko, kas ikvienam cilvēkam pasaulē ir, – savu māti. Māte ir visa sākums un dzīvības devēja, sargeņģelis.

Mana mamma ir stipra sieviete. Loti skaista, tumšiem, cirtainiem matiem, slaidu augumu. Saprotu, ka tas prasa rūpīgu darbu, lai regulāri sekotu sakoptai ārienei, bet šo skaistumu ikdienā papildina viņas laipnās acis un neviltotais smaids. Es vienmēr esmu lepojusies ar savas mātes izskatu, viņas labo sirdi un neizsīkstošo dzīves enerģiju, pašai dziedīgi pildot mātes pienākumus, mani, brāli un divas māsas audzinot. Tik daudz sāpju akmeņu viņai gāzušies virsū, piedzīvota vilšanās, nodevība... Un tomēr mammas sārtajā sejā spēj iezagties viņas vistipiskākie neviltotie smaidu stari. Viņa nezaudē savaldību un pacietību pat vissarežģītākajās situācijās. Starp mammu un mani ir īpaša mīlestības saikne, un es vienmēr lūdzu Dievu, lai viņa uz visiem laikiem būtu formā un vesela.

Mamma ir ļoti nodevusies savam darbam, un viņas strādīgā daba mani vienmēr sajūsmina. Viņa ne tikai smagi strādā, bet prot nodrošināt, ka mums bērniem ir laba audzināšana. Mamma bija arī stingra, kad kļūdījās, nācās dažkārt saņemt sodu. Lai gan man sods nepatika, tagad, atskatoties atpakaļ, saprotu, ka tas bija tikai domāts, lai mani mīļi labotu un palīdzētu man iet pareizo ceļu, kad izaugšu

liela. Mammas lielā prasme motivēt virzīja lietas tikai uz priekšu, pāri problēmām un grūtībām.

Mamma vada mani katrā manas dzīves jomā. Viņa vienīgā saprot manas jūtas, atbalsta sliktajos brīžos un iedvesmo labajos brīžos, māca būt disciplinētai, punktuālai un uzticamam cilvēkam.

Mana mīļā mamma, Tu esi kā koks mūsu ģimenei, kas mums, bērniem, sniedz ēnu! Es pateicos Tev par darba tikumu, ko liki pūrā, par māku puķes elpu saklausīt, par to uguntiņu, ko turi mājas pavardā, par to, ka mūs ap sevi kopā turi, par to mūžīgo, kas nebeidz Tevi starot, – mātes mīlestību!

[..] Viņa man ir viss. Es pateicos savai mammai, jo ieraudzīju šo skaisto pasauli tikai viņas dēļ. Māte mani ir audzinājusi ar vislielāko rūpību, mīlestību, lai es augtu par cilvēku ar lielo burtu. Es lepojos ar Tevi, māt! Tu esi manas dzīves varone!

Ance Siliņa,

*Kokneses pamatskolas – attīstības centra
9. klase*

Laikam jau esmu izaudzis, tāpēc ka par varoni es uzskatu reālu [..] cilvēku – savu mammu.

Runā, ka parastam cilvēkam nepiemīt pārdabisks spēks. Bet vai bezgalīgā mīlestība un labsirdība, kas tiek dotas, neprasot samaksu, nav pārdabiski? Spēja upurēt sevi visā. Vai tā nav varonība? Piedzimstot mazulim, starp viņu un māti

veidojas neredzama savstarpēja uzticības un bezgalīgas mīlestības saikne, ko pārraut nespēj neviens.

Aiz katra izcila rakstnieka, dzejnieka vai zinātnieka klusi stāv viņa māte – viņa varonis! Marija Lopesa Pikaso viena audzināja slaveno mākslinieku, viņa savlaicīgi pamanīja Pablo mākslinieka talantu.

Dēls mātei atbildēja ar milzīgu mīlestību un rūpēm par to. Mazā Oskara Vailda bērnība noritēja savstarpējā sapratnē un mīlestībā. Desmit gadu vecumā Oskars lasīja latīņu un grieķu valodā, bet tieši māte pamanīja viņā rakstnieka talantu.

[..] Varoņi ir tie mīļie, labsirdīgie un atsaucīgie cilvēki, kas ir apkārt mums un padara mūsu dzīvi bezgalīgi gaišu, spožu un laimīgu.

Daniils Litvinovs,

*Berģu Mūzikas un mākslas pamatskolas
8.a klase*

Monika Teodora Rožkova,
Ogres tehnikuma 2. kurss

Juste Dubjāne, Rīgas Dizaina un mākslas vidusskolas 1. kurss

Mans varonis vakar, šodien un rīt – mana māsa. Māsa man kļuva par varoni, pat to neapzinoties, kad astoņu gadu vecumā es zaudēju mammīti. Tas bija smags notikums visai mūsu ģimenei. Tajā dienā mēs zaudējām ne tikai mammu, bet arī daļu no sevis. Toreiz deviņpadsmitgadīgās māsas dzīvē tas bija notikums, kad daļu no sevis viņa atdeva manai turpmākajai dzīvei. Ne katrs tā var – ziedot sevi pašu mīļam cilvēkam. Es apbrīnoju, cik daudz drosmes viņai piemīt, jo kopš tā briesmīgā vakara viņa ielaida manī gaismu, nežēlojot to. Nežēlojot rūpes, mīlestību un sapratni. Kopš tā vakara mēs esam divatā – divatā pret visu pasauli. Lai kas pār mums nāktu un ietu, mēs paliekam kopā. Vispār tas tā jau bijis vienmēr – kad mamma strādāja, māsa bija tā, kas man pina bizes, lasīja pasakas, veda uz bērnudārzu. Mēs kopš mazotnes esam viena otru labi sapratušas, mums nevajag vārdus, lai pateiktu, ko domājam, pietiek ar acu skatienu. Mēs dalām gan kopīgu picu, gan laimi, gan prieku un atmiņas. Par to, kas sakrājies uz sirds, mēs abas varam izrunāties kā vislabākās draudzenes. Es neesmu bara cilvēks, man grūti atrast tādu sarunu biedru, ar kuru varu runāt stundām ilgi, taču māsa ir tā, kas vienmēr pēc skolas mani sagaidīs, lai uzklausītu gan bēdas, gan veiksmes stāstus. Viņā mājō tik spēcīga un reizē maiga mīlestība, ar kādu vēl neesmu sastapusies. Viņa man ir pasniegta roka padošanās mirkļos un gaisma tumšajās naktīs. Savu

varoni es varētu salīdzināt ar pērli perlamutra gliemežnīcā. Tā ir veidojusies no sīka smilts graudiņa, kurš pārvērtis jūras maigos un skarbos viļņus skaistā pērlē. Māsa man parādīja balto melnajā, atstāja man domas un sapņus par mātes mīlestību, kāda tā varēja būt un ko es nepaspēju izbaudīt.

Māsa man ir paraugs un ideāls. Es apzinos, ka nespēšu būt tikpat varonīga, es nespētu otru cilvēku vienmēr likt pirmajā vietā. Viņas dotā daļiņa ir manī ievijusies uz mūžu, tos skaistos perlamutra toņus es pasargāšu. Pasargāšu nākotnei, kad pienāks mana kārta parādīt, kā tos pareizi izmantot. Šī daļa vienmēr atgādinās māsu, kuru es nebeigšu mīlēt un aprīnot.

Par tādu cilvēku kā mana māsa savā dzīvē var sapņot jebkurš. Esmu laimīga, apzinoties, cik ļoti man paveicies ar savu varoni! Ar savu mīļo māsu!

Agnete Esmeralda Lauce,
Ojāra Vācieša Gaujienas pamatskolas
8. klase

Karolina Leiere,
Ogres Centra pamatskolas 6.a klase

Ukrainas karavīri pie priekšējās frontes ir mani varoņi, kas izrāda drosmi. Viņu pašizliedzība konflikta apstākļos, kas vērsts pret viņu valsts suverenitāti, ir apbrīnojama. Šie drosmīgie cilvēki ir likuši likteni uz spēles, demonstrējot apņemšanos aizstāvēt savu dzimteni un saglabāt brīvības un demokrātijas vērtības.

Ukrainas karavīri simbolizē neatlaidīgu gribu. Viņi izturas izlēmīgi, stiprinot savas nācijas kolektīvo gribu pretoties ārējai agresijai. Viņu upuri un apņemšanās kalpo kā apliecinājums Ukrainas neatkarības stiprumam.

Pasaulē, kur varoņi bieži sastopami tikai izdomas stāstos, Ukrainas karavīri ir dzīvi, elpojoši varoņi. Viņu izturība briesmu priekšā, viņu upuri vispārējā labuma vārdā un viņu apņemšanās aizstāvēt savu dzimteni padara viņus par mūsdienu varoņiem. Viņi atgādina mums par miera, suverenitātes un demokrātijas principu saglabāšanas svarīgumu, un viņu upuri uz mūžu būs ierakstīti Ukrainas vēstures lapaspusēs.

Beigās, pārdomājot, kas ir mans šodienas varonis, varu konstatēt, ka tie noteikti ir karavīri, kas pašlaik aizstāv savu valsti, Ukrainu. Viņu drosmi un apņemšanos veidot Ukrainas nākotni, var uzskatīt par mūsdienu varoņdarbu piemēru.

Alans Ļaudups,

Briseles 1. Eiropas skola Uklē, 15 gadi

Nu, celies, celies,
Mīļo bērniņ!
Ir jau rīts,
Saulīte spīd.
Vecmāmiņ labā,
Tu esi kā saulīte.
Tāpēc, mīļo vecmāmiņ, saku labrīt.
Un pieglaužu vaigu tev klāt.
Cik labiņa tu man esi,
Skumjas nav ne dienas.
Tu iedod gudru padomiņu,
Māci mani labā darbiņā.
Cik labi, ka tu esi!
Man ar tevi tik silti.
Visas dienas saulainas un mīļas,
Jo esmu ar tevi, mīļo vecmāmiņ, kopā.
Tu, vecmāmiņ, esi mans šodienas varonis.
Tavu lielo izturību, mīlestību,
Tavu smaidu, labestību
Es ņemu un ņemu.
Kā tu proti katru skumjo brīdi
Maigām rokām aizraidīt.
Vecmāmiņ mīļā, tik labas kā tu
Nav pasaulē laikam nevienas.

Dāvids Šaršūns,

Ogresgala pamatskolas 7. klase

Manā dzīvē ir divi galvenie varoņi, tie ir mamma un tētis. [..] **M**Pateicoties viņiem, es esmu šajā pasaulē, kā arī viņi kā varoņi mani audzināja, pieskatīja un mācīja, kā vajag uzvesties dažādās dzīves situācijās.

Esot vecāku tuvumā, es jūtos droši, mierīgi, jautri un silti. Vecāki ir tie, kuri iemācīja man dzīvot šajā pasaulē, tieši mamma un tētis bija tie, kuri bija blakus, kad spēru savus pirmos soļus, iemācīja turēt karoti, ēst veselīgus produktus. Vecāki vienmēr par mani uztraucas, viņi jau no manas dzimšanas uztraucas un seko manai veselībai. Vecāki vienmēr prot pārliecināt, vai tas, ko vēlos, ir vajadzīgs, noderīgs, bet varbūt bīstams un mazvērtīgs.

Kad paaugos, vecāki man sāka dot kabatas naudu, bet, lai to kabatas naudu dabūtu, man vajadzēja strādāt. Katru sestdienu man jāsakārto māja un apkārt mājai jāuzkopj, bet darba dienās tie ir mazi ikdienas darbi. Tas man iemācīja to, ka nauda no zila gaisa nebirst, bet gan jānopelna ar savu darbu. Vecāki ir īsti darba rūķi, viņiem ir ļoti daudz darba, tētis pat dažreiz paliek pa nakti darbā, un man ir ļoti žēl viņa, tāpēc es gribu vecākiem palīdzēt kaut drusku vairāk.

Manus varoņus sauc nevis mamma un tētis, bet gan Inga un Dainis, vienkārši es vienmēr vecākus saucu par mammu un tēti, jo tā esmu pieradis. Mans tētis ir NBS virsseržants, man mazākā mērā patīk viņa darbs, jo tas ir arī bīstams. Man ļoti patīk pavadīt laiku ar tēti, taisot mopēdu garāžā, vai arī pirtī, jo abās vietās es uzzinu daudz ko jaunu, piemēram, garāžā iemācos remontēt, bet pirtī tētis dalās atmiņās no bērnības, un tās ir ļoti interesantas.

Mamma ir mājražotāja, viņa gan audzē krāšņas puķes, tomātu stādus, zemenes, gan arī cep piparkūkas, veido ļoti skaistas piparkūku kompozīcijas un vainadziņus. Ziemassvētku laikā mūsu māja ir piepildīta ar tikko ceptu piparkūku smaržu. Kad tētim nevajag uz darbu, viņš arī palīdz mammai. Protams, ka arī mēs ar brāli nākam visos darbos palīgā.

Tādi nu ir manas dzīves galvenie varoņi. Bez viņiem es nevaru iedomāties savu dzīvi.

Rolands Zeile,

Maltas vidusskolas 8. klase

Mans varonis ir vienkāršs cilvēks – bezbailīgs, gudrs un godīgs, [...] tāds cilvēks, kurš vienmēr ir gatavs nākt palīgā grūtos brīžos. Turklāt par palīdzību neko neprasot pretī.

Patiesībā īsti varoņi dzīvo mūsu vidū. Tie ir vienkārši cilvēki, kurus mēs satiekam ikdienas steigā. Tie ir cilvēki, kas nav bezjūtīgi, kas ir gatavi palīdzēt tagad un tūlīt. Katrs no mums var kļūt par varoni, vienkārši palīdzot kādam piecelties, kad viņš ir paklupis. No maziem varoņdarbiem izaug lieli – tas ir fakts! Tāpēc vairosim labo, nebūsim vienaldzīgi un izaugsim varena tauta!

Dzīvosim viegli un palīdzēsim dzīvot viegli arī citiem, palīdzot viņiem grūtos brīžos! Būsim varoņi sev un citiem!

Valerija Romanova,

Daugavpils Saskaņas pamatskolas 6.b klase

Sigita Broka, Gulbiša pamatskolas 8. klase

Mana varone ir mana mamma. Viņa atbalsta un palīdz, ja man ir grūti. Protams, ne vienmēr viņa ir omā, dažreiz viņa ir stingra, bet es tik un tā viņu mīlu.

Ginta ir četrdesmit vienu gadu veca. Viņa strādā uzņēmumā ar vairākiem līgumiem. Dienā viņa strādā ar trīsdesmit vai pat vairāk līgumiem. Ja vajag, viņa man palīdz ar mājasdarbiem. Vakarā, kad viņa ir mājās, ir daudz kas jādara, piemēram, jāiedod man un kažim ēst, vajag dažreiz iztīrīt māju. Kad es aizeju gulēt, viņa vēl strādā ar tiem līgumiem, ar kuriem ir jāstrādā. Man liekas tas, ko viņa dara darbā, lai dabūtu naudu, ir grūti. Es viņai dažreiz jautāju: „Vai tas, ko Tu dari, ir grūti?” Mamma vienmēr atbild, ka nav viegli, bet viņa to var.

Es dažreiz brīnos, ka viņa tika daudz izdara un ir joprojām smaidīga. Esmu priecīga, ka man ir tāda priecīga un stipra mamma. Es ceru, ka katrai mammai ir kaut kāda daļiņa no tā, kas ir manai mammai. Vai viņa nav varone? Man liekas, ka ir!

Tanika Hudoba,

*Berģu Mūzikas un mākslas pamatskolas
5.c klase*

[..] **M**ans varonis ir mans tētis. Tētis ir cilvēks ar spēcīgu raksturu un lielu sirdi. Viņš ir manas dzīves iedvesma un piemērs. Viņš ir

iemācījis man daudzas svarīgas dzīves vērtības, kas ir veidojušas manu raksturu un domāšanu.

Viņa darbs prasa lielu uzpūrēšanos un neatlaidību, lai nodrošinātu labklājību mūsu ģimenei. Viņš nekad neželē sevi un vienmēr ir gatavs doties uz darbu, lai nodrošinātu mums visu nepieciešamo, žēl tikai, ka viņš reizēm neprasa kādam palīdzību, kad viņam tā ir tik vajadzīga. Šī viņa neatlaidība un apņemšanās ir man mācījusi ne vien par darba morāli un atbildību, bet arī par to, ka reizēm nevajag spītēties vai baidīties prasīt palīdzību.

Tāpat tētis ir arī lielisks sportists. Viņš vienmēr piedalās dažādās spēlēs gan ģimenes lokā, gan ārpus tās, un, neskatoties uz to, ka viņam operēts celis, viņš ir prasmīgāks un izveicīgāks par mani. Tētis labi spēlē arī galda spēles, un, kad es biju mazs, viņš iemācīja arī mani spēlēt. [..]

Tētis ir manas dzīves varonis, un es esmu pateicīgs, ka man ir šāds piemērs dzīvē. Viņa attieksme pret darbu, ģimeni un citiem cilvēkiem ir liela iedvesma, un es cenšos dzīvot, ievērojot viņa vērtības un trūkumus. Ceru, ka arī es nākotnē varēšu būt tikpat labs ģimenes cilvēks un sabiedrības pilsonis, kāds ir mans tētis.

Rolands Spridzāns,

Rekavas vidusskolas 9. klase

Dzintars Dreiska, Vecumnieku vidusskolas 4. klase

Viena no varonīgākajām profesijām ir ārsts. Ārsti cīnās par cilvēku dzīvībām, nedomājot par to, kas ir šis cilvēks, kāds ir viņa vecums vai finansiālais stāvoklis. Esmu pateicīga ārstiem par to, ka viņi izglāba man tuvus cilvēkus: vecmammu, jo viņai bija problēmas ar sirdi un tika nomainīts sirds vārstulis, manu māsu, kas piedzima nedzirdīga, bet šobrīd dzīvo pilnvērtīgu dzīvi, jo divu gadu vecumā viņai tika ieoperēts dzirdes implants, kas ir vienkārši fantastisks zinātnes izgudrojums, arī tēti, kurš cieta diezgan smagā avārijā.

Es zinu, ka kļūt par ārstu nemaz nav viegli. Pirms kļūt par īstiem ārstiem, viņiem ir jāpavada daudzi gadi augstskolā. Mācību ilgums ir apmēram seši gadi. Pēc augstākās izglītības iegūšanas jāmacās rezidentūrā, kas ir posms starp pamatstudijām un patstāvīgu darbu. Tikai tad, kad ir nokārtots rezidentūras beigu eksāmens, ārsts iegūst sertifikātu specialitātē un var sākt savu misiju.

Par varoņiem var saukt arī ugunsdzēsējus. Viņi riskē ar savu veselību, glābjot kādam tuvus cilvēkus, veic ugunsgrēku

dzēšanu. Piemēram, 2020. gadā Austrālijā plosījās šausmīgi ugunsgrēki, bet glābēji gāja briesmīgi svilinošajā ugunī, lai glābtu dzīvniekus, kuri tikuši uguns slazdā. Ugunsdzēsēju pārziņā ir arī neatliekamie avāriju seku likvidēšanas un glābšanas darbi pēc ceļu satiksmes negadījumiem, ķīmiskām avārijām, sprādzieniem, pat radiācijas avārijām, kā arī glābšanas darbi uz ūdens un ledus. Varētu uzskaitīt vēl un vēl, bet ir skaidrs, ka visi šie glābšanas darbi ir bīstami un noteikti cieņas vērti. Ugunsdzēsēji mācās salīdzinoši mazāk nekā ārsti, bet pa tiem trim gadiem, kurus viņi mācās, ir jāpagūst iemācīties daudz svarīgu lietu, kas būtu jāzina un jāprot ikvienam ugunsdzēsējam.

Policisti arī ir godājami varoņi. Viņi tiek pakļauti briesmām, ņemot noziedzniekus, maniiskus un psihiski slimus cilvēkus, kuri var nodarīt pāri kā apkārtējiem iedzīvotājiem, tā arī policistiem. Jāsaka liels paldies policijas darbiniekiem, ka prata operatīvi un droši izdarīt savu darbu, kad mūs visus skāra kiberuzbrukums, kas notika salīdzinoši nesen. Latvijā valsts policijā strādā vairāk nekā 7000 likumsargu un darbinieku, tātad mēs noteikti esam drošībā.

Es cienu un esmu pateicīga visiem glābšanas dienestiem par viņu varoņīgo darbu, kurā viņi tiek pakļauti briesmām, lai glābtu cilvēkus. Cienīsim mūsu varoņus!

Egija Terēze Babre,
Maltas vidusskolas 8. klase

Visvērtīgākais spēlētājs

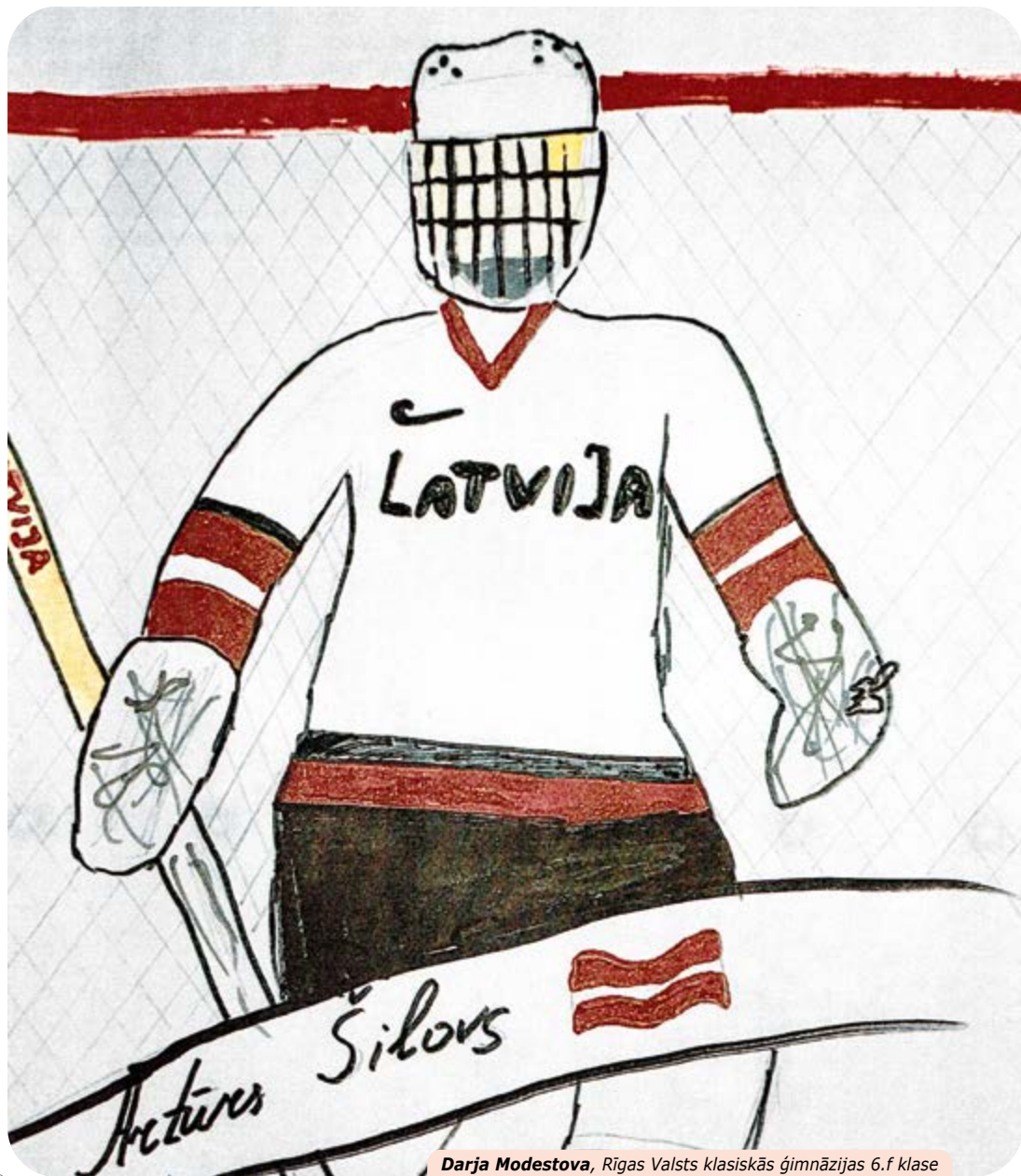
Mans varonis šodien ir Artūrs Šilovs. Viņš ir Latvijas hokeja izlases vārtsargs. Artūra līdzjutēji jeb fani sauc viņu par mūri tāpat kā Artūru Irbi, kurš kādreiz bija Latvijas hokeja izlases labākais vārtsargs.

Palīdzot izcīnīt bronzas medaļu Latvijas izlasei, Artūrs Šilovs ieguva visvērtīgākā spēlētāja balvu. Tā bija pirmā bronzas medaļa Latvijas izlasei Pasaules čempionātā. Artūrs Šilovs izglāba Latvijas izlasi.

Artūra vecvecāki katru dienu viņu veda uz hokeja treniņiem. Artūrs sāka spēlēt hokeju jau četrus gadus vecumā. Sākumā viņš bija uzbrucējs, bet viņam nepadevās tik labi, tāpēc viņš pamēģināja būt vārtsargs, un tas viņam ļoti labi izdevās. Kad Artūrs kādā no spēlēm zaudēja, vecvecāki viņu uzmundrināja, sakot, ka nākamreiz viņš uzvarēs. Es domāju, ka Artūra vecvecāki bija ļoti izpalīdzīgi un atbalstoši, tāpēc viņš turpināja spēlēt kā vārtsargs, un tas palīdzēja Latvijas hokeja izlasei uzvarēt.

Bez Artūra Šilova Latvijas hokeja izlasei nebūtu bronzas medaļas. Artūrs ir gan mans, gan daudzu citu jauno puīšu iedvesmas avots. Cerams, ka nākamgad Latvijas izlase iegūs zelta medaļu un ka Artūrs palīdzēs to izdarīt.

Toms Siugals,
Berģu Mūzikas un mākslas pamatskolas
5.a klase

Darja Modestova, Rīgas Valsts klasiskās ģimnāzijas 6.f klase

Mamma un tētis ir varoņi. Kurš viņus izaudzināja par varoņiem? Viņu vecāki, arī viņi ir varoņi. Tāpat kā Lāčplēsis vai maza meitenīte rozā kleitā, kura parkā izglāba taurenīti no lietus. Katrs cilvēks ir atšķirīgs, bet mūsos katrā ir potenciāls būt varonim. Tieši tāpēc, ka apkārt redzu tik daudz varoņu, jūtu varonības spēku pati sevī. Lai būtu varonis, ir jābūt spēcīgam, un katram no mums piemīt savs īpašais spēks. Lāčplēša spēks slēpās viņa lāča ausīs, es joprojām meklēju, kur apslēpts mans spēks. Katram tas sava mūža laikā jāatrod. Vai tu tam ticī vai ne, bet katrs no mums ir varonis. Tas tiek nodots no paaudzes paaudzē. Mēs nedrīkstam padoties, jo mums ir jābūt priekšzīmei citiem, it īpašiem paaudzēm, kas nāks pēc mums, lai viņi vēl stiprāk apzinātos savu spēku. Tie, kurus mēs saucam par varoņiem, nedomā par to titulu, bet gan par to, kā pasauli sev apkārt padarīt labāku, motivēt un palīdzēt citiem smagos dzīves brīžos. Viņi vienkārši seko savām vērtībām un sirdsapziņai. Vēlu katram apgūt savu varonību.

Beate Pauliņa,

*Vācija, Latviešu valodas aģentūras
tālmācības nodarbības, 14 gadi*

Varoņi manās acīs ir visi neatliekamās palīdzības darbinieki, ugunsdzēsēji, kā arī policijas darbinieki. Tieši šie cilvēki ir varoņi, jo viņi glābj mūsu dzīvības

un sargā mūs. Neatkarīgi no laikapstākļiem, gadalaika, diennakts stundas, viņi dodas mums palīgā, lai palīdzētu, glābtu.

Neatliekamās palīdzības darbinieki dara visu, kas ir viņu spēkos. Ķirurgi pavada pat vairākas stundas operāciju zālē, lai izglābtu dzīvību. Tie mediķi, kuri dodas izsaukumā uz kādu autokatastrofu, ugunsgrēku, zina, ka būs nepatīkami skati, varbūt pat nespēs izglābt ievainotā cilvēka dzīvību. Protams, ka mediķiem ir jābūt arī emocionāli ļoti stipriem, jo viņu ikdienā ir tādi skati, kas mums nav pat iedomājami. Tieši tas viņus arī padara tik varoņīgus.

Ugunsdzēsēji vienmēr dodas izsaukumā uz degošām mājām un ēkām. Viņi dodas arī glābt slīkstošus cilvēkus un dzīvniekus neatkarīgi no gadalaikiem – vai ārā ir karsta vasaras diena vai arī nežēlīgi barga ziema. Dodoties degošās mājās, ugunsdzēsēji riskē ar savu dzīvību, taču tajā brīdī viņi domā tikai par cilvēka dzīvības glābšanu. Tas ir īsts varoņdarbs, ko dara ugunsdzēsēji. Tieši viens no atgadījumiem, kad manai ģimenei bija saskarsme ar ugunsdzēsējiem, bija tad, kad manas vecmamma mājai sāka degt skurstenis. Protams, pateicoties ugunsdzēsēju ātrajai atbraukšanai un operatīvajam darbam, briesmas izdevās novērst.

Policijas darbinieki domā par mūsu drošību. Viņi dodas izsaukumos, zinot, ka izsaukuma vietā var būt agresīvs, bīstams cilvēks, kurš var būt kāds zaglis vai maniaks. Ir bijuši daudzi gadījumi,

kad policijas darbinieku izsaukuma vietā ievaino, uzbrūk vai arī aplaupa, taču viņi tik un tā dara savu darbu. Viņi to dara, lai mēs būtu drošībā un naktīs varētu mierīgi gulēt.

Tāpēc, ja man jautā, kas ir mans varonis šodien, es droši atbildu, ka tie ir visi glābšanas dienesta darbinieki. Viņus visus vieno viens vārds „glābšana”. Tāpēc mums viņi ir jāciena, jo tieši viņi arī ir varoņi.

„Mēs, ugunsdzēsēji, glābēji, katru dienu redzam, cik trausla ir cilvēka dzīvība un cik ļoti tā ir atkarīga no nejaušības, apstākļu sakritības un līdzcilvēku atsaucības,” – citāts no avota <https://www.vadc.gov.lv/lv/valsts-ugunsdzesibas-un-glabsanas-dienests>, kas liek izprast glābēju ikdienu un varonību. Tieši tāpēc mani varoņi ir glābšanas dienesta darbinieki.

Marta Korojonoka,
Maltas vidusskolas 8. klase

Man ir dota gudra galva, lai es pieņemtu pareizos lēmumus. [..] Dzīvē vienmēr atradīsies cilvēki, kuri man neticēs, izsmies un pazemos. Tāpēc man jābūt īpaši stipram, lai neticētu viņiem un lai sliktās domas nelaistu savā galvā.

Jūs varbūt šaubāties, kā es varu būt varonis? Nevajag obligāti glābt cilvēka dzīvību, lai kļūtu varonis. Tāds es varu būt

daudzos veidos. Varu autobusā palaist pa priekšu vecāku cilvēku.

Vienmēr varu palīdzēt vecākiem, ja viņi kaut ko palūdz. Kaut vai nomazgāt traukus. Un ne jau tāpēc, ka mani paslavēs, palielīs vai pat samaksās, bet tāpēc, ka es pats jūtos labi par padarīto darbu. Varoņdarbs var būt ļoti mazas un elementāras lietas: palaist vecākus cilvēkus pa priekšu, vienmēr būt pieklājīgam, pasakot „uz redzēšanos” un „paldies”. Ir grūti no malas skatīties, ka mana vecuma vienaudži ir nepieklājīgi, jauni un naidīgi. Autobusa pieturā vecas tantītes un onkuliši vienmēr iekāpj pēdējie. Skolā bērni lamājas, grūstās, kaujas un sit. No malas tas izskatās tik šausmīgi un bēdīgi.

Lai es pats neklūtu šāds, man jābūt ļoti rāmam un gudram. Būt varonim ir gan grūti, gan viegli. Katram cilvēkam ir citādāk. Galvenais, ka es eju maziem soliņiem pretī labajam un disciplinēju sevi būt labākam. Es lepojos, ka cenšos būt pieklājīgs un jauks pret citiem. Es cenšos izpildīt mājasdarbus skaisti, kulturāli un, galvenais, kārtīgi. Un tas ir kaut kas tāds, ar ko es varu lepoties! Lai būtu īsts varonis, vispirms jābūt ļoti intelektuālam un ar spēcīgu raksturu. Spēcīgs raksturs vienmēr noderēs. Intelektuālisms noderēs daudzās situācijās, piemēram, pieņemt gudrus lēmumus. Ja ir šīs īpašības, tad katrs var sevi uzskatīt par varoni.

Vecāki ir glābuši manu dzīvību neskaitāmas reizes, bet, lai atkal nenokļūtu

kādās briesmās, vienmēr jāpadomā divreiz! Ir skolotāji, vecāki, vecvecāki, kas dos noderīgu padomu. Vienmēr viņos jāieklaušās un jāņem tas vērā, jo ir tāds teiciens: „Mūžu dzīvo, mūžu mācies.” Šis ir mans mīļākais teiciens, jo es katru dienu iemācos kaut ko jaunu.

Es iesaku katru dienu iedvesmot sevi un vienmēr cīnīties, nepadoties. Nekad neielaištos sliktos, nejaukos cilvēkus savā galvā! Nekad nepadoties un vienmēr censties, lai varu lepoties ar savu beigu rezultātu. Nekad neteikt „nekad”, jo nevar zināt, ko dzīve būs izplānojusi. Un vienmēr censties kļūt par varoni pats sev!

Ernests Ēķis,

Ogresgala pamatskolas 6. klase

Mana mīļā varone – mamma

Mana mīļā mamma palīdz jebkurā brīdī. Viņa vienmēr [..] cenšas un nekad nepadodas. Aija ir palīdzējusi daudziem cilvēkiem, ieguldot lielu darbu. Kad ir kāds skumjš brīdis, viņa vienmēr steidzas palīgā uzmundrināt mani. Lai labāka oma, mamma mēdz atstāt kādu kārumu uz galda. Viņa vienmēr atstāj brīvu laiku, lai parunātu vai uzspēlētu kādu galda spēli.

Aija ir mana varone centības, smagā darba, mīlestības dēļ. Mana mīļā mamma ir audzinājusi mani jau no mazotnes. Viņa vienmēr ir mācījusi to pašu labāko, ko

nebūtu iemācījusies bez viņas palīdzības. Mana mamma ir palīdzējusi spert pirmos soļus dzīvē. Viņa ir bijusi vienmēr man blakus. Es ceru, ka visu viņas atlikušo mūžīgu labās lietas, ko mana mīļā mamma ir darījusi citiem, atlīdzināšies atpakaļ. Kaut viss spēks, prieks, ko viņa ir devusi citiem, paliktu viņas siltajā sirsniņā. Es vienmēr cenšos, jo zinu, ka mājās mani sagaidīs mīļi sveiciens un apskāvienīti. Viss labais, ko mana mīļā mamma ir veltījusi man, ir palīdzējis iet tālāk un nekad nepadoties. Katru reizi, kad es kaut ko nesaprotu, viņa man paskaidro un palīdz.

Dzīve bez mīļās mamma būtu grūti iedomājama. Kas man būtu dziedājis mazotnē šūpuļdziesmu? Mana mīļā mamma nekad nepadosies, to es zinu.

Alise Amanda Puzaka,

*Berģu Mūzikas un mākslas pamatskolas
5.a klase*

Visiem cilvēkiem šajā pasaulē ir kaut kas tuvs, svēts. Bez šaubām, ja kādam tas cilvēks ir svarīgs, tad viņš ir nozīmīgi mainījis viņa uzskatus, domu loku un visu viņa dzīvi. Tuvs cilvēks palīdzēs jebkurā gadījumā, tāpēc viņam var visvairāk uzticēties. [..]

Mans varonis ir mamma. Tas sen zināms, ka mamma ir vistuvākais cilvēks pasaulē, kurš vienmēr atbalstīs, palīdzēs. Nekad vairs nebūs otra tāda cilvēka mūsu dzīvē.

Linda Paidere, Vecumnieku vidusskolas 2. klase

Es esmu līdzīgs savam varonim, jo viņš iemācīja man lielu daļu no tā, kāds es esmu tagad. Viņš man iemācīja, kas ir pareizi un kas nav. Protams, ka par to es esmu ļoti pateicīgs. Sākotnēji, agrā vecumā, es nepieņēmu šo palīdzību, biju kaprīzs un niķīgs, taču gadiem ejot es sapratu, ka varonis vēl man tikai labu. Kad es dusmojos, viņš mani vienmēr mēģināja nomierināt un sniedza man atbalstu. Tāpēc tagad esmu izaudzis un iemācījos visu – esmu disciplinēts, pieklājīgs, zinu,

kā atrast kopīgu valodu ar cilvēkiem. Tagad, ja man ir dusmas, es savaldos un neizgāžu savas emocijas uz apkārtesošiem cilvēkiem. Par to es esmu pateicīgs savam varonim.

Mans varonis vienmēr man rādīja tādu piemēru, pie kura pats pieturējās, un komunicēja ar mani tā, kā gribēja, lai es komunicēju ar viņu. Varonis vienmēr ir mierīgs, pacietīgs, godīgs, laipns un savaldīgs, vienmēr atklāts sarunai ar mani. Viņš ir rūpīgs, centīgs un sirsnīgs, kad

gatavo manas mīļākās vakariņas, jo viņš vienmēr grib tā, kā labāk. Viņš uzskata ģimēni par lielāko vērtību, kas ir viņa dzīvē, un sadarbojas ar to, lai visiem būtu labi. Kamēr tētis vēl ir darbā, varonis dara visu iespējamo mājās, lai vakarā pavadītu laiku kopā. Bez šaubām, arī darbs viņam ir svarīgs, jo bez tā nevarētu nopirkt ēdienu, apģērbu un visas nepieciešamās lietas dzīvei. Ja varonis ir stipri noguris, tad viņam patīk lasīt grāmatas un nodarboties ar viņam interesantām lietām, un es viņu saprotu. Katram cilvēkam vajag kvalitatīvu atpūtu pēc grūtas un nogurdinošas darba dienas.

Es, rakstot šo pārsپriedumu, mēģināju akcentēt lasītāja uzmanību uz to, cik vecāki dzīvē ir svarīgi. Viņi mīl jūs visvairāk, vienmēr cenšas palīdzēt un atbalstīt. Iesakju jums cienīt katru mirkli, kuru jūs pavadāt blakus saviem tuviniekiem, jo katru reizi tas var būt pēdējais. Dzīve iet uz priekšu, tāpēc vecāki ir jāciena katru dienu, jo mēs paši nepamanīsim, kad jau izaugsim. Taču tas jau ir cits stāsts.

Rafaels Doronins,

Rēzeknes Valsts 1. ģimnāzijas 8.a klase

Mans varonis – mana vecvecmamma

[..] **A**rī man ir savs varonis. Bet vispirms vēlējos noskaidrot, ko tad īsti nozīmē „varonis”, šeit man palīdzēs www.tezaurs.lv.

Tas ir „cilvēks, kas sevišķi grūtos apstākļos, briesmās pašai izlēdzīgi pilda savu pienākumu, aizstāv kādus ideālus, cīnās par tiem”.

Varoņi var būt dažādi – tie var lidot, izgaist, kā arī var būt ļoti spēcīgi! Taču reālajā ikdienā šodienas pasaulē vislielākie varoņi ir tie, kuri palīdz citiem un uzlabo kādam dienu. Varonis ir tas, kurš par palīdzības sniegšanu neprasa atlīdzību un dara to līdz cilvēku labā. Pat ja izdari vissīkāko lietiņu, kāds var par to būt ļoti pateicīgs, novērtēt un saukt tevi par varoni. Mans varonis ir vecvecmamma. Viņa nav darījusi neko lielu, bet vienmēr ir bijusi man un ģimēnei blakus. Jebkurā dienā, jebkurā laikā vienmēr mani uzklausīs un mierinās. Viņa spēj man sagādāt prieku un laimi ar vismazākajām lietiņām. Viņa nav bijusi karā, bet vecvectēvs ir bijis. Viņš bija ļoti stiprs un spēcīgs un pārdzīvoja karu. Tikmēr vecvecmamma rūpējās par māju un saimniecību, gaidīja vectēvu pārnākam mājās. Vecvecmamma ir visjaukākais cilvēks!

Varonis var mainīties pats un mainīt visu apkārtējo vidi. Ja darīsi ko labu, tad tu arī vari būt varonis. Es ceru un ticu, ka katram ir savs varonis, kam varam būt pateicīgi un novērtēt to. Kas ir tavš šodienas varonis?

Loreta Zviedre,

Limbažu Valsts ģimnāzijas 6. klase

Enia Balode, Limbažu Valsts ģimnāzijas 5. klase

K atram noteikti ir kāds cilvēks, kurš mūsu acīs ir ideāls, [...] brīnišķīgs un iespaidīgs, no kura vēlētos daudz ko iemācīties.

Man arī ir šāds cilvēks. Tas cilvēks zina mani sen, sen. Viņš vienmēr ir bijis blakus, jau no manas pirmās dzimšanas dienas. Viņš nekad mani nepamet, nekad neatstāj vienu. Es vienmēr jūtos droši ar šo cilvēku. Kad man paliek bēdīgi, es vēlos, lai tieši šis cilvēks būtu man blakus, jo tikai blakus viņam man ir miers un klusums. Tas cilvēks nekad neapsmej mani, pat pašās neveiklākajās situācijās ne. Viņš vienmēr mani pamāca, kā būs pareizi, kā rīkoties kādā sarežģītā situācijā. Viņš māca, ka nevajag ienīst, jo pasaule ir viena, un tā mums ir vērtīga, tādēļ mums visiem ir kaut kas kopīgs. Un kāda jēga brukt virsū kādam par to, kas nav svarīgi pašam? Šis cilvēks nekad nebar mani sliktu rezultātu dēļ. Tikai man galvā paliek šī cilvēka dziļā un skaļā nopūta, kas mani motivē mācīties, lai es varētu pierādīt sev un viņam, ka varu labāk, ka viss izdosies un viņš varēs lepoties ar mani. Mans varonis ir man svarīgākā persona dzīvē. Uzminējāt? Nu, protams, kā gan citādi!

Mans varonis ir mamma. Viņa ir ar mani gan bēdās, gan priekos. Mamma man ir blakus visu laiku – gan bērnībā, kad biju maziņa, gan tagad, kad esmu spuraina pusaudze. Mana mamma man vienmēr palīdz ar mājasdarbiem. Mamma vienmēr saprot un redz, ka esmu nogurusi, un

cenšas uzmundrināt. Mana mamma sēž ar mani, kad ir augsta temperatūra un esmu saslimusi. Mamma vienmēr man bija, ir un būs blakus.

Mamma māca man dzīvot, tādēļ es viņu ļoti cienu un gribu būt tikpat stipra, droša, pacietīga un iespaidīga. Katram vajag cienīt savus vecākus, jo viņi dara visu iespējamo.

Es droši un ar lepnumu varu teikt, ka mamma ir mans varonis, jo mamma vienmēr cenšas darīt tā, lai man būtu labāk, vienmēr interesējas par mani. Mamma ir vienmēr par mani, tieši tāpat kā es – vienmēr par viņu.

Aleksa Volka,

Ogresgala pamatskolas 9. klase

Es esmu saticis daudzus cilvēkus, kuri ir ietekmējuši manu [...] izaugsmi, bet, ja man būtu jāizvēlas tāds, kas visvairāk atstājis iespaidu, tad es izvēlētos savu mammu. Viņa vienmēr ir rūpējusies par mani un izrādījusi mīlestību. Viņa ir veltījusi savu laiku un enerģiju, lai mani varētu audzināt, un viņa vienmēr ir bijusi gatava man palīdzēt risināt jebkādas problēmas. Kad rodas ideja kaut ko veikt, mamma vienmēr ir to atbalstījusi, jo viņa grib dot man prieku.

Mamma ir iemācījusi man daudzas zināšanas un vērtības, kuras būs noderīgas dzīves ceļā. Viņa man ir iemācījusi gan

parastas prasmes, gan vissarežģītākās lietas, kuras es šobrīd zinu. Es esmu iemācījies to, kā ieguldīt smagu darbu svarīgās lietās, piemēram, mācībās vai vaļaspriekos. Mammai piemīt tāda gudrība, kuru bieži vien nevar apjaust. Kad es jūtos apmulsis un neesmu drošs par to, kā rīkoties kādā situācijā, viņa vienmēr man ir palīdzējusi risināt šīs problēmas un norādījusi man pareizo ceļu.

Es arī novērtēju visu to, ko mana mamma dara, lai es dzīvotu pietiekami ērti. Viņa katru dienu gatavo garšīgu ēdienu, kā arī strādā un pelna naudu. Viņa kopj istabas un rūpējas par ģimeni. Viņa jebkurā brīdī ir gatava palīdzēt saviem bērniem un viņus uz klausīt. Protams, es cenšos palīdzēt visur, kur ir iespējams, bet man dažreiz šķiet, ka viņas dienā ir vairāk nekā 24 stundas.

Kad cilvēkiem pajautā, kāds ir viņu varonis, viena no populārākajām atbildēm ir viņu mamma, bet tāpat šķiet, ka mana atbilde ir unikāla, jo šajā pasaulē nav tāda cilvēka, kas līdzinās mammai. Viņai piemīt stiprums, gudrība un prasmes, kuru nevienam citam nav. Viņa ir palīdzējusi man kļūt par tādu, kāds es šobrīd esmu, un arī turpmākajos gados man palīdzēs pilnveidoties.

Alekss Dzērve,
Rekavas vidusskolas 9. klase

Katru dienu mēs satiekam kādu varoni. Tas var būt mūsu ārsts vai policists, vai vienkārši garāmgājējs uz ielas vajadzīgajā brīdī. Arī skolotāji mēdz būt mūsu varoņi, taču šodien par savu varoni es izvēlējos savu mammu.

Varonis ir cilvēks, kurš ziedo savu laiku citam cilvēkam, palīdz un pretim par to neko negaida. Un tāda ir mana mamma.

Esmu ievērojis, ka no rītiem viņa ir augšā pati pirmā un sagaida visu ģimeni ar gatavām brokastīm. Un vakaros iet gulēt pati pēdējā, jo viņa vēl uzkopj māju. Ja mājās kāds saslimst, tad mamma tam pievēršas ar īpašu uzmanību. Dažreiz liekas, ka viņa rūpējas pārāk daudz un uztraucas par katru sīkumu. Laikam jau visas mammas ir tādas. Viņas vienmēr visu zina vislabāk. Reizēm es jokuju, ka mamma ir kā „Vikipēdija”.

Reiz man sanāca sasiest mammas mīļāko krūzi. Un man pašam bija tik žēl, ka tā sanāca, man bija kauns par savu neveiklību, es ļoti pārdzīvoju. Kad mamma ieraudzīja manas asaras, viņa par krūzi nemaz neuztraucās, viņai svarīgāk bija nomierināt mani, tāpēc viņa ir mans varonis.

Es ceru, ka kādu dienu es arī varēšu kļūt kādam par varoni. Un novēlu katram ieraudzīt savu varoni un novērtēt to.

Olivers Ķupis,
*Berģu Mūzikas un mākslas pamatskolas
5.c klase*

Mans varonis – tētis

Mans šodienas varonis ir mans tētis, cilvēks, kurš pierāda, ka varonis ne vienmēr ir supervaronis ar neiespējamām spējām, bet gan parasts cilvēks sabiedrībā, kurš ar savu rīcību padara pasauli par labāku vietu. Viņš ir cilvēks, kurš ne tikai runā par vērtībām, bet arī dzīvo pēc tām, rādot piemēru man un citiem apkārt.

Viņa prieks un labā oma piepilda mūsu mājas ar siltumu un mīlestību. Katru dienu, neskatoties uz ikdienas steigu, viņš atrod laiku, lai uzklausītu manas bailes un radītu drošības sajūtu. Viņš māca mani, ka ģimenes vērtības ir svarīgas un godājamās.

Tētī es redzu ne tikai ģimenes galvu, bet arī iedvesmas avotu un gudru padomdevēju. Viņa gudrie vārdi ir kā dāvana, ko viņš man dāvina, lai es varētu labāk saprast dzīves būtību. Viņš ir cilvēks, kurš nesēž klusējot, kad apkārt notiek netaisnība, bet izvēlas nepalikt vienaldzīgs un iestāties par taisnību.

Tēvs nav tikai ģimenes pamats, bet arī sabiedrības daļa, kas rada pārmaiņas. Viņa aktīvā un cītīgā strādāšana palīdz, lai mana dzīvesvieta būtu droša, lai mūsu ģimene būtu laimīga. Viņš ir kluss varonis, kura ietekme pārsniedz mūsu mājas sienas.

Tēvs ir ne tikai ģimenes loceklis, bet arī mans labākais draugs. Šāds varonis ir tas, kurš, neskatoties uz ikdienas grūtībām, saglabā ticību labajam un ir

spējīgs rast prieku mazajos brīžos. Tāpēc mans šodienas varonis ir tētis.

Es ceru, ka katram no mums ir savs varonis, kam līdzināties un uzticēties.

Emīlija Boļšija,

Limbažu Valsts ģimnāzijas 6. klase

Mans šodienas varonis ir tētis – cilvēks ar neuzvaramu gribu [..] un bezgalīgu labestību. Viņš ir kā kalns, kas stāv pretim visām vētrām, lai tikai aizsargātu savu ģimeni. Tētis ir cilvēks, kurš māca izturību un nekad neatteikties no izaicinājumiem. Ar savu gribu palīdzēt tētis ir kā ugunsdzēsējs, gatavs jebkuru brīdi steigties palīgā. Viņa sirds ir piepildīta ar mīlestību un sapratni, viņš vienmēr piedāvā plecu, uz kura atbalstīties grūtībās. Tēta dzīves motīvs ir vienkāršs – palīdzēt citiem, un tas viņu padara par manu šodienas varoni. Viņš ir kā droša osta, kurai var uzticēties vienmēr. Viņš ne tikai izsaka savu viedokli, bet arī spēj to aizstāvēt ar lepnumu. Viņš ir lielisks piemērs tam, ka patstāvība un pārliecība par saviem uzskatiem ir svarīgas dzīves vērtības. Tētis nepaļaujas uz citiem, lai veiktu savu darbu, strādājot tirdzniecības jomā, viņš ir apņēmīgs, spējīgs pārvarēt visus šķēršļus dzīves gaitā. Mans tētis ir cilvēks ar lielu sirdi un neierobežotu enerģiju, kurai liels atspajds ir mana mamma un visi četri bērni. Varonis, kurš atdotu visu sevi, lai

redzētu ģimeni priecīgu un mīlošu, būtu klāt gan priecīgos, gan grūtos brīžos, jo tas ir – ko mans varonis spēj.

Tētis iedvesmo mani katru dienu kļūt par labāku cilvēku un sasniegt ikkatru savu mērķi. Redzot viņā neatlaidību mērķu sasniegšanā, cenšoties radīt pozitīvu ietekmi apkārtējā dzīvē, es noteikti vēlētos līdzināties tētim! Viņš ir mana ikdienas bāka dzīves uzvarām un pieaugšanai. Jebkuram mans varonis – tētis – būtu izcils paraugs, lai attīstītu savu personisko izaugsmi, mērķtiecību, labklājību, līderību un praktiskās iemaņas.

Katrīna Antonoviča,

Pāvilostas pamatskolas 9. klase

Manā dzīvē varonis ir kaimiņš. Apbrīnas vērtā ir viņa [..] neuzbāzīgā izturība pret dzīves grūtībām un spēja vienmēr un visiem palīdzēt. Viņš vienmēr būs gatavs palīdzēt kādai vecai kundzītei ar iepirkumu somām. Viņš būs gatavs palīdzēt pat tad, ja pašam darbu pāri galvai.

Šis kaimiņš neveic neiespējamās fiziskas darbības, bet gan dara pavisam ikdienišķus darbus. Viņa ikdienas rutīna iekļauj neskaitāmus brīžus kopā ar ģimeni. Kaimiņa spēja vienmēr saglabāt smaidu sejā, neskatoties uz dzīves grūtībām, ir iedvesmas avots.

Ir brīži, kad dzīvē par varoni kļūst kāda no manām skolotājām. Viņas spēja

mācīt un iedvesmot ir kaut kas tik īpašs! Viņa ir kļuvusi par cilvēku, kuram es vēlos līdzināties. Viņa ne tikai nodrošina zināšanas, bet arī māca, kā būt labam cilvēkam, pievēršot uzmanību sadarbībai. Manā dzīvē skolotāja ir kļuvusi par varoni, kurš skaidro ceļu uz gudrību un nākotni.

Tomēr varonis nav tikai tas, kurš ir man tuvākais. Ir brīži, kad manā dzīvē par varoni kļūst arī daudzi nezināmi cilvēki, kuri ar saviem darbiem veido pozitīvas pārmaiņas. Vienlīdz iedvesmojoši ir redzēt cilvēkus, kuri bez atlīdzības palīdz citiem ar ziedojumiem labdarībai. Reizēm vienkārši mazs pirkums kādam svešiniekam, kuram tajā brīdī ir grūti, var padarīt dzīvi gaišāku. Šie cilvēki ar savu līdzdalību rada lielu ietekmi un parāda, ka ikviens var būt varonis, ja ir gatavs rīkoties.

Varonis šodien ir cilvēks ar labām īpašībām, kas īsteno tās ikdienas dzīvē. Tas ir cilvēks, kurš rada pozitīvas pārmaiņas gan savā, gan citu cilvēku dzīvē. Tāpēc varonis ir ikviens, kurš ietekmē mani pozitīvi un sniedz piemēru tam, kā būt labākam cilvēkam. Un – kas zina – varbūt arī es kādreiz spēšu kādu iedvesmot ar labiem darbiem.

Ance Kustavus,

Limbažu Valsts ģimnāzijas 6. klase

Citi saskata varoņus internetā, televīzijā, bet es saskatu varoni savās mājās. Mans brālis Rodrigo ir mans varonis. Viņš ir mans vecākais un vienīgais

brālis, tāpēc Rodrigo vienmēr ir bijis man liela autoritāte.

Rodrigo ir ļoti pozitīvs, atbildīgs un atsaucīgs cilvēks. Viņa piecas galvenās vērtības ir mīlestība, ģimene, karjera, izaugsme un dzīvesprieks. Pēdējā laikā viņš ir sācis pieaugt un kļūst par personību, tādējādi ir kļuvis ļoti atbildīgs un vairāk ciena laiku, kuru pavada kopā ar mani, mammu, tēti. Rodrigo ir mans labākais draugs. Manis dēļ viņš ir darījis daudz ko, piemēram, palīdzēja pildīt mājasdarbus un izskaidroja tos tā, ka tie man kļuva saprotamāki, viegli uztverami. Es esmu pārņēmusi daudzas viņa rakstura īpašības – atbildību, mērķtiecību un neatlaidību.

Mans brālis ir mans iedvesmotājs. Rodrigo man rāda labu piemēru par veselīgu dzīvesveidu. Viņš nodarbojas ar sportu, nelieto alkoholu un nesmēķē. Viņš iegulda ļoti daudz darba un spēka savai izaugsmei. Mans brālis vēlas kļūt par profesionālu basketbolistu. Ir bijuši brīži, kad – kaut kas neticams – viņš devās uz treniņu ar salauztu roku! Paldies Dievam, ar viņa roku nekas nenotika, jo Rodrigo todien bija savas komandas līdzjutējs. Šādos mirkļos es redzu, ka ir cilvēki, kas ir gatavi izdarīt pilnīgi visu savai izaugsmei. Tas patiesi iedvesmo darīt vairāk.

Rodrigo ir ļoti aktīvs un gudrs cilvēks. Viņš ne tikai nodarbojas ar basketbolu, bet arī spēlē dambreti. Par piedalīšanos daudzos turnīros viņš ir saņēmis medaļas, pat kausus. Apbalvojumus mans brālis ir

saņēmis novada, pilsētas un valsts līmenī, arī pasaules līmenī. Viņa kolekcijā, cik man zināms, ir vairāk nekā simts medaļu un apmēram divdesmit kausi. Man arī ļoti gribējās saņemt apbalvojumus, tāpēc es sāku apmeklēt deju nodarbības. Man bija tikai viens mērķis – sacensībās iegūt medaļu vai kausu. Es, cerams, nākotnē iegūšu tikpat vai pat vairākus kausus un medaļas.

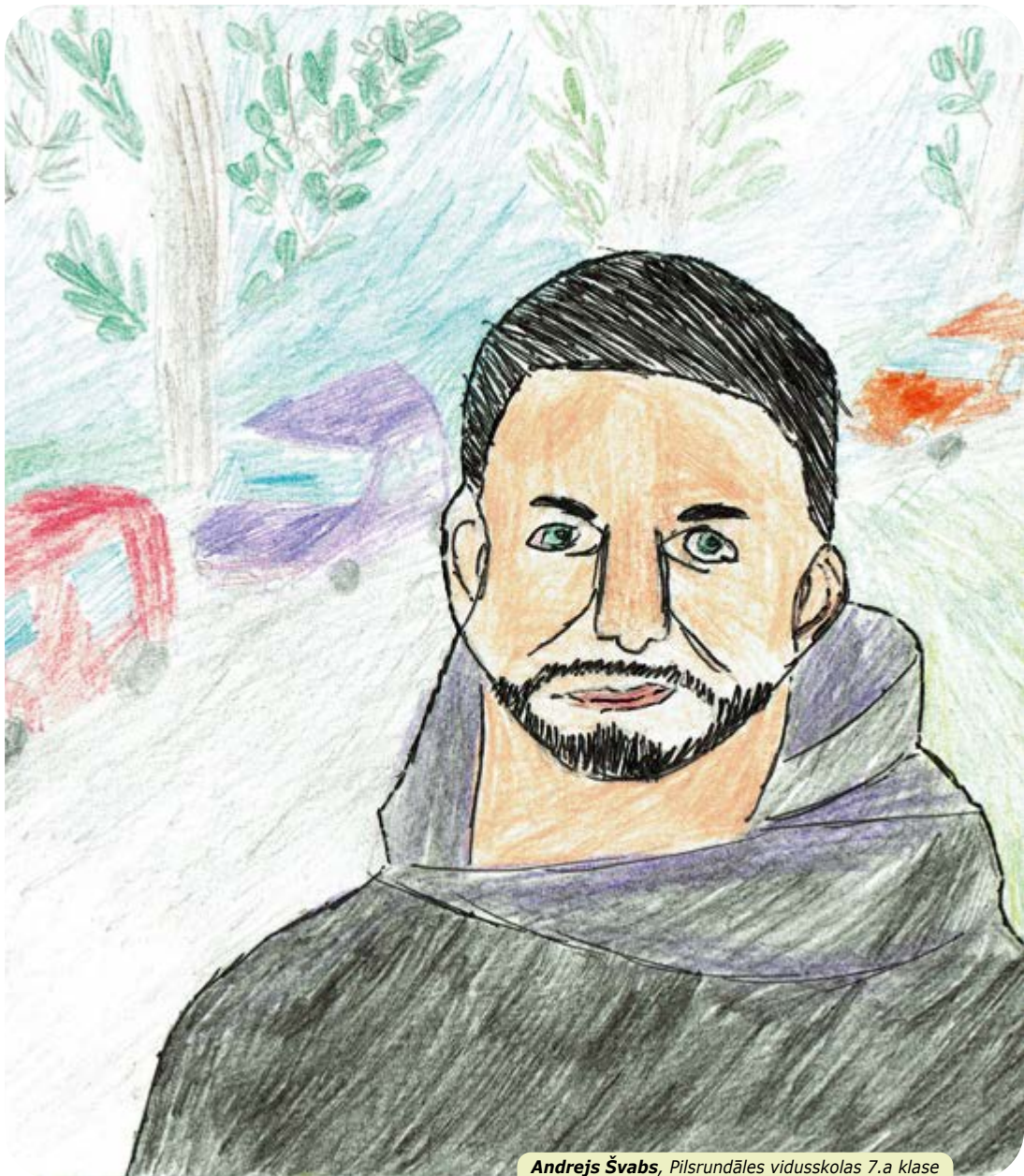
Rodrigo ir ļoti ietekmējis manu izaugsmi un hobijus. Šobrīd mani hobiji krasi atšķiras no viņa interesēm, bet tas tikai pierāda to, ka viņš man palīdzēja, palīdz un atbalstīs pašai lemt par savu nākotni, kā es to vēlos redzēt un ko vēlos sasniegt.

Agneta Jugane,

Rēzeknes Valsts 1. ģimnāzijas 8.a klase

Augusts Balodis,
Taurupes pamatskolas 3. klase

Andrejs Švabs, Pilsrundāles vidusskolas 7.a klase

Ja es šodien izvēlētos savu varoni, tā noteikti būtu mana mamma. Viņa ir vissvarīgākā persona manā dzīvē. Mamma vienmēr ir blakus, kad man vajag palīdzību, padomu vai vienkārši plecu, uz kura raudāt. Viņa ir īsts eņģelis, kurš vienmēr rūpējas par savu ģimeni.

Mamma nav slavenība vai supervarone, taču viņai piemīt īpašības, kas manās acīs padara viņu par īstu varoni. Viņa vienmēr ir gatava man palīdzēt mācībās, izskaidrot sarežģītas lietas un mudināt mācīties. Viņas gudrie padomi palīdz man pārvarēt grūtības. Taču mamma ir ne tikai skolotāja, bet arī draudzene. Mēs pavadām daudz laika kopā, daloties ar savām domām un jūtām. Mēs ejam uz veikalu, skatāmies filmas, apspriežam grāmatas un vienkārši papļāpājam. Šie mirkļi piepilda manu dzīvi ar siltumu un prieku. Viņa vienmēr mani uzklausa un atbalsta visos manos centienos. Mammas varonība ir atrodama ikdienas darbībā. Piemēram, gatavojot manu iecienītāko maltīti, kad jūtos nomākta, vai esot blakus, lai klausītos, kad man vajag kādu, ar ko parunāties. Viņas pozitīvisms mani iedvesmo. Viņa vienmēr cenšas būt labāka un iemācīties kaut ko jaunu. Mamma ir brīnišķīgs cilvēks ar lielu sirdi. Viņa vienmēr ir gatava palīdzēt citiem, vai tie būtu kaimiņi, draugi vai svešinieki. Viņas laipnība un līdzjūtība padara pasauli labāku.

Mamma ir mana varone ne tikai šodien, bet uz visiem laikiem. Viņas piemērs un dzīves mācības padarīja mani par labāku cilvēku. Es lepojos ar to, kas viņa ir, un sapņoju kļūt par tādu brīnišķīgu sievieti kā viņa. Viņa ir mans ideālais paraugs, un es lepojos, ka esmu viņas meita. Viņas mīlestība un atbalsts ir nenovērtējams, un es vienmēr būšu viņai pateicīga par visu, ko viņa dara manis un mūsu ģimenes labā.

Santa Supjeva,

Rekavas vidusskolas 9. klase

Mans varonis šodien – ome

Mans varonis šodien ir ome. Viņa mani vienmēr atbalsta, palīdz un izpalīdz grūtos brīžos. Mums abiem tiešām ir daudz kā kopīga. Es un ome dzīvojam ļoti tuvu viens otram. Ome gandrīz katras brīvdienas pacenšas un visai ģimenei sacep daudz un dažādu pankūku.

Kad ir kādi svētki, svinības, jubilejas vai jebkas cits, kad visa ģimene sapulcējas kopā un svin svētkus pie viena liela galda, mana omīte vienmēr ir pirmā un galvenā pavāre, kura pagatavo visu. Man arī reizēm patīk kaut ko pagatavot. Omei vislabāk padodas pagatavot ābolmaizes un biežpienmaizes.

Mājās ome ir visu priekšnieks, tas ir tāpēc, ka viņa visu organizē, kārtu un pārkārto. Ome bieži sūta opi uz veikalu, lai viņš nopērk produktus ābolmaizēm un citiem ēdieniem.

Roberts Baltais, *Pļaviņu vidusskolas 5.a klase*

Manai omei ļoti patīk sēņot, bet mans opis ir kā traks uz sēnēm. Es arī pāris reižu esmu braucis viņiem līdzī. Ome nekad nebrauc viena pati, viņai vienmēr ir līdzī kāda draudzene, paziņa vai kāds no radiem. Opis jau vakaru iepriekš piekrāmē mašīnu pilnu ar spaiņiem, kastēm un nažiem, tas tāpēc, ka omei ar opi ir vislabākās sēņu vietas, kurās vienmēr ir daudz sēņu. Šīs sēņu vietas atrodas Kurzemē, tāpēc viņi izbrauc ap pieciem no rīta, lai paspētu aizbraukt un parūpēties, ka neviens cits sēņotājs neaizņem viņu labās sēņu vietas. Pagājušajos Ziemassvētkos

ome opim uzdāvināja kreklu, uz kura bija daudz dažādu sēņu.

Mana ome kādreiz strādāja par vācu valodas skolotāju, bet tagad viņa pasniedz kursus „zoom”. Mans opis gan vēl strādā, viņš ir galdnieks. Mans vecvecvectēvs bija tēlnieks, kurš arī dzīvoja Bergos, viņš bija viens no ievērojamākajiem Bergu iedzīvotājiem. Mājai, kurā viņš dzīvoja un kurā mēs arī pašlaik dzīvojam, pēc dažiem gadiem aprit 100 gadu. Viņš veidojis vairākus Ļeņina pieminekļus, kuri tagad jau ir nojaukti. Viens no viņa mūsdienīgākajiem darbiem ir tēlnieka

Teodora Zaļkalna galva, kas atrodas Siguldas parkā.

Bet visvairāk ome man patīk tāpēc, ka viņa ir ļoti gudra un daudz ko saprot, un var man palīdzēt saprast mājasdarbus gan latviešu valodā, gan matemātikā un citos mācību priekšmetos, tāpēc mana ome ir mans šodienas varonis. Ceru, ka es arī būšu viņas varonis, kad izaugšu liels un spēšu viņai atdarīt par labo, ko viņa man ir devusi.

Renārs Doniņš,

*Berģu Mūzikas un mākslas pamatskolas
8.a klase*

Vārds „varonis” latviešu valodā var tikt saprasts kā īpašs cilvēks ar savu drosmi un augstiem sasniegumiem dzīves gājumā. Tavs dzīves varonis var būt kāds no tuviniekiem, piemēram, ģimenes loceklis vai draugs, vai arī kāds Latvijā pazīstams cilvēks, kas iedvesmo citus ar savu pozitīvo piemēru.

Tā kā manai sirdij tuvs ir sports, mans varonis ir sportists. Jau no pašas bērnības katru gadu kopā ar opi sekoju līdzī hokejam, un mans varonis ir jaunais hokejists, vārtsargs Artūrs Šilovs. Visi hokejisti mani iedvesmo vairāk pievērsties sportam, bet Artūrs Šilovs ir kā mūris mūsu hokeja vērtos. Šilovs šogad, 2023. gada maijā, Pasaules čempionātā Tampere kopā ar Latvijas hokeja izlasi ieguva bronzas medaļu. Šilovs čempionātā bija

labākais vārtsargs un vērtīgākais spēlētājs. Skatoties hokeja tiešraides, kā Artūrs Šilovs cīnās – tas tikai pierāda, ka tā ir īsta mīlestība pret sportu. Mums visiem, latviešiem, vajadzētu novērtēt, ka mums Latvijā ir sportisti, kuri ir gatavi cīnīties un pierādīt, ka mazā Latvijā nav nemaz tik niecīga un bezspēcīga. Novērtēju, kā latvieši pēc uzvaras mūsu varoņus sagaidīja pie Brīvības pieminekļa. Rīgā nebiju, bet Ventspilī biju sagaidīt Artūru Šilovu un Uvi Jāni Balinski. Artūrs Šilovs ir ne tikai labs sportists, bet arī izcils piemērs jaunajiem hokejistiem. Viņa neatlaidība un dedzība sportā liecina par apņēmību. Viņš nav tikai sportists arēnā, bet arī cilvēks, kas iedvesmo citus ar saviem sasniegumiem un attieksmi pret dzīvi un savu pienākumu.

Es vēlētos līdzināties Artūram Šilovam, bet citā sporta veidā – un tas ir teniss. Apmeklēju tenisa treniņus Dienvidkurzemes sporta skolā. Piedalos sacensībās visā Latvijā. Mana galvenā atziņa ir stāvēt pretī kā mūris visām sliktajām lietām un nesagrūt. Artūra Šilova stāsts sniedz mācību par to, cik svarīgs ir ne tikai gala rezultāts, bet arī ceļš, kas ved uz to. Šilova piemērs sportā mudina ikvienu strādāt pie saviem sapņiem, lai tie piepildītos. Izvirzīt augstus mērķus un turpināt pielikt pūles, lai sasniegtu iecerēto – tas turpmākajā dzīvē noderēs.

Samanta Zveja,

Pāvilostas pamatskolas 9. klase

Aleksis Rodrigo Lāčkalns, Mērsraga vidusskolas 11. klase

Jūras ceļotājs Kolumbs

Mans varonis šodien ir Kristofors Kolumbs. Viņš bija renesanses laika ceļotājs, zinātnieks un pētnieks. Kristofors mainīja pasaules vēsturi un ietekmēja cilvēkus, atklājot jaunas zemes. Kolumbam bija daudz dzīves pārbaudījumu, viņš ir īpašs un labs iedvesmas avots man un citiem. Kolumbs bija spāņu jūras ceļotājs, kas brauca ar kuģi un veica ekspedīcijas. Viņš meklēja Āzijas jūras ceļu uz rietumiem un atklāja Ameriku. Kristofors arī apbrauca ar kuģi apkārt visai zemeslodei.

Kristofors Kolumbs ir labs piemērs cilvēkiem, lai tie varētu iedvesmoties un veikt lielus darbus. Kolumbs bija drosmīgs un neatlaidīgs, un viņš nepadevās pie katrām grūtībām. Kristofors gribēja jaunus piedzīvojumus tāpat kā es. Viņš bija arī labs kapteinis savai kuģa komandai. Esmu lasījusi grāmatu, kurā ir stāstīts, kā zinātnieks rūpējās, lai komandas biedriem nekas neatgadītos, un vadīja tos uz jaunām vietām. Kristofors atgādina mums, cik svarīgi ir meklēt un veidot kultūru un tradīcijas, kas vēl ilgi saglabāsies vēsturē. Viņš pareizi izdarīja, braucot no vienas zemes uz citu, vedot mantas no šīm zemēm. Viņa piedzīvojumi liek man un citiem domāt par to, ka jebkurš cilvēks var piedzīvot daudzus interesantus notikumus, ir tikai jābūt gribasspēkam un interesei par pasauli.

Kristofora Kolumba atklājumi un piedzīvojumi iedvesmo mani un citus, ka viens cilvēks var izmainīt visu pasaules vēsturi. Kolumbs bija labs vadonis, es ļoti vēlētos līdzināties viņam un apceļot pasauli, uzzinot par interesantām valstīm, kultūrām un cilvēkiem. Vēlētos gūt lielu pieredzi kā viņš, neaizmirstot, ka ikviens var būt varonis, kas izpēta jaunas lietas un ietekmē pasaules notikumus.

Lote Legzdiņa,

*Berģu Mūzikas un mākslas pamatskolas
8. klase*

Mamma ir mans dzīves svarīgākais cilvēks. No manas [..] pirmās elpas līdz šim brīdim viņa ir vienmēr manā pusē, atbalsta mani. Viņa man iemācīja svarīgākās dzīves vērtības, godīgumu un pozitīvu attieksmi pret citiem cilvēkiem.

Mammai piemīt neizsīkstoša mīlestība un rūpes. Viņa vienmēr ir gatava atbalstīt mani, palīdzēt. Viņa klausās, vienmēr izrāda interesi un sniedz praktiskus padomus.

Mamma ir pārvarējusi daudzus izaicinājumus savā dzīvē un, cik man zināms, ieguvusi lielu pieredzi, ar ko viņa var dalīties. Tas padara viņu par lielisku varoni.

Mamma ir veidojusi manas dzīves vērtības. Viņas ieguldījums manī ir palīdzējis man kļūt par cilvēku, kāds es esmu šodien. Viņa, īsāk sakot, ir manas dzīves pamats un kompass, kas virza mani pareizajā virzienā.

Mamma ir mans varonis šodien. Viņa ir sniegusi man atbalstu un mācījusi vērtības, kas veido manu personību un domāšanas veidu. Es apņemos vēl vairāk novērtēt un atbalstīt viņu, jo viņa ir neaizstājama manā dzīvē. Es esmu pateicīgs un lepns, ka viņa ir mans varonis.

Rinalds Lapsa,

Rēzeknes Valsts 1. ģimnāzijas 8.b klase

Senos laikos bija viens ciemats. Ļaudis tur dzīvoja laimīgi un satīcīgi.

Kādā nejaukā dienā ciematam uzbruka briesmonis. Viņi nezināja, ko darīt. Ciemata iedzīvotāji visvairāk pārdzīvoja par bērniem, tāpēc vecāki teica: „Skrieniet prom no ciemata, kur acis rāda!”

Bērni metās bēgt, bet viena meitene nokļuva mežā. Tur viņa priekšā ieraudzīja cilvēku, kuram bija lapsas ausis un rudi mati. Domās meitene nosauca viņu par Rudeni, jo viņš bija tikpat zeltains kā rudens.

Rudens arī ieraudzīja meiteni, piegāja un pajautāja: „Kas notika, meitenīt? Kāpēc tu esi tik nobijusies? Es tev neko ļaunu nenodarišu.” Meitene atbildēja: „Es no tevis nebaidos. Tu izskaties tāds mīļš un labs! Bet es uztraucos par manu ciematu un radiem, un draugiem, kas tur palika! Tai vietai, kur es dzīvoju, uzbruka briesmonis, un vecāki bērniem lika skriet ātrāk prom! Mēs aizskrējām, visi skrēja, un es ar viņiem, bet pēkšņi es paliku te viena... Tad ieraudzīju tevi.” Rudens teica: „Es tev palīdzēšu!”

Viņi aizgāja kopā uz ciematu un ieraudzīja, ka visi vecāki noslēpušies mājās, bet briesmonis mēģina ielauzties.

Šajā brīdī Rudens piegāja pie briesmoņa, sāka virpuļot viņam apkārt tik ātri, ka meitene nespēja neko saredzēt. Kad viņš apstājās, briesmonis bija pazudis.

Izrādās – Rudens to pārvērtā par raibu lapu kaudzi, bet vējš skaistās lapas aizpūta prom. Rudens noņēma lapsas masku, un meitenes priekšā stāvēja tētis, kurš no rīta bija devies savās mežsarga gaitās. Tā meitenes tētis visu ciematu izglāba no briesmoņa ar savu brīnumaino superspēju – visu sliktu pārvērst labajā.

Pēkšņi meitene pamodās. Jā, tas bija tikai sapnis, bet blakus meitenes gultai krēslā gulēja tētis. Laikam, lasot pasaciņu pirms miega, aizmiga.

No tiem laikiem meitenes varonis ir tētis, kurš vienmēr ir blakus un sargā.

Naula Katkeviča,

Mērdzenes pamatskolas 5. klase

Lielā nozīme ir Laimas ieliktajam šūpulī un Likteņa palaidnībām. Tas [..] atnes kaut ko negaidītu, aizved tur, kur tu tāpat vien nebūtu aizgājis. Liktenis var iepazīstināt ar pilnīgi svešiem cilvēkiem, kuri tevi ceļ vai arī gremdē. Otrie visdrīzāk ar laiku kļūst par taviem ienaidniekiem jebkurā šī vārda nozīmē, bet šie ļaudis nāk, lai atvērtu tev acis, lai pavērstu tavu skatu pareizajā virzienā. Atceries, ka pat no sava ienaidnieka vari kaut ko iemācīties.

Ikviens var kļūt par tavu draugu, varoni vai pretinieku, bet to sapratīsi tikai ar laiku.

Pats svarīgākais ir mana ģimene, kas par mani rūpējas, lolo un mīļo. Atbalsts ikdienā ir mamma, tētis, vecmamma un vectēvs. Viņi ir iemācījuši, ka dzīve ir notikumiem bagāta, no darba nav jābaidās, satiecība, mīlestība un rūpes ir ģimenes pamatā un ka ģimene ir tautas pastāvēšanas stūrakmens. Laikam jau pati nozīmīgākā ir mana mamma. Viņa ir tā, kas man dod padomus, kurai es varu uzticēt visas savas raizes.

Liela nozīme ir arī mūsu senčiem, kas varbūt jau vairākus gadu desmitus nemin šīs pasaules ceļus, un viņu balsis vairs neieskanas kopējās vakarēšanas sarunās. Viņi mūs, šodienas ļaudis, pieskata, sargā, pamudina, žēlo un paslavē, parasti mēs to pat nenojaušam, tikai skumju un vientulības brīžos sajūtam siltumu ielīstam sirdī. Mēs to neredzam, bet smagākajos brīžos vai tieši gaišākajos viņi ir ar mums, jo tad mēdz izšķirties kāda konkrēta cilvēka vai pat visas dzimtas liktenis.

Vecvectēvs ir tas, kurš, iespējams, ir visvairāk iespaidojis manu dzīvi. Es viņu nekad neesmu satikusi, jo viņš nomira vairākus gadus pirms manas dzimšanas. Tomēr es uzskatu, ka tieši viņš „pamudināja” manu vectēvu pirms vairāk nekā trim gadiem atvest akordeonu, savukārt mani „aicināja” to paņemt rokās un sākt spēlēt. Jā, kā stāstījuši vecāki un vecvecāki, vecvectēvs arī ļoti labi spēlēja.

Piemēru un iedvesmu es smeļos arī no saviem skolotājiem. Arī pati vēlos kļūt par pasniedzēju. Lai gan es mācos mazā lauku skolā, man ir bijis un vēl joprojām ir daudz brīnišķīgu skolotāju. Mana pirmā sākumskolas skolotāja palīdzēja atrastīt manas dotības un mudināja piedalīties dažādās olimpiādēs un konkursos, arī tagad tajos labprāt piedalos, jo tas padara dzīvi krāsaināku. Iespējams, tagad visnozīmīgākā ir akordeona skolotāja mūzikas skolā. Divus gadus šo instrumentu mācījos pašmācības ceļā, bet tad man laimējās satikt savu skolotāju. Viņa ir iedvesmojusi mani strādāt un, iespējams, pat turpināt muzikālo izglītību mūzikas vidusskolā. Lai gan es sāku apmeklēt mūzikas skolu diezgan vēlu un šogad jau tā ir jāpabeidz, daudz darba esam padarījušas, bet vēl daudz kas ir priekšā. Skolotājai saku lielu paldies, jo viņa mani iedvesmo, un man rodas vēlme strādāt vēl vairāk.

Dzīve mums sniedz daudz dažādu pavērsienus, tik jāspēj tos atrast, ieraudzīt, nolasīt un atšifrēt, beigās vēl jāizlemj, vai ļausimies tiem. Izstumsim visu tumšo no sava prāta, sirds un dzīves, lai katrs varam kaut vai savā apziņā kļūt par varoni, bet kādam citam arī par piemēru, par atbalstu. Nesīsim šai pasaulē gaismu!

Lai katram ir savi varoņi, kas rāda pareizo ceļu un iedvesmo pa to doties!

Ieva Stikāne,
Jersikas pamatskolas 9. klase

Sofija Bezrukova, Ventspils 2. vidusskolas 9. klase

[..] **M**ana vislielākā varone ir mamma. Viņa ir vissvarīgākais cilvēks manā dzīvē. Var teikt, ka mamma vienmēr man ir līdzās, lai mani iepriecinātu un atbalstītu visos dzīves brīžos.

Mamma mīlestība pret mani ir bezgalīga. Viņa vienmēr ir gatava man palīdzēt, neatkarīgi no tā, cik liela vai maza ir mana problēma.

Katru reizi, kad sastopu sarežģītus jautājumus vai sarežģītas situācijas, pats par sevi saprotams, pēc padoma vērsos pie savas mamma. Viņa viennozīmīgi spēj sniegt iedvesmu un rast risinājumu pat vissarežģītākajās situācijās. Mamma vienmēr ir palīdzējusi man izglītoties un attīstīties. Viņa vienmēr ir rosinājusi mani piepildīt savus sapņus, iegūt labu izglītību un censties skolā. Viņa man nekad nav ļāvusi samierināties vai padoties, ja kaut ko nevarēju paveikt, bet vienmēr ir iedvesmojusi izdarīt labāk, kvalitatīvāk, visu veikt pēc iespējas labāk. Es esmu ļoti pateicīga par to, ka mamma mani vienmēr atbalstīja, neļāva padoties un motivēja turpināt to, ko esmu iesākusi.

Mamma ir vissvarīgākais cilvēks manā dzīvē, viņa vienmēr man ir līdzās, lai atbalstītu un uzmundrinātu. Vārdu sakot, esmu un vienmēr būšu pateicīga par visu, ko mamma ir darījusi manā labā.

Aija Jackovska,

Rēzeknes Valsts 1. ģimnāzijas 8.b klase

[..] **T**ētis ir īpaša persona mūsu dzīvē, kas mūs mīl un atbalsta, kad mums tas nepieciešams. Tētis ir ļoti svarīgs mūsu dzīvē, jo viņš pamāca, aizsargā un mīl. Viņš mums māca vērtīgas dzīves mācības un palīdz veidot mūs par kārtīgiem un atbildīgiem cilvēkiem.

Agrā jaunībā mans tētis ir piedalījies 1991. gada barikādēs. Viņš kā īstens dzimtenes patriots brauca uz Rīgu aizsargāt mūsu valdības namu. Viņš bija pavisam jauns un nemaz neapzinājās, ko tas viss nozīmē un cik bīstami tas bija. Tomēr viņš stāvēja plecu pie pleca ar pieaugušajiem vīriem. Tētis kādus gadus desmit ir bijis brīvprātīgais ugunsdzēsējs.

Tētim ir zelta rokas – vismaz es tā domāju, jo mans tētis ir uzcēlis mūsu pirts māju, garāžu, angāru, dažādu šķūnišus un mūsu tagadējo lielo māju. Dažas lietas viņš projektē pats. To visu viņš darīja pats ar savām rokām un izdomu. Protams, es augot piedalījos būvniecības darbos, un tētis mani apmācīja, kā strādāt ar otām, krāsām un tapešu līmēm. Viņš ir labs padomdevējs, kurš palīdz un iemāca man praktiskas ikdienišķas lietas. Mans tētis ir izgatavojis skaistu ozolkoka galdu ar akmentiņiem epoksīdā. Viņš ir uzbūvējis vairākas iekārtas, lai atvieglotu mūsu ikdienas darbus, piemēram, zemeņu lasīšanas agregātu, uz kura var guļus lasīt zemes un kurš darbojas ar saules baterijām.

Svetlana Sorokina, Maltas vidusskolas 6.b klase

Tētis ir liels nemiera gars, visu laiku kaut ko mēģina izdomāt. Ir ļoti daudz lietu un prasmju, ko varu no viņa iemācīties. Atceros, kad biju maziņa un knapi varēju noturēt āmuru, mēs kopā naglojām putnu būri, kad parādījās mazs kucēns – būvējām viņam suņu māju. Tā māja bija tik liela, ka varēju tur pati dzīvoties! Tētis piepildīja manu lielāko sapni, kad kopā

uzrasējām, uzbūvējām un izkrāsojām rotaļlaukumiņu ar smilšu kasti, slidkalniņu un šūpolēm, no kura es jau esmu izaugusi.

Mēs ar tēti ne tikai kopā strādājam un mācāmies, bet arī esam jau apceļojuši pusi Eiropas un ļoti jautri pavadījuši kopā laiku, piemēram, esam braukuši ar laiviņām pa Gauju, nakšņojuši teltīs pie jūras, ceļojuši pa Latvijas skaistākajām vietām, devušies

ar radniekiem piknikos. Tā tētis man mācījis Dzimtenes mīlestību, un par to saku viņam milzīgu paldies.

Mēs ar tēti svinam dažādus svētkus: Jāņus, kad tētis uzceļ lielu Jāņu ugunskuru, kuru izrotājam un vakarā dedzinām, Ziemassvētkos mēs abi ejam meklēt visskaistāko eglīti, kuru pēc tam ģimeniski izrotājam, Lieldienās mēs ar tēti meklējam saldumus un Lieldienu olas.

Kā tētis var nebūt mans varonis, ja viņš tik daudz laba dara manis un manas mamma labā? Viņš vienmēr ir gatavs izpalīdzēt tam, kurš nonācis grūtībās vai kādā ķibelē.

Tētis ir mūsu paraugs un varonis, kurš vienmēr gatavs palīdzēt. Tētis ieņem svarīgu lomu mūsu dzīvē, un viņa mīlestība un klātbūtne rada drošības sajūtu. Mans tētis ir kā liels un pamatīgs mūris, aiz kura ir droši, silti un uz kuru vienmēr varu paļauties.

Elza Elizabete Lenša,

Limbažu Valsts ģimnāzijas 6. klase

Varonis ir cilvēks, kas, pirmkārt, domā par citu cilvēku labklājību [..] un labsajūtu, tikai pēc tam par sevi. Šāds cilvēks ir gatavs ziedot visu, lai kādam palīdzētu. Viņš rīkojas sabiedrības labā. Šādu cilvēku ir maz, bet viņi ir, tāpēc mums viņi ir jāsaudzē un jāsargā.

Man ir viens varonis, tāds viņš vienmēr ir bijis un būs. Tā ir mana mamma. Mamma

man ir visstiprākais un gādīgākais varonis. Es uzskatu, ka viņa ir ļoti varonīga. Viņa vienmēr ir centusies un rūpējusies par mani, neskatoties uz savām problēmām, raizēm, sāpēm un manu uzvedību. Pirmām kārtām viņai ir svarīgi, lai man viss būtu labi.

Mammai ir veselības problēmas. Viņai ir grūti un sāpīgi ilgstoši sēdēt vai stāvēt. Diemžēl viņai ir sēdošs darbs un viņa cieš sāpes katru dienu. To visu viņa dara tikai manis dēļ. Mana mamma caur sāpēm strādā, lai saņemtu algu un nodrošinātu man visu nepieciešamo.

Mamma mani iedvesmo, un es lepojos ar viņu. Es nevaru iedomāties, kā tas ir, kad jārisina dažādas problēmas un paralēli jācieš sāpes, un jāaudzina bērns. Esmu pārliecināta, ka es tā nevarētu. Tā ir varonība, ka cilvēks nepadodas un dara visu, kas ir viņa spēkos, neskatoties uz visiem šķēršļiem. Esmu un vienmēr būšu pateicīga savam varonim. Mana mamma ir mans varonis šodien un vienmēr.

Vivita Lipska,

Rēzeknes valsts poļu ģimnāzijas 8.a klase

Šobrīd mans varonis ir mamma. Mamma mani iedvesmo atvērties [..] sev un pasaulei, dziļi ieskatīties sirdī un ticēt sev. Viņa vienmēr uzklausa un palīdzēs. Mamma ir vissvarīgākais cilvēks, no kura es varu saņemt atbalstu un uzmundrinājumu.

Kitija Kupriša, Palsmanes pamatskolas 3. klase

Mamma māca man nekad nepadoties, pat grūtākajās dzīves situācijās. Viņa mani iedvesmo doties dzīvē tālāk un sasniegt savus mērķus. Mamma vienmēr pasaka tos zelta vārdus, kuri ļauj īstenot savus sapņus. Viņa katru reizi mani iedrošina spert soli tālāk, nākotnē. Visvērtīgākais brīdis dzīvē ir tad, kad mamma ir blakus.

[..] Viņa nav tas varonis, kurš ir paveicis lielus varoņdarbus, tomēr manā sirdī viņa ir vissvarīgākais varonis jau no pašas bērnības. No vienas puses, mamma man ir devusi to pašu labāko, bet, no otras puses, es dažreiz to nenovērtēju. Mamma

mazie varoņdarbi ir rūpes, iedvesma, motivācija un – galvenais – mīlestība.

Ceru, ka katram ir savs varonis, ar kuru var lepoties, kuru mēs apbrīnojam un mācāmies no tā.

Rebeka Kristiāna Skudra,
Rēzeknes Valsts 1. ģimnāzijas 8.b klase

Mans varonis un elks ir vecvectēvs – Alfons Sprukts. [..] Viņam šogad palika 88 gadi. Viņš ar saviem rūpīgajiem darbiem, ko ir paveicis, iedvesmo mani strādāt kārtīgi,

jo, viņaprāt, neeksistē tādi vārdi kā „pavirši”, „nekārtīgi” un „nerūpīgi”.

Viņš ir ļoti neatlaidīgs, jo vecvectēvs izdarīs savu darbu līdz galam, lai arī viņam sāpēs mugura, kājas vai rokas. Mans vecvectētiņš ir ļoti aktīvs cilvēks, jo viņš joprojām nodarbojas ar dārzkopību un biškopību. Alfons 85 gadu vecumā viens pats uzcēla siltumnīcu, un tagad viņš ļoti lepojas ar sevi. Katru vasaru siltumnīca ir pilna ar tomātiem, gurķiem, paprikām un garšaugiem, kurus Alfons aplaista, apgriež un aprūpē. Par katru bišu dzēlienu viņš priecājas, jo tas ir veselīgi. Pret bitēm vecvectēvs izturas kā pret cilvēku. Vecvectētiņš parasti vasko bišu rāmjus, un es sviežu medu sviedē, bet tagad es arī esmu iemācījusies vaskot rāmjus, tas ir ļoti rūpīgs, laukietilpīgs darbs.

Kad vecvectētiņš bija spēka un jaunības gados, viņš bija brigadieris celtnieku brigādē. Viņa vadībā cēla dzīvojamās mājas, dažādas ēkas gan viņa dzimtajā ciematā, gan Rīgā. Tajās šobrīd vēl dzīvo cilvēki. Vecvectēvu es ļoti mīlu. [...]

Par Alfonu tiek uzņemta dokumentālā filma. Filmas mērķis ir iedvesmot citus, ka arī 80 gados var, ja ir vēlme, dzīvot aktīvu un pilnvērtīgu dzīvi. Viņš man vienmēr saka: „Kad es būšu aizsaulē, jūs varēsiet skatīties šo filmu un domāt par mani.” Es nespēju pat iedomāties, kā tas būtu, ja mana vecvectēva nebūtu starp dzīvajiem, jo viņš vienmēr mani ir uzmundrinājis, pat visbēdīgākajos brīžos.

Dažkārt man šķiet, ka Alfons ir daudz aktīvāks un žiperīgāks nekā daži labi jaunieši, jo viņš iet vingrot, kopj savas bites un dārzu.

Savās vecumdienās es vēlētos būt kā mans vecvectētiņš, jo viņš mani iedvesmo ar saviem darbiem, ko ir veicis. Viņš nav izglābis cilvēku dzīvības, bet Alfons noteikti ir iedvesmojis daudzus cilvēkus, tajā skaitā arī mani. Lai viņam saules mūžs!

Rūta Norīte,

Ogres Centra pamatskolas 7.d klase

Stāstišu par savu varoni, kuras vārds nav atrodams vēstures grāmatās, bet ir ierakstīts cilvēku sirdīs un atmiņās. Mana varone nodzīvoja garu mūžu – 96 gadus, vienmēr bija laipna un smaidīga, līdz pat mūža beigām varēja noskaidrot ģimnāzijas laikā apgūtos dzejoļus un izteicienus latīņu valodā, bija Mazsalacas puķu Aina. Lai arī nekad nepiepildīja sapni par mācīšanos universitātē, jo to izjauca Otrais pasaules karš, viņa bija gudra un ar apbrīnojamu atmiņu. Viņas mamma bija Elza, kurai par godu ir mans vārds. Esmu laimīga, ka man bija dota iespēja līdz 10 gadu vecumam braukt ciemos pie viņas un runāties. Mana varone ir mana vecvecmāmiņa Aina Mērija Rauska.

Bērnībā man ļoti patika stāsts, ka viņa, maza meitenīte būdama, nespēja izrunāt „r” burtu. Vecvecmāmiņai arī uzvārdā

bija „r” burts. Kad viņai kāds prasīja: „Kā tevi sauc”, viņa atbildēja: „Aina Mēlija Lauska.” Man joprojām ir grūti iztēloties vecvecmāmiņu kā mazu meitenīti, taču prātoju, vai viņa bija līdzīga man vai tomēr pavisam atšķirīga.

Domājot par vecvecmāmiņu, es saprotu, cik ļoti esmu pieradusi pie ērtībām. Atceros, ka viņai mājās pa krānu netecēja siltais ūdens. Pēc katras ēdienreizes viņa mazā katliņā sildīja ūdeni un trauku bļodā mazgāja netīros traukus. Viss allaž bija tīrs. Vecvecmāmiņa bērībā uz skolu gāja ļoti garus kilometrus, lai arī kādi laikapstākļi valdīja aiz loga. Viņai kā jaunai sievietei nebija gandrīz nekā no tā, ko sirds kāroja, – ne daudz kleitu, ne smaržu, kas viņai tā patika.

Viņa apprecējās ļoti jauna, 18 gadus. Tas bija Otrā pasaules kara laikā. Piedzima pirmais dēls. Vecvectētiņš karoja un vēl kādu laiku pavadīja padomju armijas gūstā, tāpēc vecvecmāmiņai vienai pašai bija jā rūpējas par mazu zīdaini. Vēlāk visa ģimene darba dēļ pārcēlās uz Kurzemi, bet gribēja atpakaļ uz Mazsalacu. Kā vien varēja, tā cēla Mazsalacā māju. Vecvecmāmiņa ir īsta mazsalaciete. Manu vecvecvecāku māja, ko šobrīd atjaunojam, ir netipiskā krāsā – tā ir gaiši rozā. Krāsa padara to īpašu, jo pelēkajā padomju laikā māja uzcelta gaišos un priecīgos toņos. Liekas interesanti, ka vecvecvecāki spēja atrast gaišumu padomju laikos. Tā kā rozā krāsa bija tik ierasti mīļa, neviens nebija

iedomājies pajautāt, kāpēc māja nokrāsota tieši tā. Manai mammai un man šis namiņš atgādina bērības laimīgās vasaras, kuras pavadījām kopā ar vecvecmāmiņu.

Vecvecmāmiņai ļoti patika dziedāt, un mēs katros svētkos kopīgi dziedājām. [..]

Apbrīnojama bija vecvecmāmiņas mīlestība uz mežu. Viņa bija liela ogotāja. Nevaru pat iztēloties, kā viņa viena pati gāja uz mežu lasīt mellenes vai dzērvenes. Viņa tikai divreiz mūžā esot apmaldījusies. Šie stāsti šķiet neticami. Man vecvecmāmiņa asociējas ar ievārijuma burciņām, jo viņa ogoja, kamēr vien spēja, un viņas mājas pagrabā var atrast ievārijumus, kas ir pat 40 gadus seni.

Tikpat pamanāma bija viņas mīlestība uz puķēm. Apbrīnojams bija spēks katru dienu vairākas reizes apliet puķes un kopt dārzu rītā un vakarā. Viņas dārzā ziedēja krāšņi ziedi. Zinu, ka kopā ar vecvectētiņu viņa vēl padomju laikā audzēja puķes, lai tās pārdotu Igaunijā, vēlāk turpat Mazsalacā vai Valmierā. Tāpēc arī viņu iesauca par puķu Ainu, jo vienmēr varēja aizbraukt vai atnākt pie viņas un dabūt visskaistākos puķuzirnīšu pušķus, lielas lilijas vai krāsainas gladiolas.

Kad biju mazāka, kino skatījos multfilmu „Koko”, kurā atklāta mirušo piemiņas tēma Meksikas tradīcijās. Galvenā doma bija, ka mirušā dvēsele ir dzīva tik ilgi, kamēr šo cilvēku kāds atceras. Tā ir skaista doma, jo ir svarīgi,

ka katrs aizdomājas par kādu sev tuvu cilvēku, kurš ir aizsaulē.

Stāsts par vecvecmammām ir stāsts par saknēm, par piederības sajūtu latviešu tautai, jo mums dzimtā ir tikai latvieši. Mana mamma pēta ciltskokus, un viņa ir izzinājusi mūsu dzimtas saknes līdz pat 17. gadsimtam, kas ir 9 paaudzes pirms manis.

Varonībai nav jābūt lielai. Varonība ir darīt labu, saglabāt dzīvesprieku un mīlestību, un cieņu pret cilvēkiem un dabu. Es to saskatu savā vecvecmāmiņā, tāpēc viņa ir un būs mana varone katrā dzīves situācijā.

Elza Kristsons,

Āgenskalna Valsts ģimnāzijas 8. klase

Arvis Ormanis, Gulbīša pamatskolas 7. klase

Mans šodienas varonis ir mamma. Viņa ir pati mīlošākā, atbalstošākā un gudrākā mamma pasaulē, kas mani vienmēr iedvesmo un nekad nepadodas. [..]

Visiem varoņiem ir kaut kas kopīgs – spēja iedvesmot, iedrošināt un palīdzēt grūtā brīdī. Tieši tāda ir mana mamma. Viņa mani vienmēr uzmundrina, atbalsta un palīdz man sasniegt manus mērķus. Es zinu, ka darot, cenšoties un nepadodoties man tas izdosies. Mamma māca nesalīdzināt sevi ar citiem, jo pasaulē vienmēr būs kāds gudrāks, skaistāks, ātrāks un stiprāks. Visu pasauli nevar pārspēt. Salīdzinot sevi ar citiem, cilvēks kļūst skaudīgs un nerasniedz savus mērķus. Tā vietā katram būtu jātiecas pārspēt savu vakardienas „es”. Tad katru dienu ir iespēja sasniegt jaunu mērķi. Mana mamma man saka: „Ja tu to varēji vakar, tad vari arī šodien, bet rīt varēsi vēl labāk!” Galvenais ir nepadoties. Un, pateicoties viņai, man tas izdodas.

Nav svarīgi, vai varonis spēj lidot vai uzveikt pūķi, arī spēja iedvesmot un uzmundrināt ir superspēja. Varonis var būt atbalstošs skolotājs, tuvs draugs vai mīļš vecāks. Galvenais, lai ir kāds, kas mudina tiekties uz saviem mērķiem un nekad nepadoties.

Luīze Kanaviņa,

Jelgavas 4. sākumskolas 5. klase

Gabriela Vagotiņa-Vagule, Liepājas Mūzikas, mākslas un dizaina vidusskolas 2. kurss

Vienmēr esmu apbrīnojusi Vairu Viķi-Freibergu, un uzskatu, ka tieši viņa ir mana lielākā varone. [..] Viņa bija Latvijas Valsts prezidente no 1999. gada 8. jūlija līdz 2007. gada 8. jūlijam, taču iespaidīgi ir tas, ka Vaira bija pirmā sieviete prezidente ne tikai Latvijā, bet visā Austrumeiropā.

Būdama prezidente, Vaira Viķe-Freiberga guva vairākus ievērojamus sasniegumus. Viņai bija ļoti nozīmīgi iestāties Eiropas Savienībā un NATO, lai palīdzētu nodrošināt Latvijas vietu globālajā sabiedrībā. Viņa stingri iestājās par Latvijas likumdošanas sakārtošanu atbilstoši ES un NATO prasībām. Viņa iestājās par izmaiņām Vēlēšanu likumā un aktīvi veltīja savu laiku Latvijas ietekmes un tēla nostiprināšanai pasaulē, aktīvi strādājot pie attiecību veidošanas ar lielvalstu vadītājiem. Vaira un viņas vadība sniedza apbrīnojami lielu ieguldījumu Latvijas progresā un attīstībā.

Vairai Viķei-Freibergai piemīt daudz svarīgu īpašību, kuras noteikti ir vērts pieminēt. Viņa ir ārkārtīgi intelīģenta un gudra, ko viņa ir pierādījusi vairākas reizes. Vairai Viķei-Freibergai piemīt iespaidīgas līdera prasmes un spēja savest kopā cilvēkus. Viņa patiesi aizrāvās ar visu, ko darīja, jo mīl savu valsti un tās iedzīvotājus. Prezidentes apņēmība un neatlaidība ir padarījusi viņu par ļoti ievērojamu un cienījamu personību, kura iedvesmo neskaitāmi daudz cilvēku, arī mani.

Vaira Viķe-Freiberga mani iedvesmo nekad nebaidīties pārkāpt robežas un nevienam neļaut aizkavēt savu ideju un darbu tapšanu. Viņa ir ieguldījusi ārkārtīgi daudz laika savas valsts un tās iedzīvotāju labklājībai, kas patiešām ir ļoti slavējami.

Esmu pateicīga, ka man ir iespēja gūt iedvesmu no tik unikāla un apbrīnojama cilvēka kā Vaira Viķe-Freiberga. Lai cik slikti es kādreiz justos, nekas nespēs mainīt manas domas, jo viņa vienmēr būs mana varone.

Lāsma Liepa,

Saldus pamatskolas 8. klase

Mans varonis ir mans vecvectēvs Pēteris Rozenbergs. Viņš piedzima 1914. gada 25. oktobrī Trikātā. [..]

Apbrīnoju sava vectēva drosmi pretoties vācu okupācijas režīmam. Viņš bija sīkst, atjautīgs un spēcīgs. Sākoties Otrajam pasaules karam, viņa brāli Jāni iesauca Latviešu leģionā. Pēteris negribēja iet karā, tāpēc bēguļoja. Viņš slēpās Trikātas mežos paša raktos bunkuros. Gaidīja, ka kāds drošs sakarnieks piegādās ēdamo un pastāstīs jaunumus. Bet vācieši viņu atrada un ielika cietumā Valkā. Tur vectēvu spīdzināja un vēlāk pārveda uz Salaspils koncentrācijas nometni. No turienes viņš bēga, bet tika notverts un aizvests atpakaļ. Vēlākajos gados mans vectēvs izgāja PSRS filtrācijas nometni, kurā ievietoja tos, kas bija atradušies ieslodzījumā.

Arturs Vakajuks, Sventes vidusskolas 1. klase

Pārbaudīja personas datus un darbību kara laikā. Iedeva dokumentu, kurā apliecināja personas identitāti un to, ka nav bīstams pastāvošajai iekārtai. Vectēvs to pirmos pēckara gadus visur nēsāja līdzī. Zinot, cik tajā laikā nopietni sodīja par katru pārkāpumu, es nebūtu uzdrošinājies un stājies pretim tik daudzām grūtībām kā mans vecvectēvs, tāpēc arī viņu tik ļoti

apbrīnoju. Viņš pierāda, ka ikviens ar savu drosmi ir spējīgs izdzīvot pat visbīstamākos vēstures notikumus.

Viņš nepadevās un izturēja arī padomju režīmā. Pēc kara Pēteris Rozenbergs sāka strādāt Mārsnēnos. Viņi cēla putnu fermas un kultūras namu. Vectēva māti izveda uz Sibīrijas koncentrācijas nometni 1949. gadā, un viņa atgriezās

tikai pēc Staļina nāves. Emocionāli smagi bija redzēt, ka viņas mājā dzīvo sveši cilvēki. Mārsnēnos Pēteris satika Zentu, apprecējās, piedzima divas meitas – Zaiga un Elita. Vectēvs nestājās kolhozā par biedru. Kolhozs par to sodīja visu ģimeni. Tikai vienai meitai skolā tika dotas pusdienas. Zemi lopu uzturēšanai vectēvam piešķīra uz pusi mazāku. Lai lopi skaudrās ziemas varētu izturēt, tiem barību ģimene plāva gar ceļa malām. [..]

Ja es būtu vectēva vietā, es nebūtu spējis tik neatlaidīgi veikt smago darbu, turklāt mani sāpinātu doma, ka pastāv netaisnība. Es ļoti augstu vērtēju vectēva izturību kara un pēckara laikā. Viņam katru dienu bija jāpiedzīvo jaunas grūtības un notikumi, bet viņš neizrādīja nevienu vājuma pazīmi, pat ja tādas noteikti bija.

Drosmīgām nācās būt arī vecvectēva meitām. Viņu bērībā nebija elektrības, līdz ar to nebija arī radio, televizora, ledusskapja, gludekļa. Gaismu deva lukturi ar dakti. Rotaļlietu vietā vectēva meitas spēlējās ar tēva āmuru, naglām un ēveli. Tēvs tikai algas dienās nopirka konfektes. Skolā visu nedēļu meitenēm bija jādzīvo internātā un jāvalkā tumšas drēbes. Vecvectēvs katru rītu meitenes četrus kilometrus veda ar velosipēdu uz autobusu. Viena sēdēja, kamēr otra pusaizmigusi gāja kājām. Sestdienās vecvectēvs brauca pretim uz skolu. Viņam bija svarīga meitu labsajūta. Es nezinātu, kā to visu paveikt un atrisināt. Varu teikt, ka padomju laikā darba

bija daudz vairāk un atalgojums – daudz mazāks, ko nevar salīdzināt ar mūsdienu pasauli. Mūsdienās reti kurš strādā tik smagi, kā to darīja padomju laikā.

Viņam vienmēr atlika laiks saviem vaļaspriekiem. Manam vecvectēvam Pēterim ļoti patika spēlēt akordeonu jubilejās un dziedāt. Jaunībā kā muzikants viņš piedalījās jauniešu grupiņās, kas sapulcējās apkaimes mājās jubileju pasākumos. Viņš mēdza arī paslepus klausīties aizliegto radiostaciju savās mājās, kad neviena sveša nebija. Lai arī radio signāls tika slāpēts, daudz ko varēja saprast. Viņa lielākās vērtības bija dzimtenes mīlestība, rūpes par tuvajiem un izturība. Varbūt izturēt vectēvam palīdzēja humora izjūta, jo tā viņš atrada izeju no grūtām situācijām.

Es gribētu līdzināties savam vecvectēvam Pēterim. Viņš mani iedvesmo ar savu smago darbu, jo tikai ar to var panākt vēlamo rezultātu, tāpēc ik dienu cenšos, cik spēju, lai īstenotu savas ieceres. Mans vecvectēvs ir mans acuraugs ik dienu. Katru rītu pieceļos un vaicāju sev, vai es cenšos gana daudz, vai strādāju ar maksimālu atdevi. Tas man palīdz aizdomāties par to, cik daudz es spēju. Uzskatu, ka smags darbs ir atslēga uz panākumiem dzīvē. Mana vecvectēva sīkstums mudina mani darīt vairāk, nekā es domāju, ka varu. Viņš man vienmēr paliks atmiņā ar darbiem, ko ir paveicis.

Morics Jegi,

Āgenskalna Valsts ģimnāzijas 8. klase

Liza Kamane, Līvānu pamatskolas 6. klase

Varoņi mūsdienās varētu būt cilvēki, kas ir izglābuši cilvēkus vai dzīvniekus. Tie, kas palīdz Ukrainai uzvarēt karā. Varbūt varonis ir cilvēks, kas iztīrījis kādu piesārņotu pludmali vai izdarījis kādu labu darbu? Tā ir liela drosme un savas zemes mīlestība, lai ietu un tīrītu citu izmētāto dražu, netīrumus. Lai ko šie cilvēki darītu, viņi ir gudri, izpalīdzīgi, atbildīgi un arī drosmīgi. Domāju, ka varonim arī jābūt labsirdīgam, lai viņš sajustu otra cilvēka sāpi.

Mans varonis ir radniece laukos, kuru sauc Iveta. Viņa jau gadiem ilgi ik rītu agri ceļas un dodas aprūpēt un pabarot savus mājlopus. Viņa ar ģimeni ir uzņēmusies rūpes par lielu saimniecību. Viņa rūpējas par govīm: gatavo ēst, no rītiem izdzen govju baru no kūts un vakarā atkal sadzen atpakaļ. Bez sūdzēšanās un vilcināšanās viņa tīra no kūts mēslu čupas. Sievieteļ to ir ļoti grūti un smagi darīt, tāpēc viņa ir mana varone.

Kādreiz, kad ievēroju, ka Iveta sarunājas ar govīm, likās jocīgi. Kā ar maziem bērniem – silti, mīļi un pacietīgi. Tagad arī es runājos ar gotiņām, glaudu to mīkstos purniņus.

Viņa ar ģimeni bijusi ļoti drosmīga, jo savā saimniecībā saglabā Latvijas zilās un brūnās šķirnes govis, lai gan citas dod vairāk piena un būtu izdevīgāk turēt. Iveta agrāk ar vīru slauca katru govi divas reizes dienā ar aparātu, un viņiem gāja

ļoti grūti. Un tad, kad viņi pārdeva pienu, viņiem naudu samaksāja ar kavēšanos.

Darbs mazliet atvieglojās pēc daudziem gadiem, kad dēls ar Ivetas un kredītu palīdzību iegādājās smalkāku slaukšanas aparāturu. Man liekas, ka uzdrošināšanās aizņemties lielu naudas summu no bankas ir grūti pieņemams lēmums, bet Iveta ar dēlu to darīja. Tagad saimniecībā ir traktori un liela kūts.

Esmu ļoti pārsteigta, ka Iveta savā aizņemtajā dzīvē atrod laiku, ko pavadīt ar ģimeni – samīļot mazbērņus un palīdzēt radiem uzrakstīt grāmatu par saviem senčiem. Viņa atrod laiku, lai parādītu, kādi ir Latvijas īstie lauki un ganības.

Es no Ivetas mācos, ka neatlaidīgi strādāt un palīdzēt citiem ir svarīgāk nekā uztraukties par sevi. Man patīk klausīties Ivetas stāstos par viņas pieredzi, kādas mācības dzīvē ir guvusi. Viņa savu darbu dara klusi, neizkliežot roku un muguras sāpes, uztraukumus par nākotni. Viņa ir tāds klusais varonis, kas katru dienu dara mazus varoņdarbus.

Es ļoti gribētu biežāk braukt uz laukiem, lai baudītu svaigo gaisu un palīdzētu Ivetai aprūpēt lopiņus, īpaši slimos teliņus.

Viņai novēlu nekad nezaudēt degsmi darbā.

Amēlija Grinberga,
Ogres Centra pamatskolas
7.d klase

Leticija Madalāne, Ogres Centra pamatskolas 4.c klase

Mamma sniedz man iedvesmu, parādot, cik svarīga ir mīlestība, rūpes un atbalsts ģimenes lokā. [..] Mamma, par laimi, ir ne tikai iedvesma, bet arī lielisks gudrības avots attiecību veidošanā, problēmu risināšanā un dzīves vadīšanā.

Mammas padomi un pieredze var būt noderīgi man visās dzīves situācijās. Var teikt, mātei ir īpaša loma ikviena cilvēka dzīvē, iespējams, viņa ietekmēs tavu ceļu un vērtības.

Mamma vienmēr ir gatava sniegt padomus, palīdzību un atbalstu. Vārdu sakot, mamma ir cilvēks, kas ir gatavs darīt visu, lai nodrošinātu manu labsajūtu un laimi.

Mamma man ir kā labākā draudzene, jo, paldies Dievam, mums ir tuvas un siltas attiecības. Vakaros mēs ar mammu varam viena ar otru padalīties ar savām problēmām un pārdzīvojumiem. Mamma ir vienīgais cilvēks ģimenes lokā, kurš atbalsta mani sporta pasākumos.

Vārdu sakot, es esmu ļoti pateicīga savai mammai par visu. Ja man viņas nebūtu, man būtu ļoti daudz problēmu. Dzīve nebūtu tik krāšņa un piedzīvojumiem pilna.

Paldies, mana varone, ka Tu esi!

Evelīna Strode,

*Rēzeknes Valsts 1. ģimnāzijas
8.b klase*

Katram no mums tuvākais un mīļākais cilvēks ir mamma. Nav svarīgi, vai mēs esam mazi vai pieauguši, mamma vienmēr mūs aizstāvēs, rūpēsies, sargās un mīlēs. „Mamma, māmiņa, māmuliņe..” – šajos vārdos ir siltums un mīlestība. Šobrīd viņa ir mans varonis, kas sniedz drošības sajūtu un atbalstu.

Manu mammu sauc Natālija. Mēs ģimenē esam seši dažāda vecuma bērni, sākot no mīļa zīdaiņa līdz spurainam pusaudzim. Viņa mūs ļoti mīl un kā lauva cīnās par mums. Viņa nevienam neļaus aizvainot sevi un savus bērnus.

Mamma ir ļoti jauneklīga, viņa labi saprot mūsu problēmas. Es varu ar viņu parunāt par jebkuru tēmu.

Mamma iemācīja man, brāļiem un māsām rūpēties citam par citu, cienīt vecākus cilvēkus, strādāt un būt neatlaidīgiem. Viņa vienmēr atgādina, ka vajag atšķirt labo no ļaunā un izdarīt pareizās izvēles.

Manas mammas varonība slēpjas tajā, ka viņa viena pati audzina mūs un tiek ar to galā lieliski. Šodien, kad pasaulē valda vardarbība, naids un satraukums, mamma spēj mani nomierināt un sniegt drošības sajūtu. Mamma ir mans varonis, elks, tāpēc gribu līdzināties viņai. Es viņu ļoti cienu un mīlu.

Viktorija Eksta,

*Krāslavas ģimnāzijas
7.a klase*

[..] **L**oti bieži iedvesmas avots ir mani ģimenes locekļi. Ģimene sniedz man milzīgu atbalstu, kā arī labu piemēru, kā būtu jārikojas dažādās dzīves situācijās. [..] Tētis māca nezaudēt ticību sev. Brālis iedvesmo nodarboties ar to, kas patīk. Katrs no viņiem ir varonis manā dzīves stāstā.

Runājot par cilvēkiem, kas iedvesmo katru dienu, varu pieminēt savus klasesbiedrus. Katrs klasesbiedrs ir unikāls un apbrīnojams. Viņi mudina mani mācīties cītīgāk un tiekties pēc saviem mērķiem. Es apbrīnoju savas tuvākās draudzenes, kuras katru dienu sniedz motivāciju celties no rīta. Mani iedvesmo klasesbiedri, kuri nopietni nodarbojas ar sportu, lai kļūtu par spēcīgiem sportistiem. Arī tie klasesbiedri, kuri neatlaidīgi mācās, liek neatpalikt un tiekties viņiem līdzī. Lepojos ar to, ka mācos tādā klasē! Ceru, ka tā ir bijis vai ir ar daudziem no jums!

Protams, cilvēki, kurus cienu un no kuriem iespaidojos, ir manas pamatskolas skolotāji. Skolotāji motivē mani mācīties un apgūt sarežģītas tēmas. Viņi padara skolas vidi labvēlīgāku. Katrs skolotājs māca man būt pacietīgākam un centīgākam. Viņi ir varoņi, kas katru dienu izstaro dzīvesprieku, neskatoties uz lielo slodzi un nogurumu.

Mani iedvesmo ļoti daudz cilvēku. Es nezinu, kāda būtu mana ikdiena, ja nekad viņus nebūtu satikusi, ja nesapņemt šo atbalstu. Bez visiem šiem cilvēkiem es nebūtu tāda, kāda esmu tagad. Domāju,

ka viņi man palīdz kļūt par labāku cilvēku. Viņi visi ir mani šīsdienas varoņi, kas padara manu dzīvi spilgtāku un jēgpilnāku.

Aleksandra Alferenkova,
Jaunmārupes pamatskolas 9.d klase

Istam varonim jābūt labsirdīgam un izpalīdzīgam.

[..] Mans varonis ir mana vecmamma, kuru mūsu ģimenē saucam par omammu. Viņa ir skaista, viņai ir brūni mati ar gaišām šķipsnām, zilganpelēcīgas acis un tik burvīgs smaids, kas padara visu dienu gaišāku un labāku.

Omamma ir visjaukākais cilvēks, ko pazīstu un esmu satikusi. Protams, arī viņa vienā brīdī var kļūt dusmīga, lai gan ir ļoti labsirdīgs cilvēks.

Vecmamma man dzīvē ir daudz palīdzējusi brīžos, kad man vajag ar kādu parunāt. Es varu uzrakstīt viņai ziņu, ka brīvdienās braukšu uz laukiem, lai izsūdzētu bēdas vai atzītos kādās sliktās lietās. Viņa mani vienmēr uzklausa un zina kādu padomu, kā atrisināt nepatīkamo situāciju. Reizēm noder omammas vienkārši pateiktais, ka viss būs labi.

Man patīk būt kopā ar omammu, es priecājos par kopā pavadīto laiku. Kad ciemojos pie viņas, es kļūstu citādāka, es nedusmojos, bet smaidu. Es varu iemācīties no savas varones, kā izturēties laipni pret citiem, ka katru dienu vajag sākt ar smaidu, lai diena liktos jaukāka.

Mana varone dzīvo īstu dzīvi. Es esmu laimīga, ka viņa ir bijusi ar mani kopš piedzimšanas, ka viņa palīdz priekos un bēdās. Esmu pateicīga, ka man ir tik labsirdīga un izpalīdzīga omamma.

Nikija Salmiņa,
Priekuļu vidusskolas 8.a klase

Stiprām rokām, labu sirdi, strādīgs, gudrs un neaizstājams – mans šodienas varonis ir pasaulē labākais tētis.

Mans varonis ir tas, kas man ļauj pašam izpētīt pasauli, kļūdīties un apgūt visu jauno pašam. Kopā ar tēti bērnībā es aizsniedzu mammas augstākos plauktus, pie kuriem man bija liegts tuvoties. Tētis man ļāva pārkārtot virtuves garšvielu trauciņus un virtuves piederumu atvilktnes. Jau bērnībā, ieraušoties tēta klēpī, tā man bija drošākā vieta pasaulē.

Latviešu tautas pasakās varonis ir tēls, kas izglābj princesi no dažādiem ļaundariem, slimībām un gūsta. Parasti varonis ir jaunākais brālis, nabadzīgs zēns vai augumā neliels vīrs. Varoņi parasti ir strādīgi, labsirdīgi un garīgi apdāvināti. Arī man šķiet, ka jebkurš grib līdzināties labajam varonim nevis ļaunajam. Labais ir tas, kas mums palīdz kļūt labākiem, gudrākiem un laimīgākiem.

Klasesbiedriem un draugiem arī ir dažādi varoņi: citam, tāpat kā man,

mamma vai tētis, citam – kāds slavens aktieris vai futbolists, vēl kādam – vectētiņš. Mums katram ir savs šodienas varonis. Domāju, ka laika gaitā tas var mainīties. Arī man, pieaugot lielākam, varbūt būs mainījies varonis. Bet zinu, ka tētis vienmēr būs tas, no kura es varēšu mācīties un kas būs mans lielākais atbalsts.

Mans varonis ir cilvēks, kam es gribētu līdzināties. Mans tētis strādā Rīgas brīvostā, no darba brīvajā laikā skrūvē traktoros un mašīnas, rok dīķus un līdzina zemi. Es bieži steigzos no skolas, lai pavadītu laiku kopā ar tēti. Mēs kopā apstrādājam zemi, es palīdzu pie angāra būvniecības un vēroju, kā tētis remontē mašīnas. Vasarā es braucu

tētim līdzī traktorā. Tētis man ļauj stūrēt, ar kausu iekraut zemi un vērot dažādus zemes darbus. Sava varoņa klātbūtnē es jūtos stiprs un drošs. Visi darbi, ko mēs veicam, man dod pieredzi un spēju darīt vairāk un labāk.

Mans varonis uz mani nedusmojas, kaut arī man dažreiz neizdodas kāds kopā darīts darbs. Kādreiz, betonējot grīdu, man cements izlija, kur nevajag, tētis paņēma lāpstīņu un visu sakrāva vajadzīgajā vietā.

Es vienmēr varu lūgt padomu, kā dažādus darbus padarīt labāk. Tētis man allaž nāk palīgā. Nesen dārzā bija sakrājies ūdens un es raku grāvīti. Grāvis nesanāca

īsti pareizs, tāpēc tētis man palīdzēja to uzlabot – parakt dziļāku un slīpāku.

Es cenšos vērot savu tēti, mācos no viņa visādus darbus. Man ir daudz jāmācās, lai es varētu līdzināties savam varonim.

Matiss Millers,

*Taurupes pamatskolas Mazozolu filiāles
5. klase*

Mana tauta un valsts ir mans varonis. Tauta nav viens [..] cilvēks, bet savu tautu es varu uzskatīt par varoni, jo tā cīnījās par teritoriju un brīvību, zaudējot tūkstošiem dzīvību, lai es un daudzi citi šodien dzīvotu brīvībā un varētu izteikt savu viedokli. Mūsu valsts sportisti, mūziķi, mākslinieki mēnešiem un gadiem ilgi attīsta savas prasmes, lai pasaule mūs sadzirdētu. Lai zinātu, ka kaut kur uz milzīgās zemeslodes ir paslēpta maza, bet brīnumaina zeme Latvija – kā pasaku valsts ar savu unikālo kultūru.

Mana ģimene ir mans varonis. Mamma un tētis ir mani varoņi. Viņi strādā tik daudz, ka pietrūkst gan fiziska, gan emocionāla spēka, – lai es varētu staigāt ērtā apģērbā, baudīt ēdienu kā restorānā un dzīvotu mājā ar apkuri.

Mani ārsti ir varoņi. Viņi no rīta līdz vakaram, piedzīvojot daudz stresa, ārstē mani un citus, lai mēs varētu izjust dzīvi un tās prieku.

Šodien man ir daudz varoņu. Ir tie, kas deva iespēju brīvi izteikt viedokli. Ir tie, kas iemācīja man paust savas domas. Es lepojos ar to, jo, iespējams, daudziem nav tādu varoņu ikdienā.

Vitālijs Sobolevs,

*Rēzeknes valsts poļu ģimnāzijas
8.a klase*

Mans varonis ir Māris Zusts.

Māris, veicot visus labos darbus Saldus novadā, ir panācis, ka arvien vairāk un vairāk cilvēku sāk uzticēties pilsētas pašvaldībai, kas, man šķiet, ir tieši tas, kam būtu jānotiek, jo daudzās vietās Latvijā, kā arī ārzemēs cilvēki neuzticas savai pilsētai un pat valstij. Un tas ir gods, ka mēs un mūsu pilsēta Saldus esam nonākuši tik labās rokās.

Māris domā par visiem Saldus iedzīvotājiem: gan par jaunākiem, gan vecākiem. Šī ir viena no Māra labajām īpašībām. Viņš ir čakls. Ja man būtu jāizvēlas kāds latviešu sakāmvārds, tad es izvēlētos „Mili darbu, tad darbs tevi milēs”, jo es ticu, ka Māris Zusts visus mūs ļoti ciena, tāpēc mēs arī viņu cienām.

Šie ir daži no iemesliem, kāpēc es uzskatu Māri Zustu par savu mūsdienu varoni. Viņš ir spējjis nest godu pilsētā, valstī un arī ārpus tās.

Evelīna Tunēna,

Saldus pamatskolas 8. klase

Marta Limmanska, Tukuma Mākslas skolas 2.c klase

Es domāju, ka arī varu nosaukt savu varoni. Tā ir mana [..] audžumamma Anita Ozola. Viņa strādā Bauskas novada Īslīces SOS bērnu ciematā. Viņa dzīvo ar mani vienā mājā. Anitai ir sešdesmit gadu. Viņai patīk kolekcionēt bruņurupuču figūriņas, un jau ir sakrāts vairāk nekā tūkstoš figūriņu.

Tās viņa pārķ, draugi atved no ārzemēm un uzdāvina. Anita pat taisa bruņurupučus no dažādiem materiāliem.

Anita ir varone, jo viņa rūpējas par mani un vēl četriem bērniem. Viņai ir arī savi bērni: meita Sanita un dēls Uģis. Katrai ģimenei ir sava māja. Tajā mājā mēs dzīvojam kā īstā ģimenē. Anita mums māca, kā pareizi dzīvot. Viņa māca, kā sakrāt naudu, kā pareizi tērēt naudu, kā taisīt ēst. Mēs arī izklaidējamies. Ejam uz pasākumiem, uz koncertiem, uz ballītēm un citām izklaides vietām. Par mani rūpējas ļoti labi. Audžumamma mani modina no rītiem, taisa brokastis, pusdienas, launagu un vakariņas. Daudzas reizes es pats taisu ēst. Anita dod arī kabatas naudu un pamāca, kā lietderīgāk to tērēt. Ja audžumammai ir brīvdiena, tad ar mums paliek tante Sarmīte. Arī viņai patīk spēlēt ar mums galda spēles, patīk taisīt ēst un mācīties angļu valodu. Man ar audžumammu ir mīļas un sirsnīgas attiecības. Gadās arī, ka es kādreiz esmu pateicis kādu skarbāku vārdu, negribējis padarīt kādu darbiņu. Anita pacietīgi uzklausa, skaidro, cieņpilni izturas pret mani un pārējiem bērniem. Svētkos

kopīgi sakārtojam māju, dekorējam, klājam svinību galdu un atpūšamies. Pret visiem bērniem audžumamma izturas vienādi mīļi un sirsnīgi.

Es piedalos sporta sacensībās, dziedu zēnu ansamblī. 11. novembrī, Lāčplēša dienā, nodevu jaunsardzes solījumu. Ar šo solījumu es apņēmos būt labāks, centīgāks. Tā būtu varonība no manas puses.

Es Anitai un Sarmītei ļoti pateicos par to, ka viņas par mani rūpējas. Es arī pateicos par to, ka viņas var tikt galā ar pieciem bērniem. Anita ir pacietīga, drosmīga, stipra, gudra un arī saprot humoru. Viņa man ir kā mamma. Es saku vissirsnīgāko paldies par cilvēcību, sapratni un drosmi strādāt par audžumammu un nest šo lielo atbildību. Anita ir mana varone šodien.

Eduards Gasūns,

Codes pamatskolas 6. klase

Visspilgtākie varoņi ir mani vecvecāki. Klausoties viņu [..] stāstos, es saprotu, cik grūtu ceļu vecvecāki ir nogājuši, lai kļūtu par tādiem cilvēkiem, kādi viņi ir šodien.

Pirms dažiem gadu desmitiem Latvija nebija līdzīga mūsu šodienas dzimtenei. Tie bija ļoti grūti laiki, un visi cilvēki, kas ir pārdzīvojuši šo periodu, ir īsti varoņi. Mani vecvecāki ir pēckara bērni. Viņi ir redzējuši to nabadzību, kas bija Latvijā. Katru dienu uzdeva sev jautājumu: „Kas būs rīt?”

Sofja Šarova, Daugavpils Valstspilsētas vidusskolas 1.e klase

Vecvecāki gribēja, cik vien var, vairāk palīdzēt saviem vecākiem, bet tie savukārt smaidot teica: „Viss būs labi, pēc kāda laika viss būs...” Izauguši viņi saprata: visu, ko tu dari, dari tikai sev. Izmācījušies, ieguvuši augstāko izglītību, vecvecāki mācīja saviem bērniem domāt par nākotni, lai zinātu, kā rīkoties rīt, parīt, pēc nedēļas. Tagad, vecumdienās, viņi saprot, ka dzīve rit ļoti ātri un tā ir jānodzīvo prātīgi.

Ir ļoti daudz varoņu, un katram tie ir svarīgi. Ikvienam no mums varoņi ir mūsu tuvie cilvēki.

Eva Šeslere,
*Rēzeknes valsts poļu ģimnāzijas
 8.b klase*

Katra bērna dzīvē ir kāds varonis. Mūsu laikos, kad internets ir [..] katra bērna ikdiena, tajā ir atrodami arī varoņi. Parasti bērni un pusaudži par saviem varoņiem uzskata multfilmu varoņus, dažādas *Tik-Tok* zvaigznes un dziedātājus. Manā skatījumā izdomātie interneta tēli nav uzskatāmi par varoņiem. Tie taču nedara nekādu varoņdarbu! Tie vienkārši alkst pēc skatījumiem, sekotājiem. Kur tad te ir varoņdarbs? Nav!

Mums apkārt ir daudz cilvēku, kuri darbojas tādās profesijās kā ugunsdzēsējs, glābējs, pilots, ārsts, policists, zemessargs, karavīrs. Lūk, kas ir īstie varoņi! Tie cilvēki

vienkārši dara savu darbu, palīdzot un aizstāvot katru no mums. Viņi negaida aplausus, ikšķus vai jūsu komentārus. Viņi nesaugem lielās algas vai lielu popularitāti, viņi vienkārši dara to, kas jādara. Varoņi! Viņi visi ir mani varoņi!

Manā dzīvē man ir arī savs varonis, un tā ir mana mamma. Kopš agras bērnības es atceros, ka mamma ir daudz strādājusi, lai mūsu ģimene dzīvotu pilnvērtīgu dzīvi. Kad kļuva vecāks, es sapratu, ka mamma sev daudz ko nepērķ, neskrien ballītēs, jo velta visu savu laiku man. Savos divpadsmit gados esmu daudz ceļojis, man vienmēr ir, ko paēst, siltas drēbes un apavi, bet diemžēl mammai ne vienmēr viss ir. Kāpēc tad viņa ir varonis? Tāpēc, ka, atšķirībā no citām mammām, manai mammai ir onkoloģiska slimība, bet par spīti tam es nekad neesmu sajutis, ka viņai ir grūti. Mamma vienmēr ir smaidīga, pozitīva, mīļa un tik ļoti gudra! O, jā, ja jūs zinātu, cik viņa ir gudra! Man par laimi no mammas esmu mantojis viņas domāšanu, cīņassparu un lielo vēlmi dzīvot. Viņa ir mans varonis!

Mīliet savus vecākus, neapbižojiet viņus! Tas jau neprasa daudz pūļu, finanšu vai varoņdarbu, vai ne?

Vecāki ir mūsu vislabākie varoņi, jo vienmēr mūs atbalstīs un mīlēs, lai arī kādi burkšķi mēs dažreiz nebūtu.

Oskars Kasendra,
Rīgas 45. vidusskolas 6.a klase

Mana varone ir bijusī Latvijas Valsts prezidente Vaira Vīķe-Freiberga. Viņa ir cilvēks, kuru apbrīnoju un no kuras var daudz mācīties, līdzināties un iedvesmoties vakar, šodien un nākotnē.

Prezidente ir iemantojusi daudz Latvijas iedzīvotāju cieņu un atzinību par savu darbību ārpolitikā un vēsturisku problēmu risināšanā un skaidrošanā. Viņa to panākusi ar enerģisku, mērķtiecīgu un apzinīgu darbošanos sabiedrības labā gan Latvijā, gan ārpus mūsu robežām visā pasaulē. Ne velti Vaira Vīķe-Freiberga 2001. gadā tika atzīta par Eiropas gada cilvēku Latvijā.

*Dievīts raksta debesīs
Vienu mazu grāmatiņu,
Kam būs labu piedzīvot
Šai baltā(i) saullītē.*

Savā prezidentūras laikā no 1999. gada līdz 2007. gadam V. Vīķe-Freiberga ļoti aktīvi darbojās arī ārpolitikā. Viņai bija nozīmīga loma Latvijas uzņemšanā Eiropas Savienībā un NATO. Savulaik Vaira Vīķe-Freiberga bija vienīgā sieviete Valsts prezidente, kura pierādīja, ka arī tā sauktais „vājais dzimums” spēj un var vadīt valsti augstākajā līmenī. Viņa ar savu personīgo piemēru iedvesmojusi un joprojām iedvesmo daudzus cilvēkus, arī mani. Augsti izglītota, dzīvesgudra, cienījama un godājama, kas spēj uzklaustīt ne tikai līdzīgi domājošus cilvēkus, bet arī

oponentus, apbrīnojami skaidri izsakot savu viedokli, aizraujot citus ar savu degsmi, spēju būt uzmanības centrā un tajā pašā laikā pārsteigt ar savu vienkāršību un sirsnību. Cilvēks ar viedumu un tikai sev raksturīgu harismu.

Vaira Vīķe-Freiberga savā profesionālajā darbībā veikusi plašus pētnieciskos darbus psiholoģijā, lingvistiskajā poētikā un latviešu folklorā, īpašu simbolisku vērtību piešķirot 4000 dziesmu lielajam Saules dainu apcirknim. Arī mani interesē tautas mutvārdu daiļrade, īpaši tautasdziesmas, pasakas un teikas, kuras esmu iemīļojusi jau no bērnības. Tagad ir pavisam citi laiki, cita pasaule un citi cilvēki, bet mīlestība uz mūsu tautas senāko kultūrmantojumu – latvju dainām – ir tas punkts, kur mūsu vērtību taisnes krustojas. Un ne tikai!

Tā kā es nācu pasaulē gadu pēc V. Vīķes-Freibergas prezidēšanas, viņu, protams, neiepazīnu kā Latvijas Valsts prezidenti, bet manā ģimenē kopš mazām dienām dzirdēju šo vārdu, jo mamma un tētis allaž ar lielu cieņu un pietāti man stāstījuši par Vairu Vīķi-Freibergu un to laiku, kad viņa bija mūsu prezidente. Arī skolā bieži esam runājuši un novērtējuši to tautas izjusto lepnumu, kad savulaik prezidente pārstāvēja mūsu valsti pasaulē.

*Man' māmiņa tā auklēja
Kā saulīte zirņa ziedu;
Apvelk manim baltu kreklu,
Paceļ mani saulītē.*

Eksprezidentei Vairai Vīķei-Freibergai joprojām ir ļoti liela loma ģimenes vērtību izzināšanā, popularizēšanā, iedvesmošanā. Viņa, būdama sieviete, māte, dzīvesbiedre un vecmāmiņa, parādījusi un pierādījusi, ka latvietība un kultūras mantojums nezaudē savu vērtību gan emigrācijā, gan atgriežoties Dzimtenē. „Vienmēr katrā mūža posmā ģimene ir tas galvenais balsts, pie kura mēs atgriežamies un kur mēs ceram gūt sapratni un izpratni par to, kas mums sāp un kas dara prieku,” atzinusi V. Vīķe-Freiberga. Jā, un mīlestība – visa vienotāja – tiek saudzēta un glabāta mūža garumā. Vēl viens krustpunkts, jo arī manā dzimtā augstu tiek turētas ģimeniskās vērtības, tradīcijas un cieņpilnas savstarpējās attiecības.

Cilvēks, kurš iedvesmo, rāda personīgo piemēru, iedrošina, aicina neapstāties pie izvīrītajiem un sasniegtajiem mērķiem, nepadoties grūtību priekšā, nenasiedzot galarezultātu, ir mans, tavš, mūsu varonis un tomēr katram savs. Mana varone ar savu piemēru rāda, ka cilvēka cienīgu dzīvi var veidot, ja man ir drosme, izturība, prasme sevi organizēt, pilnveidot, gūstot dzīves pieredzi, un to izmantot sabiedrības labā, sevi ziedojot labiem mērķiem. Šīs visas īpašības nepieciešamas, lai tiktu novērtēts cilvēka darbs un ieguldījums, lai sniegtu palīdzīgu roku ļaudīm grūtos brīžos. Tagad tas nepieciešams vēl jo vairāk šajos daudzkiem tik grūtajos laikos, kad pasaulē notiek kari, nesaskaņas

cilvēku starpā. „Mūsu kļūdas ir mūsu pašu, bet mūsu sekmes arī ir tikai mūsu pašu,” – šie Vairas Viķes-Freibergas vārdi atklāj arī manu pasaules uzskatu. Atkal mūsu patiesības vārdu taisnes veido kopīgu krustpunktu. Un vēl es esmu lepna, ka vārdam „patriote” visvienkāršākajā nozīmē vienlīdzības zīmi var likt gan manai varonei – Vairai Viķei-Freibergai –, gan arī man, jo mums abām svēta un mīļa ir sava dzimtene – Latvija.

Laura Pērkone,
Jaunpiebalgas vidusskolas 9. klase

Elina Zihmane,
Rīgas Ilģuciema pamatskolas 9.b klase

Manas māsas – mani varoņi

Es guļu māsu klēpī un sapņoju:
Par silto sauli, zāli zaļo.
Par zilām debesīm un mākoņiem
baltiem.
Es guļu māsu klēpī un dzirdu,
Kā jūra šalko, putni čivina.
Un es redzu,
Kā sarkanbalti sarkanais karogs
Pār mūsu zemi plīvo.

Karina Tarvāne,
*Alekseja Grāvīša Liepnas pamatskolas
5. klase*

Mans varonis šodien ir Vaira Viķe-Freiberga, jo viņa bija tā, kas savas prezidentūras laikā ievada mūsu valsti NATO un Eiropas Savienībā. Ja viņa to nebūtu izdarījusi, mums būtu lielāks risks būt pakļautiem krievu karam, bet tagad mūs savā mērā sargā NATO.

Elina Zihmane,
Rīgas Ilģuciema pamatskolas 9.b klase

Varonis nav obligāti ģēnija izcelsmes cilvēks vai slavenība, bet drīzāk ikviens, kas rada pozitīvas pārmaiņas. Varonis var būt māte, kas saskaņo darbu un ģimenes dzīvi, vai skolotājs, kas iedvesmo jauniešus saprast un mīlēt mācības. Šis mūsdienu varonis ir cilvēks ar sirdi un līdzjūtību, spējīgs iedvesmot citus un veidot kopību, saskaņojot garu ar fizisko spēku.

Mans šodienas varonis ir tētis, cilvēks ar spēcīgu sirdi un neaptveramu mīlestību. Viņa ikdiena ir kā vērtīgs stāsts par upuri, smagu darbu un bezgalīgu atbalstu. Viņš ne tikai nodrošina ģimenē materiālu labklājību, bet arī māca dažādu vērtību nozīmi. Ar rūpīgu roku darbu un mīlestību viņš ir guvis cieņu un uzticību ne tikai ģimenē, bet arī darbvietā. Tētis ir cienijams zvejnieks. Tētis ir īsts meistars zvejniecībā, spējot uztvert dabas zīmes un saprast zivju kustību. Viņa stāsti par piedzīvotajām zvejas avantūrām kļūst par pasakām, kas māca cienīt dabu. Tēta attieksme pret dzīvi iedvesmo mani. Viņa attieksme pret dzīvi ir kā avots, no kura es gūstu spēku un motivāciju sasniegt savus mērķus. Tētis ir ne tikai ģimenes līderis, bet arī labsirdīgs cilvēks, kas vienmēr ir gatavs izstāstīt stāstu, piedāvāt padomu vai vispārīgi gatavs iesaistīties. Ar personiskajām zināšanām un bagāto dzīves pieredzi viņš kļūst par gudru padomdevēju un ar smaidu sejā parāda, ka arī darbs var būt prieks. Viņš ir mans nākotnes ceļvedis, dodot gudrus padomus un sniedzot iedvesmu ar saviem darbiem. Godīgums un godprātība ir mani lielākie atbalstītāji, tētis ir gatavs ieklausīties un vienkārši būt klāt, kad to vajag. Viņa bezgalīgā mīlestība un izpratne ir dzīves dāvana, ko vērtēju visvairāk.

Katrs no mums var būt varonis, atkarībā no tā, kā mēs ietekmējam savu apkārtējo vidi un rīkojamies ar sirdi un

gudrību. Tādējādi mans šodienas varonis nav ar spēcīgām muskuļu grupām vai varoņdarbiem uz ekrāna, bet gan ikdienas varonis – tētis, kurš māca dažādas dzīves vērtības mums, trim brāļiem, un dalās ar mīlestību pret dabu un ģimeni.

Kristaps Kristofers Vējkājs,
Pāvilostas pamatskolas
9. klase

Mans varonis ir vecmāmiņa. Viņa pārdzīvoja Otro pasaules karu, badu, trimdu Sibīrijā, daudzas slimības un apmelojumus.

Mana vecmāmiņa dzimusi 1938. gadā. Daudzus gadus viņa nezināja, ko nozīmē miers un klusums, ko nozīmē dzīvot pārpilnībā un būt paēdušai.

1941. gadā sākās karš. [..]

Viņas vecmāmiņa nomira no pneimonijas. Tad sākās bads, un arī brāļi saslima. Viņas jaunākie brāļi nomira viņas acu priekšā. Kad viņa bija pieaugusi, naktī bieži modās, jo sapņos redzēja murgus, ka viņas bērni mirst tāpat kā viņas brāļi. Pēc kara tēvu izsūtīja uz gulaga nometni. Tur viņš nomira. Tad sākās īsts bads un nabadzība, jo viņas māte nestrādāja. Drīz vien manu vecmāmiņu, viņas māti un māsu izsūtīja uz Sibīriju. Tur, dzīvojot šausmīgos apstākļos, vecmāmiņas māte bija tuvu nāvei. Kad viņa atgriezās Latvijā, cilvēki viņu apsmēja un apsaukāja, veikalos viņai nepārdeva pārtiku.

Lai vai kā, viņa nepadevās. Dzīve viņu nesalauza. Viņa ir ļoti labs cilvēks, jo nevienam nedara pāri. Es viņu uzskatu par varoni. Varoņi ir tie, kuri izdzīvoja tik smagu dzīvi. Viņu spēks ir kā pierādījums varoņdarbam.

Romualds Šujns,
Daugavpils Zinātņu vidusskolas
8.d klase

Daniela Germanoviča,
Saldus pamatskolas 6. klase

Kas ir varonība? Kādreiz es domāju, ka varonība ir tad, ja kādam spēj palīdzēt, pat izglābt dzīvību. Visbiežāk par varonību runājam tieši tagad, domājot par notikumiem Ukrainā. Arī Latvijas valsts svētkos pieminam tos cilvēkus, kuri veikuši ko ļoti nozīmīgu cilvēku un valsts dzīvē. Tad tiek sveikti gan mediķi, gan ugunsdzēsēji, gan robežsargi un citu profesiju pārstāvji. Esmu lasījis mūsu novada laikrakstā „Novada Vēstis” par drosmīgiem ļaudīm, kuri ziedojuši savus spēkus. Taču minēti arī tādu cilvēku uzvārdi, kuri ir skolotāji, labi darba darītāji. Mums ģimenē ir tradīcija – kopīgi skatīties TV raidījumu „Latvijas lepnums”.

Jā, varbūt tas ir, ka cits citam palīdz, izdara kaut ko labu? Es domāju, ka varonība mūsdienās ir arī tad, ja kāds par tevi rūpējas un uztraucas. Es vēlos pastāstīt par savu vecmāmiņu Lailu Jurciku, kura strādā Codes pamatskolā par direktori. Viņai ir divas augstākās izglītības: gan pedagoģijā, gan jurista specialitātē. Pedagoģiju viņa ir apgūusi Latvijas Universitātē, bet jurista specialitāti – Policijas akadēmijā.

Lailai Jurcikai ir ļoti atbildīgs un grūts darbs, jo jāvada visas skolas dzīve. Taču viņa atrod laiku arī citām nodarbēm. Manai vecmāmiņai ļoti patīk gatavot krājumus ziemai. Pagrabs ir pilns ar dažādiem salātiem, marinētām bietēm un gurķiem, sulām un vēl daudziem un dažādiem labumiem. Taču vaļasprieku viņai arī ir daudz. Viens no hobijiem ir piedalīšanās

dažādos konkursos. Vecmāmiņa kopā ar kolēģēm regulāri piedalījās Latvijas Prāta spēlēs. Vēl manai vecmāmiņai ļoti patīk nēsāt piespraudes. Mums skolā bija izstāde, kurā skolēni izlika savas un ģimenes lietas. Mana vecmāmiņa izlika savu piespraužu kolekciju. Izrādījās, ka viņai ir septiņdesmit viena piespraude. Vēl man vecmāmiņa stāstīja, ka, mācoties vidusskolā, obligāti bija jāapgūst arods. Jaunietēm bija jāmacās par slaucējām, bet jauniešiem – par traktoristiem. Tādēļ arī mana vecmāmiņa kolhozā bija slaucēja, un viņa nemaz par to nekaunas.

Es uzskatu, ka viņas varoņdarbs ir rūpes par mani un pārējiem ģimenes locekļiem. Kad saslimu, vecmāmiņa vienmēr bija klāt. Arī tad, kad man bija kāds svarīgs notikums, viņa man bija līdzās. Mana vecmāmiņa man palīdzēja arī gatavoties olimpiādēm, konkursiem, piemēram, „Gudrs, vēl gudrāks”. Es nevaru pat iedomāties, ko vecmamma izjuta, kad es stāvēju daudzu kameru priekšā un piedalījos šajā konkursā. Pavasarī man bija daudz interesantu konkursu, kuros es piedalījos. Vecmāmiņa mani rosināja, palīdzēja apkopot materiālus un sagatavot prezentācijas. Ar viņas atbalstu sekmīgi piedalījos Bauskas novada vēstures konkursā. Piedaloties konkursā „Vēsture ap mums”, man bija iespēja tikties ar Valsts prezidentu Egilu Levitu. Vēl interesants pasākums bija oktobrī Preiļu novada Galēnu pagastā. Tur notika Robertam Mūkam veltīta domrakstu konkursa noslēgums,

uz kuru bija uzaicināta mana ģimene. Es šajā Latvijas konkursā ieguvu 3. vietu. Arī šim konkursam gatavojoties, neizpalika vecmāmiņas ieteikumi, padoms. Mēs apmeklējām teātra izrādes un filmas. Es dzīvoju laukos, taču vecmāmiņa atrod laiku mani aizvest uz Rīgu. Visspilgtākās atmiņas man ir par braucieni uz Saeimas namu. Es zinu, ka viņai vēl jāgatavojas un jālasa tiešsaistes lekcijas. Bet visam viņa atrod laiku. Vecmamma pret mani un manu māsu izturas ar mīļumu, sirsnību. Es zinu, ka mana mamma un māsa ir slimas ar epilepsiju. Tas ir vēl lielāks un atbildīgāks darbs, jo viņai daudz jāpalīdz un jā rūpējas. Viņa vienmēr ciemos gaida mazbērņus. Mammai Ziemassvētkos ir vārdadiena, bet man dzimšanas diena, tāpēc vecmāmiņa vienmēr klāj galdu un gādā dāvanas.

Es pateicos savai vecmāmiņai par to, ka viņa tik ļoti rūpējas. No viņas esmu mācījies visas pamatprasmes tālākai dzīvei. Šis ir Lailas Jurcikas varoņdarbs, par to liels un neizmērāms paldies.

Jānis Mārcis Grīnvalds,
Codes pamatskolas 6. klase

Mans elks ir mana mīļā un ļoti čaklā ome.
[..] Jau no agras bērnības man brīvdienās patika iet ciemos pie omes un vectētiņa, kuri dzīvoja trīs kilometru attālumā no manas mājas skaistā lauku viensētā. Aizejot pie omes, es vienmēr viņu

vedināju iet pie aitiņām un parādīt man mazos jēriņus. Kādā reizē bija piedzimusi maza aitu meitiņa, balta kā sniegs. Es tai iedevu vārdu Sniedzīte. Omīte novēlēja mazo jēriņu man. No sajūsmas tā sirdspilni nopriecājos, ka visas aitas aplusa no skaļās blēšanas un saspicēja ausis, jo iepriekš, ēdot sienu, nebija ievērojušas mūsu klātbūtni. Diemžēl mazā jēriņa likteni piemeklēja slikti laiki – mamma viņu bija pametusi lielajā barā un vairs nevēlējās mazo Sniedzīti barot. Tad nu mēs ar omīti iejutāmies aitu mammu lomā un sākām piebarot mazo dvēselīti no pudelītes. No vienas puses, man tas patika, bet, no otras puses, – katram ir vajadzīga mīļa un gādīga īstā mamma. Tā aizsākās mana dzīvnieku mīlestība.

Palīdzēju omei barot arī citus mājdzīvniekus – rukšus, brūnaļas, vistiņas. Kad omei no smagajiem dzīves gadiem sāka sāpēt rokas, daudzus lopīņus nācās likvidēt. Tad ome savas desmit vistiņas uzdāvināja man. No tā brīža aizsākās mana saimniecība, sākot ar dažādiem putniem, beidzot ar āzi un arī trušiem. Visu savu ganāmpulku papildīnu dabiskā, dabas iedibinātā ceļā. Septiņu gadu vecumā mantotajām vistiņām pats par iekrāto kabatas naudiņu piepirku vēl, bet tālāko pēcnācēju „ražošana” atkarīga no gaiļu tēvišķuma, vistu mātišķības, cītīgas perēšanas, cālēnu ganīšanas līdz laikam, kad „cāļus skaita rudenī”... Tas pats ar trušiem, pilēm, tītariem.

Man ir neizsakāms prieks, ka esmu no savas mīļās vecmāmiņas pārmantojis šo lielo mīlestību pret kustonīšiem. Savukārt dzīvnieki man pavēra ceļu uz nākotnes sapņu profesiju. Man ir prieks, ka atceros, kā ome ar tautā zināmām metodēm palīdzēja zvēriem atveseļoties, mācīja, kā apieties, kā pieiet klāt, kad viņi ir tramīgi. Visas šīs zināšanas es apguvu no savas omes. Zinu, ka mīlestība un uzticība pret omi nekad nezudīs, pat tad, ja viņa nevar dot kādu labu padomu vai siltu glāstu. Vienmēr darbos un nedarbos viņa man ir līdzās. Neapprakstāmi skumji ir tas, ka ome mūs visus atstāja šajā grūtajā dzīvē tik ļoti ātri, bet manās domās viņa dzīvos mūžīgi.

Renārs Rainers Biezbārdis,
Taurupes pamatskolas 9. klase

Viktorija Saveļjeva,
Sventes vidusskolas 5. klase

Laura Cimermāne, Āgenskalna sākumskolas 6.b klase

Mani varoņi šodien ir ārsti. Viņi ir neaizstājami un katru savu dienu velta rūpēm par cilvēku veselību. Gan par psiholoģisko, gan fizisko veselību. Es uzskatu viņus par varoņiem, jo šī ir ļoti smaga profesija, un tā saistās ar lielāko vērtību – cilvēka dzīvību.

Vajadzība pēc ārstiem ir bijusi vienmēr, jo cilvēki slimoja visos laikos. Šis darbs glābj ļoti daudzas dzīvības. Viņiem ir milzīga atbildība, pievēršot uzmanību katram pacientam, izrādot rūpes un līdzjūtību.

Ārstiem ir jābūt apveltītiem ar dažādām īpašībām. Viņiem jābūt ilgstošai pacietībai, izturībai un mērenai nosvērtībai, jo ne katrs cilvēks var izturēt pacientu emocionālo spriedzi. Ārstiem jāprot sazināties ar cilvēkiem, viņiem ne tikai jāuzstāda diagnoze un jānosaka ārstēšana, bet līdzās saslimšanai pacientā jāsaprata arī cilvēks ar konkrētu problēmu, viņš jāsaprot, jāveido komunikācija, jāievieš pārlicība un jānomierina, ja nepieciešams. Ārstiem brīvi jāpārvalda medicīnas teorija, jo viņi nedrīkst kļūdīties. Protams, visi cilvēki pieļauj nepilnības, bet, kad kļūdās ārsti, cieš un mirst cilvēki.

Medicīnas personāls strādā ne tikai pilsētās, viņi arī brauc uz karstajiem punktiem. Piemēram, uz vietām, kur notiek karš, zemestrīces, bīstamu slimību uzliesmojumi. Tādējādi viņi pakļauj sevi briesmām, lai glābtu citu cilvēku dzīvības.

Tāpēc es apbrīnoju un ļoti cienu šīs profesijas cilvēkus un domāju, ka ārsti ir mūsdienu varoņi.

Margarita Beļakova,
Daugavpils Zinātņu vidusskolas 9.a klase

Mans varonis, drīzāk varone, dzīvo mazā lauku mājiņā. Viņai [..] nav zelta kalnu un dārglietu, un tos arī nevajag, jo viņai pieder kas dārgāks – ģimene. Tie esam mēs – bērni, mazbērni, mazmazbērni un, protams, arī es! Un viņas superspēja ir tā, ka viņa visus spēj mīlēt un dot mums savu siltumu. Šī supervarone ir mana vecmāmiņa. Ne tikai viņa visus mīl, bet arī viņu mīl, un tie nav tikai radnieki, bet gan visi apkārtējie cilvēki. Iedomājieties, cik labam, mīļam, sirsnīgam, izpalīdzīgam, jautram un mīlošam jābūt, lai apkārtējie tevi mīlētu un cienītu! Viņa vienmēr ikvienu atbalsta visās dzīves jomās un brīžos, prot sniegt kādu dzīves gudrību, pateikt, kā attiecīgajā situācijā rīkoties labāk un pareizāk. Tuvā un tālākā apkārtnē ir izslavēti arī viņas gatavotie, neizsakāmi garšīgie sieri.

Mana vecmāmiņa ir visu skolotāju skolotāja – dzīves skolotāja. Ar lielu interesi klausos viņas stāstos par bērnību, kara gadiem, par mūsu dzimtas vēsturi. Tas arī mani ir pamudinājis interesēties par pagātnes notikumiem, meklēt un pētīt dzimtas sakņu atzarus. No viņas es mācos, attīstos, augu un ņemu paraugu.

Alisa Vasiļevska, Saldus pamatskolas 9. klase

Man personīgi viņa ir vismīļākais cilvēks, kāds var būt un jebkad būs. Visu dzīvi viņa ir ziedojuši smagam darbam vietējā kolhozā, kas vecumā „atmaksājas” ar vairākām slimībām, bet viņa tām atmet ar roku un iet tik uz priekšu! Tagad viņas aprūpē ir dažādi mājdzīvnieki, kuri arī var izbaudīt vecmāmiņas mīļumu, gādību un rūpes.

Blakus smagajam darbam viņa ir izaudzīnājusi piecus bērnus un daudzus mazbērnus. Viņa ir zelta cilvēks, esmu lepns, ka varu būt viņas mazdēls. Citu vecmāmiņu es pat nevēlētos. Man nevajag bagātu omi, kura var nopirkt visu, par ko sapņoju. Es viņu mīlu tādu, kāda viņa ir. Vienkārša un mīloša. Mana vecmāmiņa.

Artūrs Šubrovskis,
Taurupes pamatskolas 8. klase

Vārds „varonis” man asociējas ar Hēraklu. Lasot sengrieķu mītus, pamanīju Prometeju. Viņu par izdarīto varoņdarbu – uguns dāvāšanu cilvēkiem – sodīja. Savā ziņā Prometeju salīdzināju ar medmāsām, kuru nozīmi pirms mana negadījuma nebiju pamanījusi. Lēnām sāku meklēt paralēles ar piemirstajiem varoņiem. Kas tad tiem ir raksturīgs?

Īpašība, kura tiek pieminēta jebkurā heroiskā daiļdarbā, ir drosmē. Mītā par Prometeju tā izpaudās bezbailīgā rīcībā doties uz Olimpu, lai nozagtu dievišķo uguni, lai arī viņu varēja pieķert un sodīt. Medmāsām savā ziņā šī izvēle jāveic katru dienu. Drosmi it sevišķi varēja manīt epidēmijas laikā, kad maniem varoņiem nācās iet uz darbu, lai palīdzētu sasirgušajiem, riskējot saslimt pašiem un inficēt savu ģimeni. Darbs ar cilvēkiem vienmēr ir sarežģīts, jo nekad nav zināms, kā viņi reaģēs, tāpēc medmāsām ir lielāks risks piedzīvot vardarbību.

Vēl cilvēka dabā ir būt savtīgam, taču ir daži, kas to lielākoties spēj pārvarēt, paužot pašizliedzību. Tas manāms gan sengrieķu mītā, gan īstajā dzīvē. Titāns Prometejs tomēr atdeva cilvēkiem sildošo uguni, zinādams, ka viņa rīcībai būs sekas un nāksies stāties pretī Zevas dusmām. Kad biju slimnīcā, pēc operācijas par mani visvairāk rūpējās medmāsiņas. [..] Tā

vietā, lai mazliet atpūstos, viņas raizējas par pacientiem.

Lai gūtu šo pašizliedzību un drosmi, pārvarot dažādus emocionālus šķēršļus, ir nepieciešams spēks. Varoņos parasti izceļ fiziskās spējas, kas arī raksturīgas medmāsām. Atminos, ka slimnīcā man naktīs nāca mērīt temperatūru un dot zāles. Strādāt nakts maiņas un apmeklēt gandrīz katru pacientu ir ļoti grūti. Turklāt cilvēki mēdz būt rupji, un tas, ka jāredz tik daudz ievainojumu, slimību un nomocītu cilvēku,

arī ir nogurdinoši un prasa mentālo izturību. Piemēram, es vienmēr jūtos uztraukusies, ja redzu cilvēku sāpēs. Mītā par Prometeju arī var manīt abus spēkus. Prometejs izcieta mocības, jo tika piekalts pie klinčs un viņa aknas katru dienu

knābāja kāds ērglis, līdz titānu izglāba Hērakls.

Mani varoņi ir medicīnas darbinieki, precīzāk, medmāsas. Salīdzinot viņu ikdienu ar sengrieķu mītu par Prometeju, analizēju kopīgās un tipiskās īpašības: drosmi, pašizliedzību un spēku. Varoņi palīdz mums noteikt mūsu mērķus, to, kam vēlamies līdzināties un kas mums šķiet pareizi. Tieši šī kombinācija ar emocionālu un fizisku darbu citu labā ir viens no vislielākajiem varoņdarbiem, kādu cilvēks var paveikt.

Marta Jēgere,

Āgenskalna Valsts ģimnāzijas 9. klase

Paula Petkēviča, Tukuma Mākslas skolas 2.a klase

Mana šodienas varone ir vecmāmiņa. Mana vecmāmiņa ir laipnākais un gādīgākais cilvēks, kuru es pazīstu. Viņa vienmēr gatava man palīdzēt jebkurā situācijā. Mēs kopā pavadām ļoti daudz laika, un katru reizi es uzzinu kaut ko jaunu.

Vecmāmiņai ir liela dzīves pieredze un gudrība, ko viņa ar prieku nodod man. Viņa stāsta daudz stāstu par savu jaunību, kā mainījusies apkārtnē un pasaule. Es uzzinu, kādas grūtības viņa ir pārvarējusi un kādus panākumus guvusi. Šie stāsti iedvesmo mani un palīdz pārdzīvot jebkuras grūtības.

Vecmāmiņa arī ļoti garšīgi gatavo ēst. Atnākot mājās pēc dienas darbiem, uzreiz rodas apetīte no ēdiena burvīgās smaržas, kura piepildījusi māju. Vēl vecmāmiņa māca man gatavot, un kaut ko viņa jau man ir iemācījusi.

Galvenais, ko es novērtēju savā vecmāmiņā, ir milzīgā beznosacījuma mīlestība un rūpes. Viņa vienmēr ir gatava uz klausīt, atbalstīt un palīdzēt ar savu padomu. Vecmāmiņa zina, kā radīt man labu garastāvokli un smaidu sejā, pat ja jūtos skumji. Vecmāmiņa ir dzīva enciklopēdija, kura dāvina zināšanas un gudrību. Viņa ir mana mentore, draudzene un sargeņģelis.

Es esmu ļoti priecīga, ka man ir tāda brīnišķīga vecmāmiņa, kura vienmēr ir blakus un gatava palīdzēt.

Stefānija Bluzmane,
Dobeles sākumskolas 5.a klase

Varonis... Daudziem tas ir mīlākās dziesmas autors vai slavenas ēkas arhitekts. Prezidents vai slavens sportists, bet man, man tie ir vecāki un draugi.

Es vecākus uzskatu par saviem varoņiem, jo viņi ir tie, kas veltījuši visvairāk naudas, laika un emociju, lai es te būtu un man visa pietiktu. Mamma un tētis man ir daudz iemācījuši un visur atbalstījuši. Katrā koncertā, konkursā un pulciņā es redzu, ka viņi ar mani lepojas. Tā ir motivācija vispār kaut ko turpināt. Viņi bieži vien saka, ka tas, ko es iemācos, paliks man un neviens man to nespēs atņemt. Ar tādu domu es esmu nonākusi tur, kur esmu tagad. Mani vecāki vienmēr devuši padomus no savas dzīves. Tā es gatavojos arī savai turpmākajai dzīvei.

Arī draugi man ir daudz devuši. Uzticību, draudzību, prieku, vilšanos, bēdas un daudz ko citu. Es zinu, ka mani uz klausīs un man būs uz ko pajauties. Viņi, tāpat kā vecāki, man dod jaunu dzīves pieredzi. [..]

Sanāk, ka man nav viens varonis. Man nav precīzas definīcijas manam varonim, bet viņam jābūt ar draugu, vecāku un nedaudz arī ar skolotāju īpašībām. Viņam jāspēj uz klausīt un dot padomus, bet galvenais, viņam jābūt uzticīgam. To var sniegt tikai vairāki cilvēki kopā. Katrs var dot kaut ko no sevis. Katrs no mums var būt kādam varonis. Ir tikai jāpamana, kuram un kurā brīdī.

Ir jāpaņem no cilvēkiem tas, ko tev dod. Mums jāiemācās pieņemt vienam otru. Tad arī mēs varēsim būt varoņi. [..]

Katrīna Jantone,
Ozolnieku vidusskolas 7. klase

Mans izvēlētais varonis ir sportists Pauls Jonass. Viņš [..] ir motokrosa braucējs. Viņš ir piedalījies Pasaules čempionātos kopš 2014. gada. Ieguvis pirmo vietu pasaulē 2017. gadā MX2 klasē, kā arī divas otrās vietas MX2 klasē 2015. un 2018. gadā.

Pauls ir pacietīgs, jauks un ļoti izturīgs. Viņš ir ieguvis dažādus apbalvojumus kā Latvijas Gada sportists, arī Trīs Zvaigžņu balvu un daudzas citas. Es nākotnē vēlētos līdzināties Paulam, jo gribētu, lai mana nākotne kaut mazliet būtu saistīta ar motokrosu. Man ļoti patīk motocikli, jo mana ģimene ir ļoti saistīta ar motosportu. Tētis ir nodarbojies ar motobraukšanu, bet krusttēvs joprojām ir kaislīgs motosporta piekritējs. Paulu Jonasu esmu arī satikusi, jo vecvecāki dzīvo Kalvenē (vietā, kurā dzīvoja Pauls), tādēļ man ir sanācis viņu apciemot un satikt pāris reizes. Viņš brauc ar motociklu jau daudzus gadus, tādēļ viņu motokrosa pasaulē daudzi respektē. Motokross ir ekstrēms sporta veids, tāpēc viņam ir bijušas daudzas nopietnas traumas – 13 laužas ribas, 3 laužti kauli kājā un daudzas citas traumas. Es tiešām apbrīnoju viņa izturību gan fiziski, gan

mentāli. Motokross ir ļoti smags sporta veids, kas ietekmē cilvēka ķermeni un prātu.

Es viņam novēlu daudz spēka izturēt nākamo MXGP sezonu un vēl daudzas uz priekšu. Vēl es novēlu neņemt galvā „dīvānu ekspertu” domas, jo lielākā daļa no viņiem nezina, cik šis sporta veids ir spēku izsmeļošs. [..]

Pauls Jonass tiešām ir varonis gan manā, gan daudzu citu jauniešu dzīvē. Viņš ir viens no vairākiem piemēriem, kas pierāda – ja esi no Latvijas, ir iespējams sasniegt ļoti daudz.

Monta Tumpele,
Pāvilostas pamatskolas 7. klase

Mūsdienās joprojām varoņi nav zaudējuši savu aktualitāti. Varoņi ir cilvēki, kas ir ar mums katru dienu. Tie ir cilvēki, kas ikdienā palīdz mums pārvarēt dažādus izaicinājumus. To darot, viņi parasti neko nelūdz pretī.

Mans varonis ir mamma. Viņa spēj apvienot mājas darbus, rūpes par ģimeni, pamatdarbu un hobijus. Mamma rūpējas par mani un brāli kopš mūsu dzimšanas, dāvājot mums savu labestību, rūpes, maigumu un mīlestību. Viņa vienmēr māca mums noderīgas zināšanas un dod padomus dažādās situācijās.

Savā pamatdarbā viņa ir strādīga, atbildīga darbiniece, kas ciena savu un kolēģu darbu. Vēl mammai ir arī otrs

darbs – viņa strādā slimnīcā par Dakteri Klaunu, palīdzot slimajiem bērniem un reizēm arī viņu vecākiem emocionāli vieglāk tikt galā ar slimību, pārdzīvot šo situāciju. Šis man liekas ļoti svarīgs darbs, jo zinu, kā cilvēki jūtas slimojot un kā smaids vai pat smieklis palīdz uzlabot mirkli, varbūt pat dienu.

Man liekas, lai apvienotu visus šos darbus kopā, ir jābūt ļoti spēcīgam un labsirdīgam cilvēkam – īstam varonim. Tāpēc es lepojos ar mammu, un viņa ir mans šodienas varonis.

Viktorija Krauze,

Ventspils 6. vidusskolas 7.a klase

Mans varonis šodien ir cilvēks, kurš palīdz atrast ceļu un [..] daudz iegulda manā nākotnē. Tas ir varoņa cienīgs darbs – palīdzēt nenomaldīties, atrast īsto ceļu, no kā atkarīga būs mana nākotne.

Šis cilvēks ir mana skolotāja, klases audzinātāja Linda Šmite. Katru dienu viņa atnes prieku un jaunas zināšanas. Viņa strādā sevišķi grūtos apstākļos, jo mūsdienu skolā ik diena ir liels pārbaudījums gan skolēniem, gan skolotājiem.

Latviešu valodas skolotāja Linda Šmite ne tikai māca literatūru un gramatiku, bet arī pati raksta grāmatas pieaugušajiem un bērniem, piemēram, „Valdis. Staburaga bērni”, „Aušas un Tiepšas”, „Vella skuķis”. Viņa iedvesmo mani būt labākam cilvēkam.

Ar viņas palīdzību esmu apguvis ne tikai zināšanas, bet arī spēju domāt kritiski, rast risinājumus problēmām un darboties saskaņā ar sevi un klasesbiedriem. Mans varonis arī katru dienu uzņemas atbildību par jauniešu izglītošanu un iedvesmošanu.

Skolotāja ir ne tikai pasniedzēja, bet arī labsirdīgs gids, kas palīdz jauniešiem izprast pasauli, iepazīt kultūru un saprast sevi, augt kā cilvēkam. Viņa nesēž tikai klasē, bet strādā arī pēc stundām, lai sagatavotu nodarbības, atbildētu uz jautājumiem un sniegtu nepieciešamo atbalstu. Viņa ir pacietīga un rūpīga, vienmēr gatava palīdzēt un atbalstīt tos, kuriem nepieciešams.

Mana skolotāja ir cilvēks, kuram piešķirta nozīmīga misija – veidot nākotni. Viņa izmanto savu radošuma spēku, lai padarītu mācību stundas interesantas.

Lauris Bergs, *Bebru pamatskolas 8. klase*

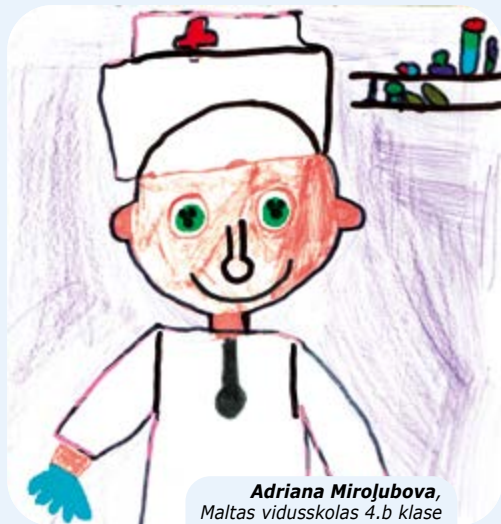
Stunda, kuru es atceros visvairāk, bija tā, kad mēs klasē ar spēles palīdzību mācījāmies, kā pareizi rakstīt vārdus. Viņa padara stundas saistošas un iedvesmojošas jauniešiem, kas vēlas attīstīties.

Skolotājas darba vieta nav tikai klasē. Viņa arī dodas ekskursijās uz pilsētām un apskates vietām, viņa organizē pasākumus un ir gatava palīdzēt ārpus darba laika, ja nepieciešams. Skolotāja ir ne tikai zināšanu nodrošinātāja, bet arī emocionāls atbalsta avots audzēkņiem, kuri saskārušies ar personīgām problēmām.

Skolotāji ir ļoti svarīgi un iedvesmojoši cilvēki mūsu dzīvē, ne katrs tāds spēj būt, un tādēļ skolotāja ir mans varonis šodien.

Lauris Bergs,

Bebru pamatskolas 8. klase

Adriana Mirojubova,
Maltas vidusskolas 4.b klase

Varonis ir tas, kas uzņemas atbildību par savu rīcību. Tas ir cilvēks, kurš izsauc apbrīnu ar savu rīcību un spēku. [..]

Mūsu laika varoņi ir ārsti, jo viņi katru dienu riskē ar savu dzīvību. Kad biju maziņš, mamma man lasīja Korneja Čukovska grāmatu par dakteri Aikāsāp. Šo varoni atcerējos, kad mēs piedzīvojām Covid-19 epidēmiju. Aikāsāp ceļo pāri klintīm un jūrām vaļa mugurā un ērglim uz spārniem, neskatoties uz stipru vēju, lietu un aukstumu, lai izārstētu slimos dzīvniekus Āfrikā.

Tāpat mūsu ārsti epidēmijas laikā riskēja inficēties paši, jo viņu rokās bija kāda cita cilvēka veselība un, iespējams, arī dzīvība. Šis ir ļoti atbildīgs darbs, kurā nekādā gadījumā nedrīkst kļūdīties, jo tas var izraisīt nāvi. Epidēmijas laikā viņi pierādīja, ka ir varoņi! Katru dienu ārsti nenogurstoši strādā, lai palīdzētu pacientiem pēc iespējas ātrāk pārvarēt slimību, un bieži vien paši pārvar tālu ceļu, lai nokļūtu pie slimnieka.

Ārsti ir jāapbrīno un jāciena, jo ne reizi vien katram no mums var gadīties saslimt, un tad galvenokārt palīdz ārsti.

Mihails Pisarevs,

Dobeles sākumskolas 6.a klase

Mēs katrs ik pa laikam izdarām kādu varoņdarbu, kas ir kaut kas vienreizīgs. Tas ir bijis kāds notikums

vai apstākļu kārtība, kas no mums ir prasījusi daudz spēka, kā arī licis pārvarēt bailes, lai mēs spētu to paveikt.

Mana mazā māsiņa Anete pēdējā gada laikā ir izdarījusi vislielāko varoņdarbu. Viņai ir leikēmija. Šī slimība Anetei ir likusi pārciest daudz grūtību un sāpju. Bet, par spīti visam, viņa spēj saglabāt savu dzīvesprieku un entuziasmu. Māsiņas slimība ir iemācījusi daudz neplānot dzīvi uz priekšu, jo viens notikums var izjaukt visus plānus un nodomus.

Vasaras sākumā, kad visi svinēja pēdējo skolas dienu, arī mana ģimene rīkoja svētku vakariņas par godu vasaras brīvlaika iesākumam. Tomēr šī priecīgā svētku sajūta ātri pagaisa. Pa dienu piezvanīja Anetes daktere un teica, ka viņas asins analīžu rezultāti nav labi un ir jābrauc uz Rīgas Bērnu klīnisko universitātes slimnīcu. Tāpat arī ģimenes Ziemassvētki pajuka, jo Anetei bija jābūt slimnīcā. Pat viņas ceturtnā dzimšanas diena tika svinēta slimnīcā. Visi jaukie plāni un nodomi izjuka šajās reizēs, tāpēc ar ģimeni daudz neplānojam nākotni, bet ļaujames šim brīdim, kad ģimene atkal ir kopā, un to ļoti novērtējam.

Mēs sapņojam par kopīgu svētku svinēšanu. Un arī mana māsiņa sapņo. Vislielākais Anetes sapnis ir iet skolā. Viņa pati mācās atpazīt burtus un tos lasīt, un rakstīt. Kad es pārnāku no skolas, viņa man prasa, lai izveidoju mājasdarbu, ko nākamajā dienā rakstīt, kamēr ar māsām

un brāli esam skolā. Mana varone Anete skaita mēnešus līdz rudenim, kad viņai būs jāsāk pirmsskolas gaitas. Es vēl nekad neesmu redzējusi kāda acīs tik lielu degsmi mācīties, un Anetei ir tikai četri gadi. Jāatzīst gan, ka man ar māsiņu ir daudz kā kopīga, jo, piemēram, arī es skolā mācos ar lielu aizrautību un, kad bijām maziņas, mūs sauca vienādā mīļvārdiņā – Ancīte.

Māsiņa ne tikai ar vēlmi mācīties, bet arī citādāk ir pierādījusi apņēmību un spēku. Pirms vairākiem mēnešiem ķīmijterapijas rezultātā Anetei izkrita visi viņas zeltainie mati, bet viņa par tiem daudz nebēdāja, jo zināja, ka ataug. Un pavasarī, kad māsiņa bija mājās, kopā ar mammu gāja pirkt daudz matu stīpiņu, ko likt matos. Tagad Anete var lepoties ar diezgan lielu matu stīpiņu kolekciju. Vasarā mati jau bija atauguši tik daudz, ka varēja tos saņemt astītē. To viņa arī darija, ilgi stāvēdama pie spoguļa un priecādamās par saviem matiem. Tagad Anetei jau ir gaišs un skruļļains matu vainadziņš, un šī zeltainā krāsa atgādina eņģeļiša matus. Viss notikušais ir padarījis spēcīgāku un skaistāku ne tikai viņu, bet visu ģimeni kopā.

Visskaistāko dzīvi var nodzīvot, ja neplāno mēnešiem uz priekšu, bet dzīvo šodienai, priecājoties par katru jaunu dienu, kas mums tiek dota. Un es to dienu dienā izbaudu kopā ar savu ģimeni un manu vislielāko varoni – Aneti!

Ance Siliņa,

Ventspils 1. pamatskolas 9.a klase

Mans varonis - Tētis

Tētis man ir kā liels stāvs kalns,
Viņa sirdi mīlestība - tā spoži mirdz,
Ar klusu smaidu un stipru roku.

Tavās acīs mīlestība spīd,
Kā zvaigzne debesīs, kas nekad neskait,
Ar katru soli mani virzot uz priekšu.

Viņš mani vada caur dzīves ceļu,
Tā gudrība viņa vārdos slēpjas.
Viņa klātbūtne mani spēcina un iedvesmo,
Tētis mans varonis, ciešs un stiprs,
Es lepojos un pateicos-tu esi mans varonis!

Daudzās pasakās ir varonis, kas visus izglābj, palīdz grūtos brīžos un padara dzīvi labāku. Manā dzīvē arī ir tāds ļoti īpašs cilvēks – saules stariņš, kas nekad mani neatstāj vienu grūtajos brīžos un vienmēr uzmundrina. Mana mamma. Man tuvākais un mīļākais cilvēks.

Viņa mani mīlestībā audzinājusi, vienmēr, savu rūpju lokā ieskaitu, par mani gādājusi. [...] Reiz, pirms gadiem, mamma paklausīja savai sirdij, un mīlestība viņu atveda uz Latviju.

Savukārt mana mīlestība pret māmiņu ir tik liela, ka to nevar izteikt dažos vārdos, tāpēc tā izpaužas rīcībās, kas liekas tik sīkas, bet patiesībā ir ļoti nozīmīgas, piemēram, buča uz vaiga vai silti apskāvienī. Paskatoties uz mammu, uz viņas mīļo, iedrošinošo smaidu, ir tā, it kā visas pasaules durvis atveras vaļā, un es saprotu, ka viņa ir dzīves labākā un lielākā iedvesma.

Mamma mani iedrošina un motivē, lai es savos dzīves ceļos varētu atcerēties un ņemt kā piemēru viņas mīlestību un gudrību. Jau sen esmu sapratusi, ka vēlme izzināt, uzzināt vairāk un motivācija pilnveidot sevi man ir, pateicoties mammai. Jau kopš agras bērnības viņa manī ielikusi pārliecību – lai kaut ko sasniegtu dzīvē, ir jāmācās.

Arī nepieciešamība kopt valodas kā vērtību ir nākusi no mammas, jo, pārceļoties uz Latviju, viņa diezgan ātri apguva latviešu valodu, bet, protams,

savu dzimto ukraiņu valodu neaizmirsu un pacietīgi mācīja arī man. Sekojot līdzi tam, kas notiek, kāda situācija ir manās otrajās mājās Ukrainā, es saprotu, cik svarīgi ir cienīt un kopt, un sargāt man tuvo valstu valodas un tradīcijas.

Pasakās varoņi vienmēr ir pareizajā vietā un pareizajā brīdī, lai steigtos palīdzēt, bet manai varonei nevajag nekur steigties, jo viņa vienmēr ir blakus. Mamma allaž mani uzklausa, no visas sirds dod labākos padomus, rūpējas, lai man netrūktu ne viņas mīlestības, ne viņas gaišā smaids.

Mamma mani ir audzinājusi, lutinājusi, mācījusi un mierinājusi. [...] Blakus mammai es vienmēr jūtos kā bērns, bet nebaidīšos palikt viena, jo zinu – plecs, uz kura atbalstīties un saņemt to spēku un enerģiju, kuras citiem nav, man iedots visam mūžam.

Laura Geidāne,

Cēsu 1. pamatskolas 9.a klase

Varoņi ir cilvēki, kuriem vari uzticēties, jo viņi palīdzēs un [...] nenosodīs. Tāds cilvēks noteikti ir mans dvīņu brālis, kuram tāpat kā man ir 15 gadi.

Saikne mums nav radusies nesen – otra viedokli un teikto par svarīgu uzskatījām, jau pavisam mazi būdami, kad nemācējām runāt. Reiz mamma stāstīja, ka tad, kad mēs bijām mazi, esam salikuši galvas kopā, kaut ko norunājuši nevienam nesaprotamā valodā un kopīgi aizgājuši

uz otru istabas pusi. Un vēl joprojām mēs varam daudz ko sarunāt.

Mēs esam diezgan vienoti un draudzīgi, protams, reizēm strīdamies, tomēr šie strīdi neilgst un ir par tiešām maznozīmīgām lietām. Pieļauju, ka draudzīguma atslēga slēpjas tajā, ka šajā pasaulē ienācām kā dvīņi, kas nozīmē, ka esam visu savu līdzšinējo dzīvi pavadījuši kopā un cieši saraduši viens ar otru.

Šajā laikā brālis man ir palīdzējis augt un attīstīties par tādu personu, kāda esmu šobrīd. Uzskatu, ja man nebūtu mans brālis, es noteikti būtu daudz citādāka personība. Brālis ir tā uzticības persona, no kuras es neko neslēpju, jo viņš mani pazīst vislabāk. Jūtu, ka mūs saista neredzama saikne. Viņš ir šīs saiknes galvenais uzturētājs, jo vienmēr mēģinās uzturēt draudzīgas attiecības ar visiem, ko es viņā apbrīnoju.

Viņš vienmēr ir bijis mans stiprais plecs, kam varu uzticēt savus neveiksmes stāstus gan sportā, gan mācībās, gan ikdienas norisēs. Viņš cenšas apmeklēt vai digitāli sekot līdz manām basketbola spēlēm, pēc kurām vienmēr pasaka kādu labu vārdu, pat ja neesmu to pelnījusi. Esmu diezgan paškritisks cilvēks, tādēļ tieši tādi cilvēki kā viņš man ir ļoti svarīgi. Mācībās motivāciju viņš man sniedz jau no 3. klases, jo viņš, tāpat kā es, ir diezgan aizrautīgs un azartisks, un ar mērķi sasniegt visaugstākos rezultātus. Veselīgā konkurence, kas izveidojusies mūsu starpā, motivē censties un darīt vēl vairāk.

Īsti nezinu, kas notiks nākotnē, bet tas, ka brālis ir un būs mana uzticības persona, mans atbalsta sniedzējs, mans varonis – par to esmu pārliecināta. Saikne, kas mūs vieno, nekad nezudīs.

Evelīna Grīnvalde,
Ventspils 1. pamatskolas 9.a klase

Mani šodienas varoņi ir abi mani vecāki. Mamma un tētis ir vecāki trim bērniem – man un abiem maniem brāļiem. Viņi ir mīloši, rūpīgi un dara visu, lai man un maniem brāļiem būtu laba dzīve, lai mums nekā netrūktu, ne materiāli, ne garīgi.

Viss nebeidzas tikai ar mūsu savstarpējo mīlestību. Mani vecāki mīl arī savu dzimteni, savu Latviju, un māca arī mums to mīlēt. Viņi ir īsti Latvijas patrioti un izrāda to ne tikai svētku dienās, bet arī ikdienā. Piemēram, mans tētis paceļ katru papīrīti, kas ir nomests uz ielas vai citā vietā, lai iemestu to tuvākajā atkritumu tvertnē, mamma raud gandrīz katru reizi, kad dzird himnu, jo tā viņu aizkustina līdz sirsniņai.

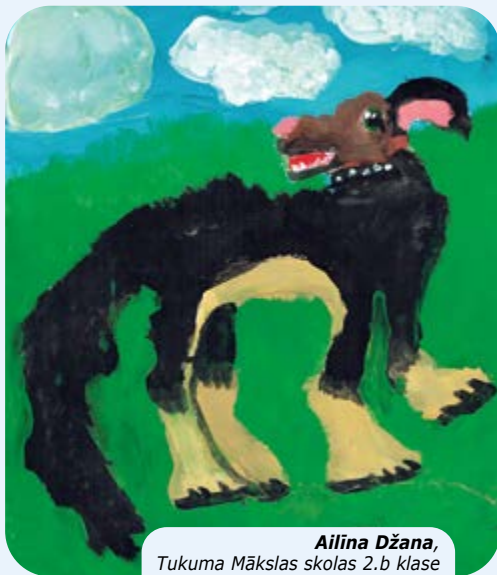
Turklāt mamma visu savu karjeru ir veltījusi mūsu Latvijai, ir pabeigusi divas augstskolas un strādājusi tikai valsts iestādēs – tiesā un tagad skolā. Tiesā viņa raudzījās, lai tiktu ievēroti Latvijas likumi, bet tagad skolā mamma māca, skolo un lolo jaunākos Latvijas pilsoņus, māca viņiem mīlēt un cienīt savu zemi.

Tētis ilgus gadus nodienēja Latvijas bruņotajos spēkos. Tētis bija izcils kareivis ar lieliskiem rezultātiem, un tas viņam nāca no sirds, jo viņa sirdī ir Latvija. Lai arī tētis tagad strādā Norvēģijā, viņš nekad neko sliktu nerunā par Latviju, nesalīdzina vienu zemi ar otru – Norvēģija ir darbs, Latvija ir mājas.

Mēs visi kopā – Rozentālu ģimene – esam lepni latvieši. Savus vecākus es uzskatu par saviem varoņiem, jo, neskatoties uz visu, uz lielajām grūtībām, mazām grūtībām un šī brīža bailēm par notiekošo pasaulē, viņi mūs audzina par stipriem, dzimteni mīlošiem latviešiem, kādi ir viņi paši.

Luīze Rozentāle,

Dobeles sākumskolas 6.a klase

Ailina Džana,

Tukuma Mākslas skolas 2.b klase

Mans varonis ir vecmāmiņa, jo viņa ir izglābusi mani visos iespējamajos veidos. Gan dzīvē, gan jūtās. Es varu aiziet pie savas omītes un pateikt, kā es jūtos. Mana ome man palīdz, kad es esmu bēdīga, jo mana vecmāmiņa vislabāk mani pazīst un var mani atbalstīt.

[..] Kad esmu kopā ar savu omīti, tad varu neuztraukties, ka par mani slikti padomās vai ko pateiks. Es neuztraucos, jo zinu, ka mana omīte ir par mani tikai labās domās. Vecmāmiņa ir vismīļākais cilvēks, ko nevēlos pazaudēt. Viņa ir persona, ar kuru varu runāt par jebko. Mēs kopā smejamies, bēdājamies, dažreiz strīdamies, bet vienmēr viena otru mīlēsim mūžīgi. [..]

Man omīte ir dārgs un svarīgs cilvēks. Mana vecmāmiņa ir redzējusi mani visos dzīves zemākajos mirkļos un augstākajos mirkļos. Ja man ir problēma, es vēršos pie savas omītes. Viņa vienmēr uzklausa mani un ir gatava palīdzēt, pat ja spurinos pretī. Man ir aizstāvis un varonis vienlaicīgi un vienmēr būs manā sirdī.

Es sapratu un pārdomāju, ka varonis var būt jebkurš. Pat ja kāds tev liek pasmaidīt tavā vistumšākajā dzīves mirklī. Tādi cilvēki jāmīl un jāsaudzē, jo tādu nav daudz uz šīs pasaules. Ja viņus necienīs, tad uz pasaules zudīs labestība. Mana vecmāmiņa ir varone vienmēr un visos veidos. Es esmu ļoti lepna par savu vecmāmiņu.

Viktorija Buslajeva,

Pāvilostas pamatskolas 7. klase

Daniela Dārta Eglīte, Rīgas Valsts klasiskās ģimnāzijas 9.g klase

Katram cilvēkam ir savs varonis. Varbūt tas ir supervaronis no komiksiem, glābēji, kas palīdz cilvēkiem katru dienu, vai slavenības, kuras redz TV ekrānos. Mans varonis ir mamma.

Varonis ir cilvēks, kurš palīdz citiem, viņš ir drosmīgs un cēls, uzticams un atsaucīgs. Varonis ir nesavtīgs, viņam citi rūp vairāk nekā viņš pats. Varoņi palīdz un negaida neko pretī. Viņus ne vienmēr pamana, bet viņiem tas netraucē.

Mamma ir varonis, jo viņa vienmēr ir gatava palīdzēt aizsūt biksēs caurumu vai atrast dāvanu draugam. Viņa nebaidās pateikt, kā ir, un nebaidās mani aizstāvēt. Es savai mammai varu uzticēties, es viņai stāstu visu. Mamma ir gatava vienmēr palīdzēt, nav nozīmes, vai ir dienas vidus pirmsdienā vai pusnakts svētdienā...

Es nekad nebaidos lūgt mammai palīdzību, jo viņai pirmajā vietā ir mana drošība un labklājība. Tas varoņus padara īpašus, jo tie nenosodīs par to, ka jautā palīdzību, viņi tevi glābs neatkarīgi no tā, ko esi izdarījis.

Estere Konošonoka,
Ogres 1. vidusskolas 7.e klase

Man liekas, ka varonis ir cilvēks, kas ir izdarījis kaut ko svarīgu, lai nopelnītu šādu titulu, piemēram,

izglābis cilvēku vai dzīvnieku. Varoņi var būt vairāki, piemēram, tu, es, tavi vecāki, mani vecāki. Varoņi šodien ir robežsargi, kas sargā mūsu Latvijas robežu. Arī ārsti šodien ir varoņi, kas glābj cilvēku dzīvības.

Mans varonis šodien ir mans vectēvs, īstajā vārdā viņš ir Jānis. Man ir mīļas atmiņas par vectētiņu Jāni, kā viņš mani maziņu iesēdināja sev blakus traktorā un mēs braucām pa lielo kartupeļu tīrumu.

Vectētiņš kādreiz strādāja par traktoristu un mani bieži ņēma sev līdzi uz darbu. Tās ir manas jaukākās un mīļākās atmiņas no bērnības.

Šovasar vectēvs man iemācīja braukt ar automašīnu.

Viņš man iemācīja pašu svarīgāko dzīvē – cienīt citus un darba mīlestību. Nav svarīgi, kas tas par darbu – biešu vagas ravēšana vai savas

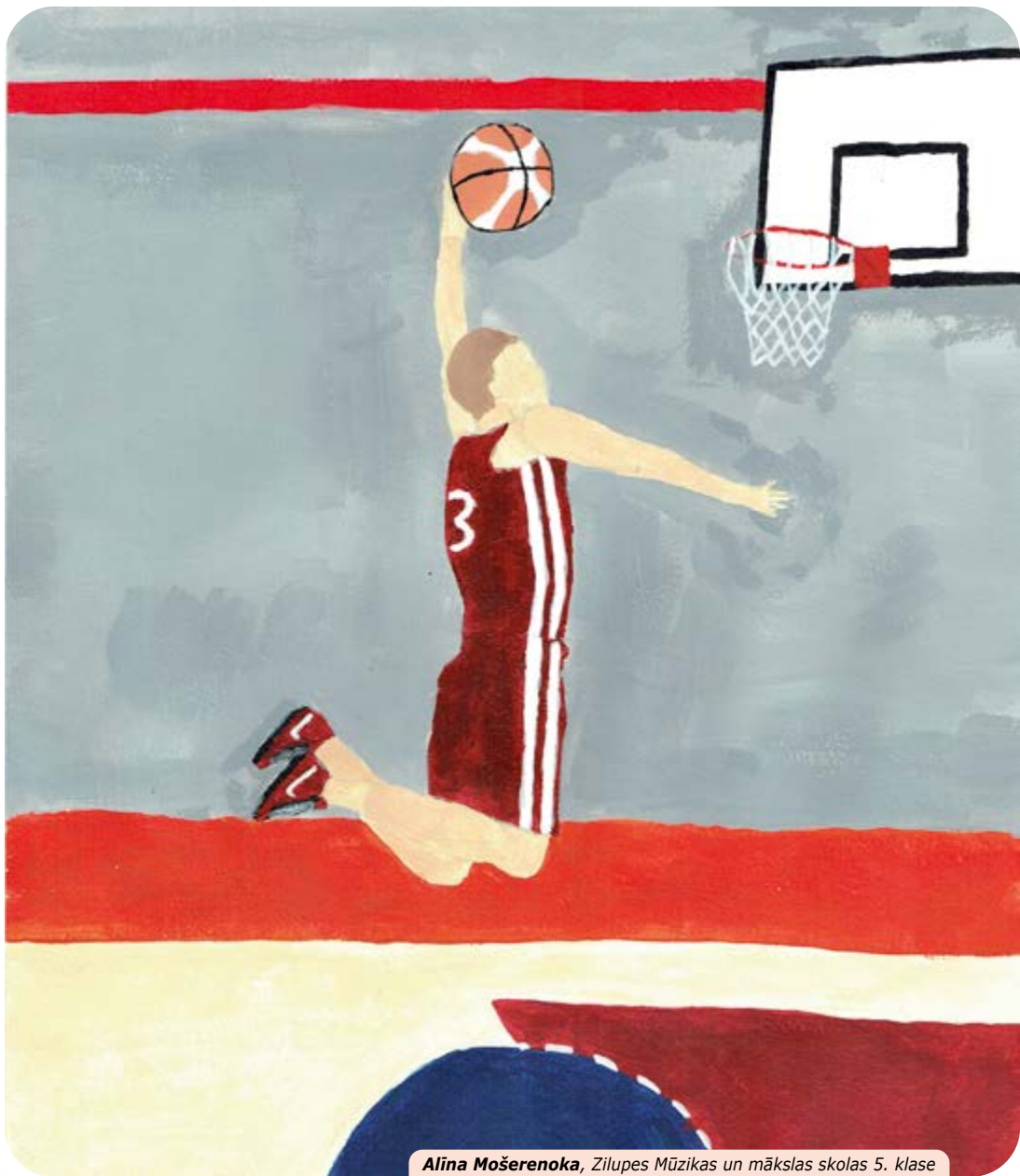
istabas sakārtošana –, viss ir jāizdara labi.

Neaizmirsīšu nekad, kā vectētiņš savos 67 gados kopā ar mani piedalījās Tēvu dienas sporta aktivitātēs un sacentās ar daudz jaunākiem pretiniekiem, un mēs kopā uzvarējām. Cik es biju lepns par savu vectēvu!

Es ar viņu ļoti lepojos un ceru, ka izaugšu tāds pats kā viņš. Lūk, šādam ir jābūt šodienas varonim – kā manam vectēvam Jānim.

Markuss Arulis,
Tilžas pamatskolas 6. klase

Alīna Mošerenoka, Zilupes Mūzikas un mākslas skolas 5. klase

Par varoni var saukt arī galveno tēlu kādā literārā darbā. Es [..] uzskatu, ka tikpat nozīmīgi kā tēli ir arī autori, kas ir radījuši šos varoņus, tāpēc mans varonis šoreiz būs rakstnieks, kurš mani ir ietekmējis un iedvesmojis jau vairāku gadu garumā, – Edgars Alans Po.

Edgars Alans Po ir atpazīstama personība, viņa ietekme mūsdienu kultūrā ir nenoliedzama. Var šķist dīvaini, ka 19. gadsimta rakstnieks var kļūt par mūsdienu jaunieša varoni, bet tas tikai pierāda, cik aktuāli vēl aizvien ir viņa darbi.

Viņa pirmo darbu es izlasīju pirms pāris gadiem, kad mācījos piektajā klasē. Tas bija viens no viņa populārākajiem stāstiem – „Nodevīgā sirds”. Tolaik es bieži pavadīju laiku internetā, it īpaši patika klausīties video esejas par dažādām tēmām. Tādā veidā uzzināju par Edgaru Alanu Po. Viņa darbi tiek piedēvēti t. s. gotiskajiem šausmu stāstiem, kas mani ļoti ieinteresēja. Jāatzīst, kā bērns es biju daudz drosmīgāka un it īpaši centos meklēt kaut ko, kas mani spētu nobiedēt.

Tajā laikā man nepatika lasīt grāmatas, un, jāatzīst, vēl aizvien es cīnos ar ieradumu nelasīt neko pārāk garu. Bet Edgara Alana Po darbi bija pilnīgi pretēji, īsi – tikai dažas lappuses gari. Tā bija viena no viņa darbu pirmajām iezīmēm, kas tiem pievērsa manu uzmanību. Viņa spēja koncentrētā veidā izstāstīt sarežģītu sižetu ir slavējama, neizniekojot vārdus un lieki netērējot lasītāja laiku. Es jau

pieminēju stāstu „Nodevīgā sirds”, bet citi stāsti, piemēram, „Ašera nama krišana” un „Muca Amontiljado vīna”, arī spēj to paveikt ļoti labi.

Piektajā klasē es pārāk labi nezināju angļu valodu, tādēļ, jāatzīst, tā nebija labākā ideja censties izlasīt „Nodevīgo sirdi” valodā, kuru es nepārvaldīju. Tomēr tagad es varu apgalvot, ka tā bija pareizā izvēle, jo ne tikai šis stāsts, bet arī daudzi citi viņa darbi ir palīdzējuši man pilnveidot angļu valodas zināšanas. Lasot viņa darbus oriģinālvalodā, es precīzāk spēju izprast viņa domu. Lai gan E. A. Po valoda ir sarežģīta, tā ir leksiski bagāta un unikāla. Viņam patīk mainīt vārdu secību vai izmantot vārdu saīsinājumus, nereti viņš raksta no savu varoņu skatupunkta – mainot stāsta plūsmu.

„Nodevīgā sirds” mani rosināja ne tikai izlasīt arī citus E. A. Po darbus, bet uzzināt arī par viņa dzīvi. Viņa vecāki nomira, kad viņš vēl nebija sasniedzis triju gadu vecumu. Po uzsāka savas mācības Virdžīnijas Universitātē, bet saskārās ar finansiālām grūtībām un pameta to, nepabeidzis studijas. Viņš strādāja par literāro redaktoru un piesaistīja sev uzmanību ar kritiskiem izteicieniem par citu autoru darbiem. 1845. gadā, pēc tam, kad jau bija publicējis vairākus stāstus, viņš ieguva atpazīstamību ar savu slaveno dzejoli „Krauklis”. Pēc sievas nāves, ko viņš smagi pārdzīvoja, E. A. Po izjuta finansiālas problēmas, nonāca

alkoholisma un azartspēļu atkarībā un 40 gadu vecumā nomira.

E. A. Po darbos spilgti atspoguļojas viņa dzīve, daudzi viņa darbi apraksta bēdas, nāvi un vainas apziņu. Vairākiem no viņa galvenajiem varoņiem piemīt nopietni trūkumi – kāda atkarība vai apsēstība, kāda problēma, kuru viņi smagi pārdzīvo. Rakstot par mistiskām un pat biedējošām tēmām, Po kļuva slavens kā gotiskā šausmu žanra aizsācējs. Tomēr, iedziļinoties viņa darbos, var saprast, ka tie viņam bija veids, kā izpaust savas jūtas un nožēlu. Piemēram, viens no maniem mīļākajiem Po darbiem ir balāde „Annabel Lee”, kurā galvenais tēls ilgojas pēc savas mīļotās, kas tika viņam atņemta. Es pieļāuju, ka balādē viņš atklāj savas bēdas par paša sievas nāvi.

Pateicoties tieši šīm tēmām, es ļoti augstu vērtēju E. A. Po darbus. Tos lasot, es varu sajust, ka tos ir rakstījis īsts cilvēks, ka viņš zina, par ko raksta. Tieši tādēļ tik daudzi viņa tēli, pat ja tie atrodas absurdās situācijās, saglabā sevī kaut ko cilvēcisku, jo tie ir veidoti īstu, patiesu emociju ietekmē.

Visvairāk mani saista, kā E. A. Po veido savus galvenos varoņus. E. A. Po spēj savīt savus tēlus ar vairākām kompleksām tēmām, emocijām un personalitātēm. It īpaši man patīk, kad stāsts tiek rakstīts no galvenā tēla perspektīvas. Piemēram, stāstā „Nodevīgā sirds” galvenais tēls ir vārdā nenosaukts vīrietis, kurš ir

noslepkavojis savu kaimiņu. Vīram acīmredzami ir psiholoģiski traucējumi, un šo faktu viņš cenšas noslēpt ne tikai no detektīviem stāstā, bet arī no mums, lasītājiem. Viņš atkārtoti mēģina pierādīt lasītājam, ka nav traks, ka pie viņa paveiktā ir vainīga apkārtējā pasaule, nevis viņš pats. Tāda tipa galvenais varonis var tikt dēvēts par „neuzticamo stāstītāju”. E. A. Po šajā vienā tēlā ir spējis ietilpināt mūžīgās tēmas par sirdsapziņu un kaunu, par apsēstību un iespējamajām šausmām, atsvešinoties no apkārtējās pasaules.

Agrāk, kad man nebija pietiekami lielas izpratnes par literatūras tēmām un daiļdarbiem, E. A. Po darbi bija vieni no pirmajiem, kuri mani iepazīstināja ar melanholiju, šausmu stāstiem un mistērijām. E. A. Po ir mans varonis, jo viņa darbi atklāja pilnīgi jaunu pasauli. Es spēju viņu novērtēt kā rakstnieku, kura darbi saglabā nozīmi tik daudzus gadus pēc viņa nāves. Ar savu neapstrīdamo ieguldījumu literatūrā viņš ir iedvesmojis arī tādus rakstniekus kā Stīvens Kings un Nīls Geimens, arī mani pašu. Protams, es apzinos, ka vēl neesmu līdz galam izpratusi visas E. A. Po daiļrades nianšes, bet es skaidri zinu, ka viņa darbi vienmēr atradīs savu lasītāju.

Katrīna Štekele,

Rēzeknes 5. pamatskolas 9. klase

Tētis ir mans mūsdienu varonis, nezinātājam neredzams, bet [..] man vienmēr klātesošs, gatavs aizsargāt un mācīt. [..]

Manam tētim ir nepārspējama iedvesma un enerģija, kas viņu padara par patiesu varoni. Viņš ir garā stiprs cilvēks, kas man rāda pareizo ceļu un palīdz man izprast dzīves svarīgās vērtības. Mana dzīve ir bagātināta ar viņa gudrību un pacietību.

Vienas no lietām, kuras es esmu iemācījies no sava tēva, ir atbildīgums un pašuzņēmība. Viņš ir labs darbinieks un ļoti smagi strādā, lai nodrošinātu savai ģimenei visu nepieciešamo. Tēta neatlaidīgais darbs, centība un upurēšanās savu mīļo labā mani iedvesmo un māca, ka nekas nav neiespējams, ka „dots devējam atdodas”.

Tētis ir arī ļoti uzņēmīgs cilvēks. Viņš vienmēr ir gatavs palīdzēt citiem, pat tad, ja tas nozīmē personīgo upuri. Viņa bezgalīgā laipnība un apņēmība padarīt pasauli labāku iedvesmo mani katru dienu. Es cenšos būt labs cilvēks, labs dēls, labs brālis, cenšos darīt lietas, lai kaut mazliet ietekmētu pozitīvas izmaiņas apkārtējā pasaulē.

Tētis vienmēr ir manā pusē, neatkarīgi no tā, cik grūta ir dzīve. Viņa mīlestība un uzticēšanās mani stiprina un dod spēku pārvarēt dzīves grūtības. Es esmu neizsakāmi pateicīgs par viņa klātbūtni manā dzīvē, jo viņš ir drošības tīkls,

uzticamais draugs un galvenais atbalsts. Un šī drošības sajūta rada pārliecību, ka esi vajadzīgs savai valstij, savai ģimenei, savai zemei, sniedz apziņu, ka cilvēki „sadosies rokās”, kad kādam ļoti sāp un ir vajadzīga palīdzība, kad vajag, lai izārstētu, lai veiktu kaut nelielu remontu slimnīcā, lai atjaunotu nodegušu māju, lai Latvijas zemes klēpī guldītu ārzemēs bojā gājušus cilvēkus. Ir labi būt drošam savā zemē blakus savam tētim.

Tētis ir arī lielākais skolotājs. Viņš mani māca būt neatlaidīgam, izturīgam un apņēmīgam, cenšoties sasniegt savus mērķus. Viņš māca man, kā rūpēties par apkārtējo vidi, kā izturēties pret citiem ar cieņu un izpratni, kā arī – kā būt empātiskam un piedāvāt palīdzīgu roku tiem, kuriem to vajag.

Manam tētim ir spēja iedvesmot citus ar savu piemēru. Viņa cilvēciskums un siltums piesaista cilvēkus, un viņš vienmēr ir gatavs dalīties ar savām zināšanām un pieredzi. Tētis uzskata, ka mums ir jādzīvo saskaņā ar dabu, jāapstrādā sava zeme, jākopj un jāstāda meži, tad Latvija kļūs vēl zaļāka un tīrāka. Viņš domā, ka jāstrādā ne tikai Lielās talkas dienās, bet arī visās citās dienās, ka nedrīkstam piemēslot savu zemi, ka nedrīkstam ļaut to darīt citiem, ka jāskandē savas tautasdziesmas un jāizdejo savas tautas dejas gan ikdienā, gan svētkos. Tad es ar paceltu galvu varēšu stāvēt savā pagastā un dziedāt „Dievs, svētī Latviju!”.

Patricija Markova, Liepājas Centra sākumskolas 2. klase

Mūsu himna skanēs pāri Līčupei un Daugavai, pāri trejdeviņām jūrām un okeāniem. To sadzirdēs visā pasaulē, un es varēšu būt lepns, jo esmu latvietis.

Tāpēc mans tētis ir lielākais prieks un lepnums. Viņa smieklis un pozitīvais skatījums uz dzīvi dod man spēku un enerģiju katru dienu. Viņa radītais piemērs parāda, ka dzīvē ir daudz lietu, par ko priecāties, ka vislielākā bagātība ir ģimene, cieņa vienam pret otru un savstarpējā mīlestība.

Mans tēvs ir mūsdienu varonis, viņa pašreizējais darbs, uzticība, mīlestība un gudrība padara viņu par neaizstājamu cilvēku. Es esmu ļoti pateicīgs par to, ka man ir tāds īpašs tētis, un es ceru, ka viņa iedvesma turpinās virzīt mani uz priekšu, sniedzot spēku un drosmi saskarties ar dzīves izaicinājumiem. Mans tēvs ir mans lielākais varonis, un es esmu lepns, ka varu saukt viņu par savu tēvu.

Kristaps Gromovs,
*Taurupes pamatskolas Mazozolu filiāles
7. klase*

Gimene

No kā tev tāds raksturiņš?
Tas no manas māmuliņas.
No kura tev tik dziļdomīgas acis?
Tas no mana papuciša!

No kurienes tevī tāds dāsnums redzams?
No manas mīļās vecmāmiņas...
Viņa mums un citiem neko nežēloja.
No kā tev ir tik stipras rokas?
Tās no mana izturīgā vectētiņa!

Kāpēc tu tik ļoti mīli savu brāli?
Jo mēs esam kā viens veselums.
Kāpēc tev tik pelēkbrūni mati?
Jo es esmu latvietie!

Līga Ešenberga,

*Andreja Eglīša Ļaudonas pamatskolas
8. klase*

[..] **M**an varonis ir tētis. Viņš ir
visdrosmīgākais, mērķtiecīgākais
un pacietīgākais cilvēks, ko
es pazīstu. Vienmēr, kad man vajag tēta
palīdzību, tētis palīdz. Tētis ir karavīrs, tādēļ
sargā ne tikai mani un manu ģimeni, bet arī
visu valsti. Tētis mani iedvesmo, un es ļoti
vēlos būt tāda kā viņš. Tētis vienmēr zina,
ko darīt, pat tad, ja situācija ir sarežģīta un
grūta. Bez tēta man būtu daudz bēdīgāk.

Es ļoti mīlu savu tēti, un viņš ir
vislabākais, tāpēc viņš ir mans varonis. [..]

Liene Kreiere,

Ogres 1. vidusskolas 5.b klase

Mans varonis šodien ir mans
vecvectēvs. Viņu sauc Eduards
Bajārs. Viņš Otrā pasaules kara
laikā palīdzēja glābt daudzu ebreju
dzīvības.

Kad Rīgā vajāja ebrejus, lai nošautu,
viņš palīdzēja šiem cilvēkiem izglābties no
nāves. Bija cilvēki, kas Rīgā slēpa ebrejus.
Viņiem vajadzēja tikt ārā no Rīgas, jo tur
atrasties bija bīstami dzīvībai. Uzticami
latvieši nogādāja ebrejus uz Jelgavu. Tur
jelgavnieki viņus slēpa savās mājās. Tad
divatā, mans vecvectēvs un vēl kāds vīrs,
ebrejus veda tālāk no Jelgavas uz Dobeles
pagasta Miltiņiem. Tur bija lauku māju
saimnieki, kas ebrejiem deva mājvietu
pagrabos. Saimnieki viņus slepeni kopa
un naktīs piesardzīgi nesa ēst.

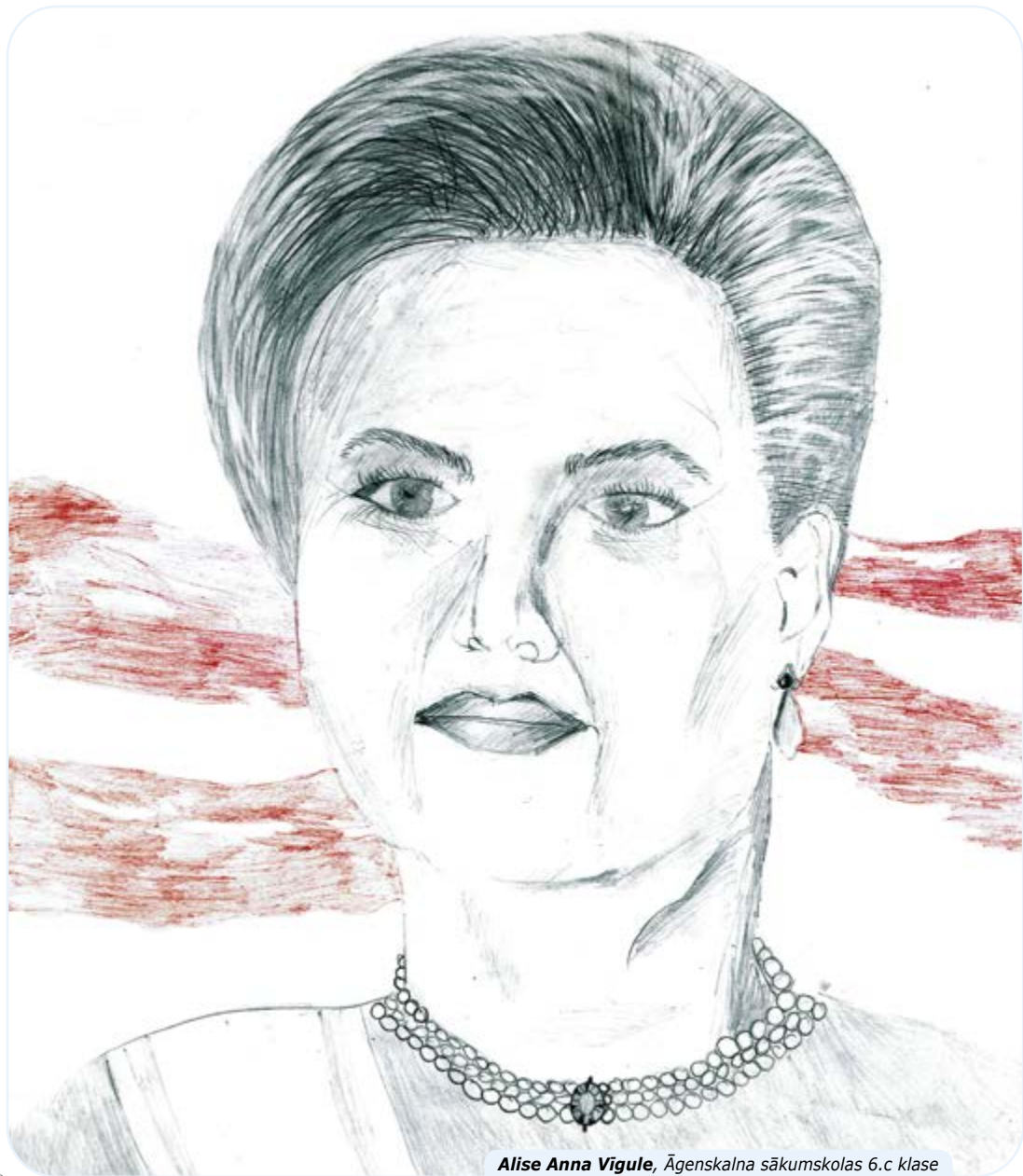
Šie drosmīgie cilvēki riskēja ne tikai
ar savām, bet arī ar tuvinieku dzīvībām.
Vecvectēvs veda ebrejus ar savu zirgu.
Ebreju vīrieši bija iebāzti lielos, aizsietos
miltu maisos, lai izskatītos, ka ved
graudus. Vecvectēvs braucot sēdēja uz
šiem cilvēku maisiem.

Tas bija ļoti slepens un dzīvībai bīstams
varoņdarbs. Šis ir vienīgais cilvēks, kurš
man ir varonis. Citi radinieki, kuri vēl ir
dzīvi, nav tik lielu varoņdarbu veikuši kā
viņš.

Vecvectēvs arī ir mans šodienas
varonis – bezbailīgs, taisnīgs un stiprs.

Grieta Mūrniece,

Dobeles sākumskolas 5.b klase

Alise Anna Vigule, Āgenskalna sākumskolas 6.c klase

[..] **M**anā dzīvē ir vairāki cilvēki, kas varētu būt varoņi. Bet visspilgtāk manā prātā izceļas mana mamma. Viņa ir mans varonis. Ja man šis jautājums būtu bijis uzdots pirms divām nedēļām, mana atbilde noteikti būtu bijusi citādāka. Es nemaz nebūtu varējusi atbildēt uz tādu jautājumu. Tagad, kad esmu pusaudžu vecumā, ne vienmēr aizdomājos, cik daudziem šķēršļiem vecākiem ir jātiek pāri, lai bērniem būtu laba dzīve. Bet, tā kā dzīve nav pati godīgākā, cilvēki mēdz aiziet diezgan agri, un tie mēdz būt tavi vecāki. Pēc tādiem notikumiem tu sāc saprast, cik grūta ir dzīve bez viņiem.

Mamma bija un vienmēr būs mans labākais draugs. Domāju, ka neviens mani nezina tik labi kā viņa. Es viņai varēju stāstīt jebko, un viņa mani saprata. Ja kādreiz bija garlaicīgi pa dienu, tad gāju pie viņas un runāju par dažādām tēmām. Nekad neesmu satikusi vēl sirsnīgāku cilvēku kā viņa. Domāju, ka tāds nemaz nepastāv. Viņa bija labsirdīga un gādīga. Viņa vienmēr parūpējās par apkārtējiem. Galvā nenāk pat neviena negatīva īpašība, ko teikt par viņu. Patiesību sakot, mamma bija mans labākais draugs. Vēders mājās nekad nevienam nebija tukšs, jo maltīte vienmēr bija pagatavota. Pat ja viņa jutās slikti, vienmēr parūpējās par tuvākajiem. Es pirms tam nemaz nepadomāju par to, cik tuvas mēs bijām. Man tā bija ikdiens. Vienmēr bija mamma, kam pastāstīt savas

domas. Es nekad nevarēju iedomāties, ka man tik agri dzīvē būs jāatvadās no viņas.

Es viņu uzskatu par savu varoni, jo viņai parūpēties par citiem likās svarīgāk nekā par sevi. Labāku mammu nebūtu varējusi vēlēt, jo man jau bija vislabākā. Esmu pateicīga par visu, ko iemācījos no viņas, par visām dzīves zināšanām un atmiņām. Mana mamma ir mans varonis šodien, rīt un uz visu pārējo mūžu.

Jūlija Šeiko,

Pāvilostas pamatskolas 9. klase

Mans varonis ir tētis Aigars. Viņš ir ļoti aizņemts cilvēks, kurš daudz strādā, tāpēc viņš ir mans varonis.

Mans tētis strādā no mājas, bet tas nenozīmē, ka viņš strādā mazāk nekā citi. Viņš ir priekšnieks par graudiem un ķīmiju Baltijā. Tas nav viegli. Mans tētis ir kā ģimenes šoferis. Viņš mani un manu māsu katru dienu ved uz skolu un uz ārpuskolas pulciņiem. Tētis gandrīz katru dienu ved mani uz Rīgu dejot sporta dejas. Viņš ļoti lepojas, ka es to daru. Tētis arī mācījās augstskolā Zviedrijā kopā ar manu mammu. Viņi tur bija divus gadus, un pa to laiku viņi iemācījās runāt zviedriski. Lauksaimniecības novirziens nav pats vieglākais un smaržīgākais. Lielākā daļa no stundām notika kūti. Bet arī tas ir paveicams. Katrs darbs ir svarīgs.

Es esmu ļoti pateicīga, ka viņš ir mans tētis un ka viņš strādā tik smagi, lai rūpētos par ģimeni.

Monta Leite,

Kocēnu pamatskolas 6. klase

Varonis ir cilvēks, kas grūtos apstākļos pilda savu pienākumu, aizstāv kādus ideālus un, to darot, pat riskē ar savu dzīvību.

Lai kāds cilvēks būtu mans varonis, viņam ir jābūt sirsnīgam, jaukam, saprotošam, viņam ir jāmīl tas, ko viņš dara. Lai viņš to nedarītu ar naidu – tikai tāpēc, ka viņam kāds to liek darīt. Ja cilvēks cīnās par kādu savu mērķi, viņam tas ir jāizcīna līdz galam.

Mana varone šodien ir žurnāliste Ieva Vārna. Šobrīd viņa ziņo no karstākajiem punktiem karā Ukrainā. Ieva Vārna ir saņēmusi Triju Zvaigžņu ordeni par sevišķiem nopelniem Latvijas valsts labā un par drosmi atrasties Ukrainā tieši pie frontes. Viņa ir pārdzīvojusi, redzējusi un izjutusi ļoti daudz, ziņojot no Ukrainas. Žurnāliste ir sastapusies ar briesmām, nāvi un arī iepazinusies ar daudziem brīnišķīgiem cilvēkiem un karavīriem, un ieguvusi draugus, kuri ir kā otra ģimene Ukrainā.

Ievai Vārnai dzīvē vislielāko prieku sagādā pavadītais laiks ar ģimeni un draugiem, jo viņi ir mierinājums. Viņa ir jauka, drosmīga, izpalīdzīga sieviete. Tik jauna, bet jau pieredzējusi tik daudz šausmu un netaisnību. Žurnālistes dzīvesveids ir ļoti bīstams un satraucošs. Kad karš beigsies, Ievas Vārnas dzīve būšot skaista.

Es arī gribētu būt tik drosmīga kā viņa, jo es nevarētu brīvprātīgi pieteikties

un doties uz kara fronti, un tur atrasties gandrīz katru dienu. Tieši Ieva Vārna ir mana varone šodien, jo viņa nodarbojas ar militārām lietām, un arī mani tas ļoti aizrauj. Ir jābūt arī ļoti lielai drosmei, lai pieteiktos šādam darbam. Man patīk, ka viņa palīdz citiem cilvēkiem, atrodoties Ukrainā, draudzējoties ar cilvēkiem, un iet pie viņiem ar smaidu.

Sofija Eglīte,
*Valmieras Pārgaujas sākumskolas
6.a klase*

Madara Miķelsone,
Valkas Mākslas skolas 1. klase

Mūsu varonis – Ukraina

Negaisa mākonis pāri iet,
Pelēki drūmas dienas nes;
Nav svarīgi, cik naktis tumšas –
Karavīri drosmīgi kaujā iet.

Varonīgi cīnās tie neapturami
Pret savas tautas ienaidniekiem;
Sen neredzētas prieka acis,
Vien draudi un bailes tajās.

Debesis zilās tiem vajag
Un košos saulespuķu laukus,
Brīžus atkal lai kvēlus
Mūsu varoņi sajust spētu.

Reiz brīvības saule lēks
Un baisās domas aizbiedēs;
Prom aizgājis būs negaiss,
Uzmirdzēs atkal debesis zilās.

Evelīna Irbīte,

Ogres Valsts ģimnāzijas 11.e klase

Mana varonīgā Latvija

Mans šodienas varonis ir mana tauta, mana dzimtene – Latvija. [..] Kāpēc tieši Latvija? Mēs esam bērni, kurus viņa ir auklējusi un lolojusi. Audzinājusi tā, kā māte audzina savus bērnus: brīžiem mīļi un mierīgi, silti un saulaini, brīžiem skarbi un nežēlīgi, kas varētu šķist pat netaisni. Bet tā jau mēs bērni domājam, ka skarbums ir netaisns. Tikai tad, kad kļūstam vecāki, saprotam, ka bez bargās mācības nebija iespējams pieaugt. Tā mūs rūda, māca un veido.

Un tas, ko šodien varu mācīties, ir viņas izcilais raksturs un personība, kas veidojusies, saplūstot daudzu varonīgu cilvēku domām, darbiem, pārliecībai. Kā mācēt vienlaicīgi būt tik skaistai, sirsnīgai un radošai un tajā pašā laikā arī taisnīgai, skarbai un audzinošai?

Varu mācīties dzimtenes izturību no strēlniekiem, G. Astras, M. Vanagas un cilvēkiem, kuri piedzīvoja un izturēja, nesalūza un nezaudēja cerību pasaules karos, okupācijā, izsūtījumā. Varu mācīties dzimtenes dabas mīlestību no cilvēkiem, kuri kopj zemi un mežus, kuri Latvijas skaistumu iemūžina literatūrā, kā F. Bārda, M. Zālīte, J. Baltvilks: „Cik maksā rīta rasa pļavā?/ Cik maksā varavīksnes krāsas?” Varu mācīties dzimtenes prieku, patiesu vienotību, lepnumu Dziesmu un deju svētkos, Raiņa un M. Brauna „Saule, Pērkons, Daugava”: „Saule mūsu māte/ .. Pērkons velna spērējs/ Tas – mūsu tēvs.” Varu mācīties dzimtenes gudrību, valodu un dvēseli I. Ziedoņa, M. Zālītes, O. Vācieša rakstītajās rindās: „Kur ies/ mana tauta,/ mana dūša/ tur ies.”

Nevienam nenovēlu tās ciešanas, ko ir piedzīvojusi mūsu māte Latvija. Bet novēlu prast ieraudzīt mūsu tautu kā vienu lielu personību, no kuras varam iedvesmoties un censties tai līdzināties! Esmu lepna, ka manai dzimtenei ir tik bagāta vēsture, kura liecina par spēcīgiem varoņiem.

Rēzija Volberga,

*Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas
8.soc. klase*

Dagnija Zemīte, Tartu Starptautiskās skolas 8. klase

Mans šī laika varonis ir mamma Ilze. Viņa manā dzīvē ir viens no svarīgākajiem cilvēkiem – izpalīdzīga, līdzjūtīga, atbalsta mani visās dzīves situācijās. Es ļoti to novērtēju un ieklausos viņas dotajos padomos. Katru dienu es jūtu savas mammas mīlestību.

Mamma palīdz man apgūt dažādas prasmes, piemēram, gatavot ēst. Skumjos brīžos mamma mani samīļo un saka, lai nepadodos un lai noticu saviem spēkiem. Viņas sniegtais atbalsts man ir palīdzējis vairākās dzīves situācijās. Patīk, ka mamma mani atbalsta volejbola spēlēs.

Viņa ieklausās un sniedz padomus, sakot: „Meitiņ, tev viss izdosies!” Zinu, ka ar mammu varu par visu izrunāties un uzticēt viņai savas domas. Pat tad, ja nevienam citam to negribu teikt. Ļoti to novērtēju un esmu viņai pateicīga. No mammas esmu mācījusies kādam palīdzēt ne tikai tad, kad lūdz, bet arī tad, kad to vismazāk gaida. Mamma saka: „Cilvēkam ir svarīgi just apkārtējo atbalstu, lai viņš būtu drošāks un pārliecinātāks par savām spējām.”

Mamma mani samīļo, kad man to visvairāk vajag. Viņa ir klāt, līdzās un apskauj mani arī tad, kad to negaidu. Es ļoti mīlu viņu un esmu pateicīga, ka tieši viņa ir mana mamma. Mammas mīlestību es izjūtu katru dienu. Tā ir tik stipra, ka zinu – tā nekad nebeigsies.

Klausoties mammas teiktajā, arī es sniedzu padomus savām māsām, un viņas

tajos ieklausās. Redzot kādu noskumušu, pajautāju: „Kas ir noticis? Vai varu palīdzēt?” Citreiz samīļoju un saku: „Viss būs kārtībā!” Es diendienā redzu un sajūtu mammas īpašo mīlestību un saprotu, ka man sevī vēl ir daudz kas jāpilnveido, lai varētu to kādam iemācīt. Bet man ir tāda sajūta, ka viss, ko mana mamma dara un domā, ir pareizi.

Patricija Būre,

Cēsu 1. pamatskolas 7. klase

Manuprāt, varoņi nevalkā apmetņus un naktīs nelido [..] pa gaisu. Mana varone glābj dzīvniekus. Manai varonei ir īsi, blondi mati un okeāna zilās acis. Viņa ir visjaukākais cilvēks, ko vien var sastapt. Tā ir mana mamma Ināra.

Viņa ir varonis, jo spēj darīt tik daudz lietas, par spīti stereotipiem par sieviešu pienākumiem un spējām. Viņa nodarbojas ar lopkopību, tādēļ lopīņu glābšana, audzēšana, aploku labošana un traktoru vadīšana ir viņas ikdiena. Mammai ir zirgu stallis, pilns ar zirdziņiem, no kuriem daudzi ir izrauti nāvei no ķetnām. Viņai ir arī desmitiem govju, aitas un truši.

Šobrīd viņa nodarbojas ar fermas remontēšanu, tātad betonē grīdas, krāso sienas un apgriež linoleju uz jaunizveidotā balkona. Viņa nav tikai čakls būvmeistariņš, bet arī vislabākā mamma, kādu bērns var vēlēties. Viņa vienmēr

atbalsta mani un brāli, lai kādas būtu mūsu intereses. Par to es viņu aprīnoju.

Mūsdienās vārds „varonis” bieži ir tikai filmu tēls, jo tā stereotipi mums ir iegalvojuši. Ja mēs ievērotu ikdienas varoņus, apkopējas, mediķus un ugunsdzēsējus, – varbūt viņi visbeidzot saņemtu pietiekamu pateicību no sabiedrības.

Paula Dūrīte,
Madlienas vidusskolas 7. klase

Mani varoņi

Mani vecāki ir ļoti jauki, bet dažreiz stingri. Kad sākas skola, viņi man palīdz mājasdarbos, ko viens es nevarētu izpildīt. Vēl viņi man un brālim uztaisa ēst. Kad esmu slims, viņi mani aprūpē, ja vajag, aizved pie ārsta vai uz slimnīcu. Kad esmu bēdīgs, viņi mani uzjautrina. Dažreiz vecāki pat palīdz, kad man nevajag, piemēram, sasiet kurpes, kaut es pats jau to māku. Es ievēroju, ja man palīdz par daudz.

Amanda Bērziņa, Gulbīša pamatskolas 9. klase

Dzīve bez vecākiem būtu bēdīga un daudz grūtāka. Ja viņi man nepalīdzētu, tad es, visticamāk, būtu nelaimīgs.

Kristaps Galkins,
Briseles 1. Eiropas skolas 5. klase

Meklējot atbildi vietnē tezaurs.lv, noskaidroju, ka [...] „varonis ir cilvēks, kas sevišķi grūtos apstākļos, briesmās paš aizliedzīgi pilda savu pienākumu, aizstāv kādus ideālus, cīnās par tiem, pat riskējot ar savu veselību, dzīvību vai upurējot to”.

Kur šādus cilvēkus meklēt? Atcerējos, ka jau kopš 2004. gada Latvijā notiek laikraksta „Diena” un TV3 organizēts pasākums, pirms kura žūrija izskata pieteikumus un lasa iesūtītos stāstus par paš aizliedzīgu un nesavtīgu palīdzību līdzcivēkiem, lai izvirzītu pretendētus „Latvijas lepnuma” balvai. Pārskatot 2022. gada „Latvijas lepnuma” pasākumu tv3.lv arhīvā, sapratu, ka mani mūsdienų varoņi ir lieliskie ārsti, mikroķirurgi Mārtiņš Malzubris un Olafs Libermanis. Viņi „Latvijas lepnuma” balvu – stilizētu „Zelta ābeli” – saņēma nominācijā „Cilvēcība un drosme”.

Ieinteresējos un turpat arhīvā sameklēju un izlasīju interviju ar abiem ārstiem. Olafs Libermanis pastāstīja, ka Mārtiņš ir viņa bijušais students, kolēģis, draugs, treniņbiedrs, ka abi iepazinušies pirms 13 gadiem un arī šobrīd turpina

sadarboties, viens otru papildinot. Mani uzrunāja ārsta Libermaņa teiktais par savu profesiju: „Ķirurgam ir jābūt laivas spēkam, ērgļa acīm un sievietes sirdij. Tātad jābūt stipram, acīgam un vienlaicīgi maigam.” Es šim raksturojumam pievienotu arī drosmīgu iniciatīvu atbilstošā situācijā.

Jau 2015. gadā abi ārsti bija aizbraukuši uz Donbasu, lai iepazītos ar ukraiņu kolēģiem un izprastu situāciju. Uz jautājumu „Vai tad, kad sāksies pilna mēroga karš, viņi brauks palīgā?” Latvijas ārsti apsolījuši ierasties. Tas brīdis pienāca 2022. gada martā. Viņi bija sagatavojušies jau iepriekš: vākuši un uzturējuši kārtībā sevi, instrumentus un komandu, lai varētu nekavējoties reaģēt. Viņus abus raksturo liela atbildība un pienākuma apziņa, abiem raksturīga Hipokrata zvēresta godāšana un rūpes par cilvēku dzīvību un veselību. Es kopā ar cilvēkiem, kuri viņus izvirzīja godpilnajai balvai, lepojos, ka Mārtiņš Malzubris un Olafs Libermanis ar savām prasmēm un zināšanām palīdzēja ukraiņu kareivjiem, devās uz kara zonu, lai operētu un ārstētu ievainotos Kijivā, kad pilsēta tika bombardēta un tur atrasties bija dzīvībai bīstami. Ķirurgi nenoliedzami riskēja ar savu dzīvību. Olafs Libermanis īpaši pārdzīvoja par savu partneri Mārtiņu Malzubri – triju bērnu tēvu, par kura iesaistīšanos un pakļaušanu nāves briesmām viņš jutās atbildīgs. Mārtiņam savukārt pirms došanās prom bijis grūti

pateikt ģimenei par šo apņemšanos. Ar aizkustinājumu lasīju, ka, pateicoties Mārtiņam, kādam karavīram ir abas rokas, citam joprojām ir abas kājas. Sieva Laila un trīs dēli mājās ir atbalsts Mārtiņa izvēlei, un arī šoreiz nav bijis savādāk. Mārtiņa pacienti novērtē viņa atklātību, atsaucību un profesionalitāti.

Vai abiem ārstiem bija bail? Bija. Mārtiņš ir teicis, ka bailes bijušas, bet tās pārvarētas. „Mēs braucām turp, kur mēs bijām visvairāk nepieciešami, tāds bija mūsu uzstādījums. Nonācām Ukrainas centrā, Kijivas Centrālajā militārajā slimnīcā, kur tobrīd visapkārt diezgan karsti gāja,” lasīju Mārtiņa teikto. Bet Olafs Libermanis turpināja: „Marta sākumā Kijiva izskatījās briesmīgi, kā kara filmās, mēra vai epidēmijas laikā, – tukšas ielas, pa kurām vējš dzenā atkritumus, sadegusi tehnika ielu malās.”

„Latvijas leņnuma” balvu ārstiem pasniedza Ukrainas vēstnieks Latvijā Oļeksandrs Miščenko, kurš tūkstošiem ukraiņu vārdā pateicās abiem ārstiem par simtiem glābto dzīvību. Šis stāsts ir par diviem cilvēkiem, kuri man rāda, ka varoņi mūsdienās ir. Viņiem tiešām piemīt atbildīga, pašizliedzīga rīcība, pienākuma apziņa, godaprāts un spēja uzveikt bailes. Es gribētu viņiem līdzināties – spēt būt ar tādu pašu drosmi un iniciatīvu, kāda piemīt šiem lieliskajiem cilvēkiem.

Juris Zeiza,

Cēsu 1. pamatskolas 9.a klase

Mans varonis ir krusttēvs Jānis Bagāts. Viņš ir Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes izmeklēšanas nodaļas priekšnieks.

Mans krusttēvs ir ļoti strādīgs. Jānis pēc darba brauc mājās un remontē savu māju. Brīvdienās viņš atpūšas, ejot pirtī. Pēc tam nopeldas aukstā dīķī. Viņš ir liels sporta mīlis un arī atbalstītājs. Jānis ir spēlējis florbolu, skrējis maratonus un ziemā spēlē hokeju. Viņš ir spēlējis florbolu Latvijas izlasē un dabūjis piekto vietu Pasaules čempionātā 2004. gadā. Krusttēvs ir piedalījies vairākos maratonos, un viens no tiem ir skrējieni apkārt Vaidavas ezeram. Ziemā mēs ar Jāni spēlējam hokeju uz dīķa pie viņa mājas. Kad man ir vārda diena, mēs ar krusttēvu spēlējam basketbolu, futbolu un novusu.

Jānis ir mans varonis, jo vienmēr ir smaidīgs un labsirdīgs. Viņš ar mani pavada daudz laika. Man ir paveicies, ka man ir tāds krusttēvs.

Rodrigo Dasmanis,
*Kocēnu pamatskolas
5. klase*

Ir varoņi, kas savā liegā balsī
Un savos pirkstu galos maigi
Mūziku un dziesmas izstaro.
Tās ceļas neredzamos spārnos
Līdz ar mūsu Latviju un mani
Un labas jūtas mūsu sirdīs sēj.

Tik skaisti, cēli un graciozi
Pie klavierēm spēlē un dzied
Mūsu muzikālā skolotāja.
Viss apkārt ik brīdi atplaukt sāk,
Kad vienmēr uz stundu viņa nāk.
Es kā sapnī tad iedomājos –
Varavīksnes krāsas pāri līst.

Atveru acis un apskatos –
Tur priekšā spēlē un dzied kā
Vālodzīte – mūzikas skolotāja.
No vēstures piemērus zinu,
Ka dziesmas spēj apturēt karu,
Naidu un briesmas, spēku dod.
Lai skan skolotājas dziesmas
Cīņā par mieru uz pasaules!

Laura Kulmane,
*Rencēnu pamatskolas
6. klase*

Ikviens apbrīno savus vecākus,
vecvecākus, kādu slavenību vai
arī vēsturisku personību. Viens no
cilvēkiem, kuru apbrīnoju es, ir mana ome
Biruta, kuras dzīves ceļš nebija viegls, bet
viņa vienmēr meklēja labo.

Ome ir palikusi vienīgā no
vecvecākiem, kuru varu satikt. Pat ja
viņu neredzu tik bieži, kā gribētos,
lepojot, ka esmu arī omes mīlmazmeitiņa
(četrus mazbērnu konkurencē). Dažreiz
saķīļojamies par sīkumiem, bet zinu, ka
viņa visu dara aiz labas sirds, gribēdama
mūs izaudzināt par krietniem cilvēkiem.

Omi nevar raksturot ar vienu vārdu, pat nevarētu ar piecu simtu vārdu eseju! Viņai piemīt viss, ko var iedomāties, – jaukums, mīļums, strādīgums, saimnieciskums. Tas ir jāizjūt pašam.

Parasti, kad atbraucam no apciemošanas, mājās atkal jāmeklē vieta jaunām ievārijumu, tomātu mērces un marinētu gurķu burciņām. Viņa ir ļoti aizrautīga konservētāja un cenšas burciņās saglabāt visus dārza gardumus. Neesmu satikusi vēl kādu, kurš ar konservēšanu aizraujas tikpat ļoti kā viņa. Ir pat atrodami 2017. gada avenu ievārijumi, kuri ir arī ēdami.

Skolas laikā ome nodarbojās ar riteņbraukšanu trekā. Diemžēl PSRS laikā braukšana trekā nebija tik augsti novērtēta, kā tas ir mūsdienās. Nepieciešamo ekipējumu nācās pašiem pirkt. Dažās sacensībās Biruta arī piedalījās ar citu uzvārdu. Viņa brauca gan īsās, gan garās distances. Tas arī ir pieminēts kādā avīzes rakstā „Vispusība un panākumi” (autors A. Jansons). Ome bija viena no četrām jaunietēm, kuras dominēja sacensībās. „Gandrīz visas meitenēm paredzētās balvas savā starpā sadalīja četras – dinamiete Jautrīte Kauliņa un Biruta Kukare (..)”. (Biruta Kukare – mana ome.)

Ome ir daudz darījusi un piedzīvojuši savā jaunībā. Lai gan viņa nepabeidza

Ļeņingradas vieglās rūpniecības institūtu, par šuvēju viņa nostrādāja 39 gadus, būdama izcila aroda meistare. Biruta visu savu mūžu ir nodarbojusies ar izšūšanu. Viņa darinājusi vairāk nekā 70 izšūšanas darbu! Ziedi, zirgi, ainavas, pļavas, cilvēki – tie visi atdzīvojas omes krāsu pasaulē. Pirmie darbi ir izšūti uz izmazgātiem cukura maisiem, kuri tagad tiek izmantoti kā dekoratīvie spilveni. Kad ome dzīvoja Aizkrauklē, otrā stāva dzīvoklī uzturējās ģimene, kurā bija veca kundze, kas nodarbojās ar izšūšanu. Birutu tas ieinteresēja. Kundze arī viņai iemācīja, kā šo smalko darbu var veikt uz mazgātiem cukura maisiem. Izrādās, arī omes mamma šuva, bet tikai apģērbu.

Šķiet, prasmes, darba tikums, rūpīga attieksme raksturīga manas dzimtas sievietēm, radot darbus, kuru vērtība nav naudā nosakāma. Arī man patīk darīt rokdarbus: adīt, tamborēt, veidot mākslas darbus no papīra, kartona, mācos apstrādāt stiklu (esmu veidojusi vitrāžu, gravējumus, traukus, 7. klasē tapa pat stikla kalns, kurā doties kopā ar Antiņu).

Ome Biruta ir vislabākā ome, kādu var vēlēties! Viņas dotā mīlestība, pieredze ir nenovērtējama.

Evelīna Eva Vidiņa,
Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas
8. klase

Viņa var būt kā saule un lietus. Būt kā miers un kā skaļš kara lauks. Viņa ir mūžīga skaistule ar izsmalcinātu eleganci un inteliģenci. Tā ir spēcīga sieviete, kas ir triumfējusi, kā arī kritusi.

Viņa ir ignorējusi citu cilvēku pieņēmumus, jo ir pārliecināta par saviem uzskatiem. Tā ir sieviete, kas apzināsies, uz ko ir spējīga. Viņa cīnās par tiem, kuri nevar cīnīties par sevi. Viņas dvēselē ir klusa pārliecība, kas augstu lec agrā rītā un riet vēlā vakarā. Viņas zināšanu dotības ir kā plašs šaha lauks, kurā viņa ir galvenā. Katrs solis, ko viņa spers, būs viņas labā. Viņa ir kā lasāma grāmata, kas mani ik dienu māca. Viņa zina savu mērķi un prot to sasniegt.

Man ir gods, ka šī sieviete ir man krustmāte.

Justīne Klīns, Madlienas vidusskolas 11. klase

Mans varonis ir mamma

Mamma ir ļoti jauka un mīļa. Viņa ir tik smieklīga – kad viņa uztaisa jokus, visa ģimene smejas. Mamma vienmēr mani iepriecina. Mammai ir sarkani mati. Viņai ir gaiši zilās acis, gandrīz tāpat kā man. Mamma strādā ļoti daudz gandrīz katru dienu. Viņa man palīdz ar mājasdarbiem tad, kad man ir vajadzība. Mamma nopērk gandrīz visu, ko vēlos, bet es neprasu tik daudz. Draugi dažreiz saka, ka mana mamma ir ļoti jauka. Viņa dažreiz, kad vēlos, aizved ciemos. [..]

Es mīļu savu mammu. Es esmu priecīgs, ka viņa ir mans varonis.

Reinis Šķesteris-Stabulnieks,
Kocēnu pamatskolas 5. klase

Lai kādu nosauktu par varoni, tam jābūt kaut kam īpašam. Cilvēkus, kuri apzinīgi veic savus pienākumus, taču uzreiz nesauksi par varoņiem. Viņi gan ir svarīgi. [..] Veikt ko varoņīgu vai drosmīgu neviens iepriekš nepiesakās. Izdarītais tikai vēlāk atklāj, ka tas bijis varoņīgas rīcības cienīgs. Pats cilvēks sevi nesauc par varoni. To dara citi, kuri novērtē.

Mēs atzīmējam Lāčplēša dienu ar aizdegtām svečīšu un lāpu liesmiņām. Siltā uguns kvēlo mūsu sirdīs, kad pieminam tos kritušos, kuri pirms vairāk nekā simts gadiem ņēma rokās ieročus, sala ūdenī un sniegā, grima dubļos un atdeva savu

vienīgo dzīvību nākotnes labā, mūsu senču labā. Mēs izaugām brīvā Latvijā. Un tie visi, kuri piedalījās Latvijas Brīvības cīņās, ir varoņa vārda cienīgi. Tie arī mūsdienās paliek kā augstākās pakāpes varoņi.

Man ikdienā par mazo varoni gribas nosaukt savu jaunāko māsiņu. Dzīvojam īpašā ģimenē, sarūpētajos apstākļos, kur nav viegli. Es par visu uztraucos, bet māsa vienmēr man palīdz nomierināties un neskumt. Viņā ir tāds labestības spēks, kas nāk no teiktajiem vārdiem un mīļā acu skata. Viņa ir sirsnīga un izpalīdzīga. Tā nav varonība, kas aprakstīta vēstures grāmatās vai izcilu ārstu, zinātnieku, rakstnieku nopelnos, bet vienkāršas, mazas lauku meitenes izpratne par bērnu attiecībām ģimenē. Es ļoti mīļu savu māsiņu.

Zīta Raivita Kulmane,
Rencēnu pamatskolas 7. klase

Varonis un varonība

Tagad varoņi ir daudzveidīgāki. Viņi var būt zinātnieki, kas [..] meklē jaunus atklājumus un risina pasaules problēmas. Viņi var būt humānisti, kas cīnās par cilvēktiesībām un sociālo taisnīgumu. Mūsdienu varoņi nereti ir arī ikdienas cilvēki, kas izceļas ar savu līdzjūtību un palīdzību citiem.

Lai kļūtu par varoni tagad, nav nepieciešams tikai fiziskais spēks, bet gan intelekts un emocijas. Mūsdienu varoņi ir cilvēki, kas izmanto savu prātu, lai risinātu

sarežģītas problēmas un radītu inovācijas. Viņi ir arī cilvēki, kas izrāda līdzjūtību un palīdz citiem, neatkarīgi no sociālā statusa vai izcelsmes. [..]

Varonība ir īpaša īpašība, kas izpaužas kā drosmīga un pašizliedzīga rīcība grūtos vai bīstamos brīžos.

Kur atklājas varonība? Varonība var atklāties dažādās situācijās un vietās. Piemēram, varoni var atrast karadarbībā, kad viņi aizsargā savu valsti un līdzcilvēkus. Varonība var būt arī redzama ikdienas dzīvē, kad cilvēki palīdz citiem, riskējot ar savu drošību. Varonību var atklāt arī mākslā, literatūrā vai sportā, kur cilvēki pārvar savas robežas un sasniedz izcilību. Varonība ir universāla un var parādīties jebkurā dzīves jomā.

Varoņiem piemīt dažādas īpašības, piemēram, drosmē, pašizliedzība, līdzjūtība un izturība. Viņi ir gatavi riskēt un darīt labu, pat ja tas ir grūti vai bīstami. Varoņi ir stipri un noteikti, un viņu rīcība iedvesmo citus.

Varoņi ir ļoti svarīgi, lai aizsargātu un veidotu labāku Latviju. Viņi var būt drosmīgi karavīri, ugunsdzēsēji, ārsti, skolotāji vai pat cilvēki, kas darbojas labdarības organizācijās. Katrs var būt varonis savā veidā, veicot labus darbus un palīdzot citiem. Kopīgi strādājot, mēs varam radīt spēcīgu un saskaņotu sabiedrību.

Tomēr, neskatoties uz laika gaitā mainīto varoņa tēlu, viena lieta paliek

nemainīga – varoņi ir iedvesma citiem. Viņi rāda, ka ar mazām vai lielām darbībām katrs no mums var būt varonis. Mēs visi varam ietekmēt pasaules uzlabošanu, izmantojot savas spējas un talantus.

Mēs visi varam būt iedvesma citiem. Mēs visi varam būt varoņi, kas veido pasaules nākotni.

Viktorija Voitenkova,
Biržu pamatskolas 9. klase

Cilvēki, ko es uzskatu par varoņiem ar lielo burtu un kas ir [..] mani varoņi šeit un tagad, ir mani neatkārtojamie vecāki. Viņi ir paraugs, viņu rīcība – mācība, viņu labestība – iedvesmas avots. Viņi vienkārši ir mīloši vecāki, kuri grib, lai mūsu ģimene būtu laimīga, un dara visu, lai tas tā arī būtu. Mamma un tētis ir tie, kas velta savu dārgo laiku, lai uzklautu visas manas sirdssāpes un priekus. Viņi vienmēr atbalsta mani grūtos brīžos un priecājas par maniem panākumiem.

Maniem varoņiem nav jāslēpjas aiz maskām vai tērpiem, viņu mīlestība un rūpes ir visspēcīgākā aizsardzība un spēja darīt neiedomājamāko. Man bieži vien ir nepieciešams daudz spēka, enerģijas, kā arī daudz mēģinājumu, lai pretotos šķēršļiem, kas sagaida mani dzīves ceļā, taču šīs grūtības nešķiet neuzvaramas, jo vecāki vienmēr ir blakus. Manu varoņu atbalsts un ticība ir pārveidojuši manu

iekšējo „es”. Vecāki palīdz man saskatīt stiprās puses un spējas, kuras es iepriekš nebiju pamanījis.

Mūsdienās varoņi ir ne tikai tie, kuri tiek galā ar ārkārtas stāvokļiem un ir gatavi atrisināt bīstamas situācijas, varoņi ir tie, kuri ir stāvējuši, stāv un stāvēs man līdzās, atbalstot it visā. Pasaulē, kas piedzīvo nemītīgas pārmaiņas, stingri principi un ētika ir kļuvuši par retumu. Šajā steigas un cīņas virpulī vecāki ir neatkarojams kontrastu magnēts, kas spēj vienlaikus gan būt elastīgi, gan pastāvēt par nemainīgām vērtībām.

Kad es raugos nākotnē, es atzīstu, ka tieši vecāki ir tie, kas darbojas kā mana nenogurstošā sapratne un mīlestība. Lai gan lielākoties ļaužu vidū ir piedzīvojumu un jaunu varoņu meklētāji, cenšoties atrast savus ideālus, es ar lepnumu varu teikt, ka mani varoņi par sevi plaši nerunā, viņi vienkārši dara savu darbu un tur pasauli ap mums harmoniskā līdzsvarā. Mamma un tētis ir mana likteņa kapteiņi, kas palīdz griezt stūri pareizajā virzienā, nenovirzoties no kursa, lāpas tumsā un varavīksne pēc vētras. Esmu pateicīga viņiem par visu. Un es priecājos, zinot, ka, neatkarīgi no laika un pārmaiņām pagastā, pilsētā, valstī, pasaulē vai pat plašajā kosmosā, viņi vienmēr būs klāt, lai kā laternas izgaismotu manas dzīves ceļu un neļautu novirzīties no tā.

Anastasija Veselova,
Salas vidusskolas 9. klase

Mans varonis ir mūzika. [..] Mūzika ir īpaša, jo tā mani nomierina un palīdz agros rītos atmosties, lai es būtu gatava produktīvi pavadīt jauno dienu. Mūzika atļauj atvērt vārtus savai iekšējai pasaulei, kur es varu aizbēgt no ikdienas nebūšanām un uzlabot savu garastāvokli. Klausoties mūziku, jūtos piepildīta, un ārējie spēki un negācijas uz mani neiedarbojas, un varu iedomāties jebkādu krāšņu skatu.

Ar mūziku esmu saistīta jau no mazām dienām. Mana vecmāmiņa strādā par mūzikas skolotāju, savukārt mamma bērībā gāja mūzikas skolā un tagad māc spēlēt vijoli, klavieres, ģitāru un pat akordeonu. Šī ciešā saikne ar mūziku manā ģimenē mani stipri iespaidoja. Arī zinātnieki pētījumos ir noskaidrojuši, ka klasiskajai mūzikai piemīt dziedinošas spējas. [..]

Mūziku var arī spēlēt, nevis tikai klausīties, un, spēlējot mūziku, cilvēks gūst gandarījumu, kā arī, mācoties spēlēt instrumentus, attīsta savas motorās funkcijas un smadzeņu darbību.

Vai tā būtu dziedāšana, instrumentu spēlēšana vai tikai mūzikas baudīšana – visas šīs aktivitātes būtiski attīsta cilvēku.

Terēze Luīze Kīne,
Jaunmārupes pamatskolas
9.a klase

Angelina Zeļenkeviča, Ventspils 2. vidusskolas 9. klase

Mūsu varone

Mammai ir īpaša supervara, kas viņu padara unikālu. Tā [..] nav spēja kļūt neredzamai vai superstiprums, bet vēl kas īpašāks. Mamma supervara ir viņas bez nosacījumiem sniegtā mīlestība. Ar siltu apskāvienu un mierinošu smaidu viņa rada pārliecību – diena būs izdevusies un es spēšu tikt galā ar dzīves izaicinājumiem.

Katru dienu mamma piedalās spraigos piedzīvojumos: cīnās ar ļaunajiem briesmoņiem – Rīta Steiga un Skolas Projekts –, pārliecinoši pieveic milzīgo daudzgalvu pūķi Mājasdarbi un vienmēr izglābj dienu ar savām gardajām sviestmaizēm.

Virtuvē mamma pārvērš vienkāršas sastāvdaļas par cēliem ēdieniem, kuri piemēroti karaliskam pusdienu galdam. Viņa gatavo ar mīlestību un pārvērš mūsu iecienītos ēdienus – makaronus, kartupeļus, auksto zupu, tiramisu – par šedevriem.

Kad vien dienas dēkās bija nobrāzts celis, sasists pirkstiņš, mamma maģiskais, dziedējošais pieskāriens kā uz burvja mājienu izgaisināja sāpes. Tas varēja izdziedēt pat visdziļākās brūces un zilumus, padarot mūs atkal neuzveicamas.

Gulētiešanas laikā pārcēlāties uz pasaku valstību, jo mamma stāstīja par drošajiem bruņiniekiem. [..] Viņas stāsti iededza iztēli un nesa mūs uz tālām zemēm aiz trejdeviņām jūrām un kalniem, un tā

vien šķita – arī mēs spējam uzveikt jebkuru ļaundari.

Mamma ir vislabākā skolotāja, palīdzot mums iepazīt pasauli. Viņa pacietīgi atbildēja uz neskaitāmajiem jautājumiem. Cik vēl ilgi? Kādēļ tantei ir balti mati? Kur lido mākoņi? Tā viņa nemanot mudināja mūs sapņot un izpētīt nezināmo.

Kad mums bija sarežģījumi, nezinājām, kā rīkoties, saķīļojāmies, mamma vienmēr bija klāt, lai palīdzētu vērst par labu notiekošo. Viņai piemīt maģisks spēks, kas pārvērš asaras smieklos, problēmas – risinājumos.

Mamma ir vairogs dzīves vētras priekšā. Viņa pasargāja mūs no dēmoniņiem zem gultas un no šausmīgajām ēnām tumsā bērniībā, bet tagad ir mierīga un nosvērta sarunās par dzīvi un notikumiem pasaulē.

Mūsu acīs mamma ir ikdienas varone. Viņa nevilka kuplus svārkus un apmetni, nelidoja pa gaisu, bet viņas sirds ir pilna ar mīlestību un drosmi, kas padara viņu par mūsu pašu supervaroni.

Mamma, mana stāsta varones, piedzīvojumi varbūt nav interesanti vēstures grāmatās, bet viņa uz visiem laikiem būs manas un māsas sirds varone. Viņas mīlestība, rūpes un sirdsgudrība padara viņu par vispatiesāko varoni no visiem. Mammu, mēs tevi mīlam šodien un mīlēsim vienmēr!

Anna Emīlija Butkus,
Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas
8.soc. klase

Enija Elza Ķikase, Palsmanes pamatskolas 4. klase

Es vienmēr esmu domājusi par savu lielo māsu kā par savu varoni. Tas ir tāpēc, ka viņa vienmēr aizstāvējusi mani, palīdzējusi, kad es nevaru kaut ko izdarīt, vai arī – ja nesaprotu priekšmetu skolā. Galvenais – vienmēr bijusi mana labākā draudzene un arī vienmēr spēlējusi ar mani visas interesantās spēles.

Man ir daudz interesantu notikumu ar savu māsu, bet es tieši gribu pastāstīt šo notikumu, jo tas ir visforšākais, un es to vislabāk atceros.

Vienu dienu vasarā es gāju pirmajā klasē, bet mana māsa piektajā. Mani vecāki bija iekšā mājā un taisīja vakariņas. Man bija ļoti garlaicīgi, tāpēc es paprasīju māsai, vai viņa grib ar manu uzspēlēt

aklās visticas. Pagalmā bija maza mājiņa, ko vecāki bija uzcēlušī man un mā sai. Bet bija neliela problēma. Es pati nevarēju uzkāpt mājā. Māsa, to zinot, iegāja mājīnā, lai es viņu nenoķertu. Es domāju, ka varu tur uzkāpt, tāpēc skrēju, mēģināju tur uzlēkt, bet uzlēcu tieši uz asas malas un dabūju asiņainu pušumu pa visu kāju. Māsa, to redzot, uzreiz pasauca mammu un tad kaut kur aizbēga. Bet izrādījās, ka viņa bija aizskrējusi uz veikalu nopirkt daudz saldējuma, kamēr mana mamma dezinficēja pušumu un uzlīmēja plāksteri. Kad viņa atskrēja atpakaļ, mēs visu vakaru ēdām saldējumu un skatījāmies multenes. Bet no tā notikuma man vēl joprojām ir maziņa rēta uz kājas.

Māsa ir daudz muļķīgu lietu darījusi kopā ar mani, visi šie notikumi ir tikai pastiprinājuši mūsu draudzību šodien. Man mana māsa ir varone.

Marta Timane,

Kocēnu pamatskolas 5. klase

„**V**ai mani atcerēsies?” ir jautājums, ar ko es savā dzīvē sastapos bieži. Tas dažreiz mani nomāc un liek aizdomāties. Doma mani nelika mierā, līdz es iepazīnos ar Emīlijas Dikinsones dzejoli „Es esmu nekas! Kas esi tu?”.

Dzeju iepazīnu, lasot grāmatu, kurā bija pieminēts šī dzejoļa nosaukums. Kļuva ieintriģēta un to sameklēju un izlasīju. No sākuma man nebija nekādu

stipru emociju, bet, pār lasot atkal un atkal, es sapratu daiļdarba īsto nozīmi. Nemūžam nebūtu iedomājusies, ka varētu izmainīt savus uzskatus dzejoļa dēļ.

Šis daiļdarbs lika saprast, ka ne vienmēr cilvēkiem, kurus sastapsi, viņu sirdī būs īpaša vieta tieši tev. Par to nevajag uztraukties, jo arī tu katru cilvēku nevari atcerēties. Prātu var salīdzināt ar pilnu glāzi, ar laiku tā sāks pludot, ja nepārstās tajā liet. Es gribu, lai cilvēki necenšas izpatikt svešiniekiem, bet gan to enerģiju iegulda attiecībās, kuras ir viņiem svarīgas.

Tu nevari visiem patikt, bet tas nekas. Pateikt „Neuztraucies par to!” ir vieglāk, nekā to īstenībā izdarīt. Bet, sperot mazus soļus, ar laiku tur var nonākt, un to man iemācījusi Emīlija Dikinsonē. Viņa, daloties ar savām domām, iedvesmo citus augt, uzlaboties. Dzejoļu krājumi, kas godā viņas piemiņu, ir iespaidīgi un krāšņi. Par šo rakstnieci daudzi ir dzirdējuši, bet nekad viņas daiļdarbus nav iepazīnuši tuvāk, un es ceru, ka tas mainīsies.

Beigu, beigās izvēlēties cilvēku, kuru es apbrīnoju un atbalstu katrā dzīves aspektā, ir grūti, bet izvēlēties cilvēku, kurš iemācījis noderīgu padomu, ir vieglāk. Tā ir Emīlija Dikinsonē, kas man parādīja, kā būt sev pašai, un palīdzēja saprast, ka cilvēki, kuriem tu rūpi, negaidīs, ka būsi perfekts.

Diāna Ozoliņa,

Jaunmārupes pamatskolas 9.b klase

Adele Bileskalne, Mārupes pamatskolas 4.b klase

Mana varonības izpratne saistīta ar cilvēku, kas nesavtīgi, [..] ziedojo savu brīvo laiku, no sirds dara savu darbu, atklāj neparastus talantus citos un palīdz tos attīstīt. Man šāds cilvēks ir mūzikas, dziedāšanas, mūzikas skolas solfedžo un mūzikas literatūras skolotāja. Viņa man un neskaitāmiem mūsu novada cilvēkiem ir iemācījusi ne tikai mūziku, ne tikai dziedāt un zināt notis, bet arī to, kā runāt uz skatuves publikas priekšā, arī to, ka bez grūta darba nav panākumu.

Vārds „dziedāšana” nav tikai mutes plātīšana un nošu mehāniska atskaņošana, tāda ir galvenā mācība, ko skolotāja sniedz saviem audzēkņiem. Dziedāšana ir arī diafragmas noturēšana, elpošana un pareiza dikcija. Dziedāšana ir savu jūtu un emociju izpaušana, brīvība.

Kad es biju maza, nemācēju dziedāt kā tagad. Es kādreiz dziedāju šķībi, greizi, un balss bija ļoti zema mazai meitenei. Skolotāja laikam saskatīja manī ko īpašu, un ar viņas palīdzību es šodien protu skaisti dziedāt. Es dziedu grupā „TRIO”, pieaugušo jauktajā korī un arī skolas korī, mana skolotāja ir visu šo kolektīvu vadītāja. Esam piedalījušies neskaitāmos konkursos kopā ar „TRIO”, arī dziedot solo. Šogad piedalījāties arī Vispārējos Dziesmu un Deju svētkos, kur skolotāja uzaicināja dziedāt kopā ar jaukto kori. Tā kopības, latviskuma, spēka un vienotības sajūta, ko tur guvām, mūsos būs mūžīgi.

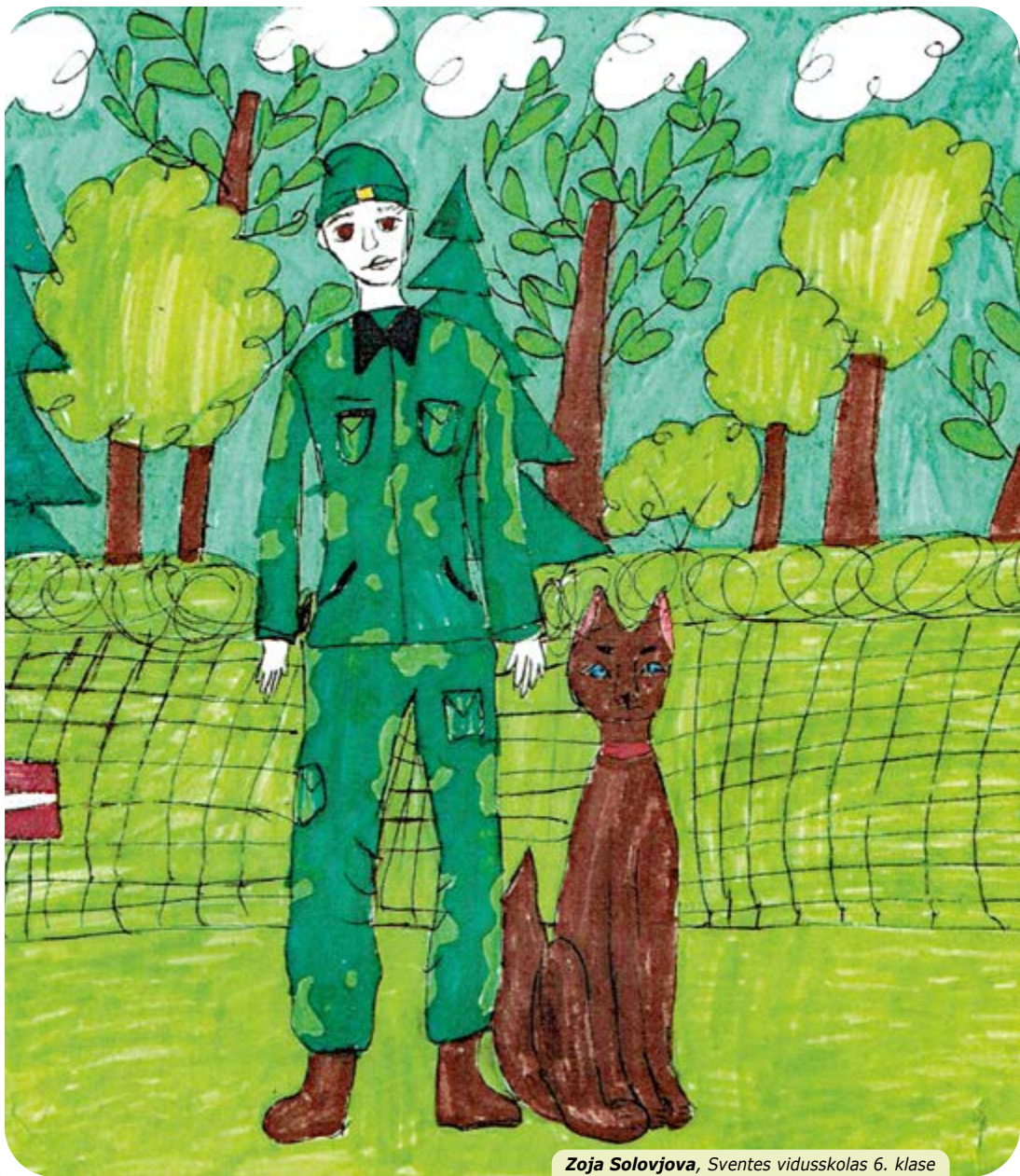
Skolotāja man un citām muzikālām meitenēm un zēniem ir kā otrā mamma, jo ar viņu sanāk pavadīt daudz laika kopā mēģinājumos, koncertos, konkursos un pasākumos. Ar viņu kopā ir pavadīti vēli vakari, mācoties dziedāt, mācoties mūzikas pamatus un mūzikas vēsturi, spēlējot flautu, spēlējot klavieres, domājot priekšnesumus kādam pasākumam.

Mūzikas skolotāja ir ļoti radoša, gudra, smieklīga, asprātīga un mīļa. Ar viņu var kopā pasmieties. Viņai ļoti patīk pavadīt laiku savas mājas dobītēs un dārzā. Viņa par to rūpējas tikpat ļoti kā par cilvēkiem. Dārzs ir vieta, kur viņa uz nelielu laiku var izklūt no ikdienas dzīves viesuļa. Viņai katra puķe ir kā cita melodija. Viņa ziedo savu laiku mums, meklējot īstās dziesmas, pierakstot balsis, domājot par to, kā mums būs vieglāk. Viņa ziedo no savas dzīves ļoti lielu daļu citiem cilvēkiem, lai viņu dvēseles ziedētu. Viņa vienmēr ir nomodā, domājot par mums.

Skolotāja ir varone, jo viņa ziedo sevi un savu laiku citiem, caur mūziku viņa man iemācīja manas tēvzemes, pilsētas un cilvēku mīlestību. Viņa iemācīja mīlēt mūziku, kas ir tik neatņemama manas dzīves sastāvdaļa. Mūzika izmaina cilvēku dvēseles. Mūzika mani ir attīstījusi un pilnveidojusi. Mūzikas dēļ esmu tāda, kāda esmu šodien, un par to esmu pateicīga savai mūzikas skolotājai.

Estere Grandava,

Dāvja Ozoliņa Apes pamatskolas 9. klase

Zoja Solovjova, Sventes vidusskolas 6. klase

Katrs labi paveikts darbs skatās acīs nākotnei, bet cik daudz tajā ielikts no varonības? [...] Cilvēkus, kuri spēj atdot sevi Latvijas valsts labā, cilvēku labā, arī palīdzot vietās, kur pašlaik plosās karš, varam dēvēt par mūsdienu varoņiem. Varoņa tituls ir ļoti spēcīgs vārds. Ne katram cilvēkam, kurš priekšzīmīgi paveicis kādu uzdevumu, piešķirsim šo nosaukumu. Jāprot gudri izvērtēt, kurš to ir pelnījis. Ir cilvēki, kuri gandrīz par katru saka, ka viņš ir varonis, ja spējis kādu grūtu situāciju atrisināt. Katram laikam un notikumam savi varoņi.

Manā dārgumu lādītē – sirdī – glabājas varoņu spoguļattēli. Tajā pašlaik atceros tos jaunos puisius un vīrus, kuri pirms vairāk nekā simts gadiem izcīnīja Latvijai brīvību. Tie visi bija Lāčplēša vārda cienīgi. Viņi saņēmuši Lāčplēša kara ordeņus. Viņi dus Rīgas Brāļu kapos vai arī citās vietās. Un arī citi, kuri nebaidījās aizstāvēt mūsu jaundibināto valsti, ir varoņa vārda cienīgi.

Sagaidot Latvijas 105. gadadienu un Lāčplēša dienu, es kopā ar klasesbiedreni devos sakopt savas vietas varonīga cilvēka atdusas vietu. Viņš piedalījies Latvijas proklamēšanā, cīņās ar Bermonta armiju un bija tas, kurš Rencēnu Lielo krogu pārveidoja par Lauksaimniecības biedrības namu, tagad kultūras namu Rencēnos. Mūsu kultūras namam šomēnes 100. dzimšanas diena.

Es par mūsdienu varoni klusiņām savā dārgumu lādītē ierakstu un glabāju

arī savas mammas vārdu. Cik daudz laika viņa atdevusi un katru dienu palīdz mums – bērniem. Daudz tādu mazu varoņu ir visapkārt. Un tas nekas, ka viņi netiek nosaukti skaļos vārdos. Tos savās sirdīs „brīv nest” katram, tāpat kā Latviju, kur mēs dzīvojam un mācāmies augt varbūt par nākotnes varoņiem. Nav tiešas norādes, kur ir tā aka, no kuras pasmelt patriotismu, tāpēc mēs iedvesmojamies no varonības apgarotiem piemēriem.

Herta Zilberte,

Rencēnu pamatskolas 6. klase

Mans šodienas varonis ir kaimiņš Jānis, kurš strādā par [...] ugunsdzēsēju. Ugunsdzēsēji katrā savā darba maiņā veic kādu varoņdarbu. Noceļ no koka galotnes kaķēnu, kurš uzskrējis augšup, bēgot no nikna suņa. Steidzas ar ieslēgtām bākungunīm un sirēnām, dzēš kādu liesmojošu māju, šķūni, garāžu, miskasti, kūlu, mežu vai purvu. Vēl saņem izsaukumu, ka jāsteidzas palīgā meklēt kādu apmaldījušos vecmāmiņu vai bērnu, kurš sēņojot, ogojot nav atgriezies mājās laicīgi. Un kur vēl gadījumi ar tiem, kas pārgalvīgi ziemā makšķerē uz ledus, ielūst ledū, kad atdalās ledus gabali un makšķernieks ar ūdens straumi tiek ienests dīķa, ezera vai upes vidū, un tad ugunsdzēsēji ar laivu un vinču palīdzību steidz palīgā. Vēl arī tie gadījumi, kad pazaudējam mājas, dzīvokļa,

automašīnu atslēgas un atkal jāsauc palīgā ugunsdzēsēji, lai atvērtu durvis.

Ugunsdzēsēji ir vieni vareni varoši varoņi, kuri mums ikdienā ir blakus, palīdz un izglābj no dažādām dzīves situācijām, briesmām, nelaimēm, problēmām.

Kristiāns Tabunovs,
Biržu pamatskolas 7. klase

Mans varonis ir mamma

Mamma ir man vienmēr bijusi klāt – tad, kad esmu gan skumīga, gan satraukta, gan priecīga. Viņa ir varonis, jo viņa motivē mani mācīties un iet tālāk dzīvē. Mamma ir izpalīdzīga, jauka, gudra, smieklīga, es vēlos līdzināties viņai. Man patīk pavadīt laiku ar viņu, piemēram, vakaros braukt uz peldbaseinu, braukt ceļojumos kopā, iet pastaigās, skatīties filmas kopā. Viņa kļūva par manu varoni uzreiz, kad es piedzimu.

Emīlija Trauberga,
Kocēnu pamatskolas 5. klase

Jau no bērnības esmu līdzinājiesies tētim gandrīz katrā iespējamā [..] veidā. Kad biju pavisam maziņa, un arī joprojām, visi man ir jautājuši, kāpēc esmu tik nopietna. Atbildēju, ka es piedzimu nopietna. Vienmēr esmu atcerējiesies tēti kā mūsu ģimenes perfekcionistu, un cenšos pati tāda būt gan skolā, gan ikdienā, kaut man dažreiz arī neizdodas. Jau no bērnudārza

laikiem tētis ir bijis ļoti stingrs par mācībām, bet tikai nesen sapratu, kāpēc. Viņš vēlas, lai sasniedzu dzīvē lielas un svarīgas lietas. Kaut arī es vēlos tikt labā skolā un būt gudrākā savā klasē, tas vienmēr ir bijis salīdzinoši vienkārši, jo pašai arī tīri labi patīk mācīties. Bet tagad, kad esmu palikusi vecāka, tiešām varu novērtēt, kā tētis vienmēr liek apgūt zināšanas pašai. Bet, ja ir vajadzīga palīdzība, to nekad neatsaka.

Kad gāju pirmajā klasē, skolotāja mums lika uzzīmēt, par ko mēs vēlētos strādāt nākotnē. Daudzi izvēlējās policistu, ugunsdzēsēju, dārznieku, bet es juristu – tikai tādēļ, ka tā ir mammas profesija, un man vienmēr licies ļoti interesanti viņai braukt līdz un redzēt, ko tur īsti dara. Kaut tagad manas domas ir mainījušās, vienmēr būs atmiņā šī sajūta, ka vēlos darīt kaut ko līdzīgu. Kad viņa sāka savu šūšanas biznesu, biju pavisam jauniņa, bet tāpat atceros, cik grūti bija uzsākt kaut ko, kas tiešām nesa prieku. Un, kad redzēju viņas prieku, saņemot kādu pasūtījumu no citas valsts vai ieraugot rakstu par viņas biznesu avīzē, bija tiešām liels lepnums, ka beidzot mamma sasniegusi kaut ko viņai ļoti īpašu un nozīmīgu. Ir tik svarīgi vienmēr turpināt tiekties pēc saviem mērķiem. Mamma gāja mūzikas skolā, bet viņai diemžēl tā bija jāpamet, jo savainoja roku, un, kaut šobrīd tā ir mana izvēle, pamest vai ne, tomēr katru reizi, kad iedomājos par to, galvā sāk skanēt vārdi, ko mamma kādreiz teica – ja pametīšu, to nožēlošu, un joprojām tam ticu.

Mūsu ģimene nav perfekta, bet katrs mēģinām sasniegt pats savus mērķus, un viss, ko es šodien zinu, ir nācis no maniem vecākiem. Kaut arī dažreiz strīdamies, vienmēr ātri salīgstam un turpinām atbalstīt viens otru gan viegļajos dzīves posmos, gan grūtajos. Un ceru, ka gan es, gan māsa izaugsim par tādiem cilvēkiem, kuri ir tādi paši varoņi kā mūsu vecāki.

Elīza Lamberte,
*privātās pamatskolas „Gaismas tilts 97”
6. klase*

Varonība ir tad, kad kāds cilvēks rīkojas drosmīgi, pašapzinīgi un atbildīgi, līdz ar to viņš parāda, cik ātri reaģē uz notiekošo, cik pareizi izspriež to, kas ir jādara lietas labā, un ar to viņš var iegūt godu un cieņu citu cilvēku acīs.

Varonība atklājas pašā cilvēkā, ja viņš spēj un grib izdarīt. Ja cilvēks ir glēvulīgs un bailīgs, tad, visticamāk, viņš savu varonību neparādīs, jo tādiem cilvēkiem nepiemīt varoņa īpašības.

Varonim piemīt neatlaidība, drosmē un līdzjūtība, pašapzinīgums un taisnīgums, kā arī varonis centīsies iegūt savu varoņa tēlu un godu ar visiem saviem spēkiem. Viņš centīsies saprast savas kļūdas un pieņemt pareizos lēmumus, lai nākamo reizi viņš neklūdītos savās izvēlēs vai darbībās.

Varoņa palīgi un sabiedrotie ir tuvākie cilvēki ap viņu. Tie ir gan skolotāji, gan

vienaudži, gan vecāki, gan arī līdzīgi domājošie, kuri palīdz ar saviem padomiem, lai būtu vieglāk kļūt par varoni.

Lai sargātu un darītu labāku Latviju, mums ir vajadzīgi varoņi ar to vīrišķību vai arī sievišķību, jo tad tāds varonis var uzņemties atbildību par kādu jomu vai arī tieši, konkrēti par Latvijas sargāšanu.

Varoņi kādreiz un tagad. Kādreiz Latvijas hokeja varonis vārtsarga lomā bija Artūrs Irbe. 2009. gada nogalē viņš tika uzņemts IIHF Slavassalē. Viņa iesauka bija „Mūris”, jo viņa vārtos iesist ripu bija vai nu ļoti grūti, vai arī neiespējami. Tagad Latvijas hokeja varonis vārtsarga lomā ir Artūrs Šilovs. 2023. gadā viņš tika apbalvots kā Pasaules čempionāta vērtīgākais spēlētājs un labākais vārtsargs. Viņu arī dēvē par „Mūri”, jo viņš, tāpat kā Irbe, vārtus sargā ļoti labi, un viņš tos sargā profesionāli.

Kristaps Vasijevskis,
Biržu pamatskolas 8. klase

Estere Rone, Pilsrundāles vidusskolas 7.a klase

Nikita Cibulis, Valkas Mākslas skolas 1. klase

Latvijas Patriotu nedēļā, klausoties patriotiskās dziesmas, man vēl un vēl neiziet no prāta dziesmas vārdi:

„Varoņu slava gaida mūs.. gājām aizstāvēt tēvijū, kaujā asinis liet, slavu gūt!” Dziesma stāsta par mūsu dzimtenes aizstāvjiem – varoņiem.

Bet kā ir šodien? Kas ir šodienas varonis? Daži domā, ka varonis ir tas, kurš palīdz citiem, dara citiem dzīvi labāku. Es domāju, ka šodien, kad pasaulē risinās dramatiski notikumi, plosās karš, ir vajadzīgi tādi varoņi, kas spēj pašizliedzīgi pildīt savu pienākumu, aizstāvēt savus ideālus, pat riskējot ar savu veselību un dzīvību.

Ārsti, policisti, ugunsdzēsēji veic varoņdarbus ik dienu un negaida varoņu slavu.

Mans varonis ir ugunsdzēsējs un ārsts. To dienu es atcerēšos vēl ļoti ilgi, laikam visu savu dzīvi. Es vēl biju pavisam bērns, kad kādu rītu kā parasti pamodos un gāju gatavot sev brokastis, bet mammas un tēta nebija mājās, jo viņiem bija jāstrādā. Pagatavoju sev brokastis, bet biju aizmirsis aizgriezt gāzes plīti. Savā istabā sajutu asu smaku. Ak vai, es ieraudzīju, ka mana virtuve ir liesmās! Es pats piezvanīju ātrajai palīdzībai un ugunsdzēsējiem. Māja jau tinās melnos dūmos, taču es dzirdēju, ka palīdzība ir ieradusies. Tikai vēlāk uzzināju, ka glābēji mani iznesa no degošās mājas un ārsti atgriezta atpakaļ šajā pasaulē.

Tagad es katru dienu viņiem domās pateicos par to, ka esmu dzīvs, ka varu būt kopā ar savu ģimeni, varu priecāties par dzīvi.

Lūk, savus glābējus es uzskatu par īstiem varoņiem, kuri riskēja ar savu dzīvību, lai izglābtu mani. Ne velti rakstnieks Rainis ir teicis: „Varonim jāgrib neiespējamais, tā ir viņa atšķirība no masas.”

Ivans Jakubancs,
Rīgas 95. vidusskolas 9. klase

Mans varonis šodien ir mana omīte, jo viņa aizgāja pensijā [..] 85 gados, un savos gados paveica tik daudz!

Omi sauc Inese Mežule. Viņa man ir no tēta puses. Omītei šogad palika 87 gadi, viņa ir dzimusi 1936. gadā, tajā pašā gadā, kad Raimonds Pauls. No ārsta darba viņa aizgāja tikai dažus gadus atpakaļ.

Vispirms ome vēlējās būt ķīmiķe, jo vidusskolā viņai ļoti patika ķīmija. Viņiem bija skolotājs Ketons, kurš bija stingrs, skolēni no viņa baidījās, un tāpēc ome cītīgi mācījās. Taču tētis savai meitai teica, ka viņai nepatiks sēdēt no rīta līdz vakaram laboratorijās. Un tā ome izvēlējās ārstes profesiju.

Ome par ārsti vēlējās kļūt, jo viņas tēvs un brālis bija ārsti. Viņas tētis bija Gedimins Ebels un brālis bija Ivars Ebels. Gedimins strādāja Bērnu klīniskajā slimnīcā.

Sāra Kārklīņa, Umurgas pamatskolas 2. klase

Savukārt Ivars strādāja Bērnu slimnīcā 15. Gastroenteroloģijas nodaļā kopā ar savu otro sievu Āriju Marksu-Ebelu.

Par ārsta darbu ome sapņojusi jau no piecu gadu vecuma. Viņi dzīvoja dzīvoklī, kur Gedimins strādāja – pieņemšana mājās. Ome aiz durvīm klausījās, kā tētis runā ar bērniem un ko bērni dara. Pēc pacientu apmeklējumiem viņa jautāja, kas šiem bērniem kaiš, taču ne vienmēr Gedimins stāstīja. Inesei arī patika palīdzēt dzīvniekiem. Ik pa brīdīm viņa devās tētim līdzī uz darbu un piepalīdzēja. [..]

Ome stāstīja – viņa katru vakaru bija tik priecīga, ka nākamajā dienā ir darbs.

Latvija ir novērtējusi manas vecmamma darbu, apbalvojot viņu ar Atzinības krustu, kuru pasniedza toreizējais prezidents Raimonds Vējonis.

Inese bija ļoti mīlēta bērnu ārste. Pat tagad, kad gadās saslimt, viņa dod padomus, kā ātrāk atveseļoties.

Ļoti daudzi mani radi no tēta puses ir bijuši ārsti.

Daudzi no pacientiem, kuri kā bērni kādreiz pie omes ārstējās, tagad ir kļuvuši par viņas draugiem.

Ieva Jansone,

*Taurupes pamatskolas Mazozolu filiāles
7. klase*

Mans šodienas varonis, kam es gribētu līdzināties, ir mana mamma. [..]

Es gribētu līdzināties viņai, jo mamma ir ļoti labsirdīga, vienmēr cenšas visiem palīdzēt un mēģina atrast risinājumus katrai samilzušai situācijai. Viņa ir ļoti kārtīga, strādīga, viņa nekad nevar nosēdēt mierā. Ikvienu darbu viņa cenšas izdarīt profesionāli, iedziļinoties katrā jautājumā, padarīt pēc vislabākās sirdsapziņas, netaupot pat savu laiku. Skatoties uz mammu, es saprotu, ka visu var iemācīties, galvenais ir nebaidīties un gribēt.

Mēs esam liela ģimene, tādēļ arī mājās mammai ir daudz darāmā. Liekas, ka darbs pats viņu atrod, tā ir mājas sakopšana, darbi lauku mājās, palīdzība omei un vēl daudzi citi lielāki vai mazāki darbi. Es vēlētos, lai man arī būtu tāda motivācija iesākt un izdarīt uzsāktos darbus, neslinkot, jo mammas darbošanās ir paraugs, kā tas veicams. Mamma ir ļoti laba saimniece, viņa gatavo visgaršīgākos ēdienus. Arī man patīk gatavot, tādēļ es ņemu mammas pavārgrāmatas un mācos gatavot no tām.

Mamma vienmēr ir blakus, interesējas par mācībām, uzslavē par veiksmēm vai pamudina vairāk pacensties. Viņa zina, kas mums patīk, tādēļ palīdz izvēlēties brīvā laika pulciņus, kas ļauj sevi vairāk attīstīt.

Es savai mammai saku lielu paldies, ka mēs visa ģimene brīvdienās un brīvlaikā esam varējuši interesanti atpūsties. Esam

iepazinuši dažādas Latvijas pilsētas, nakšņojuši teltī, peldējušies jūrā, pavadījuši interesantas dienas izklaides parkos. Tas bija ļoti aizraujoši.

Mana mamma ir vismīļākā, visskaistākā, visčaklākā, visjautrākā, vislabestīgākā, visgudrākā, tādēļ viņa ir mans varonis, kuram es dzīvē centīšos līdzināties.

Gabriela Kleine,

Draudzīgā aicinājuma Cēsu Valsts ģimnāzijas 7a. klase

Jānis Cimze ir mans varonis ne tikai šodien, bet arī katru dienu, jo es ikdienā klausos latviešu mūziku un mācos par Latvijas kultūras vēsturi. Diemžēl viņš nav daudz pieminēts nevienā mācību priekšmetā, un tā rezultātā skolēni nezina, kas ir J. Cimze un ko viņš ir paveicis.

J. Cimze studēja filozofiju, teoloģiju un pedagogiju Vācijā. Studijas beidzis, viņš atgriezās dzimtenē un piedalījās skolotāju semināros. Vācu mācītāji centās pārvācot Latvijū un mācīja vācu dziesmas, kuras stāstīja par pakļāvību. J. Cimze semināros izaudzināja neskaitāmi daudz latviešu skolotāju, tāpēc koru skaits Latvijā uzplauka. Radās jauna problēma – nebija pietiekami plašs repertuārs. Vācu un krievu dziesmu bija daudz, bet latvieši mūziku spēlēja tikai mājās improvizētu meloņu veidā. Kori nevarēja attīstīties, tāpēc Turaidas seminārā nolēma izdot krājumus ar latviešu komponistu dziesmām un aparēm.

Vadims Lavskis, Malta's vidusskolas 6.a klase

J. Cimze sarakstīja gan oriģinālus skaņdarbus, gan tautasdziesmu apdares, piemēram, „Rīga dimd” un „Līgo dziesmu virkne”. Pirmie Dziesmu svētki nebija ļoti krāšņi, jo instrumenti bija dārgi, bet lielākā daļa no dziesmām bija Jāņa Cimzes, Baumaņa Kārļa un citu latviešu komponistu darbi. J. Cimze attīstīja latviešu mūziku un pedagoģiju, tāpēc viņu var saukt par vienu no Latvijas kultūras dibinātājiem. Lai arī J. Cimzes dziesmu krājumi tika kritizēti, jo tajos tika iekļautas dažas vācu un krievu dziesmas, taču tā nav slikta izvēle. J. Cimze bija izcils pedagogs un mūziķis. Kad mācās

par latviešu mūzikas vēsturi, J. Cimzem vajadzētu būt pirmās nodaļas tēmai, jo viņa dziesmas joprojām skan Mežaparka estrādē katros Dziesmu svētkos.

Es J. Cimzi uzskatu par varoni, jo bez viņa nebūtu dziesmotās Latvijas, kāda tā ir šodien. Nebūtu ne šlāgeru, ne operu, ne Dziesmu svētku. Vācijas mūzika ir brīnišķīga, bet ar to es nevaru lepoties, jo esmu latvietis, kurš atbalsta un lepojas ar savējo tautiešu sasniegumiem.

Kalvis Lejiņš,

Rīgas Valsts 2. ģimnāzijas 9.c klase

Mans varonis šodien ir mans tētis Kārlis Alainis. Viņš ir izcils un strādīgs tēlnieks, kā arī vienmēr rūpējas par ģimeni.

Mans tētis strādā gandrīz katru dienu – gan darba dienās, gan brīvdienās –, dažreiz līdz pat vēlam vakaram. Viņš taisa visādus interesantus mākslas darbus, un es pat varu redzēt darba procesu. Tēta vadībā tika izkausēti 52 tūkstoši ziedoto atslēgu, lai izlietu Rīgas atslēgu, kas tagad stāv pie Rātsnama ieejas. Viņš ir palīdzējis izveidot taktilo Brīvības pieminekli neredzīgajiem cilvēkiem, kas, protams, stāv pie Brīvības pieminekļa. Vēl zemē ap Brīvības pieminekli ir apliktas tēta izveidotās bronzas plāksnes ar informāciju par pieminekli četrās valodās. Šī ir tikai maza daļa no visiem viņa darbiem, ko ir redzējis ikviens garāmgājējs vai tūrists Latvijā.

Tētis gandrīz katru dienu strādā, tomēr viņš vienmēr atrod iespēju, lai brīvajā laikā būtu kopā ar ģimeni. Kad ir pietiekami daudz laika, mēs izbraucam pa Latviju. Mēs staigājam pa skaistajiem mežiem un apskatāmies visādas latviešu pilis. Tētis gandrīz par katru pili zina vairākus interesantus vēstures faktus, tādēļ ar viņu ir interesanti staigāt, tāpat kā ar gidu. Man ir tik daudz spilgtu atmiņu ar tēti, ka ir grūti izvēlēties nozīmīgāko. Visvairāk atmiņā palicis, kā piedalos čuguna mākslas simpozijā, ko katru gadu vada mans tētis. Tur mēs kopā ar brāļiem no tēta esam daudz iemācījušies par mākslu un čuguna

liešanu. Bet tā ir tikai maza daļa no manām atmiņām ar un par viņu.

Kad es izaugšu, gribētu būt līdzīgs tētim. Viņa rūpes par ģimeni un strādīgums ir iedvesmojums man, lai es būtu kaut nedaudz līdzīgs tētim. Tādēļ es varu teikt, ka viņš ir mans varonis šodien.

Rūdolfs Alainis,
Rīgas Valsts 2. ģimnāzijas 9.c klase

Dzīve – tā tomēr nekad nav vienmērīga. Pusaudzim tā ir kā skaļš okeāns, kura viļņi vēlas ikvienu noslīcināt. Tie tiecas arī pār manu galvu un saplosa, iegremdē dziļi jo dziļi un atstāj vienu pašu. Ir nepieciešams līdzcilvēks, kas ir blakus. Varonis manā ikdienā. Varonis, kas nav atpazīstams ikvienam. Varonis, kas man, pusaudzei, ļauj pieņemt šo pasauli

Mans varonis ir parasta pusaugu meitene.

Kur man jābūt vienai, tur tu, māsiņ, vienmēr atrodi ceļu pie manis. Tu uzrausi mani kājās, turēsi manu roku savā cieši un nekad nelaidīsi vajā. Tev blakām nostāšos un sapratīšu, ka jūtos drošībā. Tikai tu liktu man apstāties nesaprotamos brīžos, kad pasaule sadusmo un pasaule sadusmojas uz mani, kad sajūta tāda, it kā priekšā nekā nav, tikai ceļa beigas, tad tu liktu man nedaudz padomāt, lai atkal saprastu sevi. Tu esi mana mīļākā māsa.

Tu esi mana lielākā varone! Un no tevis var mācīties, kā būt labākam. Uz tevi vienmēr

var paskatīties pa gabalu un saprast, ka tomēr ir iespēja būt kādam citam. Kādam labākam. Jo tu esi vienīgā, kas pamana to, ko citi nekad nepamana. Kam visi tikai paiet garām un noskatās, tikai noskatās ar domu, ka tā nav viņu darīšana. Jo tieši tu pamani sāpes cilvēkos un nebaidies palīdzēt.

Tā vienmēr esi tu, kas palīdz citiem, kad viņi jūtas apmaldījušies savā ceļā, un tā vienmēr esi bijusi tu, kas palīdzēja manā dzīves okeānā. Kad man bija slikti un likās, ka vecāki vairs nav tik saldi kā agrāk. Kad nezināju, ko darīt, un katra mana izvēle izrādījās nepareiza. Kad mierīgie vakari izrādījās pašradītas mocības. Kad biju es apmaldījusies savā ceļā, tu palīdzēji pārvarēt šo okeāna vilni un vienmēr bijī blakām.

Pati zinu, ka nekad neesmu un nekad nebūšu viena, jo man esi tu, mana otrā puse, mana dvīņu māsa, mans vislabākais atspulgs! Tu esi bijusi šeit jau no paša sākuma un būsi šeit, man blakām, līdz vilņiem vairs nebūs spēka. Tieši ar tevi es vēlos pieveikt visu, ko dzīves lielie ūdeņi atnesīs, ar tevi es vēlos to visu izturēt līdz galam.

Dārta Nikāze,

Siguldas Valsts ģimnāzijas 8. klase

Man ir divi varoņi – vecāki.
[..] Jau pāris gadu vecumā es par piemēru uzskatīju vecākus un vēlējās viņiem līdzināties. Augot

lielākai, es sāku apzināties, kādēļ tas tā ir. Es vienmēr esmu aprīņojusi savu tēti par viņa labsirdību un rūpēm par apkārtējiem. Viņš vienmēr nesavtīgi sniedz palīdzību apkārtējiem, nepaliekot vienaldzīgs pret cita nelaimi. No mamma es varu mācīties viņas pacietību, drosmi paust un aizstāvēt savus uzskatus, nekad nepadoties grūtā brīdī un mīlēt savējos. Esmu pateicīga par visu, ko man vecāki iemācījuši, bet visvairāk pateicos par to, ka viņi iemācījuši mīlēt un cienīt savu valsti, lepni nesot tās vārdu pasaulē. Pateicos arī par tradīcijām un vērtībām, kuras nodotas jau paaudžu paaudzēs, un ceru, ka varēšu tās nodot arī saviem bērniem.

Galvenie mūsdienu Latvijas varoņi ir cilvēki, kuri ar lepnumu un prieku, bieži vien spītējot grūtībām, izvēlas varēt un rīkoties. Tādi ir arī mani vecāki. Kad pieaugšu, noteikti vēlos līdzināties viņiem. Vecāki ir un vienmēr būs mani varoņi!

Elza Pīpiķe,

Rīgas Valsts 2. ģimnāzijas 8.a klase

Varoņi, kas ir uz mūžu, kā mamma, tētis un citi mums mīļi [..] ģimenes locekļi, un ir tādi varoņi, kuri mainās atkarībā no dažādām dzīves situācijām, piemēram, skolotāji, treneri, ārsti, mūziķi. Arī es kādam cilvēkam kādā brīdī varu būt varone. Šobrīd viens no maniem varoņiem ir latviešu basketbolists Artūrs Žagars.

Artūrs Mārtiņš Žagars jau no divu gadu vecuma gājis tētīm līdzīgu treniņu un septiņu gadu vecumā pats sāka trenēties komandā. Tagad viņš ir atpazīstams latviešu basketbolists, kurš 2023. gada Pasaules kausā palīdzēja Latvijas izlasei izcīnīt 5. vietu. Tā visa pamatā ir smags darbs, mērķtiecība un neatlaidība treniņos. Basketbolists arī palīdzējis U-18 izlasei 2017.–2018. gada Eiropas čempionātā izcīnīt sudraba medaļu. Artūrs Žagars 2023. gada Pasaules kausā uzstādīja jaunu FIBA Pasaules kausa rekordu – spēles laikā atdeva 17 rezultatīvas piespēles, kā arī pēc čempionāta tika iekļauts tā simboliskajā otrajā izlasē.

Visi viņa dzīves panākumi parāda, kāpēc Artūrs Žagars ir varonis man. Artūrs Žagars uz basketbola laukuma ir komandas spēlētājs. Viņš vairāk koncentrējas uz spēli un tās rezultātu, nevis rūpējas par savu individuālo spēles statistiku. Pasaules kausa laikā basketbolists parādīja savas labās manieres un valodas prasmes – profesionāli izteicās par pretiniekiem gan pirms, gan pēc spēles, kā arī spēles laikā izturējās cieņpilni. Mans varonis nav apdāvināts ar garu augumu, toties ir ātrs un izveicīgs. Basketbols ir spēle, kurā ir jāizmanto prāts. Artūrs Žagars to ļoti labi parāda spēļu laikā, veicot asas un precīzas piespēles, izpildot precīzus tālmetienus un realizējot sarežģītus caurgājienus uz grozu, kā arī uzņemoties atbildību sarežģītās un stresainās situācijās.

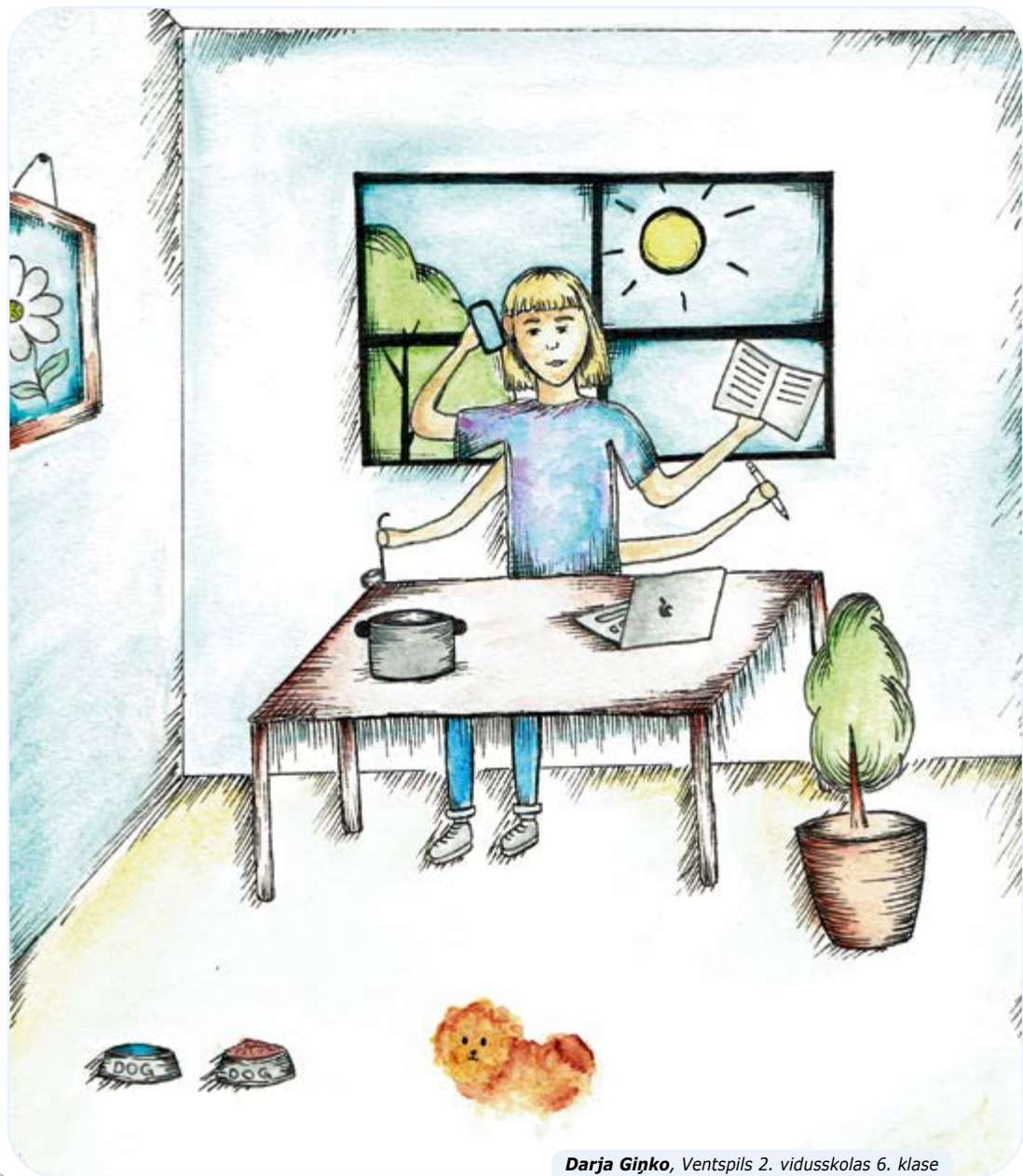
Man nesen bija iespēja satikt Artūru Žagaru, un tas bija brīdis, kad sapratu, ka viņš šobrīd ir mans varonis un paraugs sportā. Nebiju vilusies, jo runājoties nejutu iedomību vai rupjību. Viņš bija cieņpilns, smaidīgs, jauks un pacietīgs. Viņš uzvedās kā īsts varonis.

Šobrīd basketbolists ir guvis nopietnu traumu, tādēļ viņš nevar palīdzēt savai komandai. Neskatoties uz to, viņš atrod spēku iedvesmot gan savus komandas biedrus, gan savus atbalstītājus. Daudzu sportistu karjera apstājas šādu traumu gadījumos, bet Artūrs Žagars ar savu uzņēmību un cīņassparu parāda, ka ir jācīnās, nedrīkst padoties un ir jātiecas uz savu mērķi. Esmu pārliecināta, ka basketbolists drīz būs atpakaļ uz laukuma vēl stiprāks un pārliecinātāks nekā iepriekš.

Mums katram dzīvē ir vajadzīgi varoņi, mazi un lieli, svarīgi un ne tik svarīgi. Bērniem un jauniešiem, kuri vēl tikai meklē savu ceļu dzīvē, viņi palīdz kļūt labākiem, stiprākiem, gudrākiem un pašpārliecinātākiem. Ir jānovērtē šie cilvēki, jo varoņi dod daudz pozitīvas enerģijas un uzņemas tādus pienākumus, kas palīdz arī mums atrast spēku un iedvesmu savu mērķu sasniegšanai. Tas rāda, ka viņi ir īsti un patiesi varoņi.

Marta Nakurte,

Cēsu 1. pamatskolas 9.a klase

Darja Giņko, Ventspils 2. vidusskolas 6. klase

Mana varone ir mīļā, jaukā mamma. Viņa vienmēr būs mans mīļākais cilvēks un labākais draugs.

Varonis ir tas, no kā mācīties un iegūt padomus. Mana mamma zina visu. Protams, ka tā nav, bet manās acīs viņa ir lieliska. Vienmēr, ja es kaut ko nesaprotu vai arī neesmu pārliecināta, mamma palīdz. Viņa ir tas cilvēks, kas vienmēr man palīdzēs.

[..] Ir bijuši gadījumi, redzot un novērojot savus vienaudžus, kad es aizdomājos par savu mammu un par to, cik labi, ka viņa ir mani izaudzinājusi. Es lepojos ar sevi, ka esmu tik labs bērns un radu labāko iespaidu ne tikai citu, bet arī savu tuvinieku pulkā. Piemēram, es bieži piesakos taisīt maltītes, jo mammai jau arī kādreiz ir jāatpūšas. Zinu, ka viņai ir ļoti grūti iztīrīt vannasistabu, tādēļ to daru es. Katrs no šiem mazajiem, bet nozīmīgajiem darbiņiem ir ļoti svarīgs, lai mamma zinātu, cik ļoti es viņu mīlu un cik esmu gatava palīdzēt mammītei.

Visvairāk es baidos no tuvu cilvēku zaudēšanas. Es nevaru iedomāties savu dzīvi bez mammas. Viņa no rītiem taista brokastis, ved uz skolu, novēl labu dienu. Mamma ir viss labais, mans drošības spilvens. Es zinu, ka būs arī tādi laiki, kad nevarēs pajautāt mammai padomu vai palīdzību. Tādēļ ir jāizmanto tas laiks, kas ir dots. Tas ir par pamatu, kāpēc es bieži saku, ka viņu mīlu. Sāku to teikt jau par biežu, toties mīlestības nekad nav par daudz.

Katram cilvēkam ir savs varonis. Un es ticu, ka mans varonis var mainīties pēc laika. Toties es vēlētos, lai mamma zina, ka viņa ir mana varone, kam vēlētos līdzināties.

Katrina Ozoliņa,
Rīgas Valsts 2. ģimnāzijas 9.c klase

[..] **M**ani varoņi pilnīgi noteikti nemāk lidot, ja nu vienīgi sapņos. Tiem nav nekādu pārdabisku spēju vai kosmisku ieroču, tie nav pasaules slavenības. Ja skatās no malas, tad viņos nav nekā īpaša, vismaz dažiem.

Mani varoņi ir tādi, kādu citiem nav. Tie man būs uz visu mūžu un nekad nepievils. Mani varoņi ir ļoti svarīgi un nozīmīgi tieši man. Mani varoņi mani ir audzinājuši un mācījuši visas manas dzīves garumā. Ne vienmēr viņi var būt man blakus, tomēr viņi mani vienmēr atbalstīs, lai kur arī atrastos. Dažus es redzu katru dienu, citus tikai reizi gadā, tomēr viņi man nozīmē ļoti daudz.

Varoņi varbūt nav mūžīgi, bet tieši tāpēc es ar viņiem cenšos pavadīt pēc iespējas vairāk laika. Viņu galvenais uzdevums nav uzveikt visus pasaules sliktos, lai mani pasargātu, un viņi tāpat to nevar izdarīt, tomēr tas man netraucē. Šie varoņi man ir iemācījuši to, ko jebkāds Supermens man nekad nevarētu iemācīt. Viņi man ir iemācījuši dzīvot un pašai sevi aizsargāt, rūpēties par sevi un sevi mīlēt tādu, kāda es esmu. Tās ir ļoti svarīgas īpašības, ko tikai īsti varoņi var kādam iemācīt.

Mani varoņi mani vienmēr bezgalīgi mīlēs – vienalga, kas notiks.

Mani varoņi.. ir mana lielā, superīgā ģimene. Nevienš no viņiem nav Supermens, prezidents vai karalis, tomēr šie cilvēki man nozīmē visu.

Es vienmēr mīlēšu savus vecākus, jo viņi vienmēr atbalstīs, rūpēsies un vienmēr dos padomus dzīvē. Mani divi brāļi mani iedvesmo kaut ko sasniegt, un es zinu, ka varu vērsties pie viņiem, ja man ir kādi jautājumi.

Un tad ir visa mana radu saime, cilvēki, kas mani zina no dzimšanas un vienmēr no attāluma atbalstīs, mīlēs un gaidīs to mirkli, kad varēsim atkal satikties.

Protams, Supermens varētu šķist interesantāks, spēcīgāks un gudrāks, bet neviens un nekad nepārspēs manus varoņus jeb manējos.

Mana ģimene ir vissuperīgākie un tieši mani varoņi.

Urzula Tuka,
Druvas vidusskolas 9. klase

Bieži vien varonis cilvēkam ir kāds, kura spējas un īpašības viņš labprāt redzētu sevī. Varonis patiesībā iemieso tās rakstura iezīmes, kuru cilvēkam pietrūkst vai kuras nav sevišķi attīstītas un kuras iegūstot cilvēks kļūtu par viņa izpratnē „labāko sevis versiju”. [..]

Atsaucot atmiņā visus savus mīļākos varoņus, es sapratu, ka lielākā viņu daļa

bija ļoti gudri cilvēki vai prasmīgi līderi. Joprojām augstu novērtēju labas līdera spējas, drosmi, erudīciju un arī lojalitāti pret savu tautu, jo, iespējams, es jūtu šo īpašību trūkumu sevī. Protams, tagad ne es, ne mani vienaudži vairs nespēlē varoņu spēles un varonību pat isti neapspriež, bet katrs vēl joprojām apbrīno kādu. Tikai ar laiku cilvēki pārstāj salīdzināt sevi ar nereālistiskiem tēliem un sāk salīdzināt ar apkārtējiem indivīdiem.

Kāda tad ir varonība? Varonību vienmēr var atrast karos, jo tajos piedalās tie, kuru vēlme ir aizstāvēt savu valsti, ģimeni un draugus. Šie cilvēki ir gatavi upurēties, lai viņu pēcteči varētu dzīvot brīvībā. Nesen bija Lāčplēša diena, kas atgādināja man par kaujām, kuras notika šeit, Latvijā. Pavisam netālu no vietas, kur es dzīvoju, Olainē, arī notika kaujas, bet tagad par tām atgādina tikai cilvēku noliktās svečītes. Vai mēs – 21. gadsimta jaunieši – domājam par to, ko nozīmē šīs svečītes? Tās atgādina par cilvēkiem, kas arī reiz bija dzīvi. Ko viņi paspēja izdarīt savā dzīvē, lai pēc viņu nāves ik gadu tiktu aizdegtas svečītes viņu piemiņai?

Latvijai ir savi varoņi, kas cīnījās un krita, lai es un pārējie varētu dzīvot brīvā zemē. Varonību kaujās par Latviju izrādīja arī jaunieši – Cēsu pulka 8. rota. Aleksandrs Grīns savā grāmatā „Dvēseļu putenis” apraksta viņus šādi: „Viņu starpā ir viens otrs jauneklis, ko apliecina dīgt sākušās ūsas. Citi pusbērni vēl. Tak ir vieni, ir otri

grib nomest reālistu blūzes, ātrāk palikt izskata ziņā no skolniekiem par karavīriem.” Šajā rotā karavīru vecums bija no 14 līdz 20 gadiem. Daži no viņiem – mani vienaudži! Un viņi brīvprātīgi piedalījās visās Cēsu pulka izcīnītajās kaujās, sākot ar Cēsu kaujām.

Pirmā kauja notika 5. jūnijā uz Amatas tilta. „Skolnieku rotas pirmā kauja, uguns kristības. Kara psihē neievadīti, iemaņas neapguvuši, jaunieši un pusaudži astoņas stundas pirmajā līnijā, gandrīz nemitīgā kaujas saskarē,” min Skolnieku rotas cīnītājs Oļģerts Lukstiņš. Pēc landesvēra uzbrukuma rota, sedzot pārējo pulka vienību atkāpšanos, bija spiesta atiet uz Raunas pozīcijām pie Meijermuižas. „Pret šo kaujas iecirkni ienaidnieks nāk uzbrukumā. Landesvēra ķēdes nāk kā iereibušas, piedzirdītas, un mēs viņas nemam labi nopietni uz grauda. Šautenes paliek karstas. Skolniekiem ir tikko saņemtas jaunas šautenes, nenotīrītas no biezā eļļojuma. No šauteņu karstuma eļļa sāk čurkstēt. Daži zēni tā aizraujas ar šaušanu, ka pieceļas uz ceļiem, lai labāk ieraudzītu ienaidnieku, bet landesvēra ložmetēju uguns dara savu darbu... Nāvīgi ievainoti kritī vairāki zēni,” šādi šo kauju apraksta Oļģerts Lukstiņš.

Tajā dienā vairāki bija ievainoti un viņi zaudēja savu pirmo kritušo no 8. rotas – E. Krieviņu. Skolnieku rota atkal tika iesaistīta aktīvajā kaujas darbībā 21. jūnijā, kad landesvērs sāka uzbrukumus igauņu

3. pulkam un Cēsu kājnieku pulkam, kura sastāvā bija arī Skolnieku rota. Šajā kaujā viņi zaudēja vairākus ievainotos. Tomēr šie varonīgie jaunieši turpināja piedalīties arī citās kaujās: Mazās Juglas Zaķu kroga pagastā, bermontiādes laikā cīnījās pie Beberbeķiem, vēlāk pie Jumpravmuižas un Katlakalnā, kur krita vairāki rotas karavīri. Vēlāk rota piedalījās kaujās pie Baložu stacijas, Jumpravmuižas, Švarcmuižas, Ķekavas un Kaparāmura. 21. novembrī iegāja Jelgavā. Pēc Jelgavas ieņemšanas rotu kopā ar Cēsu kājnieku pulku pārvietoja uz Latgales fronti. Skolnieku rotas karavīru tālākie likteņi bija dažādi – daļu izsūtīja 1941. gada deportācijās, citi krita Latviešu leģiona rindās, vairāki pēc Otrā pasaules kara devās emigrācijā, bet citi turpināja dzīvot Latvijā. Brīvības cīņu laikā rota zaudēja 9 karavīrus, aptuveni 25 karavīri tika ievainoti.

Karā vienmēr notiek kaut kas briesmīgs. Uz kaujām ir jādodas ar domu, ka šī var būt pēdējā manā dzīvē, šaujot ir jādomā par to, ka nogalināju vai ievainoju citu cilvēku un, iespējams, arī es tūlīt saņemšu liktenīgo šāvienu. Nākas skatīties uz nepazīstamiem vai sev ļoti tuvu cilvēku līķiem un samierināties, ka tie vairs nav glābjami. Kara laikā pastāvīgi dzirdami šāvieni un kļiedzieni. Vide, kurā nākas pavadīt visu dienu, pat tuvu neatgādina mājas, kurās pusaudži pavadīja lielāko daļu savas dzīves, atmosfēra starp karavīriem ir nospiedoša. Tas prasa milzīgu drosmi,

Agate Stremjanova, Aglonas Katoļu ģimnāzijas 2. klase

izturību un neatlaidību, lai, pamostoties no rīta, neatmestu mērķi, kura dēļ apvienojies ar citiem karavīriem. Tas noteikti ir pārbaudījums jebkuram cilvēkam neatkarīgi no vecuma, dzimuma vai arī pieredzes. Pavisam jauniem karavīriem Česu 8. rotā pietika dūšas, lai to izturētu. Šādi kaujas darbību apraksta Edgars Luste savā apkopojumā „Skolnieku rota”: „Ne jau visiem jaunajiem karotājiem cieta griba un stipri nervi. Granātas bedrē ierāvēs, zēns raustās krampjainās elšanās. Smiltīm piebirusi šautene atsit aizslēgu, savaino šāvēju...”

Viņi bija puikas. „Cik liels tagad kārdinājums noslēpt šauteni, noņemt cepures nozīmi, rokas apsaiti un – esi atkal skolnieks,” raksta Oļģerts Lukstiņš.

Un tomēr viņi bija īsti patrioti, un viņi juta pienākumu piedalīties kara darbībā, lai celtu Latvijas izredzes uzvarēt. Viņu gatavība apraut savu tikai nesen pa īstam sākušos dzīvi, lai aizsargātu Latvijas tautu, pieļaujot, ka nomirs pašā kaujas sākumā, tā arī neko nerasniedzot, neapšaubāmi ir varonība.

Vai tagad iedegtās svecītes atgādina jauniešiem par Latvijas varoņiem? Vai arī viņi tās iedez tradīcijas pēc? Lēnām, laikam ejot un paaudzēm mainoties, atmiņa par karavīru varoņdarbiem izzūd, un svecītes jau kļūst par vienkārši svecītēm, nevis piemiņu kādam, kuru sabiedrība tiešām uzskata par savu varoni. Tagad, domājot par to, kas man ir varonis,

es nonāku pie atziņas, ka tas ir cilvēks, kuram piemīt spēja pārvarēt sevi un savu egoismu savas tautas nākotnes labā.

Beāte Taivāne,

Rīgas Valsts 3. ģimnāzijas 8.b klase

Kad mēs tiecamies uz kādu mērķi, nodarbojoties ar hobiju vai interesēm, strādājot vai mācoties, mums katram ir savs varonis, kuram mēs gribam līdzināties. Arī man tāds ir, un viņu sauc Maija Stakena.

Mūs vieno kaut kas ekstrēms – autosports. Maija jau no bērnības interesējās par mašīnām un četrpadsmit gadu vecumā sāka braukt „Super2000” klasē. Rezultāti bija pat ļoti labi, Maijas rezultāts pirmajā gadā bija Latvijas čempiones tituls, un tieši tas mani motivē braukt, jo kļūt par čempioni četrpadsmit gados, braucot trasē plecu pie pleca ar pieaugušiem vīriešiem, nav viegli. Maija šobrīd ir astoņpadsmit gadus veca, un viņai ir arī Baltijas čempiones un vicečempiones tituls, kā arī vairāki Latvijas čempiones tituli. Maija Stakena ir jaunākā un arī pirmā sieviete, kura ir tikusi pie Baltijas rallijkrosa čempiones titula. Sportiste ir ļoti talantīga un tiešām laba braucēja. Arī ārpus trases Maija ir ļoti jauka, gudra, skaista un apbrīnojama meitene. Maijai Stakenai ir vairāki citi hobiji – viņa jāņ ar zirgiem, vada buru laivas (nesen nolika tiesības burāšanā).

Es arī esmu autosporta mīlētāja. Jau no divu gadu vecumu vēroju, kā mašīnas,

motocikli, bagiji un blakusvāģi brauc apļos pa trasī. Sākumā bija diezgan vienalga par to, man nebija nekādas intereses par braukšanu, lai gan tētis mēģināja likt braukt, tomēr pēc dažiem gadiem izdomāju, ka tiešām gribu braukt un kaut kad nākotnē arī braukšu. Pirmā doma bija par bagiju, šī ideja vēl joprojām riņķo galvā, un uz to es tiecos, bet man ir tas gods, ka manā īpašumā ir „Lada RX” mašīna. Ir aizvadīti neskaitāmi treniņi un pāris sacensības. Mīlestība pret šo sportu tikai palielinās. Nekad nebiju domājusi, ka es braukšu ar mašīnu un būšu spējīga uzstādīt labus apļa laikus, un piedzīvot daudz pozitīvu emociju. Tomēr nekas nenāk bez negatīvā. Ir piedzīvoti neveiksmīgi treniņi, mašīnas bojājumi un pārkaršana, pat tās uzliesmošana, bet viss pieder pie lietas, un mēs galvu turam augšā.

Es ceru, ka varēšu kļūt par tikpat labu braucēju kā Maija un arī man mājās būs ierīkots plauktiņš kausiem, kā arī varēšu braukt uz apbalvošanas ceremonijām ar lepmumu, ka man būs čempiona tituli. Es nepazīstu daudz tādu cilvēku kā Maija, tāpēc viņa mani iedvesmo visvairāk, jo tas, ko viņa ir sasniegusi, būdama tik jauna, ir vienkārši apbrīnojami. Ne vienmēr varonim rokās būs ieroči, meiteņu varoņu rokas tur stūri.

Emīlija Ļebedeva,

Andreja Upīša Skrīveru vidusskolas

9.b klase

Estere Veršūne, Bauskas Mūzikas un mākslas skola, 11 gadi

P ar manu šodienas varoni es varu nosaukt bibliotekāru Uldi, kurš [..] deva man ļoti labu un vērtīgu padomu bērniībā – tādu padomu, kuru es atceros līdz šai dienai.

Tas notika pirms deviņiem gadiem – es tikko sāku mācīties skolā. Es, astoņgadīgs bērns, ienācu bibliotēkā, un pirmais cilvēks, kuru es tajā satiku, bija bibliotekārs Uldis, manu vecāku paziņa.

Es viņam teicu: „Lūdzu, dodiet man tādu grāmatu, ar kuras palīdzību es kļūšu par supervaroni ar maģiskām spējām un aizsargāšu Zemi no visa nelabā.”

Uldis nedaudz pasmējās un uzdeva man jautājumu: „Kā tu domā, kas tev nepieciešams, lai kļūtu par supervaroni?”

„Mācību grāmatas un superspējas!” ilgi nedomājot, atbildēju es.

Uldis atkal iesmējās un teica: „Lai kļūtu par varoni, tev nepieciešama tikai vēlme!”

Manā galvā radās daudz jautājumu, es vēlējos tos uzdot, bet viņš uzlika savu roku uz mana pleca un ļoti, ļoti klusi atkārtoja: „Tev vajadzīga tikai vēlme! Lai būtu par varoni, tev nav nepieciešama maģija, nereaļas spējas, brīnumnūjiņa vai kaut kas cits. Paklau!”

Un tad Uldis sāka stāstīt par savu dzīvi...

Kā vienreiz viņš palīdzēja kaimiņam atrast pazudušo suni, citreiz kādai vecmammai veikalā apmaksāt pirkumu, jo viņai nepietika naudas, organizēja pasākumu vientuļiem pensionāriem un vēl, un vēl... Tādu vai līdzīgu gadījumu

Ulda dzīvē bija tik daudz, ka es nevaru pat tos visus saskaitīt un aprakstīt! Uldis stāstīja ļoti ilgi... Uzmanīgi klausījos viņa garo stāstu un pēkšņi sapratu, ka varonim nav obligāti jācinās ar pūķiem vai jāizglābj visa pasaule no sliktā. Vienkārši palīdzot apkārtējiem un atsaucoties uz citu cilvēku lūgumiem, mēs visi kopā varam mainīt pasauli un padarīt to labāku.

Es atklāju, ka varoņi ir ne tikai grāmatās, bet arī parastajā dzīvē, ka par varoni var kļūt absolūti jebkurš cilvēks. Izejot no bibliotēkas, es apsolīju Uldim, ka arī kļūšu par varoni, būšu atsaucīgs un centīšos palīdzēt katram cilvēkam.

Šogad man palika 15, un es turpinu palīdzēt visiem, kam mana palīdzība ir nepieciešama – ar padomu, ar morālo atbalstu vai ar reāliem darbiem.

Arī tagad, satiekot Uldi pilsētā, es palīdzu viņam aiznest līdz mājām smagās somas. Uldim jau 75 gadi, un palīdzība viņam nepieciešama, bet man patīk palīdzēt. Pateicoties Ulda stāstiem, palīdzība katram sagādā tikai prieku par padarīto darbu.

Esmu ļoti pateicīgs bibliotekāram Uldim, kas iedvesmoja mani darīt labus darbus, cienīt citus un kļūt par varoni savā dzīvē, tātad es viņu varu godīgi nosaukt par manu šodienas varoni.

Var būt arī mani kaut kad kāds cilvēks nosauks par savas dzīves varoni?!

Aleksandrs Ščerbatjuks,
*Daugavpils Valstspilsētas vidusskolas
9.a klase*

Līva Kolāte, Tukuma Mākslas skolas 2. klase

Manam varonim noteikti jābūt tieši iesaistītam manā dzīvē, [..] visā, kas man šķiet svarīgs un nozīmīgs. Kādu brīdi es vēlējos līdzināties motobraucējam Paulam Jonasam. Viņš ir veiksmīgs un slavens, nes Latvijas vārdu pasaulē. Man patīk tas, kādu šo cilvēku parāda, kāds tēls ir izveidots. Vai tas viņu padara par manu varoni? Kādu laiku tas tā bija. Mani uzskati mainās.

Turpinu meklēt atbildi uz šo svarīgo jautājumu. Varbūt mamma ir mans varonis? Viņa rūpējas par mani, par mājām, ikdienas lietām, atbalsta, kad man ir grūti. Pricējas par manām veismēm un sasniegumiem. Varbūt tomēr tētis ir mans varonis? Arī viņš rūpējas par mājām, atbalsta manus hobijus. Bet varbūt tie ir vecvecāki? Viņi katrs savā veidā nodod man savu dzīves gudrību, iemāca dažādas lietas, ar darbiem parāda, kas ir dzīves galvenās vērtības.

Nav viena konkrēta cilvēka, kas būtu vienīgais un vispareizākais uz pasaules, kam es vēlētos līdzināties. Tādēļ es teiktu, ka mans šodienas varonis ir mana ģimene. Es augu, vēroju, vērtēju, uzkrāju dzīves pieredzi pamazām un gribētu izaugt par cilvēku, ar kuru mana ģimene varētu lepoties un arī es pats varētu lepoties ar sevi.

Kristians Baltus,
*Draudzīgā Aicinājuma Cēsu Valsts
ģimnāzijas 7.a klase*

Mans varonis ir, bijis un visu laiku būs vectēvs Ontons Slišāns. Lāčplēša dienā es neesmu aizmirsusi par viņu. Es pēc skolas nosalusi braucu uz sava mazā velosipēda pie mana vectēva uz kapiem, lai pateiktos viņam par to visu labo, ko viņš izdarījis savā ne pārāk ilgajā mūžā.

Vectēvs Ontons Slišāns bija iesācis mācīt runāt latgaliski. Tagad to arī māca dažās skolās kā papildu pulciņu. Vēl Ontons ir mācījis bērniem tautas dejas, dziedāšanu un apkārtnes kopšanu. Viņš organizējis talkas un rādījis, kā stādīt ozolus. Ozoli vēl joprojām aug netālu no dīķa.

Viņš vāca un apkopoja latviešu folkloru, īpaši tautasdziesmas. Padomju laikā viņš vadīja kolhozu „Cīņa”. Ontons nodibināja Upītes etnogrāfisko ansambli, kas dzied vēl joprojām. Viņš pētīja un apkopoja dzimtās puses vēsturi, iekārtoja Upītes kultūrvēstures muzeju.

Ontons Slišāns ir uzrakstījis ļoti daudz dzejoļu gan bērniem, gan vecākiem, 29 grāmatas. Ir apkopotas un izdotas Ontona Slišāna pasakas. Tās ir ierunājuši slaveni cilvēki, piemēram, Kristaps Rasims, Renārs Kaupers un mans brālēns Domeniks Slišāns. [..]

Ontons bija ļoti radošs cilvēks. Viņš ļoti gribēja iemācīt citiem kaut ko jaunu, tādēļ viņš organizēja dažādus pulciņus, koncertus un pasākumus. Viņam bija ideja, kā iekārtot klubu, bibliotēku un muzeju. Vēl Ontons izveidoja parku par

godu Latvijas dzimšanas dienai, un tagad to parku sauc par Ontona Slišāna dārzu.

Ontons Slišāns diemžēl ir miris 2010. gadā, bet šo visu darbu ir pārņēmis viņa dēls Andris Slišāns. Andris ir tikpat radošs cilvēks kā Ontons. Andris ir atjaunojis veco klubu, organizē pasākumus un koncertus, turpina mācīt bērniem tautas dejas un dziesmas. Es esmu ļoti laimīga, ka Andris ir pārņēmis sava tēva un mana vectētiņa Ontona darbu un turpina, nevis atstājis to visu aizmirstībā. Esmu ļoti pateicīga savam vectētiņam par to, ka viņš ar mani un citiem mazbērniem runāja latgaliski, vakaros stāstīja mums pasakas, katram savam mazbērnam veltīja dzejoļus. Mans vectētiņš ir mans varonis, un tādu es viņu atcerēšos visu mūžu. Esmu arī ļoti pateicīga Andrim Slišānam un viņa ģimenei par to, ka vectētiņa paveikto nodod nākamajām paaudzēm.

Matilde Slišāne,

Rekavas vidusskolas 7. klase

Mans šodienas varonis ir tētis. Es vienmēr esmu varējis pajauties uz viņu, ja man kaut ko vajag vai arī vēlos kaut ko jaunu uzzināt par mehāniku. Piemēram, tad, kad gāju palīdzēt skrūvēt mašīnu, es skatījos un nesapratu, kāpēc viņš tās lietas ņem ārā vai liek klāt, bet vienmēr es varu pajauties uz viņu, jo zinu, ka viņš izskaidros man to, ko es nezinu, un pamācīs, kā rīkoties. Arī tad, kad pa vasaru

strādāju lauksaimniecībā un man dažreiz kaut kas notika ļaujmašīnai, zinu, ka man jāmeklē palīdzība pie viņa, jo tikai viņš prot palīdzēt to saremontēt. Bet dažkārt mans tētis arī var palikt dusmīgs, ja dabūju negatīvu atzīmi. Viņš man pajautā, kāpēc tā notika, un stingri piesaka, lai tas vairāk neatkārtojas. Es arī dažkārt apvainojos, bet saprotu, ka viņš man grib to labāko. Viņš ir mans šodienas varonis, viņš ir vislabākais.

Mārtiņš Ziediņš,

Druvas vidusskolas 9. klase

Ir kāds jau sen pazīstams cilvēks – mans mīļais, vismīļākais, vislabākais [...] vectēvs. Viņš dzīvo kādā lauku sētā un vada savas dienas sūros darbos. Es mācos no vectēva darbiem un augu. Es klausos viņa runās ar mīlestību un prieku. Viņa balss skan kā vēja šalkoņa mežā un rokas ir tik stipras kā cēlie ozoli Latvijas laukos un mežos.

Man šķiet, ka esmu ļoti dzīvespriecīga, bet arī man gadās kāda apmākusies diena, kad man kļūst grūti, kad neko negribas, kad nav spēka, tad viņš – vectēvs, mans varonis – ir tā klints, kas mani pasargā. Tā klints, kas neļauj man iekrist upē. Aiz viņa muguras es varu paslēpties kā aiz klints no jebkādiem vējiem, lietiem vai snieguputeņiem. Kad man vajag padomu, es griežos pie viņa un lūdzu pēc palīdzības. Un tad viņš kā labsirdīgs strautiņš mani aiznes uz pareizo pusi, jo vectēvs zina, kura tad ir

tā pareizā. Kad māc šaubas vai sastindzina bailes, es zinu, kur patverties drošībā. Aiz sava varoņa lielās muguras kā sniegota kalna, kurš slejas augstu savā labestībā. Es zinu, ka mans varonis iedrošinās piecelties un nešaubīties, bet turpināt savu ceļu. Tomēr nedomājiet, ka varoņi veic savus varoņdarbus, tikai cīnoties un kādu mūžīgi glābjot. Ar saviem jokiem un mīļajiem darbiem, ar savu izstaroto prieku viņš paveic vislielākos varoņdarbus un reizē arī sasilda un samīļo. Radīt smaidu otra cilvēka sejā ne visi ir spējīgi.

Jā, varoņi taču arī krit, bet viņi vienmēr pieceļas un turpina iet, un viņos nav ne šaubu, ne bailu, nekādi šķēršļi nekavē. Pieceļas, notīra putekļus no drēbēm, ievēl dziļu elpu un iet tālāk – darīt savus darbus un ar to iedvesmot citus.

Vectēvs vienmēr spēj palīdzēt, aizstāvēt, nosargāt, uzmundrināt un izglābt no īstām briesmām. Tieši tādēļ viņš ir mans varonis. Vienīgais un labākais! Es apķeros viņam ap kaklu, viņš kā vienmēr nosmaida savu zīmīgo smaidu, tikai viņam raksturīgo.

[..] Mana mazā sirds saviļņoti pukst, un manas lūpas klusi čukst tev pateicības vārdus:

„Tu esi mans varonis, jo Tu mani aizstāvēji un palīdzēji uzvarēt. Paldies Tev, mans mīļais vectēv!”

Agate Anufrijeva,
Andreja Upīša Skrīveru vidusskolas
7.b klase

Varonis dažādā veidā darbojas citu labā, ziedojot materiālos [..] līdzekļus, savu brīvo laiku un radošo enerģiju. Par tādu varoni ir kļuvis amerikāņu biznesmenis Deivs Hensons, kurš Kijivas apgabalā ukraiņu bēgļiem no kara zonas ir uzbūvējis modernu mazpilsētiņu ar labiekārtotiem dzīvokļiem, kuros varēs dzīvot 200 ģimenes. Protams, par varoni ir uzskatāms katrs Ukrainas armijas karavīrs un komandieris, kurš cīnās par savas dzimtenes brīvību un neatkarību. Savukārt Ukrainas tautas nostāja ir kolektīvā varonība, kas visai pasaulei demonstrē nepiekāpību, mērķu skaidrību un nemītīgu rūpi par nākamo paaudžu likteņiem.

Man šīs valsts varonīgā cīņa liekas īpaša, tāpēc katru dienu es sekoju jaunākajām ziņām, kas vēsta par varonīgās ukraiņu armijas gaitām. Par tās uzvarām priecājos īpaši un skumstu tajos brīžos, kad ir kāds zaudējums. Esmu pārliecināts, ka ukraiņi uzvarēs, jo viņus vada izcils karavadonis Valērijs Zalužnijs. Man liekas, ka viņš ir jau kļuvis ne tikai par Ukrainas, bet pasaules līmeņa varoni, kurš savu talantu velta savas Ukrainas atbrīvošanai no ienaidniekiem.

Vai varonība var pastāvēt miera apstākļos? Manuprāt, var. Tikai tā izpaužas mazāka mēroga apstākļos. Uzskatu, ka katra ieinteresēta cilvēka vēlme palīdzēt otram cilvēkam vai dzīvniekam nelaimē var pārtapt par varonību.

Loreta Garkalne, Jersikas pamatskolas 5. klase

Piemēram, maza kaķēna izglābšana, kurš vienkārši tiek izmests kāpņu telpā. Palīdzība sunītim, kurš ielūzis ledū. Stārķēna glābšana, kurš izkritis no ligzdas un salauzis spārnu. Dzīvē ik uz soļa ir kaut kādi notikumi, kas cilvēkam liek būt par cilvēku – līdzjūtīgu, rīcībspējīgu un mīlošu.

Mācos savu dzīvi dzīvot redzīgām acīm, dzirdīgām ausīm un ar mīlošu sirdi. Ceru, ka tas man izdosies.

Vitālijs Radzevičs,

Ilūkstes Raiņa vidusskolas 8.c klase

Es par savu varoni uzskatu Egilu Levitu. Viņš ir dzimis 1955. gada 30. jūnijā un bijis Latvijas prezidents no 2019. līdz 2023. gadam.

Par Egilu Levitu nebiju dzirdējis līdz vēlēšanu sākumam. Nekad nebiju lasījis par viņu, klausījies vai skatījies. Kad vēlēšanu rezultāti tika paziņoti, es braucu mašīnā un par to neko daudz nedomāju, tikai cerēju, ka gadīsies labāks prezidents nekā Raimonds Vējonis un palīdzēs mūsu skaistajai Latvijai.

Es izvēlējos Egilu Levitu, jo viņš ir viens no Latvijas prezidentiem, ko es respektēju. Man bija izvēle rakstīt par jebkuru prezidentu, piemēram, par Kārli Ulmani vai Vairu Vīķi-Freibergu, bet, atšķirībā no tiem, Egila Levita prezidentūru es piedzīvoju un spēju atcerēties.

Savā dzīves laikā Egils Levits ir paspējis strādāt dažādus darbus, piemēram, viņš bija Latvijas tieslietu ministrs (1993–1994), tajā pašā laikā Latvijas Ministru prezidenta biedrs, Eiropas Savienības Tiesas tiesnesis, jurists, kā arī, protams, Latvijas Valsts prezidents. Zināšanas viņš ieguvis Latvijā un ārvalstīs, sākot izglītošanos Rīgas 2. vidusskolā (mūsdienās Rīgas Valsts 2. ģimnāzijā), bet pabeidzot augstskolā – Hamburgā, Vācijā. Manuprāt, Egila Levita lielākais panākums nebija kļūšana par prezidentu, bet gan Latvijas Republikas neatkarības deklarācijas izveidošana. [..]

Es uzskatu Egilu Levitu par savu varoni, jo vēlos viņam līdzināties. Varbūt neklūtu par prezidentu, bet vismaz nedaudz līdzināties inteliģencē.

Jēkabs Kļava,

Rīgas Valsts 2. ģimnāzijas 8.a klase

Jūs ticēsiet, ja es teikšu, ka mans varonis ir kaķis? Jā, patiešām [..] mans varonis ir kaķis, vārdā Džeisons. Viņš man ir ļoti mīļš. Džeisons vienmēr man palīdzēja piecelties, saņemties un iet tālāk. Jums gan jau ir

radies jautājums, kā kaķis var būt varonis? Tas ir ļoti vienkārši.

Ģimenē biju vienīgais bērns, tādēļ man kaķis bija kā brālis. Atnākot mājās, es izstāstīju viņam visus savus noslēpumus. Protams, dažreiz arī viņu pakaitināju. Ticiet vai ne, viņš bija vienīgais, kas sēdēja man klēpī un skatījās ar līdzjutīgām aciņām, kamēr es izraudāju visas savas bēdas. Viņš ir piedzīvojis visus manus niķus un stiķus. Mans varonis astoņus gadus pēc kārtas ir atbalstījis un sargājis ar savu klātbūtni. Es vienmēr ilgojos, kad šķiros no viņa. Džeisons vienmēr priecājās mani redzēt. Ko vēl labāku es varu vēlēties? Tomēr Dieviņš nolēma, ka viņam ir laiks doties uz citiem medību laukiem, aizsaulē. Man ir ļoti, ļoti skumji... Pēdējā laikā esmu viņu aizmirsusi, bet tas nenozīmē, ka man viņa nepietrūkst. Ļoti pietrūkst.

Krista Ozerinska,

Taurupes pamatskolas 7. klase

Manā dzīvē ir vairāki varoņi. Katrs varonis savā ziņā atšķiras, katram ir savas spējas. Taču ir viena varone, kurai ir visas spējas. Tā ir mana lielā māsa.

Kopš pašiem pirmajiem dzīves gadiem māsa par mani ir rūpējusies. Rūpes ir svarīga spēja, ne katrs prot rūpēties. Rūpes ir gan mīlestība, gan sāpes, gan arī prieks. Iespējams, ka viņa to nezina, bet, rūpējoties par mani, viņa man ir parādījusi, ka mani ir iespējams mīlēt, ka ar mani ir iespējams raudāt un arī smieties.

Hanna Erķe, Āgenskalna sākumskolas 3.c klase

Vēl viņai piemīt izturība. Mana māsa ir stiprākais cilvēks, ko es pazīstu. Viņas dzīve ir pildīta ar sirdssāpēm, taču viņa joprojām spēj iet cauri katrai dienai, uzklājot smaidu uz katra cilvēka, ko satiek. Šo spēju viņa ir iemācījusi arī man. Kopā mēs veidojam labu komandu, abas klājot bezgalīgus smaidus viena uz otras.

Iespējams, mīļākā no viņas spējām ir uzticamība. Lai arī ko es mātai uzticētu, tas paliks tikai pie viņas. Katram dzīvē vajag cilvēku, kuram jebkurā brīdī var izstāstīt jebko un pretī saņemt tikai atbalstu.

Tas mani noved pie nākamās spējas – nenosodišanas. Tā ir spēja, kas man vēl jāapgūst. Mana māsa bez iemesla

nekad nevienu nenosodīs. Viņa vienmēr saka, ka, pirms cilvēks saka ko nejauku, vajag iedomāties, kā viņš justos, ja pats saņemtu šādus vārdus.

Par viņas spējām es varētu runāt mūžīgi. Mana lielā māsa ir tiešākajā nozīmē apdāvināta. Viņa ir bezgala skaista. Es vēlētos, lai visi viņu zinātu, jo tad cilvēki no viņas mācītos. Viņa ir labākā dāvana, ko jebkad esmu saņēmusi. Zinu, ka, lai arī kāds attālums starp mums būtu, vienmēr būsīm labākās draudzenes un nekas starp mums nestāsies.

Paula Vlasova,
Druvas vidusskolas 9. klase

Visvairāk esmu tikusi iedvesmota no dievietēm, mītiem. [..] Pašlaik mana varone ir senā grieķu dieviete Atēna. [..]

Atēna ir gudrības, kara labās puses un atjautības dieviete, viņa valda pār nobriedušu uzvedību, prāta spējām un taisnību. Atēna mani ir iedvesmojusi kļūt par labāku sevis versiju, kā arī pati reiz teica: „Patiesais spēks slēpjas nevis fiziskajā varenībā, bet gan rakstura spēkā.” Mums abām vienmēr bijis svarīgs taisnīgums, patiesība un morālās vērtības. Atēna ir stingra un drosmīga, viņa ir gudra, nedaudz nesaudzīga, taču visi viņu slavēja. Lai gan daudzi uzskata, ka Afrodīte ir visskaistākā dieviete, es gan tā nedomāju. Afrodīte ir diezgan iedomīga, kas slēpjas aiz ārējā izskata, bet Atēna balstās uz savu gudrību, nedomājot par savu ārieni. Atēna ir pašpārliecināta, praktiska, gudra un lieliska karotāja, bet diemžēl viņas kā sievišķīgās mākslas dievietes lomai „Odisejā” tiek pievērsta ļoti maza uzmanība. Es cenšos sekot Atēnas dzīves ieteikumiem, vienmēr esmu gribējusi viņai līdzināties, jo esmu viņu apbrīnojusi. Nedaudz ironiski ir tas, ka mums abām ar Atēnu ir tikai viens vecāks. Atšķirība tāda, ka man ir māte, bet viņai – tēvs. Jūtos, ka Atēnas dēļ esmu uzlabojusi savu attieksmi, gudrību un taisnības jūtas. Kaut kādā veidā viņa mani vienmēr

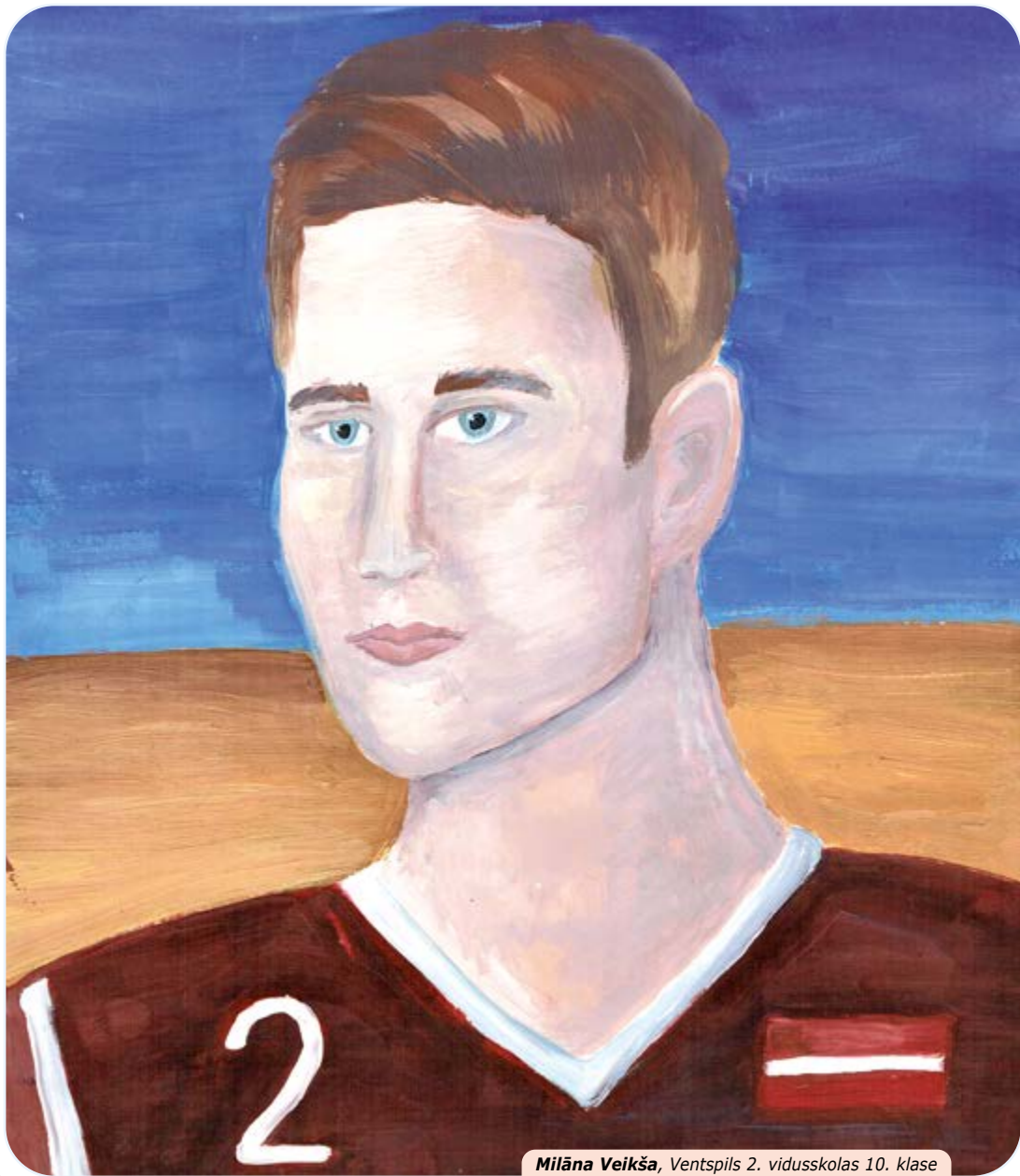

ir ietekmējusi labā veidā. Ja varētu, es gribētu, lai Atēna mani skolotu. [..]

Kad nomira tēvs, manī palika nepiepildīta vieta, es nezināju, kā to aizpildīt. Kad to vajadzēja visvairāk, atradu viņu – Atēnu. Biju meklējusi visu informāciju par viņu, tās dzīves likumiem, morālēm. Domāju, ka pieķeros viņai tieši mana tēva dēļ. Viņus abus uzskatu par gudrākajām būtnēm uz šīs pasaules, tikai atšķirība ir tāda, ka tēvs bija mirstīgs. Atēnu cienīja tikai viņas gudrības, zināšanu dēļ, tādēļ savu mīlestību viņai nebija lemts atrast. Es mēģinu darīt to labāko, lai sekotu viņas pēdās, lai liktu citiem redzēt to, kas es esmu. Lai gan Atēna vienmēr ir bijusi stingra, neiedomājami gudra, man vienmēr ir patikusi viņas personība. Viņa nekad nav bijusi „rūgta”, tikai mudinoša un laipna.

Ceru, kādu dienu varēšu līdzināties Atēnai, kaut vai nedaudz. Vienmēr cerēju, ka turpināšu sekot saviem sapņiem un ka nepievilšu ne savu tēvu, ne Atēnu. Es turpināšu sekot Atēnas pēdās un kļūt vēl labāka, zinātkārāka, vēl gudrāka, nekā jau esmu. Domāju, ka Atēna paliks kā mana varone uz visu mūžu, domāju, ka vienmēr mēģināšu līdzināties viņai. Atēna būs man kā skolotāja uz visu mūžu, zinu, ka varēšu vēl daudz, tāpēc iedvesmojos no viņas.

Elizabete Landrāte,
Andreja Upīša Skriveru vidusskolas
8.b klase

Milāna Veikša, Ventspils 2. vidusskolas 10. klase

Tas nav sportists uz žurnāla vāka vai slavens aktieris. Tas nespīd uz sarkanā paklāja vai neuzstājas milzīgos stadionos, bet gan apliecina dziļas zināšanas un spēju padarīt pasauli labāku, ikdienā dzirkstot ar asprātību un iedvesmojot skolēnus jauniem ceļojumiem zināšanu pasaulē.

Viens no šādiem varoņiem ir Stīvens Hokings, izcils fiziķis un astrofiziķis, kurš, neskatoties uz fiziskajiem ierobežojumiem, atklāja Visuma noslēpumus un veica svarīgus atklājumus melno enerģijas caurumu jomā. Viņa spēja analizēt un rast atbildes uz sarežģītiem jautājumiem ir apbrīnojama. Savukārt Marija Kirī – ķīmiķe un matemātiķe – ir varone, jo viņa bija pirmā sieviete, kura ieguva Nobela prēmiju un deva lielu ieguldījumu ķīmijas nozarē. Viņa ir paraugs tam, kā sieviete var triumfēt zinātnē un pārvarēt dažādus stereotipus.

Mēs bieži aizmirstam par īstajiem varoņiem, kuri mums atrodas tieši blakus, un tie ir skolotāji, kuri nekurnēdami katru dienu meklē ceļu, lai atmodinātu snaudošos talantus. Šie varoņi padara mūsu planētu labāku ar zināšanām jau vairāk nekā 10 tūkstošus gadu. Piemēram, pirmie bija sengrieķu skolotāji, kuri ieguldīja milzīgu darbu izglītības attīstībā. Viens no slavenākajiem – Sokrats, kurš iedrošināja savus skolēnus uzdot jautājumus un domāt pašiem. Savukārt Janušs Korčaks vadīja ebreju bērnu namu Varšavā. Viņš un viņa darbinieki palika kopā ar bērniem pat tad,

kad Vācijas varas iestādes viņus deportēja, lai pēc tam 1942. gadā iznīcinātu Treblinkas nometnē.

Skolotājs arī mūsdienās ir varonis. Kā iedvesmojošs piemērs ir mana latviešu valodas un literatūras skolotāja, kura ar savu neizsīkstošo enerģiju un vēlmi atklāt parastas lietas it kā no jauna mudina mūs, skolēnus, būt vērīgākiem vienam pret otru, saprast cilvēciskās vērtības un nemitīgi ceļot, lai apkārtējā pasaule kļūtu interesantāka un aizraujošāka.

Skolotāji, paldies jums par zināšanām, ieguldīto darbu un personīgo piemēru, lai pasauli padarītu labāku.

Julija Barišņikova,

Ilūkstes Raiņa vidusskolas 8.c klase

Sodien mans varonis ir basketbolists Kristaps Porziņģis. [..]

Kristaps Porziņģis mani iedvesmo. Dzīvē Kristaps Porziņģis ir sasniedzis daudz ko, kas daudziem citiem tikai sapņos rādās. Kopš bērnības viņam ir bijusi dota iespēja kļūt par profesionālu basketbolistu. Ko latviešu superzvaigzne ar šo iespēju darījis? Porziņģis ir viens no slavenākajiem latviešiem pasaulē. Tomēr nav tā, ka šajā ceļā nav bijis jāpārvar šķēršļi. Es zinu, ka Kristaps Porziņģis iedvesmo arī daudz citus latviešus būt tik labiem, cik viņi var būt, kā arī nodarboties ar dažādām fiziskajām aktivitātēm, veicinot veselīgāku dzīvesveidu. Varbūt pat kāds no šiem cilvēkiem kļūs par

Evelīna Bartkeviča, Bauskas Mūzikas un mākslas skola, 13 gadi

nākamo latviešu sporta zvaigzni. Kristaps Porziņģis ir bijis viens no labākajiem basketbola spēlētājiem NBA dažos laika periodos, piemēram, 2018. gadā. Viņš ir licis daudziem citiem cilvēkiem gan Amerikā, gan citur pasaulē uzzināt par Latviju, rosīnot iepazīties vai apciemot šo valsti.

Kristaps Porziņģis ir mans varonis. Es ceru, ka arī citi var no viņa mācīties, sasniedzot gandrīz jebko. Ja ir tāda degsme un mērķtiecība kā Kristapam Porziņģim, tad arī grūtības izaugsmes ceļā ir pārvaramas.

Gustavs Ronis,
Rīgas Valsts 2. ģimnāzijas 9.c klase

Šodien mans varonis ir mans tētis. Tēvs palīdz man izdarīt to, ko es nevaru pats, māca man pareizi darīt to, ko es neprotu, un dod man dzīves padomus par nākotni, dzīvi un cilvēkiem.

Tētis palīdz man lietās, kur man nepieciešama palīdzība, jo viņam ir zelta rokas. Es ar tēvu lieku kopā mopēdu – kad nevaru kaut ko izdarīt, viņš parāda un palīdz. Tā pamazām top mans sapnis – paša konstruēts mopēds.

Bieži vien es kaut ko nemāku izdarīt, arī tādās situācijās man palīdz tēvs. Kad mēs taisījām remontu dzīvoklī, viņš man parādīja, kā vajag pareizi gruntēt un

krāsot sienas. Brižos, kad mēs kopā esam garāžā, viņš māca braukt ar mašīnu, un es esmu ļoti priecīgs par to.

Kad es nezināju, ar ko gribu nodarboties nākotnē, viņš man deva daudz padomu šajā jautājumā. Tagad es jau zinu savu nākotnes ceļu.

Noslēgumā gribu pateikt, ka bez tēva es nebūtu tas, kas esmu tagad. Es esmu pateicīgs dzīvei par to, ka man ir tāds tēvs!

Timofejs Gruzļaks,
Rīgas 51. vidusskolas 9. klase

Mana dzīve vienmēr ir bijusi atbalsta un mīlestības pilna. Mana ģimene, draugi un radi – visi ir spējējuši svarīgu lomu manā izaugsmē. No visiem šiem cilvēkiem viena sieviete izceļas kā spilgta varone – mana krustmāte Sanita.

Sanita vienmēr bija klāt, kad bija nepieciešama palīdzība vai kad vēlējās dalīties ar saviem panākumiem. Pat neskatoties uz to, ka dzīvojām dažādās valstīs, viņa vienmēr atrada veidu, kā sniegt emocionālu atbalstu un piedāvāt palīdzību dzīves grūtajos brīžos. Viņas ziņas un zvani man vienmēr deva neizskaidrojamu prieku un atvieglojumu. Reizēs, kad dzīve ir grūta un nogurdinoša, es atceros Sanitas pozitīvos vārdus un mīlestības pilno balsi. Viņa bija cilvēks, uz kuru es vienmēr

varēju paļauties. Nekad nebija kas tāds, ko viņa nevarēja atrisināt.

Liela traģēdija, kas radīja neaptveramas sāpes visai ģimenei, bija Sanitas došanās viņšaulē. Tas viss notika negaidīti, viņa bija viens no stiprākajiem cilvēkiem, kurus zinu. Viņas aiziešana atstāja manā dzīvē tukšumu, kur iepriekš staroja spilgta gaismiņa. Man viņas pietrūkst katru dienu, pietrūkst viņas smaids un mierinošo vārdu, viņas spējas uzlabot garastāvokli jebkurā situācijā.

Esmu pārliecināta, ja Sanita būtu šeit šodien, mana dzīve būtu labāka. Viņas nebeidzamais dzīvesprieks un vēlme padarīt katru dienu īpašu šobrīd noderētu vairāk nekā jebkad. Es atceros viņas dzīves gudrību un centienus iepriecināt apkārtesošos, un es cenšos iedvesmoties no šiem principiem pat viņas prombūtnē.

Krustmātes aiziešana ir atstājusi tukšumu manā dzīvē, bet atmiņas par viņu dzīvo tālāk. Katru dienu cenšos dzīvot, kā viņa to būtu gribējusi. Viņa mani izglāba daudzās veidos, un viņas padomi vēl joprojām skan galvā. Man ir pateicība par laiku, ko es varēju dalīties ar viņu, un esmu pārliecināta, ka krustmāte vienmēr būs daļa no manis, dzīvojot manās atmiņās un sirdī.

Katrina Pūne,
Druvas vidusskolas 9. klase

Mans varonis šodien ir mana mamma, jo viņa visu manu mūžu ir blakus. Mana mamma ir jauka un mīļa. Viņa man vienmēr palīdz, un es palīdzu viņai. Mācībās cenšos pats ar visu tikt galā, bet mamma mani uzmundrina, lai es vairāk cenšos. Viņa vēlas, lai es dabūtu labas atzīmes un pabeigtu skolu ar iespēju dabūt labu darbu. Māmiņa dara visu, tikai lai es varētu būt priecīgs un veselīgs. Viņa izdomā labas un interesantas vietas, kur mūsu ģimene varētu aizceļot un atpūsties. Un, kad es esmu slim, mamma vienmēr ir pie manis. Nesen biju slimnīcā, un mamma varonīgi neizrādīja asaras, lai gan par mani sāpēja sirsniņa. Viņa mani audzina viena, tāpēc ir gan mamma, gan tētis reizē. Māca man arī vīrieša cienīgus darbus un to, kā jāizturas pret meitenēm. Mamma mani visu laiku atbalsta, lai gan brīžiem ir grūti ar visu tikt galā, tad mēs abi izrunājamies un saprotu, ka ne visu var iegūt. Es ļoti cenšos atbalstīt mammu, kā nu varu. Mamma vienmēr saka, ka palīdzu ar to, ka labi mācos un viņai vēl nekad nav bijis jākaunas un jādzird sliktu no skolas par manām sekmēm un uzvedību. Mamma ļoti mani mīl un cenšas, lai es būtu laimīgs. Paldies viņai – manai varonei – par man veltīto laiku!

Ivo Elmārs Strautmanis,
Taurupes pamatskolas
7. klase

Man par piemēru kļūst grāmatu varoņi, tāpēc ka man ļoti patīk lasīt. Esmu pārliecināts, ka gudras grāmatas māca mūs domāt, tās ir aizraujošas un fantastiskas.

Interesantu personāžu es zinu ļoti daudz. Pastāstīšu par man svarīgiem varoņiem no nesen izlasītām grāmatām.

Ļoti drosmīgs ir pasaku krājuma „Lielbritānijas burvīgās pasakas” galvenais varonis. Viņu sauc – Džeks Milžu Negaiss. Džeks ir ļoti stiprs, bet vienlaikus labsirdīgs, vienkāršs un priecīgs. Šis varenais cilvēks aizstāv laukus un pilsētas no ļauniem burvjiem, palīdz karajiem un parastiem zemniekiem.

Vēl mans mīļākais varonis ir E. Uspenska pasakas „Kažokādas internāts” zvēru skolas direktors. Direktors ir jautrs un sirsniņš. Viņš aicina uz savu dīvaino skolu labsirdīgu 4. klases meiteni par skolotāju. Direktors nekad nebar savus skolēnus – zvēriņus, rūpējas par viņiem un aizstāv no medniekiem. [..]

Gribu piebilst, ka cilvēkos man ļoti patīk humora izjūta. Tāpēc iepatikās A. Lindgrēnas stāsta „Emīls un Īda no Lennebergas” varonis – bērnu tētis Antons Svensons. Viņš ir ļoti smieklīgs un jautrs.

Secinu, ka no drosmīgiem un labsirdīgiem grāmatu varoņiem var iemācīties, kā rīkoties dažādās dzīves situācijās, saprast, kas ir labs un kas ir slihts.

Es gribētu, lai mobilā telefona spēļu vietā bērni un pieaugušie vairāk lasītu gudras grāmatas.

Miroslavs Baženovs,
Krāslavas Varavīksnes vidusskolas
6.b klase

Man varonis ir ģimene – mamma, kura ir visa mana pasaule, [..] siltums, atbalsts, mīļums un gādība; tētis – drošība un izglītošana par man tik ļoti svarīgām tēmām kā sports un veselīgs uzturs; brālis, kurš vienkārši man ļoti patīk ar savu humoru un dauzīšanos, un mazā māsiņa, kas vienmēr dod prieku, liek smaidīt un sniedz beznosacījuma mīlestību.

Es šajā vecuma posmā esmu atkarīgs no ģimenes, jo pats vēl tikai augu, mācos, skolojos un vēroju labākos piemērus ģimenē un apkārtējā vidē. Man ne vienmēr sanāk, jo dažreiz esmu delverību pārņemts pusaudzis. Es noteikti neesmu ļauns, bet dažas blēņas man pasprūk, tad no skolotājas ir piezīmes E-klasē, bet vakarā ir runāšana ar mammu. Es ieklausos un cenšos ņemt vērā sniegtos padomus.

Ģimene ir tā, kas mani šobrīd uztur, atbalsta, palīdz, priedājas un gādā par labklājību. Es apzinos, ka lielāko daļu manas dzīves pamatu ieliek ģimene, un tieši no tās ir atkarīgs, par kādu cilvēku es kļūšu nākotnē. Es ļoti novērtēju, ko ģimene dara manā labā, es bieži dzirdu no vecākiem

stiprinošus un atbalstošus vārdus – lai kas arī dzīvē notiktu, vienmēr varu vērsties pie ģimenes, un man palīdzēs. Ģimene riskēs ar visu, lai es būtu drošībā.

Šie vārdi man nozīmē visu. Un es ar pārliecību varu teikt: mans varonis, Lāčplēsis, vai kā vēl kāds vēlas dēvēt, vakar, šodien un rīt ir mana ģimene.

Es tiekšos uz to, lai nākotnē arī es būtu kādam varonis.

Ričards Dzērve,
Jūrmalas valstspilsētas Majoru
vidusskolas 7. klase

Ksenija Vinogradova,
Līvānu pamatskolas 6. klase

ESESMUSAVS

Es esmu savs
varonis, jo
mērina sevi
tāpat, kā
mana
mamma. Es
esmu savs
varonis, jo
sevi dažu
pādomus
tāpat,
kā mane
tētis. Es
esmu savs
varonis, jo
es sevi
samundrinu
tāpat, kā
man
draugi. Es
esmu savs
varonis, jo es sevi
dažādiņi restēģlās tāpat,
kā mēģlās daļa man
apģārt. Es esmu
savs varonis, jo
es sevi nomierinu
tāpat, kā manas
intereses. Es esmu
savs varonis, jo
es esmu piemēru
no visa, ko mēģu.

Es esmu savs varonis, jo esmu
daļa no savas māmmas
savā tēta. Es esmu savs
varonis, jo esmu daļa no
savām draugiem, no savām
pazīņām. Es esmu savs
varonis, jo esmu daļa no
savām
priekšīstojām
momentiem.
Es esmu savs
varonis, jo esmu
daļa no visa, ko
es redzu. Es esmu
savs varonis, jo es
esmu daļa no savām
interesēm. Es esmu savs
varonis, jo es esmu daļa
no savām daļēs
māģģģģģ. Es esmu
savs varonis,
jo es esmu daļa
no savas māģģģģģ,
savās daļēs. Es
esmu savs varonis, jo
es esmu daļa no
savā stīģģģ. Es esmu
savs varonis, jo es
esmu daļa no tā, ko
es mēģģģ.

VARONIS

Man ir divi brāļi, un mēs esam līdzīgi kā divas ūdens lāses. Šodien mans varonis ir brālis, jo viņš ir izpalīdzīgs, gudrs un atjautīgs.

Brālis atbalsta mani grūtās situācijās. Kādreiz es nevaru izpildīt mājas darbu, un viņš man vienmēr palīdz.

Mans brālis ir ļoti atjautīgs – kad mēs mājās pa vakariem minam sarežģītas mīklas un risinām loģiskos uzdevumus, viņš var ātri atbildēt pareizi. Vienreiz olimpiādē viņš pirmais atrisināja matemātikas uzdevumus, un izrādījās, ka viss pareizi. Man patīk šī īpašība, jo grūtā brīdī es viņam prasū padomu, un viņš atbild loģiski, ātri un pamatoti.

Tomēr gudrībai ir arī kāda negatīvā puse – ja vecāki mums dod konfektes, viņš arī izdomā, kā paņemt lielāko daļu sev. Tas gan ir dzīves sākums!

Es vēlu, lai visiem būtu šāds brālis kā man, jo tad būs vieglāk dzīvot, blakus būs palīgs un atbalsts.

Filips Savinkins,

Rīgas 51. vidusskolas 8. klase

Mana varone ir cilvēks, kas teiks: „Viss ir kārtībā, man šis [..] izdosies!” – pat ja acis ir sārtas un pār vaigiem plūst asaru straume. Viņa to spēj, ja tas ir viņas kontrolē, taču, ja ne, viņa par to nepārdzīvos. „Tāda taču ir dzīve!” viņa noteiks un dosies tālāk, ilgi nekavējoties. Nekas tevi nenāvē tā, kā

tavas pašas prāts, tāpēc viņa nedomā par to, ko nevar izmainīt, viņa neiegulda savu enerģiju, lieki prātojot par to, kas varēja būt, kā vajadzēja rīkoties vai ko vajadzēja teikt. Pagātne ir nevaldāma radība, taču tagadne un nākotne ir manas varones varā.

Mana varone ir cilvēks, kas mīl sevi pilnveidot un nodarbināt gan prātu, gan ķermeni. „Tu neattīstīsies komfortā!” varone sev atgādinās grūtos mirkļos. Viņa ir cilvēks, kas, noliekot vienu grāmatu, uzreiz paņem otru, jo tās baro alkas pēc zināšanām. Spēja kļūdīties ir spēja mācīties, un mana varone to augstu vērtē. Ja viņa būs neziņā, jautās kaut vai vismuļķīgākos un pašsaprotamākos jautājumus. Nu un, ja citi smiesies par tavām kļūmēm? Varone uzskata, ka katru dienu ir jāizglīto sevi.

Viņa skries pat tad, kad nevēlēsies, mana varone ir spēcīgāka par saviem attaisnojumiem. Skrienot, peldot, kaut vai ejot varone būs pateicīga un priekpilna par sava ķermeņa spējām, viņa tās apbrīnos. Mana varone nekaitēs sev smēķējot, viņa uzskata to par sava ķermeņa novārdzināšanu, tāpat ir ar visu sev nelabvēlīgo, varone tam neredz jēgu, savs ķermenis tev ir jālolo, tāpēc ka tev tāds ir tikai viens.

Mana varone ir vieds cilvēks, un ne tikai akadēmiskās jomās, bet arī dzīves vieds. Viņas klātbūtne ir pielīdzināma rāmiem saules stariem – viņa ir maiga, saprotoša un sargājoša, un viņas siltums tevi ieskauj kā tāda pūkaina sega,

ko tu nekad nevēlies pamest. Varone vienmēr tevi uzklausīs un centīsies palīdzēt, mierināt. Viņa tic, ka ļaunums ir citu cilvēku centieni attēlot spēku – pašpārliecība ir klusa, tomēr nedrošība ir skaļa. It visur varone meklēs to daiļāko un labāko, dzīve ir tāda, kādu mēs to vēlamies redzēt. Mana varone neatļauj sev aizsvilties saspringtos brīžos, tu taču nevari saskatīt savu atspulgu verdošā ūdenī, vai ne? Tomēr nepārprotiet, viņa nav pakļāvīga vai klusa. Viņa smejas visskaļāk un stiprāk starp cilvēkiem, viņa nebaidās izteikt savas domas, un arī atšķirties no pūļa nav nekas slikts. Viņa neaizdedzinās sevi, lai citiem būtu silti. Lai gan viņa var šķīst nedaudz neapķērīga, uz sejas vienmēr valkā jot smaidu, tas nenozīmē, ka viņa neredz vai neizprot cilvēku patieso būtību un nodomus. Mana varone ir tāda, kā saka mana trenere Irēna Vītola, kādām ir jābūt visām sievietēm: „Ar radziņiem un nadziņiem!”

Varonei diez ko nerūp materiālās lietas, viņa uzskata, ka lielākā vērtība ir cilvēks – tava ģimene, draugi un tauta. Ģimene ir neizmērāms svētījums un dāvana, tajā tu pirmoreiz izjūti mīlestību visdažādākajos veidos un formās. Mana varone pat strīdos un ķildās ar ģimeni ir pateicīga un laimīga par to arī tad, kad to nevēlas atzīt. Pat tad, kad māja ir netīra un trauki pēc vakariņām nav nomazgāti. Ak, bet cik lieliska ir privilēģija sakopt māju, kurā cilvēki ir ķiķinājuši un pat

smējušies no prieka un pārlaimes, cik labi ir mazgāt traukus, kuros ir bijis ēdiens, kas tagad ir piepildījis kāda vēderu.

Varonei tuvi ir gan ģimenes, gan valsts svētki. Tajos tu vari sumināt savus tuvos un savu tautu, lai gan viņa uzskata, ka katrai dienai jābūt tādai. Mana varone tik ļoti dievina to sajūtu, ko tu gūsti, savā tautā būdams, tu esi viens tu pats, bet tajā pašā mirklī tu esi visa Latvija. Viņa dzied tautasdziesmas kopā ar visiem, un viņa jūt, kā dvēsele atplaukst. Tā uzdzied tik krāšņa, tik koša un tik dzīvelīga.

Mana varone ir cilvēks tāls un tuvs, es nezinu, kad es viņu sasniegšu, taču zinu, ka to izdarīšu, jo ne tikai viņa tic man, bet arī es pati ticu sev.

Estere Zālīte,

Andreja Upīša Skrīveru vidusskolas

8.b klase

Mana varone – mamma

[..] **M**amma ienāca istabā, nesot krūzi tējas, tā šķīta parasta krūze ar tēju, taču tajā bija daudz kas vairāk. Krūze, kuru viņa deva man, bija pārpildīta ar mīlestību un rūpēm.

Tajā mirklī es sapratu, cik liels spēks slēpjas vienkāršās ikdienas lietās, ko mamma dara ar tik lielu mīlestību. Viņas smaids un neapšaubāma apņemšanās rūpēties par mani bija kaut kas vairāk par vienkāršu vecāku pienākumu – īsts varoņdarbs.

Es skatos uz mammu, viņa smejas, bez raizēm vai bēdām, vismaz tās neizpaužot. Viņas siltais smaids liek istabai atplaukt kā ziediem, saulei uzlecot. Mamma drosme un spīts aizdzen prom bailes, kuras radušās nedrošībā.

Viņas dedzība ir kaut kas, kas mani iedvesmo. Cik sparīgi viņa stāsta par saviem hobijiem un pieredzēm. Pieaugot es vēlētos būt kā viņa. Mamma dzīves spars liek man atvilkt elpu un saprast, ka viss notiks, kā tam jānotiek, un viss būs kārtībā. Par to es viņu mīlu.

Šādos mirkļos es saprotu, ka mamma ir ne tikai varone, bet arī mana dzīves grāmata. Viņas vārdi un darbi ir kā ceļvedis, kas mani virza uz priekšu un māca būt labākam cilvēkam. Tieši šādam ir jābūt varonim, tāpēc bez šaubām varu teikt, ka mana varone ir mamma.

Vaira Skrebele,
Druvas vidusskolas 9. klase

Mamma ir vismīļākais cilvēks pasaulē, tāpēc arī viņa ir mans varonis. Viņa vienmēr var palīdzēt grūtā brīdī un pēc tam kopā ar mani interesanti pavadīt laiku, spēlējot dažādas spēles.

Mana māmiņa ir brīnišķīgs, gudrs, labsirdīgs un gādīgs cilvēks. Viņa ir racionāla un mierīga pat saspringtās situācijās. Es gribu būt līdzīga viņai.

Māmiņa vienmēr uzklausa mani, pat tad, kad viņai maz laika. Kad es emocionāli

slikti jūtos, palīdz atrisināt problēmas un atbalsta mani. Es zinu, ka varu uzticēties viņai un ka viņa nevienam neko neizpaužīs.

Man ļoti patīk pavadīt laiku ar māmiņu. Viņa zina dažādas interesantas spēles un atpūtas veidus. Bieži vakaros mēs ar mammu gatavojam ēdienu un ieslēdzam mūsu iecienītākās filmas, kā arī dažreiz pastaigājamies pa pilsētas parkiem vai vienkārši braucam uz skaistām Latvijas vietām.

Mamma ir mans varonis. Viņas intereses, zināšanas par aizraujošām spēlēm un kopīgās pastaigas pa skaistiem apvidiem padara katru mirkli ar viņu īpašu. Mamma piepilda manu dzīvi ar prieku.

Emīlija Gabranova,
Rīgas 51. vidusskolas 9.a klase

Mans šodienas varonis ir mana ģimene. Reizēm ir ļoti grūtas un smagas dienas, bet mana ģimene man palīdzēs un atbalstīs. Mēs esam kā viens vesels, kā teiciena – viens par visiem un visi par vienu. Lai arī cik daudz dusmu es izgāztu uz vecākiem, viņi vienmēr mani sapratīs un atbalstīs.

Vecāki manā dzīvē ir kaut kas īpašs. Dažkārt pat nepamanu, ka esmu viņus sāpinājusi. Tētis bija tas, kurš man iemācīja braukt ar divriteni un nepadoties brīdī, kad patiešām ir smagi. Mamma ir tā, kas domā par manu tagadni un redz mani tālāk ar nākotnes profesiju. Lielais brālis

palīdzēs mājasdarbos, lai es būtu sekmīga un tiktu tālāk. Ome vienmēr pēc skolas pazvanīs un apvaicāsies, kā jūtos un – kā gāja šodien skolā?

Ģimene ap mani ir kā viens spēcīgs vairogs, jo viņi mani mīl un pieņem tādu, kāda esmu. Mana ģimene ir varonis šodien, jo nekur nav tik labi kā mājās kopā ar saviem mīļajiem. Paldies viņiem!

Beāte Liepiņa,

Taurupes pamatskolas 7. klase

Šodienas varonis manā dzīvē ir cilvēks, kuram es pateicos par iegūtajām zināšanām un prasmēm šajā ikdienas digitālajā vidē. Kā pusaudzis esmu sācis novērtēt to, cik svarīgi ir cilvēki man apkārt, kuri sniedz man palīdzīgu roku, kad visvairāk to vajadzētu. [..]

Mans šodienas varonis ir Linuss Sebastjans, plašāk pazīstams kā „Linus Tech Tips” – populārs kanādiešu video publicētājs, uzņēmējs un tehnoloģiju cilvēks. Linusa satura video mani uzrunāja jau no mazotnes, kad dabūju savu pirmo telefonu. Viņš ir plaši pazīstams ar savu video kanālu „Linus Tech Tips (LTT)”, kur Linuss dalās ar savām izjūtām, domām par datortehniku un citiem digitālajiem resursiem. Viena no lietām, kas mani priecē, ir Linusa attieksme pret saviem skatītājiem un tas, kā viņš šo visu prezentē. Viņš spēj sarežģītas tehnoloģijas padarīt saprotamas un pēc iespējas vieglāk

uztveramas visiem, ne tikai ekspertiem. Tas ir īpaši svarīgi šajā digitālajā laikmetā/vidē, kur gandrīz katru dienu attīstās arvien jaunākas tehnoloģijas.

Šī persona ir lielisks piemērs tam, kā cilvēks ar dedzību un mīlestību pret digitālo vidi var izveidot lielisku karjeru un uzņēmējdarbību.

Sākumā viss sākās ar manu pirmo datoru, ko man iedeva tētis. Tas bija kā zelts manās rokās. Atceros, kā acis spīdēja no sajūsmas, kad pirmo reizi to iedarbināju. Tas bija brīdis, kad iepazinās ar īsto digitālo pasauli, un tas radīja manī lielu interesi par tehnoloģijām un digitālajām ierīcēm. Kad atvēru datora vāku, pavērās daudz neparastu lietu, vadu un komponentu, par kuriem knapi kaut ko zināju. Tētis solīja – ja varēšu uzlabot šo datoru, varēšu to paturēt. Tas mani iedvesmoja – es vēlējos iegūt zināšanas par datora sastāvdaļām un to, kā tas strādā. Pirmā lieta, ko es darīju – atvēru savu telefonu un devos uz „Google”, kur ar savām nepilnīgajām angļu valodas zināšanām mēģināju atrast jebkādu informāciju par datoriem.

Par laimi, tā bija diena, kad satiku Linusu Sebastjanu, kurš savā video kanālā „Linus Tech Tips” spēja skaidri parādīt pamatlietas par datora komponentiem un to, kā tie darbojas. Viņš izskaidroja visus noslēpumus, kas slēpjas datora iekšpusē, un darīja to veidā, kas padarīja to viegli

pieejamu pat cilvēkiem, kuriem par tehnoloģijām nav lielu zināšanu.

Šis varonis mani iedvesmo ik dienas, jo gandrīz katru dienu es saskaros ar tehniskām problēmām gan savā ikdienas dzīvē, gan skolā, un cilvēki novērtē zināšanas par datortehniku. Viņš spēj iedvesmot arvien vairāk turpināt apgūt datorzinātnes un palīdzēt tiem, kuriem ir nepieciešama palīdzība ar datoriem un citām tehnoloģijām.

Adrians Sarkanis,
*Jūrmalas valstspilsētas
Majoru vidusskolas 9. klase*

Milda Kunga – mana vecmāmiņa – bija kā dzīves līnijas centrālais punkts, kas radīja īpašu nozīmīgumu un siltumu. Viņa ne tikai bija puķu dārzniece un dzintara rotu meistare, bet arī mana labsirdīgā aprūpētāja, atbalsta un drošības avots. Viņas īpašā interese par manu dzīvi un viņas sirsnīgais smaids vienmēr mani rosināja doties pie viņas, lai dalītos ar saviem priekiem un rūpēm. Mani visvairāk iepriecināja, ka viņa ne tikai klausījās, bet arī sniedza padomus un mīlestību, kas veidoja personību. Mildas Kungas radītā gaija mērce bija ne tikai ēdiens, bet arī mīlestības izpausme. Viņa pagatavoja to ar tik lielu uzmanību un rūpēm, ka tā ieguva īpašu vietu manās atmiņās un sirdī. Katrs mirklis pie viņas galda bija īpašs, un es atceros, kā viņa mūs kopā pulcināja ar

sirsnīgumu un siltumu. Es gāju pie viņas uz darbnīcu ne tikai tāpēc, ka viņa bija talantīga māksliniece un izcila pavāre, bet arī tāpēc, ka viņas klātbūtne un rūpju pilnais skats uz dzīvi bija kā eliksīrs, kas uzmundrināja un iepriecināja. Viņa bija mana patiesā draudzene, ar kuru varēju dalīties savos priekos un bēdās, un viņa vienmēr atrada vārdus, lai mani atbalstītu. Šodien, kad vecmāmiņas vairs nav pie mums, viņas rūpes un mīlestība paliek manī kā spožs stars, kas vada manu ceļu. Cik ļoti es viņu mīlu un cik ļoti man viņas pietrūkst, tas ir neaptverami! Bet viņas mantojums turpina dzīvot caur manu mīlestību un atmiņām par viņas sirsnīgo personību. Vecmāmiņ Milda Kunga, Tev vienmēr būs īpaša vieta manā sirdī!

Elza Natālija Grēbere,
Druvas vidusskolas 9. klase

Madara Dziedātāja,
Saldus pamatskolas 2. klase

Eliza Siliņa, Tukuma Mākslas skolas 6. kurss

Tu esi mana varone!

„Tu esi mana varone!” es saku savai omītei. Viņa man atbild ar jautājumu: „Kāpēc tad tā?” Tad nu šis ir mans pārliecības pierādījums. Un es esmu gatava visai pasaulei pastāstīt par Tevi, omīt!

Viss sākās, pirms es ienācu šajā pasaulē, – Tev bija daudz jāstrādā, lai rūpētos par saviem mīļajiem. [..]

Tev bija trīs cilvēki, par ko rūpēties. Vēlāk divos darbos Tu zaudēji redzi vienā acī, bet nesalūzi. Tu gulēji slimnīcā un ārstējies, meitas Tev palīdzēja pēc operācijas, un Tu atkal piecēlies kājās.

Pienāca brīdis, kad aizgāji no darba, un šo brīvo laiku Tu pavadīji ar mums – saviem mazbērniem. Tu dresēji mani par to, lai muguru turu taisnu, un tagad es Tev par to esmu pateicīga! Katru dienu Tu liki manai mātai spēlēt klavieres, izrādās, ka arī viņa par to ir ļoti pateicīga!

Tu vienmēr biji blakus, kad man bija jābrauc pie ārsta. Vienreiz mēs bijām pie zobārstiem studentiem un Tu mani gaidīji vairākas stundas. Pēc tam, lai mani iepriecinātu, aizvedi uz „Mārtiņa beķereju” un cienāji ar bulciņu un krūzi kakao. Runājoties braucām mājās. Es tik skaidri atceros šo ārsta un beķerejas apmeklējumu, vienmēr varēju uz Tevi paļauties grūtā brīdī.

Bija arī dienas, kad gulēju slima un Tu sēdēji pie manas gultas. Dzirdināji ar tējiņu, gatavoji pusdienas un masēji man

muguru. Spiedi dzert zāles un ieaijāji mani miegā. Iemiegot zināju, ka visu dari ar mīlestību, jo Tavas acis to pateica priekšā... Kopā pavadītais laiks allaž tika izbrīvēts Tavā kalendārā. Atskatoties sapratu – nebiju to novērtējusi līdz galam. Man tas likās pašsaprotami, ka Tu pie manis nāc, bet tagad uz to skatos no citas puses, tas nebija Tavs pienākums.

Man tik ļoti patika tas, ka sagaidīji mani pēc skolas. Zinu, šis dienas jau sen ir garām, bet es tās vēl joprojām paturu prātā. Ar Tevi jutos daudz drošāk un dzīvoju ar platu smaidu sejā. Man atpakaļceļā bija, ar ko parunāt par priekiem un bēdām. Mājās tu man vārīji mannā biežputru, ar ievārījumu es uz tās uzzīmēju smaidiņu. Tajos laikos likās, ka ar mazu nieka smaidiņu, kas guļ biežputrā, var sasniegt visus sapņus. Un iekarot pasauli... Vai tā var iekarot pasauli?! Kā izrādās, smails drūmās, pelēkās un pat neveiksmīgās dienas var padarīt gaišākas. Katru reizi, kad ieraudzīju Tavu smaidu, omīt, manā sejā arī tās parādījās.

Es nekad neaizmirsīšu smaržu, kas virmoja Tavā dzīvoklī, – kaut kas starp kaķīšiem un cigoriņu kafiju. Es to vēl joprojām sajūtu ik reizi, kad Tevi samīļoju. Bet, runājot par dzīvniekiem, Tu man iemācīji tos cienīt. Tev bija kaķis, un es visu laiku viņu ķēru, Tu par to mani rāji. Kaķis no manis bēga, bet vēlāk, kad es iemācījos sevi savaldīt un kaķi respektēt, vairs ne tik ļoti.

Es novērtēju tās mazās lietiņas, kuras Tu dari manis dēļ. Katru dzimšanas un vārda dienu Tu man un manai mātai nopērc šokolādes batoniņus. Varbūt tāpēc es tagad tik ļoti izbaudu šokolādes garšu.

Es pašreiz gaidu katru mūsu satikšanos, jo, kad biju maziņa, man Tevis nepietrūka. Tagad Tu bieži izdodzies manā prātā, omīt! Gaidu, kad atkal varēšu klausīties Tavos stāstos. Tagad Tev ir citi mazbērni, kurus Tu auklē, un nav tik daudz laika mums – izaugušajiem...

Tu man esi īpaša, svarīga un vajadzīga. Tu esi dzimusi 18. novembrī. Tu esi kā Latvija manā sirdī. Tu esi mans drošības balsts.

Mēs drīz tiksimies, omīt, un es atkal varēšu Tevi samīļot. Lai Tev mierīgs un gaiša prieka pilns šis dzimšanas dienas vakars!

Ar mīlestību Ilva – Tava mazmeita.

Ilva Bička,

*O. Kalpaka Rīgas Tautas daiļamatu
pamatskolas 9. klase*

Mans varonis ir cilvēks, kuru pazīstu kopš dzimšanas. [..] Ģimenes draugs Jēkabs Dzenītis. Viņam ir 21 gads, un Jēkabs nav skrējis degošā mājā vai lēcis ledus aukstā ūdenī, lai kādu izglābtu. Viņš ir parasts jauniešs, bet Jēkabs spēj iedvesmot.

Viņš savos gados ir paspējis paveikt jau tik daudz! Jēkabs ir Kluba „Māja”

dalībnieks, kur darbojas padomē. Viņš ir dziedājis korī, spēlējis improvizācijas teātrī, noskrējis divus maratonus un vairākus pusmaratonus, piedalījies neskaitāmos pasākumos kā brīvprātīgais. Neskatoties uz to, ka Jēkabam ir disleksija, viņš studē filozofiju. Jēkabs jau tagad ir mentors diviem jauniešiem, kas par viņu ir vecāki. Vasarā viņš pistrādā arī par nometņu vadītāju. Šī vasara gan viņam bijusi diezgan aizņemta. Šovasar Jēkabs kopā ar savu draugu Dānielu 18 dienās pieveica 600 kilometrus, dodoties no Zilupes līdz Ventspilij. Šī pārgājiena mērķis bija atgādināt par tādām problēmām kā autisms un mobings un aicināt ziedot labdarības organizācijām, kas palīdz bērniem ar autismu un cīņā pret mobingu.

Jēkabs ir atraktīvs un jautrs. Kopīgos pasākumos viņš uztur pozitīvu gaisotni, jautrojas un smīdina citus. Jēkabs ir darbīgs un apņēmīgs. Ir tāda sajūta, ka viņam nav neviena brīva mirkliša. Jēkabs nebaidās iesaistīties jaunos un nezināmos pasākumos. Viņš spēj pārvarēt grūtības. Spilgts piemērs tam ir iestāšanās Latvijas Universitātes Vēstures un filozofijas fakultātē, neskatoties uz to, ka viņam ir disleksija. Jēkabs nebaidās arī no fiziska darba. Vecāku lauku mājās viņš darbojas vairākos darba veidos, piemēram, zāles pļaušana, mulčēšana, zāģēšana.

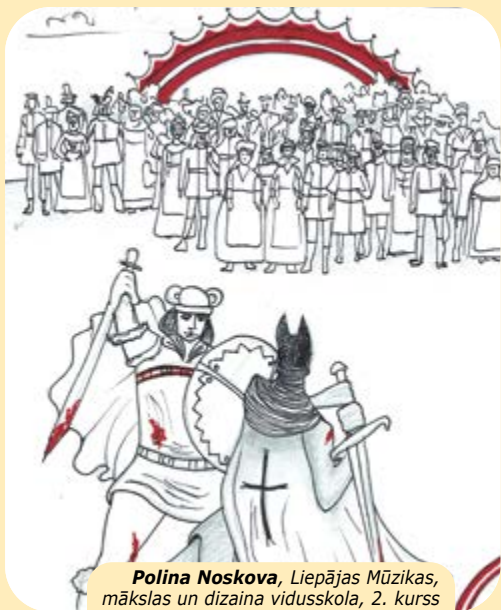
Pati es labprāt kļūtu par varoni, bet ne par tādu, kas riskē ar dzīvību. Par tādu, kas dara labu un iedvesmo citus. Lai, pašai

pārdomājot, ko esmu paveikusi, būtu par to lepnums un prieks.

Iedvesmojoties no Jēkaba, arī es sāku iesaistīties brīvprātīgo kustībā. Diemžēl vecuma ierobežojumu dēļ manu dalību bieži neakceptē. Tāpat esmu apmeklējusi nometņu vadītāju kursus. Šajā vasarā kā brīvprātīgā esmu palīdzējusi bērnu vasaras nometnēs, palīdzējusi arī ukraiņu bērnu nometnē, kaut krievu valodu nemāku. Jēkabs mani mudina pieteikties arī Klubā „Māja”, es apsveru šo domu. Lai vairāk šādu varoņu kā Jēkabs!

Ance Urlovskā,

Rīgas Valsts 2. ģimnāzijas 8.a klase

Polina Noskova, Liepājas Mūzikas, mākslas un dizaina vidusskola, 2. kurss

Mans šodienas varonis ir Gints. Es Gintu pazīstu jau daudzus gadus, jo dzīvojam kaimiņu mājās. Kad Ginta vecāki bija dzīvi, viņš regulāri brauca un rūpējās par viņiem. Gints vienmēr bija smaidīgs un satiekoties sveicināja.

Kad sākās Krievijas karš pret Ukrainu, viņš kopā ar citiem žurnālistiem devās uz frontes karstajiem punktiem, lai mums stāstītu par šausmīgajiem notikumiem Ukrainā. Gints ir drosmīgs un atbildīgs cilvēks, īsts varonis, jo izvēlējās būt tuvāk notiekošajam Ukrainā. Un šo darbu viņš turpina.

Gints satiekas ar ukraiņu cilvēkiem, sarunājas ar viņiem, bet mēs šīs intervijas varam skatīties kā reportāžas ziņu raidījumā „Panorāma”. Pateicoties Ginta drošsirdībai, apņēmībai, joprojām savās mājās uzzinām lai arī skaudru, toties patiesu informāciju par notiekošo Ukrainā. Brīžiem ir stindzinoši, vērojot un klausoties, kas mūsu dienās ir iespējams. Ginta varonība ir tā, ka viņš, riskējot arī ar savu dzīvību, gatavs ziedoties citu labā.

Viņš ir ļoti gudrs, tāpēc ka viņš zina valodas, ir pieklājīgs, ar bagātu vārdu krājumu. Viņš ir veidojis un vadījis Latvijas televīzijā raidījumus. Viņu ir vienkārši un viegli saprast. Gints ir no mūsu pagasta – mērķtiecīgs un neatlaidīgs. Nu viņš ir kļuvis pazīstams visā Latvijā.

Es lepojos, ka pazīstu tādu varoņu cilvēku!

Ralfs Volkovičs,

Krimuldas vidusskolas 8.a klase

Anastasija Vorona, Rīgas Valsts klasiskās ģimnāzijas 9. f. klase

Viens no svarīgākajiem iemesliem, kāpēc par savu varoni esmu [..] izvēlējis tieši Valsts prezidentu Edgaru Rinkēviču, ir tāds, ka uzticos viņam. Es ceru, ka viss, ko viņš darīs, nāks par labu ne tikai Latvijas valstij, bet arī mums, visiem tās iedzīvotājiem.

Izvēloties cilvēku, kurš varētu būt mūsu varonis, vērā ir jāņem viņa rakstura īpašības. Viņa izvēlē svarīga ir arī spēja ietekmēt dažādus notikumus. Raksturojot Valsts prezidentu, pēc manām domām, viņš ir cilvēks ar augstvērtīgām zināšanām par Latvijas valsts uzbūvi un politisko situāciju pasaulē, ar augstiem morāles standartiem un spēju saglabāt vēsu prātu visdažādākajās situācijās. Skatoties no Latvijai svarīgiem notikumiem, kuru radīšanas procesā ir piedalījušies valsts prezidenti, es varu minēt iepriekšējā prezidenta Egila Levita prezidentūras laiku. Viņa darba periodā es sāku labāk apjaust, cik labu piemēru prezidents spēj rādīt tautai. Piemēram, prezidenta Levita laikā vieni no svarīgākajiem pagrieziena punktiem Latvijas attīstībā bija cīņa ar Covid-19 pandēmiju, Latvijas aizsardzības spēju nostiprināšana un aktīva Ukrainas atbalstīšana pēc Krievijas iebrukuma tajā.

Valsts prezidenta darbs ir liela atbildība par visiem iedzīvotājiem un valsti – Latviju.

Ritvars Kaufmanis,
*Jūrmalas valstspilsētas Majoru
vidusskolas 9. klase*

Par saviem varoņiem nolēmu izvirzīt savus vecvecākus no tēva puses – [..] Vizmu un Kārli Kurcaltus. Savas dzimtas kamoliņu esmu atritinājusi līdz 19. gadsimta vidum, un ir daudz cilvēku, kuri varētu pretendēt uz šo titulu, bet vecmamma un vectēvs ir pirmie, par kuriem iedomājos, dzirdot šādu jautājumu.

Liela daļa manas bērnības pagāja pieaugušo – vecāku un vecmamma, kā arī citu radnieku – sabiedrībā. Kamēr vecāki bija darbā, mani pieskatīja vecmamma. Tieši viņai mūžam būšu pateicīga par to, ka lasīja man pasakas un dziedāja tautasdziesmas, tādējādi ieaudzinot mīlestību pret lasīšanu, rakstīšanu un arīdzan dziedāšanu. Manā dvēselē mūžam skanēs „Aiz ezera balti bērzi” vecmamma balsī. Es esmu pastarīte – viņas jaunākais mazbērns, tāpēc vecmamma mani īpaši loloja, lutināja. Pusmāsa un brālēni jau bija devušies dzīves gaitās un tikai iegriezās vecmammu apciemot. Mēs ar vecmammu kopā cepām pīrāgus un kopā spēlējām spēles, piemēram, „Cirku”. Kad viesojos pie viņas Aizkrauklē, devāmies kopīgās pastaigās un iepirkāmies. Vēlāk, kad biju jau pietiekami liela, vecmamma uzticēja man iepirkšanos un pasta uznešanu uz dzīvokli. Viņa bija savdabīga, proti, lutināja mani, bet tajā pašā laikā vecmammai piemita sava takta izjūta un stingrība, atšķirīgi uzskati par moderniem jauninājumiem. Pār manu bērnību vēl nebija klājusies tehnoloģiju laikmeta ēna,

Eliza Mašinska, Bauskas Mūzikas un mākslas skola, 11 gadi

un arī televizors, kurš mūsu mājā parādījās, kad man bija pieci gadi, mani neuzrunāja un nesaistīja, jo man bija vecmamma. Viņa man nebija ne omīte, ne oma, ne babiņa, viņa bija Vecmamma. Mīļa, dzīvesgudra, interesanta – Vecmamma.

Uzsākot mācības pamatskolā, aizvien biežāk tincināju vecmammu par viņas dzīvi, un iegūto informāciju izmantoju, rakstot konkursa darbus, kas guvuši valsts mēroga atzinību. Kad manai vecmammai bija trīspadsmit gadi, viņas bērnība beidzās, proti, viņas ģimene tika izsūtīta uz Amūras apgabala Tigdā rajonu Sibīrijā. Vecmammai nepatika par to runāt, kā viņa teica: „Es to stāstu tikai tevis dēļ.”

Vecmamma stāstīja arī par vectēvu, kuru es nekad neesmu satikusi, un viņa ģimenes laiku izsūtījumā. Sibīrijā viņi tikās tikai vienreiz, bet pēc atgriešanās Latvijā Kārlis Vizmu uzmeklēja, un 1961. gada 8. jūnijā abi mija gredzenus. Vecmammās vārdiem – „Es nezinu, ko viņš manī saskatīja, bet kaut kas jau tas bija.”

Atceroties vecmammās stāstīto, tas liekas kā brīnums. Jā, brīnums. Divi cilvēki, kuru dzīves pamati bija sagrauti, atrada sevī spēku sākt no jauna. Tas nav aprakstāms, kāds neizmērojams gribasspēks un cerība vecvecākos mājoja. Kārlis un Vizma spēja sadzīvot ar drūmo pagātnes rēgu, kurš visu dzīvi brīžiem mēdza uzpeldēt no atmiņas

tumšākās daļas, un izveidot ģimeni un karjeru. Tas pierāda, ka padomju varai neizdevās viņus salauzt. Jā, viņus nospieda uz ceļiem, bet viņi rada savu garaspēku, smeldamies to latviskumā un darba tikumā. Šādi cilvēki kalpo par piemēru visai nācijai, un viņi netiks aizmirsti. Kamēr vien viņu piemiņa būs dzīva, mēs spēsim pretoties svešām varām un būt kungi paši savā tēvzemē. Mēs spēsim tikt pāri visām dzīves vētrām un palikt dzīvi, piecerties pēc kritiena un sākt no jauna. Mēs spējām, spējam un spēsim pastāvēt par sevi un laika vējos nesalīkt, jo senču balsis mūžam pavadīs un sargās.

Eliza Kurcalte,

Pļaviņu vidusskolas 8.b klase

Kādreiz varonis bija tas, kas riskēja ar savu dzīvību vai veselību kāda cilvēka labā. Tagad varonis var arī būt kāds, kas tevi iespaido un iedvesmo. Tāds, kas ir tev kā piemērs un paraugs.

Tāds ir mans tētis. Viņš ir ļoti strādīgs un čakls. Viņš strādā katru dienu. Tas var būt ārā vai pie datora. Tētis ir arī ļoti pozitīvs, un viņš ir ļoti nesavtīgs. Tētis domā par citiem vairāk nekā par sevi. Mans tētis ir neatlaidīgs. Ja viņš kaut ko nezina, tad meklē informāciju. Piemēram: viņš nezināja, kā kopt ķiršu kokus, un viņš sameklēja internetā, kā to darīt.

Ar tēti mēs kopā strādājam ārā. Mēs pļaujam zāli un stādām krūmus. Mans

tētis ir iemācījis man, kā gatavot ēdienu. Tagad katru svētdienu gatavoju brokastis savai ģimenei.

Mans tētis nav tāds varonis, kurš riskē ar savu dzīvību, bet viņš man ir piemērs un iedvesmo mani uz labām lietām.

Krišjānis Kreichelts,

Ņujorkas ev. lut. draudzes

Ņūdžersijas Latviešu pamatskola, 14. gadi

Man palaimējies – es esmu piedzimis pasaulē, kura ir bagāta ar varoņiem. Izdomātiem un īstiem. Atzītiem un nepamanītiem. Slavaskāriem un pieticīgiem. Lepniem un kaunīgiem. Pārgalvīgiem un piesardzīgiem. Globāliem un lokāliem.

Kopš sevi atceros, esmu zinājusi, ka dramatiskos brīžos kādam palīgā var atsteigties Spaidermens, bruņurupucis Nindzja vai kāds no Ņepu patruļas kucēniem. [...] Cerēju, ka es būšu savas ģimenes supervaronis, kas, kamēr citi vēl guļ, saskalda un sakrāmē visu malkas kaudzi, kas saved perfektā kārtībā māju, kamēr mamma darbā, kas novāc vecā šķūniša drupas un tā vietā uzbūvē garāžu, lai brāļi var īstenot savu sapni...

Piekusu gaidīt, kad pienāks tas maģiskais rīts, un nolēmu labāk augt liela. Vai pieaugt automātiski nozīmē atteikties no ticības superspējām? Labi, man neizdevās, bet pasaulē taču ir būtnes, kas spēj vairāk nekā citi, ir ātrāki, veiklāki, drosmīgāki

nekā vairums, redz dziļāk un zina ātrāk, klusē veiklāk un reaģē trāpīgāk. Tikai dažī tādi piedzimst. Vairums par tādiem kļūst, pieņemot drosmīgus lēmumus bailīgos brīžos. Tieši tā tas notika ar manu šodienas supervaroni – miegu.

Jā, apzinos un izprotu jūsu pārsteigumu, lasot, ka mans varonis ir miegs. Kaut ko rāmāku, klusāku, nemanāmāku un pašsaprotamāku grūti iedomāties. Kādam varētu šķist, ka vārds „miegs” drīzāk ir vārda „varonis” antonīms.

Ne visi varoņi uzreiz piedzimst drosmīgi, bet tas nenozīmē, ka ar laiku viņi tādi nevar kļūt. Arī mans varonis kādreiz nebija drosmīgs. Viņam, miegam, bija bail no manis. Es viņu biju iebiedējusi gan ar spožajām ekrāna gaismām vēlās nakts stundās, gan ar biezajām grāmatām, kuras neļāva miegam pie manis nokļūt. Arī tagad dažreiz viņš baidās un bēg. Dažreiz viņš ir kā akā iekritis. Tomēr jūtu, ka dienu no dienas (precīzāk – nakti no nakts) viņš kļūst arvien drosmīgāks. Tāpēc, ka saprot – ja viņš atkal nobīsies un neizpildīs savu pienākumu, ar mani nebūs labi. Tāpēc miegs reizē ar tumsu ierodas pie manis aizvien uzstājīgāks un pārliecinošāks. Paliek tik ilgi, cik man vajag. Viņš zina, cik.

Nesen sāku ievērot, ka varonis ir drosmīgs ne vien tumsas aizsegā. Viņš mēdz sargāt mani arī pa dienu. Ja viņš redz, ka esmu kļuvusi gražīga, untumaina, vāja vai vienaldzīga, viņš paņem mani pie rokas un ved sev līdzī. Senāk par to niknojos

un pretojos viņam, jo zināju, ka diendusu guļ tikai bērnudārzā, tomēr tagad zinu citu patiesību, un tā man der labāk. Kopš pajaujos uz savu varoni, uzticos viņam, viņš ne reizi mani nav pievilis.

Ir labi un droši dzīvot pasaulē, kurā ir varoņi. Izdomāti vai īsti, globāli vai lokāli. Viņi, pildot savus pienākumus sevišķi grūtos apstākļos, tiecoties pēc pilnības, ved mani sev līdzī, darot mani labāku.

Ance Sandija Dzene,

Bērzaunes pamatskolas 9. klase

Zeltā tīts

Saules atspulgā viņas rokas ir kā kļavu lapa, mati kā sudrabots mēness. Viņas soļi mani ved uz vasaras rītā jau pamodušos dārzu. Zirniši, burkāni, redīsi, zemenes, zirniši, burkāni, redīsi, zemenes – kā pētniece tos vēroju. Pāraudzis, negatavs, zaļš, ciets, gatavs! „Jāņem ciet, tikai pavēro, vai nav tārpu!” mudina Martas ome. Paskatos uz koši zaļo, svaigo zirņu pāksti un veikli to atveru vaļā, tārpu nav, satraukums pazūd. Seši saldi zirniši kā mazie bundzinieki viegli ieripo mutē. Plats smaidis rotā manu seju, tagad pārzinu zaļos zirnišus, jāiet meklēt vēl!

Rūtainā jaka nestāv pakarināta verandā, tātad Martas ome ir prom. Staigāju pa māju, pašķirstu grāmatas lappuses, paskatos pa logu, ieslēdzu veco televizoru, nekas interesants. Izeju ārā, ome nav aizgājusi, viņa kārtu malku grēdās, jāiet

palīdzēt! Rokās turu smagu malkas pagali, neko vairāk mazajās rokās paņemt nevaru. Tā, nu nesu vienu malkas pagali, tad otro, tad trešo. Laiks iet un iet, bet malkas grēda nepaliek mazāka, garlaicīgi ir to malku nēsāt! „Pacieties, Katrīnīt, vēl pacieties!” mījā balsi saka Martas ome. Paklausot viņu, malkas grēda beidzot sāk samazināties, saules rieta apspīdēti smaidi rotā manu un omes seju, padarītais darbs priecē.

Ar māsu spēlējamies ar lellēm, mamma paziņo, ka Martas ome nāks ciemos. Istabā virmo nepacietība un prieks. Durvis atveras, un abas ar māsu skrienam sasveicināties, lelles pamestas guļ zemē, jo ir kas svarīgāks. Gribētos sniegties, vēl nedaudz pastiepties un apķerties ap kaklu, bet Martas ome vienmēr nolaižas mūsu augumā un sarunājas ar mums vienlīdzīgi, savādi, kāpēc viņa notupstas? Liekas, ka ome grib mūs sadzirdēt, ieklausīties, ne tikai vecuma dēļ...

Martas omē valdīja ticība un cerība labajam. Viņa mācēja mīlēt cilvēku tādu, kāds viņš ir, nenorādot uz viņa kļūdām un neizdarībām. Lai arī šodien viņas vairs nav man līdzās, es zinu un jūtu, ka ome uz mani noraugās caur siltajiem saules stariem un liek atcerēties caur mīlestību gūtās atziņas. Tieši tāpēc, ka šobrīd visapkārt valda cilvēku neiecietība, steiga un aizņemtība. Viņa ir mans varonis – miers, iecietība un beznosacījumu mīlestība.

Katrīna Skutele,
Varakļānu vidusskolas 9. klase

Mans šodienas varonis nenoliedzami ir un būs mana mammīte. Jūs iedomāties nevarat, cik daudz mamma manā labā ir darījusi! [..]

Vai zināt, kura ir lielākā mammas superspēja? Visjaudīgākā superspēja ir mīlestība, kuru esmu jutusi jau no pašas bērnības. To novērtēju no visas sirds! Ir reizes, kad sadusmojamies viena uz otru. Bet mēs piedodam, jo mīlam. Tad jūtos kā mazs putnēns zem milzīga spārna.

Aizsardzība ir tikpat svarīga superspēja, jo nevar zināt, kad to ievajadzēsies. Ne jau katru dienu vajag aizsargāt. Arī par šo sajūtu, ko spēj sniegt tikai mammītes aizsardzība, man ir ļoti svarīgas atmiņas. Pārāk svarīgas, lai būtu atklājamas.

Spēja atbalstīt strādā katru dienu, visu laiku. Bez mammas atbalsta es nevaru iedomāties savu dzīvi. Reizēm domāju, ka mamma strādā līdzīgi kā signalizācija, kas dod ziņu, ja ir brīdis, kad man ievajažas viņas klātbūtni. Vai zināt, kādu varonību mamma ir izdarījusi? Izaudzīnājusi mani! Un tas mammai nav bijis viegli, tomēr līdz šim, šķiet, viņai tas izdevies apbrīnojami labi.

[..] Kad pieaugšu, vienmēr atgriezīšos pie mammas pēc padoma, kura viņai arī netrūkst. Īsāk sakot, mammai ir ķēriens! Mamma ir manas dzīves supervarone. Viņa ir vislabākā mammīte pasaulē.

Loreta Ozoliņa,
Talsu pamatskolas 6. klase

Roksana Grohojska, Ludzas 2. vidusskolas 6.b klase

Cik skaisti vienmēr ir vērot, kā latviešu tauta sanāk kopā tai visnozīmīgākajos svētkos un savienojas vienā sarkanbaltsarkanā jūrā, viņoņas vienā ritmā!

Latvieši ir tik dažādi, bet reizē tik vienoti. Ja svešas tautas šķērsotu mūsu valsts robežu, latvieši ietu cīnīties, un cīnītos līdz galam. Lai tur vai kas. Viņi nepadotos pat vissīvākajās kaujās un grūtākajās cīņās, jo zina, ka viņu tēvzemes brīvības cena ir augsta. Tā reiz ir bijis.

Latviešu tauta ir pārdzīvojusi daudz grūtu laiku. Izdzīvojusi tam visam cauri un iemācījusies dzīvot pāri grūtībām. Es apbrīnoju tos vīrus, kuri vairāk nekā pirms simts gadiem devās kaujas laukā, zinādami tikai to, ka Latvija būs brīva. Es apbrīnoju tos cilvēkus, kuri barikāžu laikā, janvāra saltumā devās uz Rīgu, lai aizstāvētu savu valsti vēl vienu reizi, zinādami, kas notiks, ja to nedarīs. Es apbrīnoju tos cilvēkus, kuri vienoti sadevās rokās, veidojot Baltijas ceļu – cilvēku pulsējošu ķēdi, kas vijās cauri Baltijas valstīm. Kā apliecinājums – mēs nepadodamies.

Mani varoņi ir latvieši. Latviešu tauta, kas nebaidījās no ļaunuma un nebaidīsies no tumsas. Latvieši, kas aizstāvēs mazo, bet ģipro un sparīgo Latviju. Tie, kas vedīs to tālāk pa pasaules plašajiem ceļiem. Latviešu tauta ir mans varonis.

Elizabete Kļava,
Iecavas vidusskolas 6. klase

Mani varoņi ir vecāki. Viņu ietekme manā dzīvē ir bijusi liela un nenovērtējama. Viņi man ir iemācījuši daudz ko jaunu, kā arī palīdzējuši grūtos brīžos, vecāki ir tie, kas rūpējas un vieno mūsu ģimeni. Viņos ir īpašības, kas tos padara par maniem varoņiem, tāpēc vēlos pastāstīt.

Viņi ir neatlaidīgi un darbīgi. Mani vecāki ir strādīgi cilvēki, nebaidās no grūtībām un sarežģījumiem. Viņi darīs visu, lai mūsu ģimene dzīvotu laimīgi. Mani vecāki man ir mācījuši, ka vienmēr ir nepieciešams neatlaidīgi strādāt un nekad nepadoties, lai nonāktu tur, kur es vēlētos savā dzīvē tikt.

Vecākos ir gādība un mīlestība pret mūsu ģimeni. Viņi vienmēr ir bijuši tuvmā, pat visgrūtākajos dzīves mirkļos, piedāvājot savu atbalstu un mīlestību. Viņi vienmēr ir piedevuši un mani sapratuši, kā arī devuši drošu un siltu mājvietu.

Un tāpēc mani varoņi ir vecāki, un es lepojos būt viņu dēls. Viņi ir paraugs man, kāds es vēlētos būt tētis saviem bērniem. Es cenšos sekot viņu piemēram, lai būtu pats labākais cilvēks, kas spētu pārmanot vērtīgāko no saviem vecākiem: dot un dalīties ar vislabāko, ko esmu saņēmis no viņiem pats, – mīlestību, pacietību, sirdsgudrību, drošību.

Kristaps Vimba,
Krimuldas vidusskolas 9.b klase

Evija Zāle, Āgenskalna sākumskolas 2.a klase

K atram cilvēkam ir nepieciešams kāds, kuram varētu uzticēties. [..]

Mans cilvēks – mans varonis – ir latviešu valodas skolotāja Anita. Es zinu, ka grūtā brīdī varu vērsties pie skolotājas un lūgt padomu, atbalstu vai palīdzību. Es apbrīnoju, cik ļoti gudra ir skolotāja, cik daudz dzīvē pieredzējusi. Literatūras stundas pie skolotājas Anitas mēs saucam par dzīves stundām, jo vienmēr ir ko pārspriest, izrunāt, nebaidāmies izteikt savas domas. Varu tikai pabrīnīties, cik vienkārši un saprotami viņa mums palīdz izprast ne jau vieglos gramatikas ceļus...

Pagaidām nav bijusi tāda situācija, kad būtu jāvēršas ar nopietnu problēmu pie skolotājas, bet zinu, ka viņa ir tas cilvēks, pie kura vērsīšos, kurš man palīdzēs.

Varonis ir tas cilvēks, kuram nešaubīdamies varu uzticēties. Uzskatu, ka tā ir pati labākā rakstura īpašība.

Es ļoti ceru, ka arī es kādam esmu cilvēks, kuru var uzskatīt par varoni, jo zinu, ka uz mani vienmēr var pajauties. Protams, es vēl varbūt nespēšu dot labu, gudru padomu, bet es vienmēr uzklausišu – tā to dara arī skolotāja.

Es cenšos būt kā skolotāja. Es ceru, ka tad, kad izaugšu liela, es arī būšu tāda pati kā mana skolotāja Anita!

Viņa ir mans varonis šodien un droši vien visam mūžam.

Milana Turkova,
Salaspils 1. vidusskolas 9. klase

Mans varonis, par ko es vēlos pastāstīt, ir mans bungu skolotājs.

[..] Es esmu spēlējusi bungas pie viņa jau trīs gadus, un viņš ir ļoti superīgs skolotājs. Viņš ne tikai iemāca studentiem, kā spēlēt bungas, bet arī, kā būt pārliecinātiem par saviem spēkiem. Viņš palīdz un strādā ar ļoti daudziem bērniem, un iemāca viņiem kļūt vairāk pašpārliecinātiem ne tikai mūzikā, bet arī dzīvē. Viņam ir vairāki studenti ar redzamām attīstības problēmām, kuriem viņš ir palīdzējis noticēt savām spējām, iemīlēt mūziku un ļauties priekam, ko sagādā mūzikas instrumenta spēlēšana. Tā ir apbrīnojuma prasme iedvest bērnam, kas īsti nav pārliecināts par sevi, ticību savām spējām. Parasti reizi gadā ir noslēguma koncerts, kurā uzstājas visi bungu skolotāja studenti. Mēs visi esam uztraukušies, bet brīdī, kad nonākam blakus skolotājam uz skatuves pie bungām, veids, kā viņš mūs sagaida un ar mums runā, ir ļoti nomierinošs un spēku dodošs. Uzstāšanās parasti visiem izdodas, un pēc tās ir bezgala liels gandarījums kā īstā rokconcertā.

Manam šodienas varonim nav Supermena apmetnis, bet viņš ir bruņots ar divām bungu nūjiņām un milzīgi plašu un siltu sirdi. Es esmu pateicīga, ka man ir laimējies būt par vienu no mana bungu skolotāja skolēniem un tik daudz ko no viņa iemācīties. Ba dum tššššššš.

Katrina Meiksnere (Meixner),
*Ņujorkas ev. lut. draudzes
Nūdžersijas Latviešu pamatskola, 14 gadi*

Es vēlos jūs iepazīstināt ar kādu man īpašu cilvēku – tas ir mans tētis Arnis Priede. Tētis ir mans varonis, es ar viņu ļoti lepojos. Viņš man ir daudz ko iemācījis, vienmēr mani atbalsta it visā, viņam es vienmēr varu uzticēties un lūgt padomu.

Tētis mūsu ģimenei ir dāvējis vienu no vislatviskākajiem uzvārdiem – Priede. Un interesanti ir tas, ka lielu daļu savas dzīves tēta darbs ir saistīts ar mežiem. Mežiem, kas ir mūsu Latvijas skaistums un lepnums. Mežiem, kur aug skaistākie koki, arī priedes. Arī šobrīd tētis strādā uz liela traktora, ar kuru ik dienas izved no meža kokmateriālus. Tagad kokus var zāģēt ar moderniem traktoriem, bet savulaik tētis tos ir zāģējis ar motorzāģi. Darbs ir bijis ļoti grūts un smags, noteikti ir nodarīts pāri veselībai, bet tētis nekad nesūdzas. Lepojos ar to, ka tētis ir iestādījis Latvijas zemē arī ļoti daudz koku. Kādreiz braucot ar ģimeni garām kādai jaunaudzei, tētis saka, ka to ir stādījis viņš ar savu brigādi.

Tētim ļoti patīk Latvija un tās daba. Mēs bieži ar ģimeni brīvdienās kaut kur braucam. Ja mamma vairāk priekšroku dod ceļojumiem ārpus Latvijas, tad tētis vienmēr saka, ka tepat, pie mums, ir daudz jauna ko redzēt, vispirms ir jāiepazīst dzimtās zemes skaistums. Tētis ir tāds kā mūsu ģimenes izbraucienu organizators, jo, strādājot traktorā, viņam fonā skan Radio 2, kur viņš vienmēr uzzina par dažādiem nedēļas nogales pasākumiem, kurus tad arī mēs bieži vien apmeklējam. Lai gan auto vada

arī mamma, tomēr tētis visos braucienos ir mūsu šoferis, viņam ir vislielākā atbildība, mēs varam baudīt braucienu – mammai patīk vērot ainavas aiz loga, bet es visbiežāk kaut ko skatos telefonā.

Arī man tētis ir iemācījis vadīt auto. Es to protu jau no gadiem vienpadsmit. Lauku mājās man ir pļavā ierīkota treniņu vieta, kur es varu mācīties braukšanā. Pagājušajā ziemā šinī pašā pļavā mēs ar tēti ierīkojām tādu ekstrēmāku trasi. Ar tēta, sava instruktora, palīdzību esmu iemācījis mašīnu iebraukt stāvvietā, skatoties spoguļos kā īsts autovadītājs.

Vēl mums abiem ar tēti ir kopīga aizraušanās – makšķerēšana. Brīvdienu rītos jau agri mēs mēdzam aizbraukt uz kādu ezeru vai Aiviekstes upi cerībā sagādāt ģimenei kādu zivteli pusdienu maltītei. Tas ir arī kā pārsteigums mammai, jo viņai ļoti garšo zivis. Tētis savulaik ir piedalījies makšķernieku mačos – gan vasarā ar spinningu, gan ziemā zemledus makšķerēšanā. Lielākā līdaka, ko tētis ir noķēris, bija 9,960 kg smaga. Ar šo lomu tēta foto ir publicēts žurnālā „Copes Lietas”. Tētis vienmēr dusmojas uz negodīgiem makšķerniekiem, kuri pārkāpj noteikumus: makšķerē neatļautās vietās un laikos, un ar neatļautiem paņēmieniem.

Tētim vispār nepatīk tas, ka tiek postīta un piesārņota daba. Mēs esam kopā savākuši pie ūdenstilpēm atkritumus, kurus iepriekšējie atpūtnieki atstājuši. Vēl tētis vienmēr uzsver, ka viņam ļoti nepatīk

cilvēki, kas melo. To arī es no viņa mācos un ņemu vērā.

Tētis rūpējas un gādā par ģimeni. Šobrīd viņš remontē mūsu lauku mājas „Upītes”. Viņš ir visu varošais tētis man un mīlošs opis manas vecākās māšas meitiņām Melānijai un Melisai. Katram bērnam savs tētis ir īpašs, bet es ļoti lepojos ar savu tēti. Tu esi mans mīļais tētis, un manā sirdī vienmēr tev būs atvēlēta īpaša vieta. Es tevi ļoti mīlu un cieniu! Tēti, tu esi mans varonis!

Arnijs Priede,
Kalsnavas pamatskolas 8. klase

Latvijas varoņi ir visi, kas cīnījās par Latvijas brīvību: strēlnieki, komandieri, pulkveži, ģenerāļi. Par šo cilvēku varonību stāsta vēstures stundās. Šos varonīgos cilvēkus piemin un godā valsts svētkos. Cilvēki zina, kas ir strēlnieki, kas ir E. Veidenbaums, O. Kalpaks, J. Vācietis, J. Čakste un daudzi citi. Viņi bija un būs Latvijas varoņi. Viņu devums Latvijas pastāvēšanai ir varonības apliecinājums. [..]

Šodien, 21. gadsimtā, vārds „varonis” saistās ne tikai ar cīņām, spēju cīnīties. Šodien vārds „varonis” saistās arī ar sirdsskaidrību un cilvēcīgumu, ar izturību un līdzjūtīgumu. Varoņi ir nesavtīgi cilvēki, kas ikdienā atbildīgi veic savu darbu, rūpējas par tuviniekiem, sniedz atbalstu līdzās esošajiem, neprasot pretī neko. Šiem cilvēkiem piemīt lielas gara vērtības: nepadošanās, pacietība, spēcīga griba un mīlestība.

Mani varoņi šodien ir cilvēki, ar ko sazinos ikdienā, kas mani atbalsta, kas pasaka savas domas, manas kļūdas, ir atklāti ar mani. Tie ir mana mamma, tētis, māsa, līdzcilvēki, draugi, klasesbiedri, skolotāji. Tie ir cilvēki, kas dara mani stiprāku, lai turpmākajā dzīvē man būtu spēks sasniegt savu mērķus.

Varoņi ir ārsti, kuri strādā katru dienu. Kuri rūpējas par mani un apkārtējiem.

Varoņi ir Latvijas sportisti, kas padara mūsu valsti stiprāku. Viņi ar saviem šī gada sasniegumiem hokejā un basketbolā iepriecina mani un citus.

Varoņi ir Latvijas mūziķi, no kuriem es un citi iedvesmojamies.

Mans varonis šodien ir cilvēks ar labsirdīgu un godīgu sirdi. Bez cilvēka nebūs pasaules. Kā teica I. Ziedonis: „Laiki nav svarīgi, svarīgs ir cilvēks.”

Amēlija Bergere,
*Oskara Kalpaka Rīgas Tautas daiļamatū
pamatskolas 9.b klase*

Marta Barīņa,
Āgenskalna sākumskolas 3.a klase

Keita Lu Šerikova, Talsu Valsts ģimnāzijas 1.a klase

Pasaulē ir daudz varoņu. Supervīrietis un Brīnumsieviete, un Runcis zābakos ir filmu varoņi. Lapsa, zaķis, vilks ir dzīvnieku pasaku varoņi. Bils Geitss, Džekijs Čans, karaliene Elizabete Otrā un Teilora Svifta ir cilvēki, kurus daudzi apbrīno un uzskata par varoņiem, bet mans varonis ir mana mamma.

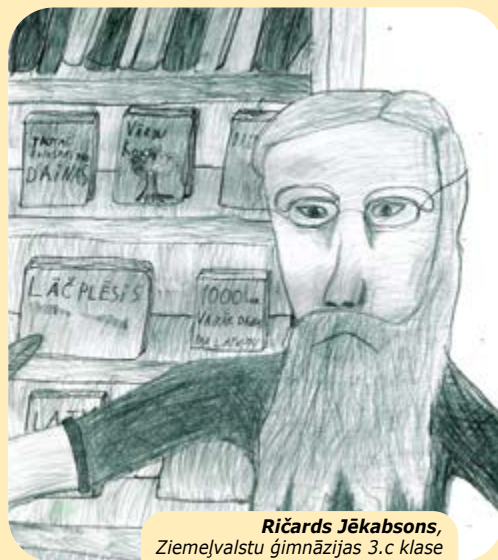
Mamma, kuras apskāviens ir kā siltie saules stari, kurā var justies droši un aizmirst visu. Kad gribu pazust no ikdienas raizēm, bēdām, es skrienu mammas rokās un pazūdu pazīstamā apskāvienā. Mammas balss, kura skan tik mierīgi kā klusais jūras krasts vasaru vakaros. Balss, kas prot nomierināt visas ļaunās jūtas, domas. Balss, kas prot izgaismot vistumšāko dienu. Mammas aizrādījums, kurš skan kā jūras viļņi, kas vētrā triecas viens pret otru. Aizrādījumi, kuri vienlaicīgi var sāpēt un mācīt. Mammas rājiens ir vajadzīgs dzīvē, kad mēs kļūdāmies un mācāmies, jo tas atklāj sliktu un labo, emocijas, ko darīt un ko nedarīt. Mammas acis tik skaistas kā dārgakmeņi, kas vizuļo saules gaismā. Dārgakmeņi veidojas pēc ilga laika ar lielu stresu. Mammas acis ir daudz redzējušas, un tāpēc tās ir kā dārgakmeņi. Acis parāda laimi, bēdas, lepnumu, uztraukumu un vēl citas emocijas, kas padara tās tik brīnišķīgas un vienreizīgas. Ja ir vētra, putni paslēpjas un gaida, līdz pāriet, bet, kad ir brīnišķīgs laiks, putni lido, cik ilgi iespējams. Man mamma ir atvērusi ļoti daudz iespēju, jo, kad bija grūti, viņa apkopoja domas, līdz

saule atkal uzspīdēja, un varēja turpināt dzīvot labi vai pat vēl labāk nekā iepriekš. Mammas ir kā pavadones, kuras ved savus bērņus pa ceļu līdz brīdim, kad paši var turpināt savu ceļu līdz galapunktam, un pa to ceļu ik pa brīdim palīdzēt. Ceļš var būt grūts, bet ar mammas palīdzību viss ir iespējams.

Mans varonis vienmēr būs mamma, jo viņa ir piedzīvojusi visādas situācijas un no tām mācījusies, lai varētu to pašu samācīt bez grūtībām un sāpēm. Mammas ir ikdienas varoņi, kurus neslavē pietiekami daudz. Es vienmēr būšu pateicīga par to, ko viņa ir izdarījusi manā labā un brāļa labā.

Anete Jautaiķe,

Briseles 3. Eiropas skola, 15 gadi

Ričards Jēkabsons,
Ziemeļvalstu ģimnāzijas 3.c klase

Kas ir mans varonis šodien?

Mans šodienas varonis ir mans brālis Edgars. Brālis man ļoti palīdz grūtos brīžos dzīvē.

Es gribētu viņam līdzināties, jo viņš ir atlētisks, gudrs, mērķtieciņš un izpalīdzīgs. Viņam ļoti labi padodas dažādu sporta veidu disciplīnas. Brāļa hobijs ir spēlēt basketbolu. Brīvajā laikā viņš satiekas ar draugiem. Mans brālis ir sasniedzis labus panākumus savos sporta veidos un aktivitātēs. Mans brālis palīdz citiem, kad tas nepieciešams.

Es vēlētos iemācīties no viņa, kā varētu būt atlētiskam un un atbalstu no viņš snieda citiem. Viņam novēlu turpināt veiksmīgu ceļu, tā lai viņš būtu kāds viņš gribēja vienmēr būt un lai turpina darīt labus darbus.

Es lepojos ar savu brāli! Viņš ir mans šodienas varonis.

Rodrigo Ābols ir mans varonis, jo viņš ir daudzas īpašības, kuras es cienu un vērtēju. Viņš ir arī radošs un izcili izpilda savus mērķus, kas man liek viņu apbrīnot. Viņa rūpes par apkārtējiem ir īpaši svarīgas, un es cenšos sekot viņa piemēram, lai kļūtu par labāku cilvēku. Rodrigo Ābols ir ļoti ietekmīgs un spilgts cilvēks, kuram ir liela nozīme manā dzīvē. Viņa drosmīgums, uzņēmīgums un centīgums mani iedvesmo.

Rodrigo Ābols tiek uzskatīts par drosmīgu, jo viņš ir apņēmīgs un neļaus viegli ietekmēties spēles laikā. Viņam jābūt gatavam cīnīties par katru centimetru uz ledu, pildot gan aizsardzības, gan uzbrukuma uzdevumus. Spēlējot uzbrucēja pozīcijā, Ābols bieži nonāk tuvu pretinieku vārtiem, tāpēc viņam jābūt gatavam uzņemties risku, lai panāktu vārtu guvumu.

Viņš ir gatavs mācīties no savām kļūdām, uzlabot savas prasmes un pielāgoties mainīgajiem spēles apstākļiem.

Rodrigo Ābols tiek uzskatīts par centīgu spēlētāju, jo viņš ir izrādījis izturību un apņēmību sasniegt savus mērķus hokejā. Centīgums ir būtiska īpašība hokeja spēlētājam, jo šajā sportā ir nepieciešams strādāt ļoti smagi, regulāri trenēties un pielikt papildu pūles, lai saglabātu augstu līmeni spēles prasmēs un fiziskajā sagatavotībā.

Es varu teikt, ka Rodrigo Ābols ir drosmīgs, uzņēmīgs un centīgs spēlētājs

un cilvēks, jo viņš savos 27 gados ir kļuvis par Latvijas izlases un Latvijas līgas spēlētāju. Viņš man ir kā piemērs iet un trenēties tālāk, lai sasniegtu labākus rezultātus.

Ilja Sokolņikovs,
Rīgas 80. vidusskolas 9.c klase

Mans varonis ir patēvs, jo viņš ir kā otrs tēvs. Viņš mani [..] sargā, uzklausa, saprot un mīl, ir gatavs upurēties manis un māsas dēļ. Viņš vienmēr atbalsta visas manas intereses, gan vienkārši parunājot, gan finansiāli un materiāli. Es nezinu, ko darītu bez šī atbalsta. Mēs bieži braucam kopā uz patversmi „Ulubele” staidzināt suņus, runājam par rokmūziku un jebko, kas mums tajā brīdī ir aktuāls, ko ir viegli darīt, jo mēs par daudz ko esam vienisprātis.

Es no viņa esmu daudz iemācījusies gan akadēmiskas lietas, gan dzīves gudrības un gribu viņam līdzināties, jo viņš ir krietns vīrs, ļoti gudrs, nesavtīgs un vienmēr mēģina darīt tā, lai visiem būtu labi. Patēvs māc nomierināt mammu, kad viņai ir stress, zina, ko teikt man, ja esmu bēdīga, un zina, ko darīt, kad liekas, ka izejas vairs nav. Citreiz viņš tik ļoti domā par citiem, ka aizmirst pašam sev veltīt laiku un par sevi parūpēties, un mani tas apbēdina, jo viņam gribu tikai to labāko.

Es savam patēvam gribu atdot vismaz mazu daļu no tās mīlestības, laika un

Dāvis Jēkabsons, Briseles 2. Eiropas sākumskola, 11 gadi

pūlēm, ko viņš ir veltījis man, jo viņš visus šos gadus ir tik labi attiecies pret mani. Viņš ir apbrīnojams cilvēks un man nozīmē visu – tāpēc viņš ir mans varonis.

Madara Grantiņa,
Salaspils 1. vidusskolas 9. klase

Mans varonis ir mamma. Viņu sauc Ilze. Mammai ir svarīgi labi izskatīties un būt pārlicinātai par sevi. Īpaši izvēlīga viņa ir apģērbu un kurpju veikalos. Mamma jūtas komfortabli, kad viss ir tīrs un kārtīgs, un viņa nekad neizies no dzīvokļa ar neizgludinātām drēbēm.

Mamma ir grāmatvede, jo viņai ļoti labi padodas matemātika. Bērnībā mamma profesionāli nodarbojās ar sporta dejām un joprojām dejo savam priekam. Lai arī viņai ir ļoti piepildīts grafiks, mamma vienmēr atrod laiku, lai palīdzētu man mācībās un es arī turpmāk saņemtu tikai labas atzīmes.

Mēs ar mammu esam ļoti tuvas. Viņa ir vienīgais cilvēks, kam varu uzticēt pilnīgi visu. Mūsu attiecības ir sapratnes pilnas. Es cenšos mammai līdzināties un būt tāda kā viņa. Mamma ir mans varonis, jo viņa pārvarējusi daudz grūtību – uzvarējusi smagu slimību, bet tā nav atņēmusi mammai dzīvesprieku. Viņa ir emocionāli ļoti stipra. Es pat nespēju iedomāties, cik daudz viņa ir pārdzīvojusi, un noteikti nevarētu būt tik priekpilna pēc šādas pieredzes. Es tik ļoti lepojos ar mammu!

Supervaronis var būt jebkurš cilvēks, kam piemīt „mūsdienu superspējas”. Tās ir: būt emocionāli stipram cilvēkam, palīdzēt citiem, neaizmirstot arī par savu pašsajūtu, palīdzēt dzīvniekiem un cilvēkiem, kuriem klājas grūtāk nekā pašam. Superspējas – visi mūsu labie darbi.

No mammas varu ņemt piemēru, kā tikt galā ar visām dzīves grūtībām, tās pārvarēt un nesalūzt. Tas ir ceļš, kā būt laimīgai. Domāju, ka no mammas varu mācīties ne tikai es un mana ģimene, bet arī daudzi citi cilvēki.

Aiga Liberte,

Olaines 1. vidusskolas 6.c klase

Mans varonis ir tētis Artis Plivda. Es ar viņu ļoti lepojos. Kāds ir mans tētis? Kas viņam ir svarīgs un nozīmīgs?

Sirdsapziņa. Mans tētis ir izaudzis ģimenē, kur ļoti agri nomira tēvs, un viņš ir vecākais brālis saviem diviem brāļiem Zintim un Gaidim, kuriem ir palīdzējis iegūt izglītību un katram atrast savu dzīves ceļu. Tētis ar brāļiem daudz laika pavadīja pie vecmātes laukos, jo mammai bija daudz jāstrādā, lai uzturētu ģimeni.

Mērķtiecība un atbildība. Neskatoties uz grūtajiem dzīves apstākļiem, tētis ieguva augstāko izglītību un kļuva par policistu. Darbā viņš ir palīdzējis daudziem cilvēkiem, atrisinājis viņu problēmas. Savus pienākumus veic ar lielu atbildības sajūtu, ir saņēmis vairākus apbalvojumus par labu darbu.

Vīrišķība un aizrautība. No 2006. gada tētis sāka nodarboties ar spēka sportu un 21 gada vecumā tika uzņemts Latvijas Spēkavīru federācijā. Cītīgi ir apmeklējis sporta zāli un piedalījies dažādos čempionātos. 2010. gadā viņš tika uzaicināts uz Ameriku – uz Kolumbusu – uz Arnolda Švarcenegera sacensībām, kur viņš izcīnīja 4. vietu. Arī citās pilsētās un valstīs tētis ir izcīnījis labākās vietas spēka sportā.

Ģimene. Tētis ļoti rūpējas par mūsu ģimeni, ir strādīgs, izpalīdzīgs un labsirdīgs. Mēs kā ģimene kopā ceļojam, kopā strādājam lauku mājās, kur mans

tētis pavadījis lielāko daļu bērnības. Tētis nolēmis atjaunot lauku īpašumu, kur mums vasarā atpūsties, kā arī mamma ir laukos iekopusi nelielu dārzu, kur mēs audzējam dārzeņus. Arī es un mans brālis Markuss palīdzam tētim un mammai laukos.

Es no tēta varu daudz ko iemācīties: būt drošai, palīdzēt citiem cilvēkiem, nodarboties ar sportu, būt labsirdīgai un sirsnīgai, kā arī iet uz priekšu un sasniegt dzīvē savus mērķus.

Mans tētis ir vislabākais.

Arta Plivda,

Jaunsilavas pamatskolas 6. klase

Mani un visas pasaules varoņi – mediķi

Mans varonis šodien ir ikviens medicīnas darbinieks. Viņu pašizliedzīgā rīcība gan kara, gan miera apstākļos ir varonība un drosme. Kara laikā viņi ir pirmajās rindās, tūlīt aiz karavīriem, glābjot karavīru dzīvības. Pie mums, kur virs galvām ir mierīgas debesis, viņu ikdienu ir ne mazāk saspringta – Covid-19, dažādi vīrusi, onkoloģiskas saslimšanas, ģenētiski pārmantotas slimības, dažādas sadzīves traumas.

Mūsu mazajā Latvijā ir daudz labu medicīnas darbinieku: ārstu, ārsta palīgu, medmāsu. Viņi sniedz nozīmīgu un nenovērtējamu ieguldījumu Latvijas sabiedrības veselībā. Mediķu pienākums ir sniegt pirmo palīdzību ikvienam nelaimē nonākušajam, kuram tā ir nepieciešama.

Ir arī ārsti, kas ārpus saviem darba pienākumiem gan sociālajos tīklos, gan televīzijā izglīto cilvēkus par dažādām saslimšanām, veic iedzīvotāju informēšanu par veselīgu dzīvesveidu, lai izsargātos no kardiovaskulārām saslimšanām un cukura diabēta, kā arī dalās ar stāstiem par klīniskiem gadījumiem profesionālajā dzīvē. Mediķu darbs prasa ne tikai zināšanas un pieredzi, bet arī īpašu atsaucību un rūpību, empātiju, psiholoģisko noturību gan pret mazajiem, gan pieaugušajiem pacientiem. Ir svarīgi novērtēt ikvienu medicīnas speciālistu, kurš ar pilnu atdevi pašizliedzīgi veic savus darba pienākumus.

Kad pasauli pārņēma Covid-19, tieši medicīnas darbinieki bija tie, kas cīnījās pret šo vīrusu un glāba pacientu dzīvības. Viņi pakļāva sevi ļoti augstam saslimšanas riskam, bet turpināja strādāt intensīvā režīmā. Ārsti sniedza ne tikai medicīnisku, bet arī emocionālu atbalstu pacientiem un viņu ģimenēm. Es zināju, ka medicīnas darbiniekiem vīrusa laikā bija liela nozīme, bet to, ka viņi ir varoņi, sapratu, noskatoties dokumentālo filmu „Netirā zona”. Filma palīdz skatītājam izprast medicīnas darbinieku apņēmību un pašizliedzību cīņā pret pandēmiju. Ārstu emocionālais noslogojums, resursu trūkums, medicīnas darbinieku ikdienu, tas viss bija attēlots šajā filmā. Tagad jau ir piemirsts, kā bija vīrusa laikā, bet šī filma ieies vēsturē kā vēsturiska liecība par medicīnas darbinieku varoņdarbiem un pandēmijas laiku. Šajā

filmā bija arī redzams, kā cilvēki mēdz iejaukties ārstu darbībā, nevēloties ievērot valsts izdotos noteikumus un ierobežojumus, klaji paužot savu nepatiku un viedokli. Vislielākais nopelns tajā, ka pandēmijas izplatība ir samazināta, ir tieši mūsu mediķiem un epidemiologiem. Tādi vārdi kā Uga Dumpis un Jurijs Perevoščikovs vairs komentārus neprasa un tagad ir zināmi ikvienam no mums.

Pašreiz ļoti liela nozīme medicīnas darbiniekiem ir kara plosītajā Ukrainā. Ukrainas medicīnas darbinieki glābj dzīvību ievainotajiem karavīriem un Ukrainas iedzīvotājiem. Šie ārsti izceļas ar īpaši lielu drosmi un apņēmību. Ne katram ir drosme palikt valstī, kurā notiek karš. Viņi ar savu pašai izlēdzīgo rīcību aizstāv valsti un tās drošību. Ļoti liela drosme ir nepieciešama Latvijas ārstiem, lai izlemtu doties palīgā uz Ukrainu glābt dzīvības. Presē iespējams izlasīt informāciju par Latvijas ārstiem Olafu Libermani un Mārtiņu Malzubri. Šie abi ārsti, sākoties karam Ukrainā, devās uz militāro hospitāli palīdzēt kolēģiem Ukrainā. Tieši šādi drosmīgi un pašai izlēdzīgi ārsti ir nepieciešami Latvijas un pasaules medicīnas nākotnei.

Mūsu ikdienu nav iedomājama bez zobārstiem, ķirurgiem, pediatriem un daudziem citiem šo profesiju pārstāvjiem. Es tikai varu apbrīnot viņu darbu un prāta spējas. Mums jānovērtē ārsti par viņu drosmi un gatavību strādāt jebkādos apstākļos. Mums jāprot pateikt „paldies”

par šīs profesijas izvēli un rīcību, rūpējoties par cilvēku veselību un glābjot dzīvības. Mums ir jābūt saprotošiem un līdzestīgiem, jāspēj pieņemt, ka ārsti ir profesionāļi, un nejaukties viņu darbā. Mūsu ārstu mērķis ir tautas veselības saglabāšana un ilgākas dzīves veicināšana.

Kiāra Golvere,
Limbažu vidusskolas 9.b klase

Mamma ir visstiprākais, visskaistākais un visneatmaidīgākais [..] cilvēks, kuru es pazīstu. Viņa vienmēr vispirms domā par citu cilvēku labklājību, pirms raizējas par savējo. Ja kādam ir kādas raizes, mamma mēģinās palīdzēt līdz pēdējai cerībai. Bieži vien cerības viņai nezūd.

Mamma man ir tik daudz ko iemācījusi. Viņa ir palīdzējusi man izaugt par tādu cilvēku, kāda esmu šodien, palīdzējusi attīstīties. Pateicoties viņai, es spēju izdarīt labākas izvēles, nesāpināt citus un darīt to, kas man nāk par labu. Viņa to iemācīja.

Mamma spēj apvienot savu privāto dzīvi, ģimenes dzīvi un darbu. Pat ja viņai ir bijusi ļoti grūta diena darbā, viņa tāpat atgriežas mājās ar smaidu, palīdz atrisināt ģimenes strīdus un pat padara mājas darbus.

Pēdējo dažu gadu laikā es esmu bijusi apjukusi. Man ir bijušas problēmas ar skolu, grūtības atrast motivāciju un atrast

Estere Matisone, Talsu Valsts ģimnāzijas 2.c klase

kaut ko pozitīvu ikdienā. Bet mamma mani katru reizi iedrošina. Viņa pārlicina, ka viss būs kārtībā, klausās manī, ja man ir kaut kas uz sirds. Ik pa laikam viņa arī pasaka kādu joku, lai es pasmaidītu un justos labāk. Es to ļoti novērtēju.

Mamma ir visnesavtīgākais cilvēks, kuru es pazīstu. Viņas apskāvienu ir vissiltākie un vārdi – vismīļākie. Mana mamma ir varonis.

Līva Matuseviča,
Salaspils 1. vidusskolas 9. klase

[..] **M**ans varonis ir latviešu valodas un literatūras skolotāja. Lai arī mūsdienās skolotāja profesija netiek novērtēta pietiekami, ir svarīgi rast aicinājumu kļūt par skolotāju un mīlēt savu darbu.

Manas pirmās kopīgās atmiņas – jau pirmajā stundā viņa atrada ar mums kontaktu caur jokiem. Tas salauza ledu starp skolēnu un skolotāju. Protams, laba humora izjūta nav vienīgā svarīgā īpašība.

Mani iedvesmo skolotājas prasme tikt galā ar klasi, izprast uzrakstīto un izpaust savas domas. Svarīgākā skolotājas īpašība ir spēja iemācīt skolēniem domāt. Lai to panāktu, skolotāja ir gan radoša un jautra, gan stingra un pacietīga, gan saprotoša un izpalīdzīga.

Ar ko skolotāja atšķiras no pārējiem? Viņa ir radošāka sava tēla izpausmē un domāšanas veidā. Atrodoties starp citiem cilvēkiem, viņu var pamanīt ne tikai atšķirīgā izskata dēļ, bet arī ar spēju aizraut un iedvesmot citus.

Kāpēc tieši viņa ir mans varonis? Jo ir viena no mīļākajām skolotājām. Par viņu ir daudz ko rakstīt, stāstīt un pārdomāt. Skolotāja vienmēr ir interesanta. Esmu ļoti priecīga, ka tieši viņa ir skolotāja un draugs, kuru redzu katru skolas dienu.

Vai es vēlētos viņai līdzināties? Noteikti, jo arī es nākotnē vēlos mācīt literatūru skolā un būt stilīga un forša skolotāja, kura skolēniem ļoti patiktu. Es arī gribētu iemācīt paust savas domas, sacerēt dzeju un citus tekstus. Mūsdienās tā pietrūkst daudziem cilvēkiem. Iespējams, visas lietas būtu daudz vienkāršāk atrisināt, ja cilvēki prastu sarunāties viens ar otru. Lai tas notiktu, aiz katra no mums būtu jāstāv pozitīvam un iedvesmojošam varonim.

Ieva Vaičule,
Olaines 1. vidusskolas 6.d klase

Es pastāstīšu par savu varoni brāli Andi, par kuru nekad neaizmirsīšu, kā viņš mani izglāba. Labi, ka lielais brālis bija man blakus un atradās tuvumā.

Dažas dienas pirms vasaras brīvlaika kopā ar brāli devos pie omes. Mēs abi izdomājām un nolēmām iet makšķerēt. Kamēr brālis kārtoja makšķeres, aizgāju pie laivas, kura bija novietota dīķa krastā. Es iekāpu tajā un izlikos, ka laivoju ar to. Šādi airējot, ieairēju dziļāk iekšā dīķī. Es centos saglabāt mieru, taču tad pamanīju, ka laiva ir caura. Tur sāka smelties ūdens, laiva sāka grimt. Izjutu bailes un sāku saukt pēc palīdzības. Brālis atskrēja un, nezinādams, cik auksts ir ūdens, ielēca dīķī un sāka mani glābt. Andis paķēra mani aiz rokas un vilka sev līdzi uz krasta pusi. Viņš bija tik sabijies, ka vēl tagad atceros šos izmisušos jautājumus, kurus viņš pateica, kad izglāba mani: „Mazo muļķīt, kāpēc tu līdi tajā laivā? Ko es būtu darījis bez tevis?” Šos brāļa jautājumus es nemūžam neaizmirsīšu. Tie manā sirdī saglabāsies ilgi jo ilgi.

Ja nebūtu brālis, nebūtu es, kas šo notikumu tagad uzrakstītu. Mana atziņa pēc visa notikušā ir tāda, ka nevajag līst pie ūdens bez pieaugušā cilvēka. Lielu paldies saku savam dzīves varonim!

Renārs Bors,
*Liepājas Draudzīgā aicinājuma
vidusskolas 6. klase*

Rebeka Grunte, Talsu Valsts ģimnāzijas 2.b klase

Viņš liek man smaidīt

Viņš, kura smaids ir baltāks par mākonī, ir mans varonis. Mans mīļais smaidulis. Mans saules stariņš. Mans labākais. Mans visvisvis... Ui, kā es lepojos ar viņu!

Zirga gadā dzimis Dvīnis. Strādīgs kā čaklais traktors uz lauka. Strādā divos darbos un visu, visu paspēj. Es nevaru beigt ar viņu lepoties.

Viņš ceļ mājas – tik stipras kā mūsu Latvija. Tajās vienmēr ir droši un mājīgi. Un silti.

Viņš remontē mašīnas tā, ka tās brauks simt piecus gadus un nesalūzīs, jo varonim ir zelta rokas. Viņš prot sarunāties ar traktoriem. Viņš sapukšķinās ar tiem viņiem vien saprotamā valodā, un traktori manu varoni klausu. Tie paši brauc pa tīrumu, apar to, iesēj maizīti un laimīgi pārrodas mājās.

Viņa raksturs ir brīnumains, arī stiprs kā ozols. Mēs, tie zariņi un lapiņas, ar viņu kopā jūtamies droši un labi. Viņš ir mūsu saknes, kuras ir spēcīgas kā rudzu maize, kuru Aglonā cep čaklā Vijas tante – Maizes muzeja saimniece.

Es tik ļoti mīlu savu varoni, jo viņš spēj sarunāt pilnīgi neiespējamās lietas. Mūsu mājā bija iekārtojusies uz dzīvi jautra peju ģimene, kurai prātā bija tikai nerātnības. Kamēr es gudroju, kā atbrīvoties no šīm maizes, desu, gardumiņu un kurpju grauzējām, tikmēr mans mīļais varonis vienkārši aizgāja pie viņām un apsolīja

tām uzcelt citu māju ar burvīgu balkonu, graudu noliktavu un pagrabu. Tagad mums kaimiņos dzīvo mīļa, draudzīga un strādīga peju ģimene, kurai nu nemaz negribas blēņoties pa kaimiņu māju, jo savu darbiņu ir tik daudz, ka ne saskaitīt, arī mazie pelēni jālaiž uz skolu.

Un vēl gribu teikt, ka mans varonis ir liels mūsu skaistās zemītes Latvijas patriots, viņš dara visu, lai mēs, viņa jaukie trīs stariņi, šeit justos labi un brīvi. Viņš ir mūsu stiprais Lāčplēsis ar siltu mīlestības gaismiņu sirdī.

Mans mīļais, mīļais varonis. Mans stiprinieks. Mans laimīgais smaids...

Mans tētis. Mans!

Diāna Ivanovska,

Aglonas Katoļu ģimnāzijas 6. klase

Šodienas varoņi pārsvarā ir fantāzijas tēli. Manu klasesbiedru un draugu varoņi ir izdomātas fejas un supervaroņi, kuriem piemīt pārdabiskas spējas. Šie varoņi prot lidot, rāpot pa sienām un kļūt neredzami. Tās ir tikai dažas no viņu superspējām. Mani vienaudži gribētu līdzināties šiem tēliem, jo būt pārdabiskam ir aizraujoši.

Mans varonis šodien ir mana mamma. Jā, tik vienkārši – mamma. Viņa ir varone, jo ir šeit un blakus. Mana mamma ir jautra. Viena no viņas „superspējām” ir prasme pasmieties par pavisam mazām lietām. Šī sievietē smejas pat tad, kad

ar kāju aizķeras aiz durvju sliekšņa. Viņa ir labsirdīga un mīļa. Šīs spējas es varu novērot tad, kad man ir notikusi kāda bēdiņa – mamma vienmēr mani samīļo un neļauj skumt. Ja bēdiņa notikusi kādam citam cilvēkam, piemēram, vecai tantīnai, tad viņa vienmēr palīdz, kā māc. Mammai piemīt liels spēks. Pat tad, ja ir nogurusi, viņa spēj pacelt divdesmitkilogramīgu kartupeļu maisu vai izcelt no mašīnas aizmigušo brālīti. Mana mamma ir stipra arī iekšēji, jo brīžos, kad citi runātu dusmīgi, viņa spēj savākties un runāt mierīgi, bet es zinu, ka tas ir grūti. Mana mamma ir iedvesmojoša, jo tad, kad man negribas kādu darbiņu darīt, viņa mani motivē un kaut kā sagribas to darbiņu izdarīt. To īpaši izjūtu brīžos, kad jāgrābj lapas, mamma saka, ka mēs to izdarīsim kopā un pavadīsim labi laiku. Un tā arī ir.

Ne vienmēr varoņi nēsā maskas, viņi ir mums blakus. Tikai jāprot tos saskatīt.

Patricia Loseva,

Olaines 1. vidusskolas 5.a klase

Varoņi mūsdienās

Tagad lielākā daļa cilvēku ir egoisti, galvenais, ka pašiem labi. [..] Varonis ir cilvēks, no kā mācīties, ņemt piemēru. Es par varoni uzskatu Ievu Vārnu un Niklāvu Kravali. Kādēļ?

Ukrainā jau divus gadus notiek karš. Cilvēki dzīvo trūkumā, bailēs, neziņā un cerībā. Kurš gan gribētu doties kara

zonā, lai palīdzētu ukraiņiem? Ir jābūt milzīgai drosmei, jo tu nezini, vai vispār atgriezīsies atpakaļ. Žurnāla „Santa” intervijā Ieva Vārna atstāsta ukraiņu teikto: „Ir cilvēki, kas atbrauc, ierauga, kas tur notiek, un nekad vairs nebrauks.” Ieva neietilpst šajos cilvēkos, viņa padsmīt reižu ir devusies uz Ukrainu ar busiņu, kas pilns ar saziēdotām mantām.

Ko tik Ieva nav redzējusi, piedzīvojusi, bet tik un tā viņa dodas uz Ukrainu. Ar redzēto viņai būs jāsadzīvo visu dzīvi, tādas lietas aizmirst nav iespējams. Es apbrīnoju Ievu par viņas drosmi, rīcību un sirsnīgumu. Es tā nevarētu. Viss redzētais, piedzīvotais mani emocionāli sagrautu. Iepazīto cilvēku zaudējumi, ukraiņu kara stāsti, viņu skumjas. Man asaras saskrien acīs, dzirdot tikai intervijas, kur nu vēl to piedzīvot. 12. oktobrī lietotnē „Instagram” žurnāliste raksta par sievieti, kurai pasniedza rozi. Sieviete esot viņai teikusi: „Paldies, meitiņ! Paldies, ka uzlabojāt vecmāmiņai dienu!” Nekas daudz, taču tajos apstākļos pats mazākais nieciņš uzlabos dienu. Ieva ir perfekts paraugs mums, varone, lieliska žurnāliste, drosmīga un stipra sieviete. Ieva, tu esi zelts!

Mums Latvijā populārs ir kļuvis Kravalis jeb pilnajā vārdā Niklāvs Kravalis. Viņš, tāpat kā Ieva Ukrainā, tikai tepat, Latvijā, palīdz ļaudīm. Kravalis apbrauc Latvijas pilsētas, izpalīdzot nabadzīgiem cilvēkiem. Viņš sapērk pārtiku un izsniedz

tiem, kuriem tas ir nepieciešams. Kravalis ne tikai pērk pārtiku nabadzīgajiem, viņš izsaka komplimentus garāmgājējiem, uzdāvina ziedus. Komplimenti no sveša cilvēka mēdz ļoti uzlabot dienu. Kravalis veic arī sociālos eksperimentus, lai pārliecinātos, ka vēl eksistē cilvēki, kuri ir gatavi izpalīdzēt. Skatoties Kravaļa video, man vienmēr paliek silti. Varoņi ir cilvēki, kas uzlabo dienu, un Niklāvs to tieši arī dara.

Labo cilvēku vēl ir daudz, tomēr ne pietiekami. Varoņi ir mūsu iedvesmas avoti, cilvēki, kam mēs gribam līdzināties. Ieva – gatava riskēt pat ar savu dzīvību, lai būtu Ukrainā, ziņojot par notiekošo, un palīdzētu ukraiņiem. Kravalis – cilvēks, kurš uzlabos dienu, sasildīs sirdi, izpalīdzēs. Jūs esat mani varoņi!

Nikola Miķelsone,

Limbažu vidusskolas 9.b klase

Varoņi spēj pārvarēt dažādas grūtības, ārkārtējas situācijas un briesmas, pašizliedzīgi pildīt savu pienākumu, pat riskējot ar savu veselību un dzīvību. Varoņi iedvesmo tādus kā es. Zinot, ko viņi ir izdarījuši, arī pašam gribas kļūt labākam.

Pastāstīšu par Salliju Sallenbergu. Par viņu uzzināju, skatoties filmu „Brīnumainā izglābšanās Hudzonā”. Filma uzņemta pēc reāliem notikumiem, tāpēc dažādos avotos sāku meklēt informāciju par viņu un ļoti daudz uzzināju.

Fotogrāfijās Sallijam ir sirmi mati un zilās acis, viņš ir slaidis un parasti ģērbies pilota formas tērplī. Sallijam ir sieva un divi bērni. Viņš ir strādājis gan militārajā dienestā (Gaisa spēkos), gan civilajā aviācijā par pilotu. Sallijam ir 40 gadu lidošanas pieredze.

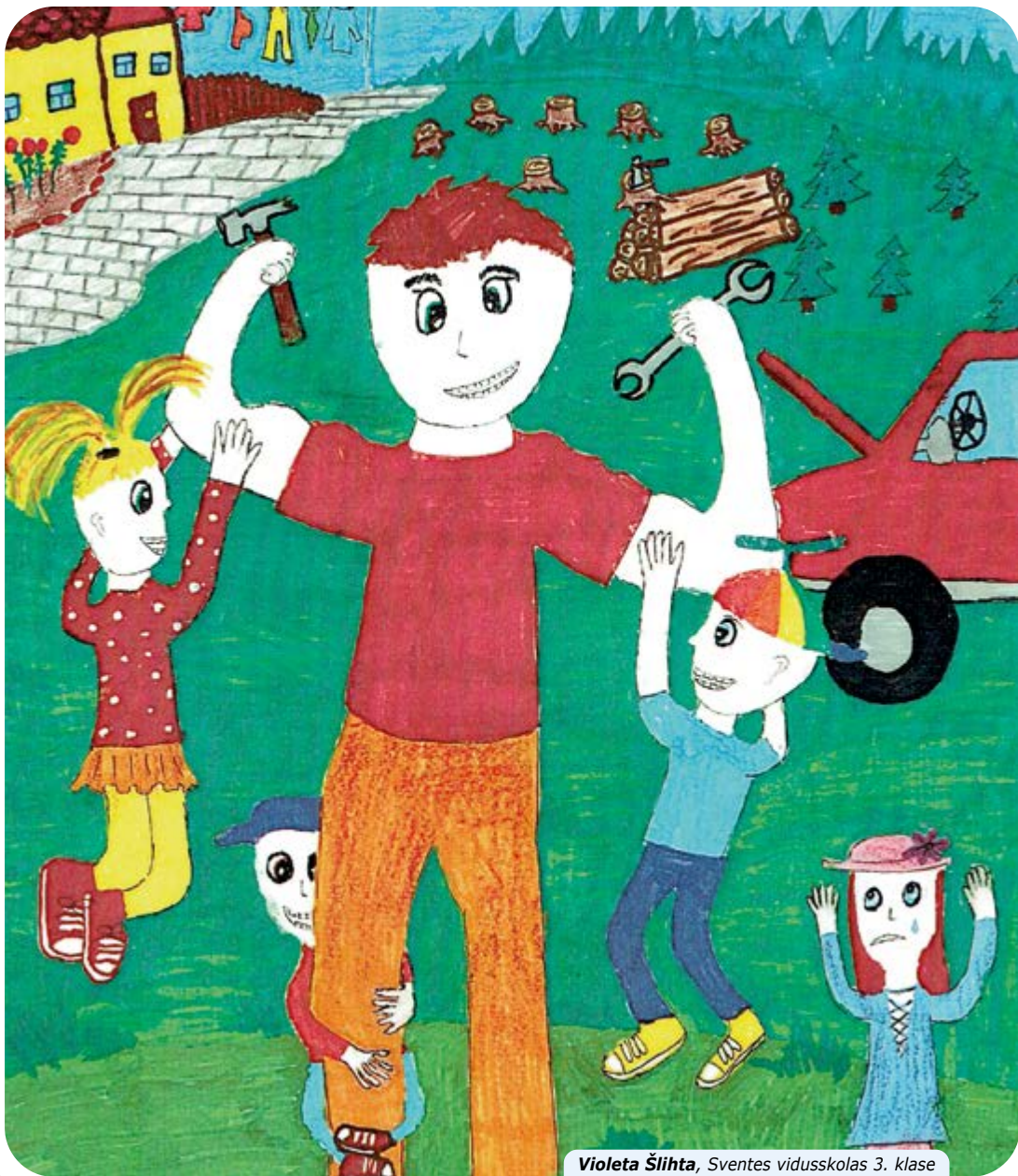
Uzskatu, ka Sallijs Sallenbergs ir drosmīgs, mērķtiecīgs un īsts varonis, jo izglāba daudzus cilvēkus dzīvības, nolaižot avarējošu lidmašīnu Hudzonas upē. Tas vispār nav iespējams, jo lidmašīnas apakšā ir turbīnas, kas var uzsprāgt, atsitoties pret ūdeni. Turklāt ir jāprot novērtēt situāciju un ātrumā jāatrod iespējami labākais veids, kā izvairīties no smagas avārijas. Viņš lidmašīnu līdās Manhetenai nosēdināja tā, ka neviens cilvēks necieta. Pēc nolaišanās cilvēki sapulcējās uz lidmašīnas spārniem bailēs, ka tā varētu nogrimt, taču viņus ātri vien nocēlušī glābēji. Cilvēki glābti ar helikopteriem un prāmjiem.

Mūsdienas varoņu ir tiešām daudz: ugunsdzēsēji, policisti, karavīri, ārsti un citi cilvēki, kuri ikdienā darba dēļ nonāk bīstamās situācijās. Tie ir cilvēki, kas sevišķi grūtos apstākļos steidz palīgā citiem, aizmirstot par savu dzīvību.

Es vēlētos līdzināties Sallijam Sallenbergam, jo mani aizrauj aviācija, un es nākotnē vēlētos kļūt par pilotu. Varbūt arī man nāksies kādam glābt dzīvību.

Normunds Ivanovs,

Olaines 1. vidusskolas 6.d klase

Violeta Šlihta, Sventes vidusskolas 3. klase

Mans šodienas varonis ir Reinis Krūziņš. Viņš ir mans ģitāras skolotājs. Es izvēlējos tieši viņu, jo viņš labi māca un ar viņu var par visu ko parunāt.

Iepazīnu es viņu pirms sešiem gadiem, kad sāku mācīties mūzikas skolā. Es biju par gadu jaunāks, nekā vajadzēja, lai iestātos mūzikas skolā apgūt ģitāras spēli, bet skolotājs visu nokārtoja, lai varu iestāties. Jau kopš pirmās klases viņš neatlaidīgi mani mācīja, kā izrādās, lai vestu uz visādiem konkursiem. Pirms konkursiem es mācos cītīgāk. Vienreiz, kad dabūju 2. vietu, viņš man nopirka saldējumu. Viņš nedusmojas, kad es neesmu kaut ko iemācījies, ja tas nav ieskaitei, protams. Viņš palīdz ar solfedžo uzdevumiem, ja es tos nesaprotu. Ja grūtāk iemācīties skaņdarbu no galvas, tad mēs visu stundu to mācāmies.

Parasti par konkursiem viņš mani brīdina nedēļu vai divas pirms tiem, lai pārāk neuztrauktos un labi nospēlētu. Skaņdarbus viņš dod mācīties diezgan sarežģītus, jo zina, ka tos iemācīšos. Agrāk viņš pats arī uzstājās – līdz brīdim, kad savainoja pirkstu. Tagad viņam ir grūtāk spēlēt, tāpēc vairs neuzstājas.

Viņš ir mans varonis, jo apsveru domu kļūt par ģitāras spēles pasniedzēju tieši viņa dēļ. Man patīk, kā viņš māca, un vēlos kādu dienu kļūt par tikpat labu skolotāju.

Varbūt pēc pāris gadiem mūzikas skolā būs jauns ģitāras spēles pasniedzējs, un, iespējams, tas būšu es. Manos plānos ir tikpat labi mācīt un uzturēt tikpat labas attiecības ar skolēniem, lai viņi varētu stāstīt citiem, cik labs skolotājs es esmu. Un tad es, iespējams, iedvesmošu kādu citu, un viss šis process sāksies no jauna.

Alekss Zauerhagens,
Ventspils 4. vidusskolas 8.a klase

Mans brālis Roberts Rēbuks – mans šodienas varonis

Dzirdot vārdu „varonis”, manas pirmās asociācijas saistās ar Brīvības cīņām Latvijā un TV raidījuma „Latvijas lepnums” varoņiem. Taču, tā labi padomājot, varu droši teikt, ka arī man blakus ik dienu ir varonis – mans brālis Roberts Rēbuks, kuram ir 22 gadi.

Savu brāli apbrīnoju un ļoti vēlos viņam līdzināties. Mans brālis jau kopš skolas gaitu sākuma deju tautas dejas, viņš ir piedalījies daudzos koncertos, konkursos un skatēs, dejojšana ir viena no viņa mīļākajām nodarbēm. Brālim mīļa arī ģitāras spēle. Roberts parasti spēlē ģitāru savā istabā ar aizvērtām durvīm, bet esmu dzirdējusī viņa ģitārspēli, izklausās ļoti, ļoti skaisti! Vienreiz arī pati pamēģināju viņa ģitāru spēlēt. Brālis izstāstīja, kā pareizi turēt ģitāru, kā to saregulēt, bet, kad pamēģināju spēlēt, nekas labs nesanāca.

Sabīne Valtere, Bērzaunes pamatskolas 6. klase

Taču man ļoti iepatikās dziedāt ģitāras pavadījumā. Vienu dienu brālis ieraudzīja dziesmas notis, ko biju paņēmusi no kora mēģinājuma, viņš paprasīja, vai es negribētu dziedāt, kamēr viņš spēlē ģitāru, protams, atbildēju „jā”, un mēs mēģinājām.

Man ļoti patika tā dziedāt, un brālis paprasīja, vai gribētu kopā ar viņu muzicēt Ziemassvētkos. Jā, un mēs to izdarījām! Visai ģimenei koncerts ļoti patika! Tādēļ

mēs nākamajā gadā to atkal atkārtojām, protams, izvēlējamies jaunus skaņdarbus, bet toreiz mēs visu no galvas iemācījāmies, un visiem patika vēl vairāk.

Mans brālis ir zemessargs, Zemessardzē viņš iestājās pirms pieciem gadiem, viņš ir liels Latvijas patriots un vienmēr ir gatavs aizstāvēt mūsu valsti.

Paralēli mācībām brālis strādā Neatliekamās medicīniskās palīdzības dienestā par ārsta palīgu. Brālim ir jāstrādā

maiņās dienu un nakti. Viņam ir ļoti grūts darbs, jo gadās neizbraucami ceļi un slikti laikapstākļi, katru maiņu jāsastop slimi cilvēki, ir grūtas situācijas, bet viņam dod spēku tas, ka viņš zina – ja centīgi strādās, nākotnē tiks pie labāka darba.

Roberts ir mans padomdevējs un cilvēks, kuram es ļoti vēlos līdzināties. Savu brāli es uzskatu par varoni. Viņš ir sirsnīgs un drosmīgs. Roberts, tāpat kā Sprīdītis no pasaku lugas „Sprīdītis”, arvien man pamāca: „Kam dūša, tas atrod.” Ļoti priecāšos, ja kādreiz arī mani kāds uzskatīs par varoni.

Rūta Jansone,

*Bauskas pilsētas pamatskolas
6.a klase*

Mans šodienas varonis ir Jumis. Jumis mani atbalsta un katru [..] dienu saka, ka esmu gudra un ka viss izdosies. Pagājušogad Jumis mani ļoti atbalstīja, jo bija ļoti daudz pārbaudes darbu, un es ļoti uztraucos. Kad mēs rakstījām pārbaudes darbus, Jumis teica, ka esmu gudra un viss izdosies. Pateicoties viņa atbalstam, skolā esmu pabeigusi visus četrus gadus ar zelta liecību.

Kad skolā ir slikts garastāvoklis, mājās Jumis ļoti uztraucas par mani. Tad Jumis atnes manu mīļāko tēju un garastāvoklis uzlabojas. Grūtās skolas dienās Jumis teica, ka viss izdosies un viss būs kārtībā, jo palicis mācīties vēl

tikai nedaudz. Kad trešajā klasē mēs rakstījām diagnosticējošos darbus, man bija liels uztraukums, bet, pateicoties manam jumim, es pārvarēju savas bailes. Es jau vairāk nekā četrus gadus eju korī. Kad es pirmo gadu sāku iet korī, man bija ļoti grūti iejusties kolektīvā un bija lielas bailes publiski uzstāties. Arī šīs bailes es pārvarēju, jo Jumis mani atbalstīja.

Mēs kopā ar Jumi daudz ceļojam, un tādā veidā viņš mani atbalsta. Ja es uzrakstu labi pārbaudes darbu, tad man ir izvēle – vai nu braukt uz viņa izdomātu vietu, vai arī es velku lapiņu no maisiņa. Maisiņā atrodas vairākas lapiņas ar dažādām vietām. Kādu lapiņu es izvilksu, uz tādu vietu arī mēs brauksim. Rodas motivācija strādāt pie savām zināšanām, un es varu labi uzrakstīt pārbaudes darbu. Šogad mēs ar Jumi vasarā bijām divās dažādās valstīs. Vienu reizi Spānijā un divas reizes Turcijā. Man ļoti patīk ceļot kopā ar Jumi. Jumis teica – ja es pabeigšu piekto klasi ar zelta vai dimanta liecību, uz manu dzimšanas dienu lidosim uz Dubaju. Esmu ļoti priecīga, ka Jumis ir tik labs, jauks, mīļš un sirsnīgs.

Es ļoti pateicos savam Jumim par to, ka viņš mani atbalsta grūtos momentos. Es ļoti mīlu savu Jumi. Liels paldies Jumim par visu!

Nikoleta Kutsuridu,

*Jelgavas Tehnoloģiju vidusskolas
5.c klase*

Kas ir mans varonis ŠODIEN ?

Manā dzīvē ir daudz varoņu - Dievs, ģimene un draugi.
Bet es esmu izvēlējusies, un rakstišu par savu omīti.

Omīte ir mana varone, jo es praktiski uzaugu ar viņu.
Viņa vasarā ar mani spēlējās un piekāpījās manī. Man atminā
ir palikuši tie klusie lauki Pārventā, un tā sētina kur dzīvjos.
Tur arī bija jauka pirtīna, ar priedes koka deļiem, kurā bija
forši pasēdēt un pasēdīties. Blakus bija aplūks vistām. Manai
omītei piederēja zosis, vistas, gailis, cūciņa un suni. Omīte man
patika, jo pa kluso viņa man deva cepumus, kamēr mamma
neļāva, radoši mācīja kā rakstīt burtiņus un gatavoja
visgardākās lietas! Mani mīlākie ēdieni bija kļimpu pienzupa
(to mēs saucām par kunkulu zupu), pankūkas ar pašgatavotu zemenu
ievārījumu iemalcojot klāt pienu, un kā nu bez rugušpiena!
Es arī ļoti mīļu suniņus: Dādzi un Sprodzīnu. Ik pa laikam patika
patrenkāt vistas kopā ar viņiem vai aiziet līdzī omītei uz kūti
pēc olām. Vienreiz vistām bija cāliši un omīte man atļāva tos
panemt rokās un paglaudīt.

Omīti es ļoti, ļoti mīlu, un man ir daudz atmiņu ar viņu
kopā! Protams, man pietrūkst pre viņas ciemoties un ilgajos
pēc viņas. Mana varone. ♥

Mana varone – vecāmamma

A tceros, kad biju maza, vecāmamma mani pieskatīja un mēs [...] pavadījām daudz laika kopā. Man tas patika, jo viņa ar mani spēlējās, kopā skatījāmies televizoru, viņa atļāva man darboties pa virtuvi, krāmēties pa plauktiem, spēlēt ar traukiem, kuri atradās virtuves skapjos. Uz svētkiem varēju palīdzēt cept pīrādziņus, piparkūkas, un man pat bija pašai savs priekšautiņš. Vienmēr pavadīju laiku viņas lielajā istabā, kur varēju spēlēt ar krāsainām podziņām, dzijas kamoliem, audumiem un lupatiņām. Aizraujoša bija arī pupiņu lobīšana un šķirošana, interesanta likās dzērveņu pārslaišana un bērsana pudelēs, kā arī citi mazie darbiņi, kas man toreiz likās ļoti svarīgi un nozīmīgi.

Ziemassvētku laikā viņas istabā bija maza, bet kupla eglīte, izrotāta ar vaska svečītēm. Kad vecāmamma dažas aizdedzināja, atceros to smaržu un tās Ziemassvētku sajūtas. Man patika vērot, kā viņa gatavo pašstaitas Ziemassvētku dāvaniņas, tās bija pārsteiguma kastītes Ziemassvētku gaidīšanas laikam, konfektes, mājiņas, kartītes, pat tika sarakstīta man veltīta dzejoļu grāmata, jo vecaimammai ir arī dzejnieces talants. Ne visi spēj caur dzeju izteikt savas domas, sapņus, dabas novērojumus. [...]

Viņa mani audzina, daloties ar savu lielo dzīves gudrību, māca būt pašpārliecinātai, dažreiz iedvesmo uz kaut ko neparastu,

palīdz rast risinājumu dažādās dzīves situācijās un vienmēr palikt pozitīvai.

Tāpēc mana varone ir vecāmamma – vienkāršs, gudrs un savdabīgs cilvēks ar siltu sirdi. Es esmu lepna, ka viņa joprojām ir manas dzīves daļa.

Heidija Magone,

Limbažu vidusskolas 9.b klase

M an nav ne brāļa, ne māsas, bet es ļoti vēlējos sev draugu – kaķīti. Vecāki bija apsolījuši, ka paņemsim kaķīti no patversmes, lai dotu iespēju kādam nelaimīgam kaķītim kļūt laimīgam.

Es sēdēju istabā, un pēkšņi mamma pavēra durvis un teica: „Kārli! Skaties! Internetā ir ielikts piemīlīgs kaķēns, kas meklē sev mājas. Viņš atrodas Jēkabpils patversmē. Brauksim!”

Es paskatījos uz kaķēnu un sacīju: „Jā! Man arī gribētos, lai mājā ir kaķis.” Abi ar mammu aizskrējām pie tēta un satraukti sacījām: „Tēti, mēs atradām patversmē kaķēnu un mēs ar mammu nolēmām dot viņam mājas pie mums. Vai tu piekriši?” Tētis pēc neliela pārdomu brīža mums piekrita, un visi posāmies ceļā. Ceļā, meklējot patversmes adresi, sapratām, ka nepaspēsīm ierasties tur līdz darba laika beigām. Saviļņoti un reizē satraukti par gaidāmo satikšanos vēl arī apmaldījāmies. Tas neparādīja mūsu ceļu mierīgāku, taču beigās tomēr nokļuvām galamērķī, bet bijām nedaudz pēc patversmes slēgšanas. Mums laimējās, jo patversmē vēl satikām

Manš varonis ir mans tētis!

Katrina Lejiņa, Briseles 2. Eiropas sākumskola, 9 gadi

tās darbinieci, kas, sapratusi, ka esam mērojuši tik tālu ceļu, ielaida mūs iekšā. Uzreiz ieraudzījām arī mūsu noskatīto kaķēnu, bet kas par sarūgtinājumu! Šis kaķītis jau bija atradis savas mājas. Paraugoties apkārt, manu skatienu pievērsa kaķenīte, kas murrāja, glaudās pie krātiņa un ar savām skaistajām actiņām skatījās tieši man acīs. Es nespēju atturēties un paņēmu viņu klēpī. Tajā brīdī jau mēs visi sapratām, ka šī piemīlīgā kaķenīte dosies mums līdzi. Mājās braucot, mēs domājām

viņai vārdu. Mammai bija doma par Princesīti. Bet tad kādam no mums ienāca doma prātā, ka kaķenīte būs Noela. Man tas vārds ļoti patika. Skaists vārds.

Tagad mūsu kaķenītei Noelai ir jau četri gadi. Pagājušajā gadā uzzinājām, ka šis vārds no franču valodas nozīmē – Ziemassvētki. Tas bija ļoti interesants fakts, jo arī kaķenīte pie mums mājās ieradās īsi pirms Ziemassvētkiem.

Noela ir varone. Mēs viņu izglābām un devām viņai siltas mājas. Noela ir mana

draudzene, kas prot pieglausties, prot padziedāt, prot mani pavadīt uz skolu un sagaidīt. Es esmu sapratis, ka arī kaķītis var būt varonis – varonis, kas mani samīļo un pieglaudas, kad man ir skumji.

Kārlis Lapiņš,
Blomes pamatskolas 6. klase

Kādā tumšā, vēsā rītā ieskanas modinātāja zvans. Tātad jāceļas. Viņa pieceļas, ģērbjas, izdzer savu rīta kafiju un dodas uz skolu. Ejot uz klasi, satiek īgnus, sapūtušos skolēnus, kuri knapi paceļ galvu, nomurmina sveicienu, bet viņa ar smaidu uz lūpām atbild ar enerģisku: „Labrīt!”

Sākas pirmā stunda. Daži miegaini, daži ķiķina, daži bakstās telefonos, bet kāds uzmanīgi klausās. Viņa neatlaidīgi skaidro jauno tēmu, cerot un ticot, ka daži pierakstīs, kāds atcerēsies un cits pajautās ko vairāk par šo tēmu. [..]

Citā starpbrīdī zvana satraukusies skolēna mamma un prasa: „Kā tad tā? Manam bērniņam trijnieks ģeogrāfijā?! Es taču zinu, ka viņš man ir gudrs! Un vakar tā mācījās!” Viņa vēsu prātu uzklausa un nomierina noraizējušos mammu, solot noskaidrot šīs situācijas iemeslus.

Pēc pavisam īsa mirkļa viņai zvana skolas vadība un atgādina par pasākumu, sapulci... Un vēl vajadzīgs tas un šis. Tas noteikti jāizdara jau tūlīt. „Nu gan! Kad lai sagatavojas? Kā lai pagūst?” viņa nodomā.

Ilgās darbadienas beigās viņa dodas mājās, piekususi gan, arī izsmelta. Mājās viņa uzvāra sev tēju un iet... Nē, nevis lēni baudīt tēju un skatīties kādu interesantu pārraidi, bet pārbaudīt ieskautes. „Ak, klasiskās kļūdas! Rīt vajadzēs pārrunāt šo tēmu. Re, kāds tomēr ir mani dzirdējis un kādam ir talants! Oho! Klases pēdējā sola „mūžīgais murminātājs” beidzot ir saņēmis. Prieks! Tomēr skaists vakars! Un ne tikai vakars, visa dzīve – skaista!”

Pabeigusi savus darbus, viņa beidzot dodas pie miera, lai smeltos enerģiju jaunai dienai, jauniem jautājumiem, jaunām tēmām, arī neskaitāmiem zvaniem un droši vien arī klases zēnu tračiem.

Kādā tumšā, vēsā rītā ieskanas modinātāja zvans. Tātad jāceļas. Viņa pieceļas, ģērbjas, izdzer savu rīta kafiju un dodas uz skolu.

Skolotāja. Varonis? Manuprāt, jā.

Elīza Andrejeva,
Viļānu vidusskolas 7. klase

Es neuzskatu, ka manam varonim ir jāupurē sava dzīvība manis [..] dēļ vai jāpaveic kaut kas cilvēka prātam neaptverams. Varonība ne vienmēr ir darbs, kuru izdara vienu reizi. Varonība ir pastāvīga. Varonība ir neaiziet, kad kļūst grūti, un nepadoties brīžos, kad mērķis šķiet nesasniedzams. Mans varonis esmu es pati. [..]

Katram ir bijuši brīži, kad vairāk par visu bijusi nepieciešama otra palīdzība, kuru noteikti nav jākaunas lūgt, bet varonis, kas ir pielicis pietiekami daudz darba savu mērķu sasniegšanai, zina, ka neviens par padarīto nav pelnījis lielāku atzinību kā viņš pats. Katrs pats ir vienīgais, kas bijis klāt visos dzīves svarīgākajos notikumos kopš pirmā elpas vilciena un būs ar sevi līdz pat pēdējam. Katrs pats vislabāk atceras mirkļus, kad vairāk par visu gribējies padoties vai aiziet, jo tajā brīdī tas ir licies vieglāk, bet varonim tā nekad nav bijusi izvēle. Varonība nav prātot un darīt to, kas ir vieglāk. Īsta varonība ir, neņemot vērā citu nicinošo attieksmi vai negatīvo viedokli, izvēlēties pēc saviem ieskatiem pareizo mērķi un censties to sasniegt, vienalga, cik nogurdinoši tas šķiet. Kādam, kas uz varoņa sasniegumiem skatās no malas, var izlikties, ka liela daļa no paveiktā taču ir veiksmes dēļ. Es tā neuzskatu. Varonis, kas visu laiku ir cītīgi trenējies un gatavojies, dzīves svarīgākajā brīdī nesāks cerēt, ka viņam uzsmaidīs veiksmē.

Varonība ir ne tikai laiku pa laikam izglābt citus, bet arī katru dienu rūpēties par to, lai citiem nav jāglābj mani. Šāda varonība nav spontāna vai nejauša, bet tas nenozīmē, ka tā ir mazāk reāla vai svarīga.

Rūta Rēzija Rupeika,
Ventspils 4. vidusskolas 8. klase

Ir sestdienas rīts. Kārtējais mammas atgādinājums par to, ka jāsakārto sava istaba. Vispār jau es to daru arī bez atgādinājuma, jo esmu kārtīga, tīrīga un cenšos visu paveikt laikā. Pārļaižu acis rakstāmgaldam un tad – grāmatplauktam. Starp grāmatām redzu savas vecās, nobružātās kladītes. Īpašās kladītes – noslēpumu glabātājas (kā man liekas) – manas dienasgrāmatas. Atveru vienu no tām, tajā ir ieraksts:

Jūlijs. 2017. gads.

Šodien bija jautrības diena. Tā bija pirmā reize, kad kopā ar vecmāmiņu cepām cepumus, un tas bija ļoti, ļoti aizraujoši.

Mēs ar mammu ieradāmies pie vecmāmiņas. Virtuves galds bija nokrauts ar daudziem produktiem. Cepsim cepumus! Parasti jau mamma neļauj man piedalīties ēst gatavošanā, tikai vērot, bet vecmāmiņa saka: „Pamēģini!” Soli pa solim, sajaucot vajadzīgās sastāvdaļas, sanāk mīkla. Visvairāk mani iepriecināja mīcīšanas process. Tad mēs sākam mīklu rullēt (tas gan bija grūti!), bet izgriezt dažādās cepumu formas man padevās visai labi. Kad cepumi bija gatavi cepšanai, vecmāmiņa man pastāstīja, kā viņa bērnībā kopā ar mammu cepusi pīrāgus.

Jūnijs. 2019. gads.

Vasaras saulgrieži. Jāņu svinēšana pie vecmāmiņas dārzā. Mana vecmāmiņa vienmēr lepojas ar savu latvisko mantojumu, un Līgo viņai ir īpaši svētki.

Līgo dienā mēs ar ģimeni pulcējāmies pie vecmāmiņas mājās viņas dārzā, kas tajā dienā bija izrotāts ar ziediem un zāļu vainagiem. Viens no galvenajiem Līgo rituāliem ir dejas un dziesmas. Ome zina tautas deju kustības, un mēs dejojām pie ugunskura. Tiesa, dziesmu dziedāšana gan īsti nepadevās, jo pārsvarā zinājām tikai dziesmas pirmo pantīņu, toties vakar es arī iemācījos pīt vainagu no margrietiņām. Bet, iespējams, visaizkustinošākā vakara daļa bija tad, kad mana omīte sapulcināja mūs visus pie ugunskura, dalījās savā mīlestībā un siltumā ar visiem, mēs daudz runājām un kopā ar visiem es varēju sagaidīt uzlecošo rīta sauli.

Vecmāmiņa prot mūs visus saturēt kopā, prot vienot, prot radīt svētku noskaņu.

Jūnijs. 2023. gads.

Šodien uzrakstīšu par interesantu jaunu hobiju, ko man ir ierādījusi vecmāmiņa. Mēs sākām kolekcionēt senlietas, un tas man bija kā jauns piedzīvojums.

Viss sākās, kad viņa man parādīja savu nelielo kolekciju, kurā bija senas pastmarkas, senas fotogrāfijas, monētas, porcelāna figūriņas. Šiem priekšmetiem ir ne tikai vēsturiska vērtība, bet tie ir piesātināti ar saviem stāstiem un atmiņām.

Visvairāk mani ieinteresēja pastmarku un figūriņu kolekcionēšana. Mēs sākām apmeklēt antikvariātus, veco lietu tirdziņus, un tas bija aizraujoši. Vecmāmiņa dalījās ar savām zināšanām un pieredzi. Senlietu kolekcionēšana kļuva

par mūsu kopīgo aizraušanos, kas mūs vēl vairāk satuvināja.

Turklāt mums ir vēl viens kopīgs vaļasprieks – pārjošana. Pateicoties omas talantam, es iemācījos veidot rotaslietas no pērlītēm un apguvu jaunas tehnikas. Mēs kopā pavadām laiku, pastaigājoties pa rokdarbu veikaliem un meklējot skaistas pērlītes. Mēs eksperimentējam ar krāsām un dizainu, bet vecmāmiņa ik reizi atgādina: „Esi pacietīga, un tev viss izdosies!”

Es atgriežos šodienā. Un, ja man jāatbild uz jautājumu „Kas ir mans šodienas varonis?“, es pavisam vienkārši saku – mana vecmāmiņa! Pateicoties viņas man veltītajam laikam, mūsu kopā būšanai un darīšanai, smiekliem, sarunām, emocijām, šodien esmu kļuvusi par centīgu, labsirdīgu, mīlošu un mērķtiecīgu jaunietai.

Vladislava Šaguta,

Rīgas 34. vidusskolas 8.a klase

Anna Dziemidova, Talsu pamatskolas 6. klase

Kas ir mans varonis iedien?

Kas notika šovakar. Reperendā bija karsts laiks, un
 es kopā ar savu ģimeni aizbraucu uz Tiltu ezeru Meik-
 diņiemā. Ūdens līdži rīti, un sadalīti rīdņosā zīši rīdņosā.
 Daudz es satiku draudņeni, un mēs sākam spēlēties ūdenī tuvu
 pie krasta. Abas tā aiznāvējis, ka nemanot ielūdzām, ieviet,
 pārām droši ūdenī. Tolaik nemanīju ļoti ļoti helēt. Pērisim ūdenī
 bija nīnūmā gāzām. Iznīnāmā vēl sadomājām kāpt rīdņosā otrā
 uz rīdņosā, lai varētu ielūpt gāzā un parāukt paldīnīti.
 Draudņeni marķēt pastīmā un krasta pērisi, liet pati, aizm-
 redot apjukumā, iēģāji vēl droņāt ezerā. Atvērot acis zem
 ūdenī, redzēju ūdenīroņi stādīties, un tām arī gāzām aizspeldēja
 maza nīnūmā. Ļoti, kā auzvārijā! Vai estīri tagad nostāvē?
 Pērisi sajūtu, ka mani kāds raupji nīnūmā.
 Stāvēt krasta ienāvēnī, ka tā līdži kalma auguma rīdņosā,
 kurā līdži gāzā lūcīni mati. Tīra mani izglāba!
 Es droņosī!

Tā, kas varēja notikt, sapratu cīnā tad, kad līdži māgās.
 Ļoti gūlētā satīkt savu ezerā. Eņģēli, apmānt un
 patīst mīķe paldīs!
 Tā nu sākas, ka rīdņosā ir mans varonis iedien, iēģāji un mīrām!

Esmu dzirdējusi par Lāčplēsi, viņš cīnījās pret ļaunumu. [..] Varbūt viņš varētu būt šolaiku varonis un visu ļauno aizdzītu? Pasauli padarītu draudzīgāku, ļaudis nestrīdētos un nekarotu. Bet, kamēr Lāčplēsis nav ieradies, padomāšu par tiem cilvēkiem, kas man līdzās.

Mani varoņi ir vecāki. Kaut arī viņi nav izglābuši kādam dzīvību, sacerējuši simtiem gudru grāmatu, bet viņi mani audzina par labu cilvēku. Atbalsta un rūpējas, lai es darītu apzinīgi savus darbus, censtos visu izdarīt aizvien labāk un labāk. Kad vēlējos izcept savu pirmo kūku, viņi mani atbalstīja; gribēju zīmēt, viņi sagādāja visu, lai es šo prasmi varētu attīstīt. Jā, arī sarāja, kad izdarīju blēņas un nepaklausīju. Bet par to es nebiju dusmīga, jo sapratu, ka to biju pelnījusi.

Vēlos pateikt arī citiem, ka nav jāmeklē varonība tālu, varoņi nav brīnumcilvēki, tie nav tikai grāmatās. Varbūt nav jāgaida, ka ieradīsies Lāčplēsis vai kāds cits, kas padarīs pasauli labāku, bet jālepojas ar tiem visparastākajiem cilvēkiem – mammām un tētiem, kas mums blakus, kas rūpējas, lai mēs kļūtu par labiem cilvēkiem. Tā pamazītiņām pasaule top labāka. Lūk, es savus varoņus esmu atradusi! Esmu lepna un priecīga.

Kristiāna Pecka,
Viļānu vidusskolas 7. klase

Edīte un Valdis Rumbas – mani varoņi

Vecvecāki Edīte un Valdis Rumbas ir mans dārgums. Viņi vienmēr ir labā omā un gatavi palīdzēt, ja kas atgadās. Viņi abi ļoti smagi strādā. Vectēvs visu dienu vai nu pavada uz labības lauka ar traktoru, vai arī labo dažādu smago tehniku. Vecāmāte rūpējas par lopiņiem un uztur māju kārtībā.

Kad mēs pie viņiem aizbraucam ciemos, vienmēr ir gatavi nolikt darbus malā un pavadīt laiku ar mums. Kad biju mazāks, katru vasaru braucu pie viņiem, kamēr vecāki bija darbā. Ome lasīja priekšā grāmatas, ar mani gāja uz dārzu un dažreiz pat barot teļus. Opis mani veda uz mazo vietējo veikalu pēc saldējuma, kad es viņam biju ko palīdzējis darbos.

Viņi jau kopš 2000. gada katru sestdienu brauc uz lielo Rīgas tirgu. Produktus, ko viņi pārdod, audzē paši. Viņi audzē tomātus, gurķus, zirņus, zemenes, jāņogas, mellenes, avenes, ērkšķogas, kabačus, ķirbjus un uz septembri arī gladiolas.

Manai omei patīk mierīga un klusa dzīve. Viņai nepatīk ne lielas ballītes, ne svinēt svētkus. Tomēr mans opis ir tieši pretējs. Viņam patīk ar mums svinēt, braukt brīvdienās, un viņš ir lielākais „ballīšu zvērs” no mums visiem.

Vecvecāki ļoti domā par to, lai arī mums būtu jautri, kad esam pie viņiem. Viņi ir iegādājušies batutu, šūpoles, slīdkalniņu un tikla šūpoles. Par to mums

viņiem ir jāpalīdz, un mēs tieši to arī darām. Mēs vasarā visi kopā uzcēlām lapeni, mēs braucam pie viņiem talkās. Vēl pavisam nesen mēs bijām kokus zāgēt.

Kad viņi bija mazi un gāja skolā, opis bija ļoti labs skolnieks, viņš pat bija viens no labākajiem. Taču ome bija diezgan palaidnīga skolniece. Viņa nemācījās pārāk labi, bet ļoti centās un beigās arī sekmīgi pabeidza skolu.

Mana opja hobijs ir vienkārši strādāt. Viņš vienmēr piekrīt un pats visus sauc strādāt. Omes hobijs ir katru dienu saviem mīļajiem piezvanīt un apjautāties, kā sokas. [..]

Opis iemācīja – jo smagāks darbs padarīts, jo lielāka atpūta nopelnīta. Ome man iemācīja gatavot dažādus ēdienus un atklāja arī savu garšīgo kabaču pankūku recepti: sagriež kabaci riņķos; uz pannas uzlej eļļu, pakarsē un tad liek cepties. Kad kabači izcepušies, apber tos ar sāli, un gatavs. [..]

Es no viņiem varu mācīties to, ka, ja tu esi slinks, tad dzīvē neko nerasnēsi. Es savu opi varu salīdzināt ar ozolu, jo viņš ir liels, spēcīgs un ar katru dienu kļūst labāks. Taču mana ome atgādina orhideju – viņa nav pati skaļākā, viņa ir maza, bet tomēr skaista.

Ralfs Rumba,

Bauskas pilsētas pamatskolas 6.a klase

Tētis ir mans varonis, jo viņš jau četrpadsmit gadu garumā [..] pacieš visus manus nedarbus un klausās to, ka negribu spēlēt klavieres vai pildīt mājasdarbus, iet gulēt, gatavoties pārbaudes darbiem. Neņemot vērā visu iepriekš minēto, viņš atrod sevī spēkus izturēties pret mani ar cieņu, rūpēties, dāvināt dāvanas un gatavot garšīgas vakariņas katru vakaru. Viņam ir vēl viens dēls – mans jaunākais brālis, ar kuru mēs nereti kaujamies un strīdamies. Es, būdams tēta vietā, jau sen būtu sajucis prātā. Bez ģimenes pienākumiem viņš brauc uz darbu piecas dienas nedēļā, kā arī viņam ir jāstrādā divreiz vairāk, jo viņš ir vienīgais ģimenē, kurš strādā. Tas ir viens no galvenajiem iemesliem, kāpēc tēti aprīnoju.

Viņš ir ne tikai izcils tētis, bet arī draugs ar labu humora izjūtu. Vairākkārt viņš ir palīdzējis ne tikai ģimenei, bet arī pavisam nepazīstamiem cilvēkiem nomainīt riteni mašīnai. Draugu lokā stāsta tiešām smieklīgus un pareizajā vietā iederīgus jokus, kas lielākoties visiem raisa pozitīvas emocijas. Viņš ir iemācījis palīdzēt tiem, kas ir vājāki par mani, cienīt tos, kuri palīdz un ir gatavi uz klausīt, ieklausīties tajos, kuri ir spējīgi man iemācīt ko jaunu. Viss iepriekš minētais ir tikai niecīga daļiņa no visa tā, ko tētis man un apkārtējiem ir devis un darījis.

Viņaprāt, neuztveru teikto nopietni, bet patiešām cenšos būt līdzīgs savam tētim un uzklausi padomus. Es diemžēl nekad tētim nepasaku vārdos, bet es viņu ļoti cienu, un viņš ir viens no dārgākajiem un svarīgākajiem varoņiem manā dzīves stāstā.

Vincentis Goldmanis,
Ventspils 4. vidusskolas 8. klase

Mans varonis droši vien ir tāds pats kā daudziem citiem. Mans gudrais un mērķtiecīgais tētis.

Viņš man palīdz, kad vajag, bet dažreiz arī nepalīdz, lai es pats atrodu risinājumu. Protams, kādreiz tas var nepatikt vai nevaru tik viegli atrast atrisinājumu. Gribētos atmest ar roku un turēt rokas klēpī, kā daudzi mēdz darīt. Bet tētis mani sagatavo nākotnei.

Vēl viņš meklē tādus darbus, lai varētu vairāk būt mājās un varētu pavadīt kvalitatīvu laiku kopā ar saviem bērniem – mani, manu mazo māsu un pavisam mazo brāli.

Viņš ļoti vēlas, lai es varētu mācīties labā skolā un atrast labu darbu, kas mani darītu laimīgu, bet arī nodrošinātu. Tāpēc viņš tagad strādā kā zirgs, lai būtu nauda, ar kuru mani sūtīt uz labu skolu, kuru es pats būšu izvēlējis, pabeidzot devīto klasi. Man ir izvēle, un vecāki nespiež darīt to, ko es negribu. Tāpēc man ir tiešām palaimējies, jūtos, kā dzimis laimes

kreklīnā. Mans tētis vēl man saka: „Ja beigsi skolu ar labiem, tev sasniedzamiem vērtējumiem, tu panāksi visu, ko gribēsi.” Viņš tā saka, lai mani motivētu.

Kad domāju par tēti, atceros daudz ko. Vasarā, kad tētim bija jāstrādā ļoti ilgi, no agra rīta līdz vēlam vakaram, jo ir kūdras sezona (viņš strādā kūdras purvā), viņš tāpat atrada laiku, lai darītu to, kas mums abiem patīk. Tētis saka, ka atrod laiku, kad makšķerēt, bet es saprotu, ka viņam tas pēc tam jāatstrādā. Tētis to nesaka, lai es justos labāk. Un es ar prieku saņemu šo laika dāvanu! Mēs makšķerējam tuvējos dīķos un ezerā, bet vispriecīgākie bijām, kad vasarā devāmies uz Daugavu ķert zivis. Tā bija ļoti īpaša diena! Es ceru, ka nākamvasar viņš arī izbrīvēs laiku, lai mēs varētu doties garākā makšķerēšanas piedzīvojumā.

Citreiz mēs četratā, kad mazais brālītis vēl nebija piedzimis, aizbraucām uz dabas parku. Un es tālumā redzēju skatu torni un, protams, vēlējos tajā uzkāpt. Mums sanāca arī skaista bilde no torņa skatu punkta. Šī bilde pielikta pie sienas virs galda, tā man atgādina – dari, tu vari!

Vēl atceros dienu, kad es no skolas atbraucu mājās un satiku savu nostrādājušos tēvu. Viņš prasīja: „Kas jauns skolā?” Es atbildēju – latviešu valodas skolotāja mums stāstīja, ka slavenajam aktierim Uldim Dumpim jau ir 80 gadi. Tētim šī informācija uzkrīta kā sniegs uz galvas, viņš bija tik pārsteigts,

jo bieži ir skatījies, kā Uldis Dumpis tēlo, vienmēr jaunais Uldis Dumpis. „Laiks steidzas,” tētis noteica un spoguļi paskatījās pats uz saviem sirmajiem matiem. Pēc tam mīļām acīm paraudzījās uz mums trim un prasīja: „Klau, ko darīsim svētdien?”

Mārtiņš Zvirgzdiņš,
Kusas pamatskolas 9. klase

Rihards Grantovskis,
Ventspils 4. vidusskolas 1. klase

Mums apkārt dzīvo daudz talantīgu cilvēku, kuru darbi un panākumi iedvesmo, bet mans šodienas varonis ir Kristaps Neretnieks. Viņš ir mans varonis, jo es arī nodarbojos ar jāšanas sportu.

Kristaps Neretnieks ir mans varonis tāpēc, ka es vēlos nonākt tādā pašā līmenī kā viņš. [...] Viņš ir Latvijas labākais jātnieks un vienīgais, kurš ir startējis olimpiskajās spēlēs. Bērnībā viņam patika vēl daudz ko citu darīt, piemēram, spēlēt basketbolu un skrūvēt mašīnas. Tad es padomāju, ka mums ir gandrīz vienāda bērnība, vienīgi – man nepatīk skrūvēt mašīnas...

Dažreiz es iedomājos, ka tāpat kā viņš varētu startēt olimpiskajās spēlēs. Kristaps visas savas sporta karjeras laikā ir startējis 2428 reizes, taču uzvarējis 182 reizes. Šobrīd viņš krāj kvalifikācijas punktus olimpiskajām spēlēm Parīzē. Man sasniegumu ir krietni mazāk, jo tikai sāku savu karjeru. Kristaps trenējas jau no bērnības. Es to sāku darīt salīdzinoši nesen, bet, kaut arī jāju tikai trīs gadus, es esmu vienā līmenī ar citiem, kas trenējas ilgāk par mani. Kristaps un mana mamma ir tie cilvēki, kas liek man nepadoties un tiekties uz savu mērķi.

Mans ieteikums citiem vienaudžiem būtu: „Nepadodieties! Ejiet uz savu mērķi!” Tikai ar neatlaidīgu un cītīgu darbu tu vari sasniegt savus mērķus un gūt panākumus.

Sāra Sļusare,
Zūru pamatskolas 7. klase

Mana varone ir māsa Dana. Viņa vienmēr man palīdz un daudz ko ir man iemācījusi.

Viņai šobrīd ir 17 gadi, un viņa mācās 12. klasē. Pēc 12. klases viņa plāno iet studēt programmēšanu. Dana ir ļoti gudra un skaista.

Kad man bija apmēram pieci gadi, mēs ar Danu bieži kāvāmies un apsukājāmies. 2022. gadā mēs salabām un gandrīz vai nestrīdējāmies. [..]

Es atceros, kad mēs bijām maziņas, mēs bieži kopā spēlējāmies un daudz staigājām. Kad es gribu pastaigāties ar brāļiem, viņa vienmēr pieskata brāļus.

Māsa ļoti gardi gatavo ēst. Kad es nevarēju izpildīt mājasdarbus, viņa vienmēr man palīdzēja. Dažreiz viņa deva man savas drēbes vai kosmētiku.

Vasarā mēs ar Danu vakaros spēlējām volejbolu un dažreiz futbolu.

Vasarā es ar viņu vairākas reizes biju aizbraukusi uz Balviem, vienkārši pastaigāties. Kad kādai no mums ir kaut kas garšīgs, mēs viena ar otru dalāmies. Vakaros mēs skatāmies filmas vai arī vienkārši runājam. Kad viņai paliks 18 un man 16, mēs varēsim ceļot, kur gribam. Mums ar Danu ir daudz kopīgā – līdzīgi hobiji, mums abām patīk daudz runāt, patīk skatīties filmas un seriālus.

Kad mēs izaugsim, domāju, ka mēs bieži viena pie otras braukāsim ciemos.

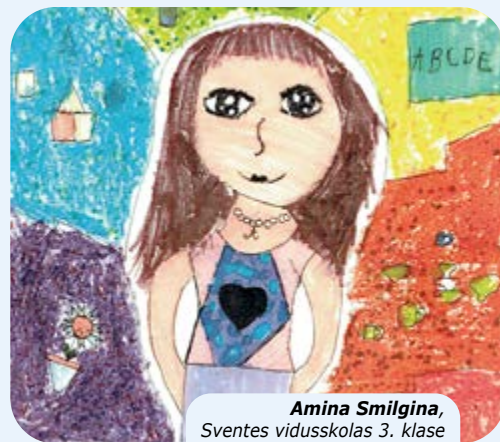
Dana ir ļoti jauka, mīļa un sirsnīga. Dana pabeidza mūzikas skolu. Viņa māc spēlēt

vairākus mūzikas instrumentus. Dana dzied vairākos ansambļos un koros. Dana ir ļoti radoša. Agrāk viņa nodarbojās ar origami, ar izšuvumiem, viņa ļoti skaisti zīmē. Viņai ir ļoti labas atzīmes skolā, it īpaši viņai padodas eksaktie priekšmeti. Viņa ļoti bieži piedalās dažādos projektos un braukā uz olimpiādēm. Danai patīk gatavot ēst, un viņai tas ļoti labi izdodas. Māsa vienmēr izturas pret mani un brāļiem labi un mums palīdz, kad mums ir vajadzīga viņas palīdzība.

Manai mācai ir laba stila izjūta. Viņa sevi ļoti labi kopj, taisa skaistus nagus, prot izvēlēties glītu, stilīgu apģērbu, skaisti krāsojas utt.

Mans varonis ir māsa, jo viņa vienmēr palīdzēs, nenodos mani, viņa ir kā draudzene, un es ļoti priecājos, ka man ir tāda māsa.

Ramona Romanova,
Rekavas vidusskolas 7. klase

Amina Smilgina,
Sventes vidusskolas 3. klase

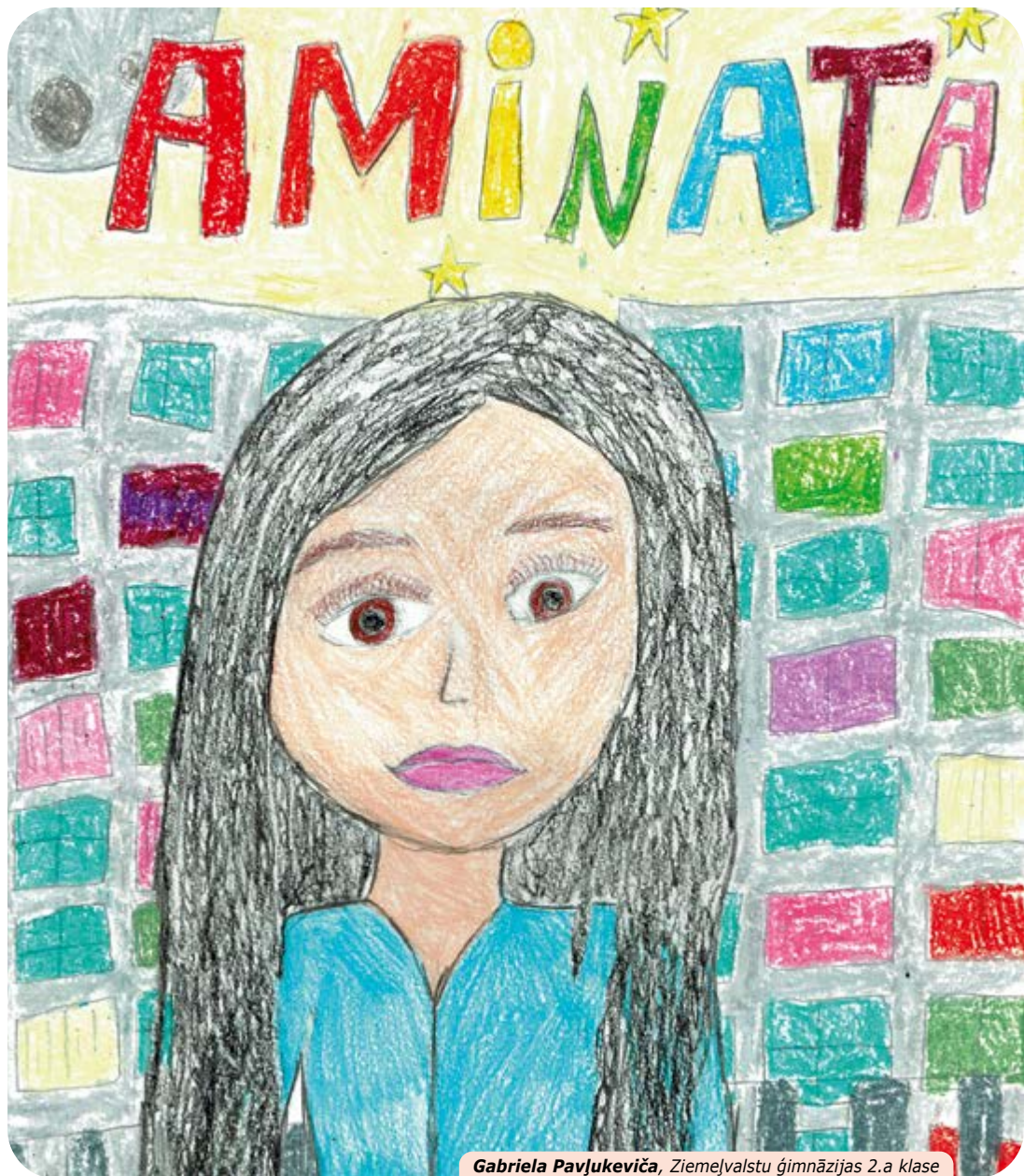
Mans varonis šodien.

Pasaulī ir daudz cilvēku un katram no viņiem ir savs varonis. Arī man ir savs varonis. Es jums par viņu pastāstīšu.

Mans varonis ir mans tētis. Es vēlos viņam līdzināties, jo viņš ir drosmīgs, neatlaidīgs, enerģisks, atjautīgs, gudrs un gādīgs. Es apbrīnoju to, ka viņš nekad nebeidz no darba. Mans tētis tiktu galā ar jebkuru situāciju. Ja man notiek kāda ķibe, tad tētis ikreiz ir man blakus un palīdz! Es vienmēr mēģināšu līdzināties viņam!

Manam tētim ir grūts darbs. Viņam
bieži jālido uz citām valstīm. Man šis darbs
lielas interesants. Reizi gadā tēta kolēģu
bērni sabrauc kopā un cep piparkūkas.
Tās vienmēr smarž ļoti garšas.

Mans tētis ir vislabākais un es ļoti
gribu izaugt tikpat lielisks cilvēks kā
viņš!

Gabriela Pavļukeviča, Ziemeļvalstu ģimnāzijas 2.a klase

Katrs... no mums ir varonis, neskatoties uz to, cik liels ir [..] „**K**atra varoņdarbs. Kādam tas var būt kas varens, bet kādam – nieks. Taču tas nenozīmē, ka tev ir jāpadodas, ja kāds tev reiz nepateica „paldies“. Tieši otrādi, tev ir jāturpina iesāktais. Tu vari būt varonis arī tikai vienam cilvēkam, taču tas nenozīmē, ka tavs varoņdarbs ir nevajadzīgs. Atceries, ja tu redzi kādu nelaimē, nepalaid garām iespēju, jo kādam tas var būt īsts varoņdarbs! Palīdzot citiem, tu vari cerēt, ka kādu dienu arī tev palīdzēs, tikai nedrīkst nolaist rokas!” noteica Laura, paglāstot kaķeni, kas bija iekārtojusies ērti viņas rokās. „Tu arī esi varone, jo piecās minūtēs noķēri peli kāpņutelpā. Izskrienot no dzīvokļa, tu palīdzēji zēnam, kurš paniski baidās no pelēm. Viņš no mājas nebija izgājis vairāk kā četras dienas. Atceries, katrs no mums ir varonis, neatkarīgi no varoņdarba lieluma!”

Annija Čeire,
Vijānu vidusskolas 9.a klase

Mans vislielākais varonis šobrīd ir mans mazais brālis Marats. Un kāds droši vien jautās, kā viengadīgs bērns var būt trīspadsmitgadīga tīņa varonis. [..]

Mazā būtne ir iemesls, kāpēc es no rīta atveru acis. Viņš ir iemesls, kādēļ uz manas sejas ir redzams tik liels un priekpilns smails. Es braucu pie mammas, lai satiktu viņu, lai paņemtu to mazo cilvēciņu rokās un viņu samīļotu. Viņš ir manas dzīves jēga. Es turpinu dzīvot, lai redzētu, kā viņš pieaug. Es turpinu dzīvot, lai redzētu, kā viņš uzsāk un pabeidz skolu. Es turpinu dzīvot, lai palīdzētu viņam tikt ārā no nepatīkšanām, ko nākotnē savāris. Es dzīvoju viņa dēļ.

Tieši viņš ir mans labākais draugs. Kad es esmu viņa tuvumā, visas manas domas vienkārši izgaist. Tās vienkārši pazūd. Viss, uz ko es tajā brīdī spēju koncentrēties, ir Marats! Katru reizi, kad es ieraugu viņa mazo sejiņu, mana sirds izkūst. Tieši Maratam manā sirdī ir sava vietīņa, kuru neviens nekad nespēs aizņemt.

Marats ir iemesls, kāpēc dzīvot un cīnīties. Dažreiz grūti iedomāties, kā viena maza dvēselīte var izmainīt cilvēkam dzīvi tik spēcīgi, bet viņš to paveica. Viņš palīdzēja tikt cauri grūtībām. Kad bija ļoti grūti, Marats bija tas, kurš bija ar mani domās un pateica „STOP”. Viņš ir mans varonis un es viņu ļoti stipri mīlu. Mūžu mūžos.

Loreta Patricia Lišmane,
Mārupes pamatskolas 8.b klase

Ralfs Atis Terehovs, *Salaspils 1. vidusskolas 5. klase*

Pastāstīšu par vecāko māsu Diānu. Savos 25 gados Diānai nācās piedzīvot ne tās labākās situācijas gan skolā, gan arī dzīvē, taču viņa atrada spēku tikt tam visam pāri.

Skolas laiks daudziem šķiet jauks un saulains, taču Diāna skolā bieži tika iebiedēta, viņai draudēja un solīja nomest no kāpnēm. Viņa centās to ignorēt un labi mācījās. Kad tika pabeigta vidusskola, mātai bija daudz psiholoģisku traumu.

Nācās ilgi strādāt ar psihologu, lai pārvarētu visas savas problēmas. Tas viņu pamudināja doties studēt psiholoģiju, lai varētu palīdzēt ne tikai sev, bet arī citiem.

Dzīve turpināja savu gaitu. Diāna iestājās prestižā medicīnas universitātē un aizlidoja studēt uz ārzemēm, pabeidza mācības un apprecējās. Abi ar vīru sapņoja par bērnu, bet nekādi nevarēja pie tā tikt. Viņa saprata, ka problēma slēpjas bērnības pārdzīvojumos, aizvainojumā un nespējā piedot. Diāna saņēma un atrada drosmi piedot sev un saviem pāridarītājiem. Tagad Diānas dzīve atgādina pasaku un viņa ir laimīga kopā ar vīru. Notika arī ilgi gaidītais brīnums – Diānai būs bērniņš.

Kad skolā mani piemeklē kāda nepatīkama situācija, es vienmēr meklēju atbalstu pie māsas. Viņa palīdz saprast, ko darīt, tas man ļoti palīdz.

Es lepojos ar savu māsu! Viņa ir pārvarējusi daudzus dzīves izaicinājumus. Es ļoti vēlos līdzināties Diānai un būt drosmīga, apņēmīga un ne no kā nebaidīties. Es mācos

piedot tiem, kas mani aizvaino, un būt tikpat cilvēcīga kā mana varone – mana māsa.

Alisa Ļebedeva,

Rīgas 34. vidusskolas 7. klase

Mans varonis ir mūzika.

Kas gan būtu dzīve bez mūzikas? Kas gan būtu dzimšanas dienas bez „Daudz baltu dieniņu”? Kas gan būtu 18. novembris bez „Dievs, svētī Latviju”?

Dziesma ir dzīves krāsa, un, kā dziedāja „Liepājas brāļi”: „Dzīve aiziet sīka, pelēcīga, ja nav krāsas tavās kabatās.”

Kāpēc mūzika ir mans varonis? Varbūt tāpēc, ka mūzika spēj man palīdzēt? [..]

Mamma man mazai dziedāja „Aijā žūžū, lāča bērni”, un to atceros kā vakardien! Es iekārtojos gultiņā, un mamma man dziedāja un glaudīja galvu. Ar tēti mēs braukājām pa nopietnām darīšanām uz tēta mežu vaktēt strādnieku padarīto darbu, un mašīnā skanēja Ramšteina dziesma „Du Hast”. Mēs jutāmies kā rokzvaigznes un kratījām galvas līdzī trakajai mūzikai.

Mani vecāki saprata, ka mūzika būs mans lauciņš no tā, kā dziedāju līdzī tik daudzām dziesmām. Es sāku dziedāt ar savu bērnudārza audzīti Simonu. Sākumā tie vienkārši bija solo priekšnesumi bērnudārza pasākumos, bet pēc tam pārtapa par uzstāšanos uz lielās skatuves. Man kā mazai meitenei tolaik nebija sevišķi liela satraukuma kāpt uz skatuves un dziedāt. Līdz reizei, kad es uzstājos

Adelīna Īlena, Birmingemas Latviešu skolas „Saktiņa” 1. klase

Mētrienas kultūras namā un dziesmas vidū izslēdzās mikrofons, bet mūzika turpināja skanēt. Neatceros dziesmu, bet atceros, kā manā sirdī iešāvās liela baiļu bulta, es jutu, kā šermuļi skrien pār maniem kauliem, bet neļāvu tam izbojāt savu priekšnesumu – dziesma bija galvenā! Lai gan Simona nebija stāstījusi, ko darīt šādā gadījumā, sapratu, ka ir jādzied tālāk, bez variantiem. Es noņēmu mikrofonu no mutes un dziedāju pilnā balsī, lai piepildītu visu zāli ar savu mazo balstiņu. Es atceros, kā cilvēki man aplaudēja un jutos kā zvaigzne savos sešos gados.

Gadi gāja, un augu lielāka. Man parādījās citas intereses, un mūzikas liesmiņa lēnām pavirzījās tālāk. Tas arī bija laiks, kad mana dziedāšanas skolotāja bija bērniņa gaidībās, tāpēc liela dziedāšana ikdienā vairs nesanāca. Tajā laikā sāku nodarboties ar sportu, un pie manis lieliem soļiem nāca izvēle starp mūziku un sportu. Nu jā... izvēlējos sportu, jo tas bija hobijs, kas šķita aizraujošs, kustība mani pārņēma un atņēma laiku dziedāšanai, mūzikas skolai. Kas būtu noticis savādāk, ja es izvēlētos mūziku? To neviens diemžēl nezina.

Lai gan klavieres spēlē mūzika vairs neskanēja diendienā, es tāpat biju liela dziedātāja. Manā dzīvē ir iekārtojies tā, ka katrs notikums ir viena konkrēta dziesma, piemēram, visas vasaras skan kā dziesma „Teic, kur zeme tā”. Tā atgādina Jāņus, pļavu, pilnu ar ziediem, siltajā vējā ligojošos bērzus un zeltaino vakara sauli.

[..] Tā manā dzīve līdz šai baltai dienai mūzika nekur nav pazudusi, un, lai gan es vairs neuzstājos uz lielās skatuves, es tāpat dziedu, dungoju un dejoju līdzī mūzikai. [..]

Mana mūzikas gaume vēl aizvien plešas ārpus mūzikas horizontiem, jo jautājums „Kas ir tava mīļākā dziesma?” mulsina vairāk nekā Pitagora teorēma. Katru dienu tā ir jauna dziesma, kura man patīk, piemēram, vakar sakārtot istabu palīdzēja Britnijas Spīrsas albums „Oops!... I Did It Again”, jo es varēju dziedāt, izliekoties, ka slota ir mikrofons. Šodien visu dienu galvā skan Raimonda Paula dziesmu popūrijs. [..]

Mūzika ir tā, kas spēj palīdzēt, un tikai mūzika spēj runāt manā vietā. Mūzika ir mana varone, un es kļūstu par savas dzīves varoni kopā ar mūziku. [..]

Loreta Ilonda Lazdiņa,
Kusas pamatskolas 9. klase

 ..] odien man gribas pastāstīt par savu varoni. Vairākas lietas un notikumi apkārt liecina par to, ka

mans varonis ir mana mamma! Mamma palīdzēja visur un vienmēr: bērnībā, kad man sāpēja vēderiņš vai grūti padevās pirmie soļi, tagad, kad īsti labi neklājas tiņa gados, un zinu, palīdzēs arī nākotnē. Viņa vienmēr cenšas darīt visu, lai man būtu vieglāk dzīvot. Kad kaut ko nesaprotu, viņa palīdz saprast, kad mani māc skumjas, viņa kaut ko izdomā, lai es jūtos labāk.

Reiz, kad man bija septiņi gadi un es tikko sāku apmeklēt skolu, man bija grūti atrast draugus, risināt problēmu nāca palīgā mamma. Viņa atbalstīja ar padomu un stāstīja, kā draudzēties, kā piedot, kā mīlēt, kā kļūt par cienīgu cilvēku. Kad man grūti padevās kāds mācību priekšmets, mamma atkal bija klāt un mācīja pacietību, skaidrojot manas kļūdas. Kad rodas problēmas, es zinu, ka varu pajauties uz mammu – viņa ir labais gariņš.

Varoņi ir cilvēki, ko mēs redzam televīzijā vai lasām par tiem internetā, bet domāju, ka mana mamma arī ir pelnījusi šo cēlo vārdu. Es gribu līdzināties viņai it visā, un, kad izaugšu liels, arī būšu stiprs, gudrs, mīlošs, gādīgs, pacietīgs utt.

Nošlēgumā vēlos pateikt, ka visas mammas ir varoņi, jo katra izdarīs visu neiespējamo, lai viņu bērni pasaulē būtu priecīgi un laimīgi. Tikai tāds cilvēks, kas zina, kas ir mīlestība, nesīs citiem un vairoš to! Mūsu mammas ir varones.

Daivids Mazurs,
Rīgas 34. vidusskolas 7. klase

Anete Krasauska, Kalvenes pamatskolas 5. klase

Mans varonis ir mazais brālis Markuss. Mans brālis ir brīnišķīgs puisis ar interesantu raksturu. [..]

Kādreiz mums ir gan strīdi, gan kašķi, bet mēs mākam sadzīvot. Ar brāli mēs bieži sastrādājam kādas ziepes – saplēšam glāzes, kaujoties ar spilveniem, apgāžam galda lampas vai, uzspraužot ābolu uz zara un taisot sacensības, kurš tālāk aizmetīs, ir gadījies iemest pa logu tā, ka tas saplīst kā mazs ledus gabaliņš. Man kā vecākajai mātai nācies to putru strēbt, bet Markusu tāpēc nevainoju. Jā, blēņdari mēs protam būt!

Mums ar brālīti patīk skatīties filmas. Mūsu mīļākās ir *šausmenes*. Brīvākos vakaros pie kādas čipsu pakas vai saldējumu kastes noskatāmies vienu filmu pēc otras. Brālim no sākuma tās nepatika, laikam es viņu pieradināju.

Mums ļoti patīk pakaitināt tēti ar dažādiem jautājumiem, uz kuriem viņš nespēj dot atbildi. Īstenībā mēs ar brālīti esam kā divas mazas pelītes, kam vajag iebāzt savu degunu, kur vajag un kur nevajag. Uzzināt, kur kas atrodas, kas kaut ko izdarījis ne tā, kā vajag.

Ir tādas lietas, kas mums galīgi nepatīk, piemēram, lasīt mīļgrāmatas, jo tad mēs strīdamies un kasāmies. Beigu beigās sanāk tā, ka lasām apmēram divas stundas. Reizēm es viņam palasu priekšā. Bet tāpat ir sajūta, ka viņam viss pa vienu ausi iekšā, pa otru ārā. Jāteic, ka Annas Brigaderes pasaku lugu „Sprīdītis” gan brāļuks labprāt lasa un skatās multfilmas.

Ir brāji un māsas, kam galīgi nav kopīgu interešu. Bet es domāju, ka ar brāli vai māsu vajag kopā pavadīt laiku, vienalga, kāda ir gadu atšķirība vai kādas ir intereses un hobiji. Vienmēr var atrast, ko kopā padarīt! Jo man brālītis ir viens, un viņš vienmēr būs blakus, lai kas notiktu. Esmu laimīga, ka man ir brālis. Brālis vienmēr būs mans mazais varonis.

Kristena Bērziņa,
Kusas pamatskolas 9. klase

Mamma ir mans varonis, jo tētim ir citi darbi, un mana mamma ir tā, kura par mani un abiem brāļiem rūpējas. Viņa mani vadā uz treniņiem, mamma mums gatavo ēst, viņa mums palīdz mājasdarbos, un – vissvarīgākais! – mamma ir ar mums tad, kad mums viņu vajag.

Mamma vienmēr centīsies, lai būtu ar mums, kad mums to vajag, piemēram, viņa paņems brīvu dienu darbā, lai būtu ar mums svarīgos pasākumos. Mamma pastrādās papildus, lai tiktu uz mūsu dzimšanas dienām. Ja kļūst garlaicīgi, mēs sarunājam un aizbraucam pie radiem, un tad parasti mamma izdomā, ko palīdzēt un visiem kopā paveikt.

Mamma ir ļoti sportiska, viņa daudz staigā, un, protams, mēs ejam līdzi ar visu suņuku. Žīkam gan dažkārt apnīk lielie meža apļi, un tad viņš pa taisnāko taciņu aizjož uz mājām.

Mammu labāk nesadusmot, jo tad viņa šņāc kā pūķis. Īpaši nikna viņa kļūst, kad mazais brālis neklausa un iet pārāk tuvu televizoram. Tomēr visbiežāk mamma ir smaidīga.

Viņa darīs visu, lai mēs būtu laimīgi. Mēs arī palīdzam mūsu mammai, piemēram, mēs ar brālīem braucam palīgā iepirkties, lai viņai nav jānes smagi iepirkumu maisi vienai.

Es vienmēr esmu apbrīnojusi savu mammu un gribētu būt kā viņa.

Ieva Zvirgzdiņa,
Kusas pamatskolas 5. klase

Mani varoņi šodien ir latviešu strēlnieki, jo, pateicoties viņiem, mums tagad ir brīva zeme.

Latviešu strēlnieki nekad nepadevās un cīnījās līdz galam. Viņi lēja asinis pār mūsu zemi, atdeva dzīvības un sargāja latvju zemi. Latviešu strēlnieki bija vienmēr gatavi atdot visu, lai tikai latvju zeme būtu brīva un visas ģimenes būtu kopā.

Latviešu strēlniekiem bija daudz un grūti jātrenējas, lai būtu stipri. Bija ļoti grūti ziemā, viss bija slapjš, auksts laiks, visi izmirkuši, apģērbs smags, grūti pārvietoties, bet latviešu strēlnieki bija gatavi cīnīties līdz beigām un gūt uzvaru.

Viņiem nebija daudz ēdiena, bet viņi dalījās un paši sev taisīja ēst, ko nu varēja. Karavīriem vajadzēja būt gudriem, veikliem un arī apdomīgiem, lai nepieļautu kļūdas. Viņi bija ļoti stipri un gudri, bet arī

jautri un daudz jokojās. Latviešu strēlnieki bija stipri kā lauvas, ātri kā suņi un ausīgi kā lapsas. Viņi vienmēr turēja gan ausis, gan acis vaļā.

Lai cik smagi ietu, latviešu strēlnieki vienmēr bija pozitīvi.

Arī es esmu iejutusies latviešu strēlnieka dzīvē kā jaunsargs. Jau vairākus gadus kopā ar brāli un draugiem esam Madonas Jaunsargu vienības dalībnieki.

Pirms neilga laika mums visiem bija liels piedzīvojums – nometne Ķemeru purvā. Bija auksta, vējaina un lietaina diena, un mēs varējām iejusties latviešu strēlnieku ādā. Mums bija jābūvē teltis, jāiet uz mežu pa purvu, jāizspēlē kara spēle, kad jādomā tikai ar savu galvu – nekādu telefonu un viedpulksteņu! Bija jāpumpējas un jāšauj. Ja kāds kaut ko ne tā izdarīja, tad viņam bija soda uzdevums, piemēram, jāiet zosu gājienā un jāsaka, ka viņš ir nejēga vai ka viņš tā vairs nedarīs.

Tur bija jautri un grūti! Arī darbs komandā, kas it kā ir viegls, – vajadzēja iet pa koka ripulīšiem nenokrītot, bet, ja kāds nokrita, vajadzēja sākt visiem no jauna. Šis pasākums bija tik interesants, kaut arī pēc tam vairākas dienas sāpēja kāju un ribu muskuļi tā, ka nevarēja pat pasmieties!

Jaunsardze ir kā manas otrās mājas, tur var iepazīt jaunus draugus, jaunsardze ir vieta, kur var aizmirst par savām problēmām un iemācīties dzīvē noderīgas zināšanas.

Nākotnē es domāju kļūt par zemessargu, jo esmu Latvijas patriote un vēlos aizstāvēt latvju zemi. Mani iespaidoja tas, ka daudzi pazīstami cilvēki šobrīd ir zemessargi vai gatavojas kļūt par zemessargiem.

Tas varētu būt liels lepnums – būt vienai no Latvijas zemes sargiem, jo daudzi domā, ka tas ir viegli, bet patiesībā ir ļoti sarežģīti tikt līdz tādām sniegumam, tas prasa lielu fizisko sagatavotību un vajag labu mentālo veselību. Es vēlos aizstāvēt latvju zemi!

Ēvalds Valters ir teicis: „Mēs esam maza tauta – sīka saujiņa, bet tā ir graudu sauja, tās nav sēnālas. To mums, latviešiem, vajadzētu atcerēties.” Šie vārdi man vienmēr liek aizdomāties, cik varonīga un stipra ir mana latvju tauta. Un es kā viens no tās gaudiem.

Madara Pūce-Freja,
Kusas pamatskolas 8. klase

Gimene ir spēks, taču ne visiem ir palaimējies tādu dabūt. Man ir tikai mamma, es par to priecājos un novērtēju, varbūt, ja man būtu pilna un laimīga ģimene, es nebūtu tik patstāvīga un mērķtiecīga. Tieši šī iemesla dēļ mans varonis šodien ir mamma.

Mana mamma dzīvē ir izgājusi cauri ļoti daudz kam – nabadzībai, dažādām operācijām un sarežģītām dzīves situācijām. Es apbrīnoju viņas pacietību un gribasspēku

iet un cīnīties tālāk. To viņa ir mēģinājusi iemācīt arī man, proti, lai cik grūti ir, vienmēr un visur ir izeja. Bērniībā viņa auga viena pati, jo viņas vecāki izvēlējās labāk dzert un uzdzīrot, nevis pievērst uzmanību saviem četriem bērniem. Mammai bija tikai deviņi gadi, kad tika izgaršota dzīves rūgtā garša, tika apjausts, ka ne viss ir skaists un pūkains, jo vienmēr aiz mazā kalna sekoja lielais, un tā bija visu laiku. Šis bija laiks, kad mamma gādāja saviem brāļiem un māsām ēdienu, lai viņi būtu paēduši, visu naudiņu un drēbes, ko viņa bija sagādājusi, atdeva viņiem. Bāriņtiesas apmeklējumi, dažādi kautiņi un pat ļoti drausmīgi skati – gandrīz kā ikdiena, kur sirds pilnībā saņņaudzās. Viņa katru dienu atkārtoja – šādi es nevēlos, šādi es savus bērnus neaudzināšu, un viņi nekad neredzēs šādus skatus. Kad mamma bija pieaugusi un saprata, ka šādi vairs nevēlas dzīvot, viņa aizbēga prom no mājām un veidoja pati savu dzīvi, brāļus un māsas paņņēma bāriņtiesa, un viņi turpināja dzīvi bērnamā. Mamma piedzīvoja lielu laimi un brīnumu, jo piedzimu es, vienmēr atcerēšos vārdus, ko viņa man novēl katru vakaru. Vai šis nav vislielākais brīnums? Ir! Dzīve šādi turpinājās, bija augsti un mazi kalni, taču vienmēr viņa tika pāri, bet tad notika prātam neaptveramais... Mammai atklāja galvā audzēju, bija nepieciešama steidzama operācija. Viņas dzīves jēga pilnībā pazuda, jo realitāte bija visskarbākā – nelūgtā viešņa varēja ierasties jebkurā mirklī vai

arī atlikušā mūža daļa jāpavada ratiņkrēslā. Vienmēr atcerēšos šo dienu, ar kādu nepacietību es gaidīju zvanu, kad ārsti pateiks, vai operācija bijusi veiksmīga. Es gaidīju, tās bija ilgas un mokošas stundas, jo atrados pavisam citā pilsētā un nevarēju būt ar mammu kopā. Beidzot saņēmu zvanu, un pirmais, ko dzirdēju, ka operācija ir veiksmīga, un tikai šajā brīdī sapratu, cik liels malacis viņa ir.

Tagad mamma ir ļoti mainījusi skatījumu uz dzīvi, viņa bauda katru dienu, katru stundu, viņa visā atrod pozitīvo, un ne reizi es neesmu dzirdējusi, ka teiktu, ka viņai ir grūti. Es tiešām lepojos ar viņu, mamma ir mans vislielākais dārgums. Viņa man ir iemācījusi tik daudzas labas lietas. Mamma ir mans briljants ikviena kalna galā, mans varonis šodien.

Daniela Karlsona,
Ogres tehnikuma 2. kurss

K atram ir vajadzīgs savs varonis. Cilvēks, kuram piemīt tādas [...] īpašības un darbošanās, dzīves stāsti, kas iedvesmo un ietekmē citus. Tas var būt kāds, kas izceļas ar drosmi, līderību, mīlestību. Bieži vien viņa dzīves ceļš ir saistīts ar izaicinājumiem, attīstību un mācībām.

Man arī ir savs varonis, kurš ir bijis man līdzās kopš bērnības. Tā ir Viņa – inteligenta sieviete, kas mīl dalīties ar savu dzīvesstāstu, pieredzi un viediem

padomiem. Jau kopš mazām dienām esmu gribējusi līdzināties Viņai. Šīs sievietes piedzīvotais atgādina teicienu: „Varonis ir kā ainava – stiprs nevis tāpēc, ka izvairās no vētrām, bet gan tāpēc, ka māk tās pārdzīvot, mainoties un pieņemot izaicinājumus.”

Šo un citas gudrības Viņa man iemācīja bērnībā. Atceros, kā kopā devāmies uz dažādiem kultūras pasākumiem, spēlējām teātri, lasījām, mācījāmies dzejoļus un paveicām neiedomājamas lietas. Ar Viņu nekad nebija garlaicīgi. Bija dienas, kad gadījās paveikt kādu nedarbu. Tomēr vienmēr atzinos, jo zināju, ka meli ilgi neslēpjas, labāk ir teikt taisnību. Viņas dzīves padomi ir tie, kas man dod gaismu un ļauj dzīvot ar gribu sasniegt ko vairāk, virzīties uz savu mērķi.

Saprotu, ka bez Viņas klātbūtnes un Viņas padomiem es nebūtu tā, kas esmu šodien. Saprotu, ka viegli nebūs, ne vienmēr Viņa būs līdzās. Manā valodā ir arī Viņas valoda, mīļākie izteicieni. Mans skatiens arvien vērsts Viņas virzienā, kad vajadzīga atbilde nezināmajam, atzinība par labi padarīto, uzmundrinājums, kad pakļūpu. „Krist tu vari, bet mācies vienmēr piecelties.”

Dienas ritēs uz priekšu. Arvien ļaudis steigsies savās gaitās. Citi bērni spurgs no mašīnām un vecāku azotēm. Cita večiņa baros putnus autoostā. Arvien kāds meklēs savu īsto varoni, lai iedvesmotos, nenobītos izvēles un izaicinājumu priekšā,

prastu atzīt kļūdas un veidotu dzīvi pēc saviem uzskatiem. Arvien būs jāiziet no komforta zonas, pat ja negribēsies. Varonis, pat ja tas būs tikai sapņos un ārpus realitātes, liks celties un iet tālāk.

Amanda Reliņa,

*Jāņa Eglīša Preiļu Valsts ģimnāzijas
10.b klase*

Skolotāja Ruta Duļbinska ir kompetenta angļu valodas [..] skolotāja un Rekasas vidusskolas mājaslapas galvenā veidotāja. Viņas apņēmība, mērķtiecība un čaklums iedvesmo. Ļoti labi atceros to laiku, kad šī skolotāja ienāca manā dzīvē kā pavisam gaišs un jauks saules stars, sniedzot kādu miera un gaismas nostūri.

Laikā, kad mēs visi saskārāmies ar mājsēdi, vakcinām, Covid-19 vīrusu, tas mūs ietekmēja – dažus labāk, dažus sliktāk. Kādam bija grūti tikt galā ar savām emocijām, radās nomāktība, zuda motivācija, grūtības komunicēt ar apkārtējiem cilvēkiem, nebija vēlmes piedalīties kādās sabiedriskās aktivitātēs, starp tiem cilvēkiem bija arī es. Tas posms ir iesakņojies un ievilcis treknu strīpu manā dzīvē, taču šobrīd paldies varu teikt tieši skolotājai, kura ticēja, kura atrada īstos iedvesmas vārdus, ar kuriem mani uzmundrināt straujo dienu ritumā. Ikdienā pajautājot, kā man iet, radot motivāciju eksāmenu gadā, palīdzot izprast sevi un

savu raksturu, viņa man sniedza vērtības, kuras līdz pat šai dienai novērtēju. [..]

Ir cilvēki, kas jūt ar sirdi un izprot otru, lai arī tas cilvēks nav nekāds profesionāls darbinieks psiholoģijas nozarē. Skolotājas ieteikumi vienmēr ir īstajā vietā un laikā. 2021. gada sākumā viņa man ieteica Eleonoras H. Porterē grāmatu „Pollianna”. Tikai 2021. gada septembrī saņēmos un izlasīju. Ir grāmatas, kas atmiņā ir palikušas kā sirsnīgi avoti, no kuriem ikdienā smelties jaunus domu graudus. Ticiet vai ne, bet tieši šī grāmata paplašināja manu redzesloku un ir iedvesmas avots turpmākajai darbībai.

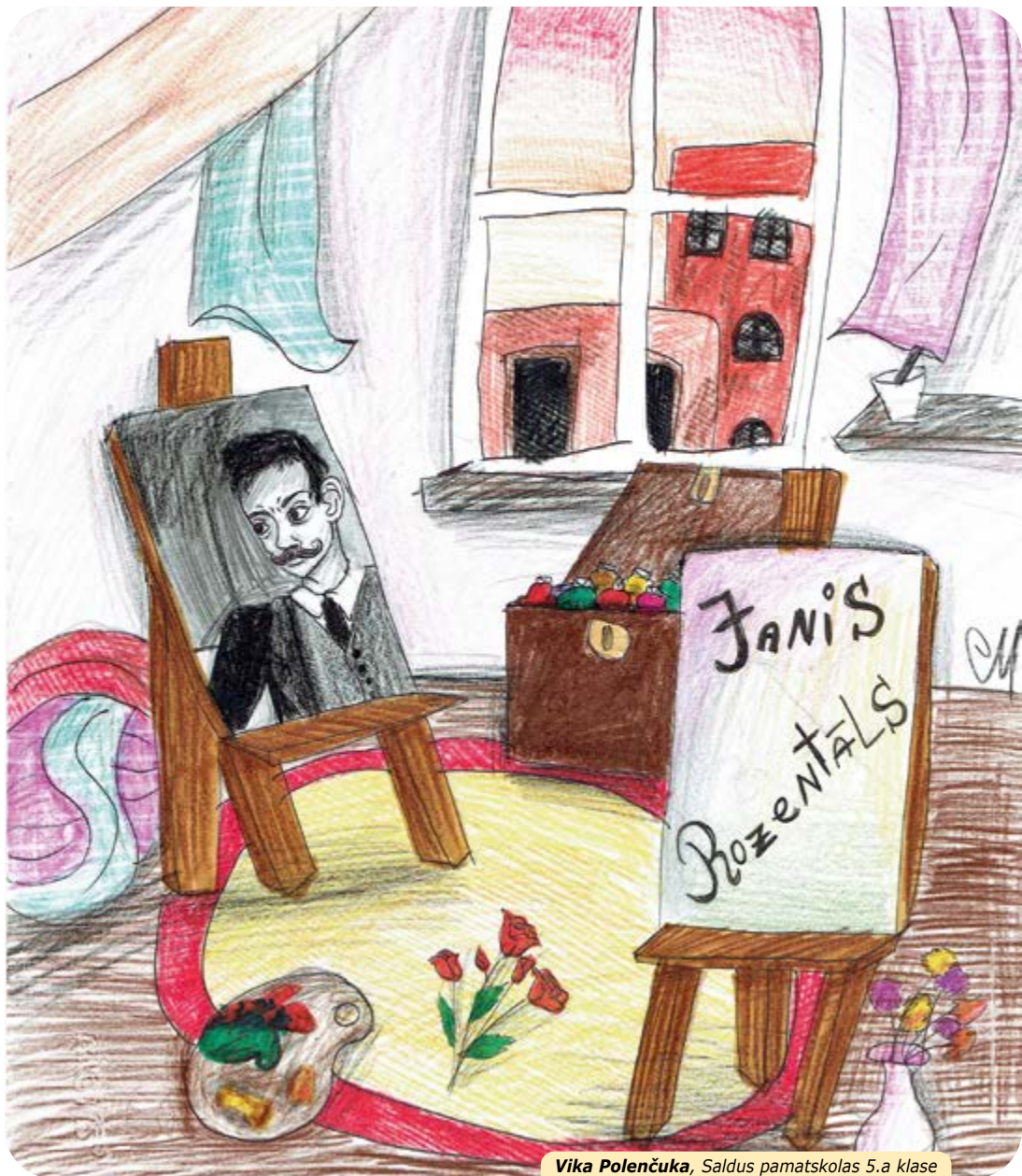
Kā gan cilvēks, kurš tevi izglīto un māca, kā pareizi veidot teikumus, kā izrunāt konkrētus vārdus, kļūst par cilvēku, kurš ikdienā izrāda sapratni, sniedz palīdzības roku, uzklausa un nenosoda? Redz, tas ir tik vienkārši, bet sirdī paliekoši.

Amanda Buklovskā,

Rekasas vidusskolas 12. klase

Aleksandra Ragozina,
Sventes vidusskolas 1. klase

Vika Polenčuka, Saldus pamatskolas 5.a klase

Ietekmējoties no grāmatām, filmām un eposiem, kuros mums tiek [..] parādīti stipri cilvēki, kuri pierāda savu varonību tieši ar spēka pielietojumu. Piemēram, skatoties uz Lāčplēsi no slavenā Andreja Pumpura eposa vai uz Ahilleju no filmas „Troja”, mēs redzam varoni kā personu, kura uzvar pielietotā spēka un asprātības dēļ. Taču mūsdienās, pirmkārt, par varoņiem nosauc glābējus, valsts dienestu darbiniekus, policistus, ārstus un ugunsdzēsējus, kā arī tos, kuri pašizliedzīgi glābj cilvēkus un dzīvniekus, neskatoties uz savu profesiju. Bieži vien tā nosauc arī karavīrus, kuri cīnās par savas valsts brīvību. Varoņi ir arī sportisti un mūziķi, kuri nes valsts vārdu pasaulē. Es piekritu visiem iepriekš minētajiem piemēriem, taču uzskatu, ka mūsdienu pasaulē patiesībā ir ļoti trausla robeža starp varoni un cilvēku, kurš vienkārši pazīstams lielā sabiedrības daļā. Pilnībā piekritu vācu filozofa Frīdriha Vilhelma vārdiem: „Pasaulē ir vairāk elku nekā īstu varoņu.”

Taču mūsdienu pasaulē varonība nav tikai fiziska darbība. Varonis ir arī tas, kurš nebaidās izteikt savas domas rakstiskā vai mutiskā veidā. Varonība ir grāmatās, dzejā, blogos, filmās, un varoņi ir šo darbu autori. Vēsturiskie literatūras darbi ir ļoti svarīgi mūsdienās, jo mums ir jāatceras un jāaktualizē pasaulē notikušais. Piemēram, grāmatā „Sibīrijas haiku” autore Jurga Vile bērniem saprotamā valodā izskaidro, cik sarežģīti bija dzīvot deportāciju laikā.

Mūsdienu pasaulē populārākais saziņas veids ir sociālie tīkli, tāpēc cilvēki, kuri nebaidās izteikties tur, noteikti ir varoņi šodien. Varoņi ir arī tie cilvēki, kuri var izteikties par kariem un nebaidās dalīties ar savu viedokli. [..] Valoda ir varas forma un pretošanās forma varai, un, ja cilvēks izmanto valodu, lai parādītu patiesu, reālu un neatkarīgu situācijas pusi, viņu ar pilnīgu pārliecību var saukt par varoni.

Mans radnieks arī pierādīja savu varonību, veicot fizisku darbību. Viktors Žukovs, mans onkulis, šajā ziemā ziņoja glābšanas dienestam un pats glāba cilvēkus, kuri cietuši ugunsgrēkā netālu no viņa mājas Rēzeknē. Šīs darbības rezultātā Viktors Žukovs saņēma atzinības rakstu par varonīgumu un pašizliedzīgu rīcību. Ar savu rīcību mans onkulis pierādīja savu varonību, un, izglābjot cilvēkus, viņš kļuva par varoni. Par varoņiem es varu saukt visus, kuri glābj un cenšas mainīt mūsu dzīvi. Nav svarīgi, vai cilvēks to dara, pielietojot fiziskās spējas, vai ar valodas palīdzību padara mūsu dzīvi labāku un drošāku. Arī mūsu Rēzeknes novadā ir biedrība „Viedokļu līderu skola”, kur jauniešiem māca nebaidīties un, izsakot savu viedokli, mainīt kādas noteiktas cilvēku grupas dzīvi uz labāko pusi.

Laikmetu gaitā cilvēku domas un uzskati noteikti mainījās. Mūsdienās nav svarīgi, vai tu cīnies, glāb, runā, raksti vai dari kaut ko pavisam citu, jo, ja tu padari mūsdienu pasauli labāku, tu noteikti esi

varonis. Katram cilvēkam ir savi uzskati par varonības izpaušanos, taču mēs visi godinām un cienām tos, kurus ar pilnīgu pārliecību varam nosaukt par varoņiem šodien. Angļu esejists R. V. Emersons teica: „Varonis nav drosmīgāks par pārējiem cilvēkiem, bet viņš ir drosmīgāks piecas minūtes ilgāk.” Lai arī mēs šodien esam par dažām minūtēm drosmīgāki un nebaidāties, tad arī mūsu laikmetā parādīsies jauni varoņi!

Anna Itkače,

Maltas vidusskolas 10. klase

Kas gan ir tas mistiskais spēks, kas neļauj padoties? Gan jau varonis. Kas ir varonis? Tas, kas spēj sniegt padomu, mieru, spēku, gudrību, cerību un izgaismot ceļu, kad jūtos apjukusi.

Kam gan pieder šādas spējas? Noteikti ne cilvēkam.

Varone ir daba – neizsmeļams, uzticams spēka avots. Vējš ar savām maigajām ziņām man sniedz gudrību. Saule pieskaras sirdij, piepildot ar cerību. Tā ir gaisma, kas izstaro dienu un ceļu par spīti tam, ka reizēm vēlētos stāvēt ēnā un būt citiem nesaskatāma. Lietus ir mana dzīvības apziņa, barojošs un dziedējošs, sniedzot harmoniju dvēselei. Bet ziemā sniegs, kas pārklāj manu garu ar mieru, it kā ietinot to baltā, mīkstā sedziņā.

Grūtos brīžos izvēlos savu galvu balstīt uz dabas, nevis cilvēkvaroņa pleca. Padomu es meklēju pie jūras, kas vizuālo

saulrieta gaismā, jo tā sniedz iedvesmu, un tad rodu skaidrību, kļūstu mierpilna un izjūtu iedrošinājumu turpināt savu dzīvi ar paceltu galvu, smaidu uz lūpām un vēlmi sasniegt iedomātos mērķus.

Dabas klātbūtne raisa noslēpumainu pārveidošanos un veido mani par labāku cilvēku. Tā ir kā dvēseles eliksīrs – dzīves skolotāja un dziedniece. Neviens cilvēkvaronis, neskatoties uz viņa cienījamo statusu, nevar aizstāt mieru, iedvesmu un skaidrību, ko sniedz daba. Elementu apskāvienā es atrodu savu lielāko varoni.

Kristiāna Rantiņa,

*Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas
12. klase*

Mana varone ir ābele, kuru tētis iestādīja gadā, kad piedzimu. Tā, ieminusi savu stumbru dārzā, atgādināja staltu karavīru, ziedi plauka tik balti kā sniega kupenas manā piektajā dzimšanas dienā, un lapu dzīslas strāvojās caur plakni kā straujas upes. Tā rūpējās par sevi tā, ka ikviens garāmgājējs, drosmīgi pacēlis acis, nevarēja to neieraudzīt, jo lietus atstātie pilieni un saules skūpsti lika par sevi manīt. Iedomājieties! – spīdēt tā, ka tikai no acu uzmetiena vien jau kādam svešiniekam sejā parādās smails. Es vēlos būt šī ābele un vairot prieku.

Katru vasaras vakaru, kamēr uz plīts vārījās tējas kanniņa, es sēdēju zāles

puhurītī ar kaķi klēpī un stāstīju tai savas bēdas. Tā, mierīgi mani uzklausīdama, tikai šūpojās siltajā vējā un dižās nelaimes aizpūta tālāk prom uz dienvidiem. Par manu gaušanos viņa neko neprasīja – tikai noplūkt sarkanīgi dzelteno ābolu no zara, kas jau gandrīz sniedzās līdz zemei, un baudīt tā garšu pie tējas, kura tagad jau stāvēja atdzisusi uz virtuves galda... Apsiet stumbru, lai vakaros meža zvēri nevar mieloties ar tās koksni. Tā vakari arī pagāja. Es vēlos būt šī ābele, kas spēj dot, neprasot atpakaļ, un palaist vaļā to, kas vairs nav vajadzīgs. Palaist vaļā bez dižām skumjām, jo rodas apziņa, ka nāks kas jauns.

Rabarberu plātsmaizei cepoties, mēs ar vecmammu sildījāmies zem segām un skatījāmies Mikimauša multenes. Kaut arī ārā valdīja bargā ziema, pūta vēji, sniegpārslas dejoja vāsi, tētis ar slapju muguru šķūrēja sniegu un mamma meklēja siltākas vilnas zeķes kumodē, ābelīte tepat, aiz loga rūts, stāvēja stalta un slaida, izdaiļodama zaru izliekumus ar mirdzošiem kristāliem. Es vēlos būt tik stipra kā šī ābele un neļaut bargām sniega vētrām apstādināt mani.

Viņa aizgāja kādā dienā, kad laukus bija pārņēmis pelēks debesu jums, tomēr tā atstāja augsni citiem. Tiem, ar kuriem varēšu runāties pati un vēlāk arī mani bērni, kas, kazeņu ogu notraipītām mutēm, apstāsies pie kāda koka, krūma vai zieda un teiks: „Tu esi mans varonis un

labākais draugs! Es vēlos būt tāds kā Tu – stiprs, nesavtīgs, drosmīgs un devīgs.”

Santa Lutere,

Rīgas Centra humanitārās vidusskolas

12.a klase

Manas attiecības ar mammu ir labas, jo katru situāciju [..] izrunājam mierīgi, bez lieliem pārmetumiem, domstarpībām. Dažreiz, protams, ir nesaprašanās, taču ātri atrodam vidusceļu. Pateicoties mammai, man ir ļoti labas spējas mierīgi reaģēt uz dažādām domstarpībām, jo bērnībā bieži izdarīju kādas blēņas un tiku sarāta. Pretī runāju visu, ko vien varēju tai brīdī uzdrīkstēties. Laikam ejot, sapratu, ka tas dod stimulu nākotnē izvairīties no konfliktsituācijām.

Lai arī cik ļoti mēs nevaram vienoties un saprasties, mammas ir vislabākās. Ikvienā brīdī dod motivējošus padomus, kuri neļauj padoties. Tas ir lieliski! Ja radusies kāda problēma, mamma ir pirmais cilvēks, pie kā vēršos. Protams, ne katru reizi komunikācija norisināsies raiti.

Es vislielāko motivāciju un pašāvēību saņemu tieši no mammas, jo māmiņas ir cilvēki, kas mums māca prasmi dzīvot gudri. Novērtēju mammas rūpes un atbalstu. Viņa ir mans zelts un saulīte uz nākotni.

Esmu pateicīga par ikvienu brīdi, ko mamma ir veltījusi, lai es šodien būtu tāda, kāda esmu. Gudra, attapīga un ar lielisku skatījumu uz dzīvi. [..]

Ēriks Sparāns, Jersikas pamatskolas 5. klase

Kopā ar mammu un vecmammu mācījāmieš lasīt, rakstīt, zīmēt. Ar vecmāmiņu no rīta agruma līdz pēcpusdienai centāmieš salikt kopā burtus, lai veidotos vārdiņš. Bija nenormāli grūti! Vēl tagad atceros, kā nežēlīgais R burts sarežģīja visu. Tajā brīdī mani pārņēma dusmas uz visiem klucišiem, tāpēc tiem uz galda vairs nebija vietas.

Bet jau vakarā, kad mamma atgriezās no darbiņa, sēdāmieš pie galda un pielietojām tekstos dienā apgūto. Katru dienu mācījos ko jaunu. Vislabāk man patika rakstīt burtus un turpmāk jau pārrakstīt tekstus no grāmatām.

Bija grūti saņemties un dažreiz līdz asarām mācījos, un centos ieklausīties mammā un vecmammā. Šobrīd, atceroties, kā tas notika, smieklī pārņem mani, taču tik jauki atcerēties. Tā turpinājām nedēļu no nedēļas, kamēr nonācām pie lēmuma, ka – ja visu protu, laiks doties uz skolu, nevis vēl vienu gadu palikt bērnudārzā.

Un tagad saprotu, ka bērnība manu dzīvi ir izmainījusi pavisam uz citu. Jo reti kuram ir lemts mācīties mājās ar vecākiem. Taču esmu laimīga, ka bija šāda iespēja, jo visu apguvu vēl ātrāk, un problēmu īsti nebija nekad. Un saprotu, ka degsme pārrakstīt tekstus ir mani ieinteresējusi rakstīt literāros tekstus, esejas, literāros darbus konkursiem, ko nu jau daru vairāk nekā piecus gadus.

Saku lielu paldies savai māmiņai un vecmāmiņai, kuras visu savu spēku un

laiku ir veltījušas manai attīstībai no bērna kājas. Jūs esat mani varoņi uz mūžu.

Sintija Rubene,
*Vidzemes Tehnoloģiju un dizaina
tehnikuma 3. kurss*

Varoņi ir ne tikai glābēji – policisti, ugunsdzēsēji –, bet arī cilvēki, kuriem ir drosme izteikt savu nostāju.

Skolā jau esam iepazīstināti ar Homēra eposiem, Andreja Pumpura „Lāčplēsi”, ir radies priekšstats par to, kāds ir varonis. Taču vēlos akcentēt, ka varoņi ir ne tikai literatūrā, bet arī paši autori ir varoņi manā skatījumā. Daudzu darbu autori neslēpj savu viedokli un sāpes par kādu sabiedrībai svarīgu tēmu. Piemēram, kā rakstīja dzejoļus Eduards Veidenbaums. Tieši pateicoties viņa dzejoļiem, mēs spējam izprast to, cik tomēr sarežģīti bija cilvēkiem 19. gadsimta beigās Latvijā, un viņš bija sava veida varonis. Runājot par literatūru, mūsdienās mēs dzīvojam sociālo tīklu laikmetā, un es nevaru nepieminēt vienu blogu *Facebook.com* Roja Puķes kontā par bērnu bulingu skolās. Tajā viņš raksta: „Šodien TV3 runāja, ka skolās ievieš speciālo programmu bulinga novēršanai. Man liekas, ka šajā programmā jāiesaista arī vecāki, jāiemāca arī viņiem. Bērni mācās no vecākiem, kaimiņiem, vecvecākiem, un tāpēc viņi tā dara jau tālāk. Bērni nepiedzimst ar naidu sirdī.

Viņi nezina to, ka pasaule ir slikta. Viņiem to iemāca apkārtējie – lamāties, spert, sist, apsaukāties.” Viņš arī ir mūsdienu varonis. Savā blogā viņš daudz izsakās par dažādām situācijām, izsaka viedokli, palīdz sabiedrībai. Viņš spēj pastāvēt par sevi un atbildēt uz negatīviem komentāriem. Rojs liek citiem pamanīt dažādas tēmas, kuras apkārtējie neievēro. Tādam ir jābūt varonim mūsdienās.

Ja runājam par varoni šodien, tad arī varu pieminēt cilvēkus, kuri atzīst savas kļūdas. Tā ir sava lepnuma upurēšana, kam arī ir vajadzīga drosme. Es ļoti cienu cilvēkus, kuri spēj atvainoties, kā arī izteikt savas jūtas, emocijas un domas tuviniekiem.

Varoņi mūsdienās ir ļoti īpaši. Varbūt viņi necinās ar ļaunajiem, taču glābj pasauli uzstājoties, aizstāvot un palīdzot. Visam, kas ir ne tik viegli izdarāms, nepieciešams spēks, drosme un pašreizējā izcilība. Cilvēki, kuri spēj saņemties un kuriem piemīt šīs īpašības, ir tie, kas man ir varoņi šodienas pasaulē.

Everita Štekele,
Maltas vidusskolas 10. klase

Mežs ir visvarenākais un tajā pašā laikā vispieticīgākais no varoņiem. Tas palīdz, pats ciešot sāpes no glābjamā rokas. Mežs palīdz visiem vienādi – kā tiem, kas novērtē dabas skaistumu un trauslumu. [..]

Šis varonis ir jāsargā. Esot meža tuvumā, es jūtos saprasta, manas raizes nobāl meža varenības priekšā. Varonis mani izvelk krastā, kad sliktu tumšā vientulības bezdibenī. Mežā visapkārt čum un mudž dzīvība – putni čivina, vējš svilpo, upju krāces šalko. Mežs uzklausa manas pārdomas; lai gan tās netiek izteiktas skaļi – es jūtos sadzirdēta. Skuju smarža mani izrauj no spraugās ikdienas un liek kaut vai tikai uz mirkli apstāties, ieelpot, sajūst meža mieru. Zaļums apņem mani no visām pusēm, līdz es kļūstu par daļu no tā, līdz es sajūtu, kā spēks un miers līst pār mani. Mežs ir spēkpilns, taču pamazām tas kļūst vārgs.

Nevaru iedomāties nevienu citu, kas būtu vairāk cienīgs varoņa titula, un tomēr cilvēcei laikiem ir tendence lēnām iznīdēt savus glābējus. Kas to lai zina, vai man arī rīt būs mans šodienas varonis.

Kate Ozola,
*Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas
12. klase*

Mans varonis nav mitoloģisks dievs vai supervaronis, bet cilvēks, kas drosmīgi cīnās ar savām bailēm un dēmoniem. Viņš nav apveltīts ar superjaudu, bet viņa drosme un uzticēšanās sev pašam ir viņa spēks. Neraugoties

uz savām problēmām, šis varonis palīdz citiem un rada pozitīvas pārmaiņas pasaulē. Viņa vārdi ir spēcīgāki par vētru un rīcība iedvesmo citus kļūt par varoņiem. Šī cilvēka vara ir viņa labā sirds, nevis fizisks spēks. Viņa piedzīvojumi iedvesmo ikvienu redzēt varoni sevī. Mans varonis pierāda, ka katram cilvēkam piemīt potenciāls mainīt pasauli un kļūt par varoni ikdienas dzīvē.

Anna Šalgina,

Rīgas 96. vidusskolas 10. klase

Voldemārs ir latvietis, kurš dzīvo mūsu laikos, bet viņam ir neparastas spējas – viņš var pārvērst lietas zeltā. Sēžot lietū vai saulainā dienā, Voldemārs spēj arī pareģot nākotni un atklāt to cilvēkiem. Tomēr Voldemārs ir vienkāršs

Sofija Sergejeva,

Rīgas 96. vidusskolas 10. klase

un pazemīgs cilvēks, kurš nekad neizmanto savas spējas personīgai labklājībai. Viņš ceļo pa Latviju un palīdz cilvēkiem, kuriem tas ir nepieciešams, bieži arī izglābjot ciema iedzīvotājus no dabas katastrofām. Voldemārs ir nesavtīguma un mīlestības simbols. Viņa stāsts mums atgādina, ka arī mūsdienu pasaulē var sastapt tādus cilvēkus ar neparastām spējām, kuriem svarīgāka ir citu cilvēku labklājība. Voldemārs ir iedvesmas avots tiem, kas cenšas būt labāki un grib palīdzēt tiem, kam tas ir vajadzīgs.

Sofija Sergejeva,

Rīgas 96. vidusskolas 10. klase

Reiz man mamma teica: „Tu reizēm uzvedies kā mazs bērns. Tad priekšmetam redzi seju, tad cilvēkam skaties dvēselē. Kur tev tāda fantāzija radusies?”

Jā, ja tā padomā, man ir diezgan laba iztēle, daudzi saka, ka sirds arī viegla. Tikpat viegla kā manam varonim.

Varonis man asociējas ar kaut ko skaistu un labu. [..]

Mans varonis ir ar mani kopā jau kopš bērna kājas, bet viņa klātbūtni un eksistenci es sāku apzināties tikai nesēn, precīzāk – šodien. Kāpēc?

Jo liktenis ir iemesls, kāpēc es vispār šo rakstu. [..] Liktenis ir nežēlīgs. Jā, tas neredz robežas starp labo un slikto. Jā, tam varbūt nav draugu. Bet neaizmirstiet, ka liktenis bija iemesls mūsu dzimšanai,

Jelena Šimane, Sventes vidusskolas 1. klase

tas bija cēlonis mūsu veiksmei, mūsu mācībām un laimei. Faktiski tas, ka jūs šo lasāt, arī ir liktenis, jo jūs esat šeit un tagad. Liktenis ir notikums, tas ir pieredze un arī cilvēks. Un atkal skanēs vārdi: „Ko? Cilvēks? Nē, tā nav tiesa.”

Ir! Neaizmirstiet par cilvēkiem, kas jums ir bijuši apkārt. Pēkšņa sagādīšanās. Atkārtota redzēšanās. Vai atceraties bērnības gadus? Jums bija daudz draugu. Visi jūs zināja, bet paaugoties vienīgais, kas palika, ir liktenis. Neaizmirsīsiet par bērnības draugiem, kas vēl ir ar jums. Tas ir likteņa darbs. Tas jums ir atstājis tikai tos, kurus esam pelnījuši. Nekad neskumstiet, ja kāds no jums tuviem

cilvēkiem ir jūs pametis, tie, kas aiziet, mums māca pieredzi, tie, kas paliek, mums māca mīlestību.

Viss ir vienkārši. Liktenis spēlē spēlītes ar mani, jums visiem, bet tas ir pareizi. Iztēle man palīdzēja saskatīt likteni kā draugu. Virdžīnijas Grimaldi grāmatā „Laiks atkal iedegt zvaigznes” bija citāts: „Neskumsti šodien, jo tas, kas ar tevi notiek, iespējams, ir liela laime.”

Vienmēr tici liktenim un sadarbojies ar to, un tas kļūs arī par tavu varoni. Šo uzrakstot, diezgan daudz lietas var palikt neskaidras, citas liek aizdomāties. Daudzas pasakas, teicieni, teikas un tautasdziesmas ir saistītas ar likteni, tas ir

kā burvju tēls, kurš ir nozīmīgs visu dzīvi, kas ir daļa no mūsu ceļa.

Viviāna Ribakova-Roledere,
Madonas Valsts ģimnāzijas 10.a klase

Manam varonim vajadzētu būt mierīgam un nosvērtam jebkurā [..] dzīves situācijā. Viņam nekad nevajadzētu krist panikā, izrādīt vājumu un būt nīkulīgam. Līdzīgi kā Lāčplēsim, šim varonim jābūt spēcīgam un drosmīgam, īstam tautas patriotam. Tādam cilvēkam, uz kuru paskatoties, kad man ir panika, ielītu miers, jo viņš zinātu, kas jādara. Un ietu gulēt tikai tad, kad būtu pārliecinājies, ka viņa tuvākajiem cilvēkiem viss ir kārtībā un ka nekādas briesmas tiem nedraud. No šāda skatupunkta prātojot, es sapratu, ka cilvēks, par kuru domāju, ir mans tētis Jānis.

Varonim jābūt ar zelta rokām: jāprot pagatavot visgardākos ēdienus, darīt dažādus mājas darbus. Ja būtu kādas problēmas ar praktiskiem darbiem, piemēram, adīšanu, es noteikti vērstos pie šīs personas pēc palīdzības. Varonim burtiski jāizstaro rūpes, siltums un mīlestība. Sapratu, ka domāju par savu mammu Lieni.

Man patīk gudri cilvēki – tādi, kuros var paklausīties un vēlāk šīs gudrības paņemt sev. Visvairāk patīk klausīties cilvēkos, kuri stāsta par zinātni, it īpaši ķīmiju un bioloģiju, taču neiebilstu

paklausīties arī kādu vēsturnieku vai literatūrzinātnieku – uzzināt jaunu informāciju par visdažādākajām tēmām. Tātad varonim jābūt ļoti inteligentam, pie kura varētu vērsties tad, kad man ir radies kāds sarežģīts jautājums. Šādi cilvēki ir manas trīs vecākās māsas – Anete, Annija un Maija –, kuras ir izmācījušās par zobārstu, farmaceitu un biologu. Ikdienā bieži vēroju savas māsas un cenšos līdzināties viņām – viņas ir mani ideāli.

Ikdienā man patīk pavadīt aktīvi, esmu sportisks cilvēks; sportu uzskatu par vienu no pilnvērtīgas dzīves pamatvērtībām, bez kā nevar iztikt. Tādēļ arī manam varonim jābūt fiziski labā formā, jābūt universālam dažādos sporta veidos, jāprot motivēt mani un citus cilvēkus sportot. Šāds cilvēks ir mans brālis Stefans, florbolists, kurš jau no bērnības ir devis izpratni, ka ir jāsporto.

Mans varonis nav viena persona – tā ir visa mana ģimene. Mamma, tētis, māsas, brālis – visi man ir devuši dažādus dzīves padomus, radījuši manu skatījumu uz dzīvi tādu, kāds tas ir un pēc kā es vēlos vadīties arī nākotnē. Ģimene ir liela un stipra, un mēs turpinām augt: māsām jau ir pašām savi bērni – drīz būšu tante jau sešiem bērniem, kas mani ļoti priecē. Apzinos, ka ne visiem cilvēkiem ir paveicies ar tik kuplu ģimeni, kāda ir man, tādēļ uzskatu, ka ģimene ir liela vērtība. Varonis šodien ir mana ģimene.

Viktorija Dimza,
Ogres Valsts ģimnāzijas 11.e klase

Bogdans Vodčičs, Tukuma Mākslas skolas 2. klase

Jau no seniem laikiem tiek uzskatīts, ka varonis ir cilvēks, [..] kurš bezbailīgi iet cīņā un nežēlīgi nogalina katru, kas stājas viņam pretī. Dažādu valstu un tautu mitoloģijā tika uzskatīts, ka nāve cīņā dod lielu slavu cilvēkam, tāpēc par varoņiem tika uzskatīti tieši kaujinieki. Par to liecina arī latviešu tautas pasaka „Kurbads” un Andreja Pumpura eposs „Lāčplēsis”. Abu stāstu morāle ir tāda, ka ir varonis, kurš dodas cīņā ar pretiniekiem. Ceļā varonis sastopas ar dažādām grūtībām, taču turpina iet. Pēc cīņas viņš atgriežas mājās, taču drīzumā dodas ceļā no jauna. [..]

Cilvēki bieži par varoņiem uzskata datorspēļu personāžus un filmu varoņus, pamatojot to ar superspēju esamību. Taču diemžēl superspējas ir tikai fantastika, lai arī pasaulē pastāv cilvēki, kas spēj daudz vairāk nekā citi cilvēki, piemēram, aizturēt elpu zem ūdens uz divdesmit minūtēm. Šie cilvēki parasti tiek ierakstīti Ginesa rekordu grāmatā. Es uzskatu, ka šos cilvēkus var uzskatīt par varoņiem, jo viņi ir nonākuši milzīgu ceļu, pirms iekļūt rekordgrāmatā. Katram no viņiem nācās trenēties katru dienu, aizmirstot par privāto dzīvi.

Jau Senajā Grieķijā ārstniecības un medicīnas pamatlicējs Hipokrāts ir teicis: „Aliis inserviendo consumidor”, kas tulkojumā nozīmē: „Degot pats, spīdi citiem.” Šis citāts neattiecas tikai uz ugunsdzēsējiem, kas katru dienu riskē ar savu dzīvību, ārstiem, kuri nežēlo savu veselību, lai palīdzētu

citiem, bet attiecas arī uz skolotājiem, kuriem katru dienu ir milzīga slodze, vadītājiem, kuri katru dienu sastopas ar milzīgu stresu, pārvaldājot pasažierus, kā arī citiem cilvēkiem, kas cenšas padarīt mūsu pasauli nedaudz labāku.

Mūsdienās bieži vien varonīgums tiek interpretēts savādāk. Varonīgums ir mainīgs jēdziens, un to atspoguļo sabiedrība un dažādas vērtības. Lai arī nekad nevajag aizmirst, ka šodien katrs cilvēks var būt varonis.

Arnīs Ostrovskis,
Maltas vidusskolas 10. klase

Ērika Žbankova, Jersikas pamatskolas 5. klase

Mēs neaugām kopā, un es neatceros neko par viņu. Kad es vēl gulēju šūpulī, viņš jau sniedzās pēc visaugstākajiem kalniem un visdziļākajām jūrām. Visu mūžu no vecākiem dzirdēju tikai un vienīgi par viņa lieliskajiem panākumiem mācībās, karjerā... Es tikko sāku iet bērnudārzā, kad beidzot ieraudzīju šo cilvēku ar neizsmeļamo dzirksteli acīs. Mēs satiekamies tik reti, jo bijām un paliekam dažādās pasaules malās, dažādās laika joslās un dzīves posmos. Bet kopš bērnības viņš man šķiet pievilcīgs.

Nesalaužams, neapstādināms, spējīgs piecelties pēc vissāpīgākajiem dzīves sitieniem, ar gigantisku tieksmi mēģināt jauno, skatoties bailēm sejā. Un es nerakstu tikai par darbavietas maiņu, bet tieši par darbībām, rīcību, apņemšanos, kas notiek dzīvē ārpus biroja sienām. Uzķāpt vulkānā, lai satiktu saullēktu, vai ienirt dziļā okeānā simtiem kilometru attālumā no tuvākās apdzīvotās vietas, aizbraukt studēt uz ārzemēm tikai ar vienu koferi, bet kopā ar labāko draugu vai ķert sejā vilņus sērfojot! Pat ja ir bailīgi, tā ir iespēja kāpt pāri savam satraukumam un kļūt stiprākam. Vismaz tam cilvēkam, par kuru rakstu. Un šis cilvēks nekad neaizmirsīs savus mīļotos un izdarīs maksimālo viņu labā. Tieši viņa dēļ es jau savā neilgajā mūžā esmu gan nirusi dziļā okeānā, gan kāpusi vulkānā, gan cirtusi kokosriekstus, gan studējusi Amerikā un vēl daudz, daudz ko citu.

Šī īsā miniatūra ir par manu vecāko brāli – un viņš ir mans varonis. Ne visiem var būt saprotams, kāpēc viņš atstāj uz mani tik lielu iespaidu, bet tas arī nav svarīgi. Galvenais – apzinos savu vēlmi būt līdzīga.

Anna Kļimova,

Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas

11. klase

Mūsdienu varonis atšķiras no senā, mītiskā varoņa. Varoņiem iepriekš piemita daudz vairāk drosmes. Mūsdienās par varoni var kļūt jebkurš. [..]

Senie grieķi uzskatīja, ka vienam no vecākiem bija jābūt mirstīgam cilvēkam, savukārt otram – Olimpa dievam, lai tevi varētu uzskatīt par varoni. Mūsdienās par varoni var kļūt jebkurš, nav svarīgi, kas esi – influenceris, sportists, pavārs vai aktieris –, cilvēki, kas tev seko un atbalsta, uzskatīs tevi par varoni, piemēram, es par varoni uzskatu basketbolistu Lebronu Džeimsu vai arī aktieri Leonardo Di Kaprio, kas ir īsteni savas jomas profesionāļi un dzīvē daudz sasnieguši paši, viņu darbība kalpojusi kā iedvesma daudziem citiem. Džeralds V. Džonsons ir teicis: „Varoņi tiek radīti pēc tautas pieprasījuma, dažkārt no trūcīgākajiem materiāliem.” Šis citāts attiecas uz mūsdienu varoņiem, jo, vienalga, kas esi, tauta būs tā, kas izlems, vai tu esi viņu varonis.

Es uzskatu, ka mūsdienās vairs nepastāv īsti varoņi, jo iepriekš, piemēram,

antīkie varoņi cīnījās par savu zemi un dzimtas godu, lai viņus varētu dēvēt par varoņiem, taču tagad par varoni cilvēki uzskata visparastāko influenceri, kas vairāk domā par savu pašlabumu. Mūsdienās ir daudzi un dažādi varoņi, bet neuzskatu, ka viņus var dēvēt par īstiem varoņiem. Viņi uzspīdēs kā saule rudenī, paies neilgs laiks, un viņus jau aizmirsīs, jo tie būs bijuši vienas dienas varoņi. Savukārt īstus varoņus piemin, ciena un slavē, vēl laikam paejot, par tiem saraksta grāmatas un veido filmas, tie dzīvo tautas atmiņā.

Mūsdienu varoņi atšķiras no senajiem, mītiskajiem un vēsturiskajiem varoņiem. Viņi pierādīja sevi ar drosmi un mērķtiecību, kalpojot tautas un idejas labā. Mūsdienās kļūt par varoni ir daudz vieglāk, jo ir pieejams internets, dažādas sociālās vietnes, kurās vari kļūt slavens pat ar kādu muļķību, tātad neesi tālu no tā, līdz tevi arī sāks uzskatīt par varoni. Taču pastāv atšķirības starp slavu, popularitāti un varonību.

Markuss Ralfs Ķezberis,
*Liepājas Oskara Kalpaka vidusskolas
10. klase*

[..] **M**ans varonis šodien ir lielā māsa Eleonora. Viņa vienmēr ir iedvesmojusi mani būt labākam cilvēkam, pastāvēt par sevi un nepadoties grūtībās, bet cīnīties ar tām. Brīdis, kad es tiešām sapratu, ka māsa ir

mans varonis, bija pavisam nesen. Tā bija pagājušā vasara. Mēs sēdējām uz jumta un skatījāmies zvaigžņu lietu, bija augusts. Mēs runājām, un viņa teica: „Tu vari izdarīt jebko, ko tu vēlies, tici tam, ka tev izdosies, un tā arī būs!” Es noticēju un paklausīju.

Tagad zinu, ka mātai ir taisnība, un cilvēkiem saku tieši to pašu, tas atgādina, ka mans varonis = māsa.

Katram ir savs varonis, to zinu pavisam noteikti! Kādam tas ir mājdzīvnieks, kādam mīļākais dziedātājs vai pat valsts prezidents. Svarīgākais, kam ir jābūt varonī, ir tas, ka tu gribi savam varonim līdzināties, tu gribi būt kā viņš vai viņa. Mans varonis ir mana māsa, vispozitīvākais, atklātākais un laipnākais cilvēks, ko zinu. Jums katram es novēlu tādu māsu, kāda ir manējā!

Undīne Zandere,
Saldus tehnikuma 1. kurss

Mana ome

Bija brīži, kad likās – viss, es vairs nevaru. Visvairāk mani atturēja no salūšanas mans mīļais mazdēls, kura dēļ es biju gatava cīnīties, nepadoties.”

Mana ome piedzima 1963. gada 13. jūlijā Ukrainā, mazā, kalnu ieskautā ciematā Pavlovo. Pats tur arī esmu bijis piecu gadu vecumā, kad kopā ciemojāmies. Omei jau no mazotnes ir bijis tikai viens sapnis un mērķis – sava savrupmāja. Un 1996. gadā sākās dzīve „Pilslejās”.

Sofija Kemlere, Ventspils Jaunrades nams, 9 gadi

Būdams bērns, neko nenojautu, bet vienmēr apzinājos, ka ome strādā vairākos darbos. Viņai vienmēr bija kapeika saldējumam un citiem našķiem, ar ko mani palutināt. Vienmēr atradās laiks pamācīt matemātiku un izklaidēt laukos. Kopš manām bērnodārza gaitām ome katru gadu brauc strādāt uz Norvēģiju. Fiziski smagi strādā. Iespējams, tāpēc, ka aktīvi iesaistījās mājas darbos jau no piecu gadu vecuma, viņa zina, ko nozīmē strādāt. Kad ome atbrauc atpakaļ uz Latviju, viņa apzinās, ka arī šeit neatpūtīsies. Laukos mēs kopā skaldām malku, un es ar acs

kaktiņu vēroju, vai man izdodas ātrāk nekā viņai, bet veltas pūles – tas ir neiespējami. Vienmēr apbrīnoju omes neizsīkstošo spēku. Kad ome ir laukos, viss ir izdarīts – ēdiens pagatavots un māja tīra. Tā kā man ir četri vecvecāki, tad šķiet – es esmu viena ceturtda daļa savas omes. Visu mūžu cenšos, lai man būtu tie 25 procenti omes izturības, neatlaidības, laipnības, centības, čakluma, spēka, sirsnības un visa pārējā. Ome ir kā bērzs pavasarī, no kā tecina sulas. Viņai vieglāk ir dot, nekā lūgt citiem. To es bieži esmu izjutis arī sevī, palīdzot klasesbiedriem. Treniņos, kad man ir grūti,

atceros omi. Vienmēr vajā doma: ome var, un es – ne?

Dažreiz jūtos bēdīgs, ka esmu tāds vārgulis, bet, kā gan lai nebūtu, ja visu dzīvi līdz šim esmu sēdējis skolā, dzīvojis pilsētas centrā, ieguvīš visu, ko vēlos. Man nav sevišķu problēmu, izaicinājumu, grūtību. Tagad, domājot par bērnību, saprotu, cik ļoti ome man ir darījusi pāri ar savu mīlestību. Līdzīgi kā putniņam, kuram, palīdzot izklūt no olas čaumalas, izdarām vairāk ļauna nekā laba. Nāk prātā teiciens: „Grūti laiki rada stiprus cilvēkus, stipri cilvēki veido labus laikus. Labi laiki rada vājus cilvēkus, un vāji cilvēki rada grūtus laikus.”

Šķiet, ka mana ome ir starp stiprajiem cilvēkiem, un es – starp vājajiem. Patiesi apbrīnoju un cienu viņas mūža ieguldījumu un darbu, kas sniedza iespēju un iedvesmu man tiekties augstu un augstāk.

Ilvis Hugo Eihentāls,

*Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas
12. komercklase*

Varoņi ir mamma un tētis, jo viņi ir bijuši ar mani kopš pirmās [...] dienas uz šīs zemes. Viņi mani ir mīlējuši, auklējuši un kopuši, vienmēr pārliecinājušies, ka man nekā netrūkst. Vecāki ir sagādājuši visu, kas man ir. Sākot ar jumtu virs galvas, pārtiku un drēbēm un beidzot ar izglītību, radiem un mīlestību. Es nekad nespētu pateikties

Dievam pietiekami, ka viņš mani ir ielicis tik mīlošā un gādīgā ģimenē, kurā mani ir izaudzinājuši par labu cilvēku.

Maniem vecākiem ir ļoti interesanti, bet dažādi raksturi. Tētis ātri aizsvilstas, bet mamma māc nomierināt. Mamma ir ļoti apdomīga, kamēr tētis ir brīvdomātājs un ļaujās mirkļa iespaidam. Mamma uzauga laukos un ir dabas cilvēks, bet tētis izauga pilsētā un mīl cilvēku pūļus. Mamma ir introverta un vienmēr pavadīja laiku ar tuvākajiem, bet, kad iepazinās ar tēti, sāka iet uz ballītēm un ceļot. Tāpēc viņi abi ir mani varoņi, jo, kopā audzinot, es no viņiem ieguvu dažādas rakstura īpašības.

Viņi abi ir mani varoņi, jo eju pie katra ar dažādām problēmām. Ja man vajag mammas kluso un mīlošo dabu, tad es iešu pie viņas ar puīšu problēmām, nogurušu sirdi vai izsmeltām domām, ar kurām viņa kā sieviete sievietei palīdzēs. Bet, ja man vajag palīdzību mājasdarbos, tikt galā ar kādu saplīsušu lietu vai vienkārši stipru, mīlošu apskāvienu, tad noteikti griezīšos pie tēta.

Katram bērnam vajag savus varoņus: mammu un tēti. Katram bērnam ir vajadzīga vecāku mīlestība un atbalsts. Esmu ļoti pateicīga saviem vecākiem, ka viņi deva man piemēru, par kādu varoni man kādu dienu būs jāklūst.

Žaklīna Bebrīša,

Jelgavas 4. vidusskolas 10.a klase

Markuss Karloss Dzenis, Āgenskalna sākumskolas 3.b klase

[..] **K**āds man nezināms autors reiz teicis: „Varoņa ceļojums sākas ar skaidru izpratni par viņa misiju, un šī skaidrība virza viņu uz priekšu.” Varonim ir jābūt mērķtiecīgam, jo skaidra mērķa apziņa dod iespēju jēgpilni ietekmēt savu pasauli. Jāatzīst, ka katram būs savi mērķi un sava misija, uz kuru tiekies. Taču viens visiem mūsdienu varoņdarbiem ir kopīgs – varoņa ceļojums mūsdienās sākas ar katra cilvēka izvirzītu mērķi, jo izvirzīts mērķis jau ir ceļa sākumpunkts mērķa sasniegšanai.

Izvirzīt mērķi ir pats vieglākais šodienas varoņa ceļā. Tas var likties ironiski, taču lielai daļai cilvēku mūsdienās nav ne jausmas, kas ir tas, kādēļ viņi dzīvo. Taču tie cilvēki, kas zina, kas ir viņu mērķi, arī ne vienmēr kļūst par varoņiem. Lielākā daļa apstājas pie pirmajiem šķēršļiem vai neuzsāk savu varoņa ceļu vispār.

Vai mēs joprojām uzskatītu Lāčplēsi par varoni, ja viņš kādā brīdī izvēlētos atstāt ar roku Spīdaldas glābšanai un tautas pasargāšanai no krustnešiem tikai tādēļ, ka tas ir pārāk grūti? Lāčplēsi var uzskatīt par varoni, jo viņš neatlaidīgi stājās pretī briesmām, lai arī zināja, ka, stājoties pretī ienaidniekiem, draud nāves briesmas. Šis ir piemērs neatlaidībai, kas piemīt tiem retajiem cilvēkiem, kurus var droši saukt par varoņiem. Šī neatlaidība ir tas, kas ļauj viņiem sasniegt savus mērķus, palīdzot un glābjot pat veselas tautas.

Davals Godjē teicis: „Vienīgais, kas attur jūs no tā, kur jūs esat, doties uz to, kur vēlaties būt, ir jūsu komforta zona.” Fakts, ka cilvēkam, lai tas kļūtu par varoni, ir jābūt neatlaidīgam. Lai kaut ko sasniegtu, ir jāiziet no sava komforta. Uzstādot mērķi un neatlaidīgi uz to ejot, būs jāsaskaras ar neērtībām. Daudzi no neērtības bēg, taču nezina, ka šīs īstermiņa neērtības palīdzēs viņiem augt un nokļūt pie sava mērķa. Varoņi nebēg, viņi stājas pretī neērtībām un šķēršļiem, lai arī cik grūti tas būtu. Tā ir bijis sen senos laikos, un tā ir arī šodien. Pirmo reizi iziet no savas komforta zonas ir visgrūtāk, bet varoņdarbi nav viegli, tāpēc lielākā daļa no cilvēkiem arī nekļūst par varoņiem.

Mans šodienas varonis – tas ir cilvēks ar mērķi, kurš neatlaidīgi uz to tiecas un ir gatavs neērtībām. Varoņi vairāku tūkstošu gadu laikā nav mainījušies. Tie vienmēr ir bijuši spēcīgi, lai arī ko katram nozīmē spēks. Varoņi vienmēr ir bijuši īpaši apveltīti cilvēki, kas ir gatavi uzņemties riskus, kurus neviens cits nevar, negrib.

Mūsdienās kļūt par varoni nav neiespējami, bet grūti. Mēs katrs varētu būt varonis, bet mūsu pasaule ir panākusi to, ka bīstamies no neērtībām un baidāmies sapņot augstu, mums ir bail maldināt savu sirdi. Tikai daži, īsti varoņi, šiem šķēršļiem turas pretī, un, lai arī cik grūti tas var likties, rāda piemēru citiem, izvirza sev mērķus un neatlaidīgi uz tiem tiecas. Varoņi dara to, no kā citiem ir bail, to, ko citi

nožēlo neizdarot. Īsts varonis ir cilvēks, kas tic saviem mērķiem, dara visu iespējamo, lai tos sasniegtu, un dzīves beigās sev var pateikt: „Es to izdarīju!”

Beāte Mūrniece,

*Liepājas Oskara Kalpaka vidusskolas
10. klase*

Katra jauna diena sniedz mums iespēju redzēt ap sevi īstus varoņus, kuru labestība, drošme un uzticība saviem ideāliem piepilda mūs ar apbrīnu un iedvesmo mūs varonīgiem darbiem. Tomēr, runājot par varoņiem, mēs bieži aizmirstam, ka arī paši varam kļūt par varoņiem kādam, kam nepieciešams mūsu atbalsts, gudrs padoms vai vienkārši apziņa, ka kāds ir gatavs palīdzēt.

Mans šodienas varonis ir mana vecmāmiņa. Viņas dzīves gudrība un spēja atrast izeju no visgrūtākajām situācijām padara viņu par īstu paraugu. Vakara sarunas ar viņu piepilda mani ar pārliecību un iedvesmo tiekties uz pašizaugsmi. Vecmāmiņa ir gatava uzklaut, saprast un sniegt padomu, kas šķiet vienkāršs, bet vienmēr ir patiess.

Par varoni var būt ne tikai kāds no mūsu ģimenes, bet arī skolotājs, kurš zināšanu saņemšanas procesu padara interesantu un saprotamu, draugs, kurš vienmēr atbalstīs grūtā brīdī, kolēģis, kurš atrod laiku, lai palīdzētu darbā. Tie var būt cilvēki, kuri, neskatoties uz savām rūpēm, atrod iespēju palīdzēt citiem.

Varoņi ir mums visapkārt, un viņi bieži paliek nepamanīti. Viņi nevalkā apmetņus, un viņiem nav pārdabisku spēju, taču labie darbi, labestība un vēlme palīdzēt padara viņus par īstiem varoņiem vienkāršu cilvēku dzīvē.

Dažreiz mēs paši kļūstam par varoņiem. Spēja pārvarēt grūtības, vēlme sevi pilnveidot un labi darbi padara mūs par sava stāsta varoņiem. Katra jauna diena sniedz iespēju atrast varoni sevī un būt par iedvesmu citiem.

Varoņi ir mums visapkārt, viņu stāsti padara mūsu pasauli labāku un gaišāku. Viņi mums māca, ka varonība nav tikai lieli varoņdarbi, bet arī mazas rūpes un labestība.

Veronika Ruža,

Jelgavas 5. vidusskolas 11. klase

Mana varone, mana zvaigzne, mana gaisma.
Viņa ir tā, kas rādīja ceļu.
Pāri dubļainām takām un zaļām pļavām,
Pāri kalniem un dziļām aizām,
Viņa turēja manu roku un rādīja ceļu.

Katru reizi, kad skrēju piedzīvojumos,
Viņa man lēnām sekoja līdzi.
Ak, kā es skrēju tālāk ar vēju,
Nezinot, ka viņa man sekoja līdz galam.
Kaut es reizi būtu atskatījies...

Pirms vienas vasaras un vienas ziemas
Viņa apstājās pie vilciena.
Es arī apstājos un beidzot atskatījos.
Viņa teica, ka vēlas redzēt pasauli,
Un es teicu, ka viņa var iet.

Viņa iekāpa vilcienā un pamāja,
Asaras saskrēja manās acīs,
Jo sapratu, ka šīs ir atvadas.
Vilciens aizbrauca projām
Un paņēma viņu līdzi.

Ceļo vien, vecmāmiņ,
Ceļo tur, kur tu vēlies.
Caur zaļajām pļavām un zilajām
debesīm,
Caur taviem sapņiem un atmiņām,
Jo šis miers ir tevis nopelnīts.

Atpūties pēc astoņdesmit gadu darba,
Atpūties pēc visām tavām sūpēm.
Mīļo vecmāmiņ, es ceru,
Ka tev vairs nav nevienas sūpes.
Dusi saldi, mana spilgtākā zvaigzne.

Linards Grava,

Gulbenes novada vidusskolas 12. klase

Pirmais veids, kā cilvēki parāda varonību, ir savās profesijās, [..] cik izcili viņi ir, spējot sasniegt augstas virsotnes un nospraustus darba mērķus. Vieni no lielākajiem varoņiem no profesiju viedokļa ir zinātnieki. Zinātnieki ir

veikuši tik daudz jaunu atklājumu, uzlabojot sabiedrības dzīvi un palīdzot medicīnā un izglītībā. Piemēram, zinātniece Marija Kirī, kas izgudroja radioloģijas metodi un mobilo rentgenstaru iekārtu, izglābjot daudzu cilvēku dzīvību. Man šķiet, ka zinātnieki dara savu darbu, pat nesaņemot neko atpakaļ no sabiedrības. Bieži cilvēki pat nezina par šo zinātnieku eksistenci. Šī ir varonība, jo, kā Alberts Šveicers teica: „Varonība sākas ar iekšējo vēlmi palīdzēt citiem, pat neko negaidot pretī.” Varonis vēlas palīdzēt citiem bez personīgā labuma saņemšanas, kas sasauca ar zinātniekiem.

Otrs veids, kā cilvēki parāda varonību, ir līdzdalība, ieguldīšanās sabiedrības labā. Šos cilvēkus var saukt par varoņiem, jo visbiežāk viņi par ieguldīto darbu pretī nesaņem neko, piemēram, brīvprātīgie, kas sniedz cilvēkiem palīdzību ārkārtas situācijās vai iesaistās un veido labdarības organizācijas, projektus, kas vāc ziedojumus ukraiņu tautai un tos nogādā pat līdz kaujas laukam.

Denijs Glovers reiz teica: „Vislielākā varonība ne vienmēr ir redzama, tā ir iekšējā dzīve, uzskati un izturēšanās pret citiem.” [..]

Trešais veids, kā cilvēki parāda savu varonību, ir spēja iedvesmot. Bieži tās ir slavenības no dažādām nozarēm, taču arī parasts cilvēks šādi var kļūt par varoni. Vienmēr vērtīgi ir uz klausīt citu cilvēku pieredzi. Stāstot savu pieredzi, cilvēki tiek iedvesmoti un vairs nepieļaus tās pašas kļūdas. Bieži mēs iedvesmojot spējam

izmainīt cilvēku dzīvi pat par 180 grādiem. „Dalies ar savu stāstu. Tavs stāsts var būt atslēga, kas atver cita cilvēka cieņas un sapratnes durvis.” (autors nezināms) Vārdiem ir liels spēks, iedvesmošana var mainīt cilvēku dzīves, tā ir varonība.

Varonība šodien var tikt atspoguļota dažādos veidos, gan caur darbu un izcilību savā profesijā, gan caur līdzdalību sabiedrības dzīvē, gan iedvesmojot. Par varoni varam kļūt mēs jebkurš, ja spēsim iemācīties dažādas dzīves gudrības un prasmes, piemēram, palīdzēt, negaidot neko atpakaļ, veikt ieguldījumu sabiedrībā, dalīties pieredzē un iedvesmot. Varoņi veido mūsu nākotni, mums ir jābūt varonīgiem!

Alise Kņūtiņa,

*Liepājas Oskara Kalpaka vidusskolas
10. klase*

Olga Saveljeva, *Sventes vidusskolas 7. klase*

Man ir daudz varoņu, bet viens no man tuvākajiem ir Gabriels. [..] Gabrielam divdesmit astotajā oktobrī paliks gads. Tev noteikti radās jautājums, kā viņš var būt mans varonis, ja ir tik jauns?! [..]

Gabriels var uzlabot garastāvokli tikai pasmaidot, jo ikviens, kurš redzēs viņa smaidu, sāks smaidīt. Gabriels ir no Saldus, tāpēc, ja es viņu gribu satikt, tad jābrauc uz tehnikumu. Mēs ar Gabriela mammu esam draudzenes, tāpēc sarunājām, ka es būšu slepenā tante, un kopš tās dienas vairs nevaru sagaidīt, kad viņu satikšu. Gabrielu jeb Gabi es satieku katru dienu, bet, kad ir laiks doties uz autobusu, man ir jāatvadās no Gabiša ar asarām acīs, bet tad atceros, ka rīt atkal viņu satikšu, līdz ar to sāku smaidīt. Pavisam nesen ar Gabi notika kaut kas slikts un nevarēju viņu satikt. Dienā, kad atkal satikāmies, sāku smaidīt, jo viņš uzsmaidīja man. Gabrielu pazīstu, kopš viņš piedzima, tāpēc pazīstu labi – pa vasaru strādāju par viņa auklīti, un man tas patika.

Tāpēc Gabriels ir mans mīļākais varonis. Viņš prot uzklaustīt, sasmīdināt, parunāt, kā arī, ja Gabriels redz, ka kāds ir bēdīgs jeb raud, viņš nāks samīļot. Es gribu, lai ir vēl tādi cilvēki kā Gabriels! Zinu, ka Gabi ir mazs, bet iedvesmojošs manas dzīves varonis, kurš liek man justies īpaši un priecīgi.

Daiga Makārova,

Saldus tehnikuma 1. kurss

Mamma ir ģimenes kopdzīves maģijas meistare. Viņa [..] strādā Neatliekamās medicīniskās palīdzības dienestā – vienā no aizņemtajām un sarežģītākajām darbavietām. Mamma darbs sākas brīdī, kad cilvēkam ir vajadzīga steidzama palīdzība, un tas dažkārt pat nozīmē glābt dzīvību. Viņa bieži stāsta par savām dienestā piedzīvotajām stundām, kad NMPD komanda dodas uz notikuma vietu, nereti pakļaujot sevi riskam, lai cilvēkiem sniegtu palīdzību. Es vienmēr esmu bijusi lepna par drosmi un cilvēcīgo attieksmi, jo viņa vienmēr cenšas palīdzēt citiem, neatkarīgi no situācijas sarežģītības.

Tomēr mamma varoņa stāsts nebeidzas pie darba durvīm. Viņa spēj būt ģimenes mamma, vienlaikus rūpējoties par mani un māsu. Viņa vienmēr ir klusa un atsaucīga, kad mums ir nepieciešams padoms vai mīlestība. Mamma mājās ir reti, bet, kad ir, izmanto laiku, lai sadzirdētu mūsu priekus un bēdas, un vienmēr piedāvā mums savu plecu un apskāvienu.

Turklāt viņa arī mūsu suņi uztver kā mammu. Mēs mājās īpaši priecājamies par četrkājainajiem draugiem – Hugo, franču buldogu, un Roli, vilku šķirnes suni. Viņa dzīvniekiem rada mājīgu un drošu vidi, kur var justies mīlēti un aprūpēti. Mani četrkājainie brāļi vienmēr ir bijuši dzīves daļa, un mamma ir atbildīga par to, cik laimīgi un veseli tie ir.

Mana mamma – cilvēks, kas ir gan ģimenes cilvēks, gan dzīvību glābējs, kurš spēj radīt maģiju ikdienas dzīvē un rūpēties par mums visiem – maziem un lieliem, divkājainiem un četrkājainiem. Viņa ir galvenā iedvesma un mana dzīves lielākā varone.

Gerda Bukovska,
Gulbenes novada vidusskolas
12. klase

Kristīne Lapacka,
Laucesas pamatskolas 8. klase

Milana Odincova, Ventspils 2. vidusskolas 9. klase

Jau ilgi meklēju savu varoni.
Kādu, kurš liks manai sirdij pukstēt
ātrāk,
Kādu, kuru ieraugot spēšu izjust
brīvības elpu,
Kādu, kas spēs iedegt jau sen
nodzisušo liesmu manā dvēselē,
Kādu, kas virzīs mani uz priekšu
pat tad, kad liksies, ka kājas ir kā
iestrēgušas saknes zemes dziļēs,
Taču nevaru atrast...
Jau ilgi maldos, un mani pārņem
bažas, ka nevienu nesastapšu.
Manas smagās domas nevar norimt,
Tās cenšas ar saviem pēdējiem
spēkiem izlauzties ārā,
Lai kāds sadzirdētu to piesmakušās
balsis un čukstus.
Mans ķermenis negaidīti sastingst.
Apkārt iestājas klusums,
Necaurredzams, tumšs mākonis
aizsedz skatu,
Manas domas vienā mirklī izgaist.
Šī atziņa atnāk tik pēkšņi, ka gandrīz
to nepaspēju notvert...
Varbūt ilgi meklētais varonis slēpjas
manī pašā.
Varbūt tas, ko tik ilgi esmu gaidījusi,
ir vienmēr bijis tepat blakus.
Neko nesakot, tas man palīdzēja
stāties pretī spēcīgām smilšu vētrām,
Turēja mani pie zemes, kad apkārt
plosījās skarbs viesulis,
Tas sildīja mani, kad aiz krāgas aizkrita
kāda nepamanīta sniega pārsla,

Tas man neļāva apstāties, lai gan acīs
sariesās asaras un ceļš zem kājām jau
bija pazudis.
Mans varonis izglāba mani, kad
neviens cits nebija.
Jā! Nu es visu saprotu!
Satumsušās debesis, kas tika
piepildītas ar drūmām domām, izkļīst.
Nu vairs redzu tikai silto sauli, kas
veras man pretī un smaida.
Vējš nespēj tikt līdz manai iztēlei,
Jūtos tik viegla.
Beidzot spēju ieelpot, gaisa plūsma
izskrien caur manu ķermeni –
Tas atslābst, un viss kļūst skaidrs.
Mans varonis esmu es pati.

Nellijs Zvirbule,
Aizkraukles novada vidusskolas 12. klase

Nellijs Zvirbule,
Aizkraukles novada vidusskolas 12. klase

Mans varonis ir Eminems. Andreja Pumpura eposā [..] „Lāčplēsis” tika stāstīts par kādu spēcīgu un drosmīgu vīrieti, kurš aizstāvēja savu tautu un cīnījās par to. Uzveica ne tikai vienu pretinieku, bet vairākus, kas deva vēl lielāku drosmi doties uz priekšu un nepadoties. Ar katru uzvarētu cīņu viņam tika dota lielāka pašpārliecinātība par sevi un savām spējām, viņš negaidīja no cilvēkiem, lai viņu slavinātu tauta, Lāčplēsis darīja to, kas bija viņa pienākumos, un cilvēki viņu mīlēja tādu, kāds viņš bija. Tauta uzticējās un paļāvās uz viņu. [..] Lāčplēsis nebaidījās un stājās pretī jebkuram pretiniekam, nedomājot par savu dzīvību un to, vai viņš ar savu rīcību būs/nebūs varonis.

Citiem varonis ir kāds cilvēks, kurš izdarījis varoņdarbu, taču mans varonis ir amerikāņu dziedātājs Eminems, viņš ar saviem izcilajiem repa mūzikas izpildījumiem ir ne tikai slavens visā pasaulē, bet arī varonis. Klausoties viņa mūziku, es jūtos ļoti priecīga. Tā kā man patīk arī dejot ar straujām kustībām, Eminema mūzikas stils ir tieši piemērots manai dejošanas gaumei un varu tajā iejusties. Ir dienas, kad es jūtos slikti vai satraucos, tad es ieslēdzu tieši dziesmu „Mockingbird”, varbūt tā ir bēdīga dziesma, bet man liek justies labāk, aizdomāties par kaut ko, pieņemt pareizos lēmumus vai risinājumus. Tieši tāpēc es izvēlējos Eminemu par savu varoni.

Betija Šulca,
Saldus tehnikuma 1. kurss

Mammas mīlestība un gādība mani vienmēr ir iedvesmojusi un devusi motivāciju ikdienai. Mamma vienmēr ir bijusi blakus, uzklausījusi un uzmundrinājusi, un vēl joprojām tā ir. [..] Es lepojos ar savu varoni un ļoti stipri mīlu viņu.

Mammas gudrība, mīlestība pret mani ir izcilākās personības iezīmes. Mīlestība, kas nebaidās, laipnība un smaidoša sirds. Godīgums, kas parāda mammas vēlmi nemelot, būt atklātai, rūpēties un gādāt. Vēl viena personības iezīme, kuru es vērtēju ļoti augstu, ir neatlaidīgums. Katru rītu novēroju, cik viņa mīloši rūpējas, lai visiem būtu labi, visi būtu paēduši un gatavi sākt savu dienu veiksmīgi un ar smaidu sejā. Tas tiešām man ir piemērs, kā rīkoties, ko darīt, kad pats būšu tēvs vai kad pašam nāksies parūpēties par kādu citu no visas sirds.

Katrs varonis kādu ietekmē. Parasti tas ir labā nozīmē, jo gan varoņa definīcija, gan asociācijas, kas saistās ar šo vārdu, ir tikai pozitīvas. Varonis mani pozitīvi iespaido. Mūsu saikne ir neizsakāmi svarīga, un tas, kā mana mamma ir mani iespaidojusi, ir neapskaužami. Viņa ir iemācījusi man būt neatlaidīgam, mīlēt un rūpēties par citiem, un censties sasniegt savus mērķus neatkarīgi no šķēršļiem. Manai mammai ir nebeidzami daudz īpašību, kas dara viņu par īstu varoni. Viņas mīlestība ir bijis mans drošības un atbalsta avots. Ikdienā no sava varoņa es ļoti ietekmējos, kaut vai

saistībā ar dažādiem sīkumiem, piemēram, ko es šodien ēdīšu vakariņos, cikos mani paņems no treniņa, piecas minūtes ātrāk vai piecas vēlāk? Tas arī kaut kādā mērā apvienojas ar manu dienas grafiku... Līdz lielām lietām: zināšanas, gudrība, ētikas un morāles normas. Domas mums nereti sakrīt jeb tās ir pilnīgi vienādas. Arī tikt pāri un pārvarēt dažādas grūtības, gan gluži ikdienišķas, gan arī sarežģītas un gaužām neizprotamas.

Mamma nozīme ikdienā ir neizsakāma un daudzveidīga. Viņa ir kā saulstariņš, kas apgaismo manu dzīvi ar mīlestību. Dažreiz drūmajās dienās, kad visapkārt viss ir pelēks, ar vienu smaīdu viņa dienu iekrāso viskošākajās krāsās, un vēl kāds uzmundrinošs vārds krāsas paspīlgtina. Mamma ir kā ģimenes organizētājs, atbalstošais spēks, labais gariņš un vēl daudz citu labu vārdu. Emocionālais un arī materiālais atbalsts, ko sniedz mans varonis katru dienu, tiešām ir jūtams gan vārdos, gan darbos. Turklāt mātes loma kā mājsaimniecei nodrošina māju mājīgumu, siltumu, kārtību un labu, pozitīvu enerģiju.

Varonis ir tikai viens vārds, kā nosaukt kādu sev nozīmīgu cilvēku. Mans varonis viennozīmīgi ir lielākais un nozīmīgākais lepnums, ko esmu saticis savas salīdzinoši īsās dzīves laikā, un domāju arī nesastapšu nevienu tik nozīmīgu savas dzīves skolotāju un varoni. Vēl joprojām nezinu, kā mamma varēja apvienot karjeru ar manu audzināšanu. Tas tiešām ir brīnums.

Kādas ir galvenās un svarīgākās īpašības? Es uzskatu, ka galvenās īpašības ir neizsakāma mīlestība, pašaieliedzība, drošības sajūta. Mamma ir piemērs tam, kas ir īsts varonis – cilvēks ar sirdi pilnu mīlestības, gudrību, neatlaidīgumu, un es nevaru pateikties pietiekami par visu, ko viņa ir manī ielikusi un mācījusi. Manas domas un cīņas, mana pašapziņa un mīlestība pret cilvēkiem – visas šīs vērtības ir iedvesmotas no mana varoņa. Mans vislielākais prieks un dzinulis tiektais uz priekšu un sasniegt jaunas virsotnes. Cik daudz īpašību vienā cilvēkā! Vai tas vispār ir iespējams? Jā, ir!

Markuss Sokolovs,

Jēkabpils 3. vidusskolas 10.a klase

Viens no galvenajiem iemesliem, kāpēc skolotājus uzskatu par varoņiem, ir centība un apņēmība skolēnu izglītošanā. Ikdienā viņi bieži saskaras ar daudziem izaicinājumiem, piemēram, sarežģītiem audzēkņiem, pārvaldot klases dinamiku un pielāgojoties jaunām mācību metodēm. Neraugoties uz šiem izaicinājumiem, skolotāji turpina censties uzlabot skolēnu sniegumu, izstārojot milzīgu izturību un neatlaidību.

Skolotāji iemieso drosmes un godīguma iezīmes. Viņi bieži saskaras ar kritiku un pretenzijām par mācīšanas metodēm, taču viņi ir stingri pārliecināti par saviem uzskatiem un turpina mācīt

skolēnus, kā vislabāk prot. Viņu drosme iestāties par to, kam viņi tic, kad saskaras ar grūtībām, iedvesmo jauniešus būt pārliecinātiem par saviem uzskatiem un vērtībām.

Papildus pedagoga lomai skolotāji ir paraugs jauniešiem. Viņi demonstrē tādas vērtības kā cieņa, godīgums un laipnība, uz kurām jaunieši bieži vien raugās kā uz paraugu. Skolotāji arī māca skolēniem būt patstāvīgiem, pašmotivētiem un mācīties mūža garumā.

Esmu pārliecināta, ka skolotāji ir jauniešu varoņi, jo viņi ir apņēmīgi, izturīgi, godprātīgi un labvēlīgi ietekmē skolēnu dzīvi. Viņi iedvesmo jauniešus tiekties uz saviem mērķiem un pozitīvi ietekmēt pasauli. Neraugoties uz atsevišķiem negatīviem piemēriem, lielākā daļa skolotāju ir apņēmies rūpēties par savu skolēnu panākumiem un ir pelnījuši, lai uz viņiem skatītos kā uz varoņiem.

Jā, varoņi nav tikai komiksu grāmatu lapās vai Holivudas ekrānos, tie ir mani skolotāji ikdienas dzīvē.

Adriana Kellere,

Aizkraukles novada vidusskolas 12. klase

Varonis ir tāds cilvēks, kurš spēj mainīt citu cilvēku dzīvi. Viņš ir īpašs, jo viņa rīcība ir neizsīkstoša enerģija un uzticamība. Viņa dzīves mērķis ir būt labam piemēram un iedvesmas avotam citiem. Šīs visas īpašības piemīt manam

varonim. Varonis manā dzīvē nav no komiksiem vai filmām, bet gan mamma, kura ar bezgalīgu mīlestību un apņēmību rūpējas par mani.

Mamma smaida ir kā saule, kas spēj uzveikt visus dzīves grūtumus. Katra diena sākas ar viņas sirsnīgo „Labrīt!” un maigo apskāvienu, kas silda visas dienas garumā. Viņas mīlestība ir neaizvietoājama. Vienmēr, kad esmu vīlusies vai saskārusies ar dzīves grūtībām, viņa mani iedrošina. Viņas rokas ir kā droša osta, kur es vienmēr varu atrast patvērumu un atbalstu. Mamma ir kā neizsīkstošs avots, kas sniedz spēku un iedvesmu. Viņa ir tas cilvēks, kura man mācīja pirmo vārdu un kā veikt pirmos soļus, kura vienmēr bija klāt, lai atbalstītu, kad tas bija nepieciešams.

Ar mamma palīdzību var izturēt dzīves pārbaudījumus un izaicinājumus, kas ne vienmēr ir paveicami pašu spēkiem. „Neviena valoda nespēj izteikt to spēku, skaistumu un varoņību, kas piemīt mātes mīlestībai.” (E. H. Čepins) Mamma padara dzīvi labāku un krāšņāku. [..]

*Es savai māmiņai
Magonīšu vietu taisu;
Magonīšu vietu taisu,
Rožu klāju paladziņu.*

Mamma siltais skatiens un rūpīgās rokas ir radījušas patiesu mājvietu, kurā jūtos droši un mīlēta. Mīlestība ir kā nesalauzams ledus, kas mūs vieno

neatkarīgi no attāluma vai laika. Grūtībās un priekos viņa vienmēr ir klāt, un viņas klātbūtne ir kā dāvana no debesīm. Viņa, neskatoties uz savām grūtībām un problēmām, nekad neatteiks un nepametīs. Mammašs nevainojamā spēja rast risinājumus ir apbrīnojama, vienmēr būt klāt, kad tas ir nepieciešams. Mamma mani māca ne tikai ar vārdiem, bet arī ar darbiem, kā sacijis Olivers Vendels Holmss – „Mamma ir spēcīga ne tikai savos vārdos, bet arī savās rīcībās.” Viņas neatlaidīgais darbs un pacietība pret mani ir liela motivācija sasniegt savus mērķus un sekot saviem sapņiem, nekad nepadoties un ticēt brīnumam. Mammašs vārdi ir kā mierinājums, viņas izpratne ir kā gaisma tumšajos brīžos, kas spīd tik spoži.

*Mīl saulīte, mīl māmiņa,
Abas divas mīlēt mīl:
Saulītē sildījos,
Ar māmiņu runājos.*

Ar pateicību sirdī es turpinu katru dienu, zinot, ka esmu viņas meita, un ar to es ļoti lepojos. Es saku lielu paldies par visu, ko viņa man ir sniegusi. Es mācos no viņas ik dienu un cenšos būt tikpat labs cilvēks kā viņa. Mammašs klātbūtne manā dzīvē ir kā svētība, ko es novērtēju katru dienu. Viņai pieder mana sirds un mani pateicības vārdi. [..]

Kristiāna Bērziņa,
Jēkabpils 3. vidusskolas 10.a klase

Tēvs – mans varonis

[..] **K**opš bērnības esmu redzējusi, cik liela ir tēva enerģija. Viņš ir strādīgs un neatlaidīgs, vienmēr gatavs uzņemties atbildību un rūpes par mums – ģimeni. Viņš ir tas, kurš māca, ka nekas nav neiespējams, tikai jātic un jāstrādā, lai to sasniegtu.

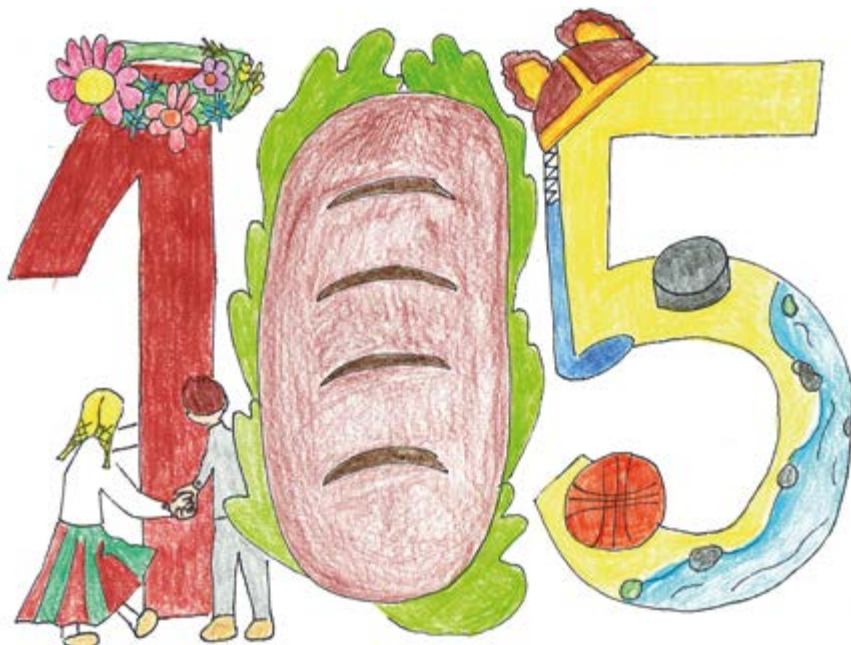
Atmiņās ir daudz brīžu, kad mans tēvs mani iedrošināja un atbalstīja.

Viņš vienmēr ir klāt, kad vajadzīga palīdzība vai padoms. Tēva vārdi un piemērs mani iedvesmo un motivē darīt visu, lai piepildītu savus sapņus un vēlēšanās.

Mans tēvs ir arī lielisks piemērs, kā būt labam cilvēkam. Viņš ir laipns, līdzjūtīgs un godīgs. Viņš māca cienīt un rūpēties par citiem, būt uzmanīgai un atsaucīgai pret citu cilvēku vajadzībām. Viņš ir morālais kompass, kas mani virza pareizajā virzienā.

Es lepojos, ka man ir tāds tēvs, kurš ir tik spēcīgs un drosmīgs. Viņš ir mans varonis, jo ir pierādījis, ka ar apņēmību un darbu var sasniegt lielas lietas. Viņš ir mans paraugs, kuram es cenšos līdzināties un kļūt par labāku cilvēku.

Uljana Timofejeva,
*Daugavpils Zinātņu vidusskolas
10.c klase*

Annija Treimane, Vecumnieku vidusskolas 8. klase

1 836 kilometri – tik gara ir Latvijas robeža, robeža, kura ir jāsargā. Mans varonis šodien ir Latvijas valsts robežsargs. Personīgi nevienu nepazīstu, bet viņš ir tik klātesošs jebkurā gadalaikā, jebkuros laikapstākļos, jebkurā diennaktis stundā.

Robežsarg, Tava darba ikdiena ir ļoti dažāda. Uz robežas ar Igauniju un Lietuvu Tu vari baudīt skaisto sarkanbaltsarkano, zilimelnbalto un dzeltenzaļusarkano robežstabu klātbūtni, kā arī skaisto dabu abās iedomātās līnijas pusēs, kurās dzīvo

Tavi draugi – citi robežsargi, kas to pašu skaistumu bauda no pretējās puses.

Robežsarg, Tu uzmani mūsu skaistās Baltijas jūras robežu ar tās visiem izliekumiem. Ja Tu pastieptos pirkstgalos, tad pie apvāršņa redzētu zilidzeltenas krāsas un savus kolēģus. Tu sargā ikkatru smilšu graudu, dzintara gabaliņu, ūdens pilienu, pat priežu skuju.

Robežsarg, ziemžēl Tavā darbā ir arī nepatīkami brīži, kurus rada austrumu un dienvidaustrumu kaimiņi. Šeit Tev neatliek laika baudīt skaistumu, Tev

priekšā dzeloņdrāšu žogs – modri jāsargā. Tu ziedoies savai, manai, mūsu valstij, nesūdzies, ka ir auksti, slapji, vientuļi un ka uzglūn naidis.

Robežsarg, Tu vaktē ikkatru no 1836 kilometriem. Lielākajā daļā robežas darbs noteikti sagādā prieku, bet daļā tas ir spraiģis un bīstams, bet Tu esi klātesošs vienmēr un ik sekundes tūkstošdaļu. Tu – mans varonis šodien.

Mārtiņš Ričiks,

Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas

12. klase

Varonis mūsdienās, iespējams, būtu kāds, kurš spētu stabilizēt gan politisko situāciju, atrisinot militāros konfliktus, gan sakārtot ekonomisko situāciju pasaulē, Eiropā, Latvijā. Būtu labi, ja atrastos tāds cilvēks, kurš to spēj, bet mēs visi saprotam, ka tas īsti nav iespējams. [...] Mums katram vajag miera sajūtu, vajag kādu, kurš spēj to radīt.

Mans varonis un pasaules sakārtotājs ir mans tētis. Tā vienmēr ir bijis, un esmu pārliecināta, ka tā būs arī turpmāk. Tētis mani audzina, atbalsta, un, runājot par šo brīdi, viņš ir cilvēks, kura apskāvienos jūtos droši un mierīgi, viņa vārdi uz brīdi liek aizmirst apkārt notiekošo, nomierina, liek optimistiski raudzīties nākotnē. Es saprotu, ka apskaut kādu ir viegli un nemaz nav varoņdarbs, bet tas ir tas, kas mani glābj, kas palīdz ticēt labā uzvarai.

Tētis glābj un palīdz ne tikai man, bet iespēju robežās cenšas palīdzēt arī citiem – sūta paciņas uz Ukrainu, palīdz kara bēgļiem Latvijā, lai iepriecinātu un vairotu viņu ticību labajam, ziedo slimo cilvēku ārstēšanai, atbalsta dzīvnieku patversmes, bērnumamus, krīzes centrus un ar savu pozitīvo piemēru aicina domāt par apkārtējiem, censties palīdzēt.

Ir dažādas superspējas. Mūsdienā situācijā, kad labsirdība, sapratne, empātija, izpalīdzība ir salīdzinoši reti sastopamas, tās arī var uzskatīt par superspējām. Mans varonis spēj tās saglabāt un cenšas parādīt visiem citiem, ka, tāpat kā Kārļa Skalbes „Kaķīša dzirnavu” laikā labais vairoja labo un prieku, arī mūsdienās tas strādā – labie darbi nepaliek nepamanīti. Mums jāklūst labākiem, jādara labie darbi, jāsaka labie vārdi, cenšoties vairojot prieku katram savā ģimenē, kopienā, valstī. Ja katrs paveiks kaut vienu darbu cita labā, pasaule kļūs labāka, nesaskaņas atrisināsies, situācija stabilizēsies.

Mēs nedzīvojam pasakā, saprotu, ka visas problēmas nevar atrisināt uzreiz, bet novēlu katram atrast tos apskāvienus, kuros ir mierīgi, atrast iedvesmu un spēku darīt labu citiem. Lai vairojas prieks pasaulē! Lai katram ir kāds varonis, kurš spēj vairojot labo!

Elvita Budreviča,

Ludzas pilsētas vidusskolas

11. klase

Augusts Indriksons, Palsmanes pamatskolas 3. klase

obrīd īstenie varoņi ir robežsargi. Pirms sešiem gadiem mana [..] attieksme pret šīs profesijas darbojējiem bija pavisam citāda. Toreiz es uzskatīju, ka tie, kas dienē robežsardzē, vai nu nodarbojas ar korupciju un savu laiku dienestā pavada, rakstot ziņojumus par notikušo, vai arī būs pirmo rindu kareivji gadījumā, ja sāktos starpvalstu konflikts. Tomēr kādu dienu, kad ar savu draugu diskutēju par visdažādākajām lietām un jomām, viņš pieminēja, ka viņa tēvs esot robežsargs. Pēc tam pastāstīja par visām grūtībām un morālajām dilemmām, ar ko tēvs saskārās katru dienu, sākot ar dinamisko dienas režīmu, kas tobrīd bija saspringtāks nekā parastajam kareivim, beidzot ar izvēli starp pavēju paklausīšanu vai žēlastības izrādīšanu un palīdzēšanu bēgļiem.

Vēl viens no galvenajiem iemesliem, kāpēc sāku respektēt robežsargu profesiju, ir tas, ka vienkārši esmu ļoti ieinteresēts visā, kas ir saistīts ar militāro bruņojumu. Tāpat kā karā daudziem jaunekļiem, arī man šī attieksme pret armiju un tās nozarēm sākās agrā bērnībā ar spēļmantām un videospēlēm, cīnoties ar Jauno un to uzvarot.

Tā kā mani uzskati par robežsargiem cauri laikiem ir mainījušies, es bieži nonāku dilemmas priekšā – vai visi, kuri dienē, ir varoņi? Dažreiz māc šaubas, vai varonis daļēji nekļūst par noziedznieku, kad jāvērs ierocis pret dzīvu cilvēku,

kaut arī ienaidnieku. Bet tas jau būs cits skatupunkts nākotnē.

Šodien es izvērtēju iespēju kļūt par karavīru, jo nevēlos iegrimt cilvēku pūlī, lai vērstu vai nevērstu uzmanību uz sevi. Saprotu, ka noturīgas pārmaiņas valsts un savas tautas drošībā nevar panākt, pulcējoties kaut kādā tirgus placī vai piketā kopā ar desmitiem cilvēku. Skaista doma, nekas vairāk. Man ir vajadzīga dinamika un risinājums, tikai tā būšu pārliecināts, ka savējie ir drošībā.

Donāts Mežnieks,

*Jāņa Eglīša Preiļu Valsts ģimnāzijas
9.d klase*

Manam varonim ir jābūt gudram, drosmīgam, labsirdīgam. [..] Lai cik dīvaini tas neizklausītos, šis varonis nav cilvēks, bet gan dzīvnieks. Suns, precīzāk sakot. Nav atšķirības, vai esi mazs vai liels, cilvēks vai dzīvnieks. Šī suņa vārds ir Čika. Kā man stāstīja, viņa izglāba manu mammu. Kādā dienā mamma grāba lapas un vārti bija vaļā. Un pēkšņi parādījās divi klaiņojoši suņi un grasījās uzbrukt mammai, bet Čika pieskrēja priekšā ar domu padzīt tos, kas bija viņas teritorijā. Viņai tas izdevās, tomēr ieguva nāvējošas traumas un nomira. Čika tik tiešām ir varonis, kaut gan viņa bija traumēta, tik un tā aizsargāja manu mammu un mūsu māju, tas gan ir īsts varoņdarbs.

Kaut gan Čika nav zināma visai pasaulei, kā arī nav dabūjusi nekādu balvu

par šo varoņdarbu, viņa ir mūsu ģimenes varonis un mums ir tikpat drosmīga kā pasaulei zināmi varoņi. Viņa ar savu rīcību pierāda manis teikto, ka varonis var būt jebkurš. Tas ir ļoti svarīgi, lai katrs satiek kādu varoni, tas dod cerību un ticību, ka pasaulē nav tikai sliktais, bet arī labais, un labais vienmēr uzvar.

Keita Gavrilova-Rogoza,

*Valmieras Dizaina un mākslas vidusskolas
Audiovizuālā dizaina nodaļas 1. kurss*

Mans varonis ir mans treneris, Dzintars Vītols, kas ir būtiski [..] ietekmējis manu dzīvi, veidojis manu raksturu, kā arī atklājis manu potenciālu.

Treneris daudziem var būt tikai fitnesa eksperts, cilvēks, kas uzrauga treniņos un palīdz sasniegt fiziskos mērķus. Mans treneris ir kas vairāk. Viņš ir motivācijas, neatlaidības avots un ceļvedis ceļojumā, ko sauc par manu pašattīstību.

Viena no trenera izcilākajām iezīmēm ir viņa spēja redzēt citos cilvēkos potenciālu, pat ja viņi paši to vēl neredz. Kad es pirmo reizi aizgāju uz treniņu, neticēju, ka ar sportu varēšu ko sasniegt. Man nepatika sports. Tomēr treneris neļāva man padoties, jo redzēja mani neapstrādātu potenciālu, kas gaida iespēju parādīties. Ar pacietību un iedrošinājumu viņš man parādīja, kā tikt ārpus savām robežām un sasniegt vairāk. Treneris mācīja, ka vienīgie ierobežojumi ir tie, ko uzliekam paši sev.

Mans treneris mācīja arī disciplīnu. Ar grūtiem treniņiem un izaicinošiem vingrinājumiem viņš man atklāja izturības nozīmi. Viņš pierādīja, ka veiksmē nav vienreizējs sasniegums, bet gan dedzības un patstāvīgu pūļu rezultāts. Šī mācība par disciplīnu parādās arī ārpus treniņiem un sporta zāles, jo ietekmē katru dzīves jomu, sākot no mācībām skolā, beidzot ar personīgo dzīvi un attiecībām ar draugiem.

Treneris ir arī empātijas piemērs. Viņš nekoncentrējās tikai uz manu fizisko labklājību, viņam rūp arī garīgā un emocionālā veselība. Viņš uzklusēja mani, kad man tas bija nepieciešams, saprata problēmas un nodrošināja vietu, kur izteikt savas bailes un pārdzīvojumus. Pasaulē, kurā bieži izjūtam vienaldzību, spēja atrast kādu, kurš patiešām rūpējas un saprot, ir grūti. Tāpēc šis ir bijis milzīgs spēka avots, lai turpinātu trenēties.

Turklāt treneris iemācīja, cik svarīgi ir nospraust mērķus, cik svarīgi ir būt neatlaidīgai, lai tos sasniegtu. Vai nu tā bija noteikta svara pacelšana, vai noteikta attāluma skrējieni, treneris parādīja, ka ar noteiktu plānu jebkurš mērķis ir sasniedzams. Šis mācības par mērķu uzstādīšanu ir pārtapušas akadēmiskajās pūlēs, palīdzot izvirzīt lielus mērķus un apņēmīgi pie tiem strādāt. Trenera nepārprotamā ticība manam potenciālam ir iedegusi uguni, virzot mani uz augstāka mērķa sasniegšanu katrā dzīves jomā.

Treneris ir iemācījis ticēt saviem spēkiem, būt neatlaidīgai, disciplinētai, empātiskai un izvirzīt mērķus, kas ne tikai uzlabojuši fizisko labklājību, bet ir kļuvuši par vadlīnijām manā dzīvē. Ar viņa palīdzību esmu kļuvusi ne tikai fiziski spēcīgāka, bet arī emocionāli izturīgāka. Viņa iedrošinājums ir kļuvis par dzinējspēku, atgādinot, ka ar izturību un apņēmību varu pārvarēt jebkuru šķērslī un sasniegt savus sapņus. Mans treneris ir devis iespēju ar pārliecību un apņēmību stāties pretī dzīves izaicinājumiem. Esmu patiešām laimīga, ka manā dzīvē ir tik aizraujošs un atvērts mentors, un tas padara viņu par īstu varoni.

Estere Līva Andersone,

Jelgavas 4. vidusskolas 10.a klase

Mana vecmāmiņa ir lielākā iedvesma un neizsīkstošs varonis šodien. Viņas dzīve ir kā stāsts par drosmi, mīlestību un izturību. Ar neizmērojamu rūpību un gudrību viņa ir dzīves ceļa piemērs. Viņas pieredze un vērtību sistēma ir mans radošais avots. Viņa māca, ka ar smaidu sirdī un gribu var sasniegt savus mērķus, nekā nav neiespējams. Ar mīlestību un laipnību vecmāmiņa ir kļuvusi par ģimenes stūrakmeni. Vecmāmiņas radītais mājoklis vienmēr ir pilns ar siltumu un mājīgumu. Viņa māca apzinīgi rūpēties par apkārtējiem un vērtēt to, kas mums dots. Viņas stāsti par pagātņi ir kā dārgakmeņi, kas iedvesmo un apgaismo manu ceļu. Īsts

cilvēks ar lielām dzīves gudrībām bagāžā. Viņas spēja pieņemt dzīves izaicinājumus ar cieņu un optimisma pilnu skatienu ir patiesi iedvesmojoša. Vecmāmiņa ir cīnītāja, kas pārvar dzīves grūtības ar nepārtrauktu smaidu un apņēmību. Viņas centieni radīt mums labāku dzīvi, paturot vienmēr prātā mūsu vajadzības un sapņus, ir kaut kas, kas mani neizsīkstoši iedvesmo.

Vecmāmiņa ir manas dzīves pamats, viņas mācības un piemērs sniedz spēku un drosmi, lai izaugtu par labu cilvēku. Viņas uzticamība un atbalsts ir mana drošības sajūta šajā pasaules izdzīvošanas ceļojumā. Vecmāmiņa ir ļoti radoša un prasmīga rokdarbniece. Viņas sniegtais piemērs liecina, ka ar pacietību un aizrautību var sasniegt lieliskus rezultātus. Vecmāmiņa māca, ka jācenšas dzīvot saskaņā ar apkārtējo vidi un jācenšas aizsargāt dabas dārgumus. Dārzs ir kā paradīze, kur viņa rūpējas par augiem ar lielu mīlestību un uzmanību. Vecmāmiņa ir arī lieliska stāstniece. Viņas stāsti par pagātnes notikumiem un ģimenes piedzīvojumiem ir kā ceļojums atpakaļ laikā. Viņa māca novērtēt mūsu ģimenes vēsturi un saprast, no kurienes nākam.

[..] Mana vecmāmiņa ir ne tikai manas ģimenes sirds, bet arī istā dzīves mācītāja un iedvesmas avots. Es esmu pateicīga par to, ka viņa ir manā dzīvē.

Anastasija Bogdanova,

Latgales Industriālā tehnikuma 1. kurss

Sofija Palčeja, Jaunjelgavas vidusskolas 8. klase

Mēs bieži meklējam varoņus tālu un plaši, neapzinoties, ka tie stāv mums blakus katru dienu. Mans kikkoksa treneris ir tieši šāds varonis. Sešas reizes nedēļā viņš nav tikai treneris, viņš ir mentors, motivētājs un arī iedvesmas avots.

Katrs treniņš ar treneri ir cīņa ne tikai pret fiziskajām robežām, bet arī pret ierobežojumiem, ko esmu sev uzlicis pats. Treneris ir tas, kurš mani spēj pārliecināt, ka esmu stiprāks, nekā šķiet. Ar sava trenera palīdzību ne tikai uzlaboju savas kikkoksa prasmes, bet attīstīju pašdisciplīnu un pašpārliecību.

Kā kļūt par varoni mūsdienās? Mans treneris ir pierādījis tam, ka varonība mūsdienās ir sastopama ikdienā. Viņš pierāda, ka varonis var būt ikviens, kas ir apņēmības pilns un velta savu laiku citu cilvēku dzīves uzlabošanai. Viņa varonība izpaužas konsekventā un aizrautīgā darbā, palīdzot citiem sasniegt savas augstākās iespējas.

Treneris ir varonis, kurš ir mainījis ne tikai manu, bet arī citu cilvēku dzīvi. Trenera veltījums sportam un saviem audzēkņiem ir ne tikai apbrīnojams, bet arī iedvesmojošs. Viņš ir klusais varonis, kura atbalsts un vadība katru dienu veido mūs par labākiem pašpārliecinātākiem indivīdiem. Tādēļ esmu pārliecināts, ka īstie varoņi ir starp mums, un mans treneris ir spilgts piemērs.

Aleksis Dāvids Stefaņuks,
Ventspils 6. vidusskolas 12.a klase

Mans varonis ir skolotāja. Bijusī mūzikas skolotāja, tagad skolas un Latviešu kultūras centra kora vadītāja.

Vai ir iespējams precīzi noteikt, kādam jābūt varonim? Kā viņam jāizskatās? Kas jā dara? Kā jāuzvedas?

Par varoni var uzskatīt jebkuru cilvēku, kas ir uzlabojis kaut viena cilvēka dzīvi, jo katra personība ir svarīga.

Mana skolotāja ir brīnišķīgs cilvēks, tādus kā viņa vēl nebiju sastapusi. No pirmās klases viņa kļuva par tāda cilvēka paraugu, par kādu gribu kļūt, kad izaugšu. Cik sevi atceros, skolotāja vienmēr bijusi tik pozitīva un laipna, ka likās, apgaismo jebkuru telpu, kurā atrodas. Un kāds bija mans izbrīns, kad uzzināju, cik grūts viņai bijis dzīves ceļš. Nekad mūžā es vēl tā neesmu apbrīnojusi cilvēku! Nevaru pat iedomāties, kā pēc visa, ko bija pārdzīvojusi, šī sieviete saglabāja sevi tik spožu dzirksteli!

Dažreiz skolotāji pat neaizdomājas par to, cik lielā mērā viņu rīcība var ietekmēt skolēnus. Man kā bērnam, kurš praktiski izaudzināja sevi pats, atbalsts un līdzjūtība bija pavisam sveši vārdi. Taču, iestājoties skolā, mana pasaules uztvere mainījās. Mūzikas skolotāja lika saprast, ka neesmu viena, ka man nav obligāti jārisina visas savas problēmas pašai. Viņa ieaudzināja manī mīlestību pret mūziku, īpaši dziedāšanu, kas pašlaik aizņem lielu dzīves daļu un padara to košu un daudzveidīgu.

Elza Gulbe, Liepājas Centra sākumskolas 2. klase

Pasaulē neatradīsies vārdi, kas varētu aprakstīt, cik pateicīga es esmu šai stiprajai, burvīgajai sievietei. Arī pašlaik viņa turpina mani iedvesmot un atbalstīt. Tieši pateicoties mūzikas skolotājai, es esmu pārliecināta, ka izaugšu par labu cilvēku.

Milana Kacare,
Daugavpils Zinātņu vidusskolas 10.c klase

Katrs savu varoni satiek dažādi. Kāds ar viņu sastopas filmās vai grāmatās, kāds varbūt nemaz nemeklē viņu. Savukārt man ir ļoti paveicies, jo kopš dzimšanas viņš ir man blakus. Mans varonis ir mans tētis.

Tēti es uzskatu par varoni, jo viņš upurē sevi un savu brīvo laiku citiem. Viņš vienmēr steidzas kādam palīdzēt. Mans tētis ir ļoti čakls, viņš nekad nesēž

uz vietas. Tētis mani nekad nekritizē, bet gan atbalsta. Grūtos brīžos viņš cenšas palīdzēt, vienmēr ir blakus un sniedz atbalstu.

Mans tētis ir ļoti laipns, mīļš un jauks. Viņam nav ienaidnieku. Viņš ir arī sirsnīgs un labsirdīgs. Visi tēti ciena. Viņš ne pret vienu nav nejauks. Manam tētim ir maiga sirds, un viņš nekad nevienam nespēj atteikt palīdzību. Viņš palīdz arī tad, kad būtu jārūpējas un jāsaudzē pašam sava veselība.

Bieži vien, kad raudu, tētis steidzas atnest tēju un kādu saldumiņu. Viņš mani cieši apmīļo, un man paliek labāk. Pie tēta parasti arī nāk klāt dzīvnieki: gan sunīši, gan kaķīši. Viņi murrādami nāk mīļoties un spēlēties. Arī dzīvniekiem patīk mans tētis.

Tētis daudz palīdz citiem. Viņš bieži vien ir pie omes dārzā, ved viņu uz veikaliem, pie opja lauku darbus dara un mājās rūpējās un seko līdzi kārtībai.

Es vēlos būt kā tētis. Es arī gribu būt tikpat apņēmīga un čakla. Es vēlos viņam palīdzēt, bet šobrīd nesanāk apvienot mācības, treniņus un mājas pienākumus tā, lai paliek brīvs laiks. Pagaidām palīdzu, gatavojot pusdienas un sakopjot māju.

Mans tētis ir lielākais iedvesmotājs. Man viņš ļoti daudz nozīmē, un es darišu visu, lai nākotnē viņam nebūtu, par ko raizēties.

Evita Daņļeviča,

Jelgavas 4. vidusskolas 10.b klase

Varonis nav tikai cilvēks ar garu apmetni kā Betmenam, tas ir cilvēks, kuram ir savs stāsts ceļā uz varoņību. Mūsu valsts Latvija ir bagāta ar varoņu darbiem, tai skaitā kultūras attīstībā, valodas bagātināšanā. Un kā vienu no tādiem cilvēkiem es izvēlos Aleksandru Čadaraini-Čaku, personību, kas man liek iedvesmoties, darīt un domāt radoši un bez ierobežojumiem.

Izcils dzejnieks un rakstnieks – Aleksandrs Čaks bijis urbānists, cilvēks, kas attēlo dienīško pilsētas dzīvi no visiem skatu leņķiem. Viņa dzejoļu krājumi ir bagāti ar to, ka pilsētā notiekošo un redzēto viņš pārvērs vārdos – vārdos, kas padara dzejoļus tādus, ka lasot var redzēt to, ko redz pats dzejnieks:

*„Laternu dzeltenās omletes
gulēja peļķēs,
Lietus
skaitīja ķiršus nomales dārzos,
spēlēja bungas uz lapām
un meta kauliņus kanāja ūdeņos.”*

A. Čakam raksturīga neatkārtojama oriģinalitāte – viņš raksta visu, ko redz, ejot pa vietējo kvartālu pēcpusdienas laikā un citur. Izlasot un izanalizējot viņa dzejoļus, mani piesaista ieraudzīt pat smalkākās lietas, kas paver redzējumu uz to, kas slēpjas pilsētas ainavās. Aleksandrs Čaks ir viena no personām, kas ierosina pievērst uzmanību pat vismazākajām vienībām sev apkārt, kas var radīt jauku sajūtu.

to pašu – būt atšķirīgai no citiem un būt pārliecinātai par sevi. Ir svarīgi pacelt acis uz augšu un pavērot apkārtni – pilsētu, sabiedrību un pat vismazākās lietas, jo no tāt var gūt prieku.

Betija Bāliņa,

*Valmieras Dizaina un mākslas vidusskolas
Grafikas dizaina nodaļas 1. kurss*

Man varonis ir mamma. Mammai ir interesanta, [..] piedzīvojumiem, skaistām dienām un sapņiem, bet arī grūtībām pilna dzīve. Viņa augusi daudzbērnu ģimenē: viņai ir trīs māsas un brālis. Mamma bija vecākais bērns ģimenē, un daudz atbildības par pārējiem bērniem tika likts uz viņas pleciem jau no pašas bērnības – auklēšana, pieskatīšana, mājas darbi.

Pabeidzot mācības vidusskolā, viņa apprecējās ar manu tēvu. Mammai bija astoņpadsmit gadi, kad piedzima pirmais bērns, mans vecākais brālis. Tā mamma turpināja dzīvot bez darba, darot mājas pienākumus un audzinot bērnu, kamēr tētis pelnīja naudu.

Pēc deviņiem gadiem mammai piedzima vēl divi ilgi gaidīti bērni – es un mans brālis –, tomēr viss izvērtās ne tik labi, mammas dzīvē ienāca vislielākais izaicinājums: brālim trīs mēnešu vecumā tika apstiprināta bērnu cerebrālās triekas diagnoze. No tā brīža mamma sāka cīnīties par brāļa dzīvi un labklājību, viņi abi sāka dzīvot slimnīcās un piedzīvot

neskaitāmas operācijas, rehabilitāciju, smagu fizisku piepūli. Bet man nekad nav radusies sajūta, ka mamma man pievērs mazāk uzmanības nekā brālim, viņa spēj atrast laiku mums visiem, dodot ģimenei siltuma, mīlestības sajūtu.

Mamma nekad neizrādīja mums, cik viņai ir grūti, vienmēr atrada laiku mājas pienākumiem, bērnu audzināšanai, kopīgai atpūtai. Šajā laikā viņa kļuva garīgi un morāli stiprāka. Mamma nekad nevienam nesūdzējās par grūtībām, nelūdza palīdzību. Tagad, kad esmu jau pietiekami pieaugusi, saprotu, cik varonīgu dzīvi viņa dzīvo jau 18 gadus.

Mamma ir piemērs, kādam jābūt cilvēkam. Viņa ieaudzināja manī tādas vērtības kā atbildību, dzīvesprieku, centību, empātiju, par kurām esmu viņai pateicīga. Mamma dara visu, kas ir viņas spēkos, lai padarītu mūsu ģimenes dzīvi labāku, interesantāku. Pateicoties stiprajam gribasspēkam, viņa ir panākusi, ka mans brālis spēj staigāt, redzēt un baudīt šo pasauli tāpat kā citi cilvēki. Viņa nekad nenolaiž rokas, tiek galā ar grūtībām, atbalsta un uzmundrina mūs – ģimeni, radus.

Iespējams, ka mūsdienās, kad pasaules ziņas satrauc ar kara šausmām, mammas dzīve daudziem var nelīkties varonīga. Man viņa ir cilvēks, kam līdzināties, no kā mācīties, ar ko lepoties.

Alise Alitkina,

Ludzas pilsētas vidusskolas 12. klase

Varonis - Mani vecāki

Mana dzīve ir piepildīta ar piedzīvojumiem pat teiktu, ka tā līdzinās amerikāņu kalniņiem, un visos manos traucējos piedzīvojumos man vienmēr līdzās ir bijuši man svarīgi cilvēki, kurus varētu arī saukt par varoņiem - mani vecāki. Mamma un tētis neapstrīdami vienmēr ir bijuši man svarīgi cilvēki, un vienmēr ir bijuši, ir un būs mani varoņi.

Mamma vienmēr mani sagaidīs ar atplestām rokām un paržēlos, kad vajadzīgs. Viņa vienmēr būs man blakus, sniedzot iedrošinājumu un padomu. Viņas rūpes patiešām ir parādījušas man to, kāda mamma nākotnē gribu būt es pati.

Tētis savveidā ir mans atbalsta punkts. Viņa gudrība un prasme atrast risinājumus situācijās, kurās šķiet, ka risinājuma nav, man ir palīdzējusi saprast, mācīties un vēlot viedoļi. Tētis man parāda, ka dzīvē ir svarīgi būt stiprai un ne vienmēr izvēlēties vieglāko ceļu ir labākā doma.

Kopā viņi veido manu neredzamo, bet spēcīgo vaivogu, kurš vienmēr mani pasargās, bet reizē iemācīs darīdas dzīves gudrības. Viņi ir mani paraugi cilvēkam, kāda gribu būt es.

Mani vecāki ir ne tikai mani ģimenes locekļi, bet arī mans vissvarīgākais atbalsts un patiesi varoņi, kuri mani vadīs uz nākotni ar mīlestību un drošību katru dienu tiešām priecājos, par to, ka tieši es esmu viņu meita.

Mani vecāki ir mani varoņi. Pirms es nācu pasaulē, viņi smagi strādāja, lai mums būtu iespēja dzīvot skaistu dzīvi. Kad es biju vēl pavisam maza, viņi emigrēja uz Latviju, nezinot ne valodu, ne cilvēkus šeit, tikai tādēļ, lai mūsu ģimene varētu dzīvot bez bailēm mierīgā, demokrātiskā valstī. Tagad viņi cītīgi strādā, lai man, mātai un brāļiem dzīvē nekā netrūktu. Es ik dienu pamanu, kā viņi veic savus ikdienišķos varoņdarbus.

Bērna gados šķiet, ka vecākiem vienmēr taisnība. Viņi ir pieaugušie, viņi visu zina, viņiem nav nekā neiespējama, jo viņi ir izauguši. Agrā bērna vecumā māte un tēvs jau līdzinās varoņiem. Bet pēc tam bērns sasniedz vecumu, kurā sāk pamanīt vecāku kļūdas, sāk pamanīt, ka arī pieaudzis cilvēks kaut ko nezina vai nemāk. Bet varoņi taču prot visu, vai ne? Tomēr vēl pēc laika bērns izprot, ka varoņi arī ir cilvēki. Un cilvēki ir būtnes, kas kļūdās, kas mācās, kas aizmirst.

Dažkārt es sev atgādinu, ka mani vecāki, tāpat kā es, savu dzīvi dzīvo pirmo reizi. Mamma ilgu laiku pati ir bijusi meita, bet tagad uz viņas ir liela atbildība. Tētis savukārt bija nenotverami aktīvs puiselis, bet tagad viņš ir piemērs un autoritāte. Es nekad nebeigšu apbrīnot to, cik daudz spēka, pacietības un mīlestības var būt šajos cilvēkos.

Kā lai tēti, kurš uzklausa un palīdz, neuzskata par savu varoni? Kā gan mammu, kura par katru atceras un

rūpējas, neuzskata par īstu varoni? Vecāki ir mani pirmie draugi šajā dzīvē, mani pirmie varoņi, kuri, ziedojot savu spēku un laiku, audzina mani par labu cilvēku. Kādu dienu es kļūšu par savu vecāku varoni, bet pagaidām vecāki ir mans atbalsta punkts, viņi ir mani varoņi šodien.

Maria Fridriha (Fridrih),

Talsu Kristīgās vidusskolas 11. klase

Mana māte ikdienā patiešām ir īsts varonis, labestības un mīlestības pilna ir viņas sirds. Viņas varoņdarbi attiecas uz daudzām manas dzīves jomām.

Nakts stundas, kas paredzētas saldiem sapņiem, mamma labprātāk veltīja man, lasot pasakas un stāstot par dažādu varoņu piedzīvojumiem. Viņa vienmēr ir bijusi blakus, kaut vai tās bija tikai bērnišķīgas kaprīzes – asaras, atteikums no putras, bailes no briesmoņa zem gultas –, jebkurā brīdī varēju pajauties uz mamma atbalstu. Viņa izrādīja pacietību grūtos periodos, vienmēr esot līdzjūtīga un sirsnīga. Es neatceros, ka viņa kādreiz būtu nogurusi vai bezspēcā raudājusi. Atmiņas par viņu ir gaismas un siltuma pilnas.

Viņas atbalstam nav robežu. Šaubu un grūtību brīžos mamma sniedz ne tikai praktisku palīdzību, bet arī morālu atbalstu. [..]

Amanda Māske, Jelgavas Centra pamatskolas 6.d klase

Ticība manām spējām ir kā bāka, kas apgaismo ceļu izaicinājumam pasaulē. Viņas pacietība kļūst par manu iedvesmu, par to avotu, un tas ļauj pārvarēt dzīves šķēršļus. Redzu patiesu sapratni un bezgalīgu mīlestību, viņas maigās rokas ir mana „māja”, kur vienmēr ir silti un labi. Tas nav tikai atbalsts, par ko pierasts runāt, tas ir neredzams pavediens, kas savieno mūsu sirdis, padarot katru soli drošāku, zinot, ka māte ir man blakus.

Mamma ir ar visjūtīgāko sirdi un dvēseli, viņa aktīvi piedalās labdarības

pasākumos un brīvprātīgajā darbā, cenšoties padarīt pasauli labāku, viņa ļoti mīl dzīvniekus un vienmēr cenšas palīdzēt visiem kaķiem un suņiem, kas dzīvo uz ielas. Viņas enerģija un centība ir piemērs mums visiem.

Mamma nesavtīgā mīlestība, rūpes un pacietība padara viņu par varoni, atstājot paliekošu nospiedumu manā dzīvē un iedrošinot mani ticēt tam, ka es varēšu sasniegt visu, ko vēlēšos.

Deniss Dmitrijevs,
Jelgavas Valsts ģimnāzijas 11.b klase

Mans varonis šodien ir cilvēks, kurš prot iedvesmot un motivēt [..] mani, kurš ir mērķtiecīgs un nekad nepadodas, un tas ir tētis. Viņš ir mācījis nekad nenovērsties no saviem mērķiem dzīvē, lai cik grūti šķēršļi ir jāpārvar.

Jau kopš bērnības tētis vienmēr interesējās, par ko es vēlos būt nākotnē, kā arī neuzbāzīgi deva dažādus padomus un idejas, lai palīdzētu man izdarīt izvēli. Viena no idejām, kura mani aizrāva, bija par militāro karjeru nākotnē. Agrāk arī viņš nodarbojās ar militārām lietām, tāpēc varēja interesanti stāstīt par to, kā viņam veicās armijā un kam bija jāiet cauri. Klausoties šos stāstus un pārrunājot ar tēvu piedzīvoto, es sāku saprast, ka vārdu „varonis” un „varonība” nozīmes ir ļoti sarežģītas. Tās ietver sevī tik daudz dažādu apstākļu un pat nejaušību!

Ar šiem stāstiem tētis iemantoja cieņu ne tikai kā tēvs, bet arī kā cilvēks, kurš nepieciešamības gadījumā spēj būt balsts arī citiem cilvēkiem. Mani tas ļoti ieinteresēja, un šobrīd es esmu nolēmis, ka savu nākotnes karjeru saistīšu ar kādu no militārajām specialitātēm.

Kad pastāstīju tētim par šo ideju, viņš bija tikai par, un kopš tā brīža atbalsta un motivē, lai es spētu noturēties uz izvēlēta ceļa. Nereti tētis jautā, vai neesmu pārdomājis un ja esmu, tad kādēļ. Taču atbilde jau ilgu laiku ir viena: domas neesmu mainījis.

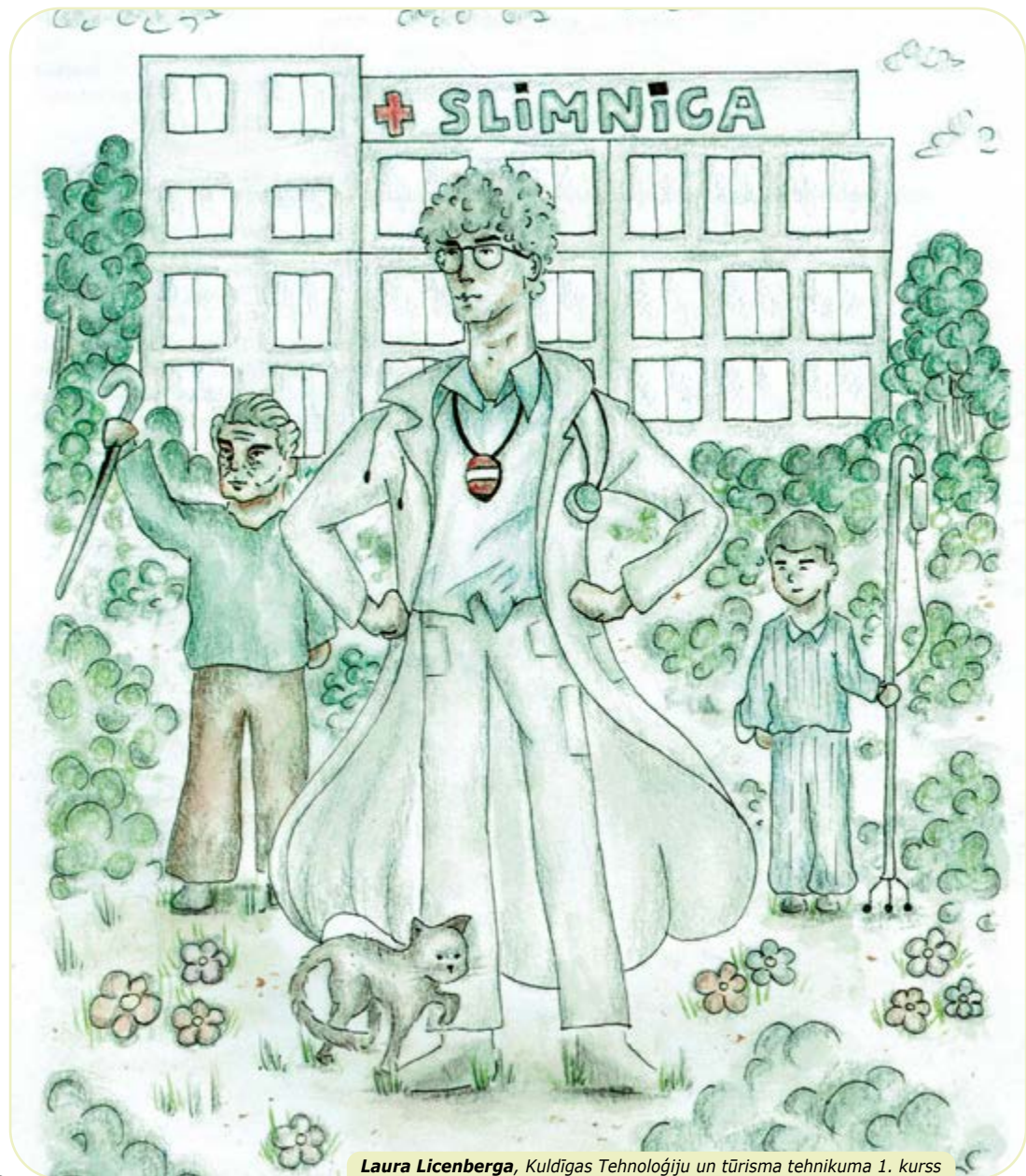
Reiz tomēr bija brīdis, kad kaut ko gribējās mainīt, bet tad atcerējos tēta sacīto, ka, ja reiz ir izvēlēts kāds mērķis, tad no tā nevajag novērsties, bet sasniegt to, lai saprastu, vai tas ir tā vērts.

Es aizdomājos par to, ka nekad neuzzināšu, kā tas ir – būt militārpersonai, un, iespējams, pēc tam nožēlotu. Domāju, ka arī tētis gan jau būtu neapmierināts ar manu izvēli un darītu visu, lai no jauna „uzbūvētu” motivāciju un virzītu pretī sākotnējam mērķim.

Pašlaik skolā apgūstu valsts aizsardzības mācību, un tas ir pirmais solis pretim apzinātai militārpersonas karjerai. Mūsdienā apstākļos, kad jau divus gadus Ukrainā notiek karš, kad karo tāda attīstīta valsts kā Izraēla un situācija pasaulē ir ļoti saspīlēta, apgūt pamatzināšanas, kas saistītas ar savas valsts aizsardzību, ir katra Latvijas pilsoņa pienākums. Tieši tāpēc arī tētis ir mans šodienas varonis, jo, pateicoties viņam, esmu sapratis, ka varonis ir tas, kurš spēj domāt ne tikai par sevi, bet arī par citiem. Un karavīrs tāds noteikti ir.

Es ceru, ka izdosies nenovērsties no iesāktā, jo negribas pievilt ne viņu, ne sevi. Es ceru, ka nākotnē varēšu būt saviem bērniem tāds pats varonis, kāds viņš ir man šobrīd.

Matīss Pagrods,
Ventspils 6. vidusskolas 11.a klase

Laura Licenberga, Kuldīgas Tehnoloģiju un tūrisma tehnikuma 1. kurss

Tētīm nepiemīt supervaroņa spēks, tētīm piemīt daudz vairāk. Tētis spēj just. Viņam piemīt superspēks – zināt, just, kad man ir slikti, kad no noguruma viss paliek pelēks, kad kaķi, kas skrāpē dvēseli, sākuši virzīties uz sirdi, kad pirmās asaras rit pār vaigiem. Viņš, laužot visus fizikas likumus, jau dažu sekunžu laikā stāv ar salvetēm rokās.

Tētis gaidīs, tētis uzklaudīs un cieši apskaus ar spēcīgajām, bet siltajām, laipnajām rokām.

Tētis iemācīs. No pašas bērņības viņš pacietīgi paliks, palīdzēs un piestrādās pie manām kļūdām. Viņš palīdzēs, kad makšķerēšanas laikā sapinas aukla, kad pilnībā nenaspiežu sajūgu, ieteiks un būs kopā tik ilgi, cik vajag. Viņš vienkārši būs. Vien viņa tuvums sniedz drošību un pārliecību.

Tētis spēj. Protams, manam tētīm piemīt īpašs spēks un mērķtiecība. Nav tādas lietas, kuru viņš neprastu salabot mājās. Dažreiz rodas sajūta, ka tētīm palīdz rūķīši, jo viņam viss izdodas. Viņš nepieņem sakāvi – vai tā būtu lustras spuldzīte, vai pirts jumts.

Tas, ka mans tētis ir tāds, padara viņu par varoni. Rīcība un mīlestība pret ģimeni, sevi un pasauli, viņa entuziasms un no pārliecības spīdošās acis. Visus apkārtesošos cilvēkus tēva tuvums motivē.

Tēta burvīgi zaļās acis, smieklīgās ausis un skaistais, viltīgais smaids

vienmēr spīd kā pats gaišākais saules stariņš tumšo mākoņu vidū.

Paldies tēvam par to, ka viņš kļuva par manu varoni. Nav bijis tādas minūtes, kad es par to nožēlotu. Tētis ir, bija un būs mans galvenais un mīļākais varonis.

Marija Gorbačova,
Daugavpils Zinātņu vidusskolas 10.c klase

Varonis ir kāds, kurš spēj pacelties pāri savām bailēm un [..] ierobežojumiem, lai palīdzētu citiem, bieži vien pat tad, ja tas prasa lielu personīgu upuri. Varoņiem piemīt liela apņemšanās nodrošināt citu cilvēku labklājību.

Tā kā aizraujos ar filozofiju un psiholoģiju, iepazīnos ar Viktora Emīla Frankla aizraujošo un iedvesmojošo stāstu. Viktors Emīls Frankls ir austriešu filozofs, psihologs, neirologs un logoterapijas dibinātājs, kā arī viņš izdzīvojis holokaustā. Daži viņu dēvē par fēniksu viņa stāsta un izturības dēļ.

Viņš tiešām ir šī titula cienīgs, jo ne tikai pārdzīvoja traģisku notikumu, bet arī atguvās un kļuva par labāku cilvēku, pierādot, ka fēniksi nav sastopami tikai mītos.

Pirms holokausta sākuma viņš kļuva par neiroloģiskās nodaļas direktoru ebreju pacientiem. Viņš sabotēja nacistu procedūras, uzstādot nepatīkamas diagnozes, lai novērstu garīgi slimo pacientu eitanāziju.

Paula Linde, Iļģuciema pamatskolas 4. klase

Lai spētu glābt cilvēkus, kurus pat nepazīna, Viktors Frankls bija gatavs ziedot savu dzīvību, jo vēlējās uzlabot citu dzīvi.

Frankls, pabijis vairākās koncentrācijas nometnēs, palika optimistisks, neskatoties uz drūmajiem apstākļiem. [..]

Intervijā pēc holokausta Viktors Frankls teica: „Cilvēkam var atņemt visu, izņemot vienu – izvēlēties attieksmi noteiktos apstākļos, izvēlēties savu ceļu.” Frankls ir sarakstījis grāmatu „Tomēr teikt

dzīvei jā”, kura tiek dēvēta par vienu no ietekmīgākajām grāmatām par dzīves jēgu un mērķi.

Viktora Emīla Frankla varonība ir acīmredzama, viņa spēja atrast jēgu un aizsargāt savu cilvēcību neiedomājamos apstākļos ir varena. Viņa ieguldījums psiholoģijā, īpaši logoterapijā, ir veidojis lielu un ilgstošu ietekmi. Frankla mācības turpina iedvesmot cilvēkus atrast dzīves jēgu, izdarīt apzinātas izvēles un izturēt

izaicinājumus. Frankla apbrīnojamā vēlme palīdzēt citiem padara viņu par īstu varoni.

Nora Rone,

Liepājas Raiņa vidusskolas 10.c klase

Mans varonis ir mamma. [..]
Katra sieviete, kļūstot par mammu, atvadās no savas vecās dzīves. Es noteikti neapgalvoju, ka dzīve beidzas, taču ikdienu mainās. Varētu teikt, ka manai mammai ikdienu mainījās divkārti, uzzinot, ka būsīm divi: es un mans dvīņubrālis. Protams, ka nezinu, kā mamma jutās tad, bet gribētu viņu redzēt tajā laikā un saprast, ko viņa domāja.

Lai arī cik daudz atbalsta būtu apkārt, nekas nespēj sagatavot sievieti šīm pārmaiņām. Mamma stāstīja, kā ar brāli augām, kādas bija mūsu mīļākās nodarbes. Un tad, kad man pašai jau sāka veidoties atmiņas, es atceros, cik daudz mamma centās, lai mums vienmēr viss būtu.

Mamma nerunāja par to, cik grūti viņai bija, vai par brīžiem, kad nezināja, ko iesākt. Man šķiet, ka arī tagad mammai ir domas un sajūtas, ko viņa patur pie sevis, jo vēlas mūs pasargāt. Bet mēs jau paši daudz dzīves gudrību saprotam, varam tikt galā ar savām problēmām un vēl palīdzēt arī mammai. Tā patiesībā ir brīnumaina sajūta, ka varam noņemt kādu nastu no viņas pleciem.

Ar brāli vienmēr esam dzirdējuši, cik ļoti mamma mūs mīl, ka esam viņas lielākā dzīves svētība. Un atcerējos sevi

pirms mazliet vairāk nekā 10 gadiem, kad regulāri bija doma, ka izsaku pateicību par labāko mammu pasaulē. Kaut arī es pieaugu, manas domas un apstākļi dzīvē mainās, taču viena atziņa ir palikusi nemainīga – mana mamma ir varonis.

Anna Gabriela Hofmane,

Iecavas vidusskolas 11. klase

Mans varonis nav no komiksa, grāmatas vai filmas, bet [..]
gan īstās dzīves iedvesmas avots. Viņa vārds ir Kristaps Neretnieks, ievērojams latviešu jātnieks. Dinamiskajā jāšanas sporta pasaulē, kur jātnieka un zirga saikne saplūst vienā veselumā, viņš izceļas starp Latvijas jātniekiem ar saviem panākumiem. Kristapā esmu atradusi ne tikai varoni, bet arī dzinējspēku straujajai izaugsmei šajā valdzinošajā sporta veidā.

Kristaps Neretnieks ir ne tikai iekarojis jāšanas sporta pasauli, bet arī iesācis jaunu ēru Latvijas jātnieku pulkā. Viņa ceļš no Latvijas vietējiem laukumiem uz olimpiādes grandiozo arēnu ir veicinājis personīgo izaugsmi kā pirmajam jātniekam no Latvijas olimpiskajās spēlēs konkurēt. Mūsu valstī šis sporta veids kļūst arvien populārāks. Jāšanas skolas piedzīvo jaunu dalībnieku pieplūdumu, un vietējās sacensībās vairojas gan apmeklētāju skaits, gan konkurētspēja. Jātnieku kopiena, kas kādreiz bija samērā maza, paplašinājās, Kristapa iedvesmota, paņēma grožus un ielēkšoja jāšanas pasaulē.

Viens iemesls, kāpēc Kristaps Neretnieks ir mans varonis, ir viņa cilvēcīgā attieksme pret zirgiem. Jau no mazotnes puisī piesaistīja šīs majestātiskās radības, un viņa saikne ar tām ir pārsteidzoša. Kristaps zirgus redz ne tikai kā rīkus uzvarai, bet arī kā partnerus kopīgai izaugsmei uz panākumiem. K. Neretnieks saka: „Ar zirgiem nav kā mašīnām – iekāp, spied pedāļus, un tā dara tikai to, ko tu pats liec. Ja zirgam liec kaut ko darīt, viņš ne vienmēr klausā, katrs savs mērķis, darbība ar zirgu ir jāsarunā. Tas noteikti šo sportu padara grūtāku. Līdzīgi ir ar maršrutu sarežģītību – jo grūtāki maršruti, jo interesantāk tos pieveikt. Arī katram zirgam ir sava specifika. Viena no lietām, kas jāņem vērā, ir lēkša jeb soļa izmērs.” [..]

Mūsdienās daudzi jātnieki izmanto zirgus kā mašīnas, viņi tos nemīl, bet gaida no tiem uzvaru. Kristapa mīlestība pret dzīvniekiem izceļ viņu kā varoni, kurš augstu vērtē jātnieka un zirga attiecības, atzīstot tās par panākumu stūrakmeni jāšanas sportā. Jo vairāk es iedzīvojos, jo vairāk saprotu, cik svarīgi ir būt vadošai figūrai. Kristaps Neretnieks izceļas ar prasmi sēdēt seglos, kā arī dziļu izpratni un cieņu pret šiem lieliskajiem dzīvniekiem.

Turklāt Kristapa ceļš uz panākumiem nav bijis bez izaicinājumiem. Sportā būtisks ir finansiālais nodrošinājums, jo viens nekur tālu nevar tikt, un resursiem bieži ir izšķiroša nozīme. Kristaps ir

saskāries ar šķēršļiem, īpaši valstī, kur jāšanas sports netiek pietiekami atbalstīts. Tomēr viņš cīnījies kā īsts varonis. Puiša stāsts ir apliecinājums tam, ka īstie varoņi atrod spēku un pārvar šķēršļus. Kristapa Neretnieka uzcītība ir vēl viena īpašība, kas viņu padara īpašu. Neatkarīgi no tā, vai viņš nenogurstoši trenējas, sacenšas starptautiskā mērogā vai popularizē jāšanas sportu Latvijā, Kristaps pieiet katram savas dzīves aspektam ar atdevi, kas iedvesmo apkārtējos. Viņa tiekšanās pēc izcilības nav tikai personīga slavas gūšana, bet arī vēlme attīstīt jāšanas sportu savā valstī un atstāt paliekošu iespaidu uz nākamajām Latvijas jātnieku paaudzēm. Kad es treniņos noguru vai neveicās vadīt zirgu, Kristaps Neretnieks kalpoja kā pastāvīgs atgādinājums, ka panākumus mēra ne tikai medaļās un rozetēs, bet arī smagā darbā, kas veido jātnieku un zirgu par partneriem. Viņa uzvaras ir ietekmējušas manu attieksmi pret treniņiem, ieaudzinot pārliecību, ka harmoniskas partnerattiecības ir atslēga, lai sasniegtu izcilību laukumā.

Kristaps Neretnieks ir ne tikai varonis, bet arī iedvesma jāšanas sapņiem, kas manī deg. Viņa ceļš uz panākumiem radīja man mīlestību pret sportu. Kristaps Neretnieks jau vairākas reizes pierādījis, ka var konkurēt ar pasaules vadošajiem konkūra sportistiem – trīs reizes uzvarējis Pasaules kausa posmā Rīgā. Neretnieks ir pirmais latvietis, kurš veiksmīgi startējis

Pasaules kausa finālā un Pasaules jāšanas spēlēs, vienīgais Latvijas sportists, kurš sasniedzis pasaules reitinga simtnieku. Tie ir varoņa cienīgi panākumi.

Elīza Evelīna Fišere,
Madlienas vidusskolas 12. klase

Mans varonis ir vecākais brālis. Tieši tik vienkārši! Brālis. [...] Viņš ir tāds, kādam vajadzētu būt katram brālim, – izpalīdzīgs, devīgs, patiess, mērķtiecīgs, drosmīgs, gudrs, mīlošs. Bet viņš nav tikai brālis! Viņš ir arī dēls, mazdēls, lielisks draugs, krusttēvs un drīz būs tikpat brīnišķīgs tētis.

Brālis ir bijis man blakus gan priekos, gan bēdās, vienmēr sniedzot neapšaubāmu atbalstu. Devīgs – tāds ir mans brālis. Viņš dod un neko neprasa pretī. Brālis dāvina man savu laiku, mīlestību, rūpes un padomus, kurus uzklausu, jo viņa viedoklis ir vissvarīgākais. „Esmu priecīgs, par kādu cilvēku esi izaugusi. Tu esi pati labākā!” – šie brāja vārdi, saņemti kādā no īsziņām, ir labākais uzmundrinājums, kādu vien varētu vēlēties. Katru reizi, kad sāku apšaubīt savas spējas, viņš mani uzmundrina un atgādina, ka vienmēr ir man blakus. Un tā ir taisnība! Viņš patiešām ir bijis blakus gan visos svarīgākajos dzīves notikumos, piemēram, izlaidumā, gan arī tad, kad brālis visvairāk bija vajadzīgs. Tas ne vienmēr izpaudās fiziskā būšanā blakus. Tie bija telefona zvani un īsziņas,

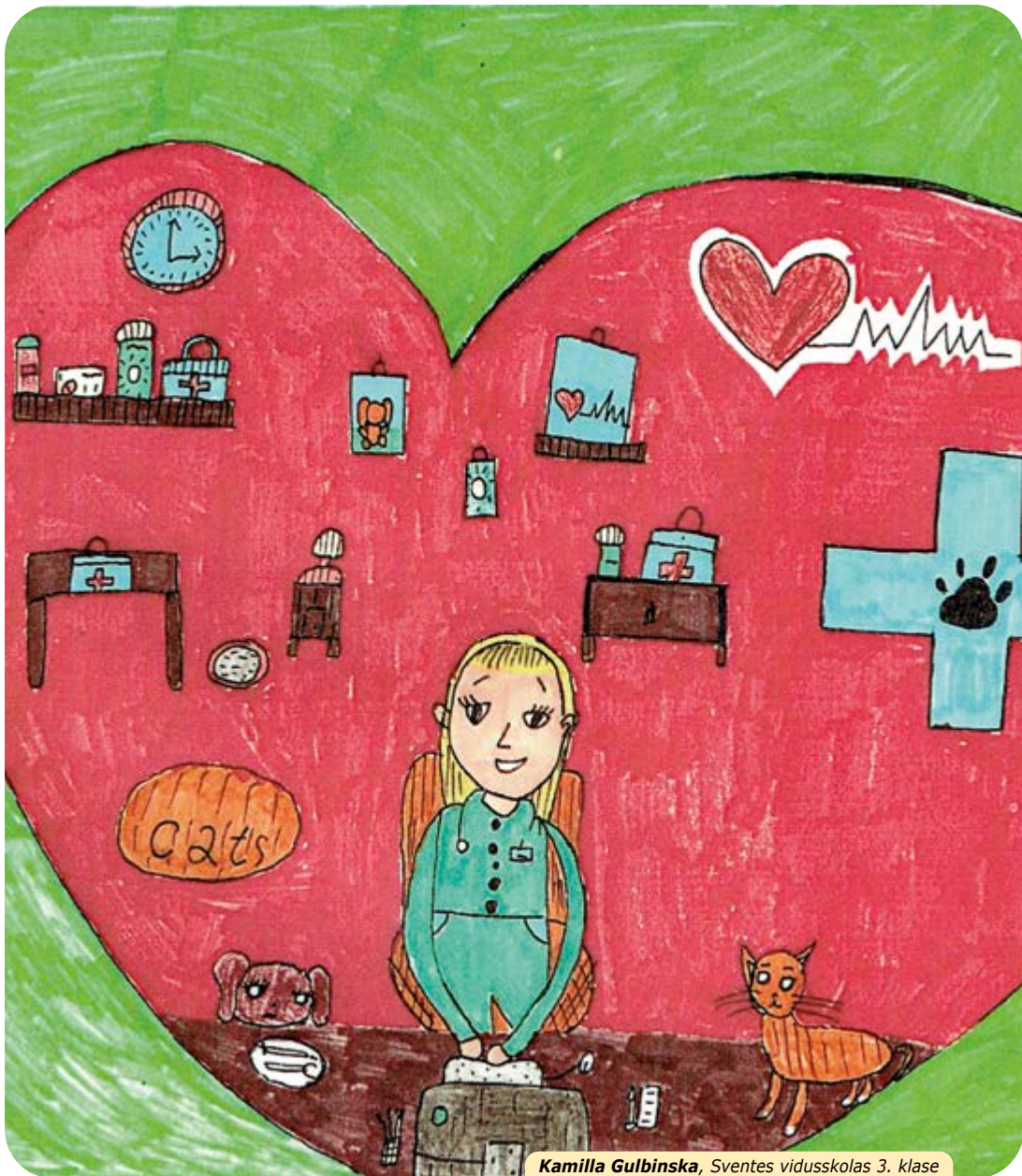
kas palīdzēja „nenokārt degunu”. Un, kad saku viņam paldies, viņš vienkārši atsaka: „Kam tad vēl esmu domāts?! Es taču esmu tavs brālis!”

[..] Kad nevaru pieņemt kādu lēmumu, zinu, ka viņš spēs palīdzēt. Brālim var uzticēties, jo viņš to ir neskaitāmas reizes pierādījis un turpina to darīt. Viņš ir patiesi dzīvesgudrs cilvēks, kurā ir vērts klausīties, jo brālis ir pieredzējis daudz. Brālis man atgādina, cik svarīgi ir novērtēt un izbaudīt katru dzīves doto mirkli un iespēju. Pēc šāda moto arī cenšos dzīvot.

Stiprs – tāds ir mans brālis. Viņš ir spējīgs sasniegt visu, ko vien vēlas, jo ir neatlaidīgs un seko saviem mērķiem. Viņš spēj pārvarēt šķēršļus un grūtības un turpināt iet savu ceļu ar smaidu uz lūpām. Pat tad, kad brālis gāja cauri grūtākiem periodiem, viņš nezaudēja savu pozitīvismu un turpināja būt tas pats lieliskais brālis, kādu zinu. Viņš turpināja smaidīt, jokot un atbalstīt mani. Brālis ir man rakstījis, ka esmu viens no viņa spēka avotiem, un esmu ļoti priecīga, ka arī es, Sīkā, esmu viņa spēka avots.

Devīgs, patiess un stiprs. Viņš – visā savā vienkāršībā un cilvēcīgumā ir mans iedvesmas avots kļūt labākai, un ceru, ka kādu dienu būšu kaut uz pusi tik lieliska kā viņš. Tik lieliska kā mans brālis Gatis Pērsis.

Patricija Pērse,
Limbažu Valsts ģimnāzijas 10. klase

Kamilla Gulbinska, Sventes vidusskolas 3. klase

Mans varoņa stāsts ir par cilvēku, patiesībā diviem, kurus es dzīvē tā arī nesatiku – tā ir manas vecmāmiņas mamma Marija un viņas māsa Anna.

Ar šīm stiprajām sievietēm iepazīšos, kad ar vecākiem apmeklēju Liepājas Okupācijas muzeju, kur uz Sibīriju izsūtīto cilvēku sarakstā bija arī manas omītes ģimene. Un tad mamma mums izstāstīja stāstu par to, kā tālajā 1949. gada marta naktī vecvecmāmiņas mājā iebruka bruņoti cilvēki un lika sakrāmēties un doties prom no mājas, neko nepaskaidrojot. Tā mana vecvecmāmiņa Marija ar četriem maziem bērniem un māsu nonāca lopu vagonā un tika izsūtīti uz Sibīriju, kur dzīvi vajadzēja sākt klajā laukā, lipināt būdiņu no salmiem un govīs mēsliem, meklēt iztiku. Dažkārt, lai izdzīvotu, bijis jāiet zagāt pienu no kolhoza govīm, lai bērniem būtu, ko ēst. Novērtētas tika pat kartupeļu mizas, lai izdzīvotu. Vecvecmāmiņa zaudēja savu jaunāko dēlu, vēl zīdaini, kad tam nāca zobi visi reizē. Vēlāk pati salauza kāju, ko slepus nāca palīdzēt iztaisnot un nostiprināt pie koka dēļa kāda vācu izcelsmes medmāsa, kura to nedrīkstēja darīt. Tāpēc tas notika naktī un pret sāpēm līdzējusi vien iespēja iekosties pagālē un ciest klusu. 1956. gadā vecvecmāmiņas kustību traucējumu dēļ ģimene saņēma atļauju atgriezties Latvijā. Skrienot uz vilcienu, Marijas māsa Anna paklupa un uz ceļa izbira pašceptie pīrāgi. Anna bijusi uzticama pavadone un vīriešu darbu darītāja visu izsūtījuma laiku, tāda

viņa bija līdz mūža galam, arī atgriežoties dzimtenē.

Pēc mammas stāstītā, Marija un Anna, daloties atmiņās, bija saglabājušas spēju par to pasmieties, sakot, ka tie nu gan bija traki laiki, taču nekad nav žēlojušās vai kādu vainojušās. Neskatoties uz to, ka dzimtas īpašumi bija atņemti – nacionalizēti – un ka dzīve atkal bija jāsāk no nulles, manas ģimenes stiprās sievietes vienmēr atrada risinājumu, darbu un saglabāja optimismu.

Es novērtēju savas dzimtas sievietes, viņu viedumu un spēju rast risinājumu jebkādos apstākļos. Tas liek padomāt, cik bieži mēs par pašsaprotamām uzskatām tādas lietas kā ēdienu, veselu ķermeni, pajumti un mūsu brīvību būt. Un pēc visa pārdzīvotā viņas nečikst, ka viņām darīts pāri, viss atņemts, viņas nemeklē vainīgos ārpusē, kaut gan varētu dažus nosaukt arī vārdā. Manas dzimtas stiprās sievietes izvēlas būt, darīt, radīt, vairot prieku, sāpīgās epizodes atstāt ar humora devu un izstarot mieru, rūpes un mīļumu.

Tāpēc mūsdienās, kad apkārt tik daudzi sūdzas, vaimanā, meklē vainīgos un turpina sēdēt dīvānā pie TV ekrāna, neko nedarot, pašiznīcinot savu veselību, manas vecvecmāmiņas stāsts ir varoņa stāsta cienīgs. Katram der atrast savu varoni sevī un vienkārši darīt labāko, ko savā situācijā katrs var.

Tina Vasermane,

Liepājas Raiņa vidusskolas 10.c klase

Anastasija Frelireizena (Anastiia Freiereizen), Liepājas Centra sākumskolas 6.a klase

Mūsdienās jēdzienus „varonība” un „varonis” visbiežāk saista ar pagātni, kad bija karš vai bija jāpārvar dažādas grūtības, taču varonis var būt arī pavisam vienkāršs, ikdienišķs cilvēks, kurš dara savu darbu pēc labākās sirdsapziņas. Tātad tas ir cilvēks, kurš iedvesmo, motivē un māca darīt labu. Tieši šī iemesla dēļ katram cilvēkam ir savs varonis, un man tā ir dakterīte Ingūna.

Dakterīte Ingūna – tik sveša, bet tajā pašā laikā tik tuva! Tik daudz jūtu un emociju pārņem, kad domāju par viņu. Siltums, atbalsts, palīdzība, cerība... Mani pārņem tikai pašas labākās sajūtas. Mēs neredzamies bieži, bet viņa man tik un tā nozīmē ļoti daudz.

Kad iepazīnos ar dakterīti, es biju vēl pavisam mazs zīdains. Gan toreiz, gan tagad viņas darba ikdiena pāriet Rīgas Bērnu klīniskajā universitātes slimnīcā. Tad, kad dodos vizītē pie ārstes, vēroju, kā viņa izturas pret pacientiem, un pārsteidz tas, cik pacietīga un laipna viņa spēj būt arī sarežģītās un nepatīkamās situācijās. Viņa prot atrast vārdus, lai dotu cerību un ticību veiksmīgam ārstēšanas iznākumam.

No dakterītes izstāro tikai laba enerģija. Es vēlos viņu salīdzināt ar zilu rudzupuķi labības laukā, jo man patīk rudzupuķes, un zilā krāsa taču ir cerību krāsa. Sīks, sīks ziediņš, taču tas priecē cilvēka acis, tas padara vienmuļo labības lauku krāsainu un dzīvu. Tieši to dara arī

daktere Ingūna – dāvā saviem pacientiem prieku un iespēju dzīvot krāsainu dzīvi.

Mēs it kā „izaugām” viena otras acu priekšā. Es izaugu no zīdaiņa līdz gandrīz pieaugušam cilvēkam, bet viņa – karjerā un profesionālisma ziņā. Tāpēc viņa varētu būt rudzupuķe, kas aug ar katru dienu arvien skaistāka un spēcīgāka un glābj ar savu skaistumu un labsirdību.

Dakterīte man un manai ģimenei ir darījusi tik daudz laba, ka pat nezinu, vai spēšu kādreiz to atmaksāt. Es ļoti ceru, ka nākotnē kļūšu par to cilvēku, kurš ir pelnījis šo palīdzību, un viņa tad varēs ar mani lepoties.

Vēlos dakterei Ingūnai pateikties, ka rūpējas ne tikai par manu sirdi, bet arī par citu bērnu sirdīm. Viņa ir paraugs, un tāpēc es cenšos katru dienu kļūt arvien labāka, nekā biju vakar vai aizvakar. Un es ceru, ka man tas izdodas.

Mana varone ne tikai iedvesmo, bet arī māca darīt labas lietas un motivē. Pateicoties viņai, es esmu šeit. Viņa ir mans spēks un cerība labākai nākotnei.

Monta Ziemele,

Ventspils 6. vidusskolas 10.a klase

Mans varonis ir vecvecmamma Dzidra Meldre. Viņa piedzima 1928. gadā Sunākstē, Jēkabpils novadā. [..]

Kad Dzidra bija jauna, viņai patika dzīvot laukos, viņa iemīlēja kaimiņu mājas

„Mēlmēmu” saimnieka dēlu Laimoni Lapu un 1944. gadā apprecējās.

Īsi pēc kāzām Laimonim draudēja iesaukums padomju armijā, no kura viņš izvairījās. Abu starpā mīlestība bija tik liela, ka viņi pieņēma lēmumu abiem iestāties nacionālo partizānu kustībā un tajā sāka aktīvi darboties. Tas nebija viegli, jo, lai slēptu savu darbību, vajadzēja bieži pārvietoties no vienas Latvijas vietas uz otru, tāpēc nebija vietas, kuru saukt par mājām. Tā viņi šajā kustībā darbojās no 1945. līdz 1949. gadam.

1947. gadā Dzidrai un Laimonim piedzima mīlestības bērns Uldis, manas mammas tētis. [...] Lai pasargātu, Uldim ne tikai mainīja uzvārdu uz Dzidras tēva uzvārdu Zeps, lai neviens nezinātu īstos vecākus, bet Dzidra dēlu arī atstāja pie savas māsas Irmas, lai tā rūpējas par viņu kā savu dēlu.

Tas nepasargāja mazo Uldi no represijas, jo 1949. gadā Dzidras māsa ar vecākiem un dēlu Uldi tika izsūtīti uz Sibīriju.

Dzidra un Laimonis turpināja darboties partizānu kustībā. Tas bija jādara slepeni, tāpēc viņi slēpās un darbojās Jēkabpils rajonā. Lai cik piesardzīgi darbojās, 1949. gada martā viņus tomēr atrada padomju varas darboņi, un bēgšanas laikā Laimoni nošāva, bet Dzidra tika ievainota, arestēta un ieslodzīta Rīgā Stūra mājā.

Dzidrai piesprieda 10 gadus izsūtījumā uz Sibīriju un 5 gadus bez tiesībām atgriezties dzimtenē.

Tur viņai piedzima dēls, kuru tā nosauca par Laimoni, lai pieminētu savu mirušo vīru un bērna tēvu, taču viņai nebija lemts pašai audzināt savu dēlu, jo skarbie likumi lēma, ka viņa savu bērnu var satikt vienreiz dienā, tikai lai pabarotu. Kad bērniņš jau bija nedaudz vecāks, māte viņu varēja redzēt tikai vienreiz mēnesī. Laimonis, kā visi pārējie izsūtīto bērni, māti pat sāka neatpazīt, kas manai vecvecmammai sāpēja visvairāk. Kad dēlam bija trīs gadi, viņi tikās pēdējo reizi, jo viņš tika ievietots Sverdlovskas bērnu namā, no kura vecākiem izsūtījumā par bērniem nebija nekādas informācijas. Lai arī kā visādiem līdzekļiem vecvecmamma centās atrast savu dēlu, tas viņai līdz šai baltai dienai nav izdevies. Tāpēc viņš ir zudis ģimenei. Tad Dzidrai piedzima viņas pēdējais bērniņš – Biruta. 1968. gadā abas atgriezās Latvijā. Tēvzemē Dzidra sevi uzturēja, strādājot kolhozā. Dzidra Meldre nomira 2007. gadā, bet Biruta ar saviem bērniem vēl joprojām dzīvo Jēkabpilī, kuriem viņa stāsta par savu stipro mammu.

Mana vecvecmamma bija ļoti drosmīga, viņa savā dzīvē daudz kam bija izgājusi cauri. Mamma bieži pavadīja laiku ar savu vecmammu. Dzidra bija nosvērta, mīloša, un viņa ļoti mīlēja savus bērnus un mazbērnus. Skumjos pārdomu brīžos, lai izbēgtu no realitātes, viņa spēlēja akordeonu.

Kaut gan mums nebija lemts dzīvē satikties, es apbrīnoju vecvecmammās gara stiprumu, mērķa skaidrību, dzimtenes un cilvēku mīlestību. Viņa palīdzēja

uzaudzināt arī manu mammu. Es jūtu sevi plūstam viņas asinis, tas liek man, viņas mazmazmeitai, būt lepnai. Viņa ir mana varone vārda vistiešākajā nozīmē. Paldies tev, vecvecmamm!

Sonora Lība Akone,
Ogres tehnikuma 2. kurss

Pasaulē, kur valda haoss un citas šausminošas lietas, katram no mums ir nepieciešams varonis, kurš palīdz grūtos brīžos, – gaismas un siltuma avots tumšajai un bailīgajai minūtei, stundai un dienai. Tādos brīžos, kad mums pasaule šķiet drūma un biedējoša, varonis var būt pat parasts cilvēks, bet viņa spēja iedvesmot un pasargāt ir neaizvietoājama. [...] Viņš ir cilvēks, kas iemieso neatlaidīgu drosmi, iekšējo spēku un vēlmi uzlabot pasauli ap sevi, iespējams, pat nenojaušot, cik lielu ietekmi viņš atstāj uz mani. Tā ir pēdējā cerība, kad šķiet, ka viss ir zudis, un atbalsts, kad dzīves problēmas varētu būt neizturamas. Mans varonis ir glābējs, vienmēr klusā, bet nepārtraukti klātesošā veidā, sniedzot atbalstu un spēku turpināt.

Tas, kas šo varoni manās acīs padara īpašu, ir tā neaizskaramais spēks un dzīvotspēja. Neskatoties uz visām dzīves grūtībām un cīņu ar negodīgo pasauli, viņa gars paliek neskartas un turpina rādīt ceļu kā patiesi spēcīga personība, kas spēj uzvarēt jebkuru šķērslī. Mans varonis ir kā dzīvības avots, no kura spēju uzņemt spēku un

ņemt piemēru. Viņa nemitīgā apņemšanās un cīņas gars ir pastāvīgs atgādinājums, ka pat visgrūtākajos brīžos nedrīkst padoties un zaudēt optimismu. Viņš palīdz saprast, ka cilvēka gars ir nesalaužams un ka mēs varam pārvarēt jebkuras dzīves likstas. Šis spēks man kalpo kā piemērs, kas pastāvīgi iedvesmo meklēt savu iekšējo stiprumu un izmantot to, lai pārvarētu grūtības.

Neatkarība ir būtiska varoņa iezīme. Tas nav ļoti ieinteresēts citu viedokļos un lēmumos. Kritika tiek cienīta, bet nevar ietekmēt pamatvērtības un mērķus. Katram no mums ir jābūt apņēmīgam un neatlaidīgam, lai radītu ceļu uz laimi un attīstītu savas stiprākās spējas.

Raksturojot varoni, neder salūti, sajūsmas saucieni vai ovācijas. [...] Tā klātbūtne ir kā silts pavasara vējiņš, ko jūtu, bet neredzu. Šajā pasaulē ir grūti dzīvot vienatnē, tāpēc ikvienam nepieciešams savs varonis.

Kad dzīvē saskaramies ar grūtībām un cerības šķiet zudušas, varonis nekad neizvairīsies, nenošlēpsies un nemainīs savu nostāju attiecībā uz mani, kad nepieciešams atbalsts. Viņa iekšējais garīgais spēks ir kā dzīvības līnija, kas paceļ no bezdibeņa, kad spēka nepietiek ne cīņai, ne izdzīvošanai. Viņš ir kā neizsaukts glābējs, un rīcība pauž daudz vairāk nekā vārdi. Šajā neatlaidīgajā spēkā, neatkarībā un sapratnē atrodu iedvesmu un savu varoni šodienai.

Ieva Surgunte,
Rudzātu vidusskolas 12.a klase

Laura
Jankina

Laura Jankina, Jaunjelgavas vidusskolas 9. klase

*„Man svarīgi, lai tam, ko daru, ir jēga.”
(Ieva Vārna)*

Mana varone ir žurnāliste Ieva Vārna.
[..] 2022. gada februārī notika Krievijas iebrukums Ukrainā. Vēl līdz šai dienai Ukraina cīnās ne tikai par savu brīvību un tautu, bet arī par mūsu, Latvijas, drošību. Pirmajās iebrukuma dienās sociālie mediji, televīzijas kanāli un radio stacijas nemītīgi raidīja jaunu informāciju par notiekošo Ukrainā. Te nu aizsākās stāsts par latviešu un ukraiņu varoni – Ievu Vārnu.

Nu TV žurnāliste ir kļuvusi par ievērojamāko Ukrainas kara reportieri. Kopš kara sākuma katru dienu ir jaunas reportāžas no Ukrainas televīzijas kanālā TV3. Žurnāliste kopā ar operatoru Sergeju Medvedevu un producentu Valdi Franci ir izveidojuši vairākas dokumentālās filmas („Karš Ukrainā. Krievijas noziegumi”, „Karš Ukrainā. 365 dienas”), kurās apskata un izpēta karu no dažādiem skatpunktiem un uzklasa dažādu cilvēku stāstus. Ieva Vārna saņēmusi arī Triju Zvaigžņu ordeni, kas ir augstākais valsts apbalvojums. Viņa teju katru kara mēnesi ir devusies komandējumos uz dažādām frontes vietām. Kā mūsdienu jaunietis, kas aktuāli seko līdzī jaunumiem sociālajos tīklos jau kopš kara sākuma, katru dienu Ievas Vārnas profilos redzu jaunu informāciju par notiekošo Ukrainā.

Ieva Vārna ir ļoti sievišķīga, bet viņa nav tikai šī trauzlā būtne, bet ir lielisks

piemērs tam, ka sievietes var būt spēcīgas. Arī žurnālā „Santa” Ievas Vārnas intervijā par notiekošo karu Ukrainā intervētāja raksturo Ievu kā smalku, trauzlu un ļoti jaunu, bet Ievas skatiens liecina, ka šīs acis redzējušas daudz vairāk sāpju, nekā vajadzētu. Vēl šajā intervijā Ieva Vārna saka, ka viņai svarīgi, lai tam, ko dara, ir jēga. Tāpēc janvārī savu atvaļinājumu žurnāliste pavadīja Donbasā.

Ievas Vārnas bezbailība, uzdrošināšanās un drosme braukt uz Ukrainas karstākajiem frontes punktiem, redzēt kara šausmas, uzklaut cilvēku stāstus un veidot reportāžas ar plašāku un reālāku skatījumu, lai mēs, latvieši, būtu pēc iespējas vairāk informēti un zinātu realitāti, kas notiek Ukrainā, ir kas tāds, ko nevarētu kurš katrs. Tas ir gan fizisks, gan emocionāls apdraudējums, būt TUR un redzēt šīs šausmas. Tas ir liels pārdzīvojums, ar ko cilvēkam ir jāspēj tikt galā. Lai ko viņa ir redzējusi, lai ko būtu piedzīvojusi, viņa turpina braukt uz Ukrainu, vedot humāno palīdzību, uzklaut un palīdzot ukraiņiem un veidojot jaunus stāstus, kurus izstāstīt mums Latvijā. Un tieši šis ir iemesls, kādēļ viņa ir varone.

Jā, vārds „varonis” katram nozīmē ko citu. Varonis uzdrošinās darīt vairāk, nekā no viņa prasa. Nedomā par to, kā būs labāk viņam, bet kā palīdzēs un spēs iedvesmot. Tāda ir Ieva Vārna – mana šodienas varone.

Kate Upmale,
Limbažu Valsts ģimnāzijas 10. klase

Gerda Saliņa, Ogres Centra pamatskolas 6.d klase

Lielāko manas dzīves laiku vajadzību pēc varoņiem neesmu jutis. Tomēr pirms četriem gadiem Montessori nometnē iepazīnu unikālu skolotāju, kas nu pārtapis par ļoti nozīmīgu cilvēku – manu kultūras paraugu šodien. Tas ir mūziķis, dzejnieks, aktieris, dramaturgs Kirils Vilhelms Ēcis, dzimis 2000. gadā. Varētu teikt, mans vienaudzis un laikabiedrs. Šobrīd Kirils Ēcis darbojas dažādās mākslas disciplīnās, studē Vīnē un ir literārā žurnāla „Žoklis” veidotājs.

Toreiz, pirmajā nometnē, pēc pāris vārdu pārmišanas nenojautu, ka saukšu viņu par savu dzīves skolotāju. Vienmēr ar

lielu aizrautību klausījos Kirilā, jo stāstītais likās garšīgs, svaigs un, pateicoties viņa unikālajai humora izjūtai, ļoti asprātīgs.

Pēc gada sociālajos tīklos ieraudzīju mūzikas grupas „Alejas” dziesmu, kuras dziedātājs un vārdu autors bija Kirils Ēcis. Mūzika bija kā viņš – plūstoša, brīva, unikāla, entuziasma pilna un elpu aizraujoša. Grupu uzreiz iemīļoju, tā man nozīmē ārkārtīgi daudz, un to klausos domājot un radot. Dziesma „Ūdensvīrs” vēsta par citādību un iespējamu atstumšanu. Skaidrs, ka Kirils nav tipisks cilvēks, tāpēc milzīgā pārliecība un spēja tik bezbailīgi dalīties

sava radošuma augļos ir apbrīnojama, neatkārtojama un prasa lielu drosmi.

Pirms diviem gadiem Ziemassvētkos zem eglītes saņēmu dzejas krājumu „Netikumīgie”, kuras līdzautors ir Kirils Ēcis. Tēmu režisore Krista Burāne neatkarīgajā teātrī „Dirty Deal Teatro” to iedzīvinājusi daudzslāņainā iestudējumā „Netikumīgie”, kurā kopā ar aktieriem un autoriem uzdod jautājumu, vai māksla drīkst būt brīva, kas ir māksla un vai tā ir tikumīga? Tolaik mācījos astotajā klasē, tāpēc dzejoļi un izrāde bija bezgala aktuāli. Lasot tos, aizdomīgi daudz smējos, dzejoļi bija patiesi un radušies astotklasnieku vidē.

Grāmata rosināja manī dzejas mīlestību un interesi par autoru, kurš kļuva par manu mīļāko dzejnieku – ambiciozs, dedzīgs un emocionāls. Par dzejoļi „Es esmu fatāls” skolas daiļrunas konkursā ieguvi 2. vietu.

Tā nu iepazīnu cilvēku, kas tapa par manu mīļāko mūziķi, dzejnieku un šodien – paraugu. Kirils Ēcis mani ir iedvesmojis radīt patiesāku un neparastāku mākslu.

Viņam šodien ir liela ietekme manos mākslinieciskajos procesos un radošajā telpā. Ceru, ka kādreiz arī es varēšu tik oriģināli dzīvot un radīt. Ticos pēc viņa radošuma, individualitātes, tāpēc viņš ir mans šodienas kultūras varonis, paraugs un dzīves skolotājs – apzinīgs, radošs un brīvs.

Dīvs Jankavs,

*Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas
10. klase*

[..] **M**ana varone ir Mamma. Mamma manā dzīvē ir tā, no kuras var daudz mācīties. Viņa ir mana dzīves skolotāja. Saule manā drūmajā, mākoņainajā ikdienā.

Mamma māc izgaismot katru istabu, kurā viņa ienāk. Viņai tas sanāk dabiski un nesamāksloti. Mamma smaida ir tik silts, ka spēj izkausēt visdziļāko sniegu. Arī tas viņai ir dabas dots talants. Mamma apskāvienu ir kā saules stari, kas laužas cauri manas dvēseles mākoņiem.

Protams, arī varonei pašai ir mākoņi, kas reizēm aizēno spīdēšanu. Kad mākoņi aizēno viņas dvēseles stīgas un neļauj tām skanēt, mans uzdevums ir kļūt par sauli un ar saviem stariem spīdēt cauri viņas mākoņiem. Tomēr arī šādos brīžos Mamma mēģina spīdēt pati, lai gan ne tik stipri un silti kā parasti. Ar savu nemitīgo spīdēšanu viņa māca nepadoties man, brālim un māsai. Mamma liek mirdzēt arī mums. Ar savu labo sirdi, mīlestību, neatlaidīgumu un zināšanām viņa ir izcils piemērs.

Tieši šādam ir jābūt mūsdienu varonim. Viņam ir jābūt labam cilvēkam ar mīlestību sirdī un zināšanām prātā, kā arī jābūt kā saulei, kas spēj spīdēt pat dzīves grūtajos brīžos. Labam varonim jābūt spējīgam sasildīt citus. Visas minētās varoņa īpašības piemīt manai mammai. Ar pārlicību varu teikt, ka viņa ir Mamma ar lielo „M”!

Amanda Anna Niedre,

Aizkraukles novada vidusskolas 12. klase

Pēc Ingas Ābeles romāna „Klūgu mūks” izlasišanas

Kādā drēgnā un dubļainā svētdienā es sekoju zābaku un kurpju iemītajai taciņai, kas veda uz baznīcu. Paverot mazā svētnama durvis, šķita, ka tās ved uz kādu citu dimensiju. Lai arī necila no ārpuses – iekšā tajā bija zelta un marmora detaļas, kas spēlējās ar lustru un sveču liesmiņām. Svētbildes, altāri, statujas un vitrīnas mieloja baznīcas ciemiņu dvēseles.

Apskatot baznīcas apmeklētājus, pabrīnījos, ka tie katrs bija tik dažādi. Kāds priecīgi, bet klusi čaloja, jo saticis tālāku kaimiņu, kāds nopietni šķirstīja Bībeli no vāka līdz vākam, bet kāds cits ar asarām acīs lūdās par savu vissvētāko sāpi. Bērni, darba un veci ļaudis – viņi visi bija kaut uz mirkli pārtraukuši savas ikdienas gaitas, lai atrastos baznīcā. Tā es tur stāvēju, starp mirkli un mūžību, jo šķita, ka laiks beidzis savu ritējumu.

Stāvot biju ciešāk savilkusi mēteļi, jo baznīcā nebija tik silti, cik bija daiļi. Man par pārsteigumu, pēkšņi kļuva omulīgi, un es sāku meklēt siltuma avotu. Mani vilka, stūma un sauca uz priekšu, un te nu jau gana raitā solī sekoju kam vai kādam. Es izmisīgi meklēju to, no kā man dvēselē iestājās harmonija, un man sāka likties, ka pirmo reizi dzīvē es ievilku elpu. Tad es viņu atradu. Vīrs, iekārtodamies

pirmajā solā, veltīja man laipnu smaidu. Ar skatienu šķietami pamāja, lai apsēžos blakus. Es gluži kā apburta klausīju viņu. Es apsēdos un sildīju sirdi. Es uz viņu lūkojos un pamanīju, ka vīrietim mugurā ir uzvalks, neraksturīgs sabiedrībai. Gana jocīgi bija tas, ka viņu, vīrieti, redzēju pirmo reizi.

Baznīcas mērķis ir savest kopā visus, kas tic. Es arī gāju uz baznīcu, ticot, ka atradīšu kādu piepildījumu, atbildes, ko mana dienišķā dzīve nekad nav devusi. Pēc satikšanās ar vīrieti beidzot Baznīca man arī to deva.

Vīrs beidza čubināties un apsēdās. Klusēšanu pārtrauca viņš: „Mani sauc Francis Trasuns. Ko tu meklē šajās debesīs?” „Es meklēju Dievu,” ritēja vārdi, kuriem nepieliku īpašu piepūli. Vīrs ar dziļu skatienu uzlūkoja, ieklausījās tā, it kā kāds viņam par to maksātu. „Kāpēc tu viņu meklē?” jautājums izklausījās pēc pārmetuma, bet reizē arī vēlmes saprast. Manā galvā sākās virpulis, ik pa brīdim izmezdams šaubīgu atbildi, kuru dzēsa jautājuma „kāpēc” atbalss. Es sāku lauzīt galvu, taču Francis saņēma manu nosalušo roku un iesāka: „Es zinu atbildi, taču tu ne.” Mani uzliesmoja dusmas. Ko šis vīrietis no sevis iedomājas? Kas viņš tāds ir, lai zinātu vairāk par mani nekā es pati?

Lai remdētu dusmas pret Franci, es aizvēru acis un ievilku dziļu elpu. Kad atvēru acis, Francis jau bija prom. Līdz

ar viņa prombūtni es beidzot sapratu, ka Dievu meklēju tāpēc, ka centos atrast ceļu pati uz sevi. Atbilde atnāca pie manis mirklī, kad Francis izgaisa.

Esmu pateicības pilna savam šodienas varonim – Francim Trasunam. [..]

Evita Marija Aizpuriete,

Rudzātu vidusskolas 12.a klase

Senākos laikos varoņi bija mītiskas personas un leģendas – ideāls, izdomāts koncepts, tikumības un perfekta rakstura iemiesojums. Mūsdienās, kad ir plaši pieejami vēstures resursi un iespēja zināt par jebkuru pazīstamu cilvēku globāli, varoņi ir kļuvuši par īstiem cilvēkiem, tomēr vēl joprojām idealizēti, jo nevar patiesi spriest par cilvēku, kuru nepazīsti.

Mana varone bija mūķene, žēlsirdības vēstnese Māte Terēze. Bieži viņas vārds ir sinonīms labsirdībai, altruismam un labdarībai, novietojot viņu uz robežas starp īstu cilvēku un leģendu, pat padarot viņu par katoļu svēto. Bērnībā par Māti Terēzi daudz nezināju, vien to, ka viņa bija gandrīz kā eņģelis uz zemes. Bet mani pārsteidza kontrasts starp dievišķi labsirdīgo reputāciju un īstās dzīves notikumiem. Nespēju noticēt, ka viņas patversmes bija midzenis sāpēm un mokām, jo viņa ticēja, ka tās cilvēku padara tuvāku Dievam. Viņa kristīja cilvēkus uz nāves gultas, ignorējot šo

cilvēku piederību citām ticībām, uzskatot, ka viņa tos glābj un atpestī, atņemot izvēles iespēju un reliģisko autonomiju mirstošajiem. Var domāt, ka Māte Terēze centās palīdzēt, un, protams, daudziem cilvēkiem patiešām arī palīdzēja, arī viņas labdarības ietekmi nevar ignorēt, bet vai labdarības vārdā attaisnojama jebkāda rīcība?

Mans varonis bija angļu rakstnieks, žurnālists Džordžs Orvels. Viņa grāmata „1984” pilnībā mainīja manu viedokli par apkārtējo pasauli un iepazīstināja ar mīļāko literatūras žanru – distopiju.

Dž. Orvels aprakstījis drūmo nākotni tik meistarīgi, ka jutos tikpat bezcerīgi un bezspēcīgi kā grāmatas galvenais varonis Vinstons. Romāns „1984”, atklājot totalitāras varas ietekmi uz indivīdu un sabiedrību, ir pārsteidzoši aktuāls arī 74 gadus pēc publicēšanas. Dž. Orvels nebija ideāls vīrs ar pastāvīgi pareiziem uzskatiem un rīcību. Viņa viedoklis par ebrejiem, attieksme pret sievietēm, minoritātēm mūsdienās netiktu uzskatīti par pieņemamiem. Dž. Orvels ir tikai cilvēks, un viņa darbus nevar uztvert kā akmenī kaltus baušļus, jo arī viņa uzskati, neskatoties uz to ietekmi un aktualitāti, ir viņa subjektīvais viedoklis, ko ietekmējusi viņa pieredze un laika periods.

Mans varonis bija 20. gadsimta sākuma franču tēlnieks Ogists Rodēns. Viņš bieži dēvēts par modernās tēlniecības pamatlicēju. Viņa darbiem piemita

sarežģīts un plūstošs reālisms mākslā, ko var redzēt viņa slavenākajā darbā „Domātājs”. Rodēns bija sarežģītās attiecībās ar Kamillu Klodelu – jaunu mākslinieci, kurai kā sievietei tajā laikā tika liegta mākslas izglītība augstskolās. Viņa bija Rodēna mūza, iedvesmas avots un mīļākā. Bieži veidoja Rodēna skulptūru sarežģītākās daļas, īpaši rokas un kājas, kā arī parakstīja savus personīgos darbus ar Rodēna vārdu, lai tos pieņemtu izstādēs. Rodēns jaunajā sievietē radīja paranoju, un viņa nereti iznīcināja savus darbus, baidoties, ka Rodēns nozags tos kā savu veikumu. Viņa nomira vientulībā, nabadzībā, pasaulei tā arī neiepazīstot viņas talantu. 2017. gadā par godu K. Klodelai tika atklāta izstāde, tomēr līdz šai dienai nav zināms, cik „Rodēna” darbu patiesībā bijuši viņas darba augļi. Man tēlniecība ir bijusi mīļš un valdzinošs mākslas veids, tāpēc ir nepatīkami uzzināt, ka viens no maniem elkiem zadzis darbus, kas mākslas pasaulē ir īpaši smags pārkāpums. Es vairs nespēju tēlnieku uztvert kā iedvesmas avotu, jo nezinu, cik no viņa padarītā ir tiešām paša veikums, un saprotu, ka, dzīvojot tajā laikā, es, visticamāk, būtu K. Klodelas, nevis Rodēna lomā.

Nu re, maskas ir kritušas, kas paliek pāri? Kas vai kuri ir mani šodienas varoņi?

Un tomēr ticu – labdarībai, atbildībai par savu laiku, sabiedrību, mākslai un talantam ir nozīme. Ticu – cilvēks var

būt varonis, jo katrs no mums var ziedot kaut nedaudz no sevis, savām ērtībām citu labā. Tomēr, kā liecina vēsture, īstu cilvēku nevar idealizēt un uzskatīt par svētu vai perfektu, jo esam ļoti komplicētas būtnes, mums ir dziļa un daudzveidīga iekšējā pasaule. Cilvēku var uztvert kā elku, bet jāatceras, ka gandrīz vienmēr būs kāds neglīts noslēpums, ar ko var apdedzināties, ja akli seko „varonim”.

Elizabete Enija Strode,

Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas

11.soc. klase

Adrians Bogdanovs,
Maltas vidusskolas 5.c klase

Nastja Kuprijanova, Malta's vidusskolas 6.b klase

Kas ir Tavs varonis šodien?
Šodienā, kas ir tik klusa,
Šodienā, kas ir tik tumša.
Kas būs Tavs varonis rīt?
Mans varonis šodien un rīt
Ir Baumaņu Kārlis,
Kas nācis no Limbažiem,
Kas sarakstījis „Dievs, svētī Latviju”.
Mana šodiena
Ir tikpat dzīva
Kā mana valoda,
Ir tikpat mūžīga
Kā mans varonis šodien.
Dievs, svētī Latviju!

Sabīne Taube,
Salacgrīvas vidusskolas 12.v klase

Es savu varoni atradu savā ģimenē –
tas ir mans tētis Juris. [..]
[..] Agrāk dzirdēju fragmentus
par tēva bērnību, ka tā ir sākusies Sibīrijā,
Krievijā. Izrādās, viņa vecāki un vecvecāki
bija izsūtīti gan no Igaunijas, gan no
Latvijas. Tā radās šī jauktā ģimene, kurā
arī piedzima tētis. Toreiz laiki bija ļoti grūti
un bargi. Mazie bērni ģimenēs ne vienmēr
izdzīvoja tajos apstākļos. Arī mana tēta
mazā māsa, Sibīrijā piedzimstot, nodzīvoja
vien 15 mēnešus. Tētim bija paveicies,
un viņš, pateicoties saviem vecākiem,
izdzīvoja. Tā pagāja tēva pirmie dzīves
gadi – tālajā, sniegotajā, aukstuma un
pārbaudījumu pilnajā zemē. Vēlāk ģimenei
bija iespēja atgriezties dzimtenē – Latvijā.

Pēc dažiem gadiem nāca skolas gadi, tētis
uzkrāja zināšanas un dzīves pieredzi,
iesaistījās sporta gaitās un ar laiku guva
ievērojamus panākumus. Arī toreiz laiki
nebija vienkārši, kā tētis stāstīja, vajadzēja
pielāgoties dzīves apstākļiem, un ne
vienmēr bija viegli dzīvot pēc sirdsapziņas.
Vēlāk nācās dienēt padomju armijā, tam
sekoja darbs, vienlaicīgi mācības. Sāka
attīstīties karjera, viņš uzsāka strādāt darba
iestādē par autovadītāju uz ātrās palīdzības
mašīnas. Gadiem ejot, mans tēvs bija lielās
iestādes vadībā.

Es atceros sevi bērnībā, tētis stāstīja
pasakas – bieži pašizdomātas. Dažreiz
stāstīja par savām bērnības epizodēm,
kad viņš bija jauns, dažas bija kuriozas
un smieklīgas. Atceros atgadījumu par
iekrišanu pavasarī, kad bija veidojusies
sērsna un viņš nekādīgi nevarēja tikt
ārā. Ciema iedzīvotāji viņu gāja meklēt
un atrada. Vēl viens stāsts – netālu no
dzīvesvietas Sibīrijā atradās ieslodzīto
nometne, ko tagad sauc par gulagu, un
viņš, būdams četrus gadus vecs, caur
dzeloņdrātīm ielīda nometnē un, kā pēc
tam stāstīja liecinieki, atradās starp
ieslodzītajiem, kuri ar asarām acīs uz viņu
skatījās, atcerēdamies arī savas ģimenes
un bērnus. Brīnumainā kārtā no sargtorņa
uz viņu neišāva. Bija atgadījums, kad tētis
bērnībā smagi saslima, kā arī apkaimē
no epidēmijas bija nomiris daudz bērnu,
laikam tā bija difterija. Vectēvam izdevās
pierunāt šoferi aizvest viņu uz slimnīcu

Tomskā, kas bija tālu, un šoferis to darīt nedrīkstēja, taču noriskēja un izglāba tēta dzīvību. Vēl ir interesanti, ka pirmā viņa audzinātāja bija igauņu vecmamma, kura runāja ar viņu tikai igauņiski. Tēta vecākiem kopējā valoda izsūtījumā bija krievu valoda. Tad, kad viņi kopā atgriezās Latvijā, tēvs, ar kaimiņu bērniem uz ielas draudzēdamies, sāka apgūt latviešu valodu. Par to, ka latviešu valoda nebija viņa dzimtā valoda, šobrīd neviens nevar iedomāties, tāpēc ka viņš to ir ideāli apguvis.

Viņš ir optimistisks un dzīvespriecīgs. Tagad mūsu mājās ir plaša balvu un kausu kolekcija, ar kuriem tētis tika apbalvots, kad aktīvi sportoja, un arī vēlāk, piedalīdamies retro motociklu pasākumos, viņš centās būt priekšgalā. Nodzīvojot ilgu un interesantu mūžu, cilvēki spēj novērtēt dzīvi un attiecības savā starpā. Ik pa laikam mēs ar tēti pārrunājam, kā viņš vērtē savu dzīvesgājumu, ko varēja mainīt vai izdarīt citādāk. Pēc nelielām pārdomām citēju tēti: „Viss bija tā, kā bija. Gandarījums, ka esmu nācis pasaulē tālā Sibīrijas barakā, bet mans augtākais punkts bija apbalvojuma saņemšana no Latvijas prezidenta rokām. Vai var teikt, ka dzīve nav izdevusies? Bet viss vēl tikai turpinās.” Tad viņš teica, ka viņam ir arī savs varonis – viņš ar prieku seko manām gaitām.

Rita Martina,

Rīgas 64. vidusskolas 12. klase

Varonis ir ome – mammas mamma. Šī sieviete ziedoja [..] savus sapņus, lai palīdzētu meitai sabalansēt ģimenes dzīvi ar darbu. Viņa uzaudzināja mani viena pati un iemācīja svarīgas dzīves vērtības.

Omei bija sapnis pensijas gados nopirkt retro mašīnu un ar to izbraukāt visu Latviju, braukt uz katriem kapu svētkiem, regulāri apciemot radus, kas dzīvo otrā Latvijas galā, un atpūsties pie dabas. Kad maniem vecākiem piedzimu es, ome jau no pirmās dienas bija klāt un atbalstīja mammu. Palīdzēja par mani parūpēties, sakopa māju, pagatavoja ēst un atbalstīja citos veidos. Pēc laika, kad mammai bija jāatgriežas darbā, ome mani paņēma pie sevis. Viņa burtiski uzaudzināja gan mani, gan vēlāk mazo brāli. Kad es sāku kļūt patstāvīgāka, bija jau jāpievēršas mazajam brālim. Tā arī omes pensijas gadu plāni un sapņi sāka sevi aizstāt ar rūpēšanos par mazbērniem, bet, ja vajadzētu, viņa to darītu vēlreiz un vēlreiz, tikai lai atbalstītu meitu. Tā ir viena no viņas dzīves galvenajām vērtībām – vienmēr atbalstīt un aizsargāt ģimenes locekļus. Viņai tas licies pašsaprotami un svarīgi jau no bērna kājas, kad redzēja savu mammu smagi strādājam un rūpējamies par septiņiem bērniem, omes māsām un brāļiem, kā arī noskatoties, cik grūta dzīve bija vienai no vecākajām māsām, kura viena pati, bez jebkāda atbalsta, audzināja savu bērniņu, paralēli strādājot. Tieši šo rūgto atmiņu dēļ viņa būs gatava uz visu, lai atbalstītu sev tuvos.

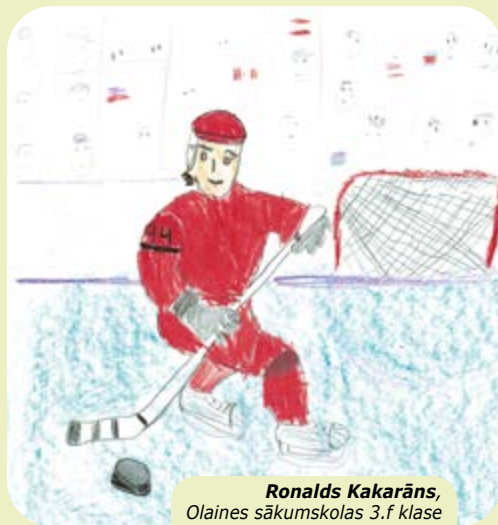
Ome mani agrā vecumā pieņēma pie sevis un uzaudzināja mazā pagastiņā, Laidzē, Talsu novadā. Protams, es vecākus satiku katrās brīvdienās un svētkos, bet lielāko daļu laika pirmos sešus savas dzīves gadus pavadīju pie omes. Katru dienu viņa veltīja, lai sniegtu man pilnvērtīgu un skaistu bērnību. Ome man neko nežēloja. Viņa nekad mani pārmērā neizlutināja, es zināju visas robežas tam, ko drīkst un ko nedrīkst darīt. Ome man iemācīja lasīt un rakstīt, es mācēju saskaitīt, atņemt ātrāk un labāk nekā citi bērni man apkārt, ar omes iniciatīvu bērnudārza gadu laikā es izlasīju gandrīz pusi no bibliotēkas bērnu grāmatām. Viņa iemācīja man slidot, braukt ar riteni un skrituļslidām. Lielu daļu laika pavadīju ārā ar draugiem, skraidot un spēlējoties. Tad noderēja visas gudrības, ko ome man iemācīja, piemēram, būt pieklājīgai, bet mācēt par sevi pastāvēt un sevi aizstāvēt, parūpēties pašai par sevi, būt laipnai un pieņemošai, izvērtēt savu rīcību. Viņa vienmēr palīdzēja, ja nobrāzu kāju vai iekoda bite, vai vajadzēja kādu padomu, vai izkratīt sirdi. Viņa palīdz vēl joprojām, kaut gan tiekamies retāk, viņas telefona zvani vienmēr uzlabo omu, un ar nepacietību gaidu katru reizi, kad atkal viņu satikšu.

Ome visu savu dzīvi ir bijusi ambicioza un stingra gan pret sevi, gan citiem. „Ja kaut ko iesāc, tad padari līdz galam!”, tā viņa ir teikusi kopš viņu atminos. Viņa visu dzīvi ir mācējusi sevi aizstāvēt un būt

patstāvīga, kā jau jaunākajam bērnam septiņu bērnu ģimenē pienākas. Jau kopš bērna kājas viņa radusi smagi strādāt. Nekad nebaidījās saskarties ar šķēršļiem. Ar savu skarbo raksturu viņa iedvesmo mani un apkārtējos. Cilvēkiem patīk atrasties viņas kompānijā, jo viņa vienmēr pateiks kādu gudru atziņu vai interesantu joku. Viņa ir tas cilvēks, kura satikšanu vienmēr atcerēsies.

Es nevaru izteikt vārdos, cik ļoti novērtēju visu, ko ome man dzīvē ir sniegusi, tā ir manas dzīves lielākā privilēģija. Es tiešām nebeidzu apbrīnot viņas degsmi un sparū. Novēlētu katram dzīvē tādu cilvēku, kas tik ļoti atbalsta un mīl.

Alise Veipa,
Valmieras tehnikuma 3. kurss

Ronalds Kakarāns,
Olaines sākumskolas 3.f klase

Benedikta Volinska, Tukuma Mākslas skolas 2. klase

Mans varonis šodien ir sieviete autobusā 14a. Rudens depresijai sākoties, stress un piekusums pastiprinās līdz dienām, kad asaras acu kaktiņos tek bez noteikta iemesla. Dienās kā šī, kad pulkstenis skolā mēdz apstāties un ceļš mājup šķiet garāks nekā iepriekš brauktais, cilvēku labsirdība spēj mani vēl nedaudz paturēt virs ūdens virsmas.

Es viņu nepazīstu. Redzu sievieti autobusā 14a gandrīz katru dienu, bet tikai vienu reizi esmu runājusi ar viņu, kad pateicu „paldies”. Viņai mugurā bija tumši brūns auduma mētelis un kājās brūni ādas zābaki. Viņas seja ir noguruma pilna, taču acis skatījās uz mani laipni. Katru reizi, kad iekāpju autobusā pieturā „Muzejs”, viņa jau ir tur un sēž kreisajā pusē pirmspēdējās vietās. Viņa izkāpj pieturā pie slimnīcas, bet nekad neiet uz slimnīcas pusi. Sievietes gaita ir pārliecinoša, bet galva nolaista. Viņa nav runīga kā citas sievietes transportā, bet viņai piemīt silta enerģija. Šķiet, ka viņu pazīstu.

Tā diena bija auksta un nomācoša kā daudzas citas rudens dienas. Es pamodos ar galvas sāpēm, jo iepriekšējā vakarā ilgi veicu skolas darbu. Brokastīs pārēdos auzu pārslu putru, tāpēc ceļš uz skolu nebija patīkams. Stundās tēmas objektīvi bija interesantas, bet varēju koncentrēties tikai uz atlikušajām minūtēm līdz īsajiem starpbrīžiem. Ejot uz pieturu, nedaudz smidzināja lietus, bet šķita, ka nav vērts lietot lietussargu. Aukstais vējš acīs sariesa

asaras, un mans auduma maisiņš nokrita uz slapjā, netīrā trotuāra. Es gribēju kliegt, bet tā vietā lēni nopūtos un pacēlu maisiņu. Šī aizkaitinātība bija jau pazīstama.

Es iekāpu autobusā, bet mana bankas karte nedarbojās, tāpēc nācās meklēt monētas un samaksāt dārgāk. Autobuss bija pilns. Šoferis bija īgns. Pie tilta automašīna šķērsoja krustojumu par vēlu, tāpēc autobusa vadītājs strauji bremsēja. Es nokritu. Brīdi gribēju palikt uz zemes, bet man bija kauns, tāpēc ātri piecēlos un gāju uz autobusa aizmuguri, cenšoties izbēgt no acīm, kas skatījās uz mani. Aizmugurē bija divas vietas, abas blakus pusmūža vecuma vīriešiem – tas mani neiepriecināja. Sieviete brūnajā mētelī paņēma klēpī somu un maigi uzrunāja mani: „Nāciet te!” Es apsēdos, jutu, ka pāri vaigam nokrīt asara. Es pagriezu nedaudz galvu un teicu: „Paldies!” Viņa pasmaidīja, un man šķita, ka šo smaidu pazīstu.

Visi pazīst grūtības, bet ne visi pazīst citu cilvēku labsirdību. Protams, pazīstu draugu un ģimenes mīlestību, bet tajā dienā atkal iepazīnos ar cilvēku laipnību. Grūtos brīžos, kad ir sajūta, ka Visums ir pret mani, pat nepazīstama cilvēka laipnības žests var raisīt mieru un siltumu. Mans varonis šodien ir autobusā 14a sastaptā sieviete, kas palaida mani apsēsties mājupceļā.

Tina Kamola,

*Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas
12.soc. klase*

Elizabete Anna Alsberga, Talsu Valsts ģimnāzijas 2.c klase

Isti varoņi dzīvo mums blakus – mūsu mammas.

[..] Es zinu, lielākā daļa cilvēku uzskata, ka labākā ir viņu mamma, bet es domāju, ka mana mamma ir patiešām īpaša. Kāpēc viņa ir varone? Mamma dara visu to pašu, ko dara citas mammas, – uzkopj māju, gatavo ēst, utt. Taču viņa dara arī kaut ko citu, kas padara viņu par manu varoni. Es domāju, ka mana mamma darītu jebko savu bērnu labā. Mamma visu laiku ir man blakus, es nepārtraukti jūtu viņas atbalstu un uzticēšanos. Viņa vienmēr ir bijusi, ir un būs man līdzās. Mamma pat visgrūtākajos brīžos domā par mani un brāli. Lai gan brālis ir pieaudzis, viņš joprojām ir viņas dēls un paliks tāds uz visiem laikiem.

Mamma mani audzināja, parādīja, kas ir īsta ģimene un tuvinieku mīlestība. Viņa parādīja, cik tas ir svarīgi dzīvē. Kāpēc šādi cilvēciski faktori liekas varonīgi? Patiesībā viss ir ļoti vienkārši – mūsdienās daudzi cilvēki aizmirst par labu audzināšanu un domā, ka dzīvē tas nav vajadzīgs. Bet man ir pavisam cits viedoklis. Man šāda izturēšanās ir īpaša, jo cilvēks uzņemas atbildību, viņš ir atbildīgs par sevi, savu rīcību un saviem bērniem.

Daudzās dzīves situācijās domāju par to, kā būtu rīkojusies mana mamma. Man ir savs viedoklis, un es pieņemu savus lēmumus. Vienkārši viņa ir kā paraugs, es domāju par viņas audzināšanas metodēm, pieredzi un kļūdām. Daudzkārt mamma ir teikusi: „Es tev to saku nevis tāpēc, lai tevi

mācītu un uzspiestu savu viedokli, bet lai tu pieaugušā dzīvē zinātu par manu pieredzi un kļūdām un pieņemtu savus izsvērtus lēmumus.” Tāds ir mans varonis – cilvēks, kurš var palīdzēt un atbalstīt grūtos brīžos. Es visiem saku, ka vēlos, lai mamma lepojas ar mani, un vēlos, lai viņa būtu vislaimīgākā. Tas ir viens no maniem dzīves mērķiem, kas ir vēlmju saraksta pirmajā vietā.

Viņa vienmēr ir bijusi man līdzās, vienmēr ir centusies man nodrošināt vislabāko. Mamma ir mans atbalsts un iepriecinājums, viņa vienmēr būs mans īstākais varonis.

Sofija Romanceviča,

*J. Pilsudska Daugavpils valsts poļu
ģimnāzijas 10. klase*

Šodien mans varonis ir mana mamma. Mamma, kas, protams, ir viens no maniem vistuvākajiem, ja ne pats tuvākais cilvēks. Lai citiem tiek „TikTok” zvaigžņu un influenceru mānīgais spožums. Mamma ir tas cilvēks, pie kura varu vērsties ar visiem pārdzīvojumiem, dusmām, ar neizpratni vai jautājumiem. Šeit nebūs nosodījuma vai pārmetumu. Mamma ir cilvēks, kas pieņem mani patiesu un īstu.

Vai Tev ir mamma? Visās manās dzīves situācijās, laikā, kad pati nesapratu, kas esmu un ko vēlos darīt, mamma ir bijusi man blakus un palīdzējusi virzīties uz pareizā ceļa. Viņa ir cilvēks, no kura es vienmēr esmu saņēmusi tikai

beznosacījumu mīlestību un atbalstu. Viņa ticēja maniem sapņiem pat tad, kad tiem neticēju pati. Mamm, Tu esi mana varone. Tāpat kā pietiekami bieži neesmu pateikusi to, cik ļoti es Tevi mīlu, un nezinu, kā dzīve būtu pagriezusies, ja Tevis nebūtu man blakus. Tu man esi iemācījusi vairāk nekā jebkurš cits. Es ļoti augstu vērtēju mūsu vēlo vakaru garās sarunas pirms gulētiešanas laika. Es ceru, ka Tu jūti to, cik daudz Tu man nozīmē un cik ļoti novērtēju to, ko Tu esi darījusi, to, ko Tu dari un turpini darīt manā labā.

Anna Vinklere,

Salacgrīvas vidusskolas 12.v klase

Vispār es rakstu,
Bet nenospiežu „sūtīt”.
Vēl biežāk zvanu – tu tramvajā
Vai pretēji.
Es nebraucu ciemos, jo negribētu,
Varbūt tā arī ir un negribu atzīt.
Vienkārši nav laika.
Nepārproti, mēs bieži runājam.
Es jautāju, cik grādos
jāmazgā tumšā veļa,
Tu – vai pietiek naudas.
Zini, neviens nebrīdina, kā būs,
Tāpēc nevajag sevi vai mani vainot.
Galvenais – nedusmojies,
Dzejolis nav par pieaugšanu,
Kļūšanu sentimentālam vai mājām.
Es rakstu, lai beidzot
nospiestu „sūtīt”, bet

Atvaino, jo teikt „paldies”
vēl nemāku.

Smīnot tu man atbildētu,
lai runāju tieši
Bez kompleksiem.

Labi.

Tu esi mana varone.

Izdarīji visu, lai iemācītu dzīvot

„pieaugušo” pasaulē.

Redzi, man izdodas!

...pateicoties tev.

Tomēr es nesaprotu,

Kā tu nekad neapstājies,

Spējot dot tik daudz laba?

Vai tev pašai paliek kas pāri?

Kā tu pārdzīvoji pieaugšanas sāpes?

Vai tās iespējams pārdzīvot?

Kāpēc es tev nespēju to pajautāt?

Kāpēc nevaru tev pateikt,

ka esi mana varone?

Gribu rakstīt un pateikties,

Rakstīt un pateikties,

bet kāda tam jēga.

Es ceru, ka drīz iemācīšos

teikt „paldies”.

Es ceru, tu zini, ka esi

mana varone, mammu.

Kaut gan neesmu tev to teicis.

P. S. Dzejolis ir par pieaugšanu, kļūšanu
sentimentālam un mājām.

Edvards Jānis Sokolovskis,

Rīgas Centra humanitārās vidusskolas

12.a klase

Vēstule manai varonei

Es Tevi satiku, būdama pavisam maziņa, kad mamma gribēja, lai dejoju. Viņa man jau pirmajā dienā teica, ka man Tevi ir jāklausa.

Atceros, ka sākumā iet pie Tevis bija mocības, kas sākās, jau izejot no mājas mammai pie rokas. Taču Tu, Madlēna Bratkus, esi mana varone, un ne jau tāpēc, ka esi mana pirmā skolotāja, bet gan tāpēc, ka padari manu izaugsmi jēgpilnu – Tu iedvesmo, palīdzi, un Tevis paveiktais man rāda, ko vēlos izdarīt nākotnē, lai, iespējams, kļūtu par kāda cita varoni. Man šķiet svarīgi pateikties Tev tieši šobrīd, jo nu ir pēdējais gads, kad tiešā klātbūtnē ik nedēļu vari man kaut ko iemācīt, jo es tūlīt lidošu prom no putna ligzdas, kuru mamma man mazai izveidoja un kurā Tu palīdzēji izaudzēt spārnus, lai varētu sasniegt dzīves horizontus. Lūk, tas ir būtisks varoņdarbs!

Veidojot spārnus, Tu kā vienu no komponentiem iedevi „Jundarus”, kolektīvu, ģimēni – ap trīsdesmit dejojāju, kuri nu ar mani lidos kopā: agrāk vai vēlāk, tālāk vai tuvāk, līdz galam vai tikai kādu mazu laiciņu. Ja Tu nebūtu jauka, gādīga, strādīga, kādai varonei jābūt, šī ģimene nebūtu tik liela un es tajā neatrastu spēku un sauli, kura prot mani sasildīt. Dodot spārniem formu, Tu prati pilnveidot manu raksturu: darīt līdz galam, izturēt, būt precīzai, uzmanīgai, ieklausīties, palīdzēt, uzticēties, iemācīt – maza daļa no gūtā Tavā klātbūtnē. Zinu, ka to visu varēšu atcerēties, izmantot, kad

došos prom. Pats svarīgākais – Tu spārnos ierakstīji koordinātas, uz kuru pusi ir mans ceļš. Tu varonīgi parādīji, ka uzdrošināties līdzināties Tev, manu spārnu veidotājai, skolotājai, ir cēli. Tu pārliecināji, ka kļūt par dejojāju, deju skolotāju ir gods un lepnums, kuru iznīdēt būs grūti.

Katram varonim ir misija. Vai Tava misija varētu būt vienot cilvēkus, iemācot, ka dejojot, lūk, tas ir spēcīgs darbības vārds un ka dejojot ir laime, prieks un lepnums? Tā ir mācība, kuru esmu guvusi Tavā paspārnē, lai augtu garā un spētu līdzināties cilvēkmīlestībā. Tu esi mana varone – virzītājspēks un iedvesma nestāvēt sākuma punktā, bet doties piedzīvojumos, arī nezināmajos, kuros drīzumā man būs jādodas bez Tavas klātbūtnes, tomēr ar jūtamu atbalstu ik uz soļa nākamībā.

Agnese Čuda,

*Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas
12. klase*

Viena no īpašībām, kas vectēvu padara par varoni manās acīs, [..] ir viņa izturība un uzcītība. Viņš uzauga laikā, kad dzīve nebija viegla un bija daudz pārdzīvojumu, grūtību, kuras mūsdienās ir grūti iedomāties. Neskatoties uz izaicinājumiem, viņš nekad nepadevās un, nenolaižot galvu, neatlaidīgi strādāja, lai rastu mierinājumu sev un savai ģimenei. Mana vectēva neatlaidība kalpo man par atgādinājumu, ka grūtības un

šķēršļus vienmēr var pārvarēt ar apņēmību un pozitīvu attieksmi.

Vectēvs man ir bijis arī kā gaisma, kas rāda ceļu uz priekšu. Viņš ir bijis tas, kas devis vērtīgus padomus un mācības vissvarīgākajos brīžos ne tikai saistībā ar veicamajiem uzdevumiem, bet arī ar manu raksturu un uzvedību. Mans varonis ir iemācījis godīguma un darba vērtības, kuras ir kalpojušas kā pamats vērtību piramīdā. Savukārt vectēva stāsti ir ilustrējuši, ka ir svarīgi mācīties ne tikai no panākumiem, bet arī pieļautajām kļūdām.

Nenoliedzami, arī vectēva klātbūtne un līdzdalība man svarīgos pasākumos un notikumos ir nozīmīgs atbalsta un mierinājuma avots. Viņš vienmēr izrāda degsmi pavadīt laiku kopā ar mani un piedāvā iesaistīties kopīgās aktivitātēs. Vectēvs vienmēr jūt līdzti un priecājas par maniem sasniegumiem, kā arī nebaidās piedāvāt atbalstu grūtajos brīžos. Vectēva ticība man ir uzlabojusi pašapziņu un devusi pārliecību, ka ar regulāru, neatlaidīgu darbu es spēšu sasniegt savus sapņus un mērķus.

Esmu pārliecināts, ka vectēvs ir un būs mans varonis, jo viņš ir pierādījis ne tikai sev, bet arī citiem, ka slavas un bagātības priekšā stāv ģimene, laipnība, sevis pilnveidošana un attīstīšana. Esmu pateicīgs vectēvam par viņa līdzjūtību, gudrību, atbalstu, kas ir ietekmējis manas personības veidošanos. Viņš ir tas, kas atgādina, ka varoņi ir mūsu radinieki – tie, kas mūs māca, ciena un mīl jau no

dzimšanas. Uzskatu to par privilēģiju, ka manā dzīvē ir tik tuvs, atbalstošs, motivējošs un ievērojams cilvēks.

Lauris Groševs,
*Draudzīgā Aicinājuma Cēsu Valsts
ģimnāzijas 10. klase*

[..] **M**amma ir cilvēks, kas ar mani bija jau no paša sākuma. Viņa sniedz man tik ļoti vajadzīgo atbalstu, kad tas nepieciešams. Situācijās, kad jūtos vientuļa, pamesta un nevērtīga, viņa ir pirmais cilvēks, pie kura sniedzos pēc palīdzības. Arī savos priekos dalos ar viņu. Mamma ir kā labākā draudzene, kura patiesi mani nepametīs grūtā brīdī. Domāju, ka neesmu vienīgā, kura ir guvusi šādas emocijas par kādu no vecākiem. Ikkatram jāsaprot, ka vecāki ir tie, kuri bērnu neatstās nelaimē. Tas ir iemesls, kāpēc es savai mammai uzticos.

Vecāki ir tie, kuri saskaras ar dažādām grūtībām, kad audzina mūs. Viņiem vienmēr ir jārada pareizs piemērs savam bērnam. Domāju, ka mamma ir paveikusi visu iespējamo un varētu lepoties ar to, kādus bērnus izaudzinājusi. Viņa man ir iemācījusi daudz dzīvei nepieciešamo gudrību. Vienmēr pievērsu uzmanību viņas izteiktajiem aizrādījumiem un apdomāju pieļauto kļūdu. Arī viņai ir nācies saskarties ar grūtībām. Ir bijuši brīži, kad man jābūt stiprai un jāatbalsta viņa. Mamma spēj tikt galā ar jebkuru sliktu notikumu.

Mamma ir bijusi ar mani jau no pirmās dienas. Viņa ir iemācījusi ļoti daudz. Sākot ar alfabētu un reizrēķinu un beidzot ar noderīgām dzīves mācībām. Kad biju maza, viņa man nekad neatļāva padoties un atnest ar roku iesāktajam. Ar mammas palīdzību iemācījos veikt pirmos dārza darbus, kas paliks manā atmiņā mūžīgi. Abas kopā atradāmies dārzā un rūpējāmies par dārzeniem. Iegūtā gandarījuma sajūta, kad redzējām, ka tie izauguši, bija grūtā darba vērtība. Vienmēr būšu pateicīga par kopā pavadītiem tik jaukiem brīžiem.

Esmu laimīga, ka man dota tik lieliska mamma, kura mani iedvesmo. Apbrīnoju viņas spēku doties uz priekšu un sniegt tik vērtīgus padomus. Aicinu ikkatru novērtēt mammas ieguldījumu.

Agnese Ivanova,

Dundagas vidusskolas 10. klase

Ikreiz, kad tiek runāts par kādu, kas iedvesmo vai liek gribēt būt labākiem, man prātā nāk tikai viens cilvēks – Zita. Zita ir mana vecākā māsa, kura mani ir uzaudzinājusi un, ja esmu godīga, audzina vēl joprojām.

Bet kāpēc tieši viņa ir mans varonis? Kāpēc ne mamma, tētis vai kāds draugs?

Zita ir skaista un apburoša sieviete, kurai ienākot telpā, visi viņu apbrīno, bet ne jau tāpēc Zitu apbrīnoju es. Manā vecākajā māsā ir kas tāds, kas tādā daudzumā nepiemīt nevienam, – empātija. Tas, cik spējīga viņa

ir sajūst un izprast otru, nav īpašība, kas piemīt kuram katram. Vārdi no viņas mutes skan kā cerīgs saules stars caur mākoņiem dienā, kad gribas padoties negaisam aiz loga un stundām ilgi raudāt kopā ar to. Zita pat brīžos, kad pašai nav viegli, vienmēr atradīs pareizos vārdus, kas man liks padomāt: „Ei, bet varbūt nav tik slikti, ko?”

Zita ballītēs. Nedomā, ka, ja sēdēsi viens, Zita to nepamanīs. Viņa aprunāsies ar katru, pienāks, samīļos, pajautās: „Vai viss ir labi?”, un, ja arī nebūs labi, tad pasēdēs blakus, un, pat ja nerunās, garastāvoklis uzlabosies, pašam neapzinoties. Zita ballītēs ir kā staigājoša viesuļvētra, bet ne jau tā sliktā, kas nes postu, bet traki labā, par kuras spēju uzklāt galdu, parūpēties par visiem un vēl pa vidu uzsaukt tostus var saldi pasmieties.

Viena vērtība, ko esmu iemācījusies no māsas, ir spēja pasmieties par sevi, daudzī varētu domāt: „Bet kas tur labs, smieties par sevi?” Un es jums teikšu – ziniet, ir gan feini, ka var visu tik ļoti neņemt pie sirds, bet vienkārši pasmieties, un tas pat ir veselīgi, kad iemācies, ka ne visam dzīvē ir jābūt nopietni.

Zita ir arī žiperīga mamma, viņu ieraugot, nemaz nepateiksi, ka pēdējās trīs nakts negulētas un ēdienreižu vietā bijusi lielā krūze kafijas. Esmu pārliecināta, ka Zitas dēliņš izaugs par tikpat superīgu cilvēku, kāda ir viņa, tikpat aktīvu, enerģisku, empātisku un nepārprotami mīlošu cilvēku.

Nikola Dombrovska, Olaines sākumskolas 1.e klase

Arī Zitas mājā virmo viņas pozitīvā enerģija, ikviens, kas tur ieiet, jūtas gaidīts. Pasniegtās siltās čībiņas un tasīte tējas jau vien ir iemesls atgriezties. Bet tās stundām ilgās sarunas pie virtuves galda, kad ārā jau sāk krēslot, bet prāts vēl nenesas uz mājām.

Ak, jā! Es minēju, ka māsa mani ir uzaudzinājusi un audzina vēl joprojām. Visu dzīvi uz viņu esmu raudzījiesies augšup. Brīžos, kad jāstājas izvēles priekšā, vienmēr domāju: „Ko šādā situācijā darītu Zita?” Brīžos, kad izvēles

nav: „Jājautā Zitai, viņa zinās, ko darīt!” Es vienmēr esmu gribējusi un vēl aizvien gribu būt kā vecākā māsa, kuru ar godu un lepnumu varu saukt par savu varoni. Bez viņas... Nemaz negribu zināt, kā būtu, bet ar viņu esmu drošībā, jūtos mīlēta un zinu: kad dzīve par grūtu, man vienmēr ir Zita – plecs, uz kura paraudāt, un apskāviens, kurā sasildīties.

Emīlija Balode,
Rīgas Centra humanitārās vidusskolas
12.a klase

Sodienas varonim nevajag būt slavenībai, tas var būt ģimenes [..] loceklis, draugs, kolēģis vai nejauši satikts svešinieks.

Vieni no nozīmīgākajiem mūsdienu varoņiem ir mediķi. Viņi ik dienu glābj citu cilvēku dzīvības, sniedzot tiem nepieciešamo palīdzību. Mans tētis – Ainārs Pastars – ir varonis. Viņš Preiļu slimnīcā strādā par ārstu anesteziologu jau vairāk nekā 20 gadus. Viņa patriotisms šai slimnīcai vien jau ir ievēribas cienīgs. Tādam speciālistam kā viņam jau vairākas reizes ir piedāvājušas darbu daudz prestižākas iestādes, tomēr viņš ir palicis un turpina strādāt savas dzimtās pilsētas un cilvēku labā. Anesteziologam ir svarīga loma dažādās operācijās, jo viņš ir tas, kurš mazina cilvēku sāpes, atvieglo to ciešanas. Tā kā Latvijas mazpilsētu slimnīcās bieži trūkst darbinieku, mediķiem jāstrādā krietni vairāk. Bieži vien tētim jāstrādā 2 pilnas nedēļas bez brīvdienām. Lai vai kā – Preiļu slimnīca vienmēr var uz tēti paļauties, jo viņš jebkurā laikā ir gatavs palīdzēt. Garas dienas un reizēm arī naktis jāpavada slimnīcā, un brīvdienas ir salīdzinoši reti, tomēr tētis neatlaidīgi turpina strādāt un palīdzēt citiem. Viņa darbs nav tikai profesija, bet arī aicinājums palīdzēt cilvēkiem atrast dzīvē jaunu cerību un nostiprināt veselību, lai turpinātu dzīvot.

Tajā pašā laikā tētis neaizmirst rūpēties par ģimeni un pavadīt laiku kopā ar mums. Ja man ir nepieciešama palīdzība, es droši

varu vērsties pēc padoma, zinot, ka tētis neatteiks. It īpaši ķīmijā, jo šo priekšmetu viņš lieliski pārzina un ar lielāko prieku izskaidros. Tētis nav tikai varonis, bet arī iedvesmas un motivācijas avots. Vēlos arī savu profesiju saistīt ar medicīnu, lai sniegtu palīdzību līdzcivēkiem. Tas rada motivāciju turpināt cītīgi mācīties skolā, lai nākotnē kļūtu par labu ārsti. Pateicoties tētim, rodas arvien lielāka pārliecība par to, ka ar savu izvēlēto profesiju spēšu palīdzēt daudziem. Tētis ir vairāk nekā tikai labs ārsts – viņš ir mans varonis.

Varonis nav jāmeklē tālās vietās. Apskaties apkārt! Tepat dzīvo un strādā cilvēki, kuri ik dienu dod ievērojamu ieguldījumu pārējiem. Tie ir cilvēki, kuri neizceļas ar skaļiem vārdiem, bet ar darbiem un apņemšanos darīt labu.

Vai Tu esi kāda varonis?

Vaira Veronika Pastare,
Līvānu 1. vidusskolas 10.b klase

Emilija Neruša,
Āgenskalna sākumskolas 5.c klase

Anna Marija Hudjakova, Ziemeļvalstu ģimnāzijas 2.a klase

Varonis ir cilvēks, kuram es vēlos līdzināties. Šodien mana varone ir mamma, jo viņa mani iedvesmo. Viņa ir kā puķe, kuru ikviens garāmģājējs apbrīno.

Manai mammai vienmēr patikuši ziedi, tāpēc bērniībā tos bieži viņai dāvāju. Visvairāk man mamma asociējas ar tumši rozā rozēm, jo tās ir vismīļākās puķes. To krāsa simbolizē viņas mīlestību pret dzīvo radību, bet ērkšķi – visas piedzīvotās sāpes dzīves laikā. Lai arī ar tām nācies saskarties neskaitāmas reizes, tās nav mainījušas mammas spēju dalīties ar pozitīvām emocijām. Rozēm piemīt liels spēks un izturība, un tas bija nepieciešams manai mammai, kad viņa pārcēlās uz dzīvi Latvijā.

Mamma nav latviete, un viņas pieredze parādīja, ka iejusties svešā vidē ir grūti, bet tas nav neiespējami. Ziedi un arī citi augi ir pielāgojušies noteiktiem apstākļiem, augsnei, kādā tie ir spējīgi augt, ziedēt un dot augļus. Mamma ir kā zieds, kas atradis vietu Latvijā, kur dzīvot. Es apbrīnoju viņas spēju pielāgoties citai kultūrai, saglabājot daļu no savas, piemēram, mūsu ģimene svin pareizticīgo Ziemassvētkus un Lieldienas. Protams, arī latviešu svētki un tradīcijas tiek atzīmētas.

Viņas pieredze motivē piepildīt savus sapņus. Darbu ir daudz, bet viņa vienmēr atrod laiku, ko pavadīt kopā ar mani un brāļiem. Es to ļoti novērtēju, jo viņa mūs atbalsta visos iespējamajos veidos. Mamma ir kā neaizmirstulīte, kura simbolizē

mīļumu, sirsnīgumu, līdzjūtību un maigumu. Kad mani kas nomāc, dodos pie mammas, kas uzklausa un dod noderīgus padomus. Ne vienmēr ir viegli paklausīt cita teiktajam, bet es zinu, ka viņa pateiks tieši tos vārdus, kas tajā brīdī tik ļoti nepieciešami.

Mammu varētu salīdzināt ar ļoti daudziem dažādiem ziediem, jo viņai piemīt tik daudz labu īpašību. Viņas paveiktais mani motivē rīkoties. Es cenšos līdzināties viņai, jo mamma man iemācījusi visu, ko vien varējusi.

Amanda Veide,

Dundagas vidusskolas 10. klase

Meklējot neparastus varoņus, mēdzam aizmirst ikdienas [..] cīnītājus, kuri mīt līdās. Maniem varoņiem ir pazīstamas sejas – tā ir mana ģimene. Katram piemīt unikāla iezīme, kas iemieso varoņa būtību: tēta patriotisms, māsas prasme iedvesmot, brāļu sirdsapziņa un mammas drosme.

Patriotisma garu iemieso tētis. Interese par vēsturi kopš bērniības dienām, piedalīšanās mūsu valsts vēsturei svarīgos notikumos, piemēram, Baltijas ceļā, 10 gadi Zemessardzē. Tēta nelokāmā uzticība Latvijai liecina par viņa noturīgo raksturu, mācot man, cik svarīgi ir sakņoties savā tautā, tradīcijās, vērtībās, veidojot piederības izjūtu un mīlestību pret savu valsti.

Māsa, būdama studente, ikdienā pārsteidz ar spēju motivēt, mudinot ne tikai mani, bet arī brāļus – īstenot sapņus. Iedvesmas gaismā viņa pierāda, ka varonība var būt tikpat vienkārša kā iedrošinājuma avots.

Brāļus par varoņiem padara labsirdība, iejūtība un sirdsapziņa. Varoņus nedefinē tikai fiziskās spējas vai sasniegumi, patiesa varonība slēpjas spējā iejusties, izprast citus un likt viņiem kaut sekundi pasmaidīt un justies labāk arī nomācošos brīžos.

Visbeidzot mamma, kas izstaro drosmi gan ikdienā, gan dzīves lielajos izaicinājumos. Viņas neatlaidība pat visgrūtākajos laikos ir varoņa spēka piemērs. Viņa man ir iemācījusi, ka drosme nav baiļu neesamība, bet gan spēja tām stāties pretī, atgādinot, ka varonība slēpjas ikdienas cīņās, kuras piedzīvojam. Drosme mammai piemīt, ne tikai tiekot galā ar dzīves grūtībām, bet arī izaudzinot četrus drosmīgus un priekpilnus varoņus.

Varoņa meklējumiem nav jāsniedzas tālu projām pasaulē, ārpus nepieejamā un neiespējamā. Smaidos, smieklos, kopīgajos prieka un bēdu mirkļos es atrodu varonības izpausmes. Mana ģimene ir parādījusi, ka varoņi ir ne tikai elki vai slaveni cilvēki, bet viņi dzīvo līdzās tajos cilvēkos, kas mums ir dārgi. Viņu nelokāmais atbalsts, mīlestība un sniegtās mācības ir patiesās dzīves vērtības, kas atgādina – varoņi ne

vienmēr ir tie, kas glābj pasauli, bet tie, kas ļauj pārvarēt grūtības un padara mūsu pasauli par glābšanas vērtu.

Gundega Gaujere,

Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas

12. klase

Savu varoni saskatu cilvēkā, kas manā dzīvē ir ienesis drošību, [..] mieru un laimes izjūtu. Mans varonis ir mamma. Viņa man iemācījusi patiesi mīlēt, nekad nepadoties grūtībās un vienmēr sekot saviem sapņiem.

Iemācīties mīlēt no grāmatas nav iespējams. Lai cilvēks piepildītos ar mīlestību un ar šo izjūtu dalītos tālāk, tā jāredz, jāsaļūn un jāsaņem no kāda cita. Par spēju mīlēt varu pateikties savam varonim. Mammai. Viņa ar savām darbībām pierādījusi, ko nozīmē dziļa mīlestība pret dabu un cilvēkiem. Viņa, ejot cauri mežiem, dara to tik uzmanīgi un piesardzīgi, cenšoties neievainot nevienu mežā dzīvojošo. Tāpēc man tuvs ir Skaidrītes Kaldupes teiktais: „Bet pēc tā, kā kurš caur ziedošām pīpenēm gājis, kaut nedaudz var cilvēka dvēseli pazīt.” Mammai rīcība parāda to, cik tīra ir viņas dvēsele. Arī es vēlos mīlēt un rūpēties par apkārtesošajiem tāpat kā viņa. Mammai mīļums, labsirdība un rūpes ir atspoguļojušās arī manī.

Bieži cilvēki jūtas izsīkuši, bezspēcīgi. Daudziem šajā pasaulē nav pleca, uz kā

balstīties, lai atgūtu spēkus. Man tāds ir! Ik dienas es tieku motivēta doties uz priekšu. Ja arī ir kas tāds, kas neizdodas, mamma neļauj padoties. Tas spēcina un dod pārliecību.

Katram ir savi sapņi, arī man. Taču dažreiz mani pārņem smaga izjūta, ka tos nevarēšu sasniegt. Varbūt neticība sev? Bet tik ļoti gribas šos sapņus īstenot! Mamma vienmēr mani mudina ticēt sev, sekot saviem sapņiem, savai sirdij. Man vienmēr tiek atgādināti Konfūcija vārdi: „Lai kurp tu ej, ej ar savu sirdi!” Šī ir ļoti dziļa mācība, kas palīdz izprast dzīves jēgu.

Varonis nekad neizzudīs, tā spēks vienmēr mājās manī. Lai vai kas dzīvē notiktu, esmu droša, ka mans varonis – mamma – ik brīdi būs man blakus.

Marta Dita Borherta,

Ventspils Valsts 1. ģimnāzijas 10. klase

Mana mamma ir lielākā varone un iedvesma. Viņa ir ne tikai māte četriem bērniem, bet arī strādā Daugavpils Stropu pamatskolas attīstības centrā. Mamma ir mīloša, gādīga un atbildīga. Viņa vienmēr ir klāt, lai mūs iepriecinātu un atbalstītu. Viņa ne tikai audzina mūs ar mīlestību, bet arī māca mums, kā mīlēt to, kas mums dots, un būt par labiem cilvēkiem.

Mammas darbs Daugavpils Stropu pamatskolas attīstības centrā ir tikpat nozīmīgs kā viņas loma mūsu dzīvē.

Viņa strādā ar bērniem, kuriem ir dažādi attīstības traucējumi, un palīdz tiem sasniegt savu potenciālu. Viņa ir skolotāja, kas iedvesmo un motivē bērnus mācīties un attīstīties visaptveroši. Viņas pacietība un prasme pielāgoties ir viens no viņas lielākajiem spēkiem. Viņa rada drošu un iedvesmojošu vidi, kurā bērni var attīstīties un augt.

Mammas darbs neaprobežojas tikai ar darba laiku. Viņa ir gatava strādāt pēc darba laika, lai sagatavotos nodarbībām un rūpētos par saviem audzēkņiem. Mamma ir viens no tiem cilvēkiem, kas nekad neapstājas, lai nodrošinātu visaptverošo atbalstu bērniem.

Mamma ir ne tikai mana varone, bet arī piemērs un atbalsts. Viņa māca mums, cik svarīgi ir būt apņēmīgiem, pacietīgiem un rūpīgiem. Viņa ir mana lielākā iedvesma, un esmu pateicīgs par visu, ko viņa dara mūsu un citu cilvēku labā. Es lepojos ar to, ka mamma ir tik fantastiska sieviete. Viņas mīlestība, rūpes ir neierobežojamas. Viņa daudziem citiem ir īsts cilvēcības piemērs, jo vienmēr pirmām kārtām padomās par visiem citiem un tikai pēc tam par sevi, tāpēc bieži ir jāatgādina, lai viņa apstātos un atpūstos.

Sandris Latiškevičs,

Daugavpils Valstspilsētas vidusskolas

11.b klase

Milana Zagorodnaja, Ziemeļvalstu ģimnāzijas 3.b klase

Mans varonis ir mans tēvs. Manās acīs viņš ir varonis, tāpēc [..] ka viņam piemīt ļoti augsti vērtējamas īpašības. Tā ir mērķtiecība un čaklums, spēja turēt rūpi par visiem tuviniekiem, viņš ir ar ļoti stipru raksturu.

Ar mērķtiecību un čaklumu tēvs prot panākt visu. Ja viņam ir mērķis kaut ko sasniegt, tad viņš ar neatlaidību uz to virzīsies, neskatoties uz visiem šķēršļiem, ko dzīve būs sagādājusi. Viņš būs gatavs iziet cauri ellei, lai rezultāts būtu sasniegts. Ar savu neiedomājamo čaklumu un strādīgumu vienmēr izdarīs visus darbus, apgūs un iemācīsies. Jebkurā dzīves gadījumā zinās atrisinājumu sarežģītai situācijai. Jebko, ko viņam palūgs izdarīt, viņš prātis, pateicoties savai strādīgā cilvēka dabai. Manam tēvam ir zelta rokas.

Mans tēvs vienmēr rūpējas par visiem, it sevišķi par mani. Viņš dzīvē ir devis visu, ko vien var vēlēties, sākot ar brīnišķīgu bērnību un beidzot ar ikdienā dāvāto laiku un uzmanību. Pavadītais laiks vakaros kopā pie silta ugunsкура, runājot par dziļām tēmām – nekad neaizmirsīšu tos mirkļus. Viņš man ir iemācījis spēlēt dažādas sporta spēles, braukt ar velosipēdu, lasīt, pareizi domāt, skatīties uz dzīvi no pareizā skatu punkta un neuzskaitāmi daudz citu prasmju. Vienmēr par mani raizējies un ir bijis blakām grūtos brīžos, kad neviens cits mani tik labi nav sapratis kā viņš. Prātis mani un manas emocijas nolasīt kā grāmatu un izprast būtību. Ir gatavs darīt visu, lai man būtu labi.

Ja pajautātu, kurš ir stiprākais cilvēks, kuru pazīstu, es noteikti atbildētu, ka tēvs. Viņš ir stiprs gan fiziski, gan arī garīgi. Tāda sajūta, ka viņš ir spējīgs pārdzīvot un izdzīvot it visu, otru tādu nekur neatrast. Upurēsies, lai otram ir vieglāk, un visu smagumu paņems uz sevi, pat tad, kad pašam iet grūti. Viņš pārvarēs visu klusībā, lai neuztrauktu apkārtējos līdzcilvēkus un neradītu papildu raizes. Ar savu iekšējo mieru, līdzsvarotību un toleranci pārcieš dzīves lielākos izaicinājumus un vienmēr turpina iet uz priekšu, atrodot pareizo ceļu.

Tētis ir vienmēr bijis un būs mans varonis. No visas sirds novērtēju visu, ko viņš dara un spēj panākt ar savu cīņas garu. Manā skatījumā viņam piemīt ļoti īpašs raksturs, kā parasti saka – tie klusie ūdeņi ir visdziļākie. Viņš ir ne tikai mans tētis, bet arī mans labākais draugs un dvēseles radnieks.

Una Brence,

Rūjienas vidusskolas 12. klase

Tu centies, bija labi," saka kāda pazīstama balss. Sajūtu [..] "pieskārienu uz pleca. „Nav jau tik traki," cita balss turpina. Līdzās atrodas tuvākie cilvēki. Mierinājums. Manas mājas un drošība, patvērums, kad esmu nokļuvusi situācijās, kad visi spēki izsmelti, pietrūkst motivācijas un prātā uzrodas arvien jauni, neatbildēti jautājumi, ko tālākā nākotnē darīt. Esmu paveikusi daudz darbu, bet vēl neskaitāmi jādara. Tuvinieki mani

iedrošina, stāstot, ka varu paveikt jebko. Viņi ir mani varoņi, nevis izglābjot no nāves briesmām, bet atgādinot, ka esmu vērtība, neļaujot kritizēt sevi par daudz. Saprotot, ka viņiem ir taisnība, apgūstu dzīvesprieku, aizmirsdama, ka varbūt vajadzētu mazlietiņ vairāk pacensties, jo ne vienmēr nemitīga centība ir tā pati labākā atbilde. Dažkārt vienkārši jāļaujas plūsmai. Iegūstot šo nepieciešamo mentālo pārlicību, kļūstu mierīga, uzveicot stresa kalnus, glābjot sevi no skolotāju un dzīves atjautīgi liktajiem šķēršļiem un uzdevumiem.

Dzīvē bija, ir un būs jāpaveic daudz varoņdarbu, būs arī zaudējumi, un tā ir pieredze, kura neļaus padoties, bet liks cīnīties vēl stiprāk un apņēmīgāk. Un arī mani varoņi piekusīs, pārdzīvos grūtas dienas, bet es palīdzēšu viņiem atrast motivāciju, tad vajadzēs būt stiprai viņu dēļ.

Žanete Kalniņa,

Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas

11. klase

Vēlos pastāstīt par manu varoni – Mārīti Ekšteini.

[..] Mana vecmāmiņa krievu okupācijas laikā tika izsūtīta uz Sibīriju, kas noteikti ir viens no daudziem iemesliem, kādēļ es viņu uzskatu par varoni. Sāpes, kurām viņa, kā arī citi latvieši gāja cauri, „ir grūti aprakstīt”, kā viņa to bieži piemin, bet noteikti varu iztēloties. Mārīte bieži

stāsta par savu bērnību, piemēram, kā viņu apsauca Sibīrijā un kā viņa pastāvēja par sevi un savu tautu.

Kad okupācijas režīms kļuva nedaudz brīvāks, Mārīte kopā ar savu ģimeni beidzot varēja atgriezties mājās. Tas noteikti nebija viegli – mainīt skolu un visu savu dzīvi, bet svarīgākais bija tas, ka varēja atkal būt dzimtenē. Viņa skolā no jauna apguva latviešu valodu, tas bija sarežģīti. Vecmāmiņa man reiz stāstīja, kā skolā viņu izsmēja par to, ka viņa par grāmatu pateica „resna”, nevis „bieza”. Neskatoties uz to, ka vājo latviešu valodas zināšanu dēļ viņa skolā palika uz otru gadu, Mārīte ieguva izglītību un turpināja palīdzēt mūsu tautai, strādājot neatliekamās medicīniskās palīdzības brigādē.

Mārīte ir ne tikai Latvijas patriote, bet arī mamma tētim un mana vecmāmiņa. Kad tēva pusmāsa nomira un arī Mārītes vīrs saslima, viņa uzņēmās audzināt mirušās pameitas meitu Elīnu. Tas, protams, nebija viegli – uzturēt bērnu un vīru, kuram vajadzēja uzmanību un zāles, bet viņa zināja, ka tas ir pienākums un ka viņa var to izdarīt. Viņa tolaik sāka strādāt vairāk un ilgākas stundas, lai visam pietiktu līdzekļi, arī manam tētim, kurš tolaik studēja Rīgā.

Mārīte Ekšteine ir mans varonis tādēļ, ka viņa ir gājusi cauri ļoti grūtiem apstākļiem, tomēr vienmēr ir pozitīva un lepojas ar savu dzimteni un tautu. Viņa man bieži atgādina, ka nekur nav labāk

kā mūsu dzimtenē un ka mūsu valoda ir jāmīl. Cilvēks, kas māca šīs vērtības un pats ir tik pozitīvs, noteikti ir pelnījis būt mans varonis.

Anna Keita Ekšteine,

Ventspils Valsts 1. ģimnāzijas 10. klase

Pašlaik mans lielākais varonis ir Kurts Kobeins.

[..] Kurts Kobeins bija amerikāņu dziedātājs, labs ģitārists, slavens ar to, ka viņš bija grupas „Nirvana” līderis. Viņš mira 1994. gadā, 27 gadu vecumā. Neskatoties uz to, ka viņš ir miris jau 29 gadus, mūziķis visu šo laiku bija un joprojām vēl ir ļoti populārs. Es par viņu uzzināju no sava tēta apmēram 13 gadu vecumā, kad tētis mani iepazīstināja ar savu mīļāko „Nirvanas” dziesmu „Smells Like Teen Spirit”. Sākumā man dziesma nepatika, likās, ka Kurts izskatās dīvaini, pārāk daudz ļauj un nemāk spēlēt ģitāru, taču pēc tam, 14 gadu vecumā, kad dziesmu dzirdēju atkal, tā iepatikās. Es sāku vairāk interesēties par grupu, viņu dziesmām un rezultātā sapratu, ka grupai ir interesants stils un Kurts Kobeins ir ļoti neparasts cilvēks. Kurts Kobeins bija cilvēks, kuram bija vienalga, ko par viņu domā un saka citi, viņš nebaidījās runāt, uzvesties un ģērbties tā, kā gribēja, viņš netēloja tādu cilvēku, kāds viņš patiesībā nebija. 14 gados tas likās neparasti, jo uzskatīju, ka ir svarīgi iederēties

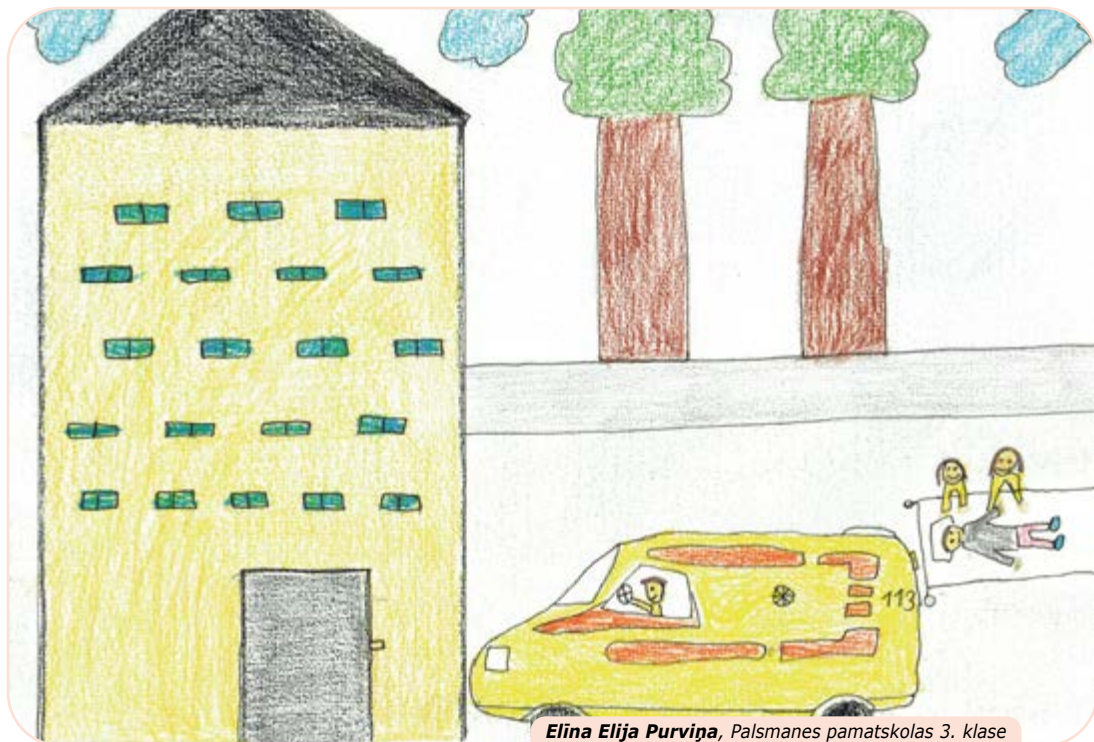
sabiedrībā, man bija bail būt mazliet atšķirīgai, un es ļoti baidījos skaļi izteikt savas domas. Kurts bija pirmais, kurš man deva iedvesmu vairāk sevi izpaust, izrādīt sevi tādu, kāda patiesībā esmu, nevis tādu, kādu mani vēlas citi cilvēki. Vēl joprojām katru reizi, kad ar kādu sarunājos vai kur dodos, atceros par Kurtu Kobeinu un viņa ietekmi manā dzīvē. No 14 gadu vecuma viņu uzskatu par savu lielāko varoni. [..]

Melanta Zariņa,

*Valmieras Dizaina un mākslas vidusskolas
1. kurss*

Mana varone gan vakar, gan šodien, gan rīt ir Aspazija. Aspazija jeb Elza Johanna Emīlija Lizete Rozenberga ir iedvesmojoša, drosmīga un noteikti cilvēks, no kura var mācīties.

Aspazijas daiļradē atrodamas dažādas atziņas un aforismi, kas spēj iedvesmot pārējos. Mana mīļākā Aspazijas atziņa ir: „Kas mazs, tas augot iespējams liels vēl kļūt!” [..] Es katru dienu mēģinu uzlabot savas zināšanas dažādās tēmās, lai cilvēki mani uztvertu kā spējīgu sievieti, un man ir svarīgi, ko domā citi cilvēki. Aspazijai gan citu cilvēku viedoklis par viņas spējām likās mazsvarīgs. Kad Aspazijai mācītājs teica: „Žēl, ka tu neesi vīrietis, tad no tevis iznāktu lielas lietas!” – viņa tajā neklausījās un turpināja savas domas izklāstīt daiļradē.

Elīna Elija Purviņa, Palsmanes pamatskolas 3. klase

Aspazija ir drosmīga, jo nebaidījās runāt par politiku. Dzejoļu krājumā „Sarkanās puķes” viņa apspriež Jaunās strāvas laikmetu un to, kādai jābūt laikmeta topošajai personībai. Krājumā izskan protests pret garīgo interešu seklumu un pastāvošo dzīvi, izcelta trauksme pretim nākamībai. Aspazija, protams, arī aktīvi aizstāvēja sieviešu tiesības, un es vēl šodien iedomājos par to, ka mums, sievietēm, nebūtu tik viegla dzīve, ja vēsturē nebūtu bijušas tādas sievietes kā Aspazija.

No Aspazijas var mācīties pacietību un pieticību. Lai gan Aspazija kļuva par rakstnieci pirms sava mīļotā Raiņa, viņa palīdzēja Rainim kļūt pašpārliecinātam, un, kad Rainis kļuva populārāks par Aspaziju, viņa pacietīgi un bez pārmetumiem palika Raiņa ēnā.

Viņa palīdzēja Rainim dažādos aspektos, ar viņu kopā brauca trimdā, apciemoja viņu cietumā un palika pat tad, kad Rainis nebija uzticīgs laulībā un sarakstīja dzejoli „Mēness meitiņa” sievietei, ar kuru bija neuzticīgs.

Es ceru, ka Aspazija iedvesmos arī citus un kļūs par varoni arī nākamajām paaudzēm. Aspazija savā laikā sasniedza ļoti daudz un ir atstājusi latviešiem mantojumā izcilus daiļdarbus.

Felicita Martinsone,

*Rīgas Centra humanitārās vidusskolas
12.a klase*

Vienmēr tautā mēs cildinām tos, kuri cīnās par savu tautu, [..] nežēlojot dzīvību, bet tautu veido stipras dzimtas un dzimtas vidū ir stipri cilvēki, tāpēc iedvesmojošs varonis var būt arī savas dzimtas cilvēks, kurš ir spējis izturēt grūtības, nesalūzt un stiprināt apkārtējos.

Latvijas liktenis 20. gadsimtā bija sarežģīts un traģisks. Latviešu vīrieši tika izkauti karos, notika ģimeņu izsūtīšana uz Sibīriju, naidnieka vara centās iznīcināt mūsu tautas gaišākos prātus. Bija gadi, kad daudzām latviešu ģimenēm galvenais jautājums bija izdzīvot, un īpaši smaga nasta šajā izdzīvošanas stāstā tika uzlikta sievietēm: jāuzņemas lielā atbildība par ģimenes iztiku, bija jādara arī fizisko spēku prasošie vīriešu darbi, un tas nemaz nebija viegli. Tās sievietes, kuras nepadevās un spēja izciest šo smago laiku, vēlos saukt par varonēm, un viena no tām bija mana vecvecmamma Zelma Ozoliņa.

Zelma uzauga brīvajā Latvijā, mācoties darināt skaistus rokdarbus, spēlējot

klavieres un gatavojoties kļūt par turīgu mājas saimnieci. Šo gaišo dzīves ritējumu pārtrauca padomju vara un Otrais pasaules karš. Pēc kara viņas vīrs tika izsūtīts uz Sibīriju, un viņai nācās rūpēties ne tikai par sevi, bet arī par četriem maziem bērniņiem. Trauslajai Zelmai bija jāpadara saimniecības darbi un, protams, jāiet arī kolhozā. Tas bija grūts laiks, jo algas niecīgas. Kolhozs viņai uzlika kopt zirgus, nenodrošinot tos ar izdzīvošanai nepieciešamo barību, bet Zelma ar pārcilvēcisku darbu un mīlestību spēja parūpēties par dzīvniekiem. Zeltu raksturo ne vien darba tikums, bet arī interešu daudzpusīgums. Viņai piederēja bites, kuras arī prasīja savu uzmanību, bet bišu medus bija viņas bērniem vienīgais saldumiņš. Zelma visus darbus darīja ar sirdi. Viņai padevās izsūt smalkus un skaistus rokdarbus, tāpēc tajos laikos, kad veikali bija tukši, bērnu sapucēšana nebija nekāda problēma. Smagajos laikos gaišumu un dvēseles piepildījumu viņa atrada baznīcā, dziedot baznīcas korī.

Zelma – gaiša un stipra sieviete, kuru apbrīnoju. Tas man liek aizdomāties par latviešu tautu. Mēs esam varonīga un drosmīga cilts. Vēstures notikumi, kuri ir skāruši Latviju, ir padarījuši mūs stiprākus. Un atcerēsimies mūžam tos varoņus, kuri izcīnīja Latvijas brīvību kara frontēs, gan arī tos, kuri bija varoņi sūrajā ikdienā.

Elizabete Ceple,

Līvānu 1. vidusskolas 10. klase

Viktorija Ivuļonoka, Zilupes Mūzikas un mākslas skolas 7. klase

Latviešu valodā vārds „varonis” ietver jēdzienus „vara” un „varēt”, kas nozīmē arī varēšanu pašreizējā rīkoties, aizstāvot kādus ideālus un iemiesojot noteiktas vērtības. Varonis – cilvēks, kas sevišķi grūtos apstākļos cīnās par tiem. Bezbaillīgs un drosmīgs cilvēks, kas izceļas, arī pievērš sev uzmanību ar savu rīcību, arī ar kādām izdarībām u. tml.

Visas iepriekš minētās īpašības pieder arī manam šodienas varonim – Rūjienas vidusskolas direktorei Lindai Čākurei. Matemātikas skolotāja un skolas direktore, divi ļoti nozīmīgi amati un atbildīgi pienākumi. Linda nav tikai skolas vadītāja, viņa ir lielisks piemērs, cilvēcīga un atbalstoša personība, kuras ietekme izpaužas vairākās jomās. Ir prieks, ka man ir privilēģija iepazīt un redzēt savas skolas direktori Lindu Čākuri kā ikdienas varoni.

Viena no Lindas izcilības pazīmēm ir dedzīgā attieksme pret darbu. Katru dienu es redzu viņu skolēnu pulkā, smaidot, lai sveiktu katru no mums ar sirsnīgu un siltu uzmanību. Viņa vienmēr ir gatava uzklaut un palīdzēt, radot draudzīgu un iedrošinošu vidi skolā.

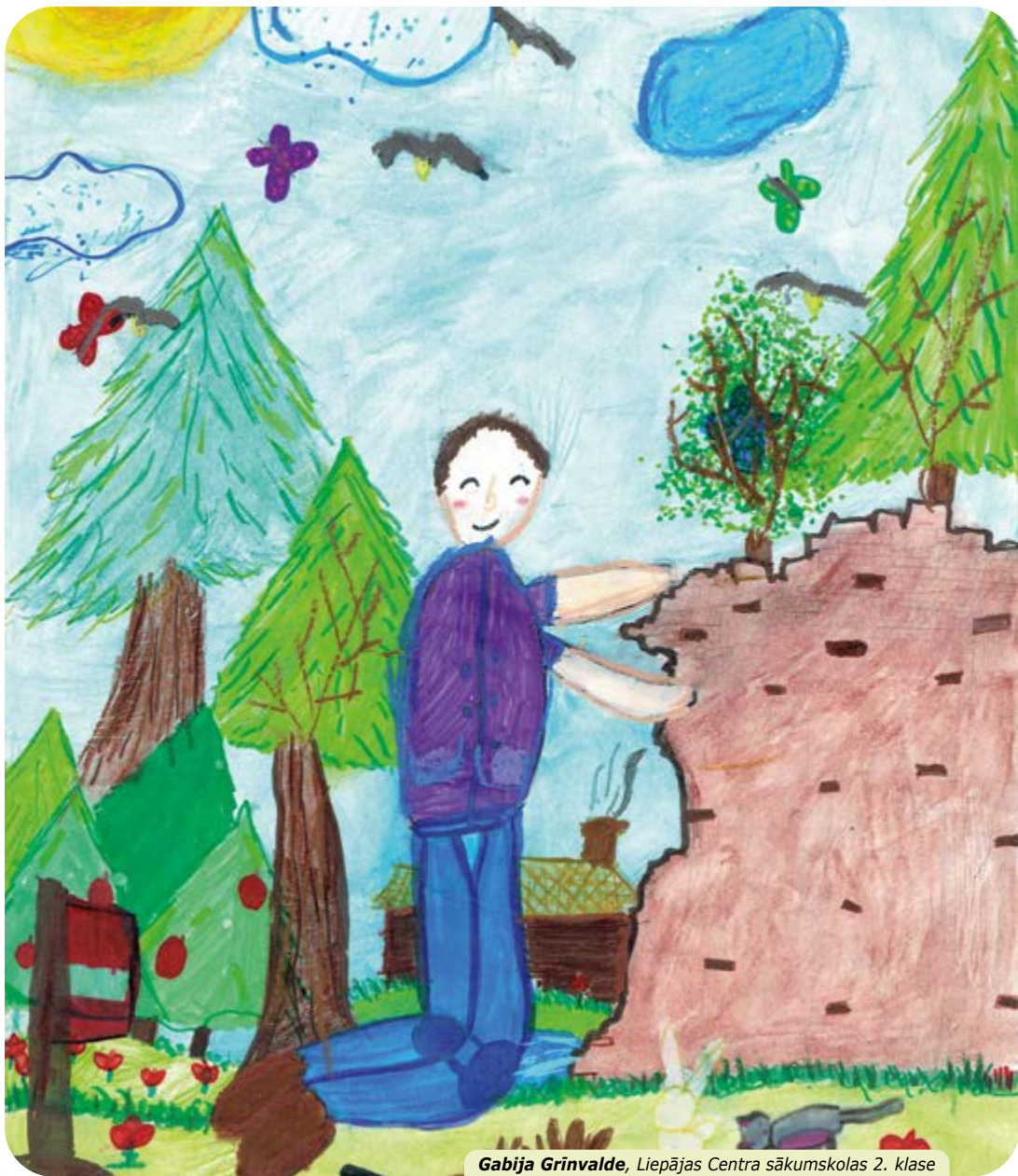
Linda ir arī izcila līdere. Viņas vadīšanas pieeja ir balstīta uz sapratni, atklātību un komunikāciju. Linda ne tikai nosaka mērķus, bet arī iesaista skolotājus, skolēnus un vecākus kopīgos centienos. Ar viņas vadību skola ir kļuvusi par vienotu kopību, kurā ikviens jūtas svarīgs un atzīts. Šo gadu laikā, kopš

skolotāja Linda ir direktores amatā, skola tikai ceļ savu latiņu un nes savu vārdu Latvijā un pasaulē. Sākot ar vizuālām detaļām, piemēram, renovētām skolās telpām, kas rada skolēniem patīkamāku atmosfēru. Uzlabotu skolotāju attieksmi pret darbu pienākumiem, kas ļoti ietekmē skolēnu zināšanu līmeni. Pastāvēšana par skolēnu vajadzībām, interesēm, tādām kā apmaksātiem autovadītāju kursiem, iespēju pašiem organizēt skolas dzīvi, piedalīties daudzos projektos.

Tomēr, visticamāk, tas, kas padara Lindu par manu šodienas varoni, ir cilvēciskās īpašības. Viņa vienmēr ir gatava piedāvāt atbalstu un iedrošinājumu, neatkarīgi no situācijas. Viņas sirsnība un rūpes izceļas, veidojot pozitīvu un iedvesmojošu atmosfēru skolā.

Tādēļ, kad es domāju par savu šodienas varoni, mana izvēle nešaubīgi ir skolas direktore Linda Čākure. Viņas ieguldījums izglītībā, vadības talants un cilvēciskums ir faktori, kas mani iedvesmo un liek ticēt, ka katrs no mums var būt labāks un ietekmēt pozitīvi apkārtējos.

Patrīcija Ketija Kukaine,
Rūjienas vidusskolas
11. klase

Gabija Grinvalde, Liepājas Centra sākumskolas 2. klase

Varonis rodas visnegaidītākajos brīžos, iespējams, arī tad, kad cilvēks nezina, ka tāds nepieciešams.

Kāds patriotisks vīrs man palīdzēja, pats neapzinoties, kādu iespaidu atstājis uz manu dzīvi.

Viņš palīdzēja atrast un apzināties sevi šajā neskaidrību pilnajā laikā, it kā nedaudz pabīdīja, pavirzīja, rādīja virzienu ceļam, par kuru nebiju pārliecināta, ka to vajag. Viņš pierādīja, ka fizisks spēks nāk no gara spēka un ka augumā mazi cilvēki var paveikt to pašu, ko lieli. Vienreiz viņš lika ierāpties mazā bedrē un demonstrēt, kā to izmantot kā aizsegu. Zeme, smiltis, putekļi, bet ... tas bija mirklis, kad viņš kļuva par manu varoni, jo iemācīja, ka katram ir savas priekšrocības, manā gadījumā – nelielais augums, jo man ir viegli paslēpties. Saprātu – jebkas kļūst iespējams, jo mans lielākais traucēklis kļuva par izdevīgu priekšrocību, ar kuru vienkārši jāprot apieties. Jaunsargu instruktors – cilvēks, kurš palīdzēja saprast, ka varu iestāties NBS, jo nekas neattur, nebiedē, un esmu gatava uz jebko. Vienkārša patiesība – cilvēki ir spējīgi uz daudz ko vairāk, nekā paši apzinās. Viņš ir mans varonis, jo iedvesmojis kļūt par labāku cilvēku, nekad neapšaubīt sevi un nebaidīties no izaicinājumiem. Lai gan viņš nekad neiemācījās manu vārdu, viņš sniedza to, ko tobrīd visvairāk vajadzēja – drosmi.

Mans varonis mani izglāba no šaubām, bailēm, uztraukuma, neziņas, čikstēšanas,

slinkošanas un visa pārējā, kas piemīt neiedrošinātam cilvēkam.

Annija Emīlija Bērziņa,

Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas

12. klase

Krusttēvam

Kursors mirgo kā kluss metronoms, atzīmējot katru garām tikšošo sekundi...

Čau!

Agrāk bija daudz vienkāršāk, citādāk, vai ne? Ārprāts, kā man pietrūkst! Pietrūkst tās sajūtas pēc staigāšanas ar basām kājām pa karstajām jūras smiltīm, sēdēšanas klēpī pie ugunsкура, kas maigi silda, bet dedzina pēdas, kartupeļu vāķšana rudens lielajā talkā – tas viss kopā ar Tevi, krusttēv. Atceros, kā pirmo reizi iepazīstināji ar instrumentu – vijoli. Jā, tā bija putekļos klāta, jo sen nebiji to spēlējis, visnotaļ nenoskaņota, taču šis brīdis manā atmiņā ir palicis tik spilgti, liekas, tikai vakardien to turēju savās mazajās plaukstās, aprīņojot katru tās izliekumu, gravējumu, stīgu. Par stīgām runājot, arī melodiņi, kurus esi spēlējis uz ģitāras katrus Ziemassvētkus, dažkārt sāk skanēt manā galvā, nākas pat skaļi izdungot, lai šie vēl paliek. Atmiņās... Šis atmiņas ar Tevi ir vissiltākās. TU esi siltuma pilns! Tu spēj izstarot gaismu un sasildīt katru istabu, kurā ieej, katru mazāko kaktiņu un, protams, cilvēku sirdis. Tu sasildīji manu.

Adela Gņedeša, Liepājas Centra sākumskolas 1.c klase

Šodien atvēru bilžu albumu, atradu bildi no laikiem, kad tētis ar mammu un mani dzīvoja Liepājā. Tu biji atbraucis ciemos, lai apskatītu tikko no slimnīcas atvesto Aneti Kalniņu. Kalniņa. Cik lepna esmu un jūtos, kad, mani izsaucot vai uzrunājot, seko Kalniņa! Dīvainā aksioma: ja tu esi Kalniņš, tad tev ģimenē būs noteikti kāds, kurš ir labi zināms un pazīstams sabiedrībā, vismaz starp latviešiem. Kā Tu domā, vai uzvārds uzliek mums zīmogu? Varbūt. Bet, Janci, es jūtos vēl lepnāka, zinot, ka krusttēvs arī ir Kalniņš. Katru reizi, kādam izdzirdot manu

uzvārdu, seko jautājums, vai pazīstu Tevi. Un, kad atbildu „jā”, seko izbrīnas pilns, taču saprotošs „Aaaa!”. „Kā tad Jancitīm iet? Nodod sveicienus!” viņi saka, un es tik smaidu, jo esmu priecīga. Prie-cī-ga! Man, vienīgajai, ir paveicies ar Tevi, Janci! Starp citu, dzirdēju no omes, ka Tev vakar bija koncerts ar Kristīni Prauliņu un Raimonu Paulu. Pat prieka asaras sariešas acīs, šo rakstot! Esmu neaprakstāmi lepna, ka mūsu ģimenē esi Tu, un varu apgalvot, ka neesmu vienīgā, kas tā domā.

Ar kādu aizrautību ome par Tevi runā, kad aizeju ciemos pie viņas, katru

televīzijas ierakstu man parāda ar Tevi, esam „900 sekundēs”, kādā intervijā vai koncertā. Viņa ir lepnuma pilna mamma un es – lepnuma pilna krustmeita.

Zinu, ka esi ļoti aizņemts un brīvā laikā nav nemaz, bet vai varam kādu dieniņu satikties kādā kafejnīcā? Tā kā dzīvo blakus Mežaparkam, tad kaut kur tur, es aizbraukšu pie Tevis ciemos, vēl neesmu bijusi Tavā jaunajā dzīvoklī! Pēc tam varam pastaigāties... Ja tajā dienā iekrīt koncerts, tad varu aiziet un paklausīties to. Bet, lūdzu, satiekamies! Vienalga, kur, cikos vai kā, es būšu gatava, kad teiksi. Es nevēlos pieaugt, pēdējo reizi neapkampjot Tevi. Kā gribu atkal būt maza un sēdēt Tev klēpī pie Jāņu nakts ugunskura, dziedāt dziesmas pie vecmamma un vecpapa gultas. Gribu atpakaļ bērniībā ar Tevi...

Lai vai kā, ceru, ka neesi pārāk noslogots un saņem pietiekamu atpūtu. Nevaru iedomāties, cik piedzīvojumiem un pasākumiem pilna ir Tava diena un grafiks. Atpūties! Tev viss izdosies, jo esi vīstalantīgākais, visdrosmīgākais un vismīļākais cilvēks, kādu es jebkad varētu vēlēties savā dzīvē. Paldies Tev, krusttēv, paldies!

*Ar mīlestību,
Anete*

Es nospiežu „saglabāt melnrakstu”, neaizsūtīt vēstuli, jo neesmu spējīga saņemt sevī drosmi. Tik liela kā manam

krusttēvam tā nebūs nekad, viņš ir supervaronis. Mans supervaronis!

Anete Kalniņa,

Limbažu Valsts ģimnāzijas 10.c klase

L atvijā varoņa tituls pieder slavenajam Lāčplēsim no latviešu [..] varoņeposa, ko pēc tautas leģendām radījis Andrejs Pumpurs un kas tika izdots 1888. gadā. Eposa galvenā varoņa Lāčplēša tēls iemieso cilvēku diženumu, varonību. Simbolizē cilvēka drosmi, kas cīnās pret iebrucējiem. Epos „Lāčplēsis” sniedz dzīves mācību, kas pilna mīlestības pret savu tautu. Tomēr mēs nedrīkstam aizmirst par mūsu latviešu karavīriem, strēlniekiem, kuri grūtos laikos aizstāvēja mūsu valsti, ziedojot savu dzīvību, viņi uz visiem laikiem tiks uzskatīti par mūsu varoņiem.

Varonis ir tas, kurš dara labu, neko neprasot pretī, kurš gatavs palīdzēt jebkurā situācijā, pieņemt drosmīgus lēmumus, upurēt visu citu labā. Ar lepnumu varu nosaukt savu tēvu par varoni, kas vienmēr bija un būs.

Katrs no mums varoni uztver savā veidā, kādam varonis ir cilvēki, kas bijuši karā, kādam tas ir fiziski stiprs cilvēks, tas nav svarīgi, jo katrs no mums ir spējīgs kļūt par varoni, galvenais ir ticēt sev un saviem spēkiem.

Jūlija Saveļjeva,

Jelgavas 5. vidusskolas 11.a klase

Mani dižākie varoņi vienmēr bija un ir tepat līdzās, tā ir mana lielā ģimene.

[..] Mans brālis NBS štāba bataljonā dienē jau astoņus gadus. Viņš ir goda sardzes karavīrs pie Brīvības pieminekļa un Valsts prezidenta pils. Es jūtos lepna, ka brālis pārstāv mūsu dzimteni arī citās valstīs kā goda sardzes karavīrs. Šajā gadā viņš bija viens no tiem, kurš pasniedza Ukrainas karavīru grupām kara iemaņu pamatkursu. Pašreiz viņa galvenais uzdevums ir jaunos karavīrus apmācība. Viņš ir īstens Latvijas patriots, mīl dzimteni, mājas, ģimeni, ciena savu valsti. Viņš arī mani iemācīja cienīt, saudzēt un novērtēt to, kas man ir.

Tētis 20 gadus veltīja valsts robežas sargāšanai, bet nu jau 7 gadus sevi velta jaunsargu kustībai. Jau kopš trešās klases viņš apmācīja arī mani, kā izdzīvot mežā, kā salikt ieročus un šaut, kā saglabāt mieru kritiskās situācijās. Tētis iemācīja mani ne tikai aizstāvēt sevi, bet arī mērķtiecīgi iet to ceļu, kuru uzskatu par pareizu. Tētis pacietīgi, ar lielu sirsnību un mīlestību izaudzināja trīs meitas un dēlu. Vai tas nav varoņdarbs?

Mamma vienmēr ir gatava uz klausīt un ir blakus pat tad, ja fiziski esam tālu viena no otras. Viņa vienmēr zina, kā ir pareizāk, taču dod iespēju mācīties no savām kļūdām. Mamma ir sirsnīgs un izpalīdzīgs cilvēks. Mēs kopā nodarbojamies ar labdarību, braucām uz pansionātu, lauku

skolām, bērnunamiem. Būt par mammu jau ir varoņdarbs!

Manas māsas ir ļoti talantīgas un atvērtas pasaulei. Pateicoties viņām, es iemīlēju mākslu. Viņas iemācīja man pavadīt laiku jautri bez interneta, palīdzēja atrast sevi, atklāt un iemīlēt to, kas ir tuvs sirdij. Viņas varonīgi iet savu dzīves ceļu, taču ar lielu cieņu un pietāti izturas pret mājām un ģimeni, un tas ir pats nozīmīgākais patriotisms un dzimtenes mīlestība.

Man ir gods par savu ģimeni, jo katrs mēs esam savas dzīves varoņi. Dažreiz es aizmirstu viņiem to pateikt, bet domās viņus godinu, cienu un mīlu. Mana ģimene ir mani varoņi!

Madara Daniļeviča,

*Krāslavas Varavīksnes vidusskolas
11. klase*

Mans varonis ir mamma. Mamma ir vislieliskākais cilvēks, viņa vienmēr ir blakus, atbalsta mani jebkādās grūtībās un priekos. Es esmu pārliecināta, ka viņa ir mans īstais varonis.

Pirmkārt, mamma iedvesmo mani ar savu spēku un neatlaidību. Viņa vienmēr atrod veidu, kā pārvarēt grūtības un, neskatoties ne uz ko, palikt noteiktai un pārliecinātai. Mamma dzīves pieredze un gudrība vienmēr palīdz man pieņemt pareizos lēmumus un nepadoties sarežģītos momentos.

Otrkārt, gribu pateikt, ka mamma ir brīnišķīga skolotāja. Viņa iemācīja

man daudzas svarīgas iemaņas, kuras ir nepieciešamas šobrīd un noderēs turpmākajā dzīvē. Viņa iemācīja vērtēt draudzību, godīgumu un cienīt apkārtējos. Mamma piemērs ir labākā morālā mācība, kuru esmu varējusi saņemt.

Treškārt, ar pateicību atzīstu, ka mana mamma atbildīgi rūpējas par manu fizisko un emocionālo labklājību. Viņa gatavo garšīgu un derīgu ēdienu, uzmana manu veselību un vienmēr ir gatava uz klausīt, kad ir vajadzīgs atbalsts vai padoms.

Secinu, ka mamma ir mans īstais varonis. Viņa ir mans spēka, gudrības un labestības paraugs. Es lepojos ar to, ka viņa ir mana mamma, un vienmēr būšu viņai pateicīga par mīlestību un gādību. Viņa – uz visiem laikiem mans varonis un piemērs, kuram es tiecos būt līdzīga.

Nikola Stepaņenko,

*Krāslavas Varavīksnes vidusskolas
10.a klase*

Varoņi ir ārsti, viņi katru dienu glābj cilvēku dzīvības. Tādi [..] varoņi ir katrā valstī, arī mūsu Latvijā. Šādu varoņu rindās ir arī ugunsdzēsēji, kuri pakļauj lielum riskam savu dzīvību, lai glābtu citus cilvēkus. No tā mēs varam saprast, ka varoņi tiek uzskatīti par ļoti drosmīgiem cilvēkiem, kuri ir gatavi upurēt savu dzīvību citu labā. Mūsdienās var būt arī vienkārši laipni cilvēki. Diemžēl līdz pat šai dienai

ir konflikti, bet mūsu laikos to ir vairāk, jo cilvēki ir kļuvuši savtīgāki un agresīvāki viens pret otru, un ir maz cilvēku, kuri vienmēr var pret visiem izturēties laipni, jo daži no viņiem cieta, – šie konflikti un līdz ar to cilvēki, kuri spēja pārdzīvot tik grūtu dzīves posmu, saglabājot laipnību pret citiem, arī mūsdienās ir varoņi. No tā mēs varam saprast, ka cilvēks, kurš vienkārši pateica labu vārdu otram vai kaut kā palīdzēja, var kļūt par varoni, jo mūsdienās ir gandrīz neiespējami saņemt uzslavu vai palīdzību bez iemesla.

Svarīgs ir katra cilvēka ieguldījums šajā pasaulē, lai tā kļūtu labāka. Lai būtu varonis, nemaz nav vajadzīgs, lai būtu kādas pārdabiskas spējas. Pietiek tikai ar laipnību, lai kļūtu par īstiem varoņiem. Ja mēs visi kļūsim mazliet laipnāki, iespējams, mēs visi būsim varoņi šajā pasaulē. Ceru, ka vienā dienā visi Latvijas iedzīvotāji kļūs par varoņiem.

Milana Ņikitina,

Jelgavas 5. vidusskolas 10.a klase

Varonis var būt ikviens, kurš upurē ko sev svarīgu kopējā labuma [..] dēļ, negaidot atalgojumu. To var sasniegt dažādi – gan darot ko tik mazu, kā izpalīdzot svešiniekam nelaimē, zinot, ka pats kavēsi darbu, līdz pat dzīvības atdošanai kara laukā. Varonis ir gatavs cīnīties, apzinoties savas rīcības sekas, kas var būt arī traģiskas.

Ne visi, kuri piesakās cīnīties par valsts brīvību, ir varoņi, jo viņiem ir romantizēta vīzija par karu, kas pilnībā pazūd, vien dienu sēžot tranšējā. Pasakas par milžiem un varoņiem paliek bērības stāstos, jo tādu varoņu kā Kurbads, kurš uzveica deviņgalvu velnu, nemaz nav. No otras puses – mītiskie varoņi un kultūrvaroņi simbolizē nepadošanos un iedvesmo cīņai arī tad, ja liekas – viss ir zaudēts.

„Visi varoņi ir miruši,” dzirdēts no tiem, kuri ir bijuši karā. Bet tas nenozīmē, ka nav tādas vērtības kā varonīga rīcība. Ļaudis, kuri cīnījās par Latvijas valsts neatkarību Brīvības cīņās vai piedalījās barikādēs pirms vairāk nekā 30 gadiem, izrādīja varonīgu rīcību, jo cīnījās pret draudiem, daudz lielākiem par pašiem, un ir iemūžināti kā simboli drosmei un pretestībai Jaunumam tautas vēsturiskajā atmiņā. Vai Kurbads tiktu saukts par varoni, ja deviņgalvainie milži nebūtu nemaz tik lieli? Atbilde, visticamāk, ir – nē, un tas ir tāpēc, ka varoņa dižēnākā īpašība ir drosme, un nekas nepārbauda to vairāk kā pretinieks, daudz lielāks un stiprāks par pašu.

Sabiedrībā koncepts par varoni mainās kopā ar uzskatiem un vērtībām, un gadās, ka cilvēki, kuri reiz tika slavēti, ir atstāti aizmirstībā, kādam svarīgam notikumam kļūstot par pagātni. Šodienas varoņi ir ne tikai Nacionālo bruņoto spēku karavīri, bet arī to profesiju pārstāvji, kuri jebkādā veidā stāv sardzē par mūsu veselību, dzīvību, mieru un drošību, par mūsu valsts

turpmāko pastāvēšanu un neatkarību. Arī tie brīvprātīgie pilsoņi, kuri pašreizēdīgi ziedo resursus un organizē palīdzību Ukrainas cilvēkiem. Tieši tāpēc viņi ir visas sabiedrības pamatakmens, bez tiem tā nespētu pastāvēt, jo šie ļaudis dosies lielākajās liesmās, strādās stundām ilgi bez atpūtas un upurēs ar ģimeni pavadāmo laiku, lai rūpētos par mūsu drošību. Viņi patiesi iemieso varoņa iezīmes, kaut ir tādi paši cilvēki kā mēs, ar savām vēlmēm un vajadzībām, kas tiek atliktas malā augstāku pienākumu dēļ, un viņi turpina mūs iedvesmot.

Mums visiem vajadzētu pieņemt to, ka varonis kā ideja ir zelta standarts, uz ko tiekties, jo tas paver iespēju attīstīties bez ierobežojumiem un motivē ikvienu kļūt labākam. Mēs katrs esam varonis, bet savā stāstā, un varoņa pienākums ir turpināt augt, pilnveidoties un cīnīties, pat ja šķiet, ka šķēršļi šajā dzīvē ir par lieli.

Varoņiem slava!

Krišjānis Liepa,
Ikšķiles vidusskolas 10. klase

Moto: „Kas ir Tavs varonis?”

„Kur latvju meitas zied,

Kur latvju dēli dzied...”

(Latvijas valsts himna)

Latvijas zieds ir uzplaucis Eiropā

Kad bērībā mācījos himnu, kā maza meitene prātoju – ko īsti Latvijas valsts himnas vārdos nozīmē „ziedēt”?

Šobrīd es domāju, ka tā nav ziedēšana sievišķībā. Man patīk iedomāties, ka vārds „zied” ir visas sievietes cilvēciskās būtības uzplaukšana, tieksme pēc labāka „es”. Latvija ir unikāla valsts ar to, ka sievietēm ir ne tikai izaugsmes iespējas kā personībām, bet arī sabiedrības līmenī. Es vēlētos būt viena no viņām – sievietēm, kas sasniedz vairāk un dod citiem. Citiem zied arī organizācijas *ziedot.lv* vadītāja Rūta Dimanta. Viņa mani aizrauj kā cilvēks, kas sasniedzis labestīgu izcilību gan personīgi, gan arī devusi ļoti lielu ieguldījumu Latvijas sabiedrības attīstības uzlabošanai, palīdzot vājākajiem.

Pasauli tur trīs vaļi, un Rūtai Dimantai ir trīs fascinējošas personības īpašības, kas kā šie vaļi tur Latvijas sabiedrību. Es aprīņoju Rūtas Dimantas drosmi no kautrīga un nepārlicināta bērna kļūt par vadītāju lielai organizācijai, kas palīdzējusi tik daudziem. Kādā no intervijām Rūta stāsta, ka kopš bērnības viņu ir vadījusi taisnīguma sajūta, kas devusi šo drosmi pastāvēt pret netaisnību. Klausoties interviju, kurā viņa stāstīja par personīgo pieredzi ar drosmi, es jutos aizkustināta, jo biju klusa, jūtīga meitene, un vēl aizvien tāda daudzreiz jutos. Tāpēc es arī vēlētos kļūt drosmīga un spējīga pastāvēt par to, kam ticu. Es vēlētos būt tik pašpārlicināta, ka justos spējīga pārdzīvot jebko.

Kaut gan ikdienā Rūtai Dimantai nākas saskarties ar daudzām smagām

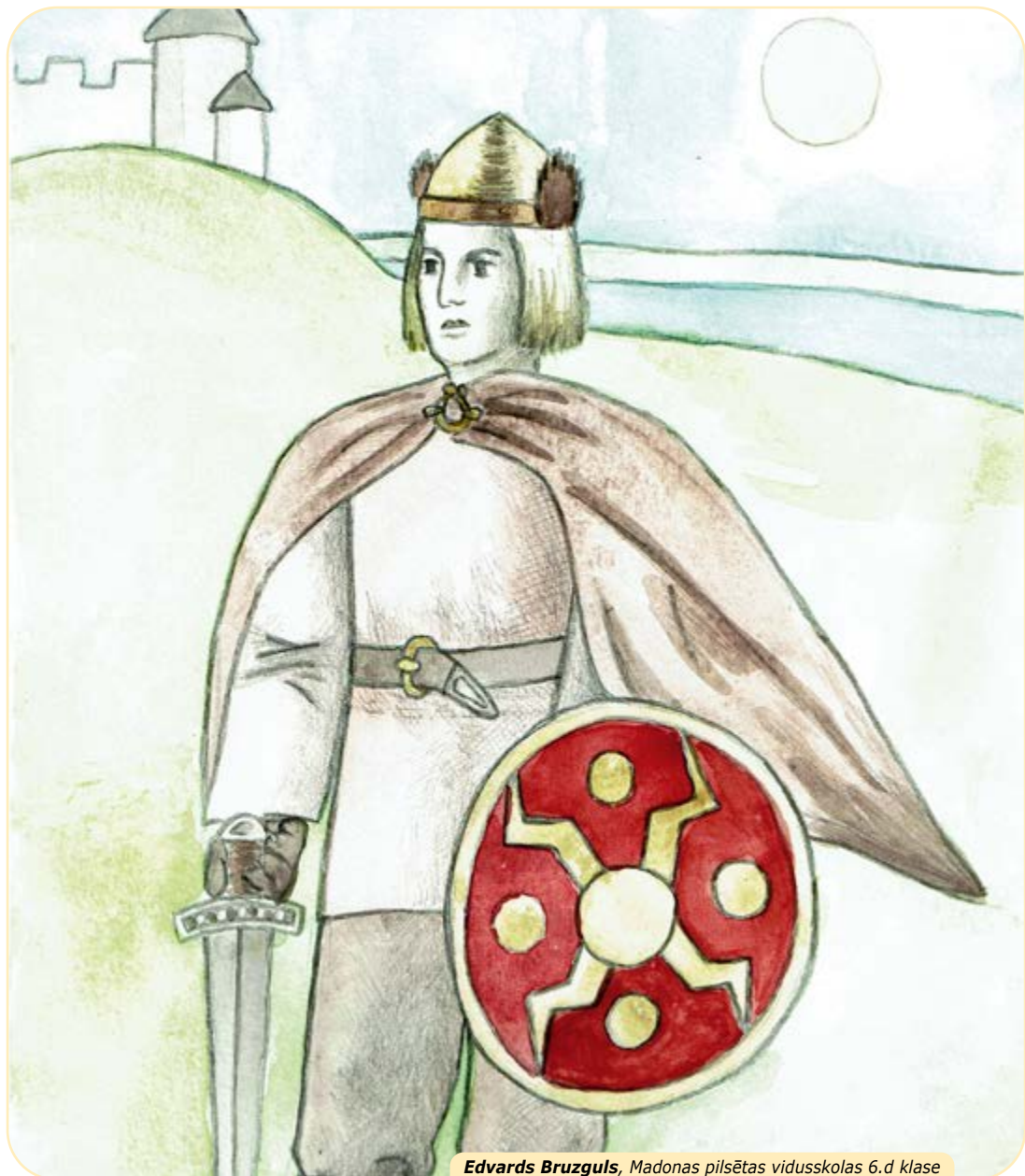
dzīves situācijām un traģēdijām, viņa saprot, par ko ir vērts cīnīties, pat ja pašai nav vairs enerģijas. Arī tad, ja viņu skar kritika, viņa mēģina neņemt pie sirds un uztvert, ka viss ir ļoti relatīvs. Man šķiet, ka Rūtas Dimantas otrā īpašība ir pozitīvisms. Pati sevi uzskatu par optimisti, taču nepašpārlicinātība bieži vien pārrauj saikni starp prātu un jūtām, tādēļ pirmo ieraugu negatīvi emocionālo. Taču ārkārtīgi vēlētos būt stipra, pozitīva meitene un vēlāk sieviete, kura ir stabila pati un ir gatava dot citiem.

Darbošanās *ziedot.lv* ir kļuvusi par daļu no viņas pašas, iedodot perspektīvu, kas ir svarīgs un kas nav svarīgs. Mani uzrunāja Rūtas Dimantas teiktais: „Nav svarīgi, kā tas izskatās, svarīgāk, kas tas ir.” Spēja izvērtēt būtisko ir trešā īpašība, kas mani aizrauj Rūtas Dimantas personībā. Bieži vien uztraukumi kā migla aizsedz uzskatus par to, ko citi domās. Tomēr, kad pieaugšu, vēlos būt tāda kā Rūta Dimanta – spējīga būt patiesā, brīvā es.

Iedvesmojoši, ka Rūtas Dimantas sasniegumi ir novērtēti arī starptautiski: viņa ir saņēmusi Eiropas Parlamenta „Cilvēcības Nobela prēmiju” – Eiropas Pilsoņu balvu.

Lepojos, ka Latvijas zieds ir uzplaucis Eiropā.

Dārta Silvija Ozola,
Limbažu Valsts ģimnāzijas
10. klase

Edvards Bruzguls, Madonas pilsētas vidusskolas 6.d klase

Mūsdienās, kad ir informācijas pārbagātība, svarīgi atrast uzticamus informācijas avotus. Tāds man ir „Instagram” konts „Monta Talks Security”, kura veidotāja ir jaunā un iedvesmojošā Monta Zaumane. Viņa ir šodienas varone, jo izglīto, informē un samazina izmisumu attiecībā uz pasaulē un Latvijā notiekošo, un parāda, ka jauns cilvēks var būt daudzpusīgi izglītoti un ietekmīgi.

Internetā atrodamā, šķiet, nebeidzamā informācija mēdz raisīt trauksmi un pat neziņu. Satraucošajam Ukrainas un Krievijas karam sākoties, arī šobrīd tieši Monta Zaumane ideālā formātā – infografikos un kartēs – dalās ar konkrētu informāciju, kuru skaidro, izmantojot savas zināšanas. Salīdzinot ar citiem uzticamiem ziņu avotiem, Monta Zaumane savā platformā dalās ar nozīmīgāko, kas noder, lai zinātu, kam jāpievērš lielāka uzmanība un par ko ir jāuztraucas mazāk. Man īpaši patika informatīvais materiāls, ko viņa publicēja pēc draudu vēstulēm, ko saņēma daudzas skolas Latvijā, kurā paskaidroja gan šādu draudu iemeslu, gan to, ko darīt līdzīgos gadījumos.

Par Montas Zaumanes plašo zināšanu loku liecina viņas darbība 5. Jauniešu Saeimas sastāvā. Viņas aktivitāte atspoguļo interesi par valstiskiem un starptautiskiem jautājumiem jau pirms plašākas izglītības iegūšanas šajā jomā. Viņa ir pierādījusi, ka jaunieši ir motivēti, atbildīgi un spēj daudz vairāk, nekā no viņiem sagaida.

Monta Zaumane, ieguvusi globālās drošības maģistra grādu Glāzgovas Universitātē, katru dienu turpina izglīties un informēt, lai dalītos informācijā ar citiem. Monta Zaumane motivē jaunus cilvēkus un liek justies droši par Latvijas nākotni.

„LSM” sarunā „Kā ir būt” Monta Zaumane pauž, ka „(..) ja tu gribi justies droši, tad vissliktākais, ko tu vari izdarīt, ir ielikt galvu zemē un neklausīties, nelasīt, nezināt”. Tas ir atgādinājums jauniešiem, jo viņi nākotnē kļūs par demokrātijas realizētājiem gan Latvijā, gan Eiropas Savienībā. „Monta Talks Security” konta īpašniece dara nozīmīgu darbu, izglītojot jauniešus viņiem saprotamā valodā, radot uzticamu un radošu platformu digitālajā vidē. Ceru, ka arī es un citi vienaudži pierādīs, ka izglītoti, jauni cilvēki spēj veikt sabiedrībā nozīmīgu darbu, kā to dara mana šodienas varone – Monta Zaumane.

Laine Krilova,

Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas

12.soc. klase

Roberts Balulis,

Jēkabpils 2. vidusskolas 1. klase

Mūsu vakara sarunas
Un, protams, mūsu rīta sarunas,
Tās – manas mīļākās
Un sirdi sildošās.

Tu to nezini,
Bet es zinu – Tu mans varonis.
Cilvēks, kam uzticos,
Cilvēks, kurš nenodos.

Tu – mana dzīvība esi,
Mana elpa,
Mans iekšējais miers
Un mana laime.

Tu – mana pirmā mīlestība,
Mans uzticamais plecs.
Mans mierinājuma spilvens.
Atbalsts.

Cilvēks, kas svarīgākais pasaulē,
Mans mīļākais cilvēks.
Tu esi
mans varonis,
Tu esi
mans tētis.

Patricija Kēpule,

Druvas vidusskolas 12. klase

Mana varone ir pacietīgā,
sievišķīgā un nedaudz stingrā
[..] flautas skolotāja Iluta.

Mūzikas instrumentu skolotājiem
pacietība ir kā veciem labradoriem, jo
pirmie trīs gadi ar audzēkni, visticamāk, ir
tīrradņu sāpe. To pašu varu teikt par Ilutu,
kaut gan viņa nemaz nav veca. Viņa ir

jauna un skaista. [...] Iluta manās domās
un redzējumā ir mūžīgi jauna un skaista,
un, protams, pacietīga.

Līdztekus pacietībai viņa ir radoša
sieviete, tos sešus vai piecus gadus, ko
pavadīju viņas majestātiskajā klātbūtnē,
esmu piedzīvojusi daudz veidu, kā
iemācīties skaņdarbus, atcerēties pareizo
gadījuma alterācijas zīmi, uzlabot elpas
stabilitāti un līdzvērtīgu izpūšanu, un
strīpojumus un ķeksīšus.

Daži mūziķi, tai skaitā es, mīl tīras
notis, tajos ķeksīšos un strīpojumos
ir sava mīlestība un draudzība, ko pēc
absolvēšanas atceras ar ilgu asarām.
Būšu godīga, man tie septiņi gadi pagāja
ne bez grūtībām, bija gan asaras un
aizkaitinājums. Ilutas sievišķība visas šīs
ceļa bedres un grāvjus aizbēra ciet. Pēdējā
gadā, ko pavadīju kopā ar Ilutu, sapratu,
ka viņa ir viena no tām sievietēm kuru es
uzskatu sev par paraugu.

Protams, visi zina, ka skolotāji, kad
ir sadusmoti, pārvēršas par sarkaniem,
zvīņainiem un uguni spļaujošiem pūķiem.
Neviens nav perfekts, un tas mūs padara
skaistus, tas padara Ilutu vēl skaistāku.
Bija rudens diena, kad nebiju iemācījusies
skaņdarbu un dabūju 4, viņa dusmojās
(par to Jaunu prātu neturu, atminu viņu
tikai ar to labāko) un ne bez pamata. Es
nebiju izpildījusi skolēna pienākumus. Taču
viņa nedusmojās, un tas man nozīmēja
visu. Paldies, ka sniedzāt man drošības un
pieņemšanas sajūtu!

Gribu teikt „paldies” par visiem šiem gadiem! Esmu pagodināta būt mūsu mūzikas skolas krasi savādākajā orķestrī kā jūsu absolvente un apsolos nodrošināt labāko sniegumu turpmākajā dzīves ceļā. Novēlu katram bērnam un arī vairs ne tik maziem skolēniem atrast un uzturēt kontaktu ar savu Ilutu un flautu.

Elza Miķelsone,

Rīgas Valsts 2. ģimnāzijas 10.c klase

[..] **M**ans šodienas varonis ir cilvēks, kas prot manī klausīties un saprast, jo ikdienā brīžiem ir grūti atrast kādu, kuram var uzticēties.

Spēja uzklaut mūsdienu sabiedrībā ir nepietiekami novērtēta un reti sastopama. Tik bieži esam aizņemti ar savām domām, uzskatiem un vēlmēm, ka mums nav laika uzklaut vienam otru. Tomēr spēja patiesi uzklaut citus ir svarīga, lai veidotu labas attiecības, lai veidotos draudzība. Ne vienmēr varonis cilvēkus varēs izglābt ar spēku. Domāju, istam varonim ir arī jāsaprot, ka ikvienam grūtās vai pat ikdienišķās situācijās ir vajadzīgs morāls atbalsts.

Visi cilvēki vēlas justies saprasti un pieņemti tādi, kādi tie ir. Tomēr reizēm rodas sajūta, ka neviens mūsu domas, emocijas un vēlmes nesaprot. Šādā gadījumā galvenais ir nenovērsties no citiem, bet gan atrast savu varoni, kas sapratīs. Ir svarīgi cienīt citu viedokli pat

tad, ja tam nepiekrīti. Tomēr katrs no mums uz šīs pasaules ir citādāks un katra domas, viedoklis un sajūtas arī atšķiras. Varonim noteikti ir jābūt apveltītam ar gribu un vēlmi sadzirdēt un saprast.

Šodien varonim ir jābūt cilvēkam, kas ir uzticams, godīgs un uz kuru var pajauties. Uzticība un godīgums ir tas, kas veido spēcīgas attiecības cilvēku starpā. Protams, ne vienmēr ir tik viegli rīkoties kā runāt par to. Es uzskatu, ka katram uzticība un būt uzticības cienīgam ir jānopelna, tāpēc cilvēks, kam es uzticos, jau ir veicis varoņdarbu un iekarojis kāda sirdi un prātu, kļūstot par šodienas varoni.

Varu teikt, ka cilvēkam, kas ir spējis atpazīt savu varoni, kurš prot uzklaut un atbalstīt, tas ir liels ieguvums, jo tas rada stabilitāti un drošības sajūtu, kas ir tik būtiska ikkatram.

Jasmina Sināte,

Krimuldas vidusskolas 10. klase

Vectēvs Alfrēds – mans klusais varonis

Laiks ir kā upe – nemitīgi uz priekšu, uz priekšu, uz priekšu... Brīžiem rāmi nes savus ūdeņus, taču brīžiem sāk trakot krāces un atvari, kuri nosprosto cilvēku dzīves.

Mans varonis laika upē nav apliecinājis sevi kara laukā, bet savu spēku atdevis mums – ģimenei, līdzcivēkiem. Mans vectēvs Alfrēds, mēdz teikt – Cilvēks ar lielo burtu!

Mans varonis

Šodien, kad pasaule valda nedrošība,
 katram no mums jāatrod savi varonības.
 Pasargāt ģimēri, zemi un karogu,
 Saglabāt mājas, skolu un nāstni,
 Ģīviskās debesīs, brīvību elpot,
 Ir mūsu varoņu milzīgā vilnē un virsā.
 Lepnums man sirdi kā gūstekņa dzīvsteli,
 Lepnums par tēti - varoni zemes sardzē!

Rodrigo Nordens, Jūrmalas Aspazijas pamatskolas 6.b klase

Kā ozolkoksne, stāvot ūdenī, ar gadiem kļūst izturīgāka, tā arī es nebeidzu brīnīties, kur vectēvs savos deviņdesmit gados spēja rast enerģiju un darba sparū, ja man savos sešpadsmit tās ne vienmēr pietiek. Viņā vienmēr rosījās bērnišķa zinātkāre un mirdzums acīs. Man likās, ka nebija tāda darba, kuru viņš neprastu un – galvenais – padarītu līdz galam. Neviens nevarēja sacensties ar Alfrēdu – izturībā un gara stiprumā. Viņš prata noklusēt, kad tas bija vajadzīgs, vai arī pateikt patiesību tieši acīs.

Pagājušajā gadā mans vectēvs aizgāja pa balto Dieva taku mūžībā. Taču mūsu saikne joprojām nav pārlūzusi. Tā ir kā uzvilktā stīga, kura turpina skanēt dzimtajās mājās, atmiņās, paveiktajos darbos, ar mīlestību dotajos padomos.

Vectēvs Alfrēds – mans varonis šodien un dzīves paraugs – kluss iedvesmas, spēka avots.

Emīls Grišāns,

Daugavpils Valsts ģimnāzijas 10. klase

Ir agrs rīts. Ģērbju jaunsardzes formastērpu, garos matus [..] paslēpjot zem cepures, un kopā ar skolasbiedriem dodos uz piemiņas pasākumu. Auzānu kapsētā rudens sabēris lapas, bet klusums liecina, ka šeit ir apstājies laiks. Dižkareivja Edgara Ozoliņa atdusas vieta svaigi sakopta. Mēs aizdedzam sveces un noliekam ziedus. Man šoreiz godpilns pienākums – uzrunāt klātesošos. Gatavojot runu, lasot dažādus novadpētniecības materiālus, neviļus sāku pārdomāt jautājumus par cilvēka dzīves jēgu, par drosmi un varonību.

„Cienījamie klātesošie! Es stāstīšu par puisi, Edgaru Ozoliņu, kas ir mūsu skolas absolvents. 2007. gada martā viņš pieteicās profesionālajā dienestā un 2008. gadā NBS kontingenta sastāvā devās uz Afganistānu, lai atbalstītu šo konfliktos nomocīto valsti. Varbūt tas kādam liekas netaisni, ka mūsu karavīri cīnās kaut kur tālu pasaulē par mums svešu zemi? Bet Latvija kā valsts sniedza atbalstu citai valstij kā starptautiskās organizācijas locekle. Arī Edgara vecāki nespēja dēlu atrunāt no šīs bīstamās misijas.

2008. gada 11. augustā Latvijas karavīri veica preses pārstāvju eskortu. Plkst. 11.56 pēc Latvijas laika, dodoties atpakaļceļā no Meimenas pilsētas uz bāzi, notika sprādziens. Lai gan auto bija pielāgots armijas vajadzībām, bet diemžēl nebija aizsargāts ar bruņuplāksnēm. Latviju pāršalca briesmīga vēsts: dižkareivis Edgars Ozoliņš gājis bojā, pārējie trīs

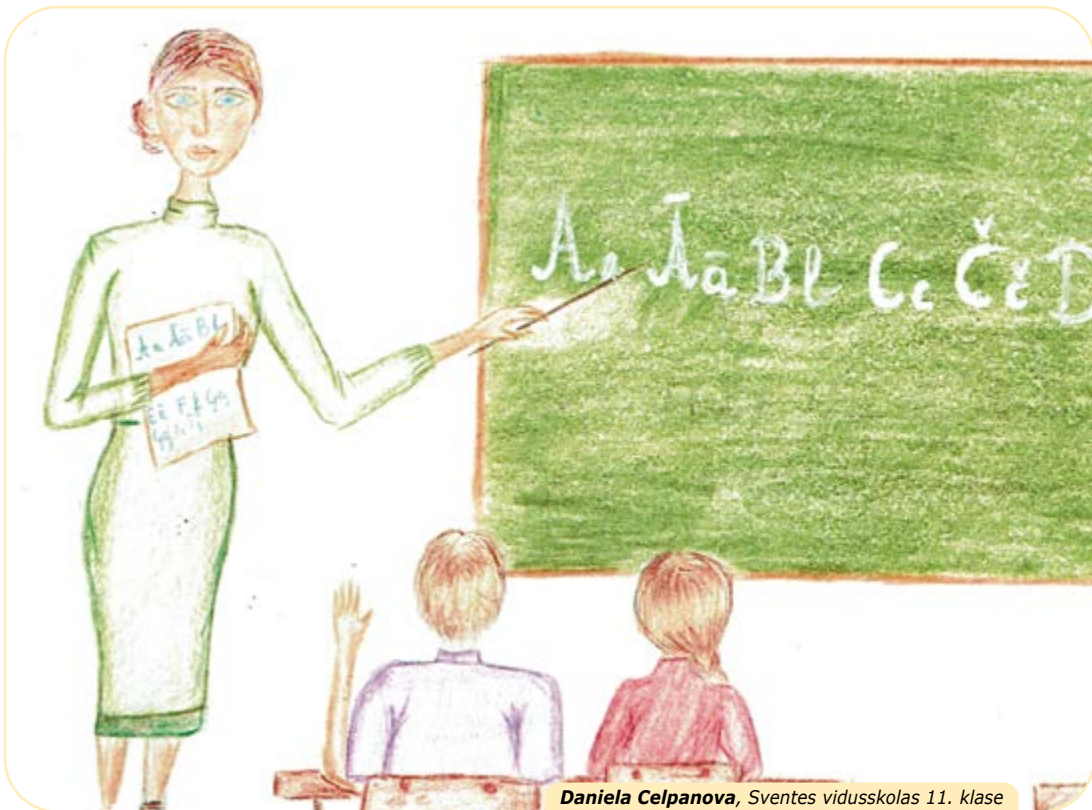
karavīri guvuši ievainojumus. Vārdos nevar izteikt, kāds sāpju smagums skāra Edgara tuviniekus un draugus.”

Godinot Edgara piemiņu ar klusuma brīdi, es dzirdu pati savus satrauktos sirdspukstus. Jā, viņš ir varonis, kura piemiņa mums jāsargā. Caur mākonī izlaužas saulesstars un nolaižas uz melnā granīta pieminekļa, kurā iegravēts karavīra tēls.

Ko darīt man, 21. gadsimta cilvēkam, kam dzīves ceļš tikai sācies? Brīžiem liekas, ka pasaule ir sajukusi prātā. 2022. gada 24. februārī Krievija uzsāk karu Ukrainā. Tas taču ir tik tuvu Latvijai! Bailēs, neziņā, un nespēju tam noticēt! Azerbaidžānas un Armēnijas konflikts, Serbijas un Kosovas konflikts, Izraēlas un Palestīnas karš, Āfrikas valstu militārie apvērsumi...

Noteikti 18 gadus iestāšos Zemessardzē! Jaunsardzē iestājos 4. klasē, sākumā tā bija tikai interese, bet šodien jau soļoju 18. novembra militārajā parādē Rīgā un nākotni vēlos saistīt gan ar politiku, gan ar žurnālistiku.

Var jau būt, ka varonības tēma aktualizējas tad, kad draud briesmas. Man liekas, ka par savējiem, nu jau šodienas varoņiem, varu saukt žurnālisti Ievu Vārnu un operatoru Sergeju Medvedevu. Viņi riskē un, tāpat kā dižkareivis Edgars Ozoliņš, cīnās svešā valstī. Par sevišķiem nopelniem Latvijas labā saņēmuši augstāko apbalvojumu – Triju Zvaigžņu ordeni. Viņi ir mani varoņi, un viņiem ticu.

Daniela Celpanova, Sventes vidusskolas 11. klase

Es paceļu acis uz debesīm. Pavisam droši zinu, ka no kādas mākoņa maliņas uz mums noraugās arī Edgars Ozoliņš, kaut kur tālu aiz horizonta jaunu reportāžu par karu Ukrainā veido žurnāliste Ieva Vārna un operators Sergejs Medvedevs. Bet es esmu šeit, Latvijā. Es ticu tam, ka katrā mīt varonības gēns. Arī manī...

Undīne Marija Voino,
Salas vidusskolas 12. klase

[..] **C**ilvēks, kas mani iedvesmo gan profesionālajā ziņā, gan ikdienas dzīvē, ir Džeina Gudola – britu etoloģe, viena no visvairāk apbrīnojāmām personām pasaulē. Viņa ir spilgts piemērs tam, kā mīlestība pret dzīvniekiem un dabu var radīt revolucionārus zinātniskos atklājumus.

Mana apbrīna par Džeinu Gudolu sākās pirms daudziem gadiem, kad aizrāvos ar primātiem. Biju pārliecināta, ka mans

dzīves liktenis ir kļūt par zoologu un doties dzīvot uz Āfriku, lai pētītu gorillas, tieši tāpat kā Džeina pirms daudziem gadiem sāka pētīt šimpanzes. Lai gan uzskatu, ka dabaszinātnes ir mana stiprā puse, neesmu pārliecināta, ka zoologa karjera ir man piemērota. Taču šīs pārdomas nav vājinājušas mīlestību pret dzīvniekiem, un es jau vairākus gadus sekoju līdzī Džeinas Gudolas neticamajam darbam dzīvnieku aizsardzības un vides jomā.

Viņa kļuva slavēta ar pētījumiem par šimpanžu uzvedību savvaļā. Dž. Gudola vienmēr ir mani iedvesmojusi ar neapmierināmo drosmi, uzticību darbam, nesamērojamo enerģiju un aizraušanos, darbojoties planētas labā. 26 gadu vecumā viņa no sava mājīgā dzīvokļa Anglijā devās mežonīgajā un nezināmajā pasaulē, lai lielāko daļu dzīves pavadītu Tanzānijas mežos kopā ar šimpanzēm. Viņas pētījumi par primātiem ir mainījuši cilvēku izpratni par dzīvniekiem un to uzvedību. Piemēram, pirms viņas atklājumiem tika uzskatīts, ka cilvēks ir vienīgā būtne, kas spēj izgatavot rīku, lai atvieglotu savu dzīvi, un tieši tas atšķīra cilvēku no citām dzīvajām radībām uz planētas. Taču Džeinas Gudolas pētījumu rezultāti pielika punktu šai pārliecībai.

Džeina Gudola neaprobežojas tikai ar pētniecību. Viņas organizācija, Džeinas Gudolas institūts, koncentrējas uz dabas aizsardzību, izglītību un jauno paaudžu audzināšanu. Pat šodien 89 gadus vecā bioloģijas zinātnieci doktore ir aktīva un

pavada savas dienas, ceļojot pa pasauli, runājot par draudiem, ar kuriem saskaras dzīvnieki, un vides krīzēm. Viņa aicina visus rīkoties planētas labā, kuru mēs kopīgi dalām ar citām dzīvām būtnēm.

Diemžēl pašlaik Džeinas Gudolas uzstāšanos un lekcijas varu skatīties tikai digitālajā formātā, bet es ceru, ka tuvākajā laikā būs iespēja iepazīties ar šo spilgto personību arī klātienē. Džeina Gudola ir dzīva leģenda, kas aizraušanos pārvērtusi karjerā. Turklāt šī karjera nav pašmērķīga, bet gan veicina cilvēces lielāko labumu. Ikviens, kurš sniedz fizisku, emocionālu atbalstu un mīlestību apkārtējiem radījumiem, ir varonis. Tāpēc Džeina Gudola ir sieviete, kuru es apbrīnoju.

Jeļizaveta Safonova,
Rīgas Valsts 2. ģimnāzijas 10. klase

Atbildēt uz jautājumu „Kas ir mans varonis šodien?” ir grūti, jo ir daudz cilvēku, kuri ir cienīgi iegūt šo titulu. Tie var būt ārsti, pie kuriem vērsos, kad man ir slikti ar veselību, vai arī valsts darbinieki, kuru izstrādātie likumi sargā mūs no potenciālajām briesmām un rada drošības un stabilitātes izjūtu. Daudzi cilvēki ir pelnījuši būt par manu šodienas varoni, bet es domāju, ka ir godīgi, ja šo skanīgo un jēgpilno vārdu attiecinu uz saviem vecākiem, jo viņiem, pēc manām domām, piemīt varoņiem atbilstošas īpašības: spēks, gudrība un spēja uzticēties.

LĪKA MAN TURPINĀT JĀŠANAS SPORTU

Kristaps NERETNIĒKS

Keita Grāvleja, Jaunjelgavas vidusskolas 7. klase

Spēku es izprotu divējādi: ir fiziskais un emocionālais spēks. Būt par vecāku ir vajadzīgs fiziskais spēks, taču šajā jomā mentālais spēks ir izšķirošais. Esmu laimīgs, ka maniem vecākiem ir stiprs prāts, kas, apvienots ar jūtām, rada tādu gaisotni mājās, kur valda uzticēšanās savstarpējās attiecībās. Mātes saprotošais prāts palīdz risināt problēmas un izveidot pozitīvu attieksmi pret visu, kas notiek. Vecākiem pieder teiciens: „No spēka nav

nekādas jēgas, ja nezina, kā to lietot. Ir nepieciešama gudrība.”

Es domāju, ka vecākiem, maniem šodienas varoņiem, vajag daudz dzīves gudrības, ne tikai akadēmisko zināšanu, jo, uzņemoties vecāka lomu, uzņemas arī dažādas problēmas un situācijas. Ar gudrību vecāki parāda savu nopietnību, atbildību, atklāj, ka viņi vienmēr ir pieejami man un gatavi iesaistīties, kad, apzinoties nespēju atrisināt kādu sarežģītu situāciju,

domāju, vai vērsties pēc palīdzības pie vecākiem vai ne. Mani ietekmēja Jāņa Ābeļa režisētās filmas „Jelgava 94” galvenais varonis Jānis un viņa dzīve. Skatoties filmu, sapratu, ka vecāki nevarēja un nezināja, kā palīdzēt risināt dēla problēmas skolā, un tas radīja sadumpošanos pret pasauli. Vecāki mēģināja viņam palīdzēt, taču bija par vēlu, un viņiem nebija pietiekami labu līdzekļu, kā palīdzēt. Ne spēks, ne gudrība nebūs lietderīga, ja vecākam nav spējas uzticēties un saprast savu bērnu.

Vecākiem piemītošā uzticība ir īpašība, kuru apzinoties es jūtos droši, sarunājoties ar vecākiem. Viņi uzticas, nerodas nekādi jautājumi vai iebildumi, tāpēc neveidojas nekādi konflikti. Uzticība būtu ļoti noderējusi Krustiņa ģimenē Rūdolfa Blaumaņa lugā „Pazudušais dēls”. Krustiņam bija problēmas, kuras viņš varēja atrisināt, taču bija bail stāstīt vecākiem, jo domāja, ka viņi iejauksies un visu izbojās. Uzticība un uzticēšanās saviem bērniem padara vecākus par varoņiem.

Ja vecākiem nepiemistu kaut viena no iepriekš nosauktajām īpašībām, tad šaubos, vai varētu saukt viņus par saviem varoņiem. Mana pārlicība ir tāda – ja bērni neuzskata savu tēvu un māti par saviem varoņiem, tad parasti viņi nav laimīgi, tāpēc esmu priecīgs, ka mani nav piemēklējis tāds liktenis.

Niklāvs Skujiņš,
Rūjienas vidusskolas 10. klase

Mans varonis ir oma. Viņa jau ir cienījamais gados, bet vienmēr [..] ir sajūta, ka runāju ar savu vienaudzi. Oma ir dzimusi padomju laikos – 50. gados. Izcietusi daudz, sākot ar pēckara periodu, padomju laikiem, līdz pat mūsdienu dzīves grūtībām. Izdzīvojot visu un izjūtot tā sekas, omīte joprojām katru dienu uzsāk ar smaidu. Viņa ir bezbailīga un reizēm nežēlīgi atklāta. Oma un viņas gūtā pieredze man ir iemācījusi, ka nevajag baidīties. Vienmēr vajag teikt tā, kā ir, un darīt to, ko sirds kāro. Dzīvojot šobrīd un nebaidīties no nekā ir omas ikdiena.

60 gadus no savas dzīves viņa ir strādājusi. Viņa ir darbīga, tāpēc grūti nosēdēt malā, neko nedarot. Līdz pat šai dienai viņai ir mazdārzīgs ārpus Liepājas, kuru lolo, kā vien prot. Ziemas periodā, kad uz mazdārzīgu nebrauc, oma vairāk laika velta sev un kultūrai. Omīte apmeklē ziedu izstādes Liepājas Latviešu biedrības namā, dodas uz dažādiem koncertiem, ir, visticamāk, apmeklējusi vismaz pusi no Liepājas kafējnicām un aktīvi dodas pastaigās. Viņa lielākoties visu dzīvi ir bijusi viena, neskaitot ģimeni, radus un draugus. Arī tagad viņa spēj izbaudīt dzīvi vienatnē vai ar savām draudzenēm. Savu mākslu mīlēt dzīvi viņa ir iemācījusi arī man. Omītes dēļ arī es cenšos dzīves brīžus ķert kā taureņus, apzinos darba svarīgumu un neatlaidīgi tiecos pretī saviem sapņiem.

Mums ar omu ir pašam savs īpašs rituāls – dzert kafiju, ēst smalkmaizītes un

Matvii Shakh

Mans varonis
Mani varoņi ir Ukrainu volonteri. Man patīk viņi, jo
viņi kara sākumā neizbrauca paši, bet palīdzēja visiem
cilvēkiem un dzīvniekiem, kurām bija vajadzīga palīdzība.
Viņi palīdz citiem ar ēdienu, dzīvesvieta un drošību. Es esmu
ļoti priecīgs, ka uz Zemes ir ļoti labi cilvēki!!

Slava Ukrainai!
Varoņiem slava!

Matvijs Šonhs (Matvii Shonh), Rīgas Ukrainu vidusskolas 10. klase

apspriest nedēļas notikumus. Šis rituāls notiek katru nedēļu, un katru reizi pēc šīs tikšanās jūtos labāk nekā pirms tam. Oma vienmēr dalās ar kādu svarīgu atziņu, stāstu vai notikumu, un tikai pēc tā noklausīšanās saprotu teiktā īsto nozīmi. Viens no teicieniem, kas man ļoti patīk: „Ir tikai divas lietas, kurām nekad neskrien pakāj – pušiem un autobusam, jo vienmēr nāks nākamie.” Omītes dzīves pieredze liek saprast, cik svarīgi ir būt pašai un nebaidīties.

Katram cilvēkiem ir savs varonis. Mans varonis vienmēr būs omīte, jo viņa ir atbalsts, kas lepojas ar mani un, ja nepieciešams, uzklausa. Es gribētu pat teikt, ka esam uz viena viņa, jo tik labi viena otru saprotam. Esam kā divi zirņi vienā pākstī.

Elza Ķipste,
Liepājas Jāņa Čakstes vidusskolas
11.a klase

Būdamā maza meitene, uzskatīju, ka varoņi piedzimst kā varoņi. [..] Tā ir laimes spēle. Un šķita, ka iespējas kļūt par varoni nokrīt līdz 0,999 procentiem, ja esi sieviete. Jau vēsturiski ir izveidojies arhetips, ka varoņi ir vīrieši. Jauki. Taču pieaugot arvien vairāk apzinos, ka uzskats, kas ir varonis, var mainīties. Mani varoņi ir sievietes. Trīs paaudzēs: ome (vecāmamma), mana mamma un trīs māšas.

Mana ome ir varone. Miera nesēja. Es nekad neaizmirsīšu viņas teikto, kad jautāju, kāda ir viņas laimes un dzīves formula. Viņa atbildēja: „Daba, darbs un miers. Miers ir galvenais. Ja mājās ir miers, tad ir laime.” Liekas tik vienkārši. Pārāk vienkārši, taču viņas esamība ir šo vārdu iemiesojums. Ikvienu viņas kustība izstaro mieru un mīlestību. Viņas smaids un apskāviens, viņas gatavotās ābolkūkas un speciāli vāritais ievārījums. Katrs zvans, katrs vārds un jautājums: „Vai tev visa pietiek, mīļo meitiņ?” Ome sasilda, viņa gādā, un viņa ir. Viņa necinās, tieši pretēji, un tieši tādēļ viņa spēj darīt varoņdarbus. Vienkārši esot.

Mana mamma ir varone. Drosmes iemiesojums. Lai arī kas notiktu, saikne, kas pastāv starp māti un meitu, ir nepārraujama. Manās dzīslās rit viņas asinis. Man ir viņas acis un biezie mati. Man ir viņas stiprā griba un vēlme dot, neko neprasot atpakaļ. Man ir viņas smaids un dzīves dzirksts. Un drosme. Visvairāk viņas

drosme. Viņas dzīvesstāsts ir skarbs, taču viņa nekad nav zaudējusi ticību. Vienmēr ir stājusies pretī grūtībām un aizstāvējusi mani. Bieži upurējusi savas vēlmes un plānus, lai piepildītu manējos. Būdamā viena, uzaudzinājusi mani un vienmēr nodrošinājusi vislabāko, ko vien spējusi dot. Viņa ir cēlusies no pīšļiem un vienmēr meklējusi gaismu. Gaismu tuneļa galā. Viņu es pilnā pārliecībā varu saukt par varoni. Viņa man ir iemācījusi, ka par savu vietu dzīvē vajag cīnīties un nekad nepadoties, rūpēties par apkārtējiem un vienmēr ticēt, jo gaisma uzaust. Vienmēr.

Manas māšas ir varones. Mans iedvesmas avots. Veselas trīs: Daina, Līga un Austra. Katra citādāka – gan raksturā, gan izskatā –, taču gars mums ir viens. Katra ir atradusi savu dzīves ceļu. Cīnījusies, ieguldījusi smagu darbu un nav padevusies. Viņām nav bijis viegli, bet, redzot, kā viss ir sakārtojies un cik mīlestības pilnas ir viņu sirdis, tas dod cerību, kad jūtos pazudusi. No katras es varu kaut ko mācīties. Vienmēr. Kad ir grūti, viņas ir tās, pie kurām es eju. Manas lielās māšas. Viņas mani saprot kā neviens cits uz šīs pasaules, un es zinu, ka viņas vienmēr būs man blakus. Visas jau ir kļuvušas par mātēm, un, redzot, cik brīnišķīgi aug viņu bērni, tas liek man ticēt, ka es arī tāda varētu būt nākotnē. Lai arī es pieaugu un attiecības ar māsām ir citādākas (vairāk neesmu mazā, auklējama māsiņa), viņas ir mani varoņi, kuras es apbrīnoju un kurām es vēlos līdzināties.

Krišjānis Kalējs, Ziemeļvalstu ģimnāzijas 1.c klase

Mūsu ģimene ir bagāta ar sievietēm, un tas mani iedvesmo. Uzaugot ar tik stiprām un drosmīgām sievietēm, kuras nekad nav padevušās, vienmēr saglabājušas mīlošu sirdi un turpina mani iedvesmot ik dienu, saprotu, cik tas ir svarīgi – apzināties, ka it viss ir iespējams. Viss. Ir tikai jāgrib un jāmīl, jābūt mierā ar sevi un citiem un it visur jāpievieno šķipsniņa drosmes. Varbūt vesela tējkarote. Un to es smeļos no viņām – manām varonēm.

Estere Zukule,

*Rīgas Centra humanitārās vidusskolas
12.a klase*

Mans varonis ir Joti īpašs cilvēks manā dzīvē – tas ir vectēvs. Viņš mani atbalsta un palīdz dažādās situācijās, kad man tas ir visvairāk vajadzīgs. Kopā mums vienmēr iet jautri, jo mēs izdomājam, kā vislabāk var radīt jautrību. Mēs mācāmies dzīves gudrības dažādos veidos, lai kļūtu gudrāki un atjautīgāki.

Es jūtos atbalstīta un pārliecināta par sevi, kad parunājos ar vectēvu, jo viņš uzlabo manu pašvērtējumu. Kad vienreiz mēģināju gatavot šokolādes kūciņas, viņš palīdzēja, jo gatavošana nav mana stiprā puse. Parasti šādās lietās viss noiet greizi,

bet šoreiz izdevās visu izdarīt, pateicoties viņam. Varonis atbalsta mani mūzikas skolas mācībās, viņš ir manu klavieru priekšnesumu uzticamais un pacietīgais klausītājs. Viņš ir pacietīgs cilvēks, kurš nepadodas, ja kaut kas nesanāk uzreiz. Mācīties mūzikas skolā man lielākoties ir liels izaicinājums, tas aizņem daudz laika, ir daudz jātrenējas, lai būtu labā formā. Mans klausītājs palīdz mēģinājumos un pasaka, ko vajadzētu uzlabot, kādas emocijas ielikt skaņdarbos. Viņam ir māksliniecisks un radošs muzikālais skatījums. Varonis katru gadu manā dzimšanas dienā dāvina burvīgu dāvanu – šokolādes konfektes sarkanā kastē ar krāšņām un spilgtām rozēm.

Vectēvs ir ļoti jautrs un dzīvespriecīgs cilvēks, viņš prot izdomāt dažādas spēles un rotaļas, lai uzlabotu visiem noskaņojumu un dienu. Kad biju maza, viņš kopā ar mani un māsu mūsu mājā pārvietoja priekšmetus, noliekot tos neierastās vietās. Pēc tam vecmāmiņa nevarēja saprast, kas ir noticis, tāpēc tie ir bijuši atmiņā paliekoši mirkļi. Vectēvam padodas radoši izdomāt nosaukumus, piemēram, kūkām. Vienreiz kūkai, ko bija nopircis, viņš izdomāja nosaukumu „Ārijas tante rudeni”, jo manu vecmāmiņu sauc Ārija, bet visi radnieki viņu sauc par Ārijas tanti. Vectēvs cenšas būt moderns un mūsdienīgs, tāpēc bieži gadās visādi pārpratumi. Viņš parasti klausās, ko jauni cilvēki saka televīzijas raidījumos un radio. Pēc tam viņš dzirdētos modernos vārdus mēģina izmantot visu

laiku. Reizēm tas gadās nepiemērotās situācijās, tad rodas jautri atgadījumi, ko vēl ilgi visi atceras.

Dzīves gudrības mans varonis lieliski prot iemācīt. Viņš raksta dzeju, kas mani iedvesmo rakstīt pašai. Viņa dzeja ir pozitīva, optimistiska un ļoti skaista, tā ir saistīta ar ikdienas notikumiem. Bieži tā ir romantiska, jo dažreiz vectēvs raksta vecmāmiņai par viņu oriģinālo un neparasto stāstu. Viņi ir kā divi unikāli tēli no grāmatas. Es nepazīstu nevienu citu pāri, kas būtu tādi, kādi ir viņi. Šīs situācijas liek man justies mierīgi, jo tas nozīmē, ka viss ir kārtībā. Vectēvs man iemācīja spēlēt dambreti. Šo spēli spēlējam bieži, lai trenētu uzmanību un attapību, jo tas dzīvē ir ļoti svarīgi. Tās ir prasmes, kas arī turpmāk būs vajadzīgas. Skatoties, kā koku lapas rudenī dejo savu pēdējo deju, domāju par to, kā daudz reižu esmu dejojusi ar savu vectēvu. Vectēvs man iemācīja dejojot balles dejas, un mēs bieži dejojām arī ikdienā, kad esam mājās, jo mums tas sagādā prieku.

Mēs kopā esam pavadījuši daudz laika, un tas ir brīnišķīgi. Kad man ir vajadzīgs atbalsts, zinu, ka varonis mani spēs izglābt jebkurā situācijā. Ceru, ka mēs varēsim būt kopā vēl ilgi jo ilgi. Varonis ir kā sapņu tēls – viņš ir mans lielais un neatkārtojamais dārgums.

Sabīne Putniņa,
privātās vidusskolas „Patnis” 10. klase

MANS VARONIS IR MANS BRĀLIS!

Tina Žerebcova, Saldus pamatskolas 3. klase

Oda mātēm

Dzīve nepārtraukti rit uz priekšu – mēs satiekam jaunus cilvēkus un atvadāmies no vecajiem paziņām. Taču vienai personai šajā dzīves kaleidoskopā ir īpaša vieta. Šim cilvēkam mēs pateicamies par to, ka eksistējam. Šis cilvēks mūsu dzīvē spēlē tik nozīmīgu lomu kā neviens cits. Mūsu mātes. Mans šodienas varonis nav viens cilvēks. Es stāstīšu par skaistajām un stiprajām sievietēm, kuru asinis plūst manās dzīslās, kuru spēku es izmantoju katru nodzīvoto dienu, kuru viedums seko man visur, kurp es dodos. Viņas nebija un nav ideālas, bet viņas darīja visu, kas bija viņu spēkos, lai viņu dzimta turpinātos viņu bērnos. Pateicoties viņām, es šodien redzu saules gaismu. Pateicoties viņām, top šis rindas.

1968. gada 23. maijā Latgalē

Pagāja septiņas stundas kopš brīža, kad mamma un tētis rīta agrumā salika cūkgaju pārdošanai motocikla piekabē un devās uz Nēveli. Cik apbrīnojami daudz var pavilkt mūsu vecais motocikls! Protams, zirga rati pavilktu vairāk, bet ceļš ir tāls, un motocikls ir daudz ātrāks par zirgu. Mamma teica, ka viņi atgriezīsies desmitos vakarā, bet man ir jāpaliek par saimnieku. Kā man nepatīk palikt mājās vienam pašam! „Kādam vajag pieskatīt lopus!” teica mamma. Es zināju, ka viņai ir taisnība, bet man tas nelīdzēja. Es izslaucu govīs, pabaroju zirgu, cūkas un pārējos lopus, izdzēru krūzi piena un apēdu kaut ko ēdamu, ko varēju atrast virtuvē. Tad

atkārtoju visus šos soļus. Pirmās stundas pavadīju šajā garlaicīgajā rutīnā, gaidot vecāku atgriešanos. Rūpēties par tik lielu saimniecību vienam pašam vienpadsmit gadu vecumā nav nekāds prieks. Es labprāt būtu aizgājis pie kaimiņiem, lai paspēlētos kopā ar draugiem, vai aizietu līdz ciemam, lai noskaidrotu pēdējos jaunumus. Taču es nevaru, jo mamma man uzticēja lopus, un saimnieka nasta ir jānes godam. Un tomēr, kad uznāca vakara tumsa, bet no vecākiem vēl joprojām nebija ne ziņas, es sāku uztraukties. Mamma man solīja, ka būs atpakaļ desmitos, un mamma vienmēr tur savus solījumus. Kas varēja atgadīties? Kur viņi ir? Pasaule visapkārt liekas tik liela un biedējoša. Un visbiedējošākais ir tas, ka es esmu viens pats, es jūtos tik mazs un neaizsargāts. Visu vakaru es pavadīju pie virtuves loga, no kura bija redzams galvenais ceļš. Es pie tā aizmiglu, tad pamodos un turpināju skatīties tālumā, cerot ieraudzīt pazīstamo siluetu. Visvairāk dzīvē es ilgojos pēc mammas maigās rokas, kad viņa izlaida to caur matiem, modinot mani. Es ilgojos pēc svaigi izceptās rudzu maizes smaržas, kas piepildīja virtuvi, kad mamma rosījās pie krāsns. Es ilgojos pēc viņas balss. Varbūt kaut kas noticis?

Beidzot, piecos no rīta, lūgšanas tiek uzklauskātas. Pa virtuves logu es ieraugu lielu kravas mašīnu, kas aiz sevis velk mūsu mazo, veco motociklu. Vēl nekad dzīvē nebiju juties tik laimīgs un atvieglots! Nekad nebiju skrējies no mūsu pakalna uz

leju tik ātri. Protams, pie vainas bija mūsu vecais motocikls, kas salūza. Kāpēc par to neiedomājos? Tētis iet aiz motocikla, stumjot to uz priekšu. Mamma izkāpj no mašīnas kabīnes. Es apskauju mammu ļoti cieši un negribu laist viņu vajā, lai viņa atkal nepazustu. Mamma uzliek savas rokas man uz pleciem – viņas plaukstas ir aukstas un raupjas, izcietušas gan lietu, gan vēju. Es pasmaidu. Mēs neko nesakām. Mums tas nav vajadzīgs. Mēs abi varam sajust to, ko nespējam izteikt vārdos.

Pēc dažām sekundēm mamma palaiž mani vajā. Viņa izvelk no motocikla piekabes dažus maisiņus un iedod tos man. Tie ir pilni ar smalkmaizītēm un konfektēm, ko nevar nopirkt mūsu pusē.

1988. gada 2. decembris

Tētis aizsteidzas palīdzēt mammai ienest vadus istabā. Es izskrienu gaiteni. Mamma tikko pārnāca no darba. Viņas cepure un vilnas mētelis ir apsniguši, rokās viņa tur melnu telefona vadu saišķi. Es šos vecos, nevienam nevajadzīgos vadus esmu redzējusi lielā daudzumā. Kā nekā gan mamma, gan tētis, gan vectētiņš un vecmāmiņa, cik es sevi atceros, strādā sakaru nodaļā. Neskaitāmas dienas un naktis (ja palaimējās uzprasīties nākt līdzī nakts dežūrā) ir pavadītas tur, skatoties, kā mamma pārbauda telefonu stacijas kontaktus, bet vecmāmiņa drukā telegrammas. Vecie vadi bija sagriezti gabalos un sasieti kopā ar lenti. Skats bija dīvains.

Mamma pamana manu apjukumu. Viņa pietupstas un saka: „Tie ir domāti tavam Ziemassvētku tērpam, Irēna. Tu būsi māriete, un šie, kad mēs ar vecmāmiņu pie tiem būsīm piestrādājušas, būs tavi spārniņi.”

Ziemassvētku tērpa izgatavošana parasti prasa vismaz mēnesi. Mamma ar vecmāmiņu šo procesu uztver nopietni. Mūsu mazpilsētas veikalos Ziemassvētku tērpi nav pieejami. Vecāki paši darina tērpus savām atvasēm, un katru gadu lielākā daļa meiteņu pārtop par sniegpārslīgām. Taču mans tērps vienmēr izceļas. Mammai ir svarīgi, lai mans kostīms būtu īpašs. Viņa plāno tērpa konceptu, meklē, ko no pieejamajiem materiāliem varētu izmantot, un pavada neskaitāmas naktis, gatavojot kostīmu. Taču katru gadu tas ir tā vērts – es vienmēr saņēmu balvu par labāko tērpu.

Vai saņemt šo balvu? Es nezinu. Neslēpšu, man gribas saņemt. Un tomēr tas nav galvenais. Daudz svarīgāka un daudz vērtīgāka ir mammas mīlestība, viņas rūpes par mani un viņas vēlme palīdzēt man sajusties īpašai, kas izpaužas šajā tērpā. Cik žēl, ka ikdienas darbu virpulī viņai pašai ir tik maz iespēju sajusties īpašai. Cik apbrīnojami, ka, tiekot galā ar ikdienas rutīnu, viņa pavada nakts stundas, strādājot pie tērpa, lai šī iespēja sajusties īpašai tiktu man.

„Tērps var pagaidīt līdz vakaram,” saka tētis, noliekot vadu saišķi malā. „Kamēr vēl gaišs, brauksim apciemot tavus vecvecākus.”

Katru nedēļu mēs dodamies uz laukiem, lai palīdzētu tēta vecākiem. Ziemās nav tik slikti – mēs aizvedam pārtiku un gatavojam ēdienu. Vasarās ir grūtāk – neskaitāmas stundas karstajā saulē, žāvējot sienu vai vācot no kartupeļiem Kolorādo vaboles. Es gribētu vākt mārītes, nevis Kolorādo vaboles. Mārītes ir daudz skaistākas, un viņas ir pilnīgi brīvas. Es gribētu būt viena no viņām. Mārīte.

1998. gada 29. augusts

Pēdējās no manām mantām ir iekrautas tēva mašīnas bagāžniekā. Mana sirds vienlaikus ir tik ļoti priecīga, bet arī satraukta. Īpaši tad, kad skatos uz mammas seju.

„Irēna, piezvani, kad iekārtosies!” viņa saka, apskaujot mani. Mamma sava mūža lielāko daļu ir pavadījusi mūsu mazpilsētā, dzīvojot piecu minūšu attālumā no savas mammas, un tagad viņas meita pārceļas uz dzīvi Rīgā. Viņa satraucas par mani. Par to, kāda būs mana jaunā dzīve tālu no mājām. Pārcelšanās no mazpilsētas ar trīs tūkstošiem iedzīvotāju uz lielpilsētu ar vairāk nekā astoņiem simtiem tūkstošu iedzīvotāju prasīs lielu pielāgošanos. Mamma ieliek somā dažas šprotu bundžas un cieši apskauj mani. Mēs abas saprotam, ka tas ir viss, ar ko viņa šobrīd var man palīdzēt. Man ir jāņem iniciatīva savās rokās un jādzīvo dzīve, par kuru sapņoju un cīnījos ar perfektajām atzīmēm un lielisku disciplīnu pēdējos astoņpadsmit gadus.

Es skatos uz mammu un mēģinu izdomāt, ko es varētu pateikt, lai viņa justos labāk. Nekas nenāk prātā. Tāpēc es viņu vienkārši apskauju. Tas ir kā solījums. Solījums, ka es par sevi parūpēšos. Solījums, ka ar mani viss būs kārtībā. Solījums, ka es nekad neaizmirsīšu par viņu vai mūsu skaisto pilsētu, kurā man palaimējās izaugt. Bet tagad man ir jāatrod jaunās mājas – manas mājas. Mājas, kur es gatavošu Ziemassvētku kostīmus saviem bērniem.

2023. gada 25. decembris

Joprojām nevaru saprast, kā mums izdevās visu ģimeni izvietot mazajā vecvecmāmiņas mājā. Es teiktu, ka tas ir organizēts haoss. Manas māsas dekorē egli. „Irēna! Lūdzu, uzklāj galdu!” kliedz vecmamma, un mamma skrien pie galda ar piederumiem. Tante gatavo kartupeļu biezeni. Trīs vīriešu paaudzes smejas, spēlējot kārtis. Vectēvs Jānis kāršu spēlēšanu uzskata par laika izšķērdēšanu, bet gaisā virmo Ziemassvētku noskaņa, tāpēc viņš uztur kompāniju. Trūkst tikai viena cilvēka. Viena cilvēka, kuram ir jābūt visu šo notikumu epicentrā.

Es ieeju viņas istabā. Mana vecvecmāmiņa, tik skaista savos 90 gados, ar savām krunciņām un sniegbaltajiem matiem, sēž uz savas gultas. Skatoties uz mani, viņa smaida. Viņai ir grūti parunāt, balss trīc. Vīrs viņas galvas pie sienas ir glezna. Glezna, kurā attēlota vecvecmāmiņa, vecvectēvs

Mans varonis šodien.

Varonis ir cilvēks, kas izceļas ar savu drosmi, nesautīgi veic varon darbības, lai būtu varonis, nepieciešams lielu spēku. Pietiek ar to, ka esi izpalīdzīgs, vai vienmēr gatavs palīdzēt.

Mans varonis ir mana mamma, jo kad man nepieciešama palīdzība, viņa man vienmēr palīdz. Kad es kaut ko prasīju, viņa dara to, un viņa neprasā pateicību.

Es mīlu savu mammu, bez manas mammas nebūtu arī manis. Viņa patērēja tik daudz spēka un laika, lai es piedzimtu. Mana māmiņa dāvāja man vislielāko un dārgāko dāvanu pasaulē – dzīvību – un tas ir īsts varon darbs!

Artjoms Maslavs, Rīgas 72. vidusskolas 4.b klase

un mans vectēvs skolēna gados. Vecvecmāmiņa izskatās līdz nepazīšanai jauna. Un tomēr portretā redzamās kundzes sejas vaibsti šķiet tik ļoti pazīstami. Es nevaru atcerēties, kur tos redzēju. Istaba ir ļoti vienkārši iekārtota – īpaši mūsdienu gaumei. Tajā ir tikai gulta, skapis un galds, uz kura stāv svētbildes. Tāda bija visa viņas dzīve. Un tieši no šīs vienkāršās, bet tik ļoti stiprās sēklas izauga visa mūsu ģimene. Es paskatos uz vecvecmāmiņu:

„Kā tu ar to visu tiki galā?” es jautāju.

Tas ir tik grūts jautājums. Es jau gandrīz grasos nomainīt tēmu, kad ieraugu, ka viņas sejā parādās silts smaids. „Tu domā, ka man bija izvēle? Nevienam tās nav. Ir vienkārši jāturpina dzīvot.” Es pasmaidu pretī. „Zini,” viņa turpina, „kādreiz uzdevu šo pašu jautājumu savai mātei. Man bija astoņi mēneši, kad nomira mans tētis. Kad zemē guldīja viņas vīru, mamma turēja uz rokām divas mazas meitiņas, apzinoties, ka viņa šajā pasaulē palikusi pavisam viena. Salīdzinot ar viņu, mana dzīve bija diezgan viegla.”

„Vai viņa kādreiz minēja, kas viņai palīdzēja tikt galā, izdzīvot?”

„Mēs, mana māsa un es. Un kā māte es tev varu teikt, ka tā ir taisnība. Nav mīlestības, stiprākas par mātes mīlestību pret savu bērnu. Tā ļauj paveikt prātam neaptveramas lietas. Lietas, ko tu nekad pat neiedomātos darīt kāda cita dēļ. Mātes mīlestībai nav robežu.”

Es apsēžos uz gultas viņai blakus: „Tā tad tas ir cikls. Māte velta dzīvi savam bērnam tikai tāpēc, lai viņš nodotu šo dzimtas spēku tālāk.”

„Es teiktu, ka tā ir ķēde. Spēka ķēde. Jo mīlestība, ko māte dod bērnam, nekur nepazūd, tā tikai pieaug no paaudzes paaudzē.”

Ķēde. Man patīk šī metafora. Mēs visi esam vienas ķēdes posmi. Un, kad paņemu vecvecmāmiņas roku savā un vedu viņu uz viesistabu, kur ir sapulcējušies visa ģimene, saprotu, kur esmu redzējusi šos pazīstamos vaibstus no vecvecmāmiņas portreta. Tie pavīd gandrīz katrā sejā, kas ir man apkārt, – mammas sejas ovālā, vectēva deguna formā, māsas acu skatienā. Arī manā spoguļa atspulgā. Katra no šīm sejām ir īpaša un neatkārtojama, taču visas kaut kādā ziņā atgādina šo sievieti – viņas skaistumu, viņas viedumu, viņas spēku.

Anna Muļica,
Briseles 2. Eiropas skola,
17 gadi

Mani varoņi ir tikai pusstundas attālumā no manas dzīvesvietas. [..] Tā ir vecmāmiņa un vectēvs, piedzīvojuši Otro pasaules karu, krievu, vācu un atkal krievu okupāciju, viņi smaida un dzīvo priecīgāk nekā pārējie. Trīsdesmit gadus atpakaļ milzīgs zemeņu lauks pārtapa par skaistu sētu ar divām mājām, kuras tika uzceltas pašu rokām. Vecmāmiņa ir mācījusies par medmāsu, strādājusi slimnīcā, taču tagad strādā bērnudārzā. Vectēvs ir izmēģinājis vairāk profesiju nekā jebkurš cits cilvēks, kuru pazīstu, strādājis lauksamniecībā, bijis muzikants, gleznotājs, šujmašīnu labotājs. Nevaru iedomāties savu dzīvi bez viņiem. Viņi man māca būt patstāvīgai, iet uz saviem mērķiem un nebēdāties, ja dzīvē dažreiz nenotiek tā, kā esmu iedomājusies.

Par patstāvību un drosmi māca arī mūsu tautas varoņi. Katru gadu 11. novembrī, pieminot kritušos varoņus Latvijas Brīvības cīņās, aizdedzinu lāpu un svecīti. Valodniece, publiciste un politiķe Janīna Kursīte raksta, ka, lai radītu un noturētu valsti, vajadzīgi varoņi un viņu vīrišķība.

Esmu pateicīga, ka šodien ir vairāki labi cilvēki, kurus varu saukt par saviem varoņiem. Varoņi ir vajadzīgi gan man, gan sabiedrībā, lai varam ticēt sev un sasniegt iecerēto.

Liāna Dārta Vasiļjeva,
Liepājas Jāņa Čakstes vidusskolas
11.a klase

Karīne Taškāne, Bauskas Mūzikas un mākslas skolas 3.c klase

Katrs cilvēks rada rītdienu pats savām rokām. Es esmu viena ļoti unikāla sala milzīgā pasaulē. Virzoties ar savu iekšējo kompasu, es redzu dzīves jēgu, izjūtu piepildījuma sajūtu. Savā dzīvē esmu satīcis daudz cilvēku, taču tikai daži mani pilnveidojuši un attīstījuši kā personību. Tos arī uzskatu par varoņiem. Vēlētos pastāstīt par trim visnozīmīgākajiem cilvēkiem – iedvesmas avotiem – manā dzīvē.

Kad domāju par spilgtām personībām, savas dzīves varoņiem, atceros franču rakstnieka Antuāna de Sent-Ekzīperī filozofisko darbu „Mazais princis”, kurā centrālais tēls atspoguļo dzīves jēgas meklējumus, draudzību, mīlestību, atbildību. Mans varonis ir Mazais princis. Viņš ir paties un brīvs. Es gribu iemācīties būt tāds kā viņš. Mazā prinča vārdi ir tuvi manai būtībai: „Īsti mēs redzam tikai ar sirdi. Būtiskais nav acīm redzams.”

Krusttēvs Juris ir mans varonis, jo viņam piemīt gara spēks, pieredze, izturība, kāpjot kalnos, sasniedzot Everesta virsotni, pārslēpojot Grenlandi. Tas viss attīstās darot, ejot, uzdrīkstoties un riskējot. Un tikai tādi cilvēki kā viņš kaut kur nonāk. Tas ir apzināts, ieguldīts darbs pašam ar sevi, lai kaut ko sasniegtu, lai līdz kaut kam nonāktu, lai kaut ko varētu baudīt vai ar kaut ko lepoties. Gribu līdzināties krusttēva spēcīgajai personībai, jo viņš ir paraugs dzīvē.

Īpaši izcelt vēlos savu vistuvāko cilvēku – māmiņu Līgu, kas man devusi dzīvību un nesavtīgu mīlestību. Viņa pastāstīja un iemācīja man, ka just – tas ir normāli. Viņa atgādināja, ka dažreiz izjūtam ļoti jaukas un pozitīvas emocijas, dažreiz tās ir nepatīkamas un negatīvas. Un tā ir dzīve. Es iepazīnu savu iekšējo pasauli. Pēc sarunām ar viņu labāk saprotu sevi un, protams, citus cilvēkus. Viņa, mana māmiņa, māca man kļūt par patīkamu cilvēku. Par to es viņu mīlu un esmu mūžīgi pateicīgs. Viņa ir mana vislielākā varone!

Dzīvi nav iespējams atlikt, iesaldēt vai padzīvot vēlāk. Ikviens mirklis – tā ir mana dzīve. Mani varoņi ir enerģijas pilni cilvēki, kuri veido to pasauli, kurā dzīvoju, augu un gūstu priekšstatus par dzīves normām. Mēs visi reaģējam uz enerģiju kā tauriņi uz gaismu, tāpēc ir nepieciešami savi varoņi, lai rastu svarīgu dzīves sajūtu – laimi.

Valters Drazdovskis,
Jūrmalas Majoru vidusskolas 11. klase

Mūsu realitātē ir arī pašizliedzīgi cilvēki, kuriem varētu [..] piedēvēt tādu pašu statusu, – ugunsdzēsēji, policisti un militārpersonas, kas ir uzskatāmi par mūsdienu varoņiem, kuri katru dienu glābj tūkstošiem cilvēku. Pasaules vēsturē ir tādi neticami cilvēki kā Māte Terēze, Mārtins Luters Kings, Alberts

Einšteins un daudzi citi, kuri padarīja mūsu pasauli par labāku vietu, pētot, atklājot un izgudrojot, ieguldot nozīmīgu darbu zinātnes attīstībā, iniciējot sabiedrisko līdzdalību sociālekonomisko jautājumu risināšanā, veidojot drošu vidi, pieņemot nozīmīgus politiskus lēmumus.

Ikvienam varonim ir spēja pārvarēt ārkārtējas grūtības, izaicinājumus, nāves briesmas, kas sākas ar drosmi, drosmi uzdrīkstēties, drosmi aizstāvēt pat sevi pašu. Piemēram, situācijā, kad jau sēdi stundu vai vairāk pie tukša galda un viesmīlis nereaģē uz tavu jautājumu par to, cik ilgi vēl jāgaida pasūtījums, vienkārši saņemties, piecelties no galda un aiziet, neko vairs nepaskaidrojot. Drosme ir paprasīt savu apavu izmēru pārdevējai apavu veikalā, kad sapņū kedas ir pārāk šauras. Drosme ir pacelt telefonu autobusā, kad zvana mamma, un mierīgi runāt, nebaidoties, ka apkārtējie to izdzirdēs. Drosme ir mācību stundā pacelt roku, paust savu viedokli un neraudāt, ja pieļauj kļūdu, jo tās tevi māca. Drosme ir fotografēties ļaužu pārpildītās vietās pilsētas centrā, iekāpt liftā ar vīrieti melnās drēbēs, kad ārā ir jau tumšs, aiziet no ballītes, ja nepatīk mūzika vai atmosfēra, vai cilvēki, kuri tajā ir, iziet no mājas īsā topiņā un bez meikapa, aiziet uz kino viēnatnē un pateikt garāmejošai meitenei, cik viņa ir skaista.

Un varonība nav tikai pašaiizliedzīgi pildīt savu pienākumu ārkārtēju

grūtību, briesmu apstākļos, kā to dara ugunsdzēsēji vai glābēji, vai ārsti, bet arī spēja aizstāvēt kādus sev ļoti nozīmīgus ideālus, cīnīties par tiem ar sevi pašu.

Varonis ir kāds, kurš nebaidās izkāpt no savas komforta zonas, godīgi runāt par savām jūtām, atzīties mīlestībā, nebaidoties no atraidījuma. Varonis spēj pateikt „nē”, pārtraukt draudzību ar cilvēkiem, kas lika justies nenovērtētam vai pazēmotam, izdejojot savu dzīvi tā, it kā neviens neskatītos, izdziedāt emociju pilnībā, it kā neviens neklausītos, un ļauties mīlestībai sirdī.

Varonis vairs nav stereotipizētais zinātniskās fantastikas supervaronis ar pārdabiskām spējām un necilvēcīgu spēku. Šodien varonis esmu es – manis pašas ideālā versija, tā, ko redzu savos sapņos un kam cenšos līdzināties. Varonis, kurš ir patiess un lojāls savām vērtībām, kurš ir brīvs domās un spriedumos, kurš ir pietiekami atklāts pret sevi, kurš spēj pieņemt bailes un mācīties no tām, kurš neļauj citu viedoklim un uzskatiem iespaidot viņa paša dzīvi un izvēles.

Alisa Ivancova,

Rīgas 80. vidusskolas 12.b klase

Es redzu kādu mazu meitenīti. Viņai ir blondi mati, kas sapīti divās [..] bizītēs, un uzvilкта gaiši rozā princešu kleita. Mazā čiepiņa skraida pa pagalmu, spēlējas ar mazu melnu sunīti.

Paiet sekundes... minūtes... Es izbaudu katru mirkli, skatoties uz viņas smaidu un bērniņas prieku. Taču es joprojām neesmu redzējusi viņas seju.

Es cenšos pievērst viņas uzmanību. Pamāju, pasaucu, piesitu pie loga, bet manis šeit nav. Mazais mīļums joprojām tikpat enerģiski skraida pa pagalmu ar savu sunīti. Šķiet, kaut kas ir novērsis uzmanību. Skrienot tuvāk, man redzamajā bildē parādās vēl viena meitenīte, bet viņa izskatās nedaudz vecāka par mazo čiepiņu. Es pieļāju, ka tā ir viņas māsa, jo, abām meitenēm apskaujoties, es pamanu ko daudz svarīgāku nekā tikai draudzību... Tā ir beznosacījumu mīlestība... Tā ir saikne, ko nekas nespēs pārraut.

Man nav pulksteņa, bet šķiet, ka vēroju māsas jau vairākas stundas. Esmu nospriedusi, ka jaunākajai varētu būt aptuveni pieci gadi, bet vecākā iet 2. klasē, jo pieminēja, ka šodien skolā sāka mācīties reizrēķinu. Abas māsas turpina spēlēties ar savu sunīti, skraidīt pa pagalmu un pavadīt laiku viena ar otru. Es darītu visu, lai atgrieztos tajā brīdī, kad diena šķita daudz garāka par 24 stundām, kad katras dienas lielākā bēda bija nokavēt rīta vai vakara multenīti televizorā un kad laimei vajadzēja tik vien kā šokolādes saldējumu. Mazās meitenītes man atgādina par manu bērniņu, kad katra diena bija prieka pilna, jo arī man, gluži kā mazajai čiepiņai, vienmēr bija blakus māsa. Bet es joprojām

neesmu redzējusi viņu sejas! Kāpēc viņas nepagriežas uz manu pusi?

Laikam iemigu, jo, paskatoties pa logu, ārā ir sācis līt lietus. Māsas, skrieniet taču iekšā, lai nepaliek auksti! Viņu prieku neizbojās pat lietus gāziens... Tas visu ir padarījis tikai jautrāku, jo nu pagalmā ir parādījušās lielas dubļu peļķes. Viņas lec, skraida un bradā pa peļķēm. Abu māsu gaišās kleitas vairs nav tik gaišas, bet tam nav nozīmes, jo viņu acīs ir redzama tāda laime, ko nevienam pieaugušajam nesaprast. Kā viena peļķe var radīt tādas prieka emocijas?

„Meitenes, nu ir laiks nākt mājās,” dzirdu māsu mammu sakām. Abas māsas izdara pēdējo lielo lēcieni, pirms dodas iekšā. Izmirkušas un dubļos klātas, bet, pats galvenais, priecīgas, jo viņām abām ir kas tāds, ko nepārdod nevienā veikalā – māsu mīlestība. Sadevušās rokās, viņas pirmo reizi šo stundu laikā pagriežas pret mani un sāk skriet man pretī... Pagaidi... Vai tā esmu es ar māsu? Vai tās esam mēs pirms 12 gadiem?

Tā laime, ko redzēju māsu acīs, nekur nav pazudusi. Mans prāts, domas, atmiņas vienmēr saglabās šos momentus. Šie brīži no pagātnes ir tas, kas palīdz, kad šķietami vairs nav spēka. Pagātne ir padarījusi mani par savas dzīves varoni.

Emīlija Gailīte,

Briseles 2. Eiropas skola, 17 gadi

Māca draudzība ir veselīga

Veņē skriet.

Māca draudzēt.

Veņē mest.

Staus uz
nēlēm.

Patricija Vilmane, Saldus pamatskolas 2. klase

Mana mamma ir izaudzinājusi divus lieliskus un gudrus dēlus, [..] kurus viņa ir atbalstījusi un vadījusi visur neatkarīgi no tā, vai viņai ir jāstrādā, vai ir padomā kādi citi darbi. Tādēļ uzskatu, ka mana mamma ir mans varonis, jo bez viņas es noteikti nebūtu tāds, kāds esmu šodien.

Mammai ir trīs augstākās izglītības, kas viņu padara par ļoti gudru un inteligentu cilvēku. Viņas dzīve jaunībā nav bijusi no tām vieglākajām, jo bija grūti atrast labu darbu. Līdzko pasaulē nāca brālis, ģimene pārvācās uz Limbažiem, kur viņa sāka strādāt bankā par sekretāri, kas krasī paplašināja iespējas pilnveidoties ģimenei, vēlāk, kļūstot par bankas galveno darbinieci, kas sniedz kredītus lieliem un maziem uzņēmumiem. Laikā, kad pasaulē nācu es, mamma aizgāja no darba bankā, lai vairāk pievērstos ģimenei, līdz vienā brīdī mana mamma saprata, ka ir vajadzīgas pārmaiņas, tāpēc viņa izlēma veidot grāmatvedības uzņēmumu un mazu saimniecību, kuras galvenie virzieni bija auglīkopība un biškopība. Tas ļāva atpūsties no datoriem, papīru kalniem un kaut nedaudz sajust brīvības smaržu. Paralēli tam viņa veda mani un brāli uz dažādiem kultūras pasākumiem, muzejiem, koncertiem, izglītojošiem pasākumiem, kas ļāva man un manam brālim izglītoties un pilnveidoties dažādās jomās.

Tas turpinājās līdz brīdim, kad mans brālis ar mammu devās uz

lauksaimniecības izstādi, un brālis nolēma, ka lauksaimniecība būs viņa lauciņš, kurā viņš vēlētos strādāt. Mammu šis lēmums apmierināja, un viņa ar pilnu atdevi gāja šajā izaicinājumā, lai maksimāli palīdzētu brālim attīstīt biznesu un gan nest mūsu vārdu starp Latvijas lielajām saimniecībām, gan gūt atpazīstamību arī pasaulē. Paralēli, palīdzot brālim attīstīt biznesu, mamma vienmēr ir palīdzējusi pilnveidot manas idejas un atrast pareizos cilvēkus, pie kuriem gūt pieredzi. Tas ar viņas gudrību un dzīves pieredzi ir izdevies, jo es zinu, ka viņas spējas ļauj ko tādu izdarīt.

Mana mamma vienmēr ir bijusi atvērta jaunām idejām un piedzīvojumiem, tādēļ viņas dzīve vienmēr ir bijusi interesanta, bet tajā pašā laikā veiksmīga, jo mana mamma vienmēr teikusi, ka dzīve ir jādzīvo tā, lai katra diena ir interesanta un skaista. Tādēļ es savu mammu varu noteikti saukt par varoni, jo viņa to ir pierādījusi ar darbiem.

Roberts Ošāns,

Limbažu vidusskolas 11.a klase

Mana šodienas varone ir mamma. Kad biju maza, es [..] dusmojos un apvainojos par ļoti nenozīmīgām lietām, tādēļ daudziem teicu, ka tad, kad izaugšu liela un man būs bērni, es būšu daudz labāka mamma un nelikšu tiem mazgāt traukus, pildīt mājasdarbus vai uzturēt tīru istabu. Taču esmu izaugusi un saprotu, ka tās nav lietas, ko viņa liek

darīt, lai sodītu mani, bet tie ir pienākumi, kuri būtu jādara visiem. Tie ir iemācījuši man būt atbildīgai un apzinīgai.

Taču iemesls, kādēļ viņa ir mana šodienas varone, ir pavisam vienkāršs. Mamma dzīve un panākumi ir tie, kādus es vēlos sasniegt dzīves laikā. Vienmēr esmu apbrīnojusi viņas apņēmību apvienot dažādas lietas. Māte ir attīstījusi savu karjeru no istabenes un viesmīles palīdzes līdz galvenajai restorāna vadītājai un menedžerei, uztur aktīvu dzīvesveidu, izaudzinājusi divus bērnus, apprecējusies, ar vīru uzbūvējusi māju un jaunībā apceļojusi dažādas valstis.

Lai gan mamma dzīve izklausās perfekta, arī viņai ir nācies pārdzīvot daudz smagu dzīves situāciju un pārkāpt daudzus šķēršļus. Nesenākā no tām bija tēva zaudēšana. Pirms kāda laika vectēvs smagi saslima un bija vajadzīga persona, kas rūpētos un gādātu par viņu. To darīja mamma. Katru dienu, neskatoties uz to, ka viņai bija jāstrādā, jādara mājas darbi vai vēlējās atpūsties, māte gāja un rūpējās par savu tēti, redzot, kā viņš lēnām izdziest.

Tomēr, neskatoties uz visām problēmām, viņa vienmēr ir atbalstījusi un atradusi laiku ģimenei. Kad pirmajā klasītē lēju asaras, spēlējot klavieres, jo neko nesapratu, viņa sēdās blakus un mēģināja tās iemācīt, lai gan pati neko nesaprata no mūzikas. Kad mājturībā nākamajā dienā bija jānodod adītas getras, tad viņa pavadīja visu vakaru, tās adot, lai tikai es

varētu iet gulēt. Kad ir sakrājies kaut kas uz sirds, mamma vienmēr uzklausa mani un atbalsta visās dzīves situācijās.

Mamma ir spēka pilna, apņēmīga un gudra. Viņa, kas ir sasniegusi savus mērķus. Tā, ar kuru ļoti lepojos un kuru mīlu, ja pat to reizēm neizrādu. Tā ir mana mamma.

Laura Antonova,

Rīgas Valsts 2. ģimnāzijas 10.c klase

Mans varonis šodien sēž ierakumos Ukrainas austrumos. Es viņu nepazīstu, un viņš mani arī nepazīst. Varbūt viņu sauc Deniss, varbūt Andrijs vai Oleksandrs. To es nezinu. Jau trešo dienu pēc kārtas līst lietus, debesis ir apmākušās un zeme ir klāta ar biezu dubļu kārtu. Manam varonim sejā neganti un neatlaidīgi sitas aukstas lietus lāses. Tuvumā nogrand kārtējais artilērijas sprādziens. Viņa zābaki ir mitri, tajos pamanījusies ielauzties neliela dubļu pika, saslapinot arī vecmāmiņas adītās vilnas zeķes. Kaut kur pa kreisi atskan ložmetēju tarkšķoņa. Tumsā var saredzēt spilgtus gaismas uzliesmojumus, kas iedegas un lēnām, nesteidzīgi noplēnē, aiz sevis atstājot pelēkus dūmu mutuļus. Turpat tālumā kaut kur ir viņa dzimtās mājas, ja vien no tām kaut kas ir palicis pāri.

Tikai pirms diviem gadiem viņš ar ģimeni atpūtās vasarnīcā, Dņepras krastā. Zilajās debesīs lidinājās lakstīgalu bars. Viņi vēroja vientuļu laivu, kas nesteidzīgi

slidēja pa ūdens virsmu, attālinoties, līdz tā pilnīgi izgaisa aiz nākamā pagriezienu. Bērni draiski viens otram virsū šļakstīja vēso upes ūdeni. Saules staru pieskārieni maigi glāstīja atpūtnieku muguras.

Tagad tās ir tikai atmiņas. Vasaras dedzinošā svelme ir pārvērtusies stindzinošā aukstumā. Drēgnais laiks nespēj apturēt ritmiskos artilērijas sprādzienu radītos trokšņus, kuri, jau kārtējo nakti dārdēdami, neļauj gulēt. Mans varonis, atslējies pret lāvu un iegrimis atmiņās, nav pamanījis, ka ir pienācis rīts. Starp kājām bailīgi izskrien izkāmējusi žurka, atgādinādama par drūmo gaisotni. Vakar viņa labākais draugs ticis nogādāts lazarētē. Kopš pirmās klases abi ir bijuši sola biedri un vēlāk iesaukti vienā rotā. Viņam kabatā ir veca, sadzeltējusi fotogrāfija, kur abi smiedamies skatās uz kameru. Ir pienākusi pavēle par atkāpšanos. Visapkārt sēkdama kustas militārā tehnika. Ir dzirdama motoru rūkoņa un kāpurķēžu čikstoņa. Atstājot ierakumus, mans varonis vēlreiz atskatās atpakaļ. Viegla migla klāj lauku, kas kādreiz ir bijis mežs. Tas tagad ir nosēts ar bumbu atstātām bedrēm. Tās kā brūces ir ievainojušas kādreizējo mežu. Ik pa laikam var saskatīt kādu žēlīga paskata krūmu vai nelielu celmu, taču vairs nav palicis nekas no agrākā krāšņuma.

Tāds ir mans un visas Latvijas varonis.

Gustavs Grečihins,
Briseles 2. Eiropas skola, 17 gadi

Mans pirmais varonis ir mamma, kas ir pirmā dzīves skolotāja, [..] motivācijas un uzziņu avots, mācot man to, kā dzīvot pilnvērtīgu dzīvi. Viņas mīlestība un ieguldījums manā audzināšanā ir neizmērāms. Ļoti novērtēju rūpes par mani jebkurā dzīves situācijā, gādājot, lai viss vienmēr būtu labi. Es dažreiz apdomāju, nesaprotot, kā lai atdodu visu laiku, kuru viņa ir ziedojuši, rūpējoties par mani. Novērtēju tuvinieku pūles, kad sāku domāt par naudu, kuru mani vecāki ir iztērējuši, lai uzturētu mani. Pēdējā laikā jutos parādā par drēbēm, kā arī par visiem līdzekļiem, ko abi ar tēti ir iztērējuši, lai būtu tāds, kāds esmu tagad. Es savus vecākus nevaru novērtēt, jo viņu abu mīlestība ir vienāda. Tieši mamma bija tā, kura manu dzīvi sāka būvēt no paša sākuma, kamēr tētis rūpējās par finansiālo stāvokli ģimenē.

Otrais varonis ir tētis. Viņš sniedz aizsardzības sajūtu, tādu kā drošības spilvenu, jo zinu, ka vienmēr mani aizstāvēs, lai kur atrastos. Tētis ir uzticams padomdevējs un atbalsta avots, kas iedvesmo ar savu pašizliedzību un darba ētiku. Abus savus vecākus apbrīnoju un mīlu, abi rāda izcilu piemēru, kā ir jānovērtē darbs un jāciena savi tuvie.

Trešais varonis ir vecmāmiņa. Viņa bija ne tikai saikne ar pagātni, bet arī pasaules gudrības avots. Ļoti žēl, ka viņas vairs nav, taču manī turpinās tās ētiskās vērtības. No viņas esmu iemācījies

cieņu pret mūsu kultūru un tradīcijām. Vecmāmiņa man bija kā otrā mamma. Žēl, ka tik ļoti nenovērtēju ilgās vakara sarunas, ieguldījumu un rūpes par manu veselības stāvokli. Paradoksāli, ka sapratu to tikai pēc viņas aiziešanas.

Manā dzīvē ir arī citi varoņi, bet tie nav tik nozīmīgi. Šīs personības māca, kā kļūt par varoni citiem, kā arī padara mani par to, kas esmu šodien. Viņi mani ir audzinājuši un lolojuši visu 16 gadu garumā. Ļoti respektēju un mīlu viņus!

Kristers Jakovjevs,

Jūrmalas Majoru vidusskolas 11. klase

Mamma ir mana varone. Es atceros, kā piektajā klasē, [..] kas beļģu skolās skaitās pamatskolas pēdējā klase, man piedāvāja šo pašu tematu esejas rakstīšanai. Jau tad atbildēju, ka varonis ir mana mamma. Es atceros, kā dažas dienas vēlāk, kad skolotāja izlaboja darbu un nolasīja to klases priekšā, visa klase smējās, bet es sēdēju ar taisnu muguru un augsti paceltu galvu, jo zināju, ka viņi to nekad nesapratīs.

Es iedomājos savu mammu kā sievietes dzimtes Lāčplēsi. Kamēr Lāčplēsis cīnās par Latvijas atbrīvošanu no svešiniekiem, viņa cīnās par latvietības izplatīšanu pasaulē. Kad mēs pirmoreiz aizbraucām uz Briseli, neviens īsti nezināja, kur atrodas Latvija, daudzi vispār nezināja, ka tā ir valsts. Mamma darbā ierosināja

visus atrast Latviju uz kartes, sekot Latvijas sportistiem un svinēt latviešu svētkus. Vienmēr viņas darbā visi svinēja 18. novembri. Mums ar brāli viņa iemācīja latviešu valodu. Mums ilgi bija noteikums, ka mājās nedrīkstēja runāt franciski, mums visu laiku vajadzēja runāt latviski. Viņa arī bija tā, kas mūs pieteica bērnu ansablī, kurā mēs ar brāli piedalījāmies kādus piecus gadus. Mamma visu laiku sēdēja skatītāju pirmajās rindās, filmējot katru koncertu. Mums arī katru sestdienu bija latviešu skoliņa, kas mūsu draugiem nebija saprotams: „Kāpēc jūs ejat uz skolu sešas dienas nedēļā, ar piecām jau pietiek!” Mēs nekad neizlaidām nevienu nodarbību, pat tad, kad kādu dienu mūsu mašīnā ietriecās kāda cita mašīna (nevienam nekas nenotika), pa ceļu brauca cita latviešu ģimene un mūs aizveda uz skoliņu. Svarīga loma manā bērnībā bija latviešu tautas dejām. Es kopš piecu gadu vecuma vienmēr esmu dejojusi, un es atceros, kā mana mamma vienmēr ir koncertus nofilmējusi. Pirms katra koncerta viņa līdz vēlai naktij palika nomodā, lai pāršūtu svārkus, kas jau bija par mazu, lai viss būtu ideāli. Pēc koncertiem, viņai bija prieka asaras, jo viņai vienmēr ir patīcis, kā mēs dejojām.

Mamma ir sievietes dzimtes Lāčplēsis, jo viņa mīlēja un mīl latviešu tautu un savus bērnus tik ļoti, cik Lāčplēsis mīl un aizstāv savu tautu. Man viņa atgādina Lāčplēsi, jo vienmēr ir spēlējusi teātri, un

„Lāčplēša” izrādē viņa spēlējusi Spīdaldas lomu. Raiņa lugā Spīdala sākumā bija slīktā, bet beigās saprata savas kļūdas un palika par labo. Mamma nekad nav bijusi slīktā, viņa vienmēr ir rūpējusies par citiem un it sevišķi par Latviju. Katru gadu novembrī, uz 18. novembri, mēs esam Latvijā, mūsu dzimtenē, lai ar ģimeni svinētu Latvijas proklamēšanas dienu. Katru novembri mums ir piestiprināts Latvijas karogs, katru novembri mums pārējiem ir jāstāsta, kāpēc karodziņš mums ir tik svarīgs. Katru gadu mana mamma skatās hokeju un visu laiku jūsmo par mūsu hokejistiem. Kad pagājušajā gadā mūsējie ieguva bronzu, mēs visu hokeja čempionu skatījāmies Tallinas centrā. Kad mūsējie tika pusfinālā, mamma no priekiem sāka raudāt, mēs visu nakti bijām augšā prieka dēļ un tikai skatījāmies spēles atkārtojumu. Kad mūsējie ieguva bronzu, visa Tallina to dzirdēja. Mamma mēnesi skatījās spēles atkārtojumu. Tagad, kad kāds par to ierunājas, viņai tek prieka asaras. Kad mūsu basketbolisti šogad ieguva piekto vietu, mēs uzreiz lēcām mašīnā, lai varētu viņus redzēt pie Brīvības pieminekļa. Tas bija kaut kas neticams, ikreiz, kad mēs par to ierunājamies, viņai birst prieka asaras. Mamma līdzinās Lāčplēsim, jo viņa ļoti lepojas ar mūsu valsti, viņa cīnās par latvietības izplatīšanu. Kamēr Lāčplēsis vēl joprojām cīnās ar Tumšo bruņinieku, mamma rietumniekiem stāsta, kur atrodas

Latvija. Mana mamma zina, ka Lāčplēsis uzvarēs, viņa zina, ka kādu dienu visi zinās, kur Latvija atrodas.

Mana varone ir mamma. Viņa vienmēr ir lepojusies un cīnījiesies par Latvijas atpazīšanu pasaulē, tāpat kā Lāčplēsis cīnās pret svešiniekiem un Tumšo bruņinieku. Viņa bija un būs mana varone. Katrā darbā, katrā esejā es pieminēšu manu mammu kā savu varoni.

Rebeka Rode,
Tallinas Eiropas skolas 12. klase

Mūsdienu pasaulē katra diena ļauj sastapt jaunas personības, [...] M kas ietekmē mūs. Šīs vasaras jaunā sporta zvaigzne Agate Caune ir otrā varone, kura apbūra mani ar savu drosmi un pārliecību. Viņa ir talantīga, jauna vieglatlēte, kura specializējas vidējās un garajās distancēs, un viņas sasniegumi čempionātos ir iedvesmojoši. Sportistes piemērs man māca, kā būt drosmīgai, kā uzticēties savām spējām arī jaunībā, vēl ceļā uz panākumiem. Viņas izvēle – skriešana savā ritmā, nepielāgošanās citiem, bet paliekot uzticīgai sev, – deva iespēju visai pasaulei uzzināt par Latviju, jo viņas rīcība, atraujoties no pasaulslavenu un titulētu skrējēju grupas, lika visiem Pasaules čempionāta vieglatlētikā komentētājiem runāt par Latviju. Šī bija Agates „zelta vasara”, kas liek noticēt arī saviem spēkiem.

Dagnis Malaševskis, Vecumnieku vidusskolas 3. klase

Šobrīd visietekmīgākais un būtiskākais cilvēks manas izaugsmes ceļā ir korejiešu mūziķis Min Jungi, kas pazīstams arī kā Šuga (Suga), no korejiešu popmūzikas grupas „BTS”. Kultūras atšķirības dažkārt nošķir spēju uztvert kādu kā sev tuvu personību, bet šajā gadījumā šī atšķirība mani tikai tuvina Āzijas kultūras izpratnei. Mūziķis ir cīnījies ar grūtībām, ar

nabadzību, viņa izvēlētā ceļa noliegšanu no vecāku puses, no veselības problēmām līdz konkurentu nievām, bet nekad nav zaudējis mērķtiecību. Viņš māca, ka dzīvē ir svarīgi būt pacietīgam, strādīgam, pārvarēt šķēršļus un atklāti runāt par savām emocijām. Citu cilvēku kritika nedrīkst ietekmēt manu pašvērtējumu, ir jāseko savām ambīcijām neatkarīgi no

apkārtējo viedokļa. Mūziķis man māca būt pacietīgai, pieņemt sevi tādu, kāda esmu. Viņš ir kļuvis par iedvesmas avotu arī daudziem jauniem cilvēkiem visā pasaulē.

Šīs trīs personības iedvesmo mani ar savu rīcību un attieksmi pret dzīvi. Kurmītis māca līderību un cieņu, Agate Caune veicina drosmi un pašpārliecību, bet Min Jungi rāda piemēru par pacietību un emocionālo atklātību. Gribēju izcelt šos trīs, kas liek man augt kā personībai, motivējot mani neapstāties, līdz es sasniegšu savus mērķus, neņemot vērā apkārtējo cilvēku kritiku. Atliek tikai noskaidrot – kādi ir mani mērķi.

Anete Kamaldiņa,

Jūrmalas Majoru vidusskolas 11. klase

Katram ir savs varonis, no kā smelties spēku un gudrību, kas mūsu acīm liek mirdzēt un liek justies emociju piepildītam. Mans varonis, kas rūpējas, atbalsta mani un iedvesmo katru dienu, ir mana mamma.

Viņa ir spēcīga sieviete, viņa ir paraugs – mīloša, radoša, smaidīga un stipra. Mans varonis darīs visu manai labsajūtai un izaugsmei, ies cauri jūrām un vētrām, lai man būtu droši. Bet ir bijuši gadījumi, kad man jābūt viņas mazajai varonei, jāatbalsta un jāparūpējas par viņu.

Mēs abas viena no otras mācāmies un pilnveidojamies – es uzklāšu viņas

padomus un gudrību, savukārt viņa no manis mācās mūsdienu tehnoloģijas. Viņa nodrošina harmonisku vidi, ir līdzās, kad nepieciešams, un arī interesanta kompānija.

Dzīve ir kā plūstošs strauts, kuram ceļā gadās šķēršļi, bet tas turpina plūst, un to nevar apstādināt. Mums ir jābūt starp citiem cilvēkiem un jāpārvar grūtības. Ir vientuļas un skumjas dienas, bet no sāpēm cilvēkam ir jāaug un jāmācās, lai iegūtu pieredzi. Bēdas un asaras reizēm nogurdina – cik labi ir tad, kad līdzās ir mamma, uz kuras pleca var uzlikt galvu un kuru silti un cieši var apskaut! Mans varonis mani nomierina, uzklausa, pažēlo, un es jūtu, ka neesmu viena šai skarbjā pasaulē.

Es zinu, ka mamma vienmēr būs līdzās, lai kāda situācija būtu, aizsargās un darīs visu manā labā, tāpēc viņa ir mana varone.

Luīze Žilinska,

Rīgas Dizaina un mākslas vidusskolas

1. kurss

Lai aizvadītu produktīvu un jēgpilnu dzīvi, nereti noder kāda cita dzīves piemērs, kam sekot vai vismaz no kā smelties motivāciju, lai veiktu pārmaiņas pašam savā ikdienā. Vienmēr esmu apbrīnojais daudzas spilgtas personības, kas nevis domājušas par savu labklājību, bet gan veltījušas savu dzīvi augstāka

mērķa labad arī tad, ja par to nācies samaksāt ar savu brīvību vai dzīvību. Viena no šādām personībām noteikti ir latviešu disidents Gunārs Astra.

Domāju, ka viena no svarīgākajām īpašībām, kas nošķir varoni no parasta cilvēka, ir aktīva un pašizliedzīga rīcība sava mērķa labad. Disidents Gunārs Astra gan izplatīja patriotisku literatūru un citus pret padomju valsti vērstus darbus, gan uzturēja kontaktus ar domubiedriem (emigrējušiem latviešiem un cilvēktiesību aktīvistiem) otrpus dzelzs priekškara, kā arī ar vietējiem disidentiem – Viktoru Kalniņu, Gunāru Rodi, Juri Ziemeli un citiem. Turpinot šīs sarakstes, ar katru nākamo vēstuli, ko nosūtīja, viņš riskēja ar savu brīvību, taču vienlaikus ar katru nākamo vēstuli viņš apzinājās, ka virza savu sapni par brīvu Latviju tuvāk un tuvāk. Gunāru Astru cienu, jo viņš negaidīja, kamēr kāds cits sāks rīkoties – viņš, kā vien varēja, darīja visu, lai sapni par brīvu Latviju pārvērstu īstenībā.

Gunārs Astra tikai savus pirmos dzīves gadus dzīvoja brīvā Latvijā un pārējo mūžu veltīja latviešu nacionālās apziņas saglabāšanai padomju okupācijas laikā. Padomju okupācijas laikā disidentus vajāja drošības dienesti, un pretpadomju rīcība, ja tā tika konstatēta, varēja novest pie spīdzināšanas, mokoša ieslodzījuma darba nometnē vai labākajā gadījumā – postošām sekām karjerā un sociālajā izaugsmē. Par spīti šīm briesmām, Gunārs

Astra bija stingri apņēmis pretoties okupācijas režīmam, un, pat izcietis 15 gadus „labošanas darbu nometnēs”, viņš nezaudēja savu pārliecību, ka viņa pūliņi nebūs veltīgi, turpinot iesākto darbību. Šo iemeslu – nelokāma gribasspēka un drošsirdības – dēļ viņu uzskatu par varonīgu latvieti.

Gunāru Astru apbrīnoju ne tikai viņa apņēmības un drosmes, bet arī uzticamības dēļ. Piemēram, kad viņu 1983. gadā arestēja, Gunārs Astra atteicās atbildēt uz jautājumiem par citiem disidentiem, sniegt liecības vai piedalīties jebkādas izmeklēšanas darbībās. Domāju, ka izmeklēšanas laikā vairākkārt Gunāram Astram tika piedāvāts sadarboties, lai saņemtu labvēlīgāku tiesas spriedumu. Taču viņa apņemšanās bija negrozāma – viņš domāja nevis par to, kā paglābt sevi, bet gan par to, kā paglābt savus domubiedrus. Uzskatu, ka viena no cilvēka svarīgākajām īpašībām ir nesavtīgums. Tā Gunāram Astram nav trūcis.

Par savu varoni esmu izvēlējis Gunāru Astru, jo viņš savu mūžu veltīja brīvai Latvijai un cīnījās pret padomju okupāciju. Izcietis smagu cietumsodu, viņš nevilcinājās turpināt savu pretpadomju darbību un pat kļuva par Baltijas hartas tulkotāju latviešu valodā. Kad Gunāram Astram atkal draudēja ieslodzījums, viņš nenodeva savus domubiedrus. Esmu pārliecināts, ka Gunārs Astra bija drosmīgs, mērķtiecīgs un uzticams

aktīvis, kas cīnījās godājama un pareiza mērķa vārdā, tāpēc esmu pārliecināts, ka vēl daudzi citi smelsies iedvesmu no viņa.

Linards Buivids,

Rīgas Valsts 2. ģimnāzijas 10.c klase

Mans varonis šodien ir mans vectēvs agronoms Jānis Rubezis. Viņš ir mans varonis, jo viņš izrādīja drosmi Padomju Savienības laikā, kad aizsāka savu saimniecību no gandrīz nekā.

Jānis Rubezis lielāko daļu savas dzīves ir pavadījis Latvijā, kuru kontrolēja Padomju Savienība. Viņš ir dzimis Padomju Savienībā un ir sapratis, kā šīs savienības līderi cenšas represēt latviešus. Protams, kā jau lielai daļai cilvēku, viņam bija bail stāties pretī šai varai. [...] Apmēram astoņdesmito gadu vidū viņš devās uz Rietumvāciju, kas bija paredzēta kā zināšanu apmaiņas vizīte starp agronomiem, bet Jānis Rubezis izrādīja drosmi un simtiem cilvēku priekšā izstāstīja visu slikto, ko Padomju Savienība nodara cilvēkiem. Tas bija ļoti drosmīgi, un tajā laikā viņš riskēja ar savu un ģimenes drošību. Ceru, ka man nevajadzēs izrādīt šādu drosmi, bet viņš tiešām ir iemācījis man nebaidīties.

Brīdī, kad Padomju Savienība sabruka, tā Rubežu saimniecībai gandrīz neko nebija atstājusi. Kā jau pēc padomju likumiem, viņam bija palicis pāris liellopu, dažas vistas un viena cūka, bet viņam bija diezgan daudz zemes – desmit

hektāri. Jānis Rubezis bija viens no Latvijas Bioloģisko saimniecību asociācijas dibinātājiem un 1995. gadā izrādīja savas līdera dotības un kļuva par tās vadītāju. Es tiešām iedvesmojos no viņa un mācos gan viņa drosmi, gan neatlaidību, gan līderismu. Es mācos no viņa, jo pats apsveru profesiju agronomijas jomā un no Jāņa Rubeža varu mācīties, kā no nelielas saimniecības uzcelt sešdesmit hektāru un trīssimt lopu lielu saimniecību tikai ar ģimenes palīdzību.

Es varu mācīties no vectēva tik daudz, un to arī jau daru. Vislabākā atziņa no viņa ir – nekad nepadoties. Es atceros, kā vienu vakaru, kad es biju ļoti noguris un neko negribēju darīt, bet bija vēl mācības un treniņi priekšā, viņš man teica: „Es zinu, ka esi noguris, bet nepadodies, lai tur vai kas...” Tad viņš turpināja stāstīt par Padomju Savienības laikiem, Latvijas neatkarības dibināšanu un arī mūsdienām, ka nevienam nav viegli. Es līdz šai dienai domāju par viņa vārdiem, it īpaši tad, kad liekas, ka vairs neko nevaru.

Mans vectēvs Jānis Rubezis ir mans šodienas varonis, jo viņš ir izrādījis drosmi un varonību, stājoties pretī Padomju Savienībai. Vectēvs rādījis man un citiem piemēru, kā būt līderim un kā nepadoties pat visgrūtākajos brīžos. Viņš vienmēr būs mans varonis.

Mārtiņš Rubezis,

Jelgavas Valsts ģimnāzijas 10. klase

Nikola Šarova, Līvānu pamatskolas 5. klase

[..] **E**s aprīnoju kora skolotājas Rudīti Tālbergu un Anitru Niedri un uzskatu, ka viņu paveiktais darbs ir varonīgs. Ne katrs kordiriģents spēj vadīt savu kori tik profesionāli, iegūstot tik daudz godalgotu vietu un atzinību konkursos Latvijā un ārpus tās. Ar savu bezgalīgo mīlestību pret mūziku, nekad nepagurstošo precizitāti, perfekcionismu – tiekšanos pēc pilnības – un, protams, vienmēr mīļo attieksmi pret dziedātājiem, viņas to spēj.

Ir pirmais rīts kopš manas atgriešanās no konkursa „Lisbon Sings 2023” Portugālē. Es jūtos brīnišķīgi, jo saņēmu augstākos novērtējumus un zelta diplomus abās kategorijās, kurās piedalījāties. Es atceros smago darbu, ko skolotājas bija ieguldījušas mēģinājumos, un lielo stresu konkursa dienās. Tagad ir milzīgs gandarijums par mums – sievietes kori „Venda” – un skolotājām. Es esmu lepna, ka Latvijai ir tik izcilas diriģentes, ka dziedu viņu vadītajā kolektīvā.

Šīs skolotājas man ir jāvušas iemīlēt mūziku un sasniegt daudz šajā jomā. Man ir liels prieks, ka esmu viņas sastapusi. Rudīte Tālberga un Anitra Niedre ir īstas varones.

Sibilla Nazarova,
Ventspils 4. vidusskolas 10. klase

[..] **V**aroni gribas īstu un savējo. Tā kā mani pašu saista mākslas pasaule, es par savu šodienas

varoni izvēlējos reālu cilvēku – dzejnieci un mākslinieci Loti Vilmu Vītiņu, kas gan nav varone klasiskajā izpratnē, taču viņa dara labu, iedvesmo, arī riskē un aizstāv.

Tas ir drosmīgi būt māksliniekam, jo nākas riskēt būt nesaprastam. Ieguldot ilgstošu darbu, atklājot dvēseli vai gaismā ceļot nepatīkamu patiesību par sabiedrību, var būt, ka autors tiks kritizēts, viņa uzskatus nepieņems, darbus nelasīs, ienākumu nebūs, iespējams, pat sāks noniecināt pašu mākslinieku. Taču viņam jābūt stipram un drosmīgam, nepiekāpjoties jātūrpina būt pašam. Piemēram, L. V. Vītiņas dzejoļu krājums „Meitene” ir mūsdienīgā dzejas formā – bez lielajiem burtiem, pieturzīmēm, nosaukumiem – sarakstīta ārēji necila grāmatiņa, kas atklāj daudzu jauniešu slēptākās jūtas. Dzejniece veltīja vairākus gadus, rakstot grāmatu, bet vietnē *goodreads.com* atsauksmēs no 123 lasītājiem tikai 3,5 zvaigznes. Esmu arī pati dzirdējusi negatīvus komentārus par šo grāmatu. Tomēr dzejniece turpināja rakstīt, un drīz vien tika izdota grāmatiņa „Ūdenstornis”, kurā ir arī pašas autore ilustrācijas. Lūk, tā ir drosmē un uzdrīkstēšanās, ko aprīnoju.

Šāda uzdrīkstēšanās iedvesmo arī citus sekot saviem sapņiem. L. V. Vītiņai ir tikai 30 gadu un jauna, dzīvespriecīga dvēsele. Tā ļauj lieliski saprasties ar jauniešiem, par to pārliecinājos, kad autore viesojās mūsu skolā. Es biju patīkami pārsteigta,

ka dzejniece nav pusmūža tante, bet vienkārša, smalka auguma jaunieta, kura beigusi Latvijas Mākslas akadēmiju, kas ir mana sapņu skola. Māksliniece ir kā pierādījums, ka var un vajag sekot saviem mākslinieka sapņiem un ka savus mērķus iespējams sasniegt.

L. V. Vītiņai jau ir divi apbalvojumi, kas apliecina viņas sasniegumus profesionālās darbības jomā. Tie gan nav Triju Zvaigžņu ordeņi, ko saņem tradicionālie varoņi, tomēr tie pierāda spējas tajā, ko viņa dara. Viens no apbalvojumiem ir Jāņa Baltvilka balva, bet otrs Literatūras gada balva.

L. V. Vītiņa nav varone pēc vārdnīcās atrodamā skaidrojuma, bet man viņa ir liels iedvesmas avots turpināt darboties mākslas jomā un tam, ka to iespējams pārvērst par karjeru. Un viņa droši vien nav tikai mana varone, ja jau saņēmusi apbalvojumus. Tādēļ es uzskatu, ka ne vienmēr jāglābj pasaule, lai būtu varonis. Pietiek vienkārši būt pašam un runāt mākslas valodā, lai pozitīvi ietekmētu vai izmainītu cita cilvēka dzīvi un daļiņu pasaules.

Ance Kārņupa,

*Kandavas K. Milenbaha vidusskolas
11. klase*

Mammas padomi ir viss, kas man vajadzīgs, lai varētu iet uz priekšu dzīvē. Es zinu,

ka vienmēr varu griezties pie viņas, ja man vajadzīga palīdzība, kaut nakts melnumā. Manas mammas pamudinājums ir vienīgais iemesls, kādēļ turpināju izglītoties un mācīties. Bez viņas es būtu turpinājusi pēc pamatskolas tupēt mājās un nekur nemācītos. Es domāju, ka savā veidā mana mamma mani izglāba no bezdarbnieces un dīkdienes lomas dzīvē.

Ne vienmēr viņa man ir bijusi blakus fiziski, bet vienmēr ir izrādījusi, ka mīl mani. [...] Kaut ar telefona zvanu palīdzību, bet viņa tomēr vienmēr ir bijusi man blakus, kad tas bijis vajadzīgs. Katram varonim ir jābūt sasniedzamam, kad tas visvairāk cilvēkiem ir nepieciešams. Pat bez padomiem, viņa man ir bijusi blakus, rūpējoties par mani jau no pašas pirmās dienas. Esmu pateicīga par visu, ko viņa manis labā ir darījusi. Kā jau varonim pieklājas, daudz kas ir jāupurē, tas ir tieši tas, ko mamma manā labā ir darījusi.

Viņa atdevusi savu laiku un brīvos brīžus pēc smagas darbadienas, tikai lai mani uzklausītu, kad jutos slikti vai noskumusi, lai gan viņai noteikti tajā brīdī bija kas svarīgāks, ko darīt. Lai arī ko viņa darīs, ja man būs vajadzīgs viņas padoms, viņa visu metīs pie malas un būs ar mani. Esmu neapraktāmi pateicīga par to, jo bez viņas nespētu nokļūt tur, kur esmu šobrīd. Bez mammas es nebūtu tāds cilvēks, kāds esmu šobrīd. Es nebūtu tik pārliccināta par sevi vai tik laimīga. Bez viņas varoņdarbiem es neko nebūtu

dzīvē sasniegusi, un savu mammu es ļoti cieņu un mīlu no visas sirds, tāpat kā viņa mani.

[..] Man nav saprotama situācija, ka mamma nevar būt tavs varonis, jo katrai mammai tādai vajadzētu būt savu bērnu dēļ. Pienākumi bērnu audzināšanā ne visām sievietēm ir pa spēkam. Ceru, ka tad, kad pati būšu māte, arī būšu savu bērnu varonis. Varonim ir daudz jāupurē, un es domāju, ka man pietiks tam spēka.

Zane Orlovskā,

*Kuldīgas Tehnoloģiju un tūrisma
tehniskuma 1. kurss*

Mans varonis šodien ir vecmāmiņa. Viņa ir dzīvs piemērs tam, kā dzīvot ar mīlestību, dziļu gudrību un nepārspējamu dzīves prieku.

Kad viņa atbrauc ciemos, viņa izdarīs visus darbus, lai citiem tie nav jādara. Vecmāmiņa piecelsies agrāk, lai visiem no rīta uztaisītu brokastis. Viņas stāsti par pagātņi ir kā dārgakmeņi, kas dod vērtīgus padomus dzīvei. Neskatoties uz saviem 78 gadiem, viņa ir pilna enerģijas un dzīvesprieka. Viņas rūpes un mīlestība ir kā lielisks aizsargs pret dzīves sarežģījumiem. Vecmāmiņai ir spēja dot mīlestību un mācīt mūs, kā dzīvot laimīgi un nesavtīgi. Viņa ir mans ikdienas ceļa biedrs un mans neizsmeļamais iedvesmas avots. Es viņu mīlu, jo, neskatoties uz to, ka viņai ir 4 bērni, 10 mazbērni un 10 mazmazbērni,

viņa vienmēr atcerēsies visus apsveikt dzimšanas un vārda dienās.

Vecmāmiņa vienmēr izstaro labu enerģiju un mīlestību, tieši tāpēc viņa ir mans varonis. Mana vecmāmiņa ir mans varonis gan šodien, gan katru nākamo dienu.

Monta Birziņa,

Ventspils 4. vidusskolas 10. klase

Kristiāna Grinberga,
Gulbiša pamatskolas 7. klase

Anna Apela, Vaboles pamatskolas 1. klase

Izvērtējot daudzas man zināmas personības, kuras es varētu saukt par savu varoni šodien, ar vislielāko prieku varu teikt, ka tā ir aktrise Ieva Florence-Vīksne. Līdz šim es nebiju ievērojusi, ka no vienkāršas, tomēr zināmas slavenības viņa ir kļuvusi par manu varoni, par personu, kurā es saskatu izcilu talantu aktierspēlē, drosmi un prieku ceļot ar mazu bērnu, kā arī saulainu smaidu sejā.

Aktierspēle! Viens no šīs profesijas ieguvumiem ir komunikācija. Pamatojoties uz Nacionālās enciklopēdijas skaidrojumu, tā ir spēja sazināties un saprasties ar cilvēkiem. Gribas domāt, ka tas ir pavisam vienkārši. Tomēr manā gadījumā tā ir spēja atvērties, nebaidīties un komunicēt ar nepazīstamiem cilvēkiem, kas nebūt nav tik viegli. Turpretī komunikācija ietver uzdrīkstēšanos un darīšanu. Bieži vien cilvēkiem nākas saskarties ar grūtībām un skumjām, kuru laikā parādās vēlme ierauties „mazā kamoliņā” un nelīst no tā ārā. Tomēr aktierim piemīt spēja aiziet uz mēģinājumu un caur lomu, uzdrīkstēšanos un darīšanu, caur asarām atgūt smaidu, tādā veidā atgaiņājot negatīvās emocijas. Lai uzdrīkstētos un darītu, ir nepieciešama griba, mērķis, tā īstenošana un laika plānošana. Balstoties uz Ievas Florences-Vīksnes sniegto motivējošo runu „Panākumu skolā”, nekas dzīvē nav viegli un negatīvais ir tikai galvā, tāpēc ir jātiecas uz savu mērķi, liekot soli pie soļa. Noklausoties šo motivācijas runu, esmu

iedvesmota uzdrīkstēties un darīt daudz vairāk nekā līdz šim!

Drosme un prieks ceļot ar mazu bērnu! Balstoties uz Ievas un viņas vīra Oskara Florenca-Vīksnes sniegto interviju Radio SWH par raidījumu „Uz sapni ar mazo”, man ir vieglāk saredzēt savu nākotni. Esmu iedvesmojies no viņiem, ka mazulītis nav traucēklis vai attaisnojums, lai nevarētu ceļot. Kā Ieva Florence-Vīksne ir teikusi: „Labākais laiks, lai izdarītu sapņus, ir tagad vai bija pirms 10 gadiem.” Mums katram ļoti svarīga ir izglītība, ceļošana sanāc retāka, tāpēc man ir prieks, ka esmu ieguvusi atvieglojumu sirsniņā, ka arī man būs iespējams ceļot ar mazo, negaidot, kamēr viņš pieaugs. Lielākais ieguvums un pārsteigums no raidījuma „Uz sapni ar mazo” ir vizualizācija, ka ar mazu bērniņu ir iespējams ekstrēms, piedzīvojumu un radošuma pilns ceļojums, izmēģinot daudz jaunu piedzīvojumu. Šāda veida ceļošana noteikti prasa drosmi un šķēršļu pārvarēšanu, tomēr mums ir šī unikālā iespēja pārliecināties, ka tas ir tā vērts un noteikti paveicams, noskatoties raidījumu „Uz sapni ar mazo”.

Saulains smaidis sejā. Jau tikai paraugoties uz Ievu Florenci-Vīksni, rodas vēlme smaidīt. Aizdomājoties par šo smaidu, kas būtībā liekas kā nekas, – tas ir ļoti, ļoti nepieciešams, vajadzīgs un īpašs. Raugoties uz viņu, esmu sevi motivējusi smaidīt biežāk, ja

arī to nespēju emocionāli. Pamatojoties uz *santa.lv* izlasīto rakstu „Aktrise Ieva Florence-Vīksne arī ziemā peldas pa pliko”, man radās vēlme mudināt sevi rūdīties, lai arī peldētos ziemā. Aktrise rakstā min, ka nopeldēšanās atjauno viņai enerģiju un spēku, aizgaiņājot iepriekš negatīvās emocijas. Peldēšanās vēsā ūdenī palīdz stiprināt imūnsistēmu, uzlabot asinsriti, sirdsdarbību, uzlabot ādas stāvokli un palīdz iegūt smaidu sejā. Atcerēties smaidīt ir ļoti svarīgi, ne velti saka, ka ar labām domām vairojas labi darbi!

Raugoties uz savu varoni Ievu Florenci-Vīksni, esmu sapratusi viņas lomu savā dzīvē. Sekojot viņas dzīvei, esmu guvusi iespaidīgu motivāciju darīt labāk un vairāk, nekā līdz šim tas ir izdevies. Gribu būt kā mana varone – smaidīga, drosmīga, izlēmīga un komunikabla latviete.

Eva Evelina Savicka,

Jelgavas Valsts ģimnāzijas 10. klase

Mans varonis šodien ir mamma. Viņa nav tik spēcīga kā Lāčplēsis [..] vai viltīga kā Spīdola, bet mana mamma ir gudra un līdzsvarota kā Laimdota.

Pirmkārt, mamma ir ļoti atbildīga. Strādājot par farmaceiti, viņa nevis neapdomīgi izsniedz receptēs izrakstītos medikamentus, bet pārbauda, vai šie medikamenti atbilst cilvēka diagnozei (kas nav atalgots pienākums), jo, piemēram,

ārstēt gripu ar antibiotikām ir ne tikai bezjēdzīgi (jo antibiotikas iedarbojas tikai uz baktērijām, savukārt gripa ir vīruss), bet arī bīstami veselībai, tā kā šie medikamenti gripas vīrusa vietā iznīcina cilvēkam labvēlīgās baktērijas!

Otrkārt, viņa ir ļoti gudra un izpalīdzīga. Mammai ir divas augstākās izglītības (farmācijā un klīniskajā farmācijā). Viņa izcili pārzina organisko un neorganisko ķīmiju, kā arī Latvijā pieejamo medikamentu efektus, blakusefektus un darbības principus. Viņa nepārtraukti apgūst jaunas iemaņas, brauc mācīties uz semināriem. Zināšanas māmiņa pielieto ikdienas darbā, konsultējot cilvēkus, kas aptiekā nāk pēc palīdzības. Es esmu ļoti pateicīgs savai mammai, jo tieši viņa iedvesmo mani mācīties!

Treškārt, mana māmiņa glābj cilvēku dzīvības, viņa ir pazudušo cilvēku meklēšanas brīvprātīgo organizācijas *Bezvests.lv* kinoloģe. Slapjas kājas, karsta sirds un negulētas naktis... Vai tas nav varoņa apraksts? Un tā ir mana mamma!

Mans varonis, mana māmiņa, ar savu aktīvo darbību piemēru māca mani iedziļināties nākamajā profesijā, kas būs nozare starp fiziku, ķīmiju un bioloģiju; parāda, kā mācīties; māca nesavtīgi palīdzēt cilvēkiem un dzīvniekiem. Es gribētu izaugt un būt varonis saviem bērniem, tāpat kā mana mamma.

Katra cilvēka dzīvē ir jābūt varonim – cilvēkam, kas gatavs upurēt savu laiku,

savu dzīvi, lai palīdzētu citiem, jo, pēc Ničes vārdiem, „varonība ir cilvēka domāšanas veids, kas tiecas pretī mērķim, kura dēļ pat paša esamība kļūst mazsvarīga"! Tātad mana mamma ir īstais varonis, jo nemitīgi palīdz citiem cilvēkiem, reizēm pat izglābjot dzīvības!

Pāvels Baks,

*Jelgavas Tehnoloģiju vidusskolas
10. klase*

Es uzskatu, ka varonis ir tas, no kā tu ietekmējies vai kam vēlies [..] līdzināties. Mans varonis ir mans šobrīdējais klases audzinātājs Sandis.

Mans klases audzinātājs ir jauns un aktīvs cilvēks. Viņš pats vēlas nodarboties un iesaistīties pasākumos. Audzinātājs manai klasei nevada nekādas mācību stundas, bet gan mēģina saliedēt mūs visus kopā. Viņa mērķis ir, lai mēs būtu draudzīgāki un vienmēr palīdzētu cits citam. Jāpalīdz ir ne tikai klasesbiedriem, bet ikvienam, kam palīdzība ir nepieciešama. Viņš diezgan daudz palīdz arī man, it īpaši ar vēsturi.

Es vēlos kļūt kā viņš. Viņa harisma, centība un laipnība dara viņu par lielisku, godājamu, izcilu cilvēku. Sandis nekad nepadodas – ja viņam jāsasniedz izplānotais mērķis, viņš vienmēr to sasniedz. Protams, nav viegli, vajag pacietību un smagu darbu ieguldīt, bet tomēr sanāk. Klases audzinātājs parasti saka: „Saies!”

Klases audzinātājs spēj visu. Man ļoti patīk viņa aktivitātes kādā saliedēšanas pasākumā, ļoti cienu, kā viņš spēj rīkoties sarežģītās situācijās, un augsti novērtēju viņa raksturu. Ļoti vēlos līdzināties Sandim un kļūt par tādu pašu cilvēku kā viņš. Sandis ir vislabākais klases audzinātājs un skolotājs, kāds man ir jebkad bijis.

Markuss Rūdolfs Bāliņš,

*Ventspils 4. vidusskolas
10. klase*

Varonība mūsdienu pasaulē ir kļuvusi par plaši apspriestu un bieži pārdomātu tēmu. Ne velti, jo varoņi ir tie, kuri bieži vien iemieso vērtības, kas veido mūsu sabiedrību. Tomēr varoni vairs neiemieso tikai kinofilmu ekrānos spīdošie „supercilvēki”. Šodienas varonis ir cilvēks, kurš nešauboties izejas ar savu attieksmi un darbiem, radot pozitīvu ietekmi uz apkārtnējiem.

Šodienas varonis var būt mīļā māte, kura dienās un naktīs rūpējas par savu bērnu un viņa komfortu. Tieši mamma ir cilvēks, kurš vienmēr nenogurstoši cenšas, lai bērns būtu laimīgs un vesels. Mamma var būt arī kā draugs un supervaronis, kurš vienmēr ir klāt, lai atbalstītu grūtos brīžos, neatkarīgi no tā, cik tālu jūs no viņa atrodaties. Šādi cilvēki ne vienmēr tiek uzskatīti par varoņiem, bet viņu cieņa un mīlestība padara viņus īpašus.

Bet varoņi nav tikai tuvinieki.

Šodienas varonis ir arī cilvēks, kurš nodrošina sabiedrības drošību un labklājību, būdams policists, ugunsdzēsējs vai ārsts u. tml. Viņi katru dienu nonāk briesmīgos apstākļos, lai glābtu dzīvības un nodrošinātu, ka mēs dzīvojam droši. Viņi ir mūsu sargi, kuri nešauboties izpilda savu darbu, riskējot ar savu dzīvību. Varoņa lomu šodien pilda arī izglītības darbinieki, kuri pret skolēniem izturas ar cieņu un sapratni. Skolotāji ir tie, kuri iedvesmo jauniešus mācīties un augt. Šādi cilvēki var mainīt pasaules nākotni, nodrošinot, ka jaunā paaudze ir gatava uzņemties atbildību par pasauli.

Varoņi mūsdienā sabiedrībā ir arī cilvēki, kuri palīdz citiem aiz labas sirds un gribas, nevis gaidot atalgojumu. Brīvprātīgie, kuri strādā labdarības organizācijās un palīdz cilvēkiem grūtībās, ir mūsu sabiedrības stūrakmeņi. Viņi rada iespējas un atvieglo dzīvi citiem. Šajā grūtajā laikā mūsu visu palīdzība ir vajadzīga Ukrainai, kur risinās karš, un bēgļiem no kara izplosītās valsts, kuri tagad dzīvo Latvijā. Mūsu zemē ir daudz brīvprātīgo, kuri sniedz viņiem palīdzīgu roku.

Tomēr varonība var izpausties arī ikdienas situācijās. Cilvēks, kurš izrāda cieņu un empātiju pret citiem, var būt ikdienas varonis. Tas var būt arī cilvēks, kurš apgūst jaunas prasmes un piedzīvo personīgu izaugsmi. Rezultātā varonība netiek izrādīta sabiedrībā, bet to rada cilvēks pats sev, sava prieka un gribas dēļ.

Šodienas varonis var būt jebkurš no mums, ja mēs apzināmies savu ietekmi uz apkārtējiem un cenšamies darīt labu. Tie ir cilvēki, kuri dara vislabāko, lai uzlabotu pasauli un padarītu to dzīvotspējīgāku. Mēs visi varam būt šodienas varoņi, ja pieņemam izaicinājumus un cenšamies rast veidu, kā palīdzēt citiem, lai veidotu labāku nākotni. Tādi cilvēki darbojas ar mīlestību, cieņu un dedzību, pozitīvi ietekmējot citus. Varonība ir cilvēku māksla darīt labu nevis tikai sev, bet arī citiem.

Deivids Sīlis,
*Kuldīgas Tehnoloģiju un tūrisma
tehnikuma 1. kurss*

Istie varoņi ir parasti cilvēki, kuri nelido un nevalkā sarkanu apmetni. [..] Arī es pati kaut mazliet gribu līdzināties varonei. Es cenšos pabarot visus bezpajumtniekus kaķēnus un suņus, palīdzēt mammai un tētim. Kamēr citi bērni domā, ka, lai kļūtu par varoni, vajag prast lidot un būt sarkanā apmetnī, es esmu sapratusi, ka galvenais ir, lai cilvēks būtu ar laipnu un drosmīgu sirdi.

Kāpēc bērnam nestāsta, ka īstie varoņi ir policisti, kuri katru dienu riskē ar savu dzīvību, lai aizsargātu citus?! Ugunsdzēsēji, kuri steidzas glābt ugunsgrēkā cilvēku dzīvību. Suņi, kas palīdz neredzīgiem cilvēkiem šķērsot ceļu, glābj snieguputeņos un meklē narkotikas, kas glābj cilvēka dzīvību. Arī mūsu vecāki ir varoņi, kas

upurē visu mūsu labā. Bērnam ir vajadzīgi reāli piemēri, kas atklāj īstus Latvijas varoņus, nevis izdomāti stāsti ar skaistu sižetu, bet tukšu saturu. Kā atzinis vācu filozofs Frīdrihs Niče: „Pasaulē ir vairāk elku nekā īstu varoņu.”

Esmu pārliecināta, ka jebkurš var uzlabot pasauli. Nav nepieciešams veikt varoņdarbus. Pārvedot vecmāmiņu pāri ceļam vai pabarojot bezpajumtnieku kaķēnu, es taču uzlaboju pasauli. Pat vismazākajam labajam darbam ir liela nozīme cilvēciņas audzināšanā. Palīdzot citiem, es palaižu labu darbu bumerangu. Cilvēks, kuram palīdzu, palīdzēs vēl kādam, un tā tālāk, un galu galā labais atgriezīsies arī pie manis.

Mans varonis šodien ir ideāls, uz kuru es vēlos tiekties katru dienu, stundu, minūti un sekundi...

Darja Burdžibaljana,
Rīgas 34. vidusskolas 10.a klase

Kad domāju par to, kas varētu būt mans varonis, man ir svarīgi saredzēt to, ko cilvēks jau ir izdarījis, proti, darbus un nopelnus par labu tēvzemei – Latvijai. Viņam jābūt tādām, kas brīvprātīgi ziedo savu laiku Latvijas nākotnei, tādām, kurš mīl Latviju tāpat kā es. Tāds ir Nils Klints, bijušais Rīgas 155. skautu vienības priekšnieks, kurš ir tautas varonis.

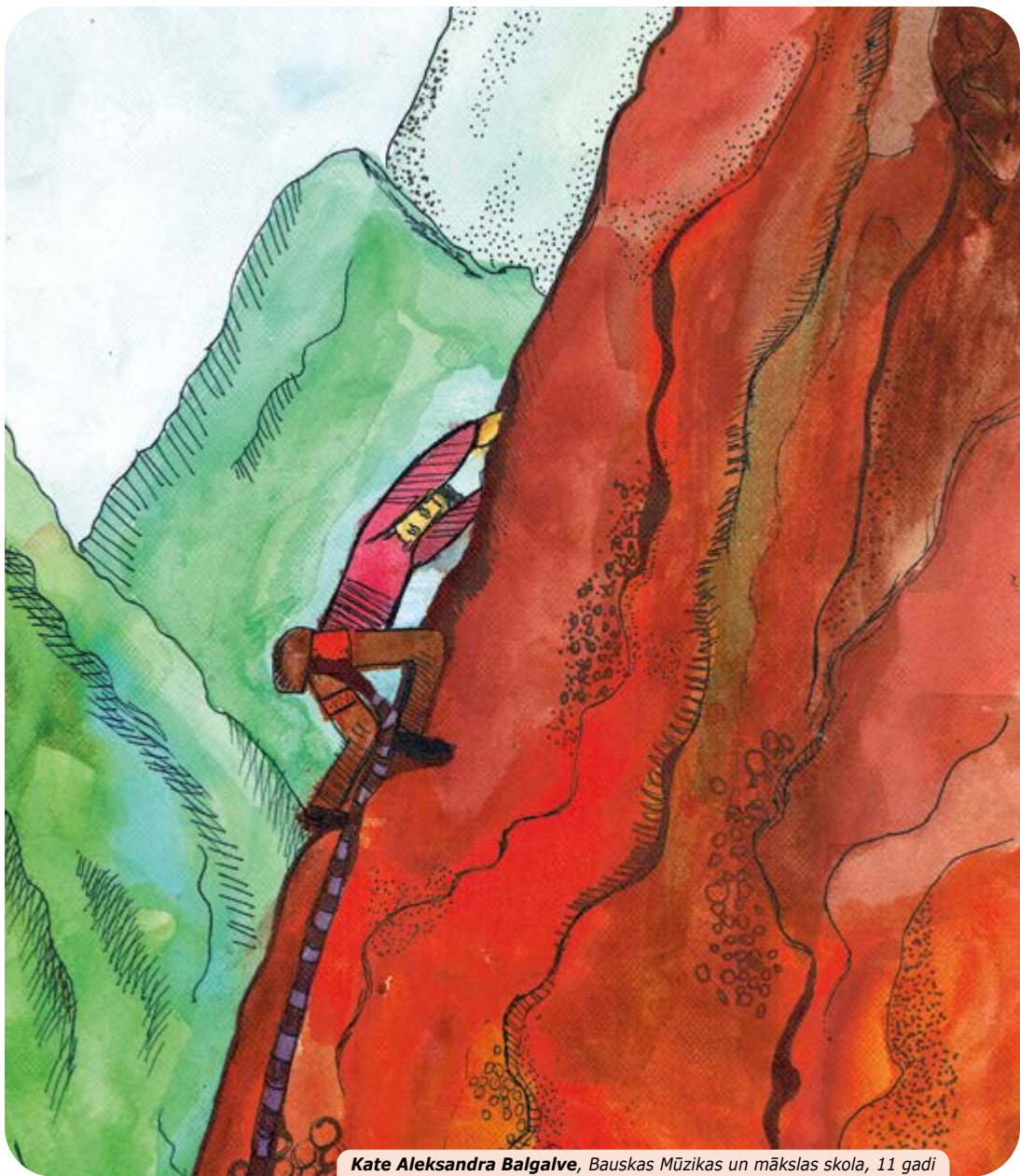
Es iepazinu Nilu skautu nometnē, kad man bija astoņi gadi. Viņš ir cilvēks,

kas var ieviest organizāciju un kārtību ar disciplīnas palīdzību. Nila aura ir spēcīga un ievērojama, tāpēc jau no paša sākuma es klausīju un cienīju viņu. Laika gaitā sapratu, cik ļoti Nils ir mainījis mani kā cilvēku. Ar savām patriotiskajām, praktiskajām mācībām un gudrībām viņš ir veidojis mani un arī citus par īstiem skautiem. Patiess skauts ir tāds, kurš ir čakls un gādīgs, kurš mīl savu valsti, kurš katru dienu rūpējas par citiem un veido pasauli labāku. Nils brīvprātīgi to dara jau vairāk nekā 20 gadus, jo viņš mīl savu tautu un valsti vairāk nekā sevi. Viņš ir mans varonis.

Nils ir viens no vissvarīgākajiem cilvēkiem skautu darbības atsākšanā Latvijā pēc PSRS sabrukšanas, kurš gandrīz viens pats atjaunoja Rīgas 155. skautu vienību, kas tagad ir viena no lielākajām skautu vienībām Latvijā. Nils Klints ir sniedzis tik daudz, lai turpinātu iedvesmot un audzināt jauniešus caur skautu darbību. No šīs spējas ietekmēt ir jānācās. Viņš ir parādījis patriotisma ceļu jauniešiem. Nils ir vajadzīgs Latvijai un patiesi ir mans varonis, no kura es iespaidojos un mācos. Es gribu būt kā viņš.

Nils Klints nav vienkāršs vīrs, bet ikviens var saredzēt, cik daudz viņš ir ziedojis latviešu skautiem un gaidām. Tādām ir jābūt manam varonim.

Roberts Kamarūts,
Rīgas Valsts 2. ģimnāzijas 10.c klase

Kate Aleksandra Balgalve, Bauskas Mūzikas un mākslas skola, 11 gadi

Jau kopš bērnības mēs katrs izveidojam drošības saikni ar mammu. Viņa ir tā, kura mūs pasargā, kura cieši spaspiež roku nedrošības brīžos, pie kuras svārkjiem pieturamies, kad kautrējamiem no sen neredzētiem radiem. Mamma – tā ir mana varone.

Ik vakaru, kad speru soli pāri mājas sliekšnim, mani sagaida mammas smaržas. Saldas, bet rūgtas, uzkrītošas, bet nepamanāmas, maigas, bet uzstājīgas. Tieši tāda ir mana mamma. Viņu var raksturot bezgalīgos antonīmu pāros. Tomēr viņas rīcība, dažreiz plānota, bet lielākoties spontāna, silda sirdi ikvienam, kas iepazīst mammu. Viņa sēž pie galda. Blakus kūpoša kafijas krūze un trīs iesāktas grāmatas. Mamma runā pa telefonu, sarunas laikā zīmējot nejaušus ķeburiņus, velkot tiem pāri ar pildspalvu tūkstošiem reižu. Viņas klātbūtnē šajās telpās ar augstajiem griestiem ielavās mīlestība. Vakaros mamma dedzina sveces un vīraku. Pēc pastaigas mežā viņa pārnāk mājās ar plavas puķēm rokās. Sestdienas rītos viņa sagaida ar plānajām pankūkām. Bēdīgos brīžos viņa telefonā uzslēdz savu mīļāko mūziku un dejo virtuvē. Mamma piepilda māju ar sievišķo enerģiju. Viņa liek tev pasmaidīt. Viņas dēļ mājas kļūst par mājām.

Mēs kā pusaudži ejam cauri dzīves posmam, kurā maināmies gan prātā, gan ķermenī. Katru dienu, minūti, sekundi. Mums pieder spēja smaidu pārvērst niknuma pilnā kļiedzienā momenta laikā.

Mamma tajā visā noskatās, viņa stāv blakus un nenosodoši sniedz atbalstu. Vājuma mirklī vari sabrukt mammas rokās. Tev nav jāstāsta, kas un kāpēc. Viņa nejautā liekus jautājumus. Tā vietā mamma piedāvā doties pastaigā uz mežu. Tad mēs stāvam – divatā – un kļiedzam no visas sirds. Mūsos klausās tikai priedes. Mamma ļauj būt sev pašam bez maskām un rozā brillēm.

Ir vēls vakars. Mēs katrs sēžam savā istabā, četrās sienās ar savām problēmām un raizēm. Šķirti viens no otra. Vienā mājā, taču katrs savā pasaulē. Mamma to nevar pieļaut. Mēs tiekam sasaukti uz vakariņām un kā ģimene sēžamies pie viena galda. Mēs esam spiesti sarunāties. Tomēr mamma ir laimīga. Viss viņai mīļais sēž pie viena galda, padod viens otram salātus un pasniedz sāli. Ar laiku viņai šo uzdevumu veikt paliek arvien grūtāk. Mēs izaugam, mēs paliekam pa nakti pie draugiem, mēs izvācamies. Tomēr viņa neatlaidīgi izmanto katru iespēju mūs apvienot. Izbraucienos, pārgājienos, ceļojumos, svētkos. Mamma satur ģimeni kopā kā sveķi skujas.

Būt mammai – tas ir darbs bez materiāla atalgojuma. Tomēr katra no viņām to dara, prieku smeļoties mazos smieklos un sūri lolotos augļos. Mammai piemīt superspējas. Mamma ir mūsu varonis.

Marta Tina Dravniece,

*Rīgas Centra humanitārās vidusskolas
12.a klase*

Mans varonis ir brīvības sajūta. Mana brīvības sajūta ir mani siltie notikumi, stāsti ar tuvajiem un ne tikai tie. Visiem ir kāds stāsts vai kāds notikums, kas saistīts ar brīvību. Es jūtos laimīga, domājot un rakstot par savas brīvības mirkļiem, un ļoti lepojos ar tiem.

Man ļoti patīk siltie rudens vakari, bet tādos vakaros ir miera un brīvības sajūta kā sapnī. Saule spīd, un gar degunu paskrien ne vairs siltais, bet tomēr maigais vējš. Šādos vakaros ir prieks iziet ārā vienai, apmest kaut mazāko likumiņu, saķert brīvības sajūtu un atslēgties no nevajadzīgajām domām. Mūsu domas ir kā dārzs – tās sliktākās domas vajag izrakt kā nezāles. Šādos vakaros es to ļoti cenšos izdarīt. Šādos vakaros pat nav jācenšas – sliktais un sāpīgais izvējo kā ugunsкура pelni, un es jūtos daudz vieglāk.

Pievakarēs, kad koki nedaudz šūpojas un lapas lēnām vējam pie rokas krīt lejup, ir jāsadodas rokās ar kādu tuvāko cilvēku un jāiziet laukā. Vismaz atmiņās, atceroties senos un labos stāstus. Kā toreiz, kad ar vecmammīti staigājām un skaitījām krītošās lapas un kopā pavadāmās dienas.

Mana brīvība ir tad, ka palieku viena ar savām domām. Tieši var nedomāt ne par ko un izbaudīt mirkli, izbaudīt to brīdi, kad viss šķiet tik brīnišķīgs un patiess.

Brīvība ir tad, kad putni saplūst ar gaisu un lido tikai taisni, lido savos ceļos.

Mana brīvība ir drosmē, kad tiecos uz saviem mērķiem – kad daru savus mākslas skolas darbus reizēm līdz vēlai naktij, kad soļoju kopā ar citiem un pārvaru grūtības jaunsardzē.

Visbiežāk brīvības sajūtu un drosmi man dod mana ģimene, ar viņiem kopā es jūtos aizsargāta un laimīga.

Brīvības sajūta ir tas, ko visiem cilvēkiem vajadzētu atrast un piedzīvot – savos cilvēkos, mīļajās lietās, dabā un lieliskās nodarbēs, kas kā gaisa strāva nes uz priekšu. Visiem uz šīs zemes novēlu brīvību.

Anete Zālite,

Kusas pamatskolas 7. klase

No vēstures dziļēm mums pretim raugās varoņgars, varoņspēks. Jaunlatvieši, latviešu strēlnieki, valsts dibinātāji, brīvības alku uzturētāji tautā spaidu laikos. Jā, bet tā ir vēsture. Es dzīvoju 21. gadsimtā, un man savi varoņi jāatrod šodien.

Man liekas, ka varoņi dzīvo visos laikos, arī 21. gadsimtā. No iepriekšējām paaudzēm mantotais varoņspēks var iemiesoties katrā no mums.

Reizēm es pats jūtos kā varonis, jo turos pretim vairākumam un ievēroju visus skolas noteikumus, cenšos mācīties, ar cieņu iztuos pret pieaugušajiem un vienaudžiem. Tas ne vienmēr ir viegli.

Es lepojos ar katru cilvēku, kurš sevi velta darbam, veicot vairāk, nekā no viņa prasa darba pienākumi. Un es šajos ļaudīs redzu lielu gribu, atbildību, ko var saukt par varonību.

Es lepojos ar savas valsts zemes-sargiem, jaunsargiem, karavīriem. Ticu, ka viņi mūs nosargās.

Visgrūtāko pienākumu, manuprāt, ir uzņēties valsts prezidents, pārstāvēt mūsu valsti plašajā pasaulē. Vai varonība šodien nav arī tā milzīgā pacietība, ar kādu mani skolotāji cenšas katrā no mums ieaudzināt vēlmi tiekties uz sasniegumiem, radināt pie uzvedības, par kuru nebūtu kauns? Es lepojos ar mūsu ugunsdzēsējiem, kas steidzas, lai glābtu no uguns liesmām cilvēkus, ēkas, bezpalīdzīgus dzīvniekus. Slimajiem un nelaimes gadījumos cietušajiem palīgā steidzas viņu glābēji – dakteri. Kad man garām aiztraucas ātrās medicīniskās palīdzības mašīna, es varu tikai apbrīnot un pateikties par viņu bezbailību un drosmi. Viņi ir varoņi.

Mans šodienas varonis noteikti nav meklējams virtuālajā pasaulē, fantastikas grāmatās, varonis ir tepat līdzās, tepat reālajā dzīvē. Katrā no mums vajadzīgajā brīdī var pamosties varoņgriba. Tā ir tur – mūsu dvēseles dzīlēs.

Daniels Kalējs,
Ērģemes pamatskolas
8. klase

Mūsdienās, 21. gadsimta juceklīgajā ikdienā, mans varonis ir sieviete, kura sevī ietver gan ēterisku sievišķību, gan noteiktu raksturu un spēcīgu garu. Sieviete, kura cīnās par savām tiesībām un nebaidās paust savu viedokli par sabiedrībā sensitīvām tēmām. Manuprāt, šādas īpašības piemīt 20. un 21. gadsimta latviešu rakstniecēm – Zentai Mauriņai, Aspazijai un Janai Eglei.

Eseju autori Zentu Mauriņu, pēc manām domām, visprecīzāk raksturo vārdu savienojums – spēcīgs gars. Neņemot vērā viņas liktenīgo piespiedu dzīvi ratiņkrēslā, rakstniece spēj saglabāt iekšēju gaišumu un bagātīgi papildināt latviešu literatūras klāstu. Z. Mauriņas spēks atspoguļojas viņas darbos, autore apgalvo: „Neatkarīgi no mūsu gribas un vainas mums reizēm tiek uzkrautas pārāk smagas nastas, no tām atkratīties nav mūsu spēkos, bet mūsu spēkos gan ir izturēt un nesalūzt.” Ar autori mani pašu personīgi saista apbrīna pret Raini. Ingrīda Sokolova grāmatā „Zenta Mauriņa. Dzīves un daiļrades lappuses” ir rakstījusi: „Taču galvenais – Rainis! Neviens cita personība uz Z. Mauriņu nav atstājusi tādu iespaidu kā Rainis.” Arī es vienmēr esmu Raini uzskatījusi par varenu personību un izjutusi dziļu cieņu pret viņa darbiem, kuros izskan „gala un sākuma” motīvs. To, šķiet, kaut kādā ziņā arī Z. Mauriņa ievijusi savos darbos. I. Sokolova uzsver arī tādu iezīmi kā garīgo līdzgaitnieku izvēli: „Acīmredzot no tēva Zenta mācījās

izvēlēties draugos garīgi bagātus cilvēkus.” Rainis bija viens no šī pulka, toties pati Z. Mauriņa tādā veidā kļuva vienlīdz garīgi bagāta. Manuprāt, tā ir varonība – būt garīgi stipram, veidot savu horizontu. To var saskatīt arī Aspazijas daiļradē.

Aspazija manā ideālajā varonī ievieš ēterisku sievišķību apvienojumā ar spēcīgu raksturu. Raiņa un Aspazijas mīlas stāstu esmu apbrīnojusi jau kopš bērnības, taču, iepazīstoties ar abu rakstnieku biogrāfijām, atklāju, ka tas nebija vis tik rožains, kā šķitis. Kā jau visu cilvēku mūžos, dzīvē ir gan kalni, gan lejas, gan laimes brīži, gan neveiksmes, taču apbrīnojama ir Aspazijas pacietība, prasme nepadoties grūtībām, spēja būt kā klintij, balstot savu vīru. Aspazija kādā vēstulē Rainim ir rakstījusi: „Es nogrimstu šajā visspēcīgā, par visu pārākā mīlā, kas katru dienu un stundu vēršas bezgalībā. Nekam priekš manis nav vairs vērtības, nedz manam bijušajam spožumam, nedz mani lauriem, nav vairs cita nekā vien tu; arī manas bailes no nāves ir zudušas, es varu mirt par tevi. Tikai viens mani piepilda, tikai vienam es dzīvoju – šai bezdibenīgi dziļajai, lielajai mīlai un šīm nebeidzamajām sāpēm par tevi.” Tā mīlēt, manuprāt, spēj vien sieviete, un, lai to spētu tik atklāti paust, ir nepieciešama liela drosmē. Tā arī ir varonība. Aspazija cīnījās ne tikai par savu mīlestību, bet arī par sievietes vietu sabiedrībā. „Aspazija ir pārliecināta, ka sievietei jāprot sevi aizstāvēt, rīkoties pašai pēc saviem

uzskatiem,” raksta B. Amoliņa grāmatā „Aspazija. Spēks un daiļums, un mūžam nerimstošs gars”. Aspazija drosmīgi atklāj tādās problēmas kā sievietes vieta ģimenē, sievietes mātes, sievietes audzinātājas misija u. c. Visas minētās problēmas vēl joprojām ir aktuālas mūsdienās, un par tām ir jāturpina publiski diskutēt, jo varonība ir drosmē skatīties realitātei acīs.

Sieviešu tiesības ir viens no globāli risināmiem tematiem, taču bez tām sabiedrībā valda daudz citu sensitīvu tēmu, piemēram, dzīve trūcīgās ģimenēs, problēmas ar alkoholu, mobings pret minoritātēm. Jana Egle, 21. gadsimta rakstniece, stāstu krājumā „Svešie jeb mīļenkij ti moi” nebaidās atklāti runāt un aprakstīt iepriekš minētās problēmas. [...] Lai sabiedrībā valdošās problēmas no viena gala varētu sākt risināt, par tām ir atklāti jārunā, tāpēc Jana Egle ir mans ideāls šajā jomā.

Tā šīs spēcīgās, nosvērtās, latviešu tautai nozīmīgās sievietes veido manu šodienas ideālo varoni. Viņas iedvesmo nepadoties grūtībām, un ir vienalga, cik tās lielas vai mazas, viņas mudina neklusēt par sabiedrībā nozīmīgiem tematiem, taču pāri visam aicina nezaudēt un saglabāt sievišķīgu maigumu un pret visu dzīvē attiekties ar bezizmēra mīlestību.

Betija Rorbaha,
Saldus vidusskolas
12. klase

Elīna Rebeka Mieraņa, Rīgas Dizaina un mākslas vidusskolas 1. kurss

Mans varonis šodien ir Poga. Jūs noteikti prasīsit, kas ir Poga? [..] Poga ir mazais varonis dienās, kad jūtos skumji, kad es brūku kopā, kad vairs neticu, ka varoņi eksistē. Poga ir mana gaisma un ceļš uz mājām, kad apkārt ir tumšs un esmu apmaldījusies vai nogājusi no takas. Poga ir mans suns, mans šodienas varonis. Pogai nav balss, un viņa nav cilvēks, tomēr manās acīs viņa ir īsta būtne, visgodīgākā un visgudrākā, kurai varu uzticēt savus sapņus, domas, priekus un bēdas, Poga nerunā ar mani kā cilvēks, tomēr viņa spēj izrādīt savas jūtas. Viņa man rūc virsū, kad dusmojas, laiza man seju un luncina asti, ja priecājas mani redzēt, un baksta ar purnu, ja grib spēlēties. Mans suns ir īpašs, viņa katru dienu atklāj pasauli no cita skatpunkta: to, ka debesis ne vienmēr ir zilas un zāle – zaļa, un varbūt putni ne vienmēr lido.

Reizēm iztēlojos, kā suns skatās uz pasauli, jo suns redz, jūt un dzird tik daudz, jo saprot mani bez vārdiem. Savā ziņā, rakstot par savu suni, es akcentēju to, ka jebkurš no mums spēj būt varonis. Dzīvīr ir ieviests balanss, ir pozitīvais un negatīvais. Varonis mums asociējas ar cilvēku, kurš dara kaut ko labu sabiedrībai, veido pasauli labāku. Manas dzīves labdare ir Poga, jo viņa ir mana labākā draudzene. Līdzās Pogai ir mana varone – mamma, kurai es vēlos līdzināties. Viņa ir pati gudrākā, skaistākā un apbrīnojamākā sieviete, kuru pazīstu.

Ik dienu viņa mani iedvesmo, atbalsta un mudina nezaudēt cerības. Mamma nekad nesūdzas, neizrāda citiem cilvēkiem, cik viņai ir slikti, viņa katru reizi pieceļas un turpina iet. Tieši mamma man parāda, cik tomēr maz vajag, lai sasniegtu savus mērķus un sapņus.

Es uzskatu, ka varoņi ir mums apkārt, tikai katram ir jāmāk tos ieraudzīt. Tieši mūsdienas ir laikmets, kuram vajag daudz varoņu, lai cīnītos ar ļaunumu visapkārt, lai iedvesmotu citus cilvēkus nepadoties. Pieļauju domu, ka reiz es savu bērnu acīs būšu varone.

Monta Balgalve,
*Kuldīgas Tehnoloģiju un tūrisma
tehnikuma 1. kurss*

Varoņi ir tie, kuri spēj aizpildīt mūsdienu sabiedrības emocionālās inteliģences vakuumu. [..] Mans varonis ir slavenais Latvijas dejotājs Valērijs Mironovs.

Valēriju Mironovu es pazīstu jau kopš bērnības. Mūsu valstī viņš ir zināms kā slavens dejotājs, treneris un šova „Dejo ar zvaigzni” bijušais žūrijas loceklis un dalībnieks. Dejotāju tautai viņš ir zināms kā godīgs tiesnesis, lielisks motivators un atbalstītājs, kurš ir devis iespēju iemācīties dejojot visiem un pat ir palīdzējis iemācīties dejojot Latvijas slavenībai Mārtiņam Oliņam, biznesa analītiķim un balvas „Latvijas lepnums” ieguvējam, cilvēkam ratiņkrēslā,

pierādot, ka viss ir iespējams, ja blakus ir sirdscilvēki.

Man Valērijs ir bijis un joprojām ir kā tēvs. Viņš ir ne tikai pirmo vietu ieguvējs Baltijas un starptautiskajās sacensībās, bet arī lielisks cilvēks. Viņš prot gan paslavēt, gan pamācīt. Valērijam un viņa sievai Agitai Mironovai ikviens audzēknis ir juties kā viņu bērns – gan saņemot vecāku mīlestību, gan arī kādreiz izjutot bargu brāzienu. Dejas nodarbībās ir jūtams, kā šo „vecāku” mīlestību viņi velta mums, dejotājiem, un dejas mākslas izkopšanai. Mironovu pāris ir izglābuši manu un daudzu citu cilvēku dzīvi nevis bioloģiskā izpratnē, bet kultūras izpratnē. Jau vairāk nekā desmit gadu nav bijis ne dienas, kad es nedomātu par Valērija vārdiem, ko viņš pateica man bērnībā: „Tava dzīve ir šovs, dejas, un skatītājiem neinteresē tavas kaprīzes, nevarēšana un asaras. Smaidi, kaut arī sāp, un ļauj skatītājiem gūt labu iespaidu no tavas uzstāšanās.” Viņš ir mans īpašais varonis, jo viņš iemācīja mums, dejotājiem, mīlēt mākslu, elpot ar mākslu, izjust un ielaist to sevī, atdodot tālāk apkārtējiem.

Vai tad varonim ir jābūt zinātniekam? Kāpēc gan varonim būtu jāvalkā balts halāts vai uniforma? Vai tam tiešām ir jābūt ķermeņa, cilvēka apvalka glābējam? Es nekādā ziņā negribu mazināt citu profesiju pārstāvju – glābēju – nozīmi, bet mans varonis ir dvēseļu glābējs, jūtu radītājs un emociju kultūras pārstāvis.

Šis cilvēks ir uzdāvinājis vēlmi dzīvot un piešķīris tai jēgu. Kāpēc gan viņš nevarētu būt īsts varonis, ja ir uzmundrinājis kaut vai vienu cilvēku, iedvesmojis to nenolaist rokas, licis iet uz priekšu pat tad, kad pats nav bijis klāt.

Valērij, es turpinu dejot, es turpinu uzstāties, es turpinu elpot mākslu, kaut gan tu vairs neredzi mani uz deju grīdas vai studijā. Es esmu tavš neredzamais turpinājums. Un tādu ir daudz.

Jekaterina Ivanova,

Rīgas Valsts klasiskās ģimnāzijas

11. klase

A analizējot literāros darbus, varonis, kas mani uzrunā, ir [..] Lāčplēsis, bet dzīvē, pētot dažādu profesiju pārstāvjus, tie varētu būt ugunsdzēsēji un policisti. Domājot par to, kurš varētu būt mans varonis, kurš dara vairāk, nekā no viņa gaida, kurš vienmēr steigs palīgā un būs līdzās brīžos, kad man ir grūti, tā ir mana ģimene. Mans plecs, uz kura paraudāt, kad ir sajūta, ka esi pazudis. Vieta, kur gadu laikā ir veidojies mans raksturs, un manas ģimenes pievienotā vērtība Latvijas sabiedrībai – brīvprātīgo ugunsdzēsēju darbs.

Ikvienam cilvēkam ir svarīgi, lai viņam būtu vieta, kurā varētu dalīties ar saviem emocionālajiem pārdzīvojumiem, kurus piedzīvojis ikdienas procesos. Man šāda vieta ir manā ģimenē, kur es zinu, ka

mani vienmēr uzklausīs un sapratīs. Es novērtēju brīžus, kad varu viņiem izstāstīt visu, kas mani apbēdina vai satrauc, zinot to, ka viņi vienmēr būs gatavi uzklausīt. Varu padalīties ar prieka brīžiem, kuri piedzīvoti, pārrunājot tos, var uzklausīt ģimenes viedokli un salīdzināt ar savējo, veidojot plašāku redzesloku par procesiem, kas notiek dzīvē. Tāpat ir arī ar sāpīgajiem brīžiem, kurus izklāstīt viņiem ir svarīgi, lai nenoturētu šīs emocijas sevī, liekot tām tevi sagrauzt iekšēji. Gan sāpēs, gan laimē ir svarīgi, ka ir vieta, kurā par to dalīties.

Raksturs ir atšķirības zīme, kas katru no mums padara īpašu, tas veidojas daudzu gadu garumā. Mans raksturs ir veidojies manā ģimenē. Tā lika man iegūt spēcīgas rakstura iezīmes, kā neatlaidību, mērķtiecību un pastāvēšanu pašai par sevi, jo dzīve un dzīves ceļš ir skarbs un līkumots. To visu es ieguvu ar kopā darītiem grūtiem un smagiem ikdienas darbiem. Patstāvīgi sakrāmēta malka, kura sildīs ģimenes māju visu ziemu, katru vasaru izravētais piemājas dārzs un nopļautais mauriņš ir audzinājis manu neatlaidību un mērķtiecību. Pastāvēšana pašai par sevi ir prasme saplānot ikdienas darbus – izmazgājot visas ģimenes veļu, iztīrot māju, laikus salaistot puķes vasarā. Izdarot šos darbus laicīgi, varu baudīt atpūtas brīžus kopā ar draugiem. Ģimene ir vieta, kur mums ikdienā ir jādara lietas

tad, kad tās ir jādara, kādreiz pat vairāk, nekā mēs spējam.

Brīvprātīgais ugunsdzēsēju darbs sabiedrības labā ir manas ģimenes atšķirības zīme. Mēs visi ceļamies naktī, kad saņemam zvanu par nepieciešamo palīdzību.

Tētis un brālis uzvelk ugunsdzēsēju formas un dodas uz depo, mamma sazvana vēl divus ugunsdzēsējus glābējus, un es kartē atrodu, kur notikusi uguns nelaime, iegūstu koordinātes un nosūtu tās mūsu ugunsdzēsējiem.

Pēc tam ir gaidīšanas laiks, kurā vislaimīgākais brīdis ir tad, kad pa durvīm ienāk brālis un tētis ar gruzdošu deguma smaku un stāstu par to, kā gājis ugunsgrēkā. Es vai mamma ielieku ugunsdzēsēju formas veļas mašīnā un pēc tam nolieku tās rūpīgi, gaidot nākamo izsaukumu. Darbs, kurš darāms ar brīvprātīgu vēlmi, vienmēr padarīs par varoni.

Mūsdienu sabiedrība iegūst no tā, ja tajā dzīvo cilvēki – personības. Cilvēki, kuri ikdienā spēj cīnīties ar savām emocijām, kuri ir patstāvīgi savos lēmumos un spriedumos. Skatoties uz cilvēkiem manā ģimenē, saprotu, ka mēs esam personības, un tādus mūs ir veidojusi mūsu ģimene.

Amanda Čākure,
Rūjienas vidusskolas
12. klase

Line Mozaļevska, Olaines sākumskolas 3.f klase

Mans varonis šodien ir Volodimirs Zelenskis, Ukrainas prezidents. Viņa stāsts ir lielisks piemērs tam, kā cilvēks ar īpašām spējām var sasniegt izcilus augstumus.

Volodimirs Zelenskis uzsāka savu ceļojumu šovbiznesā, bet viņa lēmums iesaistīties politikā un cīnīties par savas valsts labklājību ir cienījams. Personīgi es īpaši apbrīnoju to, ka, neskatoties uz visām grūtībām, ko pašlaik piedzīvo Ukraina, mūsu prezidents pieliek visus spēkus, lai saglabātu Ukrainas valsti un cīnītos par brīvību un ukraiņu tautas nākotni.

Viens no galvenajiem viņa vadības punktiem bija cīņa pret korupciju. Zelenskis ne tikai paziņoja par korupcijas nepieņemamību, bet arī veica reālas darbības, lai to izskaustu. Viņa rīcība un centieni liecina, ka viņa mērķis ir izveidot taisnīgu sabiedrību.

Ir svarīgi atzīmēt, ka Zelenskis nav tikai līderis – viņš ir tuvs parastajiem cilvēkiem, uzklausa viņu rūpes un cenšas uzlabot viņu dzīvi. Šī cilvēcība padara viņu ne tikai par prezidentu, bet arī par īstu varoni, kurš saprot savas tautas vajadzības.

Arī kara laikā prezidents ne tikai mēģināja atrisināt konfliktu ar sarunām un diplomātisku risinājumu meklējumiem, bet arī sniedza humāno palīdzību, rūpējās par militārpersonām un viņu ģimenēm, nodrošinot nepieciešamos resursus un atbalstu utt.

Secinot, es gribu teikt, ka man, cilvēkam, kura ģimene šobrīd atrodas Ukrainā un piedzīvo visus šos briesmīgos notikumus, šodien mans varonis ir Volodimirs Zelenskis. Je ne viņš, tad varbūt tagad mana ģimene nebūtu drošībā un es nezinātu, vai viņi būtu dzīvi un veseli.

Jevheniia Kozlenkova,
Rīgas Ukrainu vidusskolas 10. klase

Katram cilvēkam ir savs varonis. Var būt varoņi no vēstures, kino, grāmatām, bet viens no maniem galvenajiem varoņiem vienmēr ir bijusi un paliek mana mamma. Šodien, tāpat kā daudzās citās dienās, viņa man ir un paliek nozīmīga un iedvesmojoša personība.

Mana mamma ir nesavtīgu rūpju un mīlestības simbols. Viņa vienmēr bija man blakus, kad man bija vajadzīgs atbalsts. Viņas maigie vārdi un apskāvienie mani mierināja grūtos brīžos un uzlaboja garastāvokli. Viņa vienmēr ir gatava upurēt savu laiku un pūles, lai apmierinātu manas vajadzības.

Mamma mācīja un māca man novērtēt ģimenes vērtības, draudzību un godīgumu. Viņas padomi un mācības vienmēr ir vērstas uz to, lai padarītu mani par labāku cilvēku.

Tāpat es apbrīnoju viņas prasmi pārvaldīt ģimenes pienākumus, ievērojot līdzsvaru starp darbu, mājas darbiem un uzmanības pievēršanu savai ģimenei. Viņas

pacietība un spēja atrisināt problēmas mani iedvesmo būt organizētam un atbildīgam pašam savā dzīvē.

Mana mamma ir mans varonis, jo viņa nes atbildības nastu par ģimeni, māca mums novērtēt labestību un rūpes par citiem, un ir paraugs visās dzīves jomās.

Olga Peresunko,

Rīgas Ukrainu vidusskolas 10. klase

Sis puisis nāk no tālienes, caur tumsu un miglu, ietīnīes mūžīgās rūpēs. Viņam ir tikai nedaudz pāri divdesmit, bet visas pasaules ciešanas un sāpes viņš savos plecās nes. Viņš grib pārveidot pasauli un padarīt to labāku, bet pasaule salauž viņu. Mans varonis ir puisis no 19. gadsimta – Eduards Veidenbaums. Eduards bija varonis, jo, par spīti grūtiem laikiem, nekad nepārtrauca izglītības un tiekties uz saviem mērķiem. Viņš bija varonis, jo, būdams smagi slim ar neārstējamu slimību, viņš teica: „Es nemiršu nekad.”

Eduards Veidenbaums ir varonis šodien, jo viņa skarbā dzeja dīvainā kārtā iedvesmo. Veidenbaums ironiski apgalvo, ka „veltīgi strādāt, veltīgs ir darbs”, un neticami – tieši šie vārdi iedvesmo strādāt un sasniegt lielus mērķus, kā to darīja Eduards pats.

Kad Veidenbaums savā dzejā piesauc nāvi un saka, ka nevajag kalt lielus plānus, „jo visām lietām pienāk gals”, tieši tad

lasītājs skaudri apjauš – jā, dzīve nav bezgalīga taisne, dzīve ir nogrieznis ar sākumu un beigām, un tieši tāpēc jācenšas katru brīdi nodzīvot pilnvērtīgi.

Eduards Veidenbaums ir varonis – viņš droši stājās pretī daudzgalvainam pūķim: slimībai, naudas trūķumam, netaisnībām. Tikai zobena viņam nebija. Viņam bija gaiša galva, mērķtiecība un milzu spīts. Viņa zobens bija dzejnieka talants, kas pāršķēla laika un telpas robežas.

Vai mēs, 21. gadsimta jaunieši, spēsim noturēt rokās Veidenbauma zobenu?

Evelita Kristapone,

Jēkabpils Valsts ģimnāzijas 9. klase

Cilvēks varonis ir paraugs, dižgars, karavadonis, valstsvīrs, literārs tēls, tādi varoņi ir visām pasaules tautām. 100 gadus atpakaļ varoņi nebija tādi kā tagad, agrāk bija Lāčplēsis, Kurbads, Namejs un Latvijas Brīvības cīņu varoņi, šodien autoritātes, elki, Betmeni, Zirnēlcilvēki un Supervaroņi. Man varonība asociējās ar glābšanu, varoņdarbiem un spēju kādam palīdzēt, jāprot atšķirt īstos varoņus no viltus varoņiem.

Man varonis ir sieviešu dzimtē – varone, tā ir Valkas „Jāņa Cimzes balvas 2021” ieguvēja, deju skolotāja Vineta Skutāne. Viņa ir sociālo zinību, vēstures, politikas un tiesību skolotāja, kas vada Valkas jauniešu deju kolektīvu „Vendīgs”. Deja ir šīs skolotājas sirdslieta. Viņa māca dejot

un arī pati deju. Deju skolotāju lielākais sapnis un vēlēšanās ir nokļūt uz Dziesmu svētkiem Rīgā. Šogad XVII Deju svētkos deju lieluzvedumā „Mūžīgais dzinējs” Vineta bija kopā ar mūsu Valkas jauniešu TDK (Tautas deju kolektīvs) „Vendīgs”. Kolektīvs ir ļoti draudzīgs, ļoti ciena un mīl savu vadītāju. Vineta ir mana varone, jo atvēra man acis un ļāva noticēt, ka es varu un varēšu dejojot tautiskās dejas. Es dejuju tautiskās dejas no četrpadsmit gadu vecuma, šogad palika 10 gadi, kā dejuju šāda stila dejas. Man vienā brīdī bija lūzuma punkts, kad negribēju dejojot, un tieši Vineta man deva iespēju pievienoties TDK „Vendīgs”. No sākuma ir jāpārvar sevi, jo īsts varonis ir tas, kuram ir vara pār sevi, man izdevās noticēt pašam sev un saviem spēkiem.

Deju skolotāja ārpusklases nodarbībās nav tāda kā stundās, viņa ir jautra, runātīga, bārstās ar labām idejām un reāli nekaitina, tāpēc mums ir visforšākais kolektīvs un visjaukākā deju skolotāja Valkā.

Vineta Skutāne saka: „Jaunība kaut kā jau ir jāsauglabā, un to var izdarīt, domājot un lecot līdzī jaunajai paaudzei!” „Gandarījums kādreiz ir arī par mazu sīkumu, par mazu solīti, kas ilgi gaidīts un ir pasperts. Ne vienmēr tas ir par mācību priekšmetu, bet par cilvēku kopumā,” atzīst Vineta Skutāne.

Vārds „varonis” ietver jēdzienus „vara”, „varēt”, Vineta var saturēt kolektīvu, un viņai ir mistiska vara pār jauniešiem. Mums Dziesmu svētkos Daugavas stadionā

Linda Dišlere, Madlienas vidusskolas 2. klase

pirms pēdējā izgājiena uz laukuma bija ļoti liels stress, un gandarījums par paveikto un ieguldīto darbu, tas viss ir Vinetas varoņdarbs un nopelni. Paldies deju skolotājai, kas aizveda mani līdz pirmajiem Dziesmu svētkiem! Man viņa ir varone, kas diendienā nemanāmi, bet neatlaidīgi dara savu darbu jauniešu labā.

Īsts savas tautas varonis dara savu darbu, iekšējās pārliecības vadīts, jebkuros apstākļos, daudzpusīgi un mērķtiecīgi.

Emīls Ozols,

Valkas Jāņa Cimzes ģimnāzijas 8.b klase

Viktorija Jakubčenko, Talsu valsts ģimnāzijas 2.c klase

Mans varonis šodien ir kāds ļoti nozīmīgs cilvēks. Tādu cilvēku, kāds ir viņš, ir ļoti maz šajā pasaulē. Viņš, manuprāt, ir visgudrākais, visdrosmīgākais un visuzticamākais cilvēks. Šī persona man asociējas ar teicienu „Vīrs un vārds!”. Tas nozīmē – ja viņš apsolīs, tad arī izdarīs, un šobrīd viņš dara ļoti nozīmīgus un svarīgus darbus. Šī persona ir kā mazs cinītis, kas gāž lielu vezumu, viņš paveic neiespējamo, šis varonis ir mani iedvesmojis un licis aizdomāties par daudzām lietām.

Mans varonis šodien ir Ukrainas valsts prezidents Volodimirs Zelenskis. Šis ir ļoti grūts laiks gan viņam, gan viņa tautai, bet viņš ir uzdevumu augstumos un dara lielas lietas visai Ukrainai un arī pasaulei. Viņš ir mans elks no brīža, kad es par viņu uzzināju. Es apbrīnoju viņa pašizliedzību, drosmi un izturību. Tās ir īpašības, kurām būtu jāpiemīt jebkuram līderim, kurš vada valsti un rūpējas par tautas labklājību. Es domāju, ka V. Zelenskis ir viens no izcilākajiem prezidentiem pasaulē, jo viņa spēks slēpjas nevis skaistos vārdos, bet konkrētos darbos. Viņš ir gatavs darīt visu jebkura Ukrainas iedzīvotāja labā.

Ja es būtu viņa vietā, es ielīstu kādā bunkurā vai aizbrauktu prom, jo man vēl nav tik daudz drosmes, lai skatītos nāvei acīs, bet V. Zelenskis pats iet karot, nebaidoties iet bojā. Tas visprecīzāk atklāj cilvēka varonību – būt gatavam atdot dzīvību par savu tautu, par citiem cilvēkiem.

Es domāju, ka V. Zelenskis ir varonis ne tikai manās, bet arī savas tautas un daudzu tūkstošu acīs, kas seko līdzi notikumiem Ukrainā.

Latvijai pietrūkst šādu cilvēku. Protams, ir daži, bet vajadzētu būt vairāk, lai mēs kā valsts varētu augt, kļūt labāki un stiprāki.

Raivo Dišlers,

Rīgas Valsts klasiskās ģimnāzijas 8. klase

Es ieeju dzīvoklī, pa stikla bīdāmajām durvīm spīd saules gaisma, bet mammas smaidis ir gaišāks. Viņa paskatās uz mani, un, kad mūsu skatieni satiekas, es saprotu, ka redzu savu varoni katru dienu.

Daudzi uzskata, ka parastam cilvēkam nevar būt pārdabisks spēks, tomēr es domāju, ka beznosacījuma mīlestība ir īpašs spēks, ko var uzskatīt par varonību. Vai uzticība savam bērnam, spēja atdot viņam pēdējo, vēlme dot viņam labāko, pat to, kā pašam nav, nav uzskatāma par superspēju?

Es uzskatu, ka katra māte saviem bērniem ir varone. Kad mēs darām mazas lietas, vienmēr sagaidām uzslavas. Ko sagaida māte, šūpojot savu mazuli? Mamma nekad nelūdz palīdzību, nesūdzas par likteni, vislabākā pateicība viņai ir bērna smaidis un veiksmes.

Multfilmā „Herkules” Zevs ir teicis, ka īstu varoni raksturo nevis viņa spēks,

bet gan sirds izmērs, tāpēc nevajag meklēt varoņus komiksos, grāmatās vai filmās. Viņi ir daudz tuvāk, nekā varētu šķist. Tie nespēj ceļot laikā un glābt pasauli no ļaundariem, bet ir līdzās mums vienmēr un palīdz grūtos brīžos. Katru rītu gatavo mums brokastis, pērk burtnīcas un apģērbu. Kaut arī pašiem sirds sažņaugusies no ikdienas problēmām, tomēr viņi atrod spēku pasmaidīt un pateikt kādu siltu vārdu saviem mīļajiem. Tieši tāda ir mana mamma – mans supervaronis.

Šādi varoņi ir pelnījuši daudz lielāku atzinību nekā tie, kurus redzam televīzijā vai par kuriem lasām grāmatās.

Anna Horoņeko,

Rīgas Valsts klasiskās ģimnāzijas 8. klase

Varoņi man ir divi. Tie ir mani vecāki, mamma un tētis, jo es [..] nevaru iedomāties savu dzīvi bez viņiem. Katru dienu un katru brīdi man kāds no vecākiem ir blakus un ir gatavs palīdzēt jebkādas dzīves situācijās un uzmundrināt, ja man kaut kas sagādā grūtības vai nepadodas.

Abiem maniem vecākiem piemīt īpašības, kurām es gribu līdzināties un no kurām mācīties. Manai mammai ir viņas rūpes. Viņa rūpējas un dara visu, lai man un brālim būtu viss labākais, lai mēs būtu veseli, tīri un vienmēr justos labi. Es mācos no tā, ka vajag mācēt rūpēties ne

tikai par sevi, bet arī par pārējiem ģimenes locekļiem un palīdzēt mājas darbos, jo vienam cilvēkam to izdarīt ir ļoti grūti. Tāpēc tā arī ir ģimene, lai palīdzētu! Vēl manai mammai piemīt perfekta prasme gatavot, tāpēc, kad būšu lielāka, noteikti gribēšu iemācīties gatavot tikpat labi kā mamma un pārsteigt viņu ar savām gatavošanas prasmēm.

Mans tētis ir ļoti sportisks cilvēks, un es sāku spēlēt volejbolu tieši tāpēc, ka viņš prata ieinteresēt un aizraut. Viņš vienmēr māc izdarīt tā, ka paspēj gan uz darbu, gan uz saviem treniņiem, un dara to ar atdevi, jo viņam tas patīk. Tāpēc arī es atradu sev nozīmīgu sporta veidu un trenējos tā, lai varu paspēt gan ar skolas darbiem, gan treniņiem. Vēl mans tētis ir gudrs, jo zina, kā palīdzēt ar mācībām, un zina vairākas valodas. Viena no valodām ir angļu, kura ir ļoti nozīmīga mūsdienās. Mans tētis pats sev pilnveido angļu valodas prasmi, skatoties dažādas filmas un tulkojot, līdz ar to rada man un brālim piemēru, kā ir jāmācās ārpus skolas visu dzīvi.

Katru gadu kopā ar ģimeni ceļojam un braucam uz ārzemēm, tāpēc lielākā mācība man no vecākiem ir prasme visu organizēt. Katru dienu mēs apmeklējam jaunas un interesantas vietas, tāpēc katru reizi es nobrīnos, kā to var vispār izdarīt. Dažreiz ar brāli neuzvedamies ļoti labi, tāpēc ir arī nepieciešama pacietība un miers, lai ģimenē būtu viss kārtībā. Mēs

protam risināt visas situācijas bez skaļiem konfliktiem un dūsmām. Man tas ir ļoti svarīgi.

Esmu ļoti pateicīga un priecīga, ka man ir tik burvīgi vecāki, jo es zinu, ka viņi man vienmēr būs gatavi palīdzēt un motivēt uz labāko manā dzīvē. Tāpēc vecāki ir mani varoņi vienmēr.

Anna Silīņa,
*Rīgas Iļģuciema pamatskolas
8.a klase*

[..] **M**an varonis ir cilvēks, kurš izrāda mīlestību un laipnību pret jebkuru, kam ir pacietība, laipna sirds, godīgums, cilvēks ar lielu drosmi, kā arī mērķi – ar savu dzīvē gūto gudrību dalīties ar citām paaudzēm. Es pazīstu daudzus cilvēkus, kuriem piemīt šīs īpašības, bet man neviens nav lielāks varonis kā mana vecmāmiņa – Lonija Else. Viņa ir ziedojuši savu vecumdienu brīvo laiku, lai uzaudzīnātu mani, strādājusi daudzus vērtīgus darbus savā dzīvē un vienmēr bijusi Latvijas patriote.

Lielāko daļu no saviem 19 gadiem esmu dzīvojuši kopā ar savu vecmāmiņu un uzskatu to par privilēģiju – gan zināt viņas dzīvesstāstu, gan mācīties no viņas būt neatkarīgai, spēcīgai sievietei. Mana vecmāmiņa ir audzinājusi un laidusi dzīvē trīs dēlus. Dzīvei bija interesanti ceļi, kuru rezultātā es un manas divas māsas arī nonācām dzīvot pie vecmāmiņas. Pieņemt

tik lielu atbildību, kā uzņemt, rūpēties un audzināt trīs bērnus 63 gadu vecumā, manā skatījumā ir pašreizējais varoņa darbs. Ir daudzas daudz bērnu ģimenes, tādēļ varbūt viņas uzņemšanās visiem nešķiet tik īpaša, bet viņai nekad nekas nav bijis pasniegts uz zelta paplātes, tādēļ mūsu audzināšana nebija viegls darbs, bet viņa vienmēr cīnījās un vēl joprojām cīnās par visas ģimenes labsajūtu, lai mēs sasniegtu dzīvē visu, ko vēlamies, un būtu veselīgi. Vecmāmiņa neattiecās pret audzināšanu pavirši. Ja mana bērnība nebija kā rožu lauks, vecmāmiņa parūpējās par to, lai manās acīs tā būtu.

Bērnu audzināšana un viņas mīļā sirds nav vienīgais iemesls, kādēļ mana vecmāmiņa ir mans varonis. Viena no lietām, ko uzlūkoju, ir viņas mērķtiecība, gudrība, darbaspēks un vēlme vispārīgi mācīties un apgūt jaunas lietas. Savā jaunībā, pat ar visiem šķēršļiem, viņa tāpat bija izcila skolniece ar piecniekiem liecībā, piecu ballu sistēmā. Pabeidzot vidusskolu, iestājās Rīgas kooperatīvajā profesionāli tehniskajā skolā, kur pabeidza tirdzniecības nodaļu. Visu savu dzīvi viņa viena pati sevi cēla augšā un sasniedza savus mērķus. Pēc profesionālās skolas uzsāka savu pirmo darbu kā pārdevēja. Viņa tika ievēlēta par Rūjienas pilsētas deputāti, jo cilvēki viņai uzticējās piepildīt iedzīvotāju vēlmes. Strādāja par komunālās komisijas priekšsēdētāju, kā arī 20 gadus nostrādāja Valmieras rajona Lauktechnikas Rūjienas

filiālē par grāmatvedi un dispečeri. Viņa ne tikai ir strādājusi daudz pilnvērtīgu darbu, bet darījusi to ar visiem saviem spēkiem un sirdi. Par to liecina viņas veterāna goda raksts par ilggadēju un apzinīgu darbu apvienībā.

Vecmāmiņai bija daudz darbu, kurus strādāt, dēli, kurus audzināt, bet viņa vienmēr atrada laiku piedalīties patriotiskos pasākumos, lai atbalstītu mūsu tēvzemi grūtos brīžos. Piemēram, 1991. gadā piedalījās barikādēs, par ko viņa ir saņēmusi nozīmīti, kā arī apliecinību, ko izsniedza tikai nesen, pirms četriem gadiem. Viņa bija Latvijas Tautas frontē, piedalījās tautas manifestācijā „Par tiesisku valsti Latvijā” Mežaparkā 1988. gada 7. oktobrī, Latvijas karoga pacelšanā Svētā Gara tornī 1988. gada 12. novembrī, Sējēja pieminekļa atklāšanā 1988. gada 18. novembrī, kā arī ar visiem dēliem, sadevusies rokās, piedalījās Baltijas ceļā 1989. gada 23. augustā, kas norisinājās, lai pievērstu pasaules uzmanību vēsturiskajiem notikumiem, no kuriem cietušas Baltijas valstis.

Vecmāmiņa sevi raksturotu kā vienkāršu, ikdienišķu cilvēku, bet manās acīs viņa ar savu gudrību, spēku, mīlestības pilno sirdi ir mans varonis. Pati viņa sasniedza visu savā dzīvē, smagi strādājot un ļaujoties uz sevi. Es vēlos nākotnē būt tikpat īpaša kā viņa.

Madara Priedīte,
Valmieras tehnikuma 3. kurss

Mēs esam trīs – Džastīna, Roberts un Alēns. Katru savu bērnu tētis audzinājis un joprojām audzina, lai mēs spētu dzīvē tālu tikt, atbalstot un mācot labo. Tētis nekad nav izrādījis kādam no bērniem vairāk mīlestības, vienmēr viss bija godīgi, nekad nebija kāds atstumts vai aizskarts. Mēs atšķiramies gan rakstura, gan vecuma ziņā. Vecākais brālis ir daudz vecāks un nedzīvo vairs ar mums, bet, kopā trijpatnīcīgi stāvot, mēs esam kā tie trīs musketieri, kas līdz pēdējam cīnās par labo, līdzīgi ir tētim. Tētis dara visu mūsu labā, smagi strādā katru dienu, lai mums būtu labas mājas, ēdiens, lai mēs labi un ērti gērbtos, lai izkoptu savus talantus skolā un dažādos pulciņos. Tikpat stipri mēs mīlam tēti, cik viņš mūs. Pienāks diena, kad spēšu atmaksāt tētim par visu labo un laipno, ko viņš sniedza man un maniem brāļiem. Tētis lepojas ar mums, ka mēs esam patstāvīgi, zinoši, neko neslēpjam un paši attīstāmies, sportojot un piedaloties dažādos pasākumos. Nupat, brīvlaika pirmajā dienā, es aizgulējos pēc dalības sacensībās iepriekšējā dienā un kavēju Eiropas Parlamenta Vēstnieku skolas pirmo sanākšanu 2. ģimnāzijā, tomēr tētis atbrauca no darba un aizveda mani no Bolderājas uz centru. Esmu ļoti priecīga par to, jo man nepatīk kavēt.

Mamma Žanna ar tēti kopā ir jau 17 gadus. Mani vecāki ir piemērs, ka īsta mīlestība vēl joprojām pastāv. Viņi ir kā divas sirds pusītes, kuras veido Visumu, proti, viens bez otra nevar dzīvot. Mamma

vienmēr gaida tēti mājās ar siltām vakariņām. Viņa velta tētim savu mīlestību, uzmanību, pacietību, sievietes gudrību un, protams, siltumu un maigu mīlestību, apskāvienu un glāstu.

Darbs tētim patiešām sagādā prieku. Tētis dara to, ko patiešām vēlas – viņš ir mēbeļu dizainers un ir izveidojis savu mēbeļu ražošanas uzņēmumu, kas ir labākais veids, kā pilnveidot sevi. Viņš lepojas ar to, ka viņam ir apzinīgi un radoši strādnieki, daudz labu paziņu un bezgala apmierināti klienti. Tētis apguva, kā pareizi komunicēt ar cilvēkiem, tērēt naudu lietderīgi, kā arī plānot savu dienu, lai neveidotos vienaldzības rutīna, bet viss ritētu radoši un raiti, jo neviens viņa vietā nepaveiks darbu.

Tētis katru dienu dodas uz priekšu un rāda arī mums piemēru, kā ir jādara, tētis kādreiz var šķīst pārlieku prasīgs, dažreiz moralizējošs, bet to visu viņš dara, lai pamācītu. Visas manas zināšanas un uzskati par dzīvi ir saņemti no tēta, un esmu bezgala pateicīga viņam par to. Viņš man iemācīja, kas ir pareizi un kas ir nepareizi, ka darbs jādara pēc labākās sirdsapziņas ar pilnu atdevi, ka jāciena visi cilvēki, jāmīl savi tuvinieki un Latvija. Citādi nezinu, kas esmu, kas būtu bez identitātes. Tētis bija, ir un būs mans varonis – visu manu mūžu. Viņš ir mans piemērs, kādam jābūt īstenam latvietim.

Džastīna Rubīna,

Rīgas Ilģuciema pamatskolas 8.a klase

Mans varonis šodien ir mana visforšākā un visstiprākā mamma. Viņa vienmēr ir blakus. Dara visu iespējamo un neiespējamo. Vienmēr cenšas, lai man būtu viss, par ko visvairāk sapņoju. Mums ir ļoti labas un draudzīgas attiecības. Mamma ir vislielākais atbalsts, jo katru reizi, kad jādodas uz skolu, mēs ejam kopā. Viņa ir man visu laiku blakus. Skolā mamma palīdz pārcelties uz liftu no viena stāva uz otru, mājās – ar dažādiem mājasdarbiem, kā arī visur aizved mani uz fizioterapijām. Ja ir nepieciešams, mamma kļūst pat par manu psihologu un spēj mani nomierināt un uzmundrināt.

Mans varonis ir mana mamma. Supermamma, kura nekad nepadodas.

Domeniks Bodrovs,

Liepājas Liedaga vidusskolas 6.b klase

Mans varonis ir ome. Jā, tev liekas, ka nav interesanti? Varbūt citas omes tikai skatās televizoru un ēd zupas, bet mana ome ir citāda. Vispār mana ome ir superīga! Es tev pastāstīšu.

Viņa atceras tos laikus, kad nebija elektrības un mācījās pie petrolejas lampas... ha, ha, ha! Nē, nē, viņa nemaz nav tik veca, lai atcerētos dinosaurus laikus. Ome prot dažādus darbus. Viņa man var palīdzēt tad, kad es kaut ko neprotu.

Daudzus gadus atpakaļ mūsu valsts cīnījās par neatkarību un brīvību. Tauta cīnījās uz barikādēm. Ome visu to ir redzējusi un piedalījies šajos pasākumos.

PULMA

Vladislavs Potins, Jēkabpils 2. vidusskolas 1.c klase

Ome ir aktīva, enerģiska, dzīvespriecīga, spēlē teātri, cep kūkas un pankūkas. Man vienmēr ir prieks pamosties un sasmaržot siltas pankūkas. Mums ar omi ir savi noslēpumi un savas blēņas. Piemēram, kad mamma domā, ka es guļu, mēs ar omi ēdam sviestmaizes un dzeram tēju gultā zem segas. Ome ir mīļa un brīžiem smieklīga.

Man ir ļoti paveicies, ka ome ir man bijusi blakus no piedzimšanas brīža. Cik es sevi atceros, viņa vienmēr ir bijusi ar mani. Man nekad nav bijis jāpaliek ar auklītēm.

Mana ome ir vislabākā pasaulē, viņa ir mans īstais varonis.

Kate Birzniece,

Briseles 2. Eiropas sākumskola, 10 gadi

odien mans varonis ir koks,
jo ar koku es dzīvoju un elpoju,
un palīdzu kokiem augt stipriem.
Koki ir mājvieta dzīvniekiem – pūcei
un dzenim.

Koki man palīdz mācīties, jo dod
papīra lapas,
un arī kļavas sulu mums dod.
Āboli man garšo, un koki tos izaudzē.
Un kastaņus, zīles dod koki –
vislielākās sēklas Latvijā!
Koki ir visos Latvijas māju pagalmos.
Es ceru, ka tu esi iestādījis koku.
Ja – ne, tad pasteidzies!

Georgs Beikulis,

Rīgas Angļu ģimnāzijas 4.d klase

Mūzika piedāvā priecāties, dejojot līdzī, smieties un pat raudāt.
[..] **M** [..]

Grupa „Bermudu Divstūris” ir mani varoņi šodien. 2011. gadā tika izveidots latviešu humoristiskā repa duets, viņi pieņēma pseidonīmus Biceps un Triceps. 2014. gadā izdeva albumu „Ballējam, neguļam” un ieguva gada balvu „Zelta Mikrofons” kategorijā „Labākais hip-hop vai deju mūzikas albums”.

Lielkoncertiem grupa „Bermudu Divstūris” izmanto animācijas un citas jaunākās mūsdienu tehnoloģijas, katru dziesmu veidojot kā atsevišķu performanci ar savu stāstu un specefektiem. Savus klausītājus populārā muzikālā apvienība „Bermudu Divstūris” iepriecināja ar patriotisku hitu – dziesmu „Sarkanbaltsarkanais”:

*„Sarkan balt sarkanais mastā plīvo
Redzi te letiņi, nav tiem līdzīgo
Sarkan balt sarkanais mastā plīvo
Pērkons, Daugava, saule mūsos dzīvo.”*

Jaunā dziesma ir veltījums Latvijai svētkos. Man arī šīs dziesmas patīk, tās prot aizkustināt un radīt pozitīvas emocijas.

Mūzikas gaumes visiem ir dažādas. Popmūzika ir visvairāk klausītais žanrs, bet reps un hiphops ir iecienīts jauniešu vidū.

Mūzikas žanri tiek attīstīti un attīstīsies, viss atkarīgs no pašiem jauniešiem.

Kristīne Lapacka,

Laucesas pamatskolas 8. klase

KAS IR TAVS VARONIS ŠODIEN?

MANS ŠODIENAS VARONIS IR MANS TĒTIS.
KĀPĒC ES TĒTI UZSKATU PAR SAVU VARONI ŠODIEN?

TĒTIS MANI ĒAU KOPŠ MĀZOTNES IR AUDZINĀJIS PATSTĀVĪGU
UN UZTICĒJIES MAN VISĀS DZĪVES SITUĀCIJĀS.

TĒTIS IR CĪNĪJIES AR DAUDZ EMOCIONĀLĀM PROBLĒMĀM,
BET PAPILDUS TĀH NEKAD NAV AIZHĪRSIS PAR MANI UN MANU BRĀLI.
FAKTĪSKI VARONIS IRTĒLS, KURŠ CĪNĀS PRET PROBLĒMĀM,
MANĀ GADĪBUMĀ TĒTIS CĪNĀS AR MUŠS, DARBĀ UN LĪTREIZ
PĀTS AR SEVI. VARONI NEBAIDĀS NE NO KĀ, LAI RADĪTU
PIEHĒRU, KA BAILES VAR PĀRVĀRĒT. MANS TĒTIS TOMĒR BAIDĀS
PARAUDĒT MAHMAU, ĒO BEZ MAHNAS ĢIHENĒ SABRUKTU EMOCIONĀLI.

DZĪVE PĀRMĀCA VARONUS,
AR MANU TĒTI NOTIKA
MANU TĒTI, LIĒKOT TAM
PROBLĒMAS. PĀTEICOTIES
VISU, KO VĒLĒJĀS, KĀD
KO MAN NOZĪMĒ

LAI TIE KĻŪTU ŠĒCĪGI.
TAS PĀTS. DZĪVE IR AUDZINĀJUSI
PĀRVĀRĒT DAUDZAS DZĪVES
TAM, MANS TĒTIS IR SASNIEDZIS
BIĒA MAZIŅŠ.
TĒTIS?

TĒTIS MAN NOZĪMĒ VISU, ĒO TĒTIS MANI IR URAUDZINĀJIS
UN PĀVADĪJIS LAIKU AR MANI. ĒS ESMU TĀDA, KĀDA ES ESMU,
PĀTEICOTIES VIŅAM. KĀD IZĀUGŠU LIĒLA, VĒLĒTOS BŪT TĀDA
KĀ VIŅŠ: PĪERĒMINĀTA, SAPROTOŠA, LABS PĀRAUGS, UZ KO RAUDĒTIES,
IZPĀLDZĒTĪGA, GUDRA, STĪPRA UN TĀ VARĒTU SAUKT UN SAUKT.

SAVAM TĒTĪM ES VARU UZTICĒT VISU, KĀS UZSĪRDS. ES PAT
UZSKATU TĒTI KĀ SAVU LABĀKO DRAUGU VAI KĀ VECĀKO BRĀLI, ĒO, KĀD
MAN NAV, AR KO PARUNĀT, TĒTIS UZKAUSA MANI UN DOD PADOMUS.

TĒTIS MANI ATBALSTA MANOS LĒMUMOS UN MOTĪVĒ NEPĀDOTIES PĪE
PĪRMĀS NEVEIKSMES.

SECIŅU, KA KATRĀ ĢIHENĒ IR ĒJĀBŪT TĒTĪM, KURU UZSKATA
PAR VARONI, LAI IR, UZ KO RAUDZĪTIES.

Pludmales volejbols ir komandu sporta veids. Šajā spēlē ir tikai divi spēlētāji un laukuma pamatne – smilšaina. Spēle parasti notiek pludmalē.

Toms Šmēdiņš ir latviešu pludmales volejbolists un mans varonis šodien. Viņš sāka trenēties astoņu gadu vecumā Kuldīgas sporta skolā. Grūtākais volejbolā ir atrast kopīgu valodu ar savu biedru, iemācīties spēlēt komandā. 2009. gadā Toms Šmēdiņš tika kronēts par Pludmales karali un ieguva Pludmales karaļa trofeju. Dueta biedrs Tomu Šmēdiņu raksturo, ka Toms ir mierīgs, līdzsvarots un izturīgs. Viņš prot koncentrēties spēlei un ir līderis, pieņem svarīgus lēmumus spēlēs.

Toms Šmēdiņš kopā ar savu partneri ir piedalījies dažāda mēroga sacensībās un ieguvis vairākas godalgotas vietas un medaļas. Viņš prot parādīt pārliecinošas un stabilas spēles. Sacensībās var redzēt ne tikai spēli, bet arī sportistu emocijas.

Toma Šmēdiņa vaļasprieks ir makšķerēšana, braucot ar laivu pa Ventu. Man arī patīk spēlēt volejbolu, īpaši vasarā, mēs spēlējam ar brāli vienā komandā – duetā.

Violeta Žodžika,

Laucesas pamatskolas 7. klase

[..] **M**ani sauc Marta Brante, un mans varonis šodien esmu es pati. Jā, bez mazākās iedomības dvesmas es varu apgalvot, ka esmu

varone. Zinu, ka būs vēlme izzināt manu pamatojumu šim apgalvojumam, tādēļ aicināšu jūs doties stāsta ceļojumā.

Esmu teju 13 gadus veca pusaudze, kura ar milzīgu cīņas un apņēmības sparu dodas pretī dzīves mērķiem un sapņiem. Atzišos – nav viegli mūsdienu pasaulē būt bērnam, pusaudzim, jauniešim. Ir jāiekaro sava vieta zem saules, ir jāparāda sevi un savas prasmes.

Viena no manām dzīves vērtībām ir izglītība, jo es uzskatu, ka ar izglītības palīdzību spēšu sasniegt iecerēto mērķi nākotnē – strādāt savā izvēlētajā profesijā. Jau no 1. klases katru mācību priekšmetu esmu apguvusi, sasniedzot vislabākos rezultātus. Mācību gada beigās esmu saņēmusi Zelta diplomus par teicamām un izcilām sekmēm mācībās. Skolotāju rosināta, esmu piedalījies dažādās olimpiādēs, konkursos, un esmu ieguvusi godalgotas vietas un atzinības arī valsts mērogā. Man patīk sacerēt dzejoļus, stāstus, rakstīt radošos darbus, zīmēt un sportot. Šogad es piepildīju savu ilgi loloto sapni – es kļuvu par skolēnu pašpārvaldes vadītāju. Tas man ir liels gods, jo esmu atbildīga par dažādu pasākumu rīkošanu skolā.

Apzinos, ka ar to vien nepietiek, lai sevi dēvētu par varoni, tādēļ atklāšu arī to, ka aktīvi iesaistos arī ārpusstundu aktivitātēs un pulciņos. Es deju tautisko deju kolektīvā, kopš es sevi atceros, deju ir mans aicinājums, mans emociju

piepildījums. Deja spēj mani aiznest citā pasaulē, bet, uzvelkot tautas tērpu, es sajūtos pilntiesīga savas tautas pārstāve, savas zemes, Latvijas, patriote. Esmu piedalījies Vispārējos latviešu Dziesmu un Deju svētkos, un uzskatu, ka tas ir liels pagodinājums, lepnums un emociju dziļums. Tas ir jāpiedzīvo ikvienam!

Deja un mūzika – mani šodienas vislielākie emociju piepildītāji. Es dziedu korī un apmeklēju arī mūzikas skolu, spēlēju klavieres. Godīgi sakot, ne jau vienmēr esmu ar prieku trenējies klavierspēlē, ir bijuši brīži, kad nesanāk, neizdodas. Birst asaras un gribas doties pa vieglāko ceļu – atkāpties. Un kas būtu tad? Es apzinos, ka katra grūtība mani padara par to Martu, kāda es vēlos būt nākotnē – neatlaidīga, mērķtiecīga un brīžam arī spītīga.

Varonis šodien bez cilvēcīgajām īpašībām, manuprāt, nav varonis. Ja es nebūtu tieši tāda, kāda esmu tagad – gudra, mīļa, jauka, jautra, atbildīga, godīga un pieklājīga –, tad mani nesauktu par Martu Branti. Mans stiprums un, nebaidos teikt, varoņa spēks slēpjas tajā, ka es esmu tāda, kāda esmu. Es sekoju savai sirdsbalsij, manu būtību atspoguļo teiciens „Nedari otram to, ko tu negribi, lai dara tev!”. Man ir daudz draugu, un mana skolotāja bieži vien saka, ka esmu klases labais gariņš.

Bet kāds gan varonis es būtu, ja man nebūtu manas ģimenes – mamma, tēta,

mazās māšas un brāļa? Viņi dod man spēku un pārliecību par sevi, emocionālajos brīžos allaž atbalsta un dod padomu.

Es ar sevi lepojos. Ne tikai ar labiem rezultātiem konkursos, bet arī ar padarītiem darbiem un labām domām. „Mazs cinītis gāž lielu vezumu,” – tieši šis latviešu sakāmvārds raksturo mani – Martu!

Mans stāsta ceļojums ir galā, taču es ceru, ka kādam lasītājam tas rosinās domāt, ka mēs katrs varam kļūt par varoņiem šodien, rīt vai parīt, ir jātic sev un labajam sev apkārt!

Marta Brante,

*Dāvja Ozoliņa Apes pamatskolas
7. klase*

Mans varonis ir mans suns Čarlijs. Viņš mūsu ģimenē ir jau divus gadus.

Kādu dienu mamma prasīja man izvest suni, es sagatavojos un mēs gājām uz parku pie mājām. Kad kādas desmit minūtes bijām pastaigājuši, satikām citu suni. Čarlijs bija priecīgs satikt citu suni un paspēlēties ar to. Tad atnāca vēl viens suns, viņš izskatījās dusmīgs. Čarlijs mazliet paspēlējās ar viņu. Tad dusmīgais suns skrēja pie manis un gribēja man iekost. Čarlijs arī skrēja un uzlēca tam virsū. Suņa saimnieks par to neatvainojās un neko neteica, šāda rīcība bija ļoti slikta.

Es nobijos, bet Čarlijs mani izglāba no kodiena. Saimnieks ar dusmīgo suni aizgāja, un arī mēs ar Čarliju devāmies

mājās. Manuprāt, saimniekiem vajadzētu iemācīt saviem suņiem neko negrauzt un atvainoties citiem, ja kaut kas tomēr atgadās.

Emils Bēcis,

Briseles 1. Eiropas skolas 5. klase

Mans varonis ir mans tētis. Viņš ir vislabākais tētis pasaulē.

Ja es tieku nepatikšanās, tētis man palīdzēs. Ja es kaut ko nesaprotu, tētis man palīdzēs. Ja man kaut kas nesanāks, tētis man palīdzēs. Ja es kaut ko nesaprotu, tētis nāk man palīgā. Dažreiz es domāju, ka mans tētis zina visu.

Kad izaugšu, es vēlos būt kā mans tētis. Es vienmēr un visur mēģinu izpalīdzēt, lai pats kļūtu labāks.

Artis Kuzmins,

Briseles 1. Eiropas skolas 5. klase

Mani sauc Madara, un mani varoņi ir mani vecāki.

Reiz man naktī sāka sāpēt kāja. Vecāki pamodās un man uz kājas uzlika slapju, vēsu dvieļi. Viņi sameklēja zāles un iedeva tās man. Es pēc kāda brīža jutos labāk. Es šajā situācijā nevarētu tikt galā viena pati, jo nezinātu, kuras zāles man vajag ņemt.

Madara Milta,

Briseles 1. Eiropas skolas 5. klase

Mans varonis, kas viņš ir? Vai tas ir kāds slavens cilvēks? Vai varbūt māmiņa, kas katru rītu modina mani? Varbūt tētis, kas vienmēr man pajautā, kā gāja, ko labu darīju, piedzīvoju, ko jaunu iemācījos? Varbūt mans šodienas varonis ir mana vecvecmāmiņa, jo viņa ir tik daudz ko pieredzējusi, viņai ir tik plaša un mīļa sirds. Vai kāds no maniem tuviniekiem ir varonis? Man jā, jo viņi ir mīļākie un labākie!

Mans šodienas varonis esmu es pati. Kad biju mazāka, es gribēju līdzināties kādai slavenai dziedātājai, bet tagad domāju, vai vispār to vēlos. Mēs visu redzam no ārienes, cik jauki slavenības atpūšas, cik skaisti viņiem tērpi, bet mēs nezinām, kāda ir viņu iekšējā pasaule, raksturi, attieksme pret līdzcilvēkiem.

Es gribu savu dzīvi veidot, ņemot no katra man tuva cilvēka kādu labu un sirdi sildošu īpašību. No māmiņas un tēta varētu ņemt mīlestību, kas plūst no viņiem un sasilda mūs – trīs māsiņas. No savām lieliskajām māsām mantotu atbalstu un cieņu. No abām vecmāmiņām un vectētiņiem vēlētos iegūt mieru, gaišumu un siltumu. No vecvecmāmiņas gribētu piedzīvojumu garu, kas joprojām nepazūd. No krustvecākiem vēlos ņemt viņu optimismu, prieku un smieklus. No saviem skolotājiem – dzīves gudrības, mūžīgo dzinējspēku un gandarījumu par padarīto. No brālēniem un māsīcām iedrošinājumu – neapstāties pie sasniegtā, bet izvirzīt aizvien jaunus mērķus.

Es saprotu, ka man nevajag to perfekto varoni no žurnāla vāka, kam līdzināties! Es gribu līdzināties tikai un vienīgi sev, augt par labu cilvēku. Zinu, ka ne visus mērķus var sasniegt, bet censties to darīt arī ir pakāpiens uz augšu.

Estere Keita Licīte,

Taurupes pamatskolas 8. klase

Man uz šo jautājumu nebija grūti atbildēt. Par savu varoni es uzskatu mūsu Kungu Jēzu Kristu. Sevi es uzskatu par ticīgu cilvēku, kuram reliģija ieņem nozīmīgu lomu dzīvē. Man šī ticība nav tikai cerība uz mūžīgo dzīvi vai kalpošana Dievam, bet arī kļūšana par labāku cilvēku, mācīšanās mīlēt līdzcilvēkus un valsti. Es negribu piespiest citiem ticēt, bet gan mudināt ieklausīties un paņemt kaut daļu no Jēzus mācības.

Es uzskatu, ka Dievam ir liela nozīme ne tikai manā dzīvē, bet arī visā Latvijas tapšanā. Piemēram, pabraukājot pa Latviju, īpaši Latgali, var redzēt skaistas baznīcas gandrīz katrā pagastā un citas svētas vietas. Lai gan latvieši ir sadrumstaloti kristīgajā ticībā – katolji, luterāņi un pareizticīgie –, tomēr tic Jēzum. Ne velti mūsu himnas pirmie vārdi ir „Dievs, svētī Latviju!”. Tā ir lūgšana Dievam, lai viņš dāvā mums zemi un palīdz pār to saimniekot. Pierādījums latviešu ticībai ir arī zemnieku došanās uz tālām zemēm, pat uz Brazīliju, lai sludinātu Dieva vārdu 19. gadsimta otrajā pusē.

Savu ticību Dievam un Jēzum es uzskatu kā brīnumu, jo nāku no ģimenes, kura uz baznīcu neiet un nav pārāk ticīga. Lai gan Bībeles stāsti mani jau no agras bērnības ir ieinteresējuši, es ar Jēzu tuvāk iepazīnos tikai 5. klasē, kad vietējais mācītājs manī iesēja ticības sēklu. Es uzreiz teicu mammai, ka iestāšos svētdienas skolā. Ne mirkli nenožēloju par savu ticību, jo, ejot uz baznīcu, es sajūtu pilnīgu sirdsmieru, spēju izlauzties no ikdienas steigas un pasaules haosa. Protams, ne vienmēr man sanāk izpildīt Jēzus mācību – mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu, bet es cenšos un ar laiku kļūstu labāks kristietis un cilvēks. Ja es kādreiz grēkoju, Jēzus mani nepamet un vienmēr gaida atpakaļ, un ne tikai mani, bet arī visus, tāpēc viņš ir mans varonis. [..]

Kristaps Vilks,

*Rīgas Valsts 2. ģimnāzijas
12.d klase*

Vērojot notikumus pasaulē un mūsu valstī, manī ir izveidojusies pārliecība, ka mans varonis ir latviešu tauta.

Kāpēc tā? Kas tad ir varonis? Varonis sargā un ir gatavs iet bojā, lai aizstāvētu noteiktas vērtības un ideālus. Latvieši ir piedzīvojuši daudzus dažādus pārbaudījumus – svešinieku iebrukumus, cīņu par brīvību, tautas varas ierobežojumus, okupāciju, deportācijas un vairākas citas sociālās un ekonomiskās krīzes, taču šīs grūtības nav apturējušas, un

domāju, ka arī turpmāk neapturēs nosargāt tautai savas vērtības un ideālus. Jo mēs kā tauta protam salikt galvas kopā un atrast risinājumu vislielākajos sarežģījumos. Trīs tautas atmodas ir apliecinājums tās gara stiprumam un varoņspēkam. Tāpēc ar nepacietību gaidu 18. novembri, lai atkārtoti mēs visi izjustu vienotības sajūtu. Kaut arī mēs nezinām viens otru, mēs tāpat esam „viens par visiem, visi par vienu”.

Tautas varoņspēks ir jaušams arī mūsu izcilajos cilvēkos, jo, neraugoties uz mūsu mazo skaitu, mēs varam sasniegt lieliskus rezultātus starptautiskā mērogā. Mūsu sportisti, mākslinieki, uzņēmēji un zinātnieki ir ieguvuši slavu un atzinību pasaulē. Latvieši ir izpelņījušies cieņū un respektu ar savu pārsteidzošo izturību, sportisko cīņas sparū, māksliniecisko talantu, izcilību zinātnē un vienkāršo, bet dziļo filozofisko skatījumu uz dzīvi.

Turklāt latviešu tauta ir mana varone šodien, tāpēc ka mēs esam arī spēcīga un vienota tauta. Neskatoties uz mūsu dažādajiem uzskatiem un domstarpībām, mēs spējam sapulcēties kopā, lai rūpētos par savām ģimenēm un sabiedrību. Spējam būt līdzcietīgi un atbalstoši, kad nepieciešams sagādāt līdzekļus slimībās, kara šausmās un sadzīviskās grūtībās nonākušiem ļaudīm, sniedzot palīdzīgu roku, neprasot pateicību, bet vienkārši priecājoties, ka esam spējuši darīt labu.

Tādējādi, izsakot savu pateicību un lepmumu par savas tautas spēku, es

nosaucu latviešu tautu par savu varoni šodien. Mūsu izturība, neatlaidība un cieņa pret savu kultūru un identitāti, ko apliecina Dziesmu un deju svētku fenomens, gadiem nedziestošā Jāņuguns, bagātais folkloras pūrs un vēl daudzi citi tautas gara mantu krājumi iedvesmo un motivē daudzus pasaules iedzīvotājus.

Latviešu tauta ir pierādījusi savu spēku un varonību tautas pastāvēšanai kritiskos brīžos un ir pelnījusi nostāties līdzās citiem lielajiem pasaulē.

Keita Nikola Silova,
Valmieras 2. vidusskolas 10. klase

Dievs radīja pasauli un slēdza vienošanos ar cilvēku, deva tam zemi. Cilvēks apsoliya to kopt un sargāt, ģimeni mīlēt un godāt, ar gudru ziņu dzīvot un tālus ceļus iet. Cilvēks stāvēja ar kājām uz zemes un sajuta, kā tā runā ar viņu. Caur saknēm un lapotnēm auga koki. Viss bija vienots – cilvēks un zeme. Cilvēks bija sācis no mazumiņa, no pilnīgi baltas lapas, kad vēl nebija noticis nekas. Tāds darinātājs viņš bija un ir vēl tagad. Vai pamanām, kā viss top? Kā top dzīve – pa kalniem un lejām, un kā top personība? Vai katram ir kāds šodienas varonis, kur smelties dzīves gudrības? Noteikti ir!

Cilvēki jautā, kas ir mīlestība? Es uzreiz saredzu savas mamma seju. Cilvēku, kas devis man vārdu un dzīvību. Mana mamma vienmēr tic, ka es varu

būt gan princese, gan māksliniece, gan pavāre vai arī vēl kas cits. Viņa zina, ka spēju uzveikt lielus kalnus. Viņa ir ielikusi manus dzīves pamatus, uz kā es stāvu, un ir mana dvēseles inženiere. Mamma vienmēr piepilda mūsmājas ar mīlestību, prieku un dzīves gudrībām. Tāpēc es jūtu, ka vislabākā mīlestība ir tā, kas piepilda dvēseli, kas liek cilvēkam sniegties arvien tālāk, kas iededzina uguni sirdī un ienes mieru prātā. Tas ir tas, ko mana mamma man ir devusi, tas ir tas, par ko es viņai būšu mūžam pateicīga.

Mana mamma reiz teica, ka no tumsas nav jābaidās, no nekā nekad nav jābaidās. Visstiprākais cilvēks ir tas, kurš nebaidās veidot savu dzīvi pats. Citi cilvēki dažreiz saka, ko darīt, ko nedarīt, kā justies, kā uzvesties. Tomēr manas domas nav citu domas, un citu ceļi nav mani ceļi. Es vēlos nomest bailes kā mēteli un radīt savu ceļu, sekot savai sirdij, ticēt sev un uzticēties cilvēkiem, kas mani nesavtīgi mīl. Runājot ar mammu, manī ieviešas pārdabisks miers. Tādu mieru pasaulē neviens cits nevar dot. Mana mamma ir mana vislielākā varone, kurai līdzīga es visvairāk vēlos kļūt.

Es domāju, nonāku pie sapratnes, pie saknēm, pie klusuma, pie miera. Tikai klusumā var sadzirdēt un mierā saredzēt. Es ļaujos laikam, jo zinu, ka viss ir pārejošs – no nakts līdz dienai, no vasaras līdz ziemei, no bēdām līdz priekam, no tukšuma līdz pilnībai. Debesis zemē un

zeme debesīs. Es nepārtraukti veidoju sevi un lepojos ar savu mīlo mammu. Mēs visi, cilvēki, gūstam neizmēramu spēku no saviem varoņiem, un tas ir daudz!

Anna Drazdovska,

*Jūrmalas valstspilsētas Majoru
vidusskolas 9. klase*

Šobrīd uzskatu, ka mans varonis ir Kristaps Neretnieks. Viņš ir stiprākais un pazīstamākais jātnieks no Latvijas.

Es sāku nodarboties ar jāšanas sportu pirms vairākiem gadiem. Es vēlos turpināt cītīgi trenēties, lai kādu dienu varētu līdzināties jāšanas sportā Kristapam. Viņš ir vienīgais jātnieks no Latvijas, kurš ir piedalījies olimpiskajās spēlēs. Olimpiskajās spēlēs Kristaps jāja ar zirgu, kuru sauc Valūrs. Protams, viņš sporto arī ar vairākiem citiem zirgiem. Jātnieka mīļākais zirgs ir Moon Ray.

Oktobrī mēs ar ģimeni un draugiem bijām zirgu šovā – Tallinā. Tur piedalījās arī Kristaps Neretnieks, kā arī vairāki citi latvieši. Šajās sacensībās Kristaps neieguva galveno balvu, taču viņš kopā ar zirgu Jupiters uzvarēja 40 metru maršrutā.

Ļoti labi zinu – kad izaugšu, es gribēšu sev daudz zirgu! Es vēlos turpināt jāt, gūt panākumus, piedalīties olimpiādēs, kā to dara Kristaps Neretnieks!

Magdalēna Meinuze,

Aizkraukles novada vidusskolas 3.a klase

Pati sev esi varone – kuģa stūrmane, iedvesmas avots un spēcīgais plecs. Esi pati kā Jūras, Meža un Vēja māte. Esi pati kā siksta, neatlaidīga un pašvērtīga latviete.

Kāpēc man būtu nepieciešams varonis? Mans varonis ir mana iztēle, kura spēj savienot neiedomājamo. Fantāzijai dodu vaļu – tā rodas grandiozi mērķi, kuri apkārtējiem šķiet neiespējami. Taču manī ir dzinulis sasniegt mērķi, kuru esmu iedomājusies, ticu, ka sapņi piepildās, un tiecos tos realizēt. Bet kā iztēloto sasniegt? Veidoju plānu, kā soli pa soli no pamata uzkāpt līdz virsotnei, taču vārgulim un nikuļotājam tas nebūs pa spēkam. Tādēļ mans sīkstums, neatlaidība un patmīlība ir kā niecīgs akmentīņš pērles gliemežvākā, kurš gadu gaitā mani gan slīpē, gan grauž, līdz kļūstu par spodu, spēcīgu, vērtīgu pērli. Un ir tapusi personība: es – savas dzīves stūrmane, iedvesmas avots un arī spēcīgais kamiesis, kas sasniedz iztēloto. Kas man ir iztēle, ja varu sasniegt iedomāto?

Ikkatrs esam varonis no pagātnes, tagadnes vai pat iedomātās nākotnes. Vienīgais, kas mūs atšķir, – iztēles plašums un iekšējā dzinulja spēks.

Kate Birzgale,

*Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas
12. komercklase*

Palīdzēt citiem bieži vien ir daudz vienkāršāk nekā sev.

Kādu dienu mamma paziņoja, ka pie mums ieradīsies apmaiņas skolnieks,

kas paliks manā istabā uz nedēļu. To padzirdot, es iztīrīju istabu kā vēl nekad. Katrs dziļākais stūritis bija izlaizīts tik cītīgi, ka pat nebija palicis ne vēsts ne no viena putekliša vai gruzīša. Mantas skapjos tika izrevidētas un pārkārtotas. Istaba bija piedzimis no jauna. Vienas dienas laikā.

Man radās jautājums. Kāpēc cilvēki ir spējīgi un dabiski gatavi pierādīt sevi no labākās puses citiem, bet paši sev bieži vien ne? Cilvēks alkst būt lietderīgs, pamanīts un vēlas sajust, ka tiek novērtēts. Taču kāpēc gan nevarētu pats cilvēks pierādīt sevi no labākās puses nākotnes sev?

No rīta pieceļoties, uzreiz sakārtoju istabu un gultu, lai nākotnes es, kas pēc garās dienas būs nogurusi, varētu mierīgi uzreiz ienākt tīrā istabā un nebūtu jāuztraucas par tās kārtošanu. Cilvēki vēlas būt varoņi citu stāstos, bet aizmirst būt paši savā stāstā. Turklāt es dzīvoju vienu dzīvi, un to izniekot būtu grēks. Tāpēc mans varonis ir pagātnes es, kas izdara izvēles nākotnes labā. Palīdzēt sev cilvēki bieži vien piemirst. Lai sniegtu pozitīvu enerģiju citiem, ir jāsāk ar sevi, lai neizdegtu.

Nav viegli būt varonim paša stāstā, bet, neparūpējoties par sevi, ir grūti būt paraugam citu cilvēku dzīvē. Cits nevar aizvest kādu citu tālāk par to, kur pats ir aizgājis un atrodas.

Viktorija Laura Vītola,

*Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas
12. komercklase*

“ Mēs tagad esam brīvi,
un brīvība ir un paliek mūsu kultūras
vērtība. Nenovēdesim brīvību par zemu!
Mūsu nāudas ir mūsu pašu, bet
mūsu sēmes arī ir
tīrai mūsu pašu ”

Veronika Kulačkovska, Rīgas Dizaina un mākslas vidusskolas 1. kurss

Kādas baltas daudzdzīvokļu mājas ēnā čaukst bērzu lapas. Ir oktobris. +14 °C. Pa ielu pastaigājas sieviete ar mazu zēnu, meiteni, bērnu ratiņiem un raibu šuneli.

Uzaugot mani bieži vien pieskatīja māsa. 20 gadu vecumā, kad gribas izbaudīt jauniešu dzīvi, māasai vajadzēja auklēt daudz mazāku māsu.

Pēc Labklājības ministrijas datiem, 2020. gadā Latvijā tika adoptēti 144 bērni. Divi no tiem – zēns un meitene – māsas ģimenē. Šogad viņiem pievienojās arī maza māsiņa. Mana māsa ir apņēmīgākais cilvēks, ko zinu. Ja viņa pieņem lēmumu, ir grūti atrunāt. Māsas sapnis bija bērni, taču bērnu sapnis bija ģimene. Cik bieži ir iespējams piepildīt citam cita sapņus, kad tā ir vienkārši kopā būšana?

Pūš vējš, sieviete pavelk cepuri zemāk uz ausīm un ierušina bērniņu ratos siltajā segā. Bērni uzvelk cimdus un turpina skriet un mētāt lapas. Idilliski, vai ne? Varoņi ir cilvēki, kas turpina sapņot un piepilda savus sapņus. Mana māsa ir mana varone šodien un vienmēr.

Santa Linda Kalvāne,
Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas
12. klase

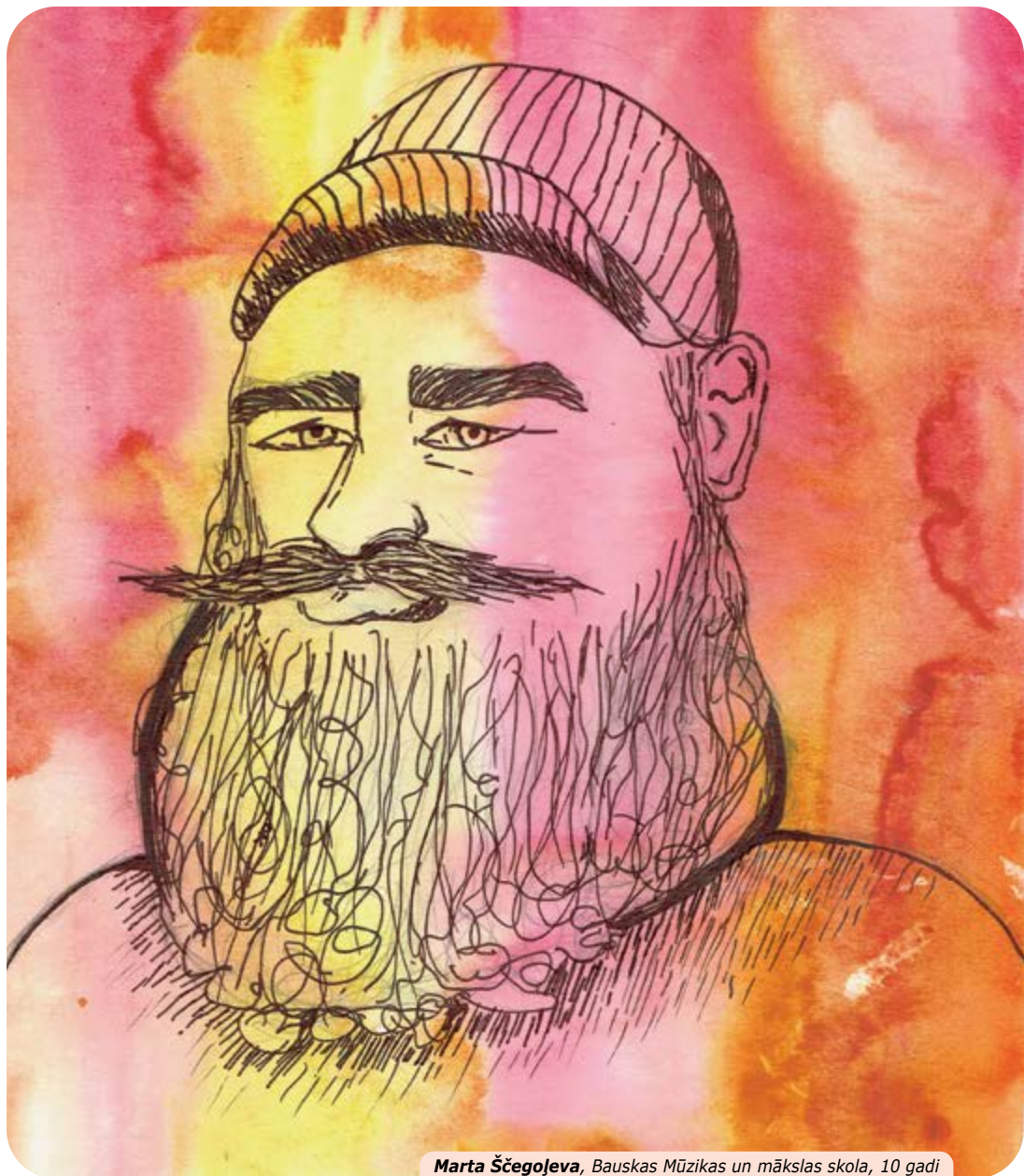
S tarp apgleznotām papīra strēmelēm un noputējušiem albuma vākiem pēdējais vakara saulesstars apspīdēja melnbaltu fotogrāfiju, kas gozējās sekcijas

putekļos. Mani pārņēma jautājumu vētra par noplukušo pēckara fotogrāfiju – kas ir attēlā redzamais cilvēks un glezna viņa rokās? Tieši pirms septiņiem gadiem mani aizrāva mana vecvectēva Dominika dzīvesstāsts.

Kad pienāca tumšie kara gadi, bijušajam Līvānu policistu vadītājam pienāca vēsts par izsūtīšanu uz Sibīriju. Glābjot savu dzīvību, ar dažām monētām izdilušajās kabatās viņš devās pāri Atlantijas okeāna plašumiem uz jaunajām mājām – Kanādu. Pasaules tālēs vientulība un bailes bija kā ēna, kas sekoja viņam ik uz soļa. Vienīgie draugi svešajā zemē bija tikai akrila krāsās izmirkušās otas un saullēkta glāsti rītausmā. Iemūžinātā glezna fotogrāfijā ir tikai daļa no tūkstoš mākslas darbiem, kas tika pārdoti Kanādas ielās, lai nopelnītu sev iztiku. Viņam dzīslās plūda drosme un pašpārliecinātība. Mans vecvectēvs bija kā gājputns, kurš neatgriezās dzimtenē, tomēr asinis vienmēr saglabāja latvieša garu.

Melnbaltais attēls, kurš pavisam nesen gozējās sekcijas putekļos, tagad saldi dus manā priekšā un atgādina par uzticību sev pat vientulības brīžos. Caur vecvectēva stāstu es rodu spēku rīkoties un nešaubīties par sevi, kad bailes, neizlēmība ņem virsroku.

Elīna Vutnāne,
Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas
11. klase

Marta Ščegojeva, Bauskas Mūzikas un mākslas skola, 10 gadi

Kas īsti ir varonis?

Vai cilvēks, kas cauri valstij patriotismu nes?
Vai cilvēks, kam spīdīgs kronis?
Vai cilvēks, kurš maina citu dzīves?

Šodien mans varonis ir literāts:
Rainis, Kronvalds, Ziedonis.
Cilvēks, kura dēļ spēj izteikties mans prāts,
Kura dēļ šajā latviešu valodā
saprostams viss.

Burts pie burta,
Vārds pie vārda,
Tā mūsu valoda tiek apburta,
Un latviešiem top sava valoda.

Mans varonis dāvāja cilvēkiem to,
Ko tagad sagrauj un posta.
Tagad pienācis mans laiks sargāt celto,
Lai nākamajiem arī būtu šī brīvības josta.

Marta Liepiņa,
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija

Mans varonis šodien ir mana skolotāja Ilze Žimante.
Viņa man māca būt gudrai un zinošai visās jomās, lai es dzīvē varu sasniegt savus mērķus. Viņa par mums rūpējas visu laiku. Mēs bieži braucam izzinošās ekskursijās. Pateicoties skolotājas talantam, mūsu skolēni ir draudzīgi, izpalīdzīgi, pieklājīgi.

Skolotāja saka: „Mēs esam kā viens vesels ābols, nešķīrāmi un nedalāmi, priekos un bēdās!”

Viņa ir tik gādīga par mums kā par maziem cāļiņiem, kuri jāizved lielajā dzīvē.

Patrīcija Markova,
Liepājas Centra sākumskolas
2.c klase

Mans varonis šodien ir mans tētis.
Viņš vienmēr man ir blakus gan priekos, gan bēdās.

Viņš man iemācīja, ka, galvenais, ir jāprot mīlēt savu ģimeni un Latviju.

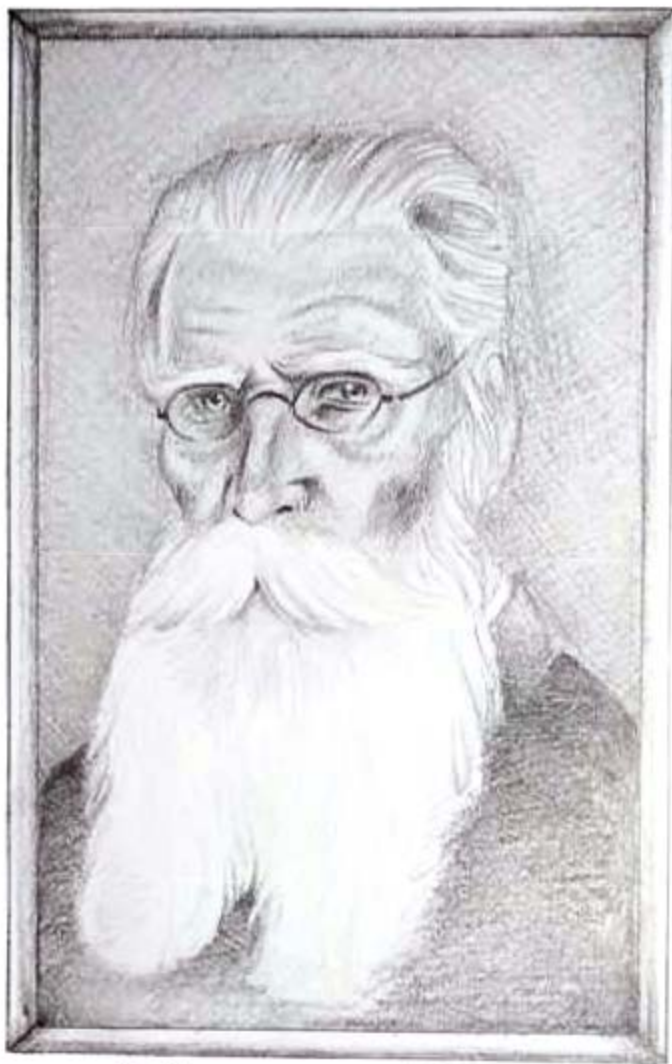
Mans tētis ir no Argentīnas, bet jau daudzus gadus dzīvo Latvijā. Viņš ir futbola treneris. Tētis saka, ka Latvija tagad ir viņa valsts, jo šeit viņš dzīvo ar savu ģimeni un strādā pēc labākās sirdsapziņas. Viņš jau ir iemācījies latviski runāt.

Mans tētis agrāk bija ļoti labs futbolists un spēlēja Eiropas kausa spēlēs. Katru dienu no viņa mācos mīlestību pret darbu. Man tās ir mācības. Pats galvenais, mans tētis man palīdz grūtos brīžos. Kad es kaut ko pārdzīvoju, viņš man liek pasmaidīt par kādu jautru joku vai smaidu.

Ir jādara citiem cilvēkiem labu, tad viss atgriezīsies pie Tevis!

„Latvija sākas no Tevis!” tā saka tētis.

Frančeska Torresa,
Liepājas Centra sākumskolas
2.c klase

Krišjānis Barons

Māra Ikauniece, Rīgas Dizaina un mākslas vidusskolas 1. kurss

Vēlos jums pastāstīt par savu tēti. Viņš ir sirds dakteris Liepājā. Mans tētis ir Varonis ar lielo burtu, jo viņš ir izglābis tik daudziem cilvēkiem dzīvības, ka pat nevar saskaitīt.

Mans varonis glābj visas sirdis – gan labās, gan ne tik labas. Tētis saka, galvenais, ka cilvēks paliek dzīvs un neaizmirst pateikties par viņa varoņdarbu. Turklāt, es pačukstēju, viņš nesaka, ka ir izdarījis varoņdarbu, bet tas ir viņa pienākums, mīlestības darbiņš.

Mans tētis ir ne tikai ārsts, viņš nodarbojas arī ar sportu. Kad mums ir garākas brīvdienas, mēs braucam apskatīt mūsu skaisto Latviju. Nekur nav tik skaisti kā pašu zemē!

Es varētu daudz stāstīt par savu tēti, viņa varoņdarbi nav aprakstāmi pat visbiežākajā grāmatā. Tomēr mans sapnis ir kādreiz uzrakstīt grāmatu par savu tēti.

Katrina Gāliņa,

*Liepājas Centra sākumskolas
2.c klase*

Kādu dienu ome ar opi gribēja iegādāties suni. Internetā ieraudzīja sludinājumu un brauca pakaļ mazajam kucēnam. Es kucēnu nosaucu par Dino Podžūnu Kozlovu. Dino ir mīļš, bailīgs, ruds, ar līkām ķepiņām un žokļa defektu.

Dino izrādījās mazs, slims kucēns. Mēs viņu izārstējām. Pēc ilgās ārstēšanās Dino tik un tā palika par mīlošu, dzīvespriecīgu

suņuku, kurš mani sagaida, apskrienot apļus ar izoperētajām ķepiņām. Es ar viņu spēlēju ķerenes, ejam pastaigāties. Dino no manām rokām čiepj saldumus. Dino patīk zem žoga rakt bedres un skriet prom, un tad mēs kopā meklējam. Ar manu varoni garlaicīgi nav.

Es esmu ļoti laimīga, ka Dino ir ar mums. Mūsu pasaulē slimos neviens negrib. Mana ome paņēma šo mazu bumbulīti, kurš šajā pasaulē neizdzīvotu. Citiem es iesaku ģemt slimos dzīvnieciņus un izārstēt. Visi grib dzīvot mīlestībā. Dino ir mans varonis, jo izturēja sāpes, kas viņam bija nodarītas agrāk.

Mīlēsim savus mazos draudziņus. Nedarīsim tiem pāri, jo viņi nemāk pateikt un sevi aizsargāt!

Arīna Kozlova,

Jēkabpils 2. vidusskolas 3. klase

Mans varonis nav apmetnī tērpts krustnesis vai cilvēks ar pārcilvēciskām spējām. Mans varonis nevalkā apmetni, un tam nepiemīt ārkārtējs spēks, bet viņas mīlestība, atbalsts un dzīvesprieks manās acīs padara viņu par varoni. Kad es izdzirdu vārdu „varonis”, es iztelojos savu mammu. Viņa iemieso manas dzīves varoņa būtību kopš bērnības, kad ienācu šajā pasaulē. Viņa ir manas ikdienas dzīves neapdziedātā varone, kas mani veidojusi par tādu cilvēku, kāds esmu šodien.

Viena no īpašībām, kas manu mammu padara par varoni, ir viņas mīlestība. Viņa vienmēr par prioritāti izvirzīs savas ģimenes vajadzības un labklājību. Viņas darbi man ir iemācījuši mīlestības patieso nozīmi manā dzīvē. Pēc grūti pavadītas dienas es parasti atgriežos mājās ar nogurumu acīs, tomēr, kad atveru mājas durvis, mani tur sagaida tās pazīstamās rokas, pazīstamās smaržas un tik labi zināmais, siltais smaidis, kas spēj radīt sauli lietainās dienās. Tas ir viņas apskāvienu siltums, viņas vārdu maigums un neizteiktā sapratne, kas dod man spēku brīžos, kad savas jūras dziļumos krastu ieraudzīt vairs nav iespējams. Un šie ir tie īpašie mirkļi, kuros saprotu, ka neviens cits šajā pasaulē mani nemīl vairāk par manu mammu.

Papildus savai mīlestībai mana mamma ir mans lielākais atbalsts. Pasaulē, kas ir pilna ar nenoteiktību un izaicinājumiem, viņas nelokāmais atbalsts ir pastāvīgs spēka un mierinājuma avots. No manas bērnības visnenākajām atmiņām līdz šim brīdim mana mamma vienmēr ir bijusi man līdzās un uzmundrinājusi mani visos manos centienos. Neatkarīgi no tā, vai tā bija nervus kutinošā pirmā skolas diena vai trauksmainie mirkļi pirms lielā eksāmena, viņas nomierinošā klātbūtne un atbalsts ir bijis mans spēka akmens. Viņas ticība manām spējām ir bijusi daudzu manu sasniegumu dzinējspēks, mudinot mani sasniegt zvaigznes, kuras man liekas neizsniedzamas.

Manam varonim piemīt ne tikai īpašas spējas izstarot mīlestību un atbalstu uz katra soļa, bet arī spožs dzīvesprieks, kas izgaismo pat visdrūmākās dzīves dienas. Viens no visievērojamākajiem manas mammas dzīvesprieka aspektiem ir viņas spēja atrast skaistumu ikdienišķajā dzīvē. Viņa pārvērš ikdienišķās aktivitātes sajūsmas pilnos mirkļos, rotaļīguma sajūtu iepludinot visparastākajos darbos. Tas, kā viņa ikdienišķu vakaru pārvērš spontānā deju ballītē viesistabā vai atrod prieku lietūs lāses ritmā uz loga rūs, liecina par viņas unikālo spēju rast prieku no vienkāršākajiem mirkļiem. No brīža, kad viņa pamostas, līdz brīdim, kad viņa novēl man arlabunakti, mana mamma izstaro nenoliedzamu prieku par katru mirkli. Neatkarīgi no tā, vai tas ir vienkāršs prieks malkot rīta kafiju, tīrīt māju vai sirsnīgi smieties ar draugiem un ģimeni, viņa pieiet dzīvei ar patiesu atzinību par tās skaistumu. Viņas smiekli ir melodija, kas piepilda mūsu mājas ar siltumu, un šis ir viņas laimes spogulis. Tā ir skaņa, kas acumirkli spēj uzlabot manu garastāvokli un rada vidi, kurā ikviens jūtas apskauts ar prieku. Manas mammas dzīvesprieks ir ļoti ietekmējis manu skatījumu uz dzīvi. Redzot viņas smaidu, tieši tas man ir iemācījis novērtēt skaistumu katrā mirklī, atrast laimi ceļojumā, nevis koncentrēties uz galamērķi. Viņas piemērs iedrošina mani pieiet dzīvei ar vieglu sirdi un izbaudīt mirkli.

Noslēgumā jāsaka, ka mana mamma nav tikai manas bērnības varone; viņa ir manas šodienas un katras dienas varone. Viņas mīlestība, prieks un atbalsts ir pavedieni, kas saista manas dzīves audeklu. Ņemot no viņas piemēru, es sapratu, ka varoni nenosaka lieli žesti, pārcilvēcisks spēks vai sarkans apmetnis, bet gan klusi, mazi drosmes, mīlestības un iedrošinājuma pilni čuksti. Ejot pa dzīves kalniem, es nēsāju līdzī savas mammas varonības neizdzēšamo nospiedumu, karti, kas veido manu ceļojumu ar mīlestību, prieku un nelokāmu atbalstu.

Samanta Virse,

Rūjienas vidusskolas 12. klase

Kad man bija aptuveni 12 gadu, man bieži kāds jautāja: „Līva, kāpēc tu dziedī folkloras kopā, dejo tautas dejas un tik nopietni uztver katru svētku dienu?” Tobrīd man atbildes vēl nebija, taču tagad zinu – tas ir manu varoņu dēļ.

Esmu uzaugusi ļoti patriotiskā ģimenē. Vienas no pirmajām bērnības atmiņām man ir tēva stāsti un atmiņas par piedzīvoto barikādēs, pirmdienu mēģinājumi tautas dejās, tautasdziesmas kopā ar vecmammu un brāļa nemitīgās

sarunas par strēlniekiem. Protams, tajā laikā es neklausījos, bet, gadiem ejot, arī mani pārņēma interese par to, kā un kāpēc es dzīvoju šādi? Brīvā un demokrātiskā valstī, kurā es varu būt es pati. Atceroties tēva un mātes stāstus par pagātņi, mūsu dzīves atšķiras.

Internetā lasīt par vēsturi man nešķīta pareizi, tāpēc devos pie zinošākā cilvēka, ko zinu, – pie brāļa. Pēc pāris sviestmaizēm, simtiem jautājumu un vairāku stundu sarunām liela daļa no maniem jautājumiem bija atbildēti. Es sapratu pašu svarīgāko – savas tautas vēsturi, kas ir mani varoņi. Mani varoņi ir tie, kas par šo zemi atdeva savu dzīvību, kas nebaidījās iet pretī nezināmajam, tie, kuru dēļ es dzīvoju brīvā valstī.

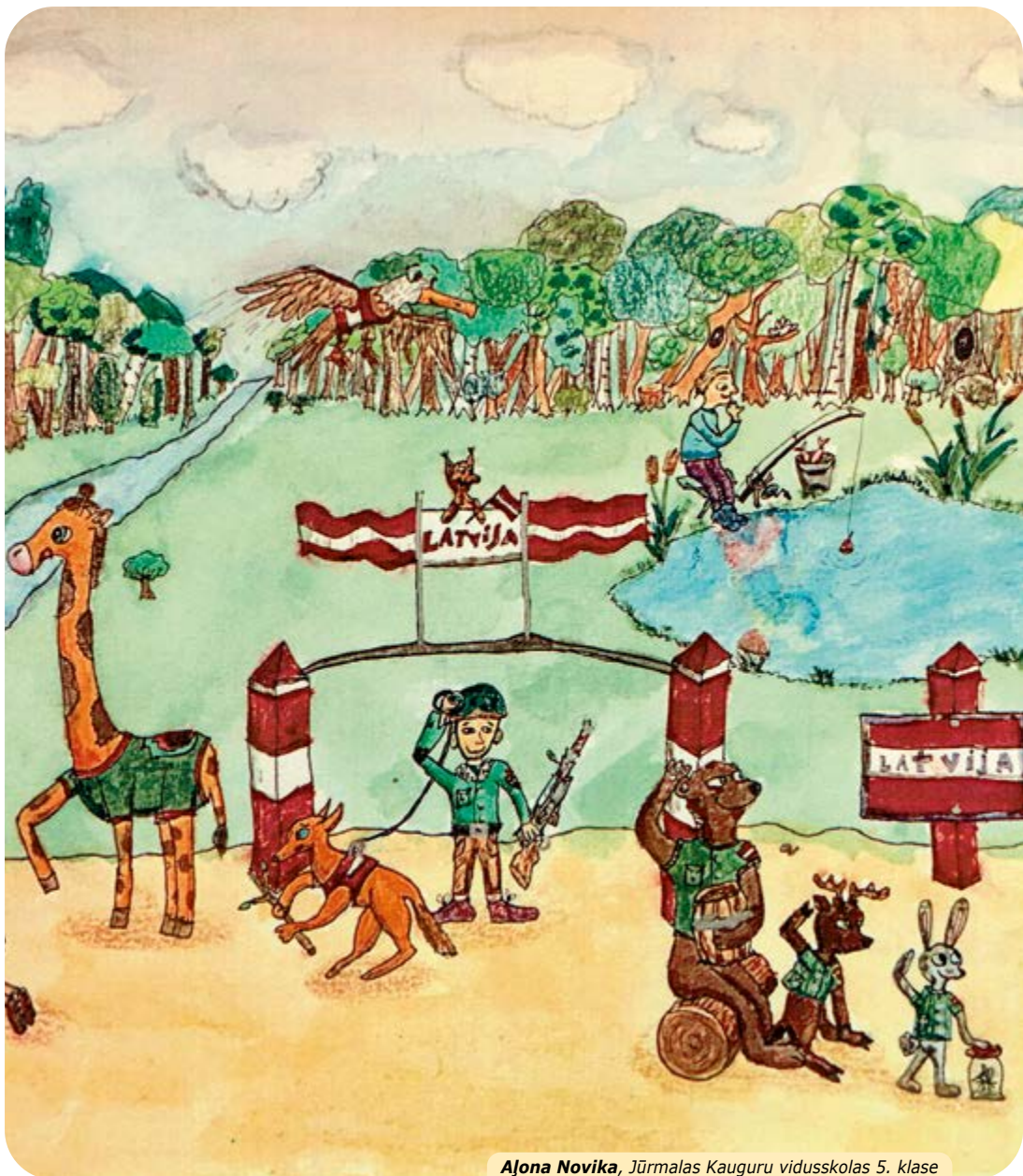
Tie ir mani varoņi!

11. novembrī iedegt svecītes logā, iet lāpu gājienā, 18. novembrī nolikt ziedus Brāļu kapos, dziedāt tās pašas dziesmas, ko reiz dziedāja tie, kas karā gāja, uzvilkt tautas tērpu un lepoties – ir mazākais, ko es varu darīt, lai varoņus atcerētos un pieminētu, taču es to turpināšu darīt mūžam.

Saules mūžu Latvijai!

Līva Palieka,

Madonas Valsts ģimnāzijas 11.a klase

Alona Novika, Jūrmalas Kauguru vidusskolas 5. klase

Literāro darbu autoru saraksts

uzvārdu alfabētiskajā secībā

A	Dominiks Aglonietis.	11	Elīza Berga.	13
	Evita Marija Aizpuriete.	350	Amēlija Bergere	243
	Sonora Lība Akone	343	Lauris Bergs.	154
	Rūdolfs Alainis	197	Emīls Bēcis	455
	Aleksandra Alferenkova	133	Sabīne Bērziņa	35
	Alise Alitkina	327	Elīza Bērziņa	57
	Estere Līva Andersone.	321	Kristena Bērziņa	283
	Elīza Andrejeva.	265	Kristiāna Bērziņa	315
	Karlīna Andriksone	70	Annija Emīlija Bērziņa	379
	Adela Andžāne	29	Ilva Bička	230
	Marija Antāne.	18	Renārs Rainers Biezbārdis	145
	Laura Antonova	412	Kate Birzgaile	459
	Katrīna Antonoviča	106	Monta Birziņa	423
	Agate Anufrijeva.	211	Kate Birzniece	451
	Markuss Arulis	161	Vitālijs Bistrickis	82
	Mārcis Āboltiņš.	37	Elīza Blaua	71
B	Egija Terēze Babre	95	Terēze Blauva.	51
	Pāvels Baks	427	Katrīna Blūma	31
	Monta Balgalve.	437	Stefānija Bluzmane.	151
	Emīlija Balode	364	Oskars Blūzmanis	62
	Kristians Baltus	209	Domeniks Bodrovs	449
	Katrīna Bariņa	41	Anastasija Bogdanova	321
	Julija Barišņikova	217	Emīlija Boļšija.	105
	Miroslavs Baženovs.	221	Marta Dita Borherta	369
	Betija Bāliņa.	327	Renārs Bors	253
	Markuss Rūdolfs Bāliņš	427	Marta Brante	454
	Žaklīna Bebrīša.	303	Una Brence	371
	Georgs Beikulis.	451	Beatrise Bīrdaka	86
	Margarita Beļakova	147	Marta Bruzgule.	8

Elvita Budreviča	317	E Sofija Eglīte	170
Linards Buivids	419	Ilvis Hugo Eihentāls	303
Amanda Buklovskā	287	Viktorija Eksta	131
Gerda Bukovska	309	Anna Keita Ekšteine	373
Darja Burdžibaljana	429	Jasmīna Elnahla	81
Viktorija Buslajeva	159	Eduards Endeļe	52
Anna Emīlija Butkus	183	Līga Ešenberga	167
Patrīcija Būre	173	Ernests Ēķis	99
C Tomass Gustavs Celenbergs	25	F Elīza Evelīna Fišere	337
Elizabete Ceple	375	Maria Fridriha (<i>Fridrih</i>)	329
Betija Čakša	46	G Emīlija Gabranova	225
Amanda Čākure	439	Ieva Gaile	28
Annija Čeire	277	Emīlija Gailīte	409
Luīze Česka	70	Kristaps Galkins	174
Agnese Čuda	361	Eduards Gasūns	137
D Kristiāna Raita Daidere	64	Gundega Gaujere	368
Madara Daniļeviča	382	Keita Gavrilova-Rogoza	320
Evita Daniļeviča	325	Katrīna Gāliņa	465
Rodrigo Dasmanis	176	Laura Geidāne	157
Viktorija Dimza	297	Madara Girgensone	19
Raivo Dišlers	445	Vincentis Goldmanis	271
Deniss Dmitrijevs	330	Kiāra Golvere	251
Renārs Doniņš	111	Marija Gorbačova	333
Rafaels Doroņins	101	Estere Grahojska	69
Aleksandrs Drande	9	Estere Grandava	187
Marta Tina Dravniece	431	Madara Grantiņa	248
Anna Drazdovska	458	Linards Grava	307
Valters Drazdovskis	407	Gustavs Grečihins	413
Paula Dūrīte	174	Elza Natālija Grēbere	227
Ance Sandija Dzene	236	Elza Griķe	43
Alekss Dzērve	104	Emīls Grišāns	390
Ričards Dzērve	221	Mārcis Grišuļš	9
Rūta Dzilna	74	Amēlija Grīnberga	129

Valters Grīnfelds	15	Adrians Jurgis	15
Evelīna Grīnvalde	158	Megana Jurkeviča	47
Jānis Mārcis Grīnvalds	144	K Milana Kacare.	324
Kristaps Gromovs	166	Anna Nikola Kaķīte	77
Lauris Groševs	362	Daniels Kalējs.	434
Timofejs Gruzļaks	219	Keita Kalniņa	54
Katrīna Gžibovska	27	Žanete Kalniņa	372
H Marija Heidemane.	8	Anete Kalniņa	381
Anna Gabriela Hofmane.	335	Santa Linda Kalvāne	461
Anna Horoņeko.	446	Anete Kamaldiņa	417
Tanika Hudoba	93	Roberts Kamarūts	429
I Evelīna Irbīte	171	Tīna Kamola	357
Anna Itkače	290	Luīze Kanaviņa	123
Alisa Ivancova	408	Dāvids Karapetjans.	43
Agnese Ivanova	363	Daniela Karlsonē.	286
Jekaterina Ivanova	438	Oskars Kasendra.	139
Dmitrijs Ivanovs	39	Naula Katkeviča	114
Normunds Ivanovs	257	Ritvars Kaufmanis.	233
Diāna Ivanovska.	255	Ance Kārņupa.	422
J Aija Jackovska	117	Adriana Kellere.	314
Kristers Jakovļevs.	414	Terēze Luīze Kīne	181
Ivans Jakubancs	193	Jēkabs Kļava	213
Dīvs Jankavs	347	Elizabete Kļava	239
Ieva Jansone	194	Kalvis Kļaviņš	41
Rūta Jansone	261	Gabriela Kleine	195
Katrīna Jantone	152	Jana Klemjatiča	62
Kristers Jaunzems.	42	Anna Kļimova	300
Anete Jautaiķe	245	Alise Kņūtiņa	308
Morics Jegi.	127	Agate Kolna	67
Edvards Jegorovs	52	Estere Konošonoka	161
Marta Jēgere	149	Marta Koroļonoka	98
Agneta Jugane	107	Jevheniia Kozlenkova	441
Marijanna Jurčika	73	Arīna Kozlova	465

Katrīna Krastiņa	30	Kalvis Lejiņš	196
Viktoriņa Krauze	153	Elza Elizabete Lenša	119
Krišjānis Kreichelts	235	Annika Leonoviča	23
Liene Kreiere	167	Aiga Liberte	249
Laine Krilova	387	Lāsma Liepa	125
Evelita Kristapsone	442	Krišjānis Liepa	384
Elza Kristsons	123	Beāte Liepiņa	226
Ketlīna Kudiņa	59	Marta Liepiņa	463
Patrīcija Ketija Kukaine	377	Vīvita Lipska	119
Laura Kulmane	176	Loreta Patrīcija Lišmane	277
Zita Raivita Kulmane	179	Daniils Litvinovs	87
Elīza Kurcalte	235	Estere Keita Līcīte	456
Ance Kustavus	106	Patricia Loseva	256
Nikoleta Kutsuridu	261	Santa Lutere	291
Artis Kuzmins	455	Alans Ļaudups	90
Markuss Ralfs Ķezberis	301	Emīlija Ļebedeva	205
Patrīcija Ķēpule	388	Alisa Ļebedeva	279
Elza Ķipste	396	M Heidija Magone	263
Toms Ķirsons	79	Daiga Makārova	308
Olivers Ķupis	104	Patrīcija Markova	463
L Marta Lagzdiņa	47	Rita Martina	354
Laura Lamberte	46	Felicita Martinsone	375
Elīza Lamberte	191	Paula Mateja	34
Elizabete Landrāte	215	Līva Matuseviča	252
Kristīne Lapacka	451	Karlīna Mauriņa	71
Kārlis Lapiņš	265	Dauids Mazurs	281
Rinalds Lapsa	114	Katrīna Meiksnere (<i>Meixner</i>)	241
Sandris Latiškevičs	369	Magdalēna Meinuze	458
Agnete Esmeralda Lauce	89	Alise Mekša	84
Līga Lauziņa	37	Donāts Mežnieks	319
Loreta Ilonda Lazdiņa	281	Nikola Miķelsone	257
Lote Legzdiņa	113	Elza Miķelsone	389
Monta Leite	169	Matīss Millers	135

Madara Milta	455	Mihails Pisarevs	154
Nikola Mitrofanova	13	Elza Pīpiķe	198
Anna Muļica	405	Arta Plivda	250
Grieta Mūrniece	167	Arnijs Priede	243
Beāte Mūrniece.	306	Madara Priedīte	448
N Marta Nakurte	199	Markuss Prokofjevs	18
Sibilla Nazarova	421	Sabīne Putniņa	399
Amanda Anna Niedre.	347	Alise Amanda Puzaka	99
Dārta Nikāze	198	Madara Pūce-Freja	285
Rūta Norīte	121	Katrīna Pūne	219
Milana Ņikitina	383	R Vitālijs Radzevičs	212
O Augusts Onkelis	49	Kristiāna Rantiņa	290
Zane Orlovska	423	Amanda Reliņa	287
Arnīs Ostrovskis	299	Viviāna Ribakova-Roledere.	297
Roberts Ošāns	411	Mārtiņš Ričiks.	317
Krista Ozerinska	213	Marija Rimicāne	17
Kate Ozola	294	Rebeka Rode	415
Dārta Silvija Ozola	385	Sofija Romanceviča.	359
Marta Ozoliņa	21	Valerija Romanova	91
Diāna Ozoliņa	185	Ramona Romanova	273
Katrīna Ozoliņa.	201	Nora Rone	335
Loreta Ozoliņa	237	Gustavs Ronis	218
Emīls Ozols	443	Betija Rorbaha	435
Sāra Paegle	53	Luīze Rozentāle	159
Matīss Pagrods	331	Sintija Rubene	293
Līva Palieka	467	Mārtiņš Rubezis	419
Vaira Veronika Pastare.	365	Džastīna Rubīna	449
Beate Pauliņa	97	Pēteris Ručs	57
P Kristiāna Pecka.	269	Kristīne Rudzīte	85
Olga Peresunko	442	Ralfs Rumba.	270
Laura Pērkone	141	Rūta Rēzija Rupeika	266
Patrīcija Pērse	337	Eva Rušeniece	45
Elza Pētersone	83	Veronika Ruža	306

S	Jeļizaveta Safonova	393	Ieva Stikāne	115
	Nikija Salmiņa	134	Uvis Stradiņš	19
	Adriāns Sarkanis	227	Ričs Stradiņš	75
	Emīlija Sauja	61	Viktorija Vita Straujupe	55
	Jūlija Saveljeva	381	Ivo Elmārs Strautmanis	220
	Eva Evelīna Savicka	426	Evelīna Strode	131
	Filips Savinkins	223	Elizabete Enija Strode	351
	Marta Seļivanova	52	Santa Supjeva	109
	Sofija Sergejeva	295	Ieva Surgunte	343
	Ance Siliņa	87	Vladislava Šaguta	267
	Ance Siliņa	155	Anna Šalgina	295
	Anna Siliņa	447	Dāvids Šaršūns	90
	Keita Nikola Silova	457	Aleksandrs Ščerbatjuks	207
	Jasmīna Sināte	389	Jūlija Šeiko	169
	Toms Siugals	95	Eva Šeslere	138
	Deivids Sīlis	428	Emīlija Beāte Šmite	22
	Reinis Šķesteris-Stabulnieks	179	Liesma Šnore	67
	Vaira Skrebele	225	Darja Šostaka	59
	Rebeka Kristiāna Skudra	120	Everita Štekele	294
	Laima Skujiņa	43	Katrīna Štekele	164
	Niklāvs Skujiņš	395	Artūrs Šubrovskis	148
	Katrīna Skutele	237	Betija Šulca	312
	Matilde Slišāne	210	Romualds Šujins	143
	Sāra Sļusare	272	T Kristiāns Tabunovs	190
	Alise Smeltere	78	Beāte Taivāne	205
	Vitālijs Soboļevs	135	Justīne Tarasova	39
	Iļja Sokolņikovs	247	Karīna Tarvāne	141
	Markuss Sokolovs	313	Sabīne Taube	353
	Edvards Jānis Sokolovskis	360	Marta Tīmane	185
	Lelde Sondore	49	Uļjana Timofejeva	315
	Rolands Spridzāns	93	Frančeska Torresa	463
	Aleksis Dāvids Stefaņuks	323	Emīlija Trauberga	190
	Nikola Stepaņenko	383	Urzula Tuka	202

Monta Tumpele	152	Z Undīne Zandere	301
Evelīna Tunēna	135	Agnese Zariņa	58
Milana Turkova	241	Melanta Zariņa	373
U Kate Upmale	345	Alekss Zauerhagens	259
Ance Urlovska	231	Anete Zālīte	433
V Ieva Vaičule	253	Estere Zālīte	224
Denīze Valaine	33	Rolands Zeile	91
Kristaps Vanags	69	Juris Zeiza	175
Tina Vasermane	339	Elza Zenfa	63
Estere Vasile	49	Mārtiņš Ziediņš	210
Kristaps Vasiļevskis	191	Monta Ziemele	341
Liāna Dārta Vasiļjeva	405	Elīna Zihmane	141
Amanda Veide	367	Herta Zilberte	189
Alise Veipa	355	Estere Zukule	398
Anastasija Veselova	181	Samanta Zveja	111
Kristaps Kristofers Vējkājs	142	Loreta Zviedre	101
Evelīna Eva Vidiņa	177	Nelliņa Zvirbule	311
Kristaps Vilks	456	Ieva Zvirgzdiņa	284
Estere Vilnīte	80	Mārtiņš Zvirgzdiņš	272
Kristaps Vimba	239	Luīze Žilinska	417
Anna Vinklere	360	Violeta Žodžika	453
Samanta Virse	467		
Viktorija Laura Vītola	459		
Paula Vlasova	214		
Undīne Marija Voino	392		
Viktorija Voitenkova	180		
Rēzija Volberga	171		
Aleksa Volka	103		
Ralfs Volkovičs	231		
Elīna Vutnāne	461		

Zīmējumu un rokrakstu autoru saraksts

uzvārdu alfabētiskajā secībā

A	Patriks Aglonietis	76	Dzintars Dreiska	94
	Elizabete Anna Alsberga	358	Juste Dubjāne	88
	Amāra Undīne		Elīza Daniela Dzene	3
	Anabalona-Birnbauma	30	Markuss Karloss Dzenis	304
	Marks Anufrijevs	34	Madara Dziedātāja	227
	Anna Apela	424	Anna Dziemidova	267
B	Kate Aleksandra Balgalve	430	Ailīna Džana	159
	Enia Balode	102	E Daniela Dārta Eglīte	160
	Augusts Balodis	107	Hanna Erķe	214
	Roberts Baltais	110	F Evija Feldmane	74
	Roberts Balulis	387	Anastasija Frelireizena	
	Marta Bariņa	243	(<i>Anastiia Freiereizen</i>)	340
	Evelīna Bartkeviča	218	G Loreta Garkalne	212
	Viktorija Beitiņa-Ševčenko	58	Daniela Germanoviča	143
	Alise Bergere	78	Darja Giņko	200
	Lauris Bergs	153	Adela Ģņedeša	380
	Sofija Bezrukova	116	Rihards Grantovskis	272
	Amanda Bērziņa	174	Keita Grāvleja	394
	Adele Bileskalne	186	Kristiāna Grīnberga	423
	Stefānija Bluzmane	84	Gabija Grīnvalde	378
	Adriāns Bogdanovs	351	Roksana Grohojska	238
	Sigita Broka	92	Rebeka Grunte	254
	Edvards Bruzguls	386	Elza Gulbe	324
C	Daniela Celpanova	392	Kamilla Gulbinka	338
	Ņikita Cibulis	192	H Ksenija Harlamova	40
	Evelina Cimbala	54	Anna Marija Hudjakova	366
	Laura Cimermane	146	I Anastasija Iekalne	38
D	Linda Dišlere	443	Māra Ikauniece	464
	Nikola Dombrovska	364	Augusts Indriksons	318

	Viktorija Ivuļonoka	376		Pauls Auseklis Lejiņš	80
	Adelīna Īlena	280		Annika Leonoviča	326
J	Viktorija Jakubčenko	444		Laura Licenberga	332
	Laura Jankina	344		Marta Limmanska	136
	Sofija Jermola	16		Paula Linde	334
	Ričards Jēkabsons	245		Nikola Liopa	13
	Dāvis Jēkabsons	248	M	Letīcija Madalāne	130
K	Ronalds Kakarāns	355		Daniela Keita Madelāne	12
	Krišjānis Kalējs	398		Laura Majore	262
	Liza Kamane	128		Dagnis Malaševskis	416
	Ella Kasparšone	14		Patrīcija Markova	166
	Sāra Kārklīņa	194		Artjoms Maslavs	404
	Justīne Klints	178		Elīza Mašinska	234
	Līva Kolāte	208		Estere Matisone	252
	Alisa Komkina	24		Amanda Māske	330
	Anete Krasauska	282		Elīna Rebeka Mieriņa	436
	Dāvis Kreicbergs	246		Madara Miķelsone	170
	Patrīcija Kreišmane	20		Adriana Miroļubova	154
	Evelita Kristapsone	68		Darja Modestova	96
	Petras Krupskas	404		Alīna Mošerenoka	162
	Veronika Kulačkovska	460		Līne Mozaļevska	440
	Nastja Kuprijanova	352	N	Emīlija Neruša	365
	Kitija Kupriša	120		Rodrigo Nordens	390
	Aleksandra Kursīte	348		Polina Noskova	231
	Sofija Ņemlere	302		Aļona Novika	468
	Everita Ņezbere	56	O	Milana Odincova	310
	Enija Elza Ņikase	184		Arvis Ormanis	123
	Rinalds Ņirejs	72	P	Linda Paidere	100
L	Kristīne Lapacka	309		Sofija Palčeja	322
	Vadims Lavskis	196		Gabriela Pavļukeviča	276
	Aleksis Rodrigo Lāčkalns	112		Zane Pekuse	132
	Karolīna Leiere	89		Paula Petkēviča	150
	Katrīna Lejiņa	264		Laura Podniece	222

Vika Polenčuka	288	T Digna Daniela Taimiņa	32
Vladislavs Potins	450	Karlīne Taškāne	406
Elīna Elija Purviņa	44	Alise Taube	328
Elīna Elija Purviņa	374	Ralfs Atis Terehovs	278
R Aleksandra Ragozina	287	Annija Treimane	316
Aleksa Rapoportā	452	V Gabriela Vagočiņa-Vagule	124
Estere Rone	191	Arturs Vakaļuks	126
Monika Teodora Rožkova	87	Sabīne Valtere	260
Rodrigo Rudmiezis	274–275	Alisa Vasiļevska	148
S Gerda Saliņa	346	Milāna Veikša	216
Olga Saveljeva	308	Šarlote Veisa	26
Viktorija Savelļeva	145	Estere Veršūne	206
Oskars Savelļevs	50	Alise Vēvere	48
Sofija Sergejeva	295	Patrīcija Vilmane	410
Matvijs Šonhs (<i>Matvii Shonh</i>)	396	Ksenija Vinogradova	221
Elīza Siliņa	228	Alise Anna Vīgule	168
Mārtiņš Skrastiņš	156	Bogdans Vodčičs	298
Amina Smilgina	273	Benedikta Volinska	356
Zoja Solovjova	188	Anastasija Vorona	232
Svetlana Sorokina	118	Z Milana Zagorodnaja	370
Ēriks Sparāns	292	Viviāna Zariņa	55
Agate Stremjanova	204	Evija Zāle	240
Kitija Sutkeviča	22	Angelina Zeļenkeviča	182
Nikola Šarova	420	Dagnija Zemīte	172
Sofja Šarova	138	Paula Ziedkalne	66
Marta Ščegoļeva	462	Elīna Zihmane	141
Keita Lu Šerikova	244	Gabriela Zikunova	10
Jeļena Šimane	296	Nelliņa Zvirbule	311
Kerija Širupniece	268	Ērika Žbankova	299
Kalvis Šķenders	60	Tīna Žerebcova	400
Violeta Šlihta	258		
Andrejs Švabs	108		

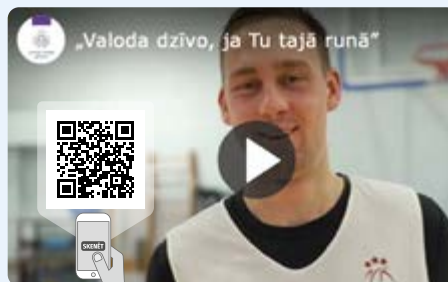
Skolēnu radošo darbu krājumi

lepazīsties, lasi un klausies skolēnu radošo darbu **18** krājumus brīvpieejā šeit

<https://valoda.lv/gramatas/radoso-darbu-krajumi/>

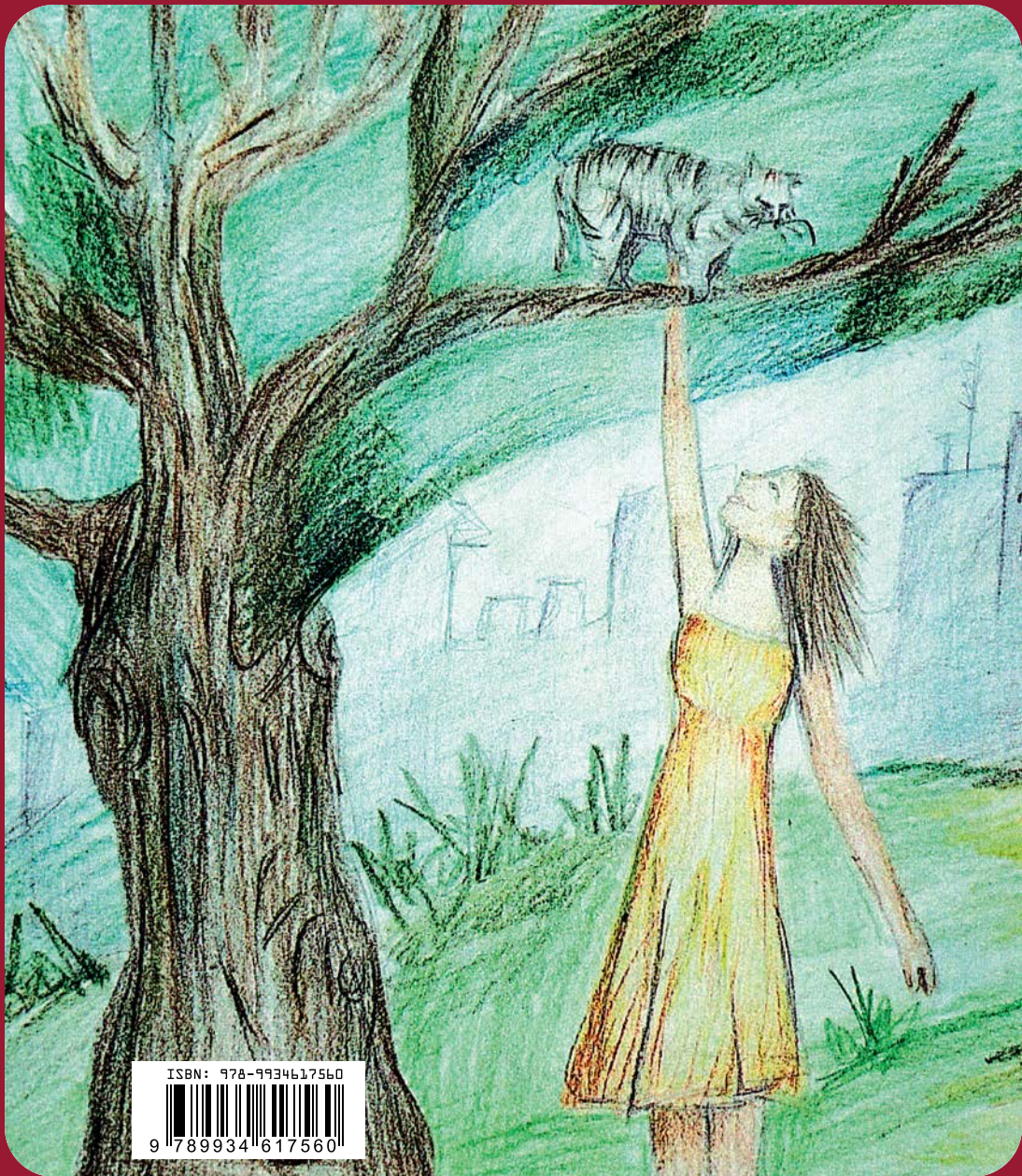
<https://youtu.be/OnYEaCnC2ek>

Kas ir Tavs varonis šodien?

Kas ir Tavs varonis šodien?
2024

Latviešu valodas aģentūra
Meistaru iela 10-401
Rīga, LV-1050
www.valoda.lv

Iespiests SIA „PNB PRINT”

ISBN: 978-9934617560

9 789934 617560